

Lôi Thần Lang Quân

Contents

Lôi Thần Lang Quân	2
1. Bí Mật Về Ngôi Mộ Lan Phi	2
2. Lệnh Cắt Tai Kỳ Dị	8
3. Đêm Động Phòng Phò Mã, Công Nương Đều Mất Tích	14
4. Tập Hiền Trang Phò Mã Bị Bao Vây	23
5. Bức Họa Đồ Kỳ Dị Trên Mai Rùa	31
6. Bày Trận Ngũ Hành, Công Nương Thoát Nạn	39
7. Tiên Tử Chưa Quên Lòng Háo Thắng	46
8. Bước Đường Đầu Lôi Chưởng Ra Oai	54
9. Cuộc Quyết Chiến Trong Hang Núi	62
10. Một Mối Tình Éo Le Thoát Tục	68
11. Biệt Huýnh Long, Tiên Tử Lộ Chân Tình	76
12. Mưu Đoạt Bảo Vật, Thiếu Niên Ra Kỳ Thế	82
13. Trúng Lôi Chưởng, Thiếu Giáo Chủ Bỏ Minh	90
14. Phan Phò Mã Nổi Tiếng Lôi Thần	97
15. Đàn Sáo Đưa Người Vào Cõi Mộng	105
16. Lăng Tẩm Lan Phi, Một Công Trình Bí Mật	112
17. Ông Già Áo Xám Là Ai?	120
18. Trong Động Phủ Ép Duyên Cầm Sắc	127
19. Phan Thiệu Hiệp Điều Tra Cừu Khuất	134
20. Ẩn Vô Tình	141
21. Dùng Ngụy Kế Đưa Về Cổ Thổ	148
22. Hắc Y Nữ Đả Thương Hào Kiệt	155
23. Rửa Hồn Bất Quỷ Vương Phải Bỏ Lê	161
24. Trá Bạo Bệnh Thi Hành Quỷ Kế	170
25. Nhìn Hiền Diệt Thúc Thúc Đau Lòng	175
26. Trong Hang Thảm Véo Von Tiếng Sáo	181
27. Điện Tuyết Long, Phu Nhân Dạy Chưởng	189
28. Nghe Kinh Báu Thần Quân Hồi Hận	195
29. Cuộc Ác Đấu Trong Quán Rượu	202
30. Núi Lạc Hiền Lại Gặp Tĩnh Hoa	209
31. Khe Lạc Hiền Phụ Tử Trùng Phùng	215
32. Thiên Đình Sứ Giả	222
33. Núi Diệu Phong Máu Đỏ Chan Hòa	228
34. Phan Thịnh Đại Náo Khánh Vân Tiêu	235
35. Ai Là Thủ Phạm?	241
36. La Hạo Bại Lộ Chân Tướng	247
37. Miếu Dực Vương Hào Kiệt Lâm Nguy	254
38. Vào Thế Trận Phan Tĩnh Bị Khốn	260
39. Lão Già Bí Mật Là Ai?	267
40. Theo Ác Ôn, Thầy Chưởng Nhận Trò	273

41. Bắc Mang Thần Bà	280
42. Nữ Lang Áo Trắng Bại Lộ Chân Tướng	285
43. Vô Danh Lão Truyền Thụ Võ Công	293
44. Khe Lạc Hiền Phan Tịnh Vãng Lệnh	299
45. Vân Sơn Tứ Tử	305
46. Xót Ân Sư Thiếu Hiệp Khóc Ròng	310
47. Vùng Hoang Dã	317
48. Trúng Lá Độc Mai Nhi Bỏ Mạng	323
49. Trên Xe Ngựa	329
50. Thất Tuyệt Giáo Chủ Hồi Đầu Chịu Tội	335
51. Chúa Cờ Máu Tự Phong Nguyên Hậu	342
52. Trên Non Thái Huỳnh Muội Trùng Phùng	348
53. Gặp Thúy Nương, Phan Tịnh Bị Bắt	355
54. Chúa Phái Cờ Máu Xuất Hiện	360
55. Trong Cũi Sắt, Hào Kiệt Bị Giam Cầm	367
56. Con Nữ Quỷ Thu Hồn Đoạt Phách	374
57. Thần Nữ Tôn Chủ	380
58. Miếu Sơn Thần Xảy Chuyện Bất Ngờ	385
59. Báo Thù Riêng Lấy Cấp Âm Thư	392
60. Võ Công Kỳ Diệu Trong Âm Thư	398
61. Trong Nhà Hầm Tôn Chủ Lâm Nguy	406
62. Phái Thất Tuyệt, Đường Chia Ba Ngã	412
63. Huyết Diễm Tôn Giả Xuất Hiện Đột Ngột	419
64. Dưới Mồ Hoang Sao Lắm Quỷ Nhập Tràng	425
65. Dưới Làn Lửa Độc, Lão Cái Bỏ Minh	430
66. Phái Thiên Giáo Thay Trời Hành Đạo	438

Lôi Thần Lang Quân

Giới thiệu

Nguồn: 4vn. eu.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/loi-than-lang-quan>

1. Bí Mật Về Ngôi Mộ Lan Phi

Tương truyền rằng hai năm trước bà Lan Phi được đức vua sủng ái và táng tại khu Minh lăng này. Từ đó dân cư miền phụ cận ban đêm thường nghe tiếng than khóc rất thảm thiết. Trong lăng miếu thường phát hiện những xác chết rất khủng khiếp.

Người ta cho là hai năm nay, cái chết của Lan Phi có liên quan đến vụ tàn sát kinh khủng này. Lan Phi chính tên là Lan Na, con gái vị tù trưởng bộ lạc Duy Ngô.

Năm năm trước đây, bộ lạc Duy Ngô không chịu thần phục, bỏ việc triều cống, nổi lên chống đối kịch liệt.

Vua phái đại tướng lãnh mười vạn quân tinh nhuệ đến nơi đánh dẹp, và bắt Lan Na, con gái vị tù trưởng đưa về làm con tin.

Lan Na là người thông tuệ tuyệt luân, được nhà vua rất sủng ái. Sau khi tiến cung chưa đầy một tháng, vua phong nàng làm Lan Phi.

Tuy Lan Phi được nhà vua sủng ái mà nàng vẫn mặt ủ mày chau, đăm chiêu buồn bã, và gần được hai năm thì mất.

Nếu qua cái chết của Lan Phi cùng với những thầy ma phát hiện ở Minh lăng có quan hệ với nhau, thì sự quan hệ đó thế nào? Những kẻ hung thủ giết người kia là ai? Chẳng lẽ Lan Phi chết rồi biến thành quỷ sứ? Mặt khác, những người bị chết là ai? Thật là bí mật, rùng rợn.

Một đêm kia, dưới ánh trăng tỏ, trên khu vực Minh lăng sườn non thoai thoải kia, có tám bóng đen đi mau như điện chớp. Thoáng cái họ đã chuồn vào miếu thờ Lan Phi.

Ngay lúc ấy vọng lên mấy tiếng la phá tan bầu không khí tịch mịch lúc canh khuya.

Tiếp theo là những tiếng “huych huych”, ba cái xác bị giết chết, như đã diễn ra trước nay, bị liệng ra ngoài.

Khi Minh lăng danh thắng trở lại yên tĩnh lạnh lẽo kinh người.

Một lát sau dưới chân sườn núi lại có một bóng đen nhấp nhô. Bóng người này không mau lẹ như tám bóng trước, thủng thỉnh đi từng bước một lên núi.

Dưới ánh trăng tỏ trông rõ gã là một chàng thiếu hiệp mình mặc áo xanh, hình dung tuấn tú, mắt sáng như sao. Chàng ra vẻ rất bình tĩnh, khoan thai dẫm lên đám cỏ mọc tứ tung lâu nay không có người tu sửa.

Tám xác chết nằm ngổn ngang trên mặt đất. Cả vùng Minh lăng bát ngát, một mình chàng xuất hiện chẳng khác gì một bóng oan hồn lạc lõng càng tăng thêm vẻ thê lương rùng rợn.

Chàng đi được mấy bước thốt nhiên cất giọng ngâm bài thơ hoài cổ của Bà Huyện Thanh Quan:

“Lối xưa xe ngựa hồn thu thảo

Đền cũ lâu đài bóng tịch dương”

Chàng cho đất Minh lăng thắng cảnh nay đã biến thành một bãi chiến trường.

Thanh âm chàng trong trẻo và buồn thảm tan vào bầu không khí tịch mịch hãi hùng lúc canh khuya, khiến người nghe không khỏi ớn da gà.

Chàng đi vòng quanh mấy ngôi lăng tẩm cùng miếu thờ tiên đế rồi quanh lại miếu thờ Lan Phi.

Chàng đến trước cửa miếu thì dừng lại chỗ tám xác chết. Cúi đầu yên lặng một hồi rồi lẩm bẩm nói vọng vào: - Các người giở trò gì thế? Chẳng lẽ các người không biết tên tuổi người đứng đầu phái Ngũ Tuyệt? Huống chi người đó lại tập hợp tất cả các tuyệt nghệ của Ngũ Tuyệt vào mình, các người mà gặp người đó tất chết uống mạng.

Lúc chàng nói những câu này, nét mặt vẫn bình tĩnh đã không thương cảm lại không hoang mang. Cặp mắt chàng trong sáng như mắt thần lộ vẻ ôn hòa và kiên quyết.

Chàng ngưng thần nhìn vào miếu thờ Lan Phi rồi ung dung tiến lên ba bước.

Thốt nhiên trên nét mặt chàng thoáng hiện một nụ cười khoan thai nói: - Này ông bạn! Ông bạn ở trong này một mình khá lâu rồi há không tịch mịch lắm ư? Đêm nay trăng thanh gió mát, sao không dời gót ngọc ra đây cùng hàn sinh trò chuyện?

Trong miếu Lan Phi không có tiếng người đáp lại.

Chàng thiếu niên áo xanh vẫn cười nói tiếp: - Hàn sinh không biết tự lượng sức mình đến đây thỉnh giáo chẳng lẽ ông bạn không chịu tiếp ư?

Bây giờ trong miếu mới có một thanh âm lạnh lẽo đáp lại: - Thiếu gia đây chẳng có chuyện gì với người hết, người không sợ chết ư, mà dám vào đây?

Chàng áo xanh đứng cách cửa miếu chừng một trượng vẫn giữ khí độ bình ngang, dường như không dự tính điều gì trước cả.

Chàng trầm ngâm một lát rồi nói: - Hàn sinh chưa có ý muốn liều mạng, nên không muốn tiến vào.

Có tiếng đáp lại: - Vậy người về đi!

Chàng áo xanh nói: - Hàn sinh có mấy vấn đề muốn hỏi các hạ, các hạ có chịu trả lời chẳng?

Tiếng đáp vọng ra có vẻ gay gắt: - Thiếu gia không muốn trả lời người đâu! Về đi thôi đừng vớ vẩn nữa!

Chàng áo xanh vẫn bình tĩnh cười nói: - Các hạ! Các hạ không chịu trả lời hàn sinh cũng thôi. Hàn sinh chỉ cốt nói ra được là đủ.

Ngừng một lát chàng lại nói tiếp: - Các hạ ở đây giữ Minh lăng đã hai năm. Các phái võ đều truyền tụng các hạ là tiểu giáo chủ Thất Tuyệt giáo. Nhân mấy năm trước kia đã có một đoạn ân tình với Lan Phi, nên bây giờ các hạ đến đây để giữ linh miếu cho nàng ba năm, có đúng thế không?

Trong linh miếu có tiếng lạnh lùng đáp lại: - Trước mặt thiếu gia đây cấm người không được gọi nàng là Lan Phi nữa. Tên nàng là Lan Na!

Chàng áo xanh nói: - Được lắm! Lan Na thì Lan Na chứ sao? Thế là các hạ đã chịu thừa nhận thuyết đó rồi.

Có tiếng đáp lại: - Sự thực là như vậy.

Chàng áo xanh hỏi: - Nhưng hàn sinh vẫn chưa tin đây là miếu thờ Lan Na, Lan Na có lăng mà không có tẩm, thiên hạ đều biết thế cả. Các hạ đã vì nàng mà giữ hồn thiêng, sao lại không đến giữ trên mộ là nơi táng linh cữu của nàng.

Hồi lâu trong miếu có giọng lạnh lùng đáp lại: - Thiếu gia muốn vậy thì đã sao?

Chàng áo xanh tủm tỉm cười không bài bác ý kiến đó, chàng nói tiếp: - Ba năm trước đây, phái Ngũ Tuyệt tạm thời quên hết những ân oán bản thân, đưa nhau đến yết kiến quý giáo chủ rồi không thấy trở về. Người ta đồn họ đã bị hại về tay quý giáo chủ, có đúng không?

Trong miếu có tiếng đáp lại: - Người tin hay không tùy ý người.

Chàng áo xanh nói: - Hàn sinh nửa tin nửa ngờ, Lan Na bị bắt về làm con tin. Lúc đưa nàng vào cung quý giáo hội có phái một bà lão tên gọi Tây ni cô đi hộ vệ cho nàng. Mụ ở trong cung hành động bí mật. Sau ba tháng mụ đã hỏi dò được hết Ngũ Tuyệt là: Thiên Hiệp, Địa Quân, Nhân Kiệt, Ma Tôn, Quỷ Vương. Bản lĩnh mụ đã tinh thâm đến mức đánh bại Ngũ Tuyệt một cách vô hình. Nhân thế mà hai năm sau bọn Ngũ Tuyệt kéo nhau đến yết kiến quý giáo chủ. Dù cho quý giáo chủ có muốn đánh chết Ngũ Tuyệt hoặc đã có công lực đến mức đó, hàn sinh vẫn hoài nghi bọn Ngũ Tuyệt có bị hại thật không?

Một tiếng cười nhẹ nhàng từ trong miếu vọng ra, rồi có tiếng đáp lại: - Trong khu vực Minh lăng hai năm nay đã chết đến trăm người mà người chưa nhìn thấy họ chết về thứ võ công gì hay sao?

Chàng áo xanh đáp: - Đúng rồi. Bọn họ bị chết về môn “Ngũ quỷ sư hồn trảo” sao chưa thấy các hạ giở đến những môn khác?

Chàng vừa dứt lời thì trong miếu có tiếng tức giận quát lên: - Thằng lỏi kia! Đón lấy chiêu của ta đây!

Ba tiếng “ve ve ve” như xé bầu không khí, chớp mắt đã bắn đến nơi.

Chàng áo xanh loáng một cái, giơ tay trái lên khoanh một vòng tròn, ba nén hương đã rơi vào tay chàng.

Trong miếu có tiếng cười lạt hỏi: - Thằng lỏi kia ta nhìn mi không rõ mi còn đủ cả hai tay chứ? Mi có biết đó là môn gì không?

Chàng áo xanh đáp: - Đó là môn “Vô tướng kim châm” của Địa Quân Thượng Quan. Nhưng lúc các hạ phóng châm ra còn có tiếng “vo ve” chưa được tuyệt diệu cho lắm. Còn môn “Thần phong tuyệt mạch chưởng” của Thiên Hiệp, các hạ có giỏi phải không?

Người trong miếu tức mình hỏi: - Thằng lỏi kia, mi là ai?

Chàng áo xanh cười lạt đáp: - Tôi chỉ là một kẻ hàn sinh, chẳng có chi đáng kể.

Nói xong chàng lại tiến lên ba bước.

Người trong miếu nói: - Thằng lỏi kia! Mày dám tiến vào thì lớn mật đấy! Thiếu gia khen cho mi!

Chàng áo xanh trấn tĩnh nói: - Hàn sinh còn mấy câu nữa.

Nói xong tự khắc tiến vào, rồi tiếp: - Hàn sinh biết rằng các hạ không phải là Thiếu giáo chủ Thất Tuyệt giáo, hàn sinh không sợ các hạ mà?

Người trong miếu hỏi vọng ra: - Mi lấy chi làm bằng chứng?

Chàng áo xanh đáp: - Cái đó rất giản dị. Lan Phi quả có mối tình sâu tựa biển với thiếu giáo chủ Thất Tuyệt giáo. Vì thế sau khi vào cung làm con tin, tuy nàng đã thành một vị hoàng phi mà vẫn âu sầu uất ức rồi chết yểu. Vì nàng muốn giữ cho di thể khỏi bị rửa nát để sau này tình lang nàng còn được nhìn thấy mặt. Chẳng những mấy năm nay nàng ở nội cung coi hết các sách về thuật kỳ môn độn giáp, mà ở Minh lăng nàng đã bày sẵn một trận thế rất kỳ diệu để khi nàng chết sẽ táng tại đó. Lúc nàng chết trong miệng ngậm lá “Hồi thiên bối diệp” mình mặc áo “băng lân”, những chuyện đó chắc các hạ đều biết cả.

Người trong miếu đáp: - Chà mi nói đúng quá!

Lúc đó chàng áo xanh, cặp lông mày nhú lại cất cao giọng nói: - “Hồi thiên bối diệp” có thể tiêu trừ bách độc, nàng ngậm vào miệng giữ cho thi thể không nát rữa. Trên lá bối này chép cả một bản chân kinh của Xích Tùng Tử từ đời xưa truyền lại những kỹ thuật về võ đạo. Các hạ biết rồi chứ?

Người trong miếu: - Chà!

Người áo xanh lại nói: - Còn áo “băng lân” là công vật của bộ lạc Duy Ngô đưa đến trước khi Lan Phi chết. Áo này đao thương chém không đứt, nước không thấm vào, lửa đốt không cháy mà còn chống được tất cả chưởng lực của bất cứ nội gia nào.

Người trong miếu nói: - Mi hiểu được nhiều đó! Còn gì nữa không?

Chàng áo xanh hơi biến sắc mặt và đã lộ vẻ gay gắt một chút, chàng nói: - Trong áo “băng lân” còn nói rõ cả việc Ngũ Tuyệt đến yết kiến Thất Tuyệt giáo chủ.

Người trong miếu Lan Phi lớn tiếng hỏi: - Ai bảo vậy?

Chàng áo xanh hỏi lại: - Các hạ sợ rồi ư?

Người trong miếu nói: - Ta sợ gì?

Chàng áo xanh đột nhiên sa sầm nét mặt, quát lớn: - Nếu đã muốn cho người ta không biết thì trừ phi không làm những chuyện đó. Tôi hỏi các hạ, các hạ là một vị nào trong Ngũ Tuyệt?

Người trong miếu gầm lên: - Thằng lỏi kia! Mi ngậm máu phun người, ta cắt lưỡi mi bây giờ.

Người áo xanh thốt nhiên buông tiếng cười nói: - Các hạ là ai cũng mặc. Có điều các hạ tưởng ngồi đây giữ lối vào huyết Lan Phi thế này rồi sẽ tìm được đến chỗ táng nàng ư? Tôi nói cho các hạ hay, hiện nay khắp thiên hạ chỉ còn có một người biết chỗ táng nàng. Các hạ ở đây chỉ uống công mà thôi.

Người trong miếu hỏi: - Ai vậy?

Chàng áo xanh đáp: - Tôi không chỉ cho các hạ biết người đó được.

Người trong miếu hỏi: - Thằng lỏi con! Mi muốn chết hử?

Chàng áo xanh nói: - Bây giờ tôi nói đã hết rồi, tự nhiên tôi muốn lĩnh giáo mấy chiêu thức cao xa của các hạ.

Chàng áo xanh nói xong quả nhiên đi thẳng vào trong miếu thờ, nhưng vừa đi được ba bước bỗng nghe tiếng quát: - Đứng lại!

Người trong miếu tức giận rồi tiếp: - Người chỉ cần nói người đó là ai rồi ta sẽ tha mạng cho.

Chàng áo xanh cười lạt nói: - Tôi không nói, mà chưa chắc các hạ đã đánh chết được tôi.

Chàng không dừng lại cứ ngang nhiên đi vào. Lúc này vẻ mặt chàng rất nghiêm, dường như chàng đã vận hết công lực toàn thân để chuẩn bị tiếp lấy đòn của người trong miếu đánh ra.

Chàng tỏ vẻ rất kiên quyết, một chân đã đặt vào trong miếu.

Người trong miếu lại quát lớn: - Thằng lỏi con! Mi còn bước thêm một bước nữa là nhất định phải chết, mi vào đây có mục đích gì?

Đột nhiên chàng áo xanh điểm một bàn chân xuống rồi cả người chàng lạng vào trong miếu rất lẹ.

Trong miếu có tiếng quát lớn, tiếp theo là tiếng “bình” do hai chưởng lực chạm nhau phát ra. Một bóng xanh lại bắn ra.

Chàng áo xanh bị hất ra cửa miếu, loạng choạng hai bước rồi đứng vững lại được ngay.

Vạt áo trước ngực chàng bị rách tươm nhưng da thịt chàng chưa bị thương chút nào.

Mặt chàng áo xanh hơi lộ vẻ lợt lạt. Nhưng lúc chàng định thần lại thì trên nét mặt trắng lợt lại thoáng qua một nụ cười.

Chàng nói: - Giả tử mà các hạ phóng “Thần phong tuyết mạch chưởng” thì tôi nguy đấy! Nhưng tiếc rằng các hạ không hiểu. Các hạ có biết Ngũ Tuyệt lợi hại thế nào không?

Người trong miếu lạnh lùng nói: - Thằng lỏi kia! Quả nhiên mi giỏi thiệt! Hơn hai năm nay bây giờ ta mới gặp mình mi là công lực cao hơn hết. Mi đến đây có dụng ý gì?

Chàng áo xanh ngấm ngầm điều hòa hơi thở, chậm rãi đáp: - Các hạ thử đoán coi?

Người trong miếu nói: - Phải chăng mi muốn lấy “Hồi thiên bối diệp” cùng “Băng lân áo”.

Chàng áo xanh nói: - Các hạ đoán trúng một phần.

Người trong miếu hỏi: - Người nói vậy là thế nào?

Chàng áo xanh nói: - Một là tôi muốn kiếm “Băng lân áo” và hai là Ngũ Tuyệt ở đâu?

Trong miếu nổi lên tiếng cười khanh khách rồi nói: - Không được đâu! Dù người muốn đến chỗ mộ Lan Phi cũng không thể được, chỉ vì người không thể qua được cửa ải ta giữ đây.

Chàng áo xanh đáp: - Tôi thử vào coi!

Chàng sẽ phải bị bám vào người, xoa tay vào nhau rồi đột nhiên đi vào trong miếu.

Người trong miếu quát lên: - Tên người là gì?

Chàng áo xanh đáp: - Các hạ hãy gọi tôi là người áo xanh cũng được mà!

Chàng khoa chân bước vào đảo mắt nhìn một lượt rồi thốt nhiên né người đứng vào một bên cửa miếu, mặt lộ vẻ kinh dị, vì chàng nhìn rõ trong miếu này có nhiều người chứ không phải một. Đồng thời chàng nhìn thấy ba gã mặc áo đen thân thể cao lớn.

Lúc này cả ba gã đồng thời chia hai bên tả hữu tiến lại gần chàng nhưng chàng không chờ cho ba người đến nơi, trừng mắt lên, nhảy vào, gã áo đen đi giữa đồng thời phóng chưởng ra. Chưởng phong rất là hùng hậu.

Gã áo đen đi giữa la lên một tiếng thật to, đạp chân xuống đất, người vọt lên cao nhảy xổ vào chàng áo xanh, gã tung ra chiêu “Ngũ quỷ sư hồn trảo” chụp tới ngực chàng áo xanh nhanh như điện chớp.

Hai gã ở hai bên lạng lẽ đồng thời chụp tới rất mau.

Giữa lúc tính mạng chàng áo xanh như ngàn cân treo đầu sợi tóc, chàng co rúm người lại một cái rồi lại duỗi ra tránh được cả ba gã liên công. Người chàng nhảy phốc ra ngoài miếu, ngơ ngác nói: - À ra bọn này cũng đã ba người?

Chàng trầm ngâm một lát rồi hất hàm hỏi: - Bọn người là ai?

Nhưng rồi chàng không chờ người trong miếu trả lời, lại nói tiếp: - Ta không nên biết các người là ai, hay ta có biết ra mà đập chết các người đi cũng không được ích gì, vì các người chỉ là mấy con chó săn mà thôi.

Chàng áo xanh chuyển mình một cái vừa nhảy lên không trung, vừa nói: - Các người nói lại cho chủ nhân các người hay, đừng mơ tưởng hảo huyền nữa! Rồi ta còn trở lại nghe!

Người trong miếu lên tiếng thách thức: - Mi có giỏi thì nói rõ danh tánh để lại.

Chàng áo xanh đáp: - Thanh Lam Khách (khách áo xanh)?

Chàng chỉ nhô lên thụt xuống mấy cái đã mất hút.

oOo

Nửa tháng sau vào dịp tết Nguyên Tiêu, trong nội thành Yên Minh nhà nào nhà nấy treo đèn kết hoa. Ánh huy hoàng rực rỡ chiếu đất kinh kỳ sáng như ban ngày. Trăm họ trong thành nô nức xem hội Nguyên Tiêu.

Bất thành linh ba tiếng pháo nổ đùng đùng. Trong cấm thành, chín tầng cửa là: Vĩnh Đình, Chính Dương, Trung Hoa, Thiên An, Đoan Môn, Ngọ Môn, Thái Hòa, Tuyên Vũ và Càn Thanh đều mở rộng.

Bách tính ngoài cửa cùng đứng xa nhìn thấy quan cửu môn đề đốc thống lĩnh cánh quân ngự lâm giáp trụ huy hoàng, oai phong lẫm liệt theo sau là tám viên Thái giám hộ vệ hai cỗ kiệu hoa từ điện Kim Loan đi từ từ ra ngoài.

Pháo nổ rầm trời tiếp đón Trạng nguyên phò mã cùng công chúa đi ra.

Quan tân khoa trạng nguyên là Phan Duy được vua tuyển làm phò mã kén duyên cùng Thanh Hoa công chúa Chu Uyển Vân con một của đông cung hoàng hậu.

Vừa gặp dịp Nguyên Tiêu lại là đêm tân hôn của phò mã cùng công chúa nên trăm họ nô nức kéo nhau đi xem rất đông.

Công chúa đầu đội mũ phượng quan, cặp mắt che một tấm sa mỏng, vẫn lộ vẻ nhu mì và trong suốt như hồ thu. Tấm mạng này khiến cho bộ mặt nàng nửa kín nửa hở, càng tăng thêm vẻ kiều diễm tuyệt luân. Giữa làn sóng người phát ra những tiếng trầm trồ khen ngợi.

Công chúa Thanh Hoa đi tới đâu, dân chúng hoan hô rầm trời đến đó để ca tụng cái nhan sắc khuynh quốc của nàng, thì Trạng nguyên Phò mã Phan Duy cũng nổi tiếng là Phan An Tổng Ngọc đương thời. Chàng mi thanh mục tú, khí vũ hiên ngang. Lúc này tuy chàng cũng lộ vẻ tươi cười nhưng cũng không dấu được nỗi dăm chiêu ngơ ngác.

Nhiều người không biết bàn tán. Có người nói: - Chà! Ông trạng nguyên phò mã này trước trọ trong một khách sạn nhỏ ngoài cửa Đông trực. Chàng chính là thiếu niên áo xanh vẽ mặt ngậy ngô.

Có người bảo: - Đúng y! Ai ngờ mới có mấy ngày mà đã trở nên một bậc hiền quý nhất triều, không hiểu mồ mả họ táng vào đâu mà khác như thế! Mấy tên quân ngự lâm đi trước đánh chiêng mở đường, dân chúng dạt ra hai bên để nhường lối cho kiệu hoa từ từ đi qua hai đường phố.

Trong đám người mé tả có hai ông già tuổi ngoài sáu mươi, nét mặt gầy, mắt hiền từ nhưng rất oai nghiêm. Làn sóng người xô đẩy xung quanh mà hai lão vẫn đứng nghiêm nhiên không nhúc nhích.

Mặt hai lão dường như đang chú ý nhìn phò mã Phan Duy, một lão có ba chòm râu đen, thốt nhiên quay sang bên hỏi lão áo xanh: - Đạo ắt huynh! Đây lạ quá! Càng nhìn kỹ càng nhận thấy gã là người quen.

Lão áo xanh nghiêm trang đáp: - Đúng hẳn rồi. Dù hẳn có ăn mặc cách nào tôi cũng nhận ra. Minh Cửu huynh! Tên tuổi Thân Nhạc Song Kỳ chúng ta đã ở trong tay hắn, khi nào ta quên hẳn được?

Lão già mặc áo sắc tro tức mình nói: - Việc này tôi không thể ngờ tới. Rõ ràng hần là người trong võ lâm đang bôn ba khắp nơi sao lại đổ trạng nguyên và được tuyển làm phò mã đương triều?

Lão áo xanh chăm chú nhìn phò mã ngồi trên kiệu chưa kịp trả lời thì lão áo xám lại nói: - Gã thiếu niên này thật là thần bí, văn võ hần đều giỏi. Nhưng hần lợi gió dầm mưa đến Bắc Nhạc làm gì nếu không phải là để kiểm tỏa Thần Nhạc Song Kỳ chúng ta?

Lão áo xanh vênh mặt lên nói: - Đến cây kiếm của lão huynh mấy chục năm trời không rời khỏi tay mà tôi chỉ phóng hai chiêu “Đông sơn tinh bích” và “Mộ hải tàng thanh” cũng đủ đánh bật nó ra xa ngoài hai trượng. Lão huynh thật chưa biết người biết của.

Ông già áo xám tức giận biến sắc nói: - Hai chiêu “Tinh thiên bát bộ” và “Ngọc thạch nan loạn” của tôi chẳng đã làm cho ông bạn toạc hổ khẩu chảy máu phải thông tay bỏ kiếm đấy ư? Hần chưa nói câu nào đã đi khỏi mình không biết hần từ đâu đến và lai lịch thế nào?

Người áo xanh nói: - Hần là hần có dụng ý gì, bản lãnh hần rất cao cường lại thi đậu trạng nguyên.

- Minh Cửu huynh! Theo ý nghĩ của tôi thì hần có dính líu đến việc chúng ta vào kinh.

- Đạo ắt huynh cho rằng hần cũng vì việc tìm kiếm mộ Lan Phi ở khu Minh Lăng mà đến đây ư?

Lão áo xanh đáp: - Hai vật báu “Hồi thiên bối điệp”, cùng “Băng lân áo”, võ lâm khắp thiên hạ đều chú ý đến, lẽ nào một người bản lãnh cao cường như hần lại không nghĩ tới được. Có điều hần làm việc gì cũng thần bí khiến cho người ngoài khó lòng dò la được.

Bắc Kỳ Ôn Minh Cửu (tức lão áo xám) nói: - Bất luận hần có những hành động cao thâm đến mực nào, hần đổ trạng nguyên vào làm phò mã có mưu đồ gì hay không? Nhưng hần là người văn võ đến trạng nguyên, võ đánh bại được Thần Nhạc Song Kỳ chúng ta một cách dễ dàng, thế nào cũng còn có cơ hội gặp nhau.

2. Lệnh Cắt Tai Kỳ Dị

Giữa lúc ấy, quan Cửu môn Đề đốc thống lĩnh đội ngự lâm quân đi qua bên Thần Nhạc Song Kỳ.

Bắc Kỳ Ôn Minh Cửu thốt nhiên nói bằng một giọng kinh ngạc: - Đạo ắt huynh, coi kìa.

Nam Kỳ nghe nói đưa mắt nhìn ra thấy một điều kỳ dị là quan Cửu môn Đề đốc đầu đội kim khôi hai mái tóc rủ xuống hai tai.

Tuy Đề đốc che đậy rất khéo mà cặp mắt sắc nhọn của Nam Bắc Song kỳ khám phá ra đầu y như hình quả trám mất một bên vành tai.

Đội ngự lâm quân theo sau quan Đề đốc đã đi qua rồi, tiếp đến tám vị nội giám, mặc áo gấm đi sắp hàng hai bên kiệu phò mã cùng công chúa. Kỳ lạ hơn nữa là trong tám vị nội giám mặc áo gấm cũng có ba vị cắt một tai.

Thần Nhạc Song Kỳ nhìn chăm chú vào những người cắt một tai.

Bắc Kỳ rùng mình hỏi: - Nam Kỳ huynh! Là đây nhỉ?

Nam Kỳ bất giác chau mày khẽ nói: - Hiện nay trong chốn cung đình sao lại có nhiều khách giang hồ trà trộn vào?

Lão vừa nói vừa đưa mắt nhìn Bắc Kỳ, Bắc Kỳ nghiêm trang khẽ nói: - Đạo ắt huynh! Trong việc này có tất điều chi kỳ dị. Lan Phi chết rồi táng trong khu Hoàng lăng, công xây phần mộ rõ rệt. Người võ lâm ai cũng muốn kiếm cho ra chỗ táng nàng. Theo ý tôi thì nhất định bọn này theo một đường lối nào đây trà trộn vào cung đình để dò la chỗ táng Lan Phi. Đạo ắt huynh thử nghĩ xem có phải thế không?

Nam Kỳ ngẫm nghĩ một hồi rồi gật đầu đáp: - Có lẽ đúng đó. Nhưng trong cung đình thì có đường lối nào mà bọn giang hồ lục tục len lỏi vào được?

Bắc Kỳ nói: - Đó là vấn đề mà chúng ta phải tìm cho ra, chúng ta từ từ kiếm những điều chứng thực, chắc chắn thế nào cũng có lúc tìm ra được manh mối.

Tám vị nội giám mặc áo gấm hộ vệ kiêu công chúa cùng phò mã đi qua Song Kỳ giữa những tiếng hoan hô vang dội cả trăm họ.

Cái đẹp của công chúa cùng dáng thanh nhã của phò mã thu hút luôn cả nhơn tuyến của hai lão Thần Nhạc Song Kỳ. Hai lão bật lên tiếng khen: - Thật là một đôi người ngọc.

Giữa lúc ấy, trong làn sóng người nhấp nhô bất thành hình một ánh hào quang lóe lên, ba tia sáng rất nhỏ bay vèo vèo trên không nhằm bắn vào người trạng nguyên phò mã.

Thần Nhạc Song Kỳ giật mình biến sắc.

Trạng nguyên phò mã Phan Duy lúc này đang đắc ý tươi cười bèn ngoảnh đầu nhìn ra giơ tay vẫy đám quần chúng hoan hô để đáp lễ, chưa nhìn thấy ba chấm sáng bắn vào mình.

Thần Nhạc Song Kỳ tuy bị chàng áo xanh đánh bại. Nhưng đối với chàng chẳng những không thù hận mà còn cảm kích khí độ hiên ngang của chàng, muốn cùng chàng kết nghĩa chi lan nữa.

Trạng nguyên phò mã bị hai người nhận ra đúng là “chàng áo xanh”.

Hai lão thấy chàng đột nhiên bị ám toán, dù muốn ra tay ứng cứu cũng không kịp nữa, bất giác sợ thay cho chàng đến toát mồ hôi.

Chớp mắt ba điểm sáng đã bay gần tới nơi, chỉ còn cách chàng ba thước thì thốt nhiên lóe lên một cái rồi tắt ngấm. Tinh mắt của Thần Nhạc Song Kỳ mà cũng không nhìn rõ ba chấm đó rớt xuống chỗ nào.

Bất thành hình cách chỗ hai người chừng một trượng, một tiếng rú thê thảm vang lên. Một người cao nghều và ốm nhom, nét mặt xanh xao, hai tay bưng lấy mặt, tựa như người phát điên nhảy loạn lên rồi té vào giữa đám đông.

Người xung quanh cúi đầu xuống nhìn thấy thất huyết chảy máu. Người đó đã chết rồi! Tiếng kêu la loạn lên, làn sóng người ầm ập kéo đến xem rất là huyền ảo.

Công chúa lộ vẻ xúc động qua tấm màn che mặt. Nàng không hiểu đã có sự gì xảy ra mà mọi người náo loạn như vậy. Trái lại phò mã vẫn cười ha há, dường như không trông thấy gì.

Hai cỗ kiệu đi song nhau, cặp mắt trong sáng của công chúa vì vô tình hay hữu ý đưa sang ngó phò mã rồi như say sưa nhìn vẻ mặt khôi ngô tuyệt thế của chàng, không muốn rời cặp mắt ra nữa. Lòng nàng rạo rực đôi má ửng hồng.

Mắt nàng khẽ chuyển đi một chút, bất thành hình nhìn đến trên đỉnh kiệu phò mã về góc trên bên phải thấy một con nhện toàn thân xanh biếc to bằng miệng chén đang bò. Nàng cả kinh bất giác la lên một tiếng: - úi chà! Mồ hôi trán nhơm nhớp thoát ra.

Một vị thái giám thấy vậy đưa lên một tấm khăn lụa và tỏ vẻ rất quan hoài, gọi: - Công Chúa!

Thanh Hoa công chúa đưa tay đón lấy khăn tay lau mồ hôi, hai mắt vẫn dăm dăm nhìn con nhện độc đang bò trên kiệu phò mã. Nàng khẽ gọi: - Nhâm công công! Công công có nhìn thấy không?

Công chúa gọi một viên thái giám là Nhâm công công. Lão thái giám nhìn theo tay công chúa trở lên nóc kiệu phò mã, mà không lộ vẻ gì khác, lão mơ màng hỏi: - A! Tôi thấy rồi! Phải chăng công chúa nói về con nhện xuất hiện trên kiệu phò mã kia? Lão nô không cẩn thận, tội đáng muôn thác! Có điều con nhện đó đã dính chặt vào góc kiệu, không có gì đáng lo. Nếu không may phò mã bị nó cắn một miếng thì lão nô mang tội tày trời.

Công chúa nhìn kỹ lại thì quả thấy con nhện xanh bị dính chặt, khẽ thở phào một tiếng, nét mặt hoa nhường nguyệt thẹn của nàng nở một nụ cười an ủi: - Nhâm công công đừng nói vậy. Con nhện này chẳng biết từ đâu bò ra, không can gì đến công công.

Nhâm Thái giám “dạ” một tiếng rồi đứng lui ra một bên. Trên mặt lão thoáng lộ vẻ lạnh lùng, lão lẩm bẩm: “Ông trạng nguyên phò mã này xem ra có vẻ ngơ ngác chẳng lẽ chàng cũng là người trong bọn ta...” Nghĩ vậy, lão cười lạt một tiếng nhưng không ai nghe rõ, mặt lão đã lạnh nhạt, càng lạnh nhạt hơn rồi đổi sang vẻ hiền từ. Lão dời chân hai bước sang đứng ở bên kiệu phò mã.

Phò mã quay lại cười hỏi lão: - Có chuyện chi vậy?

Từ Diệm Diêm Quân Nhâm Nham (tức lão thái giám) chú ý nhìn phò mã mà nghi thầm: “Mắt chàng tuy trong sáng nhưng lộ vẻ ôn hòa đúng là một nhà nho bình thường. Kể ra mình cũng khéo đa nghi, có điều...” Lão nghĩ tới đó bỗng đưa mắt lên ngó con nhện bị dính chặt, rồi lão làm ra vẻ bí mật khẽ hỏi phò mã: - Thưa phò mã đại nhân! Đại nhân có kẻ thù nào định ám toán đại nhân chăng?

Phò mã Phan Duy đang đắc ý tươi cười, bỗng nhiên thu lại, tựa hồ giật mình kinh hãi, không hiểu có sự gì, liền hỏi: - Phan Duy này mười năm đèn sách, không bước chân ra khỏi cửa, làm chi có kẻ thù? Tại sao công công lại hỏi vậy?

Từ Diệm Diêm Quân chú ý vào mặt phò mã tựa hồ để soi mói xem có lộ vẻ gì chẳng mà tuyệt không có chỗ nào sơ hở. Lão liền đưa mắt nhìn lên con nhện chết cứng rồi nói: - Xin phò mã coi kia!

Phò mã nhìn theo tay lão trở, rùng mình một cái rồi cười lạt nói: - Không hiểu kẻ nào đã giỡn chơi trò này, bắt con nhện giăng chặt vào đó?

Từ Diệm Diêm Quân thấy phò mã nhìn con nhện độc vẫn thản nhiên thì cho là chàng không biết nó độc ghê gớm, vội nói ngay: - Thưa phò mã đại nhân. Con nhện này là một giống nhện cực độc. Ai bị nó cắn phải thì không có cách nào cứu chữa được nữa.

Phò mã la lên một tiếng “úi cha!”.

Rồi quay đầu nhìn lại con nhện đoạn nói: - Tạ ơn công công có lòng quan tâm đến tôi. Nhà tôi ở nơi hoang vu tịch mịch dựa vào sườn núi. Giống nhện này tuy độc nhưng cũng là vật tôi thường trông thấy luôn, nó chẳng hại tôi được đâu.

Câu nói này khiến cho Từ Diệm Diêm Quân Nhâm Nham không biết đâu mà dò. Nhưng mỗi nghi ngờ lại nổi lên. Lão lẩm bẩm một mình: “Nếu gã quả là người trong bọn ta thì thật là khéo giả vờ. Dù gã có thoát được ba mũi độc châm cùng con nhện độc này của Thanh Diệm Tiêu Phàm lão nhị, nhưng liệu gã có thể thoát khỏi chưởng tâm của lão phu không?” Tuy bụng lão nghĩ vậy nhưng ngoài miệng vẫn cung kính trả lời: - Phò mã đại nhân dưới quyền một người ở trên muôn người, phúc trạch không biết đến đâu là bến. Con nhện này tuy độc cũng không thể hại nổi đại nhân được.

Nói xong móc trong bọc ra miếng da dê trùm lên con nhện độc kéo xuống đất, dẫm cho nát ra rồi lui về phía sau kiệu một bước. Lão nhân lúc lùi lại thốt nhiên giơ tay trái lên vận kinh lực đánh vào phò mã. Lão đánh chưởng này tuy không hình không tiếng, song sức mạnh ít ra cũng bằng ngàn cân. Nếu đánh vào người thường thì chỉ một chưởng là đủ tan nát phũ phàng chết ngay lập tức.

Dè đâu chưởng của lão vừa phóng ra thì phò mã cũng quay đầu lại, vẻ mặt nhìn lão rất ôn hòa rồi chum chim cười nói rất khẽ: - Công công uống phí tâm cơ mất rồi!

Tuy chàng nói rất khẽ nhưng lão cũng nghe tiếng. Lão thấy chưởng lực của mình bị luồng kinh lực ngầm ngầm đánh vào huyết Tam Đản.

Toàn thân lão run lên, sắc mặt lợt lạt. Những giọt mồ hôi trán to bằng hạt đậu nhỏ xuống, tỏ ra lão đau đớn dị thường. Nhưng chỉ trong chớp mắt, một luồng hơi nóng thổi qua lão hết đau đớn ngay.

Phò mã không biết vô tình hay cố ý lại đưa mắt nhìn lão, khoe miệng chàng còn hé một nụ cười.

Từ Diệm Diêm Quân thở phào một cái biết rằng phò mã đã tha mình rồi, khẽ nói một câu đãi lòng: - Thưa phò mã đại nhân! Bậc cao nhân không lộ chân tướng. Lão nô có mắt không trông, tội đáng muôn thác.

Phò mã không trả lời chỉ tùm tùm cười quay đi phía khác.

Kiệu phò mã và công chúa tiếp tục đi nữa. Phò mã nhìn thấy trong phủ mình treo đèn kết hoa, ánh sáng huy hoàng, cùng nghe tiếng pháo nổ vang trời. Bao nhiêu tòa viện trong phủ phò mã đều chật nít những

người, đến con ruồi cũng không chui qua được.

Quan tân khoa trạng nguyên là phò mã Phan Duy, mở cặp mắt trong sáng từ từ nhìn vào làn sóng người.

Giữa lúc này, trong làn sóng người có ba ông già cặp mắt loang loáng nhìn chàng chăm chú. Ba lão này cao hơn người thường một cái đầu nên trông rất rõ.

Ba lão đi tới đâu, làn sóng người rẽ ra hai bên xéo lên nhau té xuống đến đáy, nên nhiều người cất tiếng thóa mạ lão, Từ Diệm Diêm Quân Nhâm Nham đã nhìn thấy đại hán râu quăn đang cơn thịnh nộ đi trước. Đồng thời lão thấy phía sau một người râu xanh nho nhã và một người mặt trắng ốm nhom thì ngấm ngầm kinh hãi miệng lẩm bẩm: “Thiệt Minh Tam vương!” Lão đưa mắt nhìn xéo lên phò mã tự hỏi: “Thằng cha này không hiểu lai lịch sao mà dám trêu vào ba vị vương gia Điền Thục Kiểm, Thiệt Quyền Hùng Phong Thục Vương Ngô Cương thần dũng ghê gớm. Thử xem thằng cha này đối phó ra sao?” Lão rung động một bên tai, trên miệng thoáng qua một nụ cười giảo hoạt. Thiệt Quyền Hùng Phong Thục Vương Ngô Cương đã đẩy mọi người ra đi đến trước kiệu phò mã chỉ còn cách hai trượng.

Từ Diệm Diêm Quân Nhâm Nham nhẩm tính: - Nếu y đứng đó phóng quyền ra cũng đủ sức mạnh phá tan cỗ kiệu này.

Rồi lão khê nghiêng người đi muốn lui lại mấy bước để khỏi bị quyền phong của Thục Vương lướt tới. Nhưng lão vừa nhúc nhích đột nhiên nghe tiếng phò mã khê bảo: - Nhâm công công cứ xoay mình lại.

Từ Diệm Diêm Quân Nhâm Nham không tự chủ được xoay mình lại coi.

Lão thấy phò mã vẫn quay về phía quần chúng chứ không có ý gì đến Ngô Cương thì tưởng mình nghe lầm lại toan quay mình lùi về phía sau.

Phò mã lại lên tiếng nói rõ ràng hơn: - Công công không việc gì phải lùi lại. Tôi không ngờ bữa nay lại chạm trán thằng cha lỗ mãng này, công công hãy coi xem cái gì đây?

Cả ba lão này dường như cùng bị một người đánh chưởng vào trước ngực. Chưởng lực rung chuyển mà làm rách áo thì mãnh liệt vô cùng, phải đến chết người. Thế mà họ không việc gì thì quả là một sự kỳ dị.

Phò mã đưa mắt nhìn làn sóng người rồi luồng nhơn quang ngẫu nhiên chạm vào mắt bọn họ. Chàng hơi nhú cặp mày rồi nhìn ra chỗ khác.

Lão đại hàm râu quăn thốt nhiên la lên: - Trúng hấn rồi! Không sai một ly.

Lão nho nhã râu xanh vội nói: - Trên thế gian có nhiều người giống nhau như đúc. Ngô huynh chớ hấp tấp!

Đại hán râu quăn lên giọng cãi: - Ngày đó tuy hấn là gã áo xanh lưu lạc mà so với áo gấm hấn mặc bữa nay, bề ngoài tuy đã khác hấn nhưng hấn chưa lột da đi thì vương gia còn nhận ra hấn được.

Lão mặt trắng thâm trầm nói: - Ngô huynh quả nhiên tinh mắt, tiểu đệ cũng chắc đến trăm phần trăm là hấn.

Đại hán râu quăn giương cặp mắt tròn xoe nói: -Trên thuyền rồng ở Nhị Hà, ba vị vương gia Điền, Thục, Kiểm liên minh với nhau và suy tôn lên làm minh chủ. Thật là một việc hệ trọng. Thế mà bị thằng lỏi này rắc rối, phóng ra ba chưởng làm mất mặt vương gia. Bữa nay vương gia phải trả cái hận này mới được!

Lão lập tức rảo bước chen lấn đi đến trước kiệu phò mã, nhưng lão râu xanh đứng đằng sau ngăn trở nói: - Ngô huynh chớ nên hấp tấp.

Đại hán râu quăn lớn tiếng đáp: - Dù không phải hấn nữa, mà mình có đánh lầm thì cũng bớt được nỗi căm tức.

Tuy phò mã quay mặt về phía quần chúng song một tay thò vào bọc móc ra một vật.

Từ Diệm Diêm Quân vừa trông thấy sắc mặt tái mét khê kêu lên: - “Vô địch đoạt nhĩ lệnh”!

Phò mã nói: - Phải rồi! “Vô địch đoạt nhĩ lệnh” là một vật cũ của Thiên Hiệp trong đám Ngũ Tuyệt.

Đồ vật mà phò mã cầm trong tay chỉ là một mảnh trúc giống hình cái tai người.

Chàng ung dung cắt “đoạt nhĩ lệnh” vào bọc rồi nói: - Công công chỉ có một tai chắc là đã bị thua dưới tay “Vô địch đoạt nhĩ lệnh” rồi?

Từ Diện Diêm Quân run lên nói: - Vâng! Mười năm trước đây nô tài đã bị Thiên Hiệp cho biết tay.

Phò mã vẫn nhìn phía quần chúng khẽ vẩy một tay, vừa hỏi: - Chắc công công cũng phải có tên họ chứ?

Nhâm Nham đáp: - Từ Diện Diêm Quân Nhâm Nham là lão phu.

Phò mã lại hỏi: - Tại sao lão trà trộn vào chốn cung đình? Hẳn có âm mưu gì đây?

Nhâm Nham đáp ứng: - Cái đó...

Nhâm Nham lộ vẻ không bằng lòng khẽ nói tiếp: - Lão phu không muốn nói ra.

Phò mã ngừng một lát lại hỏi: - Được lắm! Lão biết lẽ luật của “Vô địch đoạt nhĩ lệnh” này rồi chứ?

Nhâm Nham run lên đáp: - Phò mã muốn lão phu làm gì đây? Lão phu nhắc cho phò mã hay, việc xẻo một tai này đã gây nên nhiều mối thâm cừu. Đại khái phò mã là người thừa kế Thiên Hiệp, mà Thiên Hiệp bị khắp thiên hạ coi là cừu địch, liệu phò mã có đối phó được hay không?

Phò mã ôn tồn nói: - Điều đó bất tất công công phải quan tâm. Thục Vương Ngô Cương là một tên thất phu lỗ mãng, công công thay mặt tôi cho hắn biết tay đi.

Nhâm Nham đáp: - Vâng!

Rồi lại lùi lại phía sau hai bước, xoay mình hướng về phía Thục Vương Ngô Cương nhưng trông ngược đánh thành thành vì lão tự biết mình không địch lại được Thục Vương Ngô Cương, Nhâm Nham đang lo lắng, bỗng công chúa khẽ gọi: - Nhâm công công! Lại đây!

Từ Diện Diêm Quân bất đắc dĩ phải lui về trước kiệu công chúa.

Công chúa hỏi: - Nhâm công công! Vừa rồi phò mã nói chuyện gì với công công?

Hiển nhiên công chúa lúc nào cũng quan tâm tới phò mã. Từ Diện Diêm Quân vẻ mặt bên lên phải gượng cười toan trả lời thì bất linh linh một tiếng cộp rỗng lọt vào tai, tiếp theo là một luồng quyền phong phóng tới.

Công chúa giật mình kinh hãi, mặt hoa xám ngắt.

Quyền phong này dĩ nhiên là tự Thục Vương Ngô Cương phóng ra.

Bây giờ Từ Diện Diêm Quân biết rằng không thể giữ địa vị thái giám được nữa mà “Vô địch đoạt nhĩ lệnh” đã truyền lệnh nếu làm không nên thì còn một tai sẽ bị xẻo nốt.

Nhưng lúc lão xoay mình, nhìn rõ tình hình thì quyền phong đã đánh vào tới kiệu phò mã, chỉ còn một thước, không tài nào cứu ứng kịp được nữa.

Bất giác lão buông một tiếng thở dài não nuột.

Hai ngón tay lão nắm lấy chiếc tai độc nhất giựt mạnh một cái, khẽ rú lên một tiếng, chiếc tai này bị đứt rồi máu chảy đầy mặt.

Công chúa thấy vậy kinh hãi vô cùng? Nhưng giữa lúc Nhâm Nham rút tai thì trước kiệu cũng một tiếng rú thê thảm.

Thục Vương Ngô Cương loạng choạng lùi lại ba bước, bộ râu quần bay ngược lên, mặt lão lúc xanh lè, lúc trắng nhợt.

Phò mã ngồi nghiêm trang trong kiệu, nét mặt tuấn tú vẫn thản nhiên, tuyệt không lộ vẻ gì khác lạ.

Từ Diện Diêm Quân khẽ thở dài tán tụng: - Lão phu thật không biết phò mã chút nào. Chẳng những phò mã là người trong võ lâm kín đáo vô cùng mà công lực cao thâm không thể lường được.

Nhâm Nham lại đưa mắt nhìn Thục Vương Ngô Cương thì thấy y lộ vẻ căm giận, nắm chặt song quyền, có ý muốn đánh ra quyền thứ hai nữa.

Từ Diện Diêm Quân nghĩ bụng: - Để xem y đánh nữa, cái tiếng Thục Vương Ngô Cương thần dũng phi thường, càng bị thất bại lại rắng kiên gan. Trước y chưa chịu phục ai bao giờ. Y chơi trò này cốt nhiên là chuốc lấy cái nhục. Nhưng còn thằng cha phò mã kia bữa nay là ngày đại hỷ tất cũng bị chơi khăm đến mất thể diện.

Nửa mặt lão đầm đìa những máu. Dù trong lòng lão căm hờn đến cực điểm mà ngoài mặt vẫn lộ ra một nụ cười xảo quyệt.

Thục Vương Ngô Cương vận chân khí tiến gần lại đạp chân xuống đất, toan phóng quyền đánh ra. Bất thình lình bên cạnh lão có người mặc áo vải gai rách rưới, mày thô mắt lớn, kéo áo lão khẽ nói: - Đại vương! Không nên đâu!

Thục Vương Ngô Cương ngạc nhiên, dần giọng hỏi: - Người là ai? Vương gia chưa hả giận thì bỏ qua thể nào được?

Đại hán áo gai nói: - Đại vương! Đại vương bỏ việc lớn chưa làm sao đã đi vào những chuyện nhỏ nhặt?

Thục vương Ngô Cương tuy là người lỗ mãng nhưng cũng có chỗ tinh tế, ngăn người ra, tự hỏi: “Gã này là ai? Sao gã lại biết bọn ta tiến kinh để mưu đồ việc lớn?” Lão xoay mình lại coi thì gã đại hán mặc áo vải gai đã lẩn vào đám đông mất hút.

Ngô Cương ngẫm nghĩ chưa hết căm giận, lại vận chân khí gầm lên: - Thằng lỏi kia! Ta cho mi biết tay!

Lão vùng quyền ra đánh vào kiệu phò mã. Quyền phong réo lên nghe mà phát khiếp. Bỗng trong đám đông có tiếng người khẽ thở dài nói: - Thế nào cũng mất một tai! Lão này lỗ mãng, nhưng không phải là người ác.

Thục Vương Ngô Cương chắc mẫm thể quyền mình dùng toàn lực đánh ra thì ít nhất phò mã cũng học máu tươi.

Nhưng lão có dè đâu, thoi quyền vừa đánh ra thì đột nhiên cảm thấy trước mặt mình có bóng người lướt ngang. Tai bên trái lão tựa hồ như một trận gió quét qua mát rượi, rồi đột nhiên lão thấy đau thấu tâm can! Thoi quyền lão đánh ra khác nào tan vào biển cả mất tăm.

Thục Vương Ngô Cương kêu lên một tiếng thật to, nắm lấy tai, máu tươi theo kẽ tai nhỏ xuống ròng ròng, đổ lôm cả trước ngực.

Người xung quanh không hiểu là việc gì, tại sao lão tự nhiên bị người ta cắt mất một tai? Những người có mặt tại đây chỉ có hai người biết rõ là thái giám Nhâm Nham và phò mã.

Phò mã vẫn ngồi nghiêm trang trên kiệu miệng tươi cười, tựa hồ như không thấy chuyện gì.

Thục Vương Ngô Cương xưa nay chưa bao giờ bị nhục như lần này, râu tóc lão chổng ngược lên, hai mắt đỏ ngầu, hằm hằm nhìn phò mã. May phía sau lão có Kiềm Vương cùng Điện Vương đuổi đến nơi, mỗi người nắm một tay lão giữ lại.

Lão gầy mặt trắng ngầu nhiên để mắt nhìn vào trước ngực Ngô Cương thì thấy trên áo lão có in vào một vết tựa như tai người.

Lão mặt trắng giật mình, liếc mắt lên nhìn phò mã một cái rồi bảo Ngô Cương: - Ngô huynh! Thử nhìn lại coi!

Thục Vương cùng Điện Vương vừa nhìn thấy thất kinh la lên: - Trời ơi! “Vô địch đoạt nhĩ lệnh”! Tín vật của Thiên Hiệp sao lại xuất hiện?

Lão mặt trắng thâm hiểm gật đầu nói: - Việc này e rằng rắc rối lắm đây? Vừa rồi ta thấy trong đám đông có Thần Nhạc Song Kỳ và bao người chấp sự trong cung đình. Cả Cửu môn đề đốc cũng ở trong đó và đều là người võ lâm. Bữa nay “Vô địch đoạt nhĩ lệnh” lại xuất hiện, Đô thành sắp xảy cơn giông tố, chúng ta phải thận trọng bàn định kế hoạch mới được. Bây giờ hãy đi thôi.

Thiệt Minh Tam Vương trà trộn vào đám đông đi ra.

Giữa lúc ấy phò mã bỗng nhìn thấy trong làn sóng người, có một cỗ kiệu đen từ từ đi tới, chiếc kiệu đen này do bốn thiếu nữ toàn thân mặc đồ đen khiêng. Tuy giữa đám đông mà họ vẫn đi mau hơn người thường nhiều.

Cỗ kiệu này xông thẳng tới trước mặt phò mã cùng công chúa.

Phan Duy đang ngẫm nghĩ thì chiếc kiệu đen chỉ còn cách chừng ba trượng, chàng tự hỏi: “Trong kiệu này không biết có ai? Nhưng chắc rằng họ là cừu địch chứ không phải bạn”.

Tuy bề ngoài vẫn tươi cười mà bên trong chàng đã vận khí ngấm ngầm phòng bị.

Chiếc kiệu đen đột nhiên đi né sang bên sát vào kiệu phò mã cùng kiệu công chúa để lướt qua. Thốt nhiên phò mã nghe trong kiệu đen có tiếng nói sang sảng vọng ra: - Phan Tịnh! Phan Tịnh! Người phạm tội khi quân! Liệu mà giữ lấy đầu!

Phò mã nghe nói bỗng run lên. Cỗ kiệu đen đã đi xa rồi.

Phò mã khẽ nhíu cặp lông mày, đưa mắt sáng nhìn công chúa, thì thấy nàng cặp mắt sáng như sao bên ngoài che mạng mà vẫn lộ vẻ vui mừng.

Nàng đang đưa cặp mắt khuyh quốc say sưa nhìn chàng mỉm cười.

Phò mã cặp mắt cũng trong sáng nhưng thoáng lộ vẻ lo buồn, chàng tự nhủ lòng: “Trời ơi! Nàng đã là người bằng thanh ngọc khiết lại nhan sắc chẳng kém thiên tiên, ta xứng với nàng thế nào được? Phải rồi ta quả không xứng đáng với nàng nhưng hiện giờ nàng lấy ta thì ta phải che chở cho nàng.”

Nghĩ vậy phò mã lại đưa mắt nhìn công chúa.

Bốn mắt lại chạm nhau rồi đồng thời nhìn ra phía khác. Hai mặt hai người nở một nụ cười mơ màng như nước hồ trong buổi đêm xuân.

Phò mã quên khuấy người khách giang hồ đương theo dõi ám ảnh để gia hại mình, chàng đồng thời tạm gác bỏ luân mục đích của mình ra một bên để đón lấy tiếng chiêng trống vang trời, cùng tiếng pháo nổ ran đang nghinh tiếp chàng cùng công chúa.

Chàng lại nhìn đến đôi sư tử đang nhe răng trước phủ phò mã nở một nụ cười ngây thơ của trẻ con.

3. Đêm Động Phòng Phò Mã, Công Nương Đầu Mất Tích

Đêm động phòng, Phò mã bồi tiếp các bậc công khanh đồng triều cùng các ông tiến sĩ đồng khóa mãi đến hết canh hai mới tan tiệc. Quan khách lục đục cáo từ ra về.

Phò mã về động phòng cho tỳ nữ lui ra, chàng say sưa nhìn công chúa nói: - Công chúa đẹp quá!

Chàng miệng nói câu này mà trong bụng nhủ thầm: - Phan Tịnh hỏi Phan Tịnh! Lúc này dù mi có điều gì khuất khúc khó nói, cũng không được làm cho nàng mất lòng. Mi trông nàng sắc nước hương trời, bằng thanh ngọc khiết thế kia thì giữ làm sao cho khỏi thẹn với nàng.

Phò mã cảm thấy trong lòng hối hận, rồi lẩm bẩm: - Bây giờ ta đành tạm thời lừa gạt nàng, thực ra ta chẳng muốn như vậy.

Công chúa cặp mắt đầy tình tứ nhìn phò mã khẽ nói: - Chàng đừng nói vậy. Đêm nay chàng uống rượu nhiều rồi. Bây giờ cởi áo đi ngủ thôi! Chàng lại đây thiếp cởi áo cho! Suốt ngày hôm nay chàng bận rộn chắc là bây giờ mới mệt lắm rồi.

Công chúa nói xong dịu dàng đứng dậy, lại cởi áo ngoài phò mã. Nàng vừa cởi áo vừa nhủ thầm: - Thật là một trang thiếu niên anh tuấn. Chu Uyển Vân cùng chàng bên duyên cảm sắc cũng là mãn nguyện lắm rồi.

Với những ý nghĩ du dương mơ mộng, nàng hớn hở tươi cười rồi bắt giắc tựa vào mình Phan Duy khẽ nói: - Lang quân! Thiếp sung sướng quá. Chàng có biết không. Phụ hoàng cùng mẫu hậu biểu đời chàng làm phò mã, thiếp nép sau rèm châu ngọc trộm chàng.

Rồi nàng cười hì hì. Thốt nhiên nàng lại chúm môi nói: - Chỉ có một mình Nhâm công công là nói xấu chàng thôi. Chà! Chắc là lão ta nói trạt rồi.

Phò mã Phan Duy tủm tỉm cười nhẹ đặt tay lên vai nàng nói: - Công chúa ơi. Phan Duy này là một kẻ hàn sinh, một bước lên đến chín tầng mây. Ấu cũng là phụ hoàng, mẫu hậu, và công chúa ban cho cả.

Công chúa gục đầu vào ngực phò mã nói: - Chàng cùng thiếp đã nên đạo vợ chồng, chàng chẳng nên kêu thiếp bằng công chúa nữa có hay hơn không?

- Phải lắm! Nương tử ơi!

Công chúa cũng gọi: - Lang quân!

Phò mã khẽ đặt vào má công chúa một cái hôn nồng nàn nói: - Thơm quá!

Công chúa nói đùa: - Anh chàng đồ gần này xấu quá thôi!

Phò mã không chịu, cãi: - Ai bảo tôi là đồ gần? Tôi gần chỗ nào?

Công chúa nói: - Nhâm công công bảo chàng là đồ gần. Ngoài mấy pho kinh sách chẳng còn biết tí gì nữa.

Phò mã vui vẻ mồm năm, miệng mười nói: - Nương tử! Nương tử coi tôi chả ra gì phải không? Đây thi thư lễ nhạc, đây cầm kỳ thi họa, đây đao thương kiếm kích, đây thiên văn địa lý, đây kỳ môn bát quái, cái gì cũng giỏi. Ai dám biểu tôi là đồ gần?

Công chúa cười ngặt nghẽo nói: - Đúng là một tay kỳ tài trong thiên hạ! Kỳ tài nhất là môn nói dóc. Thiếp chỉ ra một thuật nhỏ là chàng hết nói dóc.

Phò mã động tâm nhưng không lộ ra nét mặt, chàng cười nói: - Tôi không tin rằng tôi chịu thua nàng.

Công chúa nói: - Được lắm, không tin thì hãy thử coi. Nếu chàng mà thua thì đêm nay phải ngủ dưới gầm giường, chàng chịu không?

Phò mã nói: - Hay lắm! Nhất định như vậy.

Công chúa nói: - Bây giờ chàng ra ngoài phòng, lúc nào thiếp gọi hãy vào phòng. Nếu chàng tìm ra thiếp ẩn chỗ nào là chàng được cuộc.

Phò mã cười nói: - Dưới ánh đèn sáng tỏ như ban ngày thế này có lý nào tôi tìm không thấy nàng.

Phò mã nói xong ra đứng ngoài cửa.

Lúc này dưới thềm bên kia đối diện với chỗ chàng đứng có hai người dạ hành ẩn nấp. Hai người này chăm chú nhìn phò mã. Về mặt chàng rất bình tĩnh mà vẫn không dấu nổi mừng thầm thoáng hiện trên mi mắt.

Hai người ẩn nấp nín thở và không nhúc nhích đứng nghe động tĩnh.

Bỗng thấy tiếng công chúa trong phòng vọng ra: - Xong rồi! Lang quân vào đi!

Phò mã đẩy cửa bước vào, bỗng la lên một tiếng kinh hoàng: - Ô hay! Chẳng lẽ ta mơ ngủ hay sao! Sao lại lạc vào chốn thâm sơn này?

Công chúa cười giục: - Lang quân tin thiếp đi! Thiếp ở chỗ này kia mà.

Phò mã vẫn một giọng kinh ngạc: - Ủa! Sao ta lại lạc vào chốn biển khơi này?

Công chúa lại gọi: - Lang quân bình tĩnh lại, không phải hồi này Lang quân vừa bảo thông hiểu cả kỳ môn bát quái kia mà?

Phò mã nói: - Thế này mới lạ nữa! Ta lại lạc vào một khu rừng rậm? Nương tử ơi! Tôi cảm thấy nhúc nhúc đầu mắt rồi.

Công chúa nói: - Lang quân! Thiếp chỉ dùng bàn ghế trong phòng để bày ra trận Ngũ hành này. Thiếp dẫn lang quân đến chỗ táng Lan tỷ cho chàng coi. Chỗ đó lang quân còn thấy lạ hơn nữa.

Phò mã nói: - Nương tử ơi! Trận gì là trận Ngũ hành? Tôi chưa từng nghe nói đến bao giờ.

Công chúa đáp: - Đúng đó. Đây là Lan tỷ cùng thiếp đọc những bộ kỳ thư rồi nghiên cứu và sáng chế ra trận này. Chỗ táng tỷ cũng là do chúng tôi sắp đặt.

Phò mã nói: - Chà! Gớm thiệt! Thôi! Thôi, tôi chịu thua nương tử rồi. Đêm nay tôi cam chịu ngủ dưới gầm giường vậy.

Cuộc đối thoại giữa công chúa và phò mã đều bị hai người đứng nắp nghe hết. Họ thì thầm với nhau. Một người nói: - Minh Cửu huynh! Bây giờ tôi mới hiểu tại sao trong chốn cung đình lại có nhiều nhân vật giang hồ trà trộn vào.

Bỗng thấy người khác đáp: - Đạo ắt huynh! Tôi cũng hiểu rồi. Té ra vì họ đều chú ý đến công chúa hết. Cả anh chàng Trạng nguyên Phò mã kia xem ra cũng vì chuyện này.

Đạo ắt nói: - Chính thế! Chàng cũng muốn tìm đến mộ Lan Phi nên mới trà trộn vào cung lấy công chúa. Thế là vô tình chàng làm cho những người khác uống phí một phen tâm huyết. Vì vậy mà có người định ám toán chàng.

Minh Cửu nói: - Nhưng họ không nghĩ đến công lực chàng thâm hậu ghê gớm, thế là đã tính sai một nước cờ.

Đạo ắt nói: - Minh Cửu huynh! Tôi xem công chúa là người băng thanh ngọc khiết thế mà chàng thiếu niên phò mã kia lừa gạt nàng thật là con người dê hèn.

Minh Cửu nói: - Đạo ắt huynh! Tuy lời Đạo ắt huynh nói cũng có phần đúng ý, nhưng mình chưa thấy chàng làm điều gì bất nghĩa. Vậy thông thả rồi ta hãy phê bình. Minh Cửu này chưa thể ngờ vực chàng là con người dê tiện.

Hai người đây chính là Thần Nhạc Song Kỳ. Lúc hai người đang nói chuyện thì trong phòng thốt nhiên đèn lửa đều tắt hết. Phò mã đã vận y phục xanh đứng trước cửa, chàng nhìn về phía Thần Nhạc Song Kỳ ẩn nắp. Chàng dừng lại một chút rồi đạp chân xuống đất một cái tung người cao lên, khác nào làn khói nhẹ nhàng bay vút lên nóc nhà, chạy đi ngay.

Thần Nhạc Song Kỳ thấy phò mã bỏ công chúa ra đi thì trong lòng nổi cơn tức giận. Nam Kỳ Lý Đạo ắt khẽ nói: - Đuổi theo gã xem sao.

Hai người cũng tung mình nhảy lên nóc nhà khai triển môn khinh công tuyệt kỹ rượt theo, nhưng phò mã đã chạy xa mấy chục dặm rồi. Hai người ra sức đuổi theo rất gấp.

Lúc này đã vào khoảng cuối canh tư sang đầu canh năm. Vầng trăng sắp lặn non đoài. Trong thành Yên Minh tuy vẫn còn ca hát nhưng so với lúc canh hai thì kém náo nhiệt hơn nhiều.

Thần Nhạc Song Kỳ đuổi theo phò mã ra khỏi rồi, trong bóng tối Phủ phò mã có xuất hiện ba vị thái giám mình mặc áo gấm bị cụt một bên tai. Trong bọn này một người chính là Từ Diện Diêm Quân Nhâm Nham.

Ba người lại gặp nhau rồi, Nhâm Nham cười lật lên tiếng trước: - Chúng mình phí bao nhiêu tâm huyết trong hai năm trời mà đã bị hư hết chỉ vì thằng lỏi này. Thật không gì tức cho bằng.

Một viên thái giám khác hỏi: - Nhâm huynh đã biết rõ gốc gác thằng lỏi đó chưa?

Từ Diện Diêm Quân sa sầm nét mặt nói: - Lại còn phải hỏi, tại tôi đây chả cụt mắt rồi là gì?

Lão thái giám kia nói: - Thế ra gã đúng là người thừa kế Thiên Hiệp rồi.

Nhâm Nham nói: - Cái đó thì chưa chắc lắm. Trước khi Thiên Hiệp qua ải có lưu “Vô địch đoạt nhĩ lệnh” lại, nhưng không nhất định là y để lại cho người thừa kế. Có điều thằng cha này cũng họ Phan thì chắc chắn đến tám phần mười là người thừa kế của Thiên Hiệp.

Lão thái giám kia nói: - Nếu quả như vậy thì môn “Thần phong tuyết mạch chưởng” của Thiên Hiệp chuyên để đánh bại chân khí đối phương đã thành vô địch mấy chục năm này lại xuất hiện. Chúng ta phải tìm cách mau mau hạ thủ trước đi là hơn.

Giữa lúc ấy một cỗ xe, đầu ngựa có trùm vải đen lạch cạch tới, đến trước cửa phủ phò mã thì dừng lại.

Từ Diệm Diêm Quân Nhâm Nham gật đầu nói: - Hay lắm! Các vị chuẩn bị đi!

Rồi tung mình nhảy lên đầu tường chạy vào gác sau nhà thủy tạ đứng ngay trước cửa động phòng. Hai tên vệ sĩ thấy lão là nội giám trong hoàng cung nên không hỏi gì.

Từ Diệm Diêm Quân đưa tay gõ cửa, hồi lâu không thấy tiếng người đáp lại.

Lão khẽ đẩy cửa một cái, thì ra cửa phòng chưa cài then, từ từ mở ra. Lão đi thẳng vào trong trước giường nằm, cung kính gọi: - Công chúa tỉnh dậy a! Công chúa tỉnh dậy a!

Lão gọi luôn mấy tiếng không thấy nàng đáp lại, hình như vẫn ngủ say.

Lão bất giác sinh lòng ngờ vực, vén màn lên coi thì thấy công chúa vẫn nhắm mắt đang yên giấc ngủ nồng nàn.

Từ Diệm Diêm Quân được công chúa ngày thường vẫn tin cẩn liền thò tay ra lay nàng.

Công chúa vẫn mê man chưa tỉnh. Lão sinh nghi nhìn kỹ lại, thì ra nàng bị phò mã điểm vào thụy huyết, nên không tỉnh lại được.

Lão bất giác mỉm cười, không giải khai huyết đạo cho nàng lại dùng chiếc khăn gấm quấn nàng lại. Lão mở cửa sổ toan chuồn ra ngoài. Nhưng lão chợt nhớ ra điều gì lại lui vào viết mấy hàng chữ để lại trong phòng rồi mới nhảy ra ngoài cửa sổ.

Lát sau ra đến ngoài phủ phò mã, ngồi lên một chiếc xe ngựa mui đen. Trên xe đã có hai người. Chiếc roi dài quất một cái, cỗ xe chạy đi rất mau.

Chiếc xe này đậu lại phía ngoài thành thì đã thấy cỗ xe mui vàng đứng chờ sẵn.

Chiếc xe đen vừa đến nơi, một người ở trên vội vàng nhảy ra. Chính là quan Cửu môn đề đốc.

Từ Diệm Diêm Quân ôm công chúa giao cho Cửu môn đề đốc, nói: - May mà thuộc hạ không đến nỗi làm hỏng việc đã đem được công chúa tới đây.

Cửu quan đề đốc khẽ đằng hắng giọng, nói: - Để rồi ta bẩm lại công chúa, trọng thưởng cho người.

Từ Diệm Diêm Quân vẻ mặt hớn hỏ, cả hai lão thái giám kia cũng lộ vẻ vui mừng.

Cửu quan đề đốc ẩm công chúa lên xe vàng. Bất thành linh trong xe này có ba người chui ra mang vật gì hào quang loang loáng chụp xuống ba vị thái giám.

Ba người vụt la lên một tiếng: - Chết rồi!

Máu đỏ phun lên, thủ cấp Từ Diệm Diêm Quân đã bay ra ngoài một trượng.

Trong cỗ xe vàng Cửu quan đề đốc nổi lên một trận cười the thé nói: - Nhâm Nham! Chân tướng người đã bị bại lộ rồi, không giết bọn người không xong.

Lúc cỗ xe vàng chạy như bay thì trời sắp rạng đông.

Lại nói đến Thần Nhạc Song Kỳ rượt theo phò mã thấy chàng chạy nhanh như gió ra thẳng ngoài cửa thành, cứ theo đường cái quan mà chạy một hồi rồi đột nhiên rẽ vào một khu rừng rậm.

Cước lực của Thần Nhạc Song Kỳ chậm hơn một chút, hai người đuổi đến giữa rừng thì không thấy tông tích đâu nữa.

Bắc Kỳ Ôn Minh Cửu cầu nhàu dậm chân nói: - Hổng rồi! Sau khi bọn Ngũ Tuyệt bỏ hết thù oán cùng nhau tìm đến yết kiến Thất Tuyệt thì Thần Nhạc Song Kỳ chúng ta đã thành nhân vật hàng đầu trong các phái võ Trung Nguyên thế mà nay lại bị chàng thiếu niên này làm thụt xuống thăm hại chứ?

Nam Kỳ Lý Đạo ắt thốt nhiên trở tay về phía trước nói: - Minh Cửu huynh! Phía trước chỗ đen sì kia dường như có mấy chục nhà ở. Chúng ta vào đó tìm xem.

Hai người lại thi triển khinh công chạy bằng bằng về phía trước. Quả nhiên đây là một thôn trang nhỏ chừng mấy chục nhà. Nhưng nhà nào cũng kín cổng cao tường. Tuy là những tòa nhà cũ kỹ mà rộng rãi đường hoàng.

Nam Kỳ thề lưỡi ra hỏi: - Đây là đâu?

Bắc Kỳ nói: - Có lẽ chúng ta đã lạc vào phủ đệ một vị hoàng thân quốc thích nào đây. Nhưng bất luận đây là đâu ta cũng cứ vào xem.

Hai người đi quanh mấy bức tường cao, thốt nhiên nghe có tiếng người đọc sách gầy gọn và khúc chiết rất lọt tai. Hai người nhận định rõ tòa nhà có tiếng đọc sách vọng ra, đi quanh trước cổng lớn thì thấy hai cánh cửa sổ lớn đỏ đóng chặt, trước cổng có hai con sư tử đá đã sứt mẻ.

Hai người ngẩng đầu lên xem trên cổng có đề ba chữ lớn “Thiên Tuế Phủ”. Bắc Kỳ cười nói: - Đạo ắt huynh. Tôi đã biểu chúng ta lạc vào phủ đệ một vị hoàng thân quốc thích, quả chẳng sai.

Nam Kỳ nói: - Chúng ta thử vào xem.

Hai người lập tức tung mình nhảy vào, rồi nhắm hướng có tiếng đọc sách mà đi.

Đi qua hai tòa sảnh đường thì đến hậu viện.

Tiếng đọc sách từ trong một tòa nhà phía sau vườn hoa vọng ra. Chung quanh vườn hoa có vây bọc bằng một bức tường thấp. Hai người nhảy lên mặt tường, trong vườn thấp thoáng có hai gian nhỏ. Ánh đèn từ nhà này lọt ra ngoài. Tiếng đọc sách cũng từ đó vọng lại.

Nam Kỳ khẽ nói: - Minh Cửu huynh! Tiếng người này đọc sách nghe sang sảng như tiếng chuông đồng, chắc là nội khí rất thâm hậu, dòng dõi nhà võ thì phải.

Bắc Kỳ gật đầu nói: - Chúng ta qua đó xem sẽ rõ.

Hai người nhảy vào vườn thì phía sau lưng nghe có tiếng kẹt cửa. Hai người giật mình nhìn lại thấy cửa ngách một tòa nhà thông ra vườn hoa hé mở, một nữ lang tóc mây, áo trắng thướt tha từ trong nhà đi ra. Thần Nhạc Song Kỳ vội núp vào chân tường.

Nữ lang áo trắng đi quanh theo bức tường thấp đến trước cửa căn nhà nhỏ phía sau vườn hoa. Dáng điệu nàng nhẹ nhàng mà uyển chuyển. Thật là một trang mỹ nhân tuyệt thế.

Thần Nhạc Song Kỳ từ chân tường đi luôn tới gốc cây theo sát nữ lang. Bắc Kỳ thở dài nói: - Đạo ắt huynh! Thần Nhạc Song Kỳ chúng ta được các người võ lâm khắp thiên hạ kính ngưỡng mà đêm nay chui lủn thế này thì còn đâu là vẻ đường đường chính chính.

Nam Kỳ nhún nhó cười nói: - Chúng mình không ăn cắp ăn trộm dù phải khuất mình một chút không có chi đáng kể?

Bắc Kỳ trầm giọng nói: - Kể ra thì chúng mình khéo kỳ cục! Chàng thiếu niên áo xanh kia cũng chẳng ác cảm gì với bọn ta. Đừng nói chàng được triệu làm phò mã mà dù chàng có làm hoàng đế đi nữa cũng chẳng liên quan gì đến chúng ta. Vậy thì tội gì mình lại tìm cho phiền não?

Nam Kỳ nói: - Minh Cửu huynh nói vậy là sai. Chúng mình đang ngao sơn thủy, tự do biết là đường nào, thế mà chẳng quản xa xôi ngàn dặm về đến kinh thành và có mục đích gì chứ? Sau khi Ngũ Tuyệt đi rồi không trở về, các phái võ thực sự chưa tìm ra một nhân vật hào kiệt nào, Mục Tây Ni Cổ nói đúng thật: Kỳ hạn ba năm chỉ chớp mắt là qua. Thế mà tìm chưa ra nơi táng Lan Phi để lấy “Hồi thiên bối điệp” thì các phái võ sẽ bị rơi vào tay tà đạo mất.

Bắc Kỳ tức mình nói: - Đất Biên Cương toàn là những người xa lạ tôi không tin bọn Thất Tuyệt giáo lợi hại ghê gớm như người ta đồn.

Nam Kỳ nói: - Minh Cửu huynh. Hai nước giao binh, bọn Duy Ngô tiếng rằng thua trận, song phái Thất Tuyệt giáo vẫn giữ được thực lực. Mụ Tây Ni Cổ đánh bại được những tay cao thủ bậc nhất ở đây là bọn Ngũ Tuyệt. Vụ này đã làm cho đồng bằng kinh đô bị mất mặt.

Bắc Kỳ không phục đáp: - Cái đó là bọn họ muốn nhận lấy sự thất bại, chứ họ đã tranh đấu một cách chân chính đâu.

Nam Kỳ cười nói: - Minh Cửu huynh đừng hồ đồ nữa. Trong bọn Ngũ Tuyệt thì chỉ có Thiên Hiệp Phan Khôn là công lực cao hơn hết, song tính nết cương cường hiếu thắng. Nếu y chưa giao thủ với mụ Tây Ni Cổ thì khi nào y đã chịu nhận tiếng thất bại.

Bây giờ Bắc Kỳ mới im miệng không nói nữa.

Nữ lang áo trắng đi vào vườn hoa dẫm lên tàng lá rụng từ từ đến trước căn nhà nhỏ.

Tiếng đọc sách bỗng im bặt rồi có người đồng dạng nói vọng ra: - Hiền muội đấy ư?

Nữ lang đáp: - Vâng, tiểu muội đây. Tiểu muội nghe tiếng đọc sách, biết rằng ca ca đã về rồi, cả nhà Triệu bá bá rất bận khoản cho ca ca.

Chàng thiếu niên trong nhà nói: - Ta cũng biết rằng các người rất quan tâm vì ta. Ta đổi tên ứng thí rồi được vào làm phò mã. Một ngày kia mà Hoàng thượng biết ra mình phạm tội khi quân thì không còn cách nào gỡ được.

Nữ lang nói: - Ca ca ơi! Tiểu muội nghe nói công chúa đẹp như thiên tiên. Từ nay ca ca đã làm phò mã, không rời nàng nữa bước thì cũng chẳng việc gì.

Thiếu niên nói: - Đúng thế! Ta cũng nghĩ như vậy. Có điều một ngày kia vì việc điều tra chỗ ở của gia gia thì thế nào cũng phải rời bỏ nàng. Công chúa đẹp thật. Ta không muốn làm hại đời nàng.

Thanh âm nữ lang áo trắng đã được về thê lương, bây giờ nàng nghẹn ngào nói: - Ca ca ơi! Má má đã mất sớm, tiểu muội cầu nguyện chóng tìm thấy gia gia.

Thiếu niên nói: - Hiền muội đừng quá lo phiền. Thế nào tiểu huynh cũng phải tìm cho thấy gia gia.

Thần Nhạc Song Kỳ rón rén đi lại phía căn nhà nhỏ.

Bắc Kỳ toan mở miệng thì Nam Kỳ đã nói khẽ: - Minh Cửu huynh! Chàng trai kia đúng là phò mã.

Bắc Kỳ nói: - Tôi cũng biết rồi! Hai người núp ở vườn hoa, len lỏi trong bóng tối các khóm hoa, chuyền dần đến căn nhà nhỏ.

Cửa sổ căn nhà này hãy còn mở. Rõ ràng chàng áo xanh ngồi ở phía trong. Bắc Kỳ giương cặp mắt tròn xoe nhìn chàng thiếu niên áo xanh hồi lâu rồi ghé tai hỏi nhỏ Nam Kỳ: - Đạo ắt huynh! Đêm nay là đêm động phòng hoa chúc. Thật khó mà đoán được hành động của chàng.

Nam Kỳ gật đầu nói: - Kể ra chàng cũng có chút lương tâm, không muốn hại đời công chúa. Nếu tôi đoán không lầm thì chàng là con trai Thiên Hiệp Phan Khôn, thủ lĩnh phái Ngũ Tuyệt.

Bắc Kỳ hỏi: - Sao Đạo ắt huynh lại biết?

Nam Kỳ đáp: - Đêm nay, lão thái giám một tai lúc đang đi ngoài đường phổ lại mất nốt bên tai kia, rồi Thục Vương Ngô Cương cũng bị mất một tai. Chắc Minh Cửu huynh cũng biết “Vô địch đoạt nhĩ lệnh” của Thiên Hiệp ngày nọ rồi chứ?

Bắc Kỳ nói: - À! phải rồi! Tôi thật là hồ đồ!

Nam Kỳ lặng lẽ một lúc rồi nói: - Minh Cửu huynh! Hiện giờ hãy còn một điều tôi chưa hiểu?

Bắc Kỳ hỏi: - Điều gì?

Nam Kỳ nói: - Chúng ta đã tỉ thí với chàng, thấy kiếm thuật chàng rất tinh thông, mà nội lực hơn hẳn chúng ta. Có thể nói rằng bản lĩnh chàng ngày nay, chẳng kém gì bản lĩnh Thiên Hiệp năm trước. Bọn Ngũ Tuyệt cùng nhau kéo đi Hồi Cương đã năm năm nay. Vậy thì bản lĩnh của chàng học ở đâu mà ra?

Bắc Kỳ nói: - Phải chăng ý Đạo ắt huynh muốn hỏi ai là sư phụ chàng?

Nam Kỳ đáp: - Chính thế.

Lúc này nữ lang áo trắng nuốt lệ, từ căn nhà nhỏ đi ra. Phò mã đưa nàng ra ngoài cửa rồi ôn tồn an ủi nàng: - Hiền muội đừng buồn nghe! Đêm nay tiểu huynh lên về đây mà thôi. Rồi ta khó lòng về được nữa. Nhưng lúc nào tiểu huynh cũng nghĩ cách để tìm thấy gia gia. Từ đây hiền muội vâng lời Triệu bá bá. Bá bá sẽ chiều cố cho hiền muội.

Nữ lang nói: - Tiểu muội xin vâng lời ca ca chỉ giáo. Nhưng ca ca...

Phò mã không chờ nàng nói hết lời, chàng cướp lời: - Hiền muội sợ tiểu huynh nếu đi Hồi Cương phải qua những cánh sa mạc bao la nóng bỏng dọc đường vất vả chứ gì? Hiền muội thực quá lo xa.

Chàng tiễn nữ lang áo trắng đi thêm mấy bước thì trời đã sáng. Chàng tỏ vẻ bồn chồn, vội nói: - Hiền muội ơi? Tiểu huynh phải đi ngay lập tức. Hiền muội nói lại với Triệu bá bá cho tiểu huynh một tiếng.

Nữ lang áo trắng đi khỏi rồi, phò mã đứng băng khuâng nhìn bức màn đêm che phủ đại viện khẽ huýt một tiếng còi rồi từ từ xoay mình lại bình tĩnh nói: - Thần Nhạc Song Kỳ hai vị tiền bối cho phép văn bối tạm biệt! Văn bối mong rằng hai vị đừng đem những chuyện đã thấy đêm nay tiết lộ ra ngoài, văn bối rất cảm ơn hai vị. Về điểm mà Lý tiền bối còn nghi ngờ thì xin lại gốc Tây Nam khu vườn này sẽ rõ, Văn bối xin cáo biệt đây.

Nói xong chàng chỉ đầu bàn chân xuống tung người lên, tà áo xanh phất phới trông khác nào con dạ điều đâm vào trong đêm tối.

Thần Nhạc Song Kỳ đứng dưới gốc hoa, mở mắt trừng trừng, miệng há hốc ra, hồi lâu không thốt nên lời. Mãi sau hai người mới thở dài nói: - Giả tử chàng coi bọn ta là kẻ thù nghịch thì cặp tai này khó lòng giữ được toàn vẹn.

Song Kỳ đi về gốc Tây Nam hoa viên thì chỉ thấy bốn ngôi mộ. Nhờ ánh sáng lúc bình minh hai người nhìn rõ chữ đề trên mộ, thì ra mộ bốn vị: Tình Nhất Tử, Quảng Tùng Tử, Hoàng Chân Tử, và Thách Đà Tử.

Thần Nhạc Song Kỳ lắc đầu le lưỡi.

Bắc Kỳ trở hai mắt ra, lớn tiếng nói: - Té ra là Vân Sơn tứ tử. Chàng là đệ tử bốn vị lão quá kiệt này. Thảo nào, thảo nào...

Lão quay lại nhìn Nam Kỳ thấy vẻ mặt ủ rũ thì lấy làm lạ hỏi: - Đạo ắt huynh làm sao vậy?

Nam Kỳ lắc đầu nói: - Thật là thê thảm!

Bắc Kỳ chưa hiểu ra sao thì Nam Kỳ buồn rầu nói tiếp: - Vân Sơn tứ tử đều có tuyệt nghệ. Tuy những vị này có tiếng là những tay hào hiệp mà làm việc gì cũng tùy thích ý riêng mình. Từ khi Thiên Hiệp quật khởi, các giới võ lâm không ai địch nổi. Sau khi Thiên Hiệp đánh bại Côn Luân nhị lão, chế ra “Vô địch đoạt nhĩ lệnh”. Vì thế mà gây cảm hờn với Vân Sơn tứ tử. Tứ tử ước hẹn cùng Thiên Hiệp khiêu chiến. Kết quả bốn vị này bị bại về tay Thiên Hiệp.

Ngừng một lát, Nam Kỳ nói tiếp: - Lúc Thiên Hiệp đi lên phía Bắc xa xôi để đến đất Hồi Cương đã tự biết trước dữ nhiều lành ít, nên giảng hòa với Vân sơn tứ tử và yêu cầu bốn vị dạy dỗ cho con để tiếp tục thuật hành lễ luật “Vô địch đoạt nhĩ lệnh”.

Bắc Kỳ đột nhiên mắt lộ tia sáng kỳ dị, toan nói thì chợt nghe trong tòa lớn có tiếng kêu thét lên.

Thần Nhạc Song Kỳ kinh hãi đồng thanh la lên: - Nguy to rồi!

Hai người phát tay áo tung mình lên không nhào về phía nhà Đại Trạch chạy đến.

Không ngờ hai người vừa nhảy vọt lên bất thành linh nghe có tiếng cười the thé gọi giật lại: - Lão trượng kia! Đừng lồi thối vào việc người ta.

Tiếp theo là một luồng hàn phong chụp xuống đầu.

Thần Nhạc Song Kỳ đang lơ lửng trên không, không có cách nào trả đòn, liền dùng phép Thiên cân trụ, hạ mình xuống đất.

Giữa lúc ấy bóng tía lập lòe, bốn cô gái áo tía đột nhiên xuất hiện. Mỗi cô đứng một góc thành thể bao vây.

Trong nhà tiếng hú không ngớt.

Bắc Kỳ la lên: - Đạo ắt huynh! Cô em phò mã bị nguy rồi!

Nam Kỳ gầm lên một tiếng quát lớn: - Coi kiếm đây!

Hai người rút kiếm đánh soạt! một tiếng, ánh hào quang thấp thoáng trông rất lợi hại, nhào thẳng về phía nhà Đại Trạch.

Bốn cô gái áo tía quát lên: - Hai lão già kia muốn chết hay sao?

Rồi bốn cô cũng phóng chưởng ra. Những luồng chưởng phong mãnh liệt vô cùng khác nào một bức tường sắt ngăn cản hai lão.

Song Kỳ cả kinh, nhảy lui lại một trượng.

Bắc Kỳ tức giận quát hỏi: - Các người là ai?

Thần Nhạc Song Kỳ không ngờ chưởng phong bốn cô gái áo tía lại lợi hại đến thế. Hai lão lại nghĩ mình đã mang danh “Song kỳ” nổi tiếng võ lâm mà để bốn đứa nhỏ ngăn cản mình được thì mất hết thể diện.

Bốn cô áo tía lạnh lùng đáp: - Hai lão bắt tất phải hỏi, một ngày kia sẽ biết bọn ta là ai?

Thần Nhạc Song Kỳ lại càng tức giận quát lên một tiếng thật to. Bắc Kỳ giơ tay lên khác nào rồng bay phượng múa, mây tràn bốn mặt ánh kiếm mịt mờ.

Nam Kỳ cũng múa kiếm như hoa lê phát phới, khác nào một làn ánh bạc bao phủ xung quanh nhắm bốn cô gái áo tía xông vào.

Bốn cô áo tía cũng tức giận quát lên lạnh lạnh.

Thần Nhạc Song Kỳ xông ra ngoài một trượng thì đột nhiên thấy trên đầu khác nào bốn con rắn đương nhảy múa nhanh như điện chớp quét xuống.

Thần Nhạc Song Kỳ vung kiếm lên gạt, cảm thấy chùn tay. Trường kiếm của hai người đã bị quấn chặt. Hai lão lo thầm: “Thế này thì nhục chết được!” Rồi lập tức đem hết sức bình sanh quát lên một tiếng phóng chưởng ra trên không.

Đồng thời tay kiếm nới ra loạng choạng người đi hai bước, muốn giựt kiếm lại cũng không được nữa. Hai lão tự hỏi: “Mấy con lối này là ai mà ghê gớm thế?” Song Kỳ định thần nhìn lại thì bốn cô áo tía đã lại chia nhau ra đứng bốn góc.

Cô gái áo tía đứng ở mé nam lạnh lùng hỏi: - Lão già kia việc đêm nay có liên quan gì đến lão mà lão can thiệp vào?

Thần Nhạc Song Kỳ biết rằng muốn xông vào nhà cũng khó lòng vào được ngay.

Nam Kỳ tức giận hỏi lại: - Đêm hôm các người vào nhà người ta định giết người hay định ăn cướp?

Cô gái nói: - Dù giết người hay ăn cướp cũng không việc gì đến lão.

Lúc này tiếng rú trong nhà Đại Trạch không nghe thấy nữa. Thần Nhạc Song Kỳ kinh hồn nghĩ thầm: “Không chừng những người trong nhà bị bọn này giết sạch rồi!”, lửa giận vô hình bốc lên ngàn ngút, hai lão toan nổi hung thì trong nhà có tiếng gọi lạnh lạnh vọng ra. Trên nóc nhà Đại Trạch, tà áo vàng thấp thoáng, vượt nóc nhà chạy tuốt.

Bốn cô gái áo tía đằng hắng một tiếng rồi chạy như bay theo sau bóng vàng, thân pháp của cô nào cũng mau lẹ dị thường.

Một cô quay đầu lại, tiếng nói the thé: - Thần Nhạc Song Kỳ! Nếu hai lão muốn giữ yên danh phận thì mau mau rời khỏi kinh thành.

Bốn cô gái bạt cánh chim hồng thoảng cái đã xa tít.

Thần Nhạc Song Kỳ thấy bọn họ đi rồi mới chạy về phía nhà Đại Trạch. Hai người đứng trên nóc nhà lắng tai nghe động tĩnh.

Bắc Kỳ run lên nói: - Có lẽ nhà này bị chúng giết sạch cả rồi!

Nam Kỳ không đáp nhảy xuống sân rồi đi vào. Lảo tìm khắp trong nhà mà không thấy thi thể một người nào, bất giác thở phào một cái, nói: - Còn khá! Người nhà này mới bị chúng cướp đi thôi.

Bắc Kỳ tức giận nói: - Bọn này xông vào phủ phò mã tất là có liên quan với quân chó má trong nội cung. Chúng ta phải đi lùng bọn chúng xem!

Nam Kỳ lắc đầu nói: - Việc này e rằng chúng ta không đủ sức, có lẽ còn dính líu đến những nhân vật quan hệ.

Bắc Kỳ trở gót ra đi, Nam Kỳ cũng chạy theo.

Hai người chạy nhanh như gió về phía nội thành Yên kinh.

Nhắc lại Phan Duy từ biệt muội nương từ Thiên Tuế phủ trở về đến phủ phò mã trong thành thì trời đã rạng hoa lê. Chàng giữ cho bọn thị vệ không trông thấy, đi quanh tường vào đến gác sau nhà thủy tạ thì tung mình nhảy lên. Chàng rón rén đi gần tới động phòng thì thấy cửa sổ mở rộng, biết ngay là không ổn rồi. Chàng còn đứng cách phòng đến mười trượng, nhún mình một cái theo thế “Yến tử lăng vân” chui qua cửa sổ vào phòng. Trên giường cả công chúa lẫn chăn mền biến đâu mất sạch.

Thoạt tiên, chàng nghĩ ngay tới Từ Diện Diêm Quân Nhâm Nham. Tuy chàng gặp biến cố mà vẫn trấn tĩnh, lẩm bẩm một mình: - Nhất định là hấn rồi! Nhất định là hấn rồi! Hấn đứng rình mò thấy mình đi khỏi liền vào cướp công chúa đem đi. Mình không thể tha hấn được.

Phan Duy không cần hỏi đến bọn thị vệ cùng nô bộc, toan băng mình đi ngay thì dưới ánh ánh lờ mờ thấy trên vách trong phòng ngay bên cửa sổ có mấy hàng chữ nguệch ngoạc viết bằng dầu ngón tay như sau: “Lão gia không sợ thằng lỏi con là hoàng thân quốc thích quyết đến đây để trả hận”.

Dưới ký tên: Vương gia Ngô Cương.

Phò mã Phan Duy xem giọng nói rõ ràng là tên thất phu lỗ mãng, mặt ngọc sa sầm, tự nghĩ: “Thần Nhạc Song Kỳ và Nhĩ Hải Tam Vương” đều là những tay nổi tiếng, Phan Tịnh này võ nghệ mới thành thuộc, thử sức với họ, xem có oai hùng bằng gia gia năm xưa không? Tuy mình đối với Tam vương cùng Song Kỳ có vẻ bất kính nhưng thực mình không có ác ý, thế mà họ cướp công chúa đem đi. Thật là quân mãng phu to gan lớn mật”.

Chàng khẽ phất tay một cái, như một luồng gió nhẹ quét sạch hết tự tích trên vách, rồi nhân lúc trời chưa sáng rõ bỏ đi luôn.

Sáng hôm ấy vào khoảng giờ thìn khi tin công chúa cùng phò mã mất tích mới truyền ra khắp chốn kinh kỳ. Đến giờ ngọ thì trong vòng trăm dặm thành Yên Kinh đều yết bản văn tìm công chúa cùng phò mã. Các đội thị vệ cùng những quân khinh kỵ rần rần kéo đi các ngã.

Chiều hôm ấy tại một nhà khách sạn lớn Tập Hiền Trang, trong nội thành Yên Minh có một chàng thiếu niên áo xanh tìm vào. Về mặt trang nghiêm chàng hỏi chương quý: - Ba vị vương gia miệt Tây Nam ngụ ở phòng nào?

Chương quý thấy chàng áo xanh tuy ăn mặc sơ sài song khí phách hiên ngang, biết rằng không phải hạng tầm thường, vội chấp tay đáp: - Ba vị vương gia đã có lời dặn, bất luận là ai đến thăm cũng phải thông báo tánh danh trước.

Chàng áo xanh chau mày nói: - Sao lại có lẽ lối kỳ như vậy? Quán chủ cứ cho ta biết các vị đó ở phương nào, ta tự tìm đến cũng được.

Chàng áo xanh vừa hỏi vừa nhìn chủ quán bằng cặp mắt sắc như dao.

Chưởng quỹ biết chàng không phải tay vừa, vội chấp tay đáp: - Các vị vương gia ngụ ở gian phòng phía Tây.

Chàng áo xanh khẽ hắng giọng một tiếng, quăng cho chưởng quỹ năm lạng bạc rồi đi vào phòng phía Tây.

Căn phòng này cửa đóng then cài. Chàng áo xanh không nghĩ ngợi gì cả, phóng chưởng đẩy vào cánh cửa đánh bình một tiếng.

Lập tức then cài bị gãy rời.

Trong phòng có tiếng người quái hỏi: - Kẻ nào lớn mật thế?

Đồng thời có tiếng chân người vọt ra.

Chàng áo xanh ngằm vận nội công đề phòng rồi khẽ đáp: - Hàn sinh là Phan Tịnh xin ra mắt Tam Vương.

Cửa phòng từ từ mở ra. Tam Vương đứng thành hàng chữ nhất cách cửa phòng năm thước quay mặt ra ngoài, để tay lên ngực ngằm ngằm đề phòng.

Cửa phòng mở rộng thêm, Tam Vương đồng thời nhìn ra ngoài nhưng chẳng thấy bóng người nào, thì không khỏi rùng mình kinh hãi.

Giữa lúc Tam Vương còn đang ngơ ngác, chàng áo xanh lướt qua mà Tam vương không nhìn thấy.

Thục Vương Ngô Cương diên tiết lên tròng mắt quát: - Lão gia...

Ngô Cương đang nói dở câu bỗng nổi lên những tiếng “bốp bốp” vào mặt cả ba người.

Tam Vương lại càng căm tức, lạng người đi một cái, ba người đã xoay mình lại chiếm lấy ba phương vị trong phòng.

Vương gia chú ý nhìn lại thì chỉ thấy một chàng thiếu niên áo xanh bình tĩnh đứng giữa phòng.

Chàng vẻ mặt giận dữ nhìn Thục Vương Ngô Cương, rồi bình tĩnh lại nói: - Ngô Cương, ngươi đã làm được một việc giỏi đấy!

Tam Vương bỗng tự nhiên bị chàng áo xanh tát cho mấy tát tức qua gằm lên: - Thằng nhóc con kia! Mi đấy ư?

Lửa giận bốc lên ngàn ngút Tam Vương đồng thời dùng toàn lực đánh ra một chưởng.

Hai tiếng “chát chát!” vang lên, thế đường nghiêng non dốc biển, ngói trên mái nhà bay tứ tung.

Lát sau, bọn khách trọ trong quán la hoảng chạy trốn hết.

4. Tập Hiền Trang Phò Mã Bị Bao Vây

Cả Tam Vương cùng chàng áo xanh, áo đầy bụi bặm, sắc mặt lợt lạt đứng ngay như tượng gỗ, không nói câu gì.

Sau một hồi im lặng đột nhiên Ngô Cương quát lên như hổ gầm: - Lão gia là Thiết Quyền Hùng Phong Thục Vương Ngô Cương đây!

Người nho nhã râu xanh cũng biến sắc đồng dục tự giới thiệu: - Thiết Tụ Thanh Tu Điền Vương Mã Lượng là tiểu đệ.

Lão mặt trắng ồm nhom, cặp mắt lảo liên giọng nói lạnh lạnh: - Hãy khoan! Nghe tiểu đệ một lời.

Ngô Cương tức giận quát lên: - Đồ bị thịt, câm miệng đi.

Lão mặt trắng ồm nhom run lên nói: - Tiểu đệ là Thiết Chỉ Cừu Toán Kiềm Vương Thường Minh, nhận thấy gã tiểu tử này công lực thâm hậu vô cùng!

Ngô Cương lại trợn mắt, râu tóc đứng sừng lên lớn tiếng quát: - Tam Vương đã liên minh với nhau thề cùng sống chết cùng vinh nhục. Chúng ta phải giết thằng này.

Vừa dứt lời, Tam Vương đồng thời xuống tấn, chỗ ba người đứng cùng sâu lõm đến ba tấc. Đoạn cả ba người cùng đem toàn lực ra vận dụng tuyệt kỹ của mình là thiết quyền, thiết tụ, thiết chỉ phóng ra. Quyền phong nổi lên ầm ầm, tụ kinh phóng ra lất phất, chỉ khí kêu veo veo. Thế mạnh như gió táp mưa sa đánh vào chàng áo xanh.

Chàng thiếu niên áo xanh mắt sáng như điện toé ra hai luồng lãnh quang, người chàng trầm trọng, miệng gầm lên một tiếng kinh người. Chàng vừa vung tay áo xanh đánh ra đến “bình” một tiếng. Tiếp theo là ba tiếng rú thê thảm.

Tam Vương đồng thời chân đi loạng choạng lùi lại ba bước, miệng học máu tươi, nét mặt vàng nhợt ngã ngồi xuống đất, hai mắt nhắm nghiền hơi thở hồng hộc.

Chàng áo xanh nhìn ba người một lượt rồi chậm rãi hỏi: - Ngô Cương! Người đã biết tội chưa?

Thục Vương Ngô Cương giương cặp mắt căm phẫn nhìn chàng áo xanh, đáp bằng một giọng bi thảm: - Người muốn giết lão gia thì giết đi! Lão gia làm gì mà phải nhận tội với người?

Chàng áo xanh hỏi: - Người không nhìn tội ư?

Ngô Cương nói: - Trên thuyền rồng tại Nhị Hà bọn Vương gia chúng ta chịu nhục một cách vô lý. Chính lão gia muốn đập chết người, tội người thật là đáng chết!

Chàng áo xanh tủm tỉm cười.

Kiểm Vương là Thiết Chỉ Cửu Toán Thường Minh thốt nhiên mở bừng mắt ra nói bằng một giọng ôn tồn: - Ngô huynh tính nét cương cường nóng nảy, không biết lựa lời để hỏi cho ra. Tại hạ đánh bạo xin hỏi một câu: Phan huynh là một bậc tôn quý trong triều, vì sao lại có điều xích mích với chúng ta? Phan huynh nên nói rõ ra.

Chàng áo xanh thấy con người Kiểm Vương Thường Minh khác xa với Thục Vương Ngô Cương. Lão mặt mũi ồm nồm nhưng có vẻ trầm tĩnh khéo cười nửa miệng thì biết ngay là hạng người thâm độc. Chàng lạnh lùng đáp: - Các vị đã gây ra vụ này, sau còn hỏi ta?

Kiểm Vương Thường Minh ngẫm nghĩ rồi nói: - Phan huynh phong tư tuấn nhã, mặt ngọc môi hồng, tại hạ xem ra không phải hạng tiểu nhân, quyết Phan huynh không thềm lầy chuyện hôm qua để hỏi tội.

Chàng áo xanh đồng dạc đáp: - Đối với Nhị Hải Tam Vương cũng như Thần Nhạc Song Kỳ ngày nọ, Phan Tịnh này thực tình chỉ muốn thử công lực mình trước khi đến thám thính Hoàng lăng, thật ra tuyệt không có ác ý gì, hôm qua Ngô Cương có ra tay chặn kiệu nhưng ta cũng có một phần lỗi thì còn trách làm quái gì?

Thường Minh hỏi: - Thế thì việc gì mà Phan huynh lại nổi cơn thịnh nộ?

Chàng áo xanh đáp: - Hừ! Vụ này ta chẳng nói ra, hẳn các người cũng biết rồi.

Thường Minh nói: - Hôm qua anh em chúng tôi về quán rồi, chưa bước chân ra khỏi cửa, xin Phan huynh nói rõ đầu đuôi cho biết.

Phò mã Phan Tịnh đảo mắt nhìn ba người, Tam Vương cũng nhìn chàng chòng chọc, nét mặt chàng đang tươi cười bỗng sầm lại, dần giọng hỏi Kiểm Vương Thường Minh: - Người nói lão thật đáng vả miệng. Các người biểu chưa ra khỏi cửa thế thì sao công chúa bị cướp đi mất?

Tam Vương nghe đoạn rất đổi ngạc nhiên.

Thục Vương Ngô Cương tính nóng như lửa, quát mắt quát to: - Thằng lỏi kia! Rõ ràng mi ngậm máu phun người, gieo vạ cho Vương gia, Vương gia đây há phải hạng người cho mi khinh nhờn được? Hãy coi chiêu của ta đây!

Kiểm Vương Thiết Chỉ Cửu Toán vội khoát tay ngăn lại nói: - Ngô huynh hãy nén giận. Vụ này còn có nhiều chỗ khuất khúc. Xin Phan huynh nói rõ cho nghe đã.

Chàng áo xanh nói: - Đêm qua nhân lúc ta có việc phải đi ra ngoài, Ngô Cương đã nhân lúc sơ hở đổ vào cướp công chúa để trả thù.

Thường Minh hỏi: - Phan huynh có bằng chứng gì biểu Ngô huynh đã gây ra vụ đó?

Chàng áo xanh nói: - Hắn đã viết chữ trên vách trong động phòng và có thự danh hẳn hoi, chẳng lẽ còn giả được sao?

Kiểm Vương Thường Minh đột nhiên cười rộ, không ngờ động đến thương thế, miệng lại thổ máu tươi ra.

Phò mã Phan Tịnh không hiểu vì lẽ gì mà Thường Minh lại buông tiếng cả cười, thì Điền Vương Thiết Tự Thanh Tư Mã Lượng đã nghiêm nét mặt nói: - Thôi Phan huynh trúng kế người ta vu vạ rồi. Ngô huynh là người nóng nảy, thần dũng có thừa nhưng không thông văn tự. Kẻ viết chữ cùng thự danh trên vách đó, chắc chắn trăm phần trăm không phải là Ngô huynh rồi.

Phò mã Phan huynh bắt giác cứng họng không nói được nữa. Chàng có ngờ đâu Ngô Cương là người không biết chữ. Chàng ngẩn mặt ra, hai mắt nhấp nháy xin lỗi: - Tại hạ trót lỡ ngẩn trở hổ giá Tam Vương. Sau này sẽ có ngày đến thỉnh tội.

Nói xong lượn người đi một cái nhảy ra ngoài ba trượng.

Thục Vương Ngô Cương cả giận nói: - Thằng lỏi này! Mi coi Vương gia là hạng người nào mà dám chỉ nói qua loa một câu rồi bỏ đi ngay?

Kiểm vương Thường Minh bộ mặt ồm nhom thoáng lộ nụ cười lật nói: - Phan huynh! Đúng là Phan huynh có điều không phải rồi. Tam Vương tuy là người lực lâm nhưng thống lĩnh ba lĩnh Thục, Điền, Kiểm hàng ngàn đại hán đến đây. Vậy mà Phan huynh đem tuyệt thế thần công làm y bị trọng thương. Vậy coi chi là thể diện?

Phò mã Phan Tịnh nghĩ bụng: “Bọn Tam Vương ở miền Tây Nam, thường khoe khoang địa vị cùng thế lực võ lâm. Nhưng bữa nay mình đuối lý thì cùng xử nhữn cho xong việc.” Nghĩ vậy chàng tủm tỉm cười nói: - Tại hạ chẳng đã nói sau này sẽ đền bồi tội là gì?

Thục vương Ngô Cương lại trợn mắt quát lên: - Mi có bản lãnh gì, chẳng qua là đứa con nít ở phái tà. Lão gia muốn xé xác mi ra!

Phò mã Phan Tịnh vẫn cười nói: - Vậy các hạ muốn tại hạ làm cái gì bây giờ?

Ngô Cương đáp: - Đi dập đầu lạy Vương gia ba lạy cho Vương gia nguôi giận rồi sẽ tha ngươi.

Điền Vương Tư Mã Lượng vốn người nghiêm trang trịnh trọng biết Thục Vương Ngô Cương đòi hỏi như vậy là quá đáng liền khề bảo: - Ngô huynh! Gã là phò mã đương triều, Ngô huynh lên nhân nhượng là phải, huống chi...

Điền Vương Tư Mã Lượng chưa dứt lời thì phò mã Phan Tịnh đã xoay mình trở lại trước Tam Vương, mặt chàng rất bình tĩnh và vẫn tươi cười đứng cách một trượng, chàng nói: - Xin Tam Vương miễn cho tại hạ không thể làm theo lời đại vương được.

Thục Vương Ngô Cương đã được Điền Vương Tư Mã Lượng giảng giải tự biết mình lỗ mãng chưa lên tiếng trả lời thì Kiểm Vương Thường Minh vội nói: - Tước vị Phan huynh còn đứng trên cả bậc tam công đương triều. Anh em chúng tôi dám đâu nhận đại lễ của Phan huynh. Thôi bây giờ Phan huynh xá ba xá là xong.

Phò mã Phan Tịnh chau mày một cái rồi đồng dặc cười nói: - Được lắm!

Chàng vừa nói vừa ung dung xá dài một cái. Ngờ đâu sắc mặt Tam Vương lập tức đen xạm lại, toàn chân run bần bật.

Phò mã Phan Tịnh xá lần thứ hai, Tam Vương lại hộc máu tươi ra, không đứng vững rồi ngã lăn ra. Chàng toan xá lần thứ ba thì Điền Vương Tư Mã Lượng hít một hơi chân khí vào, đứng vững lại, lớn tiếng nói: - Phan huynh thực tình muốn hạ độc thủ ư?

Phò mã Phan Tịnh sa sầm nét mặt nói: - Tư Mã Lượng! Nếu ta không nể mặt người thì hai lão không biết điều kia dù có mười mạng ta cũng giết chết. Phan Tịnh này đã nhìn nhận lầm lẫn mà còn bị đẩy vào chỗ không giải quyết được thì là bọn họ tự tìm lấy cái chết.

Diên Vương Tư Mã Lượng chân khí tiêu tán, lại ngã lảo ra.

Lão thở phều phào nói: - Đa tạ Phan huynh!

Thục Vương Ngô Cương cùng Kiềm Vương Thường Minh run run bần bật, gắng gượng ngồi dậy, vô cùng cảm hận, nói: - Người ở môn phái nào?

- Ta đã tính rồi mà! Nếu ta nói rõ môn phái thì các người sẽ nguy đó!

Ngô Cương nói: - Vương gia đây dù chết cũng không sợ!

Phan Tịnh hỏi lại: - Thật chứ? Ta mà nói rõ môn phái ra thì người chẳng còn cơ hội nào báo thù được nữa.

Ngô Cương hỏi: - Sao vậy?

Phò mã Phan Tịnh đột nhiên giơ tay ra, Thục Vương cùng Kiềm Vương hoảng hốt kêu lên: - Vô địch đoạt nhĩ lệnh!

Bỗng thấy bóng xanh lạng người đi một cái. Thục Vương cùng Kiềm Vương kêu rú lên một tiếng. Hai người đều bị Phan Tịnh xẻo mất một tai bên trái, máu chảy đầm đìa đầy mặt.

Phan Tịnh cầm hai cái tai liệng xuống đất dần giọng nói: - Lễ luật của “Vô địch đoạt nhĩ lệnh” thiên hạ đều biết tiếng. Các người phải điều tra lập tức xem lão nội giám Từ Diện Diêm Quân Nhâm Nham hiện giờ ở đây? Nếu trái lệnh thì đừng trách ta tàn nhẫn!

Nói xong trở gót đi ngay.

Bất thành linh thấy bốn mặt giáp trụ huy hoàng gươm đao sáng loáng.

Tin phò mã mất tích lại thấy xuất hiện tại Tập Hiền Trang đồn ra khắp đô thành.

Các đoàn thi vệ, ngự lâm quân kéo đến Tập Hiền Trang bao vây.

Phò mã Phan Tịnh thấy vậy nhú cặp lông mày chạy ra xem.

Hai tên thi vệ vừa thấy chàng đã giơ tay ra chặn lại.

Phò mã Phan Tịnh đồng dục hỏi: - Bản quan là Phan Duy. Kẻ nào dám cản đường ta?

Nói xong lại cất bước. Hai tên thi vệ hai tay chắp để trước ngực, cung kính nói: - Bọn tiểu nhân vâng lệnh trên, xin phò mã đại nhân dừng bước!

Phan Tịnh hỏi: - Các người vâng lệnh ai?

Thị vệ đáp: - Bọn tiểu nhân vâng lệnh Cửu môn đề đốc Bành đại tướng quân.

Phò mã Phan Tịnh gần giọng nói: - À, ra gã Bành Xung to gan lớn mật!

Chàng lại tiến lên bước nữa. Hai tên thi vệ biến sắc nói: - Xin Phò mã đại nhân dừng bước, đừng để bọn tiểu nhân phạm tội.

Phan Tịnh tức giận hỏi: - Đã có bản quan tác chủ, ai bắt tội các người được?

Chàng toan đi nữa thì bọn ngự lâm quân đến hơn ba chục tên tràn vào đứng sừng sững đằng sau hai tên thị vệ.

Phan Tịnh thấy vậy nghĩ thầm: “Có lẽ mình phải động thủ đánh ra?” Chàng còn đang suy tính, bỗng nghe tiếng vó ngựa chạy dồn dập tới nơi.

Chớp mắt đã thấy người lớn tiếng hô: - Có thánh chỉ! Phò mã Phan Duy mau ra tiếp chỉ.

Phan Tịnh vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, thì thấy lão Cửu môn đề đốc đầu bẹp như quả trám cùng hai viên thái giám cỡi tuấn mã chạy như bay đến nơi.

Một viên thái giám lấy thánh chỉ ra nhảy xuống ngựa chạy tới trước mặt Phan Tịnh lớn tiếng nói: - Phò mã tiếp chỉ!

Phan Tịnh đành quỳ một chân xuống, tung hô vạn tuế! Thái giám lập tức tuyên đọc thánh chỉ: “Quan tân khoa trạng nguyên là phò mã Phan Duy nguyên là một kẻ cường đồ tên gọi Phan Tịnh đã đổi tên để lừa dối hoàng thượng, lại lừa gạt cả công nương rồi đem đi dấu một nơi. Tên này đã phạm tội tày trời, vậy truyền chỉ cho Cửu môn đề đốc phải bắt phạm nhân xử trảm, bêu đầu giữa chợ.”

Phan Tịnh nghe đọc thánh chỉ, toàn thân run bần bật. Đột nhiên chàng đứng phắt dậy kêu lên: - Đây là thánh chỉ giả mạo.

Cửu môn đề đốc cười lật một tiếng từ trên lưng ngựa nhảy tới, lớn tiếng quát: - Cửu môn đề đốc Bành Xung này cũng giả nữa chăng?

Nói xong lão phóng chưởng ra chụp xuống.

Phan Tịnh xuống tấn vung chưởng lên quát: - Giỏi lắm!

Bổng đánh “bình” một tiếng tựa trời long đất lở. Phan Tịnh lùi lại ba bước, Cửu môn đề đốc người đang ở trên không cũng bị hất ra xa một trượng.

Cái đầu bẹp dí của lão sưng vù lên. Lão bật tiếng cười hung ác nói: - Mi dám vi lệnh thánh chỉ. Thị vệ đâu! Đánh chết quân này đi!

Bọn thị vệ có đến năm mươi tên quát to rồi nhảy xổ vào Phan Tịnh. Bọn ngự lâm quân vây kín bốn mặt, gươm đao sáng loáng thất dần vòng vây lại để uy hiếp Phan Tịnh.

Phò mã Phan Tịnh đảo mắt nhìn tình thế một lượt, chàng biết rằng chỉ còn cách cố đánh một trận để thoát thân.

Mấy chục tên thị vệ tuy không phải là những cao thủ bậc nhất nhưng đều luyện tập võ nghệ đến chỗ thuần thục, từ bốn mặt kéo ập vào.

Phan Tịnh không đợi cho bọn này đến gần, mặt chàng sát khí bừng bừng, đột nhiên vung hai tay, người chàng nhảy vọt lên không như con chim đại bàng xông tới Cửu môn đề đốc.

Bành Xung điểm chân xuống đất, nhảy xa ra hai trượng, cười lật nói: - Bữa nay mi có mọc cánh cũng đừng hòng trốn thoát khỏi oai đức Hoàng thượng.

Cặp mắt Phan Tịnh lóe ra hai tia hào quang ghê rợn. Chàng trầm giọng nói: - Bành Xung kia! Mi giả mạo thánh chỉ, đáng chịu tội gì?

Bành Xung cười đáp: - Thánh chỉ đã do quan Cửu môn đề đốc này truyền ra, ai dám bảo là giả mạo?

Phan Tịnh vặn hỏi: - Công chúa đã bị ta bắt đi, Hoàng thượng truyền chỉ đem ta ra xử trảm sao không nói gì đến công chúa, để mặc nàng ở nơi nguy hiểm ư? Có lý đâu Thánh thượng lại hồ đồ như thế? Rõ ràng là thánh chỉ giả mạo.

Cửu môn đề đốc tựa hồ chưa nghĩ đến điều đó. Lão đứng thộn mặt ra.

Phan Tịnh thốt nhiên thay đổi chỗ đứng. Thân pháp chàng mau lẹ dị thường.

Chàng vòng tay một cái nhằm chụp trúng huyệt mạch môn lão Cửu môn đề đốc, đồng thời lớn tiếng quát: - Bành Xung! Nếu mi không nói ra chỗ dấu công chúa thì hôm nay mà ta còn sống thì tất mi phải chết.

Cửu môn đề đốc lạng người đi tránh sang bên đột nhiên phóng tay trái ra.

Phan Tịnh đã liệu trước vung chưởng ra phong tỏa chưởng đối phương, rồi bước xéo đi nhưng một tay vẫn giữ cổ tay Bành Xung.

Cửu môn đề đốc biến sắc, cố sức giật tay ra quát hỏi: - Phan Tịnh! Dường như mi không phải là giò dôi chính thống Thiên Hiệp. Sư phụ mi là ai?

Cổ tay Cửu môn đề đốc đã bị Phan Tịnh rạch thành một vết máu. Phan Tịnh cười lật hỏi: - Mi là bại tướng dưới bàn tay Thiên Hiệp?

Cửu môn đề đốc không trả lời, đột nhiên phóng cả hai chưởng ra đánh vào ngực Phan Tĩnh.

Phan Tĩnh nhìn thấy lòng bàn tay đối phương đỏ như máu thì nghĩ ngay đến thân phụ mình là Thiên Hiệp đã hai lần lên đất La Phù đấu với Huyết Chưởng Đồ Long. Tuy cả hai lần cùng được toàn thắng nhưng tổn hơi sức rất nhiều.

Chàng nghĩ đến người đó bất giác lùi lại một bước quát lên: - Khoan đã!

Bọn thị vệ bao vây bốn mặt đã rút dần vào chỉ còn đứng ngoài chừng hai trượng.

Cửu môn đề đốc lớn tiếng nói: - Phan Tĩnh! Người chết đến gáy rồi, có còn muốn di ngôn điều gì nữa không?

Phan Tĩnh tức giận trợn mắt nhìn Cửu môn đề đốc nói: - Bảo bọn chúng lui ra ngoài năm trượng rồi ta nói cho mà nghe.

Cửu môn đề đốc đảo mắt nhìn xung quanh, lão cười nửa miệng khoát tay một cái.

Bọn thị vệ từ từ lui ra xa trăm trượng.

Cửu môn đề đốc giục: - Người nói đi!

Phan Tĩnh nói: - Ta hỏi người. Có phải ngày trước người là Huyết Chưởng Đồ Long xưng hùng ở đất La Phù không?

Cửu môn đề đốc nở một nụ cười danh ác đáp: - Đúng đó! Bây giờ người mới biết ư?

Phan Tĩnh có chỗ không hiểu: mình là người thừa kế Thiên Hiệp, nắm giữ “Vô địch đoạt nhĩ lệnh”. Lão này lại hai lần bị thua dưới bàn tay Thiên Hiệp. Chẳng lẽ lão không tuân luật lệ của “Vô địch đoạt nhĩ lệnh”? Chàng liền móc “Vô địch đoạt nhĩ lệnh” trong bọc ra giơ lên hỏi: - Người đã là Huyết Chưởng Đồ Long, vậy chắc người nhận biết lệnh này?

Huyết Chưởng Đồ Long Bành Xung cả cười đáp: - Nay ta đã là mệnh quan của triều đình, không phải là người giang hồ nữa thì người còn nói gì với ta được?

Phan Tĩnh cả giận nói: - Trái lệnh là chết! Ta không cần nói nhiều.

Vừa dứt lời thì chưởng đã đánh đến. Cửu môn đề đốc giơ hai tay ra đánh lại.

“Bình” một tiếng. Phan Tĩnh biến sắc, loạng choạng lùi lại năm bước. Chàng la lên: - Ta chưa bằng gia gia ta.

Cửu môn đề đốc nói: - Người hãy còn kém y xa! Thị vệ đâu! Xông vào giết nó đi!

Lão tiến lên một bước, Huyết Chưởng đã giơ lên.

Phan Tĩnh nghiêng rằng vận động mười thành công lực, vung chưởng lên gạt.

“Bình” Hai tay lại chạm nhau, Phan Tĩnh rú lên một tiếng, người chàng bị hất ra xa ba trượng, miệng hộc máu tươi ra ồng ộc. Nhưng Huyết Chưởng Đồ Long miệng cũng ứa máu ra, người run lên, ngồi phệt xuống đất.

Phan Tĩnh lại thu hết tàn lực, gắng gượng đứng lên, nhả nhó cười nói: - Bành Xung, người đứng dậy để đón một chưởng nữa của ta.

Chàng vừa dứt lời, một luồng kinh lực thốt nhiên từ phía sau đánh đến. Chàng không tránh kịp, vung chưởng đánh ngược lại. “Bình” một tiếng, một tên thị vệ trúng chưởng bị hất ra ngoài ba trượng, kêu rú lên một tiếng, chết ngay lập tức.

Phan Tĩnh cũng ngã chúi đi, thổ huyết rất nhiều.

Bọn thị vệ reo ầm lên, xông vào vung chưởng đánh tới tấp.

Giữa lúc vô cùng nguy hiểm, hai bóng người một xanh một xám từ trên tòa lầu cao nhảy xuống. Người chưa tới thì ánh quang đã đến trước.

Bọn thị vệ đang phóng chưởng ra đánh vào người Phan Tịnh nằm lẩn dưới đất, miệng vẫn phun máu tươi ra. Chúng bị luồng kiếm khí tập kích một cách đột nhiên vội thu chưởng về lùi lại.

Bóng người vừa thấp thoáng, trong trường chiến đấu lại thêm hai bộ mặt ồm nồm nhưng cặp mắt tinh anh. Hai lão già này mỗi người cầm một lưỡi kiếm mỏng, hào quang lấp lóe, khí lạnh ghê người. Sắc mặt rất nghiêm trang, hai lão giơ kiếm ngang ra để che đỡ cho Phan Tịnh nằm trên vũng máu.

Lúc này Huyết Chưởng Đồ Long đã ngồi dậy. Sau một lúc điều dưỡng, lão từ từ đứng lên, buông tiếng cười gằn nói: - Tại hạ cứ tưởng ai, té ra là Thần Nhạc Song Kỳ Ôn huynh cùng Lý huynh. Hai vị ngao du sơn thủy, thần tiên cốt cách, đường xa ngàn dặm cũng xuống kinh thành không hiểu có điều chi chỉ giáo?

Huyết Chưởng Đồ Long Bành Xung nói xong lại buông một tiếng cười khẩy.

Nam Kỳ Lý Đạo ắt cười ha hả nói: - Bản triều Cửu môn đề đốc đại tướng quân oai quyền lừng lẫy mà vẫn nhận được bọn lão phu hạc nội mây ngàn thì thật là vinh hạnh cho lão phu lắm! Lão phu thỉnh cầu Bành đại tướng quân một việc.

Huyết Chưởng Đồ Long không đợi cho Lý Đạo ắt nói hết câu, lão khề dang háng một tiếng rồi ngắt lời: - Hai vị võ lâm kỳ nhân! Trừ việc gã tiểu tử Phan Tịnh đã khi quân phạm thượng, và đã có thánh chỉ truyền xuống xử tử, còn ngoài ra, hai vị dạy bảo việc gì tiểu đệ cũng xin tuân mệnh.

Nam Kỳ Lý Đạo ắt lại cười rộ nói: - Bành đại tướng quân thật là người có con mắt tinh đời. Chính vì việc đó mà lão phu phải đến đây. Mong rằng đại tướng quân thành toàn cho.

Huyết Chưởng Đồ Long đột nhiên cười gằn nói: - Tiểu đệ đã có lời thưa trước rồi mà! Phan Tịnh là tên tử tù của triều đình, tiểu đệ không tác chủ được.

Nó xong lão nhìn bọn thị vệ, nháy mắt ra hiệu.

Bắc Kỳ Ôn Minh Cửu không nhẫn nại được nữa, trợn mắt lên quát lớn: - Đạo ắt huynh! Nói với hần làm gì cho mệt. Trước tình thế này ta phải động thủ đi thôi.

Huyết Chưởng Đồ Long Bành Xung cũng nổi giận dưng dưng nói: - Lý Đạo ắt, Ôn Minh Cửu! Các người đều là những kẻ thất phu già nua. Ta xem ra các người đã lầm đường mất rồi. Phải chăng hai người muốn chống đối triều đình? Thế thì các người tệ quá?

Bắc Kỳ Ôn Minh Cửu thét lên: - Không thêm nói với hần vô ích. Việc cứu người là khẩn cấp.

Huyết Chưởng Đồ Long cười ha hả, hô lớn: - Các vị huynh đệ bắt lấy hai lão thất phu này cho ta!

Bọn thị vệ lại reo hò xông vào đánh.

Huyết Chưởng Đồ Long vội lùi ra hơn một trượng, vẫy tay hô: - Năm trăm tay cung nỗ chuẩn bị!

Bốn mặt tiếng dương cung lách tách vang lên.

Nam Bắc Song Kỳ múa hai thanh kiếm tỏa ra một làn hào quang đẩy lui bọn thị vệ ra ngoài hai trượng.

Bắc Kỳ vội đánh thức Phan Tịnh tỉnh dậy, vì chàng vẫn hôn mê.

Ba người định kéo nhau ra thoát trùng vi thì cung nỗ bắn tới như mưa.

Nam Bắc Kỳ quát lên một tiếng múa tít hai thanh bảo kiếm để gạt tên.

Huyết Chưởng Đồ Long cười ha hả nói: - Lão thất phu! Bữa nay dù hai người có bản lãnh nghiêng trời, ta thử xem có cứu nổi tính mạng của Phan Tịnh không?

Tên vẫn bắn đến không ngớt. Nam Bắc Song Kỳ múa kiếm tạm thời cho khỏi bị thương, nhưng còn việc cứu Phan Tịnh ra thoát trùng vi thì thật là khó vô cùng.

Huyết Chưởng Đồ Long Bành Xung lại càng cười lớn, dường như lão thấy tình hình Nam Bắc Song Kỳ che tả, chống hữu, lấy làm vui thích.

Giữa lúc ấy bất thành linh một tiếng quát lên như sấm dậy đất bằng. Một làn bóng vàng từ ngoài mười trượng nhảy xô đến như ánh chớp. Trận mưa tên còn ở ngoài năm thước đã ngã rơi xuống đất. Công lực người này thật là thần sầu quỷ khốc.

Bóng vàng nhảy vào giữa trường chiến đấu, tuyệt không chút do dự khác nào như chim ưng vồ gà con ẵm Phan Tịnh nhảy vọt lên trên không, nhấp nhô mấy cái. Chỉ trong chớp mắt đã không thấy tông tích đâu nữa.

Huyết Chương Đồ Long giận quá, quát hỏi Song Kỳ: - Lão thất phu giỏi thiệt! Các người cho đồng đảng mai phục bên ngoài, người đó là ai? Nói mau!

Nam Bắc Song Kỳ thấy Phan Tịnh đã có người cứu đem đi cũng quát to lên rồi múa tít hai thanh kiếm bạc, xông thẳng ra ngoài, tên bắn như mưa mà vẫn không trúng. Hai lão chạy thoát, bọn thị vệ không sao ngăn cản nổi.

Chỉ trong giây lát hai người đã chạy xa rồi.

Cửu môn đề đốc tức quá quát lên ầm ầm, nhưng cũng chẳng làm gì được, đành thu quân trở về.

Lại nói đến Phan Tịnh được người cứu thoát, chàng không biết mình mê đi đã bao lâu? Lúc bừng mắt tỉnh dậy, chàng cảm thấy thân mình khoan khoái, nội thương dường như tiêu tan, chàng kinh ngạc đứng phắt dậy thì thấy mình đang ở trong một tòa chùa cổ bỏ hoang tồi tàn, màng nhện chi chít, bụi cát khắp nơi.

Tuy trong lòng chàng cảm thấy rất là kỳ dị, nhưng chàng cũng nhớ rõ ràng mình bị bọn thị vệ áo gấm vây đánh trọng thương đến nỗi hôn mê bất tỉnh. Rồi không hiểu tại sao lại lạc vào trong ngôi chùa cổ này? Thốt nhiên chàng nhớ lại đến việc công chúa bị cướp. Một là chàng muốn tìm đến mộ Lan Phi mà không có công chúa không xong. Hai là công chúa vì mình mà bị cướp đem đi. Nàng hãy còn là người trong trắng. Nếu để rơi vào tay lũ côn đồ, tất bị ô nhục.

Vậy dù sao chàng cũng phải tìm ra công chúa là trách nhiệm trọng đại của mình.

Nghĩ vậy, chàng không muốn trùng trùng một giờ một phút nào ở trong ngôi chùa cổ tồi tàn này nữa. Chàng liền cất bước đi ra.

Nhưng chàng vừa nhảy qua cửa chùa, bỗng có tiếng gọi giật lại: - Hãy ở lại đây đã!

Tiếng gọi nhẹ như tiếng chuông đồng và đồng thời một luồng kinh lực ghê gớm hút chàng trở vào trong chùa. Toàn thân chàng run bắn lên, một thứ phản ứng tự nhiên khiến chàng vận công chân lực để chống lại hấp lực vô hình kia.

Trong chùa có tiếng người đằng hắng.

Dù chàng vận công cả mười thành công lực cũng không chống nổi với hấp lực đó.

Chàng lão đảo lúi lại mấy thước, rồi chân khí tiết ra không tự chủ được, chẳng khác nào điều giấy đứt dây bay trở lại nội điện.

Có điều rất lạ là chàng không nghiêng ngã mà vẫn đứng thẳng người.

Trong lòng chàng cảm thấy sợ hãi vô cùng! Chàng không hiểu hiện nay trên cõi đời này ai là người có công lực tuyệt cao đến thế? Chàng xoay mình nhìn vào thì thấy một lão già quắc thước râu vàng, mình mặc áo hoàng bào, oai phong lẫm liệt, ngồi gần ngay bên cạnh.

Hai mắt lão lông mày vẫn rũ xuống dường như không để ý nhìn chàng.

Phan Tịnh hơi rùng mình một chút rồi bình tĩnh lại ngay. Chàng lại phục xuống đất hỏi: - Xin hỏi tiền bối...

Chàng chưa hết lời thì lão râu vàng mở bừng mắt ra. Hai luồng điện quang nhìn chàng như trấn áp. Phan Tịnh muốn nói nữa mà không thốt ra lời được.

Lão già râu vàng mở miệng tự giới thiệu: - Lão phu là Huỳnh Long Tử, nhân thấy người có tư chất hơn đời nên cứu người ra khỏi vòng nguy hiểm và tạm thu người làm ký danh đệ tử.

Phan Tịnh nhìn thái độ nghiêm trang oai hùng của Huỳnh Long Tử, chàng không nói được nên lời.

Huỳnh Long Tử móc trong bọc lấy ra một cuốn sách mỏng bằng lụa vàng quăng xuống trước mặt Phan Tịnh rồi đứng dậy nói: - Đây là pháp luyện tâm pháp của bản môn, ngoài ra có phụ thêm ba chiêu chưởng pháp. Người giữ lấy mà nghiên cứu và luyện tập. Trong vòng mười ngày, ta tìm đến ngươi.

Miệng vừa dứt lời, chân lão đã bước đi. Phan Tịnh miệng há hốc ra lú lười lại, không thốt lên lời. Chàng gặp vị sư phụ này một cách đột ngột, lại chẳng biết vị sư phụ này là người môn phái nào.

Phan Tịnh lượm cuốn sách mỏng bằng lụa vàng mở ra coi, bất giác trông ngược đánh thành thành, vì đây là lối luyện tâm pháp nhập môn ảo diệu vô cùng! Chàng bỏ sách vào bọc đi ra ngoài chùa thì trời đã sẩm tối. Xa xa đã có ánh đèn sáng tỏ, nơi đó chính là thành Yên Minh.

Chàng không suy nghĩ gì nữa, vì việc tìm công chúa là khẩn cấp. Chàng phát tay áo xanh một cái, chạy như bay về phía thành Yên Minh.

Vào thành rồi chàng tìm đến một quán trọ nghỉ ngơi. Chàng nhận định công chúa tất bị lão Huyết Chưởng Đồ Long Bành Xung, hoặc lão Từ Điện Diễm Quân Nhâm Nham cướp đi. Chàng định chờ đến sau canh ba, sẽ lẻn vào do thám trong hoàng cung để tìm kiếm hai người này. Sở dĩ chàng để đến sau canh ba là vì chàng muốn dành một khoảng thời gian để xem cuốn tâm pháp mà Huỳnh Long Tử đã cho chàng.

5. Bức Họa Đồ Kỳ Dị Trên Mai Rùa

Sắp sang canh hai chân khí trong người lưu thông rất gấp nóng tựa sôi lên.

Giữa lúc ấy, đột nhiên chàng bị tiếng vó ngựa lộp cộp làm kinh động giờ lập luyện, chàng vội thu nạp chân khí vào huyệt đan điền rồi đứng lên thì thấy trong quán trọ tiếng người huyền nao, chàng ước lượng ít nhất có bốn năm chục người.

Chàng ngấm ngấm kinh hãi và không hiểu họ đến đây làm gì đông thế? Bỗng nghe thanh âm một thiếu nữ nói: - Khỏi bẩm Điện chúa? Bọn phạm nhân đang chờ lệnh Điện chúa phát lạc.

Tiếp theo là một thanh âm sang sảng tiếng vàng đáp lại: - Các người chiếu luật lệ bản điện đem chúng ra mà hành hình.

Thiếu nữ nói: - Vâng!

Thanh âm sang sảng tiếng vàng lại nói: - Lấy phần bạc lễ cho người đưa đi!

Thiếu nữ “ạ” một tiếng rồi lui ra.

Phan Tịnh không hiểu, song động tính hiếu kỳ, mở cửa bước ra. Khi qua dãy hành lang chàng không khỏi giật mình kinh hãi. Nhắc trông tòa sảnh đường trong lầu quán này rất rộng, năm chục cô gái đang đứng rất nghiêm chỉnh và trong vòng trật tự. Bọn này chia ra theo màu áo đỏ, vàng, tía, đen, mà đứng.

Trong sảnh đường màn gấm quét đất thấp thoáng thấy một bóng nữ lang ngồi chễm chệ trong trướng.

Phan Tịnh còn đang kinh ngạc, bỗng những tiếng rú vang lên khiến nghe phải sồn gay ốc. Chàng liền đi về phía có tiếng rú.

Phan Tịnh vừa cất bước thì trong trướng nhà khách sảnh có tiếng cười sang sảng rồi khẽ bảo: - Đừng đi nữa, chậm quá rồi.

Phan Tịnh giật mình đánh thót một cái, chàng không hiểu nữ lang thần bí kia bảo ai, nên vẫn đi về phía phát ra tiếng rú.

Phan Tịnh nghe rõ ràng tiếng rú từ sân sau vọng ra, liền chạy ngay tới đó. Chàng đưa mắt nhìn rặng liễu năm cây, dưới gốc đều có trói người. Chàng liền nhảy lại chỗ rặng liễu. Ngờ đâu vừa tung mình lên, bỗng có tiếng quát: - Đánh!

Một tiếng véo vang lên, Phan Tịnh phất tay áo phóng ra một luồng kinh lực để ngăn cản ám khí. Chàng thấy ba chiếc lá liễu phát phơ rồi rớt xuống đất thì không khỏi kinh hãi lắm bầm: “Người tập kích đã đến mức độ có thể tung hoa bẻ lá hại người thì ghê thật!” Chàng toan lên tiếng, bỗng dưới gốc liễu phát ra tiếng cười trong trẻo, rồi đột nhiên một bóng nhảy vọt lên không đánh vọt một cái, lướt qua rất mau khác nào như một con chim khổng lồ.

Phan Tịnh há hốc miệng ra lú lười lại, không thốt nên lời.

Chàng thở dài một tiếng, tự nhủ: “Mình tự phụ được Vân Sơn Tứ Tử chân truyền, đã tưởng hơn người ngờ đâu còn có người ghê gớm hơn mình nhiều!” Chàng lại gần gốc cây liễu quả nhiên dưới mỗi gốc cây có trói hai người thì nổi giận dùng dùi quất lên: - Thật là một cô gái ác độc!

Chàng nhìn kỹ lại thì những người này đều chết cả rồi. Cách hành hình cực kỳ thảm khốc, hai mắt và trái tim người nào cũng bị xuyên thủng.

Phan Tịnh đứng trước thảm trạng này, bầu máu nóng sôi lên sùng sục.

Chàng càng sợ hơn nữa khi nhìn rõ mặt thì những người này là Thần Nhạc Song Kỳ, Tây Nam Tam Vương, còn năm đại hán đứng tuổi không biết là ai? Phan Tịnh gầm lên một tiếng như kẻ điên cuồng chạy về nhà khách sảnh thì không còn thấy bóng một người nào.

Cả màn trường cho chủ nhân năm chục cô gái y phục các sắc và cổ kiêu lớn cùng những con tuần mã bên ngoài sảnh đường đều không biết đi đâu hết.

Mới trong khoảnh khắc mà bấy nhiêu người ngựa rút đi sạch sành sanh không một tiếng động, chẳng khác nào cuộc biểu diễn trong một giấc mơ, chàng ngấm ngấm kinh hãi tự hỏi: - Bọn này là ai? E rằng vô lâm sắp đại loạn đến nơi rồi.

Chàng lại nghĩ đến Thần Nhạc Song Kỳ là những kỳ nhân vào hàng tiền bối bị chết một cách thê thảm, mờ ám rồi Tây Nam Tam Vương tráng chí chưa thỏa, người đã hoá thành cát bụi, lòng chàng thê thảm vô cùng.

Phan Tịnh thần thờ trở về phòng, chàng nhìn thấy ngay một hộp gỗ sơn đỏ đặt trên bàn.

Trên mặt hộp dán tờ giấy hoa tiên, viết hàng chữ rất tốt: “Gọi là chút lễ mọn, xin người thu nhận” Phan Tịnh lại nhớ đến câu chàng vừa nghe thấy ở khách sảnh thì nghĩ thầm: “Té ra lúc nãy nàng bảo đưa bạc lễ cho ta. Ta cùng nàng vốn không quen biết, thế này mới thật là kỳ!” Chàng ôn lại vụ Thần Nhạc Song Kỳ, Tây Nam Tam vương và năm đại hán đứng tuổi bị giết thảm khốc ở sân sau, rồi từ từ mở chiếc nắp hộp ra.

Chàng sợ trong hộp có đựng ám khí kịch độc nên nắp hộp vừa mở, chàng vội nhảy lùi về phía sau, hai tay chấp để trước ngực để đề phòng sự bất trắc.

Nhưng chàng đã quá lo xa, trong phòng vẫn yên lặng như tờ và không xảy ra chuyện gì.

Lúc chàng để mắt nhìn vào trong hộp, người chàng run lên, cặp lông mày chàng nhíu lại lắm bầm: - Trời ơi! Mớ tóc dài, một cành kim thoa!

Nét mặt chàng lợt lạt rồi xanh xám. Đột nhiên chàng bước gần lại đến bên hộp gỗ, thò tay cầm lấy cành thoa.

Chàng mới thoáng qua không cần xem kỹ người đã run lên bần bật.

Chàng bị kích động đến cực điểm la lên: - Trời đất ơi! Hiền muội hỡi hiền muội. Hiền muội đấy ư?

Phan Tịnh Lại cầm đến mớ tóc thì không khỏi khóc rống lên.

Trước mắt cũng như trong đầu óc chàng, nữ lang thần bí, con người độc ác vô tình kia lại hiện ra.

Chàng yên trí rằng cô em gái chàng đã bị hại rồi.

Chàng vui đầu vào trong mái tóc khóc nức nở một hồi rồi hai mắt đầm lệ, chàng phát thệ: - Hiền muội ơi! Vì tiểu huynh mà lụy đến hiền muội? Tiểu huynh thề rằng quyết báo được cái thù này! Hiền muội nhắm mắt nằm yên giấc ngủ ngàn thu! Trên cõi đời này mà món nợ máu của con người tàn ác kia, nếu Phan Tịnh anh không đòi được thì quyết không là người nữa.

Chàng vừa phát thệ xong, thốt nhiên trong mớ tóc rơi ra một mảnh giấy. Chàng cầm lên xem thấy có hai hàng chữ: “Minh lăng là nơi cấm địa, không để cho ai cũng được tò mò lần đến. Lệnh muội bị bắt làm con tin. Các hạ mau mau bỏ ý niệm đó đi!” Phan Tịnh thở phào một cái, lẩm bẩm: “Bọn họ yêu cầu ta đình chỉ vụ dò thám ngôi mộ Lan Phi mà có hành động độc ác này. Thần Nhạc Song Kỳ cùng Tây Nam Tam Vương chắc cũng vì vụ này mà mất mạng. Nhưng cô gái này là ai? Thần Nhạc Song Kỳ cùng Tây Nam Tam Vương đều là những kiệt sĩ nổi tiếng trong võ lâm mà bị bọn họ bắt sống xử tử, thì quả là những tay lợi hại khôn lường!” Đột nhiên như chợt nhớ ra điều gì chàng tự hỏi: “Chẳng lẽ người trong Thất Tuyệt Giáo ở Hồi cương đã đến đây?” Rồi chàng lại tự trả lời: “Không đúng! Tuyệt không phải là người Thất tuyệt giáo.”

Rốt cuộc chàng vẫn không giải quyết được nghi vấn, chàng tiếp tục suy nghĩ: “Nếu họ là người Thất Tuyệt Giáo thì họ phải biết chỗ táng Lan Phi vì trước khi chết, nàng có liên lạc với bọn họ kia mà. Theo lời đồn thì Lan Phi định bỏ ”Hồi thiên bối điệp vào miệng trước khi nhập quan hạ táng là để giữ cho thi hài khỏi nát rữa. Nhưng thực ra thì không chừng nàng có dụng ý để vật chí bảo trong võ lâm này tặng cho người tình đầu tiên của nàng là Thiếu giáo chủ Thất Tuyệt Giáo, để cho giáo phái này thêm phần rạng rỡ và trở nên vô địch. Vậy nếu người Thất Tuyệt Giáo đã xuống Kinh đô thì bọn họ thảng thần vào mộ để lấy bửu bối, việc gì còn phải mất công thi hành thủ đoạn tàn nhẫn hại người? Vậy cô gái thần bí kia là hạng người nào?” Chàng nghĩ lui nghĩ tới vẫn không tìm ra câu trả lời.

Chàng thở dài tự nói một mình: - Thôi đành để họ làm gì thì làm, mình thủng thẳng tính sau.

Đêm sắp sang canh ba, Phan Tịnh cắt mớ tóc cùng cành kim thoa vào bọc, sửa quần áo lại cho gọn ghẽ rồi chuồn ra cửa sổ ra ngoài.

Chàng treo tường vượt nóc nhìn về phía Hoàng cung chạy tới.

Chàng vừa chạy vừa tự hỏi: “Trong nội thành biết bao nhiêu là tay cao thủ, ta làm thế nào mà tìm được Cửu môn đề đốc cùng Từ Diện Diêm Quân.”

Chàng nghĩ một hồi, quyết định rằng Cửu môn đề đốc không nhất định ở trong cung, chi bằng hãy tìm Từ Diện Diêm Quân. Lão là nội giám trong cung, phạm vi nhỏ hẹp dễ tìm hơn nhiều.

Lát sau, Phan Tịnh treo lên Tử Cấm thành.

Trong thành Tử Cấm có đủ tam cung lục viện, điện đài san sát, chàng không hiểu Từ Diện Diêm Quân ở cung nào? Thoạt tiên chàng chạy đến cung Thanh Hoa thì cung này im lặng như tờ.

Phan Tịnh lại lần theo bờ tường vào sâu hơn nữa.

Mỗi cung viện trong Tử Cấm thành đều có một phòng kính sự do thái giám trông coi.

Mỗi khi hoàng đế ăn uống hay cử động đều có truyền chỉ trước xuống Kính sự phòng để nội thị ghi chép và chuẩn bị châu hầu.

Phan Tịnh thốt nhiên nhòm vào kính sự thấy một viên thái giám nằm ngủ trong đó.

Chàng chuồn vào, giơ tay ra điểm huyệt mạch môn lão này.

Phan Tịnh biết những thái giám trong Hoàng cung ít người biết võ. Chàng sợ y không kịp suy tính lợi hại mở miệng kêu la, nên phải điểm huyệt đề phòng.

Lão thái giám giật mình tỉnh dậy, Phan Tịnh vội đưa tay ra bịt miệng lão lại khẽ nói: -Nếu mi la lên thì ta chỉ bóp mạnh một cái là mất mạng.

Rồi từ từ chàng nói tay ra, nói: - Mi đừng hòng trốn thoát. Ta giết mi dễ như trở bàn tay, nếu mi không trả lời đúng những câu ta hỏi đây.

Thái giám kinh hãi chú ý nhìn Phan Tịnh, đột nhiên run lên hỏi: - Các hạ, các hạ là phò mã gia gia?

Phan Tịnh tủm tủm cười nói: - Phải rồi! Ta hỏi người trong Thanh Hoa cung này có viên thái giám họ Nhâm không?

Thái giám biến sắc đáp: - Có phải phò mã hỏi Nhâm Nham không? Y đã bị phò mã...

Lão nói dở câu rồi ngừng lại.

Phan Tịnh sinh lòng nghi hoặc, vội hỏi: - Y bị ta làm gì?

Lão nhìn chăm chú vào Phan Tịnh, nói mau: - Bị phò mã giết chết rồi kia mà!

Phan Tịnh rất đỗi ngạc nhiên, hỏi ngay: - Sao? Y bị ta giết chết? Ai bảo thế? Ta có giết y đâu?

Thái giám đáp: - Nhâm Nham chuyên việc châu hầu công chúa, ngày thứ hai sau buổi tân hôn công chúa cùng phò mã, quan Cửu môn đề đốc đem thi thể y về cung và nói là y bị phò mã giết chết.

Phan Tịnh cười lạt nói: - Té ra Huyết Chương Đồ Long Bành Xung tính kế hại ta. Chà! Ta không thể thua hẳn được.

Giữa lúc ấy hai bóng người chuồn vào. Vừa dừng lại đã buông tiếng cười hà hà nói: - Phò mã gia. Phò mã đến vừa khéo!

Hai người mới vào, theo kiểu ăn vận cũng là hai tên thái giám.

Phan Tịnh thấy chúng một tai liền cười khẩy nói: - Ta đến đây không đúng giờ giấc, làm rộn giấc ngủ của hai vị. Hai vị có chuyện gì?

Hai gã đáp: - Phò mã là một tên trọng phạm của triều đình, phải bắt phò mã đem ra chính pháp.

Phan Tịnh tùm tùm cười, đột nhiên hạ thủ trước.

Hai tay lẹ như gió nắm lấy hai gã thái giám một tai.

Một tên thái giám bị té ngay còn một tên nhanh hơn, né mình tránh khỏi, miệng mở toan la.

Nhưng Phan Tịnh không để gã làm kinh động bọn vệ sĩ trong cung, chàng giơ chưởng lên đập xuống và người cũng nhảy tới.

Gã thái giám kia không còn đất tránh, giơ chưởng lên đỡ, bị rung chuyển hất lùi lại hai bước.

Phan Tịnh đã nhảy xô tới, thủ pháp chàng lẹ dị thường, vừa xoay đi một cái đã nắm được huyết mạch cổ tay gã. Tay trái chàng thuận thế điểm vào huyết khí hải của gã. Chàng vận chân lực đẩy mạnh một cái. Gã kêu rú lên rồi hộc máu ra mà chết.

Trước tình hình rùng rợn này, gã thái giám đầu tiên sợ quá, hốt hoảng la lên.

Gã vừa kêu được nửa tiếng, khiến cho bọn vệ sĩ nghe tiếng, tới tấp chạy đến phòng kính sự để tra hỏi.

Phan Tịnh thấy không còn khai thác được điều gì thêm liền bằng mình nhảy ra thì vừa đụng phải hai tên vệ sĩ đang chạy đến.

Phan Tịnh lướt sát cạnh hai người, vụt giơ ngón tay điểm huyết cho chúng té xuống.

Chàng chạy ra cung Thanh Hoa. Vì đã tra ra Từ Diện Diêm Quân bị giết, nên còn cung Trường Xuân và Ly Cung không cần đi nữa, chàng chạy thẳng ra bờ sông Ngự Hà qua cầu Kim Ngao bằng ván gỗ bắt ngang, chàng lại theo dọc bờ sông trông về phía Bắc mà đi.

Sông Ngự Hà nước trong suốt đáy, chảy lờ lờ.

Chàng vừa chạy vừa nghĩ đến cái chết của Từ Diện Diêm Quân, chạy một đoạn đường nữa, bỗng thấy hai thiếu nữ mặc theo kiểu cung nga, đang ngồi buông câu dưới ánh trăng, thì rất lấy làm kỳ. Chàng tự hỏi: "Tại sao trong chốn cung đình lại có hạng cung nga ra bờ sông ngồi câu? Thật là một chuyện hi hữu. Tất là có chuyện khuất khúc chi đây?" Chàng nhón gót đi quanh ra phía sau hai ả cung nga và đứng cách chừng hai trượng, ẩn thân vào bóng tối.

Hai ả cung nga đang lưu ý vào cần câu nên không biết phía sau có người đang rình mò.

Phan Tịnh chờ chừng một khắc, bỗng nghe hai ả nói chuyện với nhau.

Một ả hỏi: - Vì thư thư! Con sông Ngự Hà dài là thế, chẳng biết bao giờ mình mới câu được con rùa kia?

Ả kia đáp: - Thư muội! Thư muội không nhẫn nại được ư? Chỉ sợ dưới sông không có con rùa đó thôi. Nếu có thật thì một ngày kia mình câu được. Thư muội nóng ruột làm chi?

Ả này lại nói: - Không phải tiểu muội nóng ruột đâu. Thư thư ơi! Lan Phi thả rùa chỉ là một chuyện đồn đại. Vụ này bí mật lắm, chẳng hiểu công chúa nghe được câu chuyện ma quái này ở đâu, không rõ hư thực thế nào? Rồi đem việc câu rùa giao cho điện chúa. Thật là một việc đổi gió bắt bóng để chị em mình đêm đêm phải ra đây ngồi sương lạnh.

Ả kia nói: - Muội nương ơi! Muội nương liệu mà giữ mồm giữ miệng. Điện chúa nghe thấy thì rồi đời!

Hai ả lại ngồi yên lặng. Phan Tịnh biết hai cô gái này không phải cung nga mà chắc là người của nữ lang thân bí kia, cho đến đây ngồi câu và chàng biết thêm rằng nữ lang thân bí còn phải nghe lệnh một vị động chúa chi chi nữa.

Chàng lại nghĩ: “Giả tử quả nhiên Lan Phi có phóng sinh một con rùa thì con rùa này ắt phải khác thường.”

Chàng tự hỏi: - Phải chăng con rùa này có liên quan đến nắm mồ của Lan Phi.

Phan Tịnh còn đang ngẫm nghĩ thì thiếu nữ ngồi bên trái giật cần câu lên, đầu lưỡi câu có một con vật tròn tròn nặng trĩu xuống về phía trước.

Động tác của hai thiếu nữ rất mau lẹ, nhảy phốc lại vò và bắt lấy con vật tròn tròn đó, rồi thở phào một cái nói: - Câu được rồi! Thư thư bật lửa lên xem có phải con rùa đó không? Thiếu nữ kia lấy đá lửa ra quẹt châm vào cành cây tẩm nhựa thấp lên, ánh sáng xanh lè.

Phan Tịnh trông rõ một con rùa đen rất lớn.

Hai thiếu nữ soi đuốc lên lưng rùa xem xét rất kỹ, rồi kêu lên: - Không phải rồi. Con rùa này trên mai không có đồ hình.

Phan Tịnh chợt hiểu rõ đúng như mình đã nghĩ, bọn họ tìm đồ hình để vào mộ Lan Phi. Có điều không ai ngờ bản đồ đó lại khắc trên mai con rùa sống. Nếu quả đúng như vậy, là nàng để lại chìa khóa vào trong mộ cho Thất Tuyệt Giáo đất Hồi cương.

Hai thiếu nữ lại từ từ thả con rùa xuống. Sau một khắc, hai thiếu nữ giật lên một con rùa khác.

Hai ả xem kỹ rồi đột nhiên nhảy cao lên hai trượng khê reo mừng: - Đúng con này rồi! Thư thư ơi! Chúng mình hên thật.

Hai thiếu nữ xuống cần câu đi.

Phan Tịnh vụt nghĩ ra, giật mình lẩm bẩm: - Ta phải ngăn trở hai ả này không cho chúng đi mới được. Điện chúa kia đã là con người thâm độc. Nếu nàng lấy được Hồi Thiên Bối Diệp và áo Băng Lân thì chốn giang hồ này không còn ai làm gì được nữa.

Chủ ý nhất quyết rồi, chàng toan nhảy ra. Ngờ đâu còn có người nhanh hơn.

Hai người toàn thân mặc áo bao đen không biết nắp ở đâu vụt đến đứng chắn trước mặt hai thiếu nữ, lên tiếng: - Bắt lấy nó!

Hai thiếu nữ lộn người đi một vòng khê quát: - Bọn mi là ai? Tên nào dám động đến chân lông gia nhân động U- U?

Hai người áo đen cười khàn khàn nói: - Dù hai người có là người dưới địa ngục phái lên thì đêm nay cũng đừng hòng chạy thoát.

Đoạn nhảy vọt người lên định vồ lấy thiếu nữ.

Hai thiếu nữ cả giận quát lên: - Bọn mi muốn chết hử? Rồi phất tay áo một cái.

Hai người mặc áo bào đen bị tung lên cao rồi hất mạnh xuống đất chết ngắc, không một tiếng la.

Hai thiếu nữ toan bỏ đi thì bỗng một thanh âm the thé lên tiếng: - “Ghi tỵ vô hình chân” ghê gớm thật! Hai thiếu nữ giật mình ngó quanh mà chẳng hiểu thanh âm từ đâu đưa đến.

Bất thành linh ngoài xa chừng trăm trượng có tiếng vạt áo lất phất phá tan bầu không khí tịch mịch, đồng thời một nữ lang thanh âm sang sảng như tiếng chuông vàng la lên: - Vi nhi! Hằng nhi! Phải cẩn thận đó?

Hai thiếu nữ biến sắc nói: - Điện chúa đã tới nơi?

Bỗng lại có tiếng đồng dục vang lên: - Hà hà! Ai đến cũng không cứu nổi mạng chúng bay đâu!

Vừa dứt lời một bóng đen khổng lồ nhanh như điện chớp từ trên không nhảy xổ xuống.

Hai thiếu nữ toan phất tay áo ra thì đã không kịp nữa. Bóng đen chụp xuống, hai tiếng rú thê thảm chói tai vang lên.

Tiếp theo là một trận cười hô hố, bóng đen khổng lồ lại vọt lên không mà đi.

Những biến diễn đột ngột trên đây Phan Tịnh đều thấy rõ. Trước ngực thì thể hai thiếu nữ đều bị móc rách ruột gan lòi cả ra ngoài, trông rất thương tâm. Chàng buột miệng kêu lên: - Ngũ Quỷ Sư Hồn Trảo!

Ngay lúc ấy một nữ lang toàn thân vận đồ trắng mặt che tấm sa trắng nhảy vọt tới, không một tiếng động, chồm theo bóng đen khổng lồ.

Bóng đen dường như hay biết, nhảy vọt lên cao một trượng, phóng ra một luồng kinh lực nhằm áp đảo nữ lang áo trắng.

Nữ lang áo trắng người bị hất trái ra xa một trượng, rồi lại vọt lên trên không.

Nàng phất tay áo luôn mấy cái, kinh phong phát ra veo veo chẳng khác gì tên bắn vào bóng đen.

Bóng đen vội hạ mình xuống đất cười ha hả nói: - Bản đồ vào mã Lan Phi đã vào tay lão phu há còn để người cướp lại hay sao?

Nữ lang áo trắng chẳng nói năng gì, thể công càng mãnh liệt hơn và toàn dùng những đòn hiểm độc, bức bách bóng đen phải lùi lại luôn mấy bước.

Nhờ ánh trăng tỏ, Phan Tịnh trông rõ lão già mặc áo bào đen mặt mũi xấu xa, chẳng khác gì quỷ dạ xoa.

Bóng đen bị nữ lang áo trắng áp bức, la lên một tiếng kêu quái gở rồi không né tránh, nhảy xổ lại trước nữ lang, giơ bàn tay đen thui ra đâm nhanh như gió, Nếu không phải là người thân pháp mau lẹ như nữ lang thì không tài nào tránh khỏi tay y.

Phan Tịnh đang toát mồ hôi lạnh ngắt, lo thay cho nữ lang áo trắng. Ngờ đâu lần này nữ lang không né tránh nữa, lại tiến lên một bước, xoay bàn tay trắng nõn một cái để đón tiếp những đòn đánh của đối phương.

Chưởng, chỉ hai bên chạm nhau, lão áo đen la lên một tiếng quái gở, lùi lại năm bước, lạnh lùng quát hỏi: - Mi là ai? Thế “thần phong tuyết mạch chưởng” mi học được ở đâu?

Phan Tịnh nghe hỏi bất giác giật mình vì “Thần phong tuyết mạch chưởng” chính là một môn tuyệt kỹ của Thiên Hiệp, phụ thân chàng, sao lại xuất hiện ở con người nữ lang áo trắng? Chàng rất lấy làm kỳ để ý nhìn chăm chú nữ lang áo trắng.

Đồng thời chàng biết nữ lang là con gái thần bí mà chàng đã gặp trong lữ quán, và là người được hai thiếu nữ kia kêu bằng Điện chúa. Lại theo lời hai thiếu nữ câu rùa thì nữ lang xuất thân từ động U- U! Nhưng chàng không biết động U-U ở đâu và thuộc môn phái nào?

Nữ lang áo trắng lên tiếng sang sảng tiến vào: - Con quỷ già kia! Mi đã học được thể “Ngũ quỷ sư hồn trảo” và cũng đủ công lực tương đương thì chắc mi là một tên đồ đệ của phái Ngũ Quỷ?

Bóng đen đáp: - Đúng thể.

Nữ lang áo trắng hỏi: - Bọn Ngũ Quỷ các ngươi kiên quyết giữ lăng miếu Lan Phi trong khu Minh Lăng, sao còn vào nội cung tác quái?

Bóng đen cười ha hả nói: - Lăng tẩm Lan Phi hiện giờ không cần phải giữ cũng chẳng ai dám phạm tới?

Nữ lang nói: - Hừ! Mi không thấy hay sao? Canh một đêm rồi có mười người toan tới Minh Lăng.

Bóng đen hỏi: - Ai bảo thế? Sao đêm rồi chẳng có ai bị phơi thây?

Nữ lang áo trắng cười nói: - Ta đem bọn chúng giết hết cả rồi!

Bóng đen ngơ ngác ra vẻ không tin.

Nữ lang lại nói tiếp: - Có chi là lạ? Bọn mi tưởng mình chiếm hữu được ngôi mộ Lan Phi ư? Ta nói rõ cho mi biết ngôi mộ này đã thuộc về động chúa động U- U. Mi không tin ư? Bọn mi chờ đó, chẳng bao lâu nữa sẽ bị giết chết, nhưng hiện giờ thì còn để bọn mi giữ mộ thay cho động chúa.

Nữ lang áo trắng vừa dứt lời, đột nhiên có tiếng nói đồng dục từ đằng xa vọng lại: - Động chúa? Động chúa là cái cóc gì?

Thanh âm này lọt vào tai mấy người, ai nấy đều cảm thấy tức ngực.

Từ lão già mặt mũi xấu xa cho đến nữ lang áo trắng và cả Phan Tịnh nấp trong bóng tối nữa, đều cả kinh thất sắc.

Giữa lúc mỗi người còn đang kinh ngạc, bỗng lại hoa mắt lên.

Một thanh niên mặc áo ngũ sắc sặc sỡ, chừng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi đứng sững ngay trước mặt.

Dưới ánh trăng tỏ ai cũng nhìn rõ, chàng mặt nở, trán cao, cặp lông mày thô chệnh chéch rũ xuống, thần oai lẫm liệt, trừ cặp mắt hơi có chút tà khí. Còn chỗ nào cũng đầy vẻ long lanh.

Chàng vừa xuất hiện, liếc mắt nhìn lão già xấu xí cùng nữ lang áo trắng, lại nhìn thoáng qua chỗ Phan Tịnh ẩn mình, rồi bất giác cả cười lên tiếng choang choảng: - À ra bọn võ lâm Kinh đô toàn là những phường giả trò lén lút.

Phan Tịnh nghe nói đỏ mặt tía tai, đứng phắt dậy cười lạt nói: - Người đã mở miệng ngông cuồng. Hẳn là trong bọn Thất Tuyệt Giáo ở Hồi Cương.

Thanh niên mặc áo sắc sỡ cười đáp: - Nhân quang người cũng khá đấy. Ta đây chính là Thiếu giáo chủ Tề Ni Cáp Tư.

Cả ba đều giật mình run bắn lên, vì chính gã là tình nhân đầu tiên của Lan Phi.

Phan Tịnh trống ngực đánh thình thình lớn tiếng nói: - Các hạ là Thiếu giáo chủ Thất Tuyệt Giáo! Tại hạ nghe danh đã lâu. Tại hạ là Phan Tịnh, con trai Thiên Hiệp Phan Khôn phái Ngũ Tuyệt. Chính tại hạ đang mong quý giáo đông đủ.

Chàng chưa dứt lời thì Tề Ni Cáp Tư đã cả cười ngắt lời: - Người bắt tất phải nói nữa. Ta đã biết người đang muốn dò tin tức gia gia người.

Phan Tịnh đáp: - Đúng thế.

Tề Ni Cáp Tư lại nói: - Vì thế mà người toan vào mộ Lan Na lấy áo Băng Lân trước khi ra đi.

Phan Tịnh đáp: - Quả vậy!

Thiếu giáo chủ Thất Tuyệt Giáo đột nhiên biến sắc nói: - Lan Na cùng ta là đôi bạn lúc thiếu thời, trừ Tề Ni Cáp Tư này, ngoài ra đừng ai hòng lại thấy mặt nàng.

Đột nhiên gã bưng nổi giận quát lớn: - Ta cảm hận thấu xương bọn người Kinh đô các người. Cha, chả! Một khi ước hẹn ba năm tới kỳ, bọn các người sẽ biết.

Phan Tịnh thấy gã nói vậy, trong lòng không khỏi run sợ lắm bầm: - Ước hẹn ba năm tới kỳ, phái Thất Tuyệt Giáo sẽ kéo đến Kinh đô.

Thiếu giáo chủ Tề Ni Cáp Tư đắc chí cười lớn nói: - Đúng thế! Chỉ còn mười ngày nữa là đúng hẹn. Bản giáo giữ lời hứa nên ba năm nay cũng chưa từng hỏi đến việc Lan Na, thế mà bọn người dám len lỏi tìm đến lăng tẩm của nàng. Bản Thiếu giáo chủ nói rõ cho các người hay một khi bản giáo đã đề cờ thì các người đừng hòng ngăn trở.

Gã nói xong lập tức bước tới phía lão già mặc áo bào đen.

Lão áo đen trong tay đang nắm chặt con rùa đen vừa cướp trong tay hai thiếu nữ câu được dưới sông Ngự Hà, vội nhảy lùi lại một bước, hai mắt nhìn chăm chặp Thiếu giáo chủ hỏi: - Người muốn gì?

Thiếu giáo chủ thoáng lộ vẻ cáu giận, đáp: - Đưa cái bản đồ trong tay mi lại cho ta.

Lão áo đen cũng tức giận nói: - Ước hẹn ba năm đã tới kỳ đâu? Nếu Thất Tuyệt Giáo biết giữ lời hứa thì không nên rắc rối. Người có con rùa này chỉ sáng mai sẽ vào mộ được. Vậy người đã giữ lời hứa thì nên bỏ ý niệm tranh cướp đồ hình này.

Tề Ni Cáp Tư nói: - Chà! Mi nói có lý thật! Nhưng đồ hình này của Lan Na để lại cho ta, có lý đâu để đến phần mi?

Lão già áo đen nói: - Người không thể nói thế được, lão phu chỉ biết rằng bản đồ này là cái chìa khóa vào mộ, chứ không cần biết ai để lại cho ai.

Thiếu giáo chủ cáu giận nói: - Đừng nói lời thôi! Đưa ngay đây!

Trong cổ họng gã đột nhiên vang lên ba tiếng “khắc khắc khắc”, thanh âm này rất quái gở.

Lão áo đen, Phan Tịnh cùng nữ lang áo trắng vừa nghe đã cảm thấy khí huyết trào ngược lại, đầu nặng chân nhẹ.

Thiếu giáo chủ phái Thất Tuyệt nhân lúc ba người nghệt thở phắt áo một cái, một làn mây ngũ sắc phát phối bay ra...

Ba người ngẩng nhìn, trợn mắt lên miệng há hốc ra và con rùa đen đã lọt vào tay Thiếu giáo chủ Thất Tuyệt Giáo rồi. Gã nổi lên một tràng cười ròn rỏi nói: - Nếu hẹn kỳ tới rồi, thì bữa nay tụi bây ba đứa phải hồn xuồng suốt vàng.

Gã cười xong trở mình đi ngay.

Phan Tịnh thần trí rung động, lạng người đuổi theo lớn tiếng hỏi: - Thiên Hiệp hiện giờ ở đâu?

Thiếu giáo chủ đáp: - Ta không biết. Người cứ hỏi hai người đó sẽ ra.

Phan Tịnh nói: - Các hạ nói vậy là nghĩa làm sao?

Thiếu giáo chủ đáp: - Ta không biết mà! Người cứ tự hỏi lại mình. Kẻ đại thù với gia gia người là ai?

Phan Tịnh run lên lớn tiếng nói: - Đương nhiên là Ma Tôn Đồng Hải Sơn và Quỷ vương Cửu Minh trong phái Ngũ Tuyệt.

Thiếu giáo chủ hỏi lại: - Vậy sao người không đi tìm bọn họ.

Phan Tịnh nói: - Bọn họ cùng gia gia tại hạ đồng thời mất tích chẳng lẽ... chẳng lẽ...

Nói tới đây mặt chàng lợt nhạt, miệng run lên không nói thêm được nữa.

Thiếu giáo chủ phái Thất Tuyệt Giáo vẫy tay một cái, đột nhiên như một đám mây ngũ sắc bay lên trên không đi, vừa cười vừa nói vọng lại: - Đừng chẳng lẽ, chẳng lẽ gì nữa. Người không tin thì cứ thử tìm họ xem. Mười ngày trời chớp mắt là hết, lần sau người gặp ta, e rằng máu người sẽ nhuộm đầy vạt áo xanh dưới thần công của ta.

Dứt lời người già đã mất hút.

Phan Tịnh bình tĩnh lại một chút, xoay mình lại thì thấy lão áo đen cùng nữ lang áo trắng tung người lên không, chia hai ngã khác nhau mà đi.

Phan Tịnh chợt nhớ lại, môn “Thần phong tuyết mạch chưởng” của gia gia mình mà sao nữ lang lại hiểu được, rồi cô em mình bị nàng cướp đem đi, và bị cắt mớ tóc dài, thì đột nhiên bầu máu nóng sôi lên sùng sục.

Chàng vung hai tay lên một cái, trở khinh công, như điên như cuồng rượt theo nữ lang áo trắng.

6. Bày Trận Ngũ Hành, Công Nương Thoát Nạn

Phan Tịnh khi nào chịu bỏ cơ hội đuổi theo kẻ cừu thù.

Chàng thi triển khinh công đến độ chót mà vẫn còn cách nữ lang áo trắng chừng mười trượng. Chàng vừa rượt theo bóng áo trắng, vừa tự hỏi: - Ấ này còn có chủ nhân đứng sau bức màn là động chúa động U- U, nhưng không hiểu động U-U ở đâu? Động chúa phải chăng là một trong hai người Ma Tôn và Quý vương? Dù sao thì ta cũng phải tìm cho ra.

Chàng lại nghĩ thầm: “Muội nương ta bị ả này cướp đem đi. Y đã không luyện võ công lại có tính đa sầu đa cảm. Người yếu đuối cơn gió thổi bay, đi không lướt cỏ thì còn có hơi nào mà trốn thoát được. Nhưng không hiểu điện chúa giấu y ở đâu, làm thế nào mà tìm đến nơi được?” Chàng nghĩ tới đây, tia mắt nảy lửa, chân chạy càng mau tựa hồ như ánh sao sa.

Chàng đuổi gần được thêm chút nữa và chỉ còn cách nữ lang áo trắng không đầy mười trượng. Đột nhiên chàng lớn tiếng quát: - Đứng lại!

Nữ lang áo trắng bật lên tiếng cười sang sảng, dường như để trả lời chàng, chân không ngừng bước. Phan Tịnh tức mình nói: - Ta không tin rằng không đuổi kịp ngươi.

Nữ lang áo trắng cười đáp: - Nếu ngươi đuổi kịp ta thì ta tình nguyện đem em gái ngươi trả về chỗ cũ.

Phan Tịnh không nói nữa chỉ đem hết sức bình sinh đuổi theo rất gấp.

Đuổi một lúc nữa thì đến trước một khu bãi hoang cỏ rậm.

Nữ lang áo trắng đột nhiên lạng người đi, chạy vào trong vùng cỏ rậm.

Phan Tịnh cũng lách người đuổi theo, lên tiếng nói: - Nếu ngươi ưng chịu ta mấy vấn đề này thì đêm nay ta mới buông tha ngươi không đuổi nữa.

Nữ lang đáp: - Ta biết ý ngươi rồi, nhưng ta không chịu đâu. Ngươi bỏ quan niệm đó đi.

Phan Tịnh tức giận nói: - Vậy thì ngươi cứ chạy đi, thử xem ta có bắt được không.

Chàng thấy nữ lang còn cách không đầy mười trượng, xem chừng chưởng phong có thể phóng tới nơi được, liền ngấm ngấm vận nội lực ra bàn tay rồi nhảy vèo một cái lên ba thước, đồng thời phóng chưởng ra. Chưởng phong vù vù tập kích phía nữ lang áo trắng.

Nữ lang áo trắng khẽ uốn mình liêu né chênh chếch sang bên chừng năm thước.

Chân nàng điểm xuống đất, cánh tay rung lên một cái.

Người nàng trông tựa hồ con nhạn trắng vọt lên không theo thế “Hàn nhạn lược vân”, vạt áo trắng tung bay trông tuyệt đẹp, chẳng khác nào chim sa cá lặn.

Nàng băng mình ra xa bảy tám trượng.

Phan Tịnh cũng xoay mình chuyển hướng rượt theo nữ lang nhanh như gió.

Chàng toan tung mình lên để rượt thì thốt nhiên mắt hoa vì trước mặt chàng ngổn ngang những phiến đá nhọn hoắt, dường như mình lạc vào chỗ nào chứ không phải đang tiến trên đường đi.

Lập lúc chàng dừng chân lại miệng cầu nhàu: - Bọn này chắc là phường tả đạo bàng môn, không thì sao lại biến diễn thế này? Chàng đứng nhìn ra tận đằng xa thì vùng này rộng bát ngát, núi ngổn ngang.

Tận đằng xa có tiếng nước chảy róc rách, chàng cảm thấy đầu hôn mê, chàng biết mình đã lạc vào chỗ nào? Giữa lúc này, chàng bỗng nghe thấy tiếng cười hì hì như gần như xa và tiếp theo là câu hỏi: - Phan Tịnh! Phan Tịnh! Sao ngươi không đuổi nữa?

Phan Tịnh tức mình quát lên: - Ta không ngờ mi dùng yêu thuật. Nhưng từ cổ chí kim kẻ tà tất có bao giờ thắng được người ngay thẳng? Rồi mi sẽ biết.

Nói xong, chàng tung người lên theo thế “Ngột Long Thăng Thiên” phất tay áo xanh một cái, nhưng chàng vừa nhảy lên thì trên đỉnh đầu vương phải cành cây lớn cản trở, suýt nữa đâm phải.

Chàng khê la lên một tiếng dùng pháp “Thiên cân trụ” hạ mình xuống. Bất giác chàng cả kinh, gương cặp mắt thao láo thộn mặt ra mà nhìn, không biết mình tiến vào khu rừng rậm này vào lúc nào? Bên cạnh khu rừng rậm, lửa đang bốc lên ùn ùn, nóng không chịu được.

Bỗng nghe tiếng nữ lang áo trắng ở ngoài khu rừng nói vọng vào: - Phan Tịnh! Bây giờ ngươi đã biết thân chưa? Ngươi bị hãm vào trong trận ngũ hành rồi, trận này do công chúa là vợ ngươi bày ra đó. Còn ngươi có thoát được không là do ở số mạng, bản Điện chúa thấy ngươi là kẻ có tài, không nỡ hạ độc thủ không thì bản Điện chúa chỉ cho một mớ lửa là ngươi phải rồi đời. Thôi ta đi đây!

Tiếng nói bỗng im bặt, Phan Tịnh nghe nữ lang nói công chúa bày ra trận ngũ hành này thì rất là kinh dị.

Chàng muốn hỏi lại vài câu nhưng biết nữ lang bỏ đi rồi nên không nói gì nữa.

Chàng lẩm bẩm một mình: - Sao công chúa lại bày tòa trận ngũ hành này ở đây? Nữ lang áo trắng đã biết chuyện công chúa thì kẻ cướp nàng, đem đi cũng là bọn này mà thôi.

Chàng càng nghĩ càng căm giận, mặt đầy sát khí và quyết định, nếu còn gặp nữ lang quyết hạ sát ngay. Phan Tịnh trong lòng nóng nảy nhưng không biết làm thế nào thoát ra trận ngũ hành. Chàng càng bồn chồn hơn nữa vì ước hẹn ba năm của Thất Tuyệt giáo còn không đầy mười ngày. Chàng cần phải tìm đến công chúa trước thời hạn để hỏi ra đường lối vào mộ Lan Phi lấy “Hồi thiên bối điệp” cùng Băng Lân áo trong khi Thất Tuyệt Giáo chưa tới nơi.

Lấy được “Hồi thiên bối điệp” là ngăn trở bọn Thất Tuyệt giáo ở Hồi Cương khỏi gây tai họa cho Trung Nguyên, lấy được Băng Lân áo mới có thể đi tìm phụ thân chàng lạc đến nơi đâu! Có hai bề công tư chàng đều chưa làm được trọn vẹn.

Ở trong rừng rậm tối tăm, bốn bề phẳng lặng, Phan Tịnh chẳng biết làm thế nào, đành ngồi xuống đất xếp bằng nhập định để luyện tâm pháp theo cuốn sách mỏng bằng lụa vàng của Huỳnh Nhiêm lão nhân (lão già râu vàng).

Phía ngoài trận ngũ hành hết ngày lại đến đêm, nhưng bên trong trận thì lúc nào cũng tối tăm tịch mịch bất phân nhật dạ.

Phan Tịnh đã quên hẳn mình, trừ thân thể nóng như thiêu như đốt, nhất thiết chàng đã đi vào cõi hư vô.

Tạm gác việc Phan Tịnh bị hãm trong trận ngũ hành. Nhắc lại công chúa bị Từ Diện Diêm Quân Nhâm Nham bắt bỏ vào cỗ xe riềm đen đưa ra ngoài thành rồi đổi sang xe riềm vàng chạy lẹ tuyệt trần. Từ Diện Diêm Quân bị giết ngay lúc đó.

Trong cỗ xe riềm vàng ngoài Cửu môn đề đốc là Huyết Chuông Đồ Long Bành Xung cùng công chúa, còn ba thiếu nữ áo đen, võ trang đeo kiếm. Tuy ba thiếu nữ này vẻ mặt đoan chính nhưng vẫn ngồi yên không nhúc nhích để mặc cho chiếc xe riềm vàng dong ruổi.

Lát sau, thốt nhiên cô ngồi giữa trong ba thiếu nữ bảo Cửu môn đề đốc: - Bành chấp pháp! Bốn phạm người thuộc về Long điện. Giờ đã đem nàng sang Phụng điện. Vậy nhiệm vụ ngươi đến đây là xong. Trời sắp sáng rồi Bành chấp pháp còn nhiều nhiệm vụ, nên đi đi thôi.

Cửu môn đề đốc gật đầu nói: - Bây giờ tôi về cung. Nhờ cô nương bẩm lại với Điện chúa cho rằng Bành Xung này đã hết nhiệm vụ trong cung và bắt nhật sẽ trở về động để nghe lệnh.

Thiếu nữ áo đen nói: - Ta nhớ rồi. Ngươi về đi!

Cửu môn đề đốc nghĩ một chút rồi nói: - Công chúa bị phò mã điểm “thụ huyết”, chỉ trời sáng là tự nhiên tỉnh lại. Ba vị cần biết điều đó.

Thiếu nữ áo đen nói: - Ta biết rồi! Cám ơn chấp pháp đã quan tâm.

Cửu môn đề đốc mở cửa xe ra ngoài, cầm đầu chạy về thành. Trên đường về, gã lượm ba xác chết của bọn Từ Diện Diêm Quân đưa về cung.

Một lúc sau thì trời sáng tỏ, công chúa quả nhiên tỉnh lại. Nàng cảm thấy trong người rung động, thì lấy làm kinh dị, mơ màng gọi: - Lang quân! Lang quân! Sao lại thế này.

Dứt lời nàng đã tỉnh hẳn, mở mắt ra nhìn, bất thành linh trông thấy ba thiếu nữ áo đen, mình mặc võ trang lưng đeo trường kiếm ngồi ở phía trước. Nét mặt ba cô này không lộ vẻ gì cả, chỉ có cặp mắt loang loáng nhìn nàng.

Trước cảnh tượng bất ngờ, nàng không khỏi giật mình kinh sợ, trống ngực đánh thành thành.

Một người trong ba thiếu nữ, đưa tay ra cuộn chần mền lên cho công chúa, miệng thoáng qua một nụ cười nói: - Công chúa! Công chúa cứ ngồi yên đây và ngoan ngoãn nghe lời, chúng tôi không hại công chúa đâu.

Công chúa vẻ mặt kinh hoảng hỏi lại: - Các người là ai? Sao lại đưa ta đến đây? Lang quân ta đâu?

Ba cô gái áo đen đồng thời tùm tùm cười, nhưng không trả lời. Công chúa cảm thấy khí lạnh ghê người, nhìn lại thì chỉ thấy mình mặc tấm áo lót lúc đi ngủ mà thôi. Ở vào địa vị tôn quý làm một công chúa, càn vàng lá ngọc, nàng thấy mình mặc áo lót trước mặt người khác thì cả kinh thất sắc, hoảng hốt la lên.

Một thiếu nữ áo đen lấy một tấm áo ngoài để lên đầu gối công chúa, nói buông thông: - Đừng la làng nữa, mặc vào đi!

Công chúa bị ba bộ mặt thiếu nữ lạnh như tiền ám ảnh làm nàng hoảng sợ. Tuy trong lòng vẫn kinh hãi mà không dám lên tiếng. Nàng mặc áo ngoài vào rồi, hải hùng khe hỏi: - Xin hỏi ba vị cô nương, có thể cho ta biết rõ đầu đuôi vụ này chăng?

Cô ngồi giữa lạnh lùng nhìn nàng nói: - Tôi nói ra chỉ e công chúa sợ quá lại la làng.

Công chúa nước mắt chảy quanh lắc đầu nói: - Cô nương cứ nói đi! Ta không la đâu.

Thiếu nữ áo đen mỉm cười: - Giản dị lắm! Công chúa bị chúng tôi bắt rồi!

Công chúa cả sợ, toàn thân run bắn lên, nhưng vẫn không dám kêu. Nàng sa lệ năn nỉ, nói: - Các vị cô nương là ai? Ta chưa rõ phụ vương ta hoặc chính ta đây đã có thù oán gì với các cô?

Thiếu nữ đáp: - Công chúa đừng hỏi nữa. Chúng tôi bảo sao công chúa nghe làm vậy là chẳng can gì.

Công chúa thốt nhiên nhớ tới hình ảnh Phan Tịnh, vội hỏi: - Phò mã đâu? Chàng có bị bắt không?

Thiếu nữ áo đen cười nhạt: - Hừ, phò mã? Hắn không phải là người tốt đâu, hắn thừa cơ công chúa ngủ say điểm vào thủy huyết, rồi lên ra ngoài hú hí với cô gái khác. Chính giữa lúc ấy, chúng tôi mới vào “mời” công chúa đến đây.

Công chúa sinh lòng nghi hoặc hỏi lại: - Y điểm thủy huyết ta để lên đi với cô gái khác ư? Cô gái kia là ai vậy?

Công chúa sinh trưởng trong cung, tấm thân thanh ngọc khiết, lòng không vương chút bụi trần. Nàng tuyệt chưa có chút kinh nghiệm gì trên chốn giang hồ, nên mới hỏi vậy.

Thiếu nữ áo đen cười ranh mãnh đáp: - Công chúa thật chẳng hiểu gì hết. Thủy huyết là một huyết đạo trong người, bị điểm trúng thì ngủ một ngủ mê. Phò mã có điểm huyết công chúa, mới dám lén ra với tình nhân, thế mà cũng không hiểu!

Công chúa nghe nói gật đầu, nét mặt buồn thảm, nước mắt tuôn rơi lã lã: - Ta hiểu rồi? Nhưng ta mong rằng các cô hiểu lầm, chàng không phải là con người như thế.

Thiếu nữ áo đen chỉ đáp lơ mơ: - Tin hay không là tùy ở công chúa.

Sự thật thì công chúa đã bị vết thương lòng. Nàng nhớ lại đêm rồi, lúc mơ màng chưa ngủ say, dường như có một luồng hơi ấm áp cùng một luồng gió nóng thổi qua mình, và nàng ngủ thiếp đi không biết gì nữa. Nàng nhận chân rằng mình đã cuộn chần sao lại có luồng gió lọt vào được? Nàng còn sợ thiếu nữ áo đen nói đúng sự thật. Nàng liên tưởng đến những chuyện xảy ra khi ngồi trên kiệu qua phố, và nàng biết võ công phò mã lợi hại vô cùng? Thế thì...

Công chúa đột nhiên nước mắt tầm tã như mưa, nàng tin rồi! Bánh xe cộc cạch xóc lên xóc xuống khiến cho công chúa không được thư thái...

Thốt nhiên nàng động tâm khẽ hỏi: - Này cô nương? Ta muốn ngó đầu ra ngoài xe được không?

Mấy cô áo đen nhìn nhau, rồi gật đầu đáp: - Công chúa ngó ra ngoài cũng được, nhưng ngó làm quái gì?

Công chúa không trả lời, vén bức rèm vàng lên, nhìn ra ngoài chiếc xe ngựa đang rong ruổi trên quãng đường bùn lầy giữa vùng cỏ rậm. Nàng lại khẽ năn nỉ: - Ta muốn xuống đi tiểu một chút, được không?

Mắt nàng lộ vẻ khẩn cầu khiến người nhìn thấy rất tội nghiệp cho nàng.

Thiếu nữ ngồi giữa nhìn công chúa bằng cặp mắt lạnh lùng. Công chúa cúi đầu xuống khẽ nói: - Ta mệt lắm rồi, xin...

Nét mặt nàng khổ sở làm động lòng thiếu nữ áo đen. Thiếu nữ vén rèm lên, miệng huýt sáo, bảo người đánh xe: - Dừng lại!

Chiếc xe lóc cộc mấy tiếng rồi đứng yên. Thiếu nữ áo đen ngó qua cửa xe rồi biểu: - Công chúa đi đi! Nhưng đừng đi xa quá và đừng tính bài tẩu thoát. Lẹ lên rồi mà về, nhé!

Công chúa lần đầu lộ một nụ cười cảm ơn, nói: - Cảm ơn lòng tốt của thư thư.

Thiếu nữ nói: - Dừng nói nữa, đi lẹ lên!

Công chúa xuống xe đi vào trong đám cỏ rậm. Nàng mặc tấm áo ngoài rộng thùng thình không đúng với khổ người. Đôi giày cũng lớn quá, tuốt luôn phải dừng bước để xỏ lại. Nhưng vì nhiều lần quá nên thiếu nữ áo đen ngồi trên xe không khỏi sinh lòng ngờ vực. Cô ngồi mé tả nói với cô ngồi giữa: - Này đại thư thư. Thư thư coi nàng sao mấy bước lại tuốt giày? Hay là có chuyện gì đây.

Thiếu nữ ngồi giữa vẫn chú ý nhìn công chúa đáp: - Thất muội, Cửu muội! Hai người nhìn nàng xem mỗi lần cúi xuống xỏ giày còn có động tác gì nữa không? Ta cũng hơi nghi. Nhưng vừa rồi thấy nàng ngớ ngẩn ngây thơ, dường như không có mưu đồ gì khác thì phải.

Cả ba cô cùng để ý từng cử động của công chúa. Công chúa lại tuốt giày lần nữa.

Lúc nàng cúi xuống lượm giày, cô gái áo đen chợt thấy nàng vừa xỏ giày vừa bẻ một cành lau cắm xuống đất.

Cả ba thiếu nữ đều trông thấy, và sinh lòng nghi kỵ. Thốt nhiên thiếu nữ ngồi giữa la lên một tiếng: - úi chà!

Hai cô ngồi hai bên giật mình hỏi: - Chi vậy đại thư?

Thiếu nữ ngồi giữa đáp: - Chúng mình quên khuấy đi mất. Công chúa hiểu phép “Kỳ môn độn giáp” rất tinh vi. Nàng đương bày trận đó! Chúng ta mắc bẫy mất!

Cả ba cô biến sắc, rồi ba cái bóng đen vụt ra ngoài xe nhảy xổ lại chỗ công chúa.

Công chúa ngoảnh đầu nhìn lại giật mình kêu rú lên. Nàng vội vàng ráng nhổ ba cây lau. Lá lau sắc quá cắt đứt gan bàn tay nàng, nhưng nàng cũng chẳng kể gì, sấn sổ bước đi mấy bước cắm ba cây lau xuống.

Bóng đen đã nhảy đến nơi, đồng thời quát lên: - Người coi chúng ta là hạng người nào? Há để người lừa bịp?

Công chúa cảm thấy mặt mũi lạnh toát, nhưng nàng biết rằng trốn thoát được hay không là ở lúc này, nàng liền lách mình đi một cái, lẩn lộn luôn mấy vòng ra xa rồi giương cặp mắt kính hải lên nhìn, thì thấy mình đã nằm giữa những đồng đá ngổn ngang. Nàng biết rằng trận thức mình bày đã có công hiệu.

Công chúa là người thông minh tuyệt thế, miệng nở một nụ cười lộ vẻ van lơn, từ từ đứng dậy ngó lại các phương vị trận thế, rồi ngoảnh mặt sang bên khẽ nói: - Thư thư ơi! Ta bắt đắc dĩ phải làm thế này. Xin thư thư lượng thứ cho!

Phía bên có tiếng quát vọng lại, một bóng đen nhảy vọt lên không.

Công chúa chuyển mình theo đúng phương vị trận pháp lùi lại mấy bước. Nàng nhìn thấy thiếu nữ mặt giận hầm hầm, đang đứng nhìn tả, ngó hữu. Nàng bình tĩnh lại nói: - Thư thư! Ta vẫn chưa hiểu rõ tại sao phò mã lang quân ta lại điểm huyết ta rồi bỏ ta mà đi? Vì lẽ gì ba vị lại coi ta là kẻ cừu địch?

Thiếu nữ áo đen tựa hồ chỉ nghe thấy thanh âm công chúa chứ không nhìn thấy người. Ắ rút kiếm đến “soạt” một tiếng, cầm trong tay rồi nhắm đúng phương vị công chúa nhảy xổ vào.

Công chúa vội nói: - Thư thư đừng nhọc lòng vô ích, làm thế không được đâu. Thư thư không hiểu trận pháp mà cứ xông xáo bừa bãi thì suốt đời không ra khỏi được trận “Tuần hoàn ngũ hành” này.

Thiếu nữ áo đen tin là công chúa nói thực, từ từ hạ kiếm xuống lạnh lùng nói: - Được lắm, kể như tôi đã mắc vào trong tay công chúa, công chúa biểu đây là “tuần hoàn ngũ hành trận”... Trận ngũ hành là một trận pháp rất đơn giản, công chúa chớ vội tự đắc khoe mình.

Công chúa chậm rãi nói: - Phải rồi! Ngũ hành trận chẳng có chi là khó. Đại khái những kẻ sĩ trên chốn giang hồ đã biết thuật số đều hiểu cả. Nhưng ngũ hành trận chia làm hai loại, một loại kêu bằng “Mai hoa ngũ hành” trận thì quả chẳng có chi là khó. Người thông minh chỉ coi một lần là hiểu. Nhưng “tuần hoàn ngũ hành” này không chia rõ môn hộ. Chỗ nào cũng là cửa sinh mà chỗ nào cũng lại là cửa tử. Đâu phải chỉ có một loại “ngũ hành trận”? Thư thư ạ! Nếu như thư thư cho ta hiểu chuyện kia thì ta không làm gì khó dễ cho thư thư đâu.

Thiếu nữ áo đen nói: - Bây giờ công chúa hãy bảo cho tôi biết hai em tôi ở đâu đã.

Công chúa đưa mắt nhìn quanh rồi đáp: - Bọn y ở trong thủy trận, vẫn không việc gì cả.

Thiếu nữ áo đen nói: - Tôi cáo tố công chúa việc kia rồi, công chúa thả cả bọn chứ?

Công chúa đáp: - Ta đã nói là không làm khó dễ gì các vị đâu.

Thiếu nữ áo đen nói: - Được rồi! Ta nói để công chúa hay là mọi người trong võ lâm hiện nay đều muốn bắt công chúa đó!

Công chúa nghe nói rùng mình hỏi: - Tại sao vậy? Ta có điều gì quan trọng đâu.

Thiếu nữ áo đen đáp: - Vì họ đều muốn tìm đến mộ Lan Phi để lấy “Hồi thiên bối diệp” cùng Băng Lân áo. Hai thứ bảo bối này là vật chí bảo mà mọi người trong võ lâm thêm khát vô cùng! Hơn nữa hai thứ bảo bối đó có quan hệ đến vận mệnh các phái võ Kinh đô. Nhưng người biết chỗ táng Lan Phi chỉ có mình công chúa mà thôi, vì vậy mà bọn họ đều muốn bắt công chúa. Bây giờ chắc công chúa hiểu rồi chứ?

Công chúa nghe đoạn thở dài sườn sượt, bất giác hai hàng châu lệ tuôn rơi, nàng rất cảm xúc nói: - Thư thư ơi! Thế thì phò mã cũng vì nguyên nhân này mà...

Công chúa chưa nói hết, thiếu nữ áo đen đã ngắt lời: - Cái đó lại còn phải hỏi? Đúng hán là người võ lâm, bản lãnh không phải tầm thường. Hấn vào thì may mà đậu Trạng nguyên, rồi phỉ nguyên sánh phượng, đẹp duyên cùng công chúa. Nhưng mục đích hấn không phải vì bước công danh mà cũng không phải vì nhan sắc của công chúa như tiên tử giáng trần.

Công chúa buồn rầu nói: - Thư thư ơi! Đừng nói nữa, ta hiểu rồi! Thư thư về đi thôi...!

Công chúa đột nhiên không nói nên lời nữa, nàng nghẹn ngào bật lên tiếng khóc ầm ục một hồi, rồi than thở: - Lang quân ơi! Chàng tệ bạc với thiếp làm chi? Người tuấn nhã như chàng ngờ đâu lại đem thói phũ phàng.

Thế rồi nàng buông tha ba thiếu nữ áo đen.

Khi nghe tiếng bánh xe lộc cộc đi đã xa, công chúa ngồi xuống trầm tư một lúc.

Rồi dường như nàng đã nghĩ ra điều quyết định, nàng từ từ đứng dậy toan cất bước, bỗng lại nghe tiếng ba thiếu nữ áo đen cười ngựa chạy như bay lộn lại. Phía sau ba cô này còn mấy chục thiếu nữ khác cũng cười ngựa. Giữa đám người kỵ mã này có một cô kiêu đến, do bốn cô gái khiêng chạy như bay, tốc độ chẳng kém gì ngựa.

Công chúa tuy ở trong trận mà trông ra rõ mồn một, nàng đành vứt bỏ ý nghĩ chạy ra ngoài trận, vì biết rằng hễ ra khỏi là bị bắt ngay lập tức.

Đoàn người ngựa cùng chiếc kiệu đen đã tới nơi do ba thiếu nữ áo đen dẫn đường.

Bọn này bao vây “Ngũ hành tuần hoàn” trận trong phạm vi chừng năm sáu trượng vuông.

Một vị nữ lang áo trắng che mặt bằng tấm sa trắng từ trên kiệu bước xuống, rồi đi thẳng vào.

Công chúa thấy vậy cả kinh tự hỏi: - Mụ này đi đứng ra vẻ ung dung, hay là mụ biết đường vào trận.

Nữ lang áo trắng đến bên trận, liền dừng chân lại sang sang tiếng vàng: - Công chúa là bậc chí tôn, bọn thuộc hạ tiểu muội không biết, dám xúc phạm mình vàng gây nên tội lỗi, kỳ vọng công chúa rộng thứ cho. Tiểu muội là Đồng Uyển Uyển, ngưỡng vọng nghi dung công chúa đã lâu, không hiểu công chúa có ban ân cho vào ra mắt chăng?

Nữ lang áo trắng tuy nói năng dịu dàng, song công chúa vẫn cảm thấy mụ có uy thế áp bức người, liền tỏ thái độ đáp lại: - Ta mệt quá rồi, muốn nghỉ ngơi một chút, chẳng muốn tiếp ai hết.

Nữ lang áo trắng cười hỏi: - Sao công chúa lại cự tuyệt người ở phương xa ngoài ngàn dặm đến đây?

Công chúa đáp: - Ta đã hiểu ý kiến bọn người đến đây để làm gì, tất không ngoài mục đích bắt ta phải trở đường vào mộ Lan Phi chứ gì? Ta cho người hay rằng bất luận là đối với ai, ta cũng không tiết lộ điều này đâu.

Nữ lang hỏi: - Công chúa nhất định như thế ư?

Công chúa nói: - Lan Phi hồi sinh tiền kết mối tâm giao với ta. Có lý đâu ta lại đi cáo tố người khác đến đào mồ cuốc mả bao giờ?

Nữ lang áo trắng đột nhiên buông một tràng cười khanh khách.

Công chúa lấy làm lạ hỏi: - Có điều chi mà cười giữ vậy?

Nữ lang áo trắng thôi không cười nữa đáp: - Công chúa có hảo tâm như vậy. Lan Phi ở dưới suối vàng chắc cảm kích công chúa lắm. Có điều công chúa không tiết lộ cho người ngoài biết, mà chính Lan Phi đã dự bị cáo tố với người khác rồi. Công chúa có biết chăng?

Công chúa lắc đầu đáp: - Ta không tin như vậy. Lan Phi đã bày ra trận “thiên hoàn” đó cốt để ngăn trở kẻ dòm ngó mộ phần, khi nào lại còn dự bị cáo tố người khác lại đào mả nữa.

Nữ lang áo trắng nói: - Chính vì chỗ công chúa không tin đó mà tiểu muội không đến đây để cho công chúa hay rằng Lan Phi đã khắc trận đồ đó lên mai một con rùa sống, rồi sai người đem thả xuống sông Ngự Hà để dành cho người tình mà nàng giao kết với hần trước khi tiến cung. Tình lang của Lan Phi là Tề Ni Cáp Tư, Thiếu giáo chủ Phái Thất Tuyệt đất Hồi Cương, khi biết đường lối sục vào mộ lấy bảo bối đăng xưng hùng trong thiên hạ. Lời tiểu muội nói đây đều đúng sự thực, xin công chúa nghĩ kỹ lại coi.

Công chúa thay đổi sắc mặt mấy lần, nghĩ thầm trong bụng: “Té ra còn có việc cực kỳ quan hệ này. Phải rồi! Ta nhớ lại Lan Phi quả có bắt một con rùa sống về nuôi lại trong phòng. Lúc ta hỏi đến nàng nuôi con rùa đó làm chi thì nàng không trả lời. Hay là chuyện này có thực?” Công chúa vốn là người tâm địa thuần hậu, nàng đi sâu vào luồng tư tưởng hồi lâu mỉm cười hỏi: - Đồng thư thư? Ta nghĩ rằng để cho Tề Ni Cáp Tư đến lấy cũng chẳng quan hệ gì?

Nữ lang áo trắng là Đồng Uyển Uyển không ngờ công chúa lại thốt ra câu này, nàng lùi lại một bước lớn tiếng hỏi: - Sao? Công chúa can tâm để cho người di tộc vào lấy báu vật trong nước, và để bọn vô lâm Kinh đô bị chìm đắm vì kẻ khác ư?

Công chúa nghe tới đây, toàn thân rung bắn lên, hỏi: - Ủa? Thực thế ư? Vậy phải làm sao bây giờ?

Đồng Uyển Uyển thở một cái, rồi cười ròn ôn tồn nói: - Theo ý tiểu muội thì công chúa nên cho tiểu muội hay. Tiểu muội xin đại lão lấy “Hồi thiên bối điệp” cùng Băng Lan áo, rồi lập lúc trao lại tận tay cho công chúa, quyết không sai lời.

Công chúa ngẫm nghĩ một lúc rồi lắc đầu đáp: - Ta đã bị người bắt cầm tù khi nào người chịu trao lại cho ta? Không xong rồi Đồng thư thư ạ. Ta quyết thân hành vào lấy mới được.

Nữ lang áo trắng thất vọng, giọng nói biến thành sắc nhọn: - Công chúa nên nghĩ kỹ lại!

Công chúa nói: - Ta đã quyết định rồi! Nữ lang áo trắng đột nhiên cười lạt nói: - Công chúa! Tiểu muội đối với công chúa một lòng trân trọng. Nếu công chúa không nghĩ chính thì e rằng sẽ phải hối hận.

Công chúa thấy mặt trở mặt liền cười nói: - Tấm lòng quý hóa của Đồng thư thư ta đã tâm lĩnh rồi.

Nữ lang áo trắng lạnh lùng hỏi: - Công chúa thử tính xem nhịn ăn uống chừng được bao lâu?

Công chúa lộ vẻ kinh sợ nghĩ thầm: “Bọn chúng định giam hãm mình trong trận cho đến lúc không chịu nổi đói khát, phải tự động chạy ra là chúng bắt.” Nghĩ vậy nàng không biết trả lời thế nào.

Giữa lúc này đột nhiên xa xa một thiếu phụ đứng tuổi tuyệt đẹp mình mặc áo vàng. Thiếu phụ mỉm cười kín đáo, tay cầm cây phát trần, nhẹ nhàng đi đến.

Thiếu phụ áo vàng tỏ ra con người có tư cách rất cao quý, rất thanh khiết, khiến người nhìn thấy nét mặt khoan hòa vui vẻ đều sinh lòng quyến luyến.

Công chúa thấy thiếu phụ áo vàng, chân bước ung dung ở từ đằng xa, nhẹ nhàng chẳng khác tiên cô, mới chớp mắt đã đến ngoài trận, đứng trước một đám thiếu nữ mặc áo đủ màu sắc đỏ tía, đen, vàng.

Ba thiếu nữ ra ngăn cản thiếu phụ lại, nói: - Tìm lối khác, không được vào đây.

Thiếu phụ áo vàng không trách mắng chi hết, nét mặt vẫn hiền từ, một nụ cười kín đáo, tay cầm cây phát trần khẽ giơ lên, đột nhiên thiếu nữ phía trước tự động nhường lối.

Thiếu phụ vừa đi qua bọn này vừa ôn tồn nói: - Xin lỗi nghe!

Công chúa đứng nhìn thấy thiếu phụ đến trước nữ lang áo trắng là Đồng thư thư vừa cười vừa hỏi nàng: - Liệu cô có cầm giữ được công chúa chăng?

Câu hỏi này rất ăn khớp với câu nữ lang vừa nói xong.

Nữ lang áo trắng rung mình kinh ngạc, phát tay áo một cái. Nàng ra chiều tức giận đồng dạng hỏi: - Người muốn tử tế hay muốn sinh sự?

Một luồng chưởng phong nhằm yếu huyệt thiếu phụ áo vàng điểm tới.

Thiếu phụ áo vàng khẽ vung cây phát trần, luồng gió bay ra ngăn cản luồng chưởng phong của nữ lang áo trắng.

Cây phát trần lại thuận thế quét nhẹ nhàng thêm cái nữa.

Nữ lang áo trắng là Đồng Uyển Uyển, không tự chủ được, lão đảo lùi lại ba bước.

Nàng quát lên: - Giỏi thật!

Rồi đột nhiên lún mình xuống phóng cả hai chưởng đánh hất lên, chưởng phong quét ra tiếng veo veo.

Thiếu phụ áo vàng không cười nữa, vung tay một cái, bóng phát trần dày đặc trên không.

Thiếu phụ nghiêm trang đáp: - Cô nương. Cô học được thế “Tu phong tuyết mạch chưởng” của ai vậy?

Vụt một cái, ánh phát trần đã thu về, thiếu phụ áo vàng vẫn đứng yên chỗ cũ, nhưng Đồng Uyển Uyển phải lùi lại đến bảy tám thước.

Toàn thân nàng run lên bần bật! Bọn thiếu nữ xung quanh đều quát lên, lập tức nhảy vào vòng vây đánh thiếu phụ áo vàng.

Đồng Uyển Uyển hần học ngăn lại, nói: - Đứng im! Các người không địch nổi muội đâu.

Nàng quay lại nhìn thiếu phụ áo vàng, hằm hằm nói: - Người có gan thì lưu tên họ lại để bản điện chúa ghi lấy.

Thiếu phụ đưa mắt nhìn vào trong trận, cười đáp: - Con người vân du cõi ngoài thế tục, làm gì có họ tên.

Nữ lang áo trắng lại lùi thêm một bước, hồi lâu mới hỏi: - Phải chăng bà là Cháp Phát Tiên Tử đã đi ẩn cư năm mươi năm nay?

Thiếu phụ áo vàng chỉ cười mà không đáp.

Nữ lang áo trắng nhìn bọn thiếu nữ, vẫy tay ra lệnh: - Về động!

Rồi nàng xoay mình lại trước chiếc kiệu đen.

Nàng đứng trước cửa kiệu nhìn Cháp Phát Tiên Tử, nói: - Tiên tử! Nghe tên không bằng thấy mặt. Bữa nay Đồng Uyển Uyển này may gặp tiên nhan và ghi nhớ Tiên Tử rồi.

Cháp Phát Tiên Tử vừa nhìn nàng lên kiệu vừa cười đáp: - Người về bảo với gia gia đừng nên sinh lắm chuyện nữa nhé!

Nói xong sẽ giơ một tay lên. Một điểm sáng đỏ bắn ra. Một vật giống hình bàn tay cắm vào chiếc kiệu đánh “cách” một tiếng.

Bọn thiếu nữ đứng bên ngoài kiệu sắp lên ngựa, nhìn thấy cả kinh, la lên: - “Ma chướng lệnh” của động chúa!

Nữ lang áo trắng ngồi trong kiệu đen, cất tiếng nói: - Cảm ơn Tiên Tử có lời dạy bảo. Tiểu nữ về xin thưa lại với gia gia.

Tiếp theo trong kiệu có tiếng giận dữ ra lệnh: - Đi thôi!

Bọn thiếu nữ không dám trái lệnh, lóc nhóc lên ngựa theo chiếc kiệu đen chạy nhanh như bay.

7. Tiên Tử Chưa Quên Lòng Háo Thắng

Cháp Phát Tiên Tử đỡ công chúa dậy, kiểm lời an ủi nàng: - Công chúa phải một phen kinh hãi. Bây giờ bình yên rồi, bọn chúng không dám trở lại nữa đâu.

Cháp Phát Tiên Tử vừa nói vừa đưa tay lên xoa đầu công chúa. Bà vui vẻ tươi cười nhìn ngắm toàn thân công chúa.

Công chúa sẽ hỏi: - Tiên Tử sắp đi rồi sao?

Cháp Phát Tiên Tử cầm cổ tay ngọc ngà của công chúa, vuốt ve cười nói: - Ta không nỡ xa rời người. Người hay quá!

Câu hay quá của Tiên Tử có thể bảo là công chúa đẹp hay bảo là tính tình thuần hậu cũng được.

Công chúa mừng rỡ nói: - Đúng rồi! Tiên Tử ơi! Tiểu nữ cũng không thể xa rời Tiên Tử được. Mời Tiên Tử về cung chơi ít bữa được không?

Cháp Phát Tiên Tử ra chiều thân thiết nói: - Ta quen thói hạc nội mây ngàn, vào cung thế nào được? Con ơi! Tạm thời con đừng về cung vội.

Công chúa không ngờ Tiên Tử nói vậy, nàng nhìn Cháp Phát Tiên Tử ra ý dò hỏi.

Tiên Tử cười nói: - Chuyện này con không hiểu đó thôi. Hiện giờ cung đình không phải là nơi an toàn cho con. Tại đó có bao nhiêu kẻ rình mò để toan bắt cóc con đó.

Công chúa ngạc nhiên hỏi: - Ủa! Quả có chuyện ấy ư? Sao tiểu nữ không thấy chi hết?

Tiên Tử cầm tay công chúa nói: - Con đưa ta vào coi trận. Gã Cửu môn đề đốc không phải là hạng người tử tế đâu. Bây giờ con bắt tất phải sợ hãi bọn chúng, tạm thời lên trú ngụ với ta được không?

Nói xong Tiên Tử đi vào trong trận. Công chúa vui vẻ dẫn Cháp phát Tiên Tử đi vào coi “Tuần hoàn ngũ hành” trận. Tiên Tử khen rằng: - Con thật là người thông tuệ khác thường. Ta rất thương con, con có biết không?

Công chúa mỉm cười gật đầu nói: - Tiểu nữ cũng vậy. Chỗ Tiên Tử ở có xa lắm không?

Cháp Phát Tiên Tử đáp ngay: - Không xa đâu! Con về tạm trú với ta, ta sẽ dạy cho cách phòng thân. Con có thích không?

Công chúa nhanh nhẩu đáp: - Tiểu nữ thích lắm! Xin đi với Tiên Tử!

Nhưng rồi nàng lại buồn rầu đáp: - Tiên Tử ơi? Tiểu nữ không về cung, phụ hoàng cùng mẫu hậu đêm ngày lo lắng, biết làm thế nào được?

Cháp Phát Tiên Tử nói - Cái đó không lo gì, ta sẽ tìm cách thông tin cho người hay.

Công chúa hoan hỉ nói: - Thế thì hay lắm? Chúng ta đi thôi?

Cháp Phát Tiên Tử vui vẻ bồng công chúa lên khê bảo: - Con nhắm mắt lại đi!

Công chúa ngây thơ hỏi: - Tiên Tử muốn bay chăng? Nếu thế càng hay.

Cháp Phát Tiên tử không đáp. Công chúa tuân lời nhắm mắt lại.

Tiên Tử cầm cây phát trần vung lên, người bà lướt đi tựa hồ một đám khói. Bà bồng công chúa chạy như bay.

Đang đi đường, công chúa động tính hiếu kỳ hé mắt ra nhìn thấy cây cỏ bên đường tựa hồ như chạy lùi lại, người mình tuy không ở trên mây, nhưng cũng là khỏi mặt đất. Nàng khê la lên: - Thuật phi hành tuyệt diệu!

Tiên Tử mắng yêu: - Con không nghe lời ta ư?

Công chúa đành nhắm mắt lại. Đi thêm mấy giờ nữa, bỗng nghe chim hót líu lo, không thấy gió lạnh quạt vào mặt nữa. Tiên Tử đặt công chúa xuống, dịu dàng nói: - Chỗ này phong cảnh tuyệt đẹp. Chúng ta đi thong thả xem ngắm.

Công chúa Chu Uyển Vân mở mắt ra thấy non cao chót vót, mình cùng Cháp Phát Tiên Tử đang đi trên con đường đầy đá sỏi, một bên là suối nước trong veo, một bên hoa cỏ um tùm, hương thơm ngào ngạt.

Công chúa thấy tinh thần khoan khoái, trầm trồ khen ngợi: - Thật là một nơi phong cảnh tuyệt mỹ. Tiên Tử ơi! Đây là đâu?

Tiên Tử cười đáp: - Đây là Linh Thổ Cốc, một nơi rừng sâu trong dãy Huỳnh Sơn.

Công chúa cả kinh hỏi: - Huỳnh Sơn ư? Thế ra chúng ta đã đi được hàng ngàn dặm. Nơi đây là Linh Thổ Cốc mà sao tiểu nữ chẳng thấy con thỏ nào hết.

Tiên Tử thấy nàng cao hứng cũng vui vẻ nói: - Nơi đây thỏ đủ màu sắc có hàng ngàn hàng vạn. Chúng biết là có công chúa giá lâm, nên đã châu chực trong động để đón tiếp.

Công chúa thích quá nói: - Nếu quả thật như vậy thì tiểu nữ nhất định bắt hai đôi cho phụ hoàng và mẫu hậu.

Hai người theo dọc bờ suối mà đi.

Dòng suối thốt nhiên uốn khúc, quanh về mé hữu. Tiên Tử cùng công chúa đang chuyển hướng thì thấy đàn thỏ đủ lớn bé các màu sắc có đến hơn ngàn con tụ tập ở đó.

Công chúa nhảy lên reo mừng: - Ủa? Quả thật nhỉ?

Tiên Tử tủm tỉm cười vẫy tay một cái, bỗng một con thỏ đỏ tươi chạy lại nhanh như tên bắn rồi nhảy lên lòng Tiên Tử, miệng líu lo: - Huỳnh Tu Tử! Huỳnh Tu Tử!

Đi hết một khúc quanh thì vào đến hang sâu. Hai bên núi cao ngất trời. Hang động là một bức gấm có điểm hoa khác nào một nơi tiên cảnh.

Tiên Tử nghe con thỏ đỏ nói không cười nữa. Cặp mắt chiếu những tia thần quang sáng ngời nhìn lên hai bên vách đá, rồi khẽ hỏi con thỏ: - ở đâu?

Con thỏ đáp: - Trích Tinh hiền! Trích Tinh hiền.

Chấp Phát Tiên Tử trầm nét mặt: - Y đã dám vô lễ như vậy, hay là đã khám phá ra phép “Trích Tinh thập nhị phát” của ta rồi?

Công chúa thấy con thỏ này biết nói tiếng người, rất lấy làm lạ. Nàng toan mở miệng hỏi thì Chấp Phát Tiên Tử đã quăng con thỏ đỏ vào lòng công chúa và bảo nó: - Đây là Chu thư thư! Mi ở đây với thư thư cho có bạn và dẫn thư thư đi chơi. Một lát ta sẽ về ngay.

Con xích thỏ ngồi trong lòng công chúa rất ngoan ngoãn. Công chúa thích quá, trái tim nàng rạo rực nhảy loạn lên.

Tiên Tử quay lại cười nói với công chúa: - Ta có việc phải đi một lúc. Con ở lại đây với Hồng nhi.

Công chúa cười đáp: - Xin Tiên Tử tùy tiện. Tiểu nữ ở nhà cũng vui chán.

Tiên Tử tươi cười lạng người như cái bóng vàng, chớp mắt là đã mất hút.

Công chúa kinh ngạc, khen thầm khinh công tuyệt diệu của Tiên Tử. Con xích thỏ ngồi trong lòng nàng, bỗng la lên: - Chu thư thư! Chúng ta mau đi coi Tiên Tử đánh nhau với Huỳnh Nhiễm Tử.

Công chúa đang cao hứng, giật mình kinh hãi hỏi: - Hồng nhi ơi! Mi ngoan quá! Huỳnh Nhiễm Tử là ai?

Con xích thỏ đáp: - Chính là lão Huỳnh Long Tử. Lão đã đánh nhau với chủ nhân nhiều phen rồi, ở đây cứ ba năm lại có một cuộc tỉ thí. Chu thư thư đi xem đi! Cơ hội này hiếm lắm.

Công chúa cười nói: - Đánh nhau thì thú gì mà coi. Chúng mình ở nhà chơi có hơn không?

Hồng nhi ngồi trong lòng công chúa tỏ vẻ băn khoăn kêu lên: - Hồng nhi muốn đi kia! Hồng nhi muốn đi kia! Chu thư thư đi với Hồng nhi!

Công chúa không giữ được con thỏ, đành bảo: - ừ, thì đi?

Con xích thỏ được công chúa ưng chịu, nhảy tung mình lên, vèo một cái đã ra xa đến ba bốn trượng. Hai cái tai to tướng quạt đi quạt lại, nó đi nhanh như gió, chớp mắt đã không thấy tông tích đâu nữa.

Công chúa đứng ngẩn người ra nhìn, rồi gót sen thoăn thoắt vào phía trong hang động để rượt theo, nhưng đuổi thế nào được con linh vật này? Sau cùng nàng đành bỏ ý nghĩ rượt theo cứ từ từ tiếp tục đi vào.

Công chúa chưa đi được bao lâu, nàng thấy ba gian nhà hiện ra trước mắt. Lưng nhà tựa vào vách núi, phía trước trông xuống suối.

Căn nhà tuy không lớn, nhưng rất sạch sẽ, bốn mặt hoa cỏ xanh tươi.

Công chúa rảo bước đi mau hơn, nàng nhìn thấy con thỏ nằm phục trên bờ tường căn nhà đá này. Nó nằm yên không nhúc nhích.

Tiếng bước chân công chúa làm kinh động con thỏ. Nó ve vẩy cặp tai dài hoẵng chạy như tên bắn lại gần công chúa rồi nhảy lên vai nàng khẽ nói: - Chu thư thư! Đừng làm động, chủ nhân nghe thấy sẽ giận lắm đó.

Công chúa mỉm cười, mắng yêu nó: - Mi thật là con quỷ sứ nhà trời.

Nàng theo lời con xích thỏ, chân bước rón rén đến bên nhà đá thì dừng lại. Một lát nàng nghe thấy tiếng gió vù vù. Con thỏ đã nhảy tót lên đầu tường, nằm yên không nhúc nhích.

Công chúa ngần ngừ một lúc, sau nàng để ý nhìn mấy bức tường thì thấy Trích Tinh hiền này là căn nhà đá có bốn cửa sắt lớn, rèm xanh buông rủ. Mỗi bức rèm cửa đâu có thêu mười hai ngôi sao rất kỳ ảo.

Phía trước mặt tường có một cái cổng lớn. Công chúa nhìn vào phía trong cổng thấy Chấp Phát Tiên Tử đang vung cây phát trần một cách nhẹ nhàng. Động tác của bà rất thông thả, chiêu thức nào cũng nhìn rõ mồn một. Mỗi lần vung phát trần lại phát ra tiếng gió vù vù, biến hóa kỳ ảo.

Huỳnh Nhiêm lão nhân đang đánh nhau với Tiên Tử. Người lão cao lớn khô ngô.

Lão một tay để trước ngực, từ từ chuyển mình một cách rất ung dung. Mỗi lần Tiên Tử vung phát trần thì tay lão lại phóng kinh lực ra.

Hai người đều giữ vẻ mặt nghiêm trọng, không ai dám để sơ hở đòn nào.

Công chúa tuy không hiểu võ công, nhưng cũng hiểu hai bên đang giao đấu một cách rất gay go trầm trọng, nàng không dám để phát ra tiếng động.

Giữa lúc ấy bất thành linh Tiên Tử biến đổi phương pháp chiến đấu. Những chiêu thức thông thả biến thành mau lẹ. Tiếng gió rít lên vù vù. Bóng vàng chỉ thấp thoáng phát phơ mấy cái rồi không nhìn thấy người bà đâu nữa? Huỳnh Nhiêm lão nhân trước vẫn trầm lặng đột nhiên quát vang. Tiếp theo nghe đánh “Uỳnh”, rồi Trích Tinh liền trở lại yên lặng như tờ.

Công chúa sợ hãi thất đảm. Lúc định thần nhìn lại thì thấy trong Trích Tinh hiện Chấn Phát Tiên Tử, cùng Huỳnh Nhiêm lão nhân hai người lao đảo rồi ngồi phệt xuống đối diện nhau, sắc mặt đều lợt lạt.

Công chúa còn đang phân vân không hiểu nên xuất hiện đi vào, hay là cứ nấp ở bên ngoài.

Con xích thố đột nhiên nhảy lên vai nàng khẽ nói: - Cuộc đấu xong rồi! Chu thư thư cứ vào.

Công chúa nghe lời con xích thố, nhưng chưa lộ diện, bỗng nhiên Huỳnh Nhiêm lão nhân khẽ thở dài nói: - Lãng muội! Chúng ta đấu nữa hay thôi?

Chấn Phát Tiên Tử đáp: Đả Tự Cao Thủ: - Hừ, chưa phân thắng bại sao đã nói vậy?

Huỳnh Nhiêm nói: - Lãng muội ơi! Lúc ban đầu chỉ vì câu nói giỡn, thế rồi đi đến chỗ tai hại là cùng trong quyền thuộc thần tiên mà chẳng được đoàn tụ với nhau.

Công chúa rùng mình lẩm bẩm: - Té ra hai vị này là một cặp vợ chồng?

Tiên Tử nói: - Chà! Long huynh! Người hối hận rồi ư? Người nhờ có cuốn “Lôi đình kinh” mà võ công sắc sảo hơn trước nhiều, nên mới chưa bị bại dưới cây Trích Tinh phát của ta. Nhưng ta dám nói chắc. Sau này ta với người có thành vợ chồng đoàn tụ cùng nhau ta nhất định bắt người phải chịu khuất phục dưới ngọn phát trần của ta.

Huỳnh Nhiêm lão nhân Huỳnh Long Tử đột nhiên nhảy lên cười ha hả nói: - Lãng muội! Nói đi nói lại chẳng qua chỉ có một câu cũ rích. Bây giờ ta chịu nhận thua Lãng muội thì sao?

Chấn Phát Tiên Tử đáp: - Không được. Người chưa thua thật mà chỉ nhận là chịu thua ta quyết không ưng.

Huỳnh Long Tử lớn tiếng nói: - Lãng muội! Lãng muội tưởng đánh bại ta ư? Không được đâu!

Chấn Phát Tiên Tử ung dung đứng dậy vẻ mặt tươi cười nhìn Huỳnh Long Tử nói: - Long ca! Tôi chưa đánh bại được Long ca thì còn phải ở mỗi người một nơi.

Huỳnh Long Tử không khỏi bực mình nói: - Lãng muội! Lãng muội thua ta đến ba lần còn chưa chịu hay sao?

Tiên Tử đáp: - Đâu có chuyện dễ dàng như thế được? Trước khi tôi chưa hoàn toàn lĩnh hội pho “Tinh la kinh” dù tôi có thua Long huynh đến mười lần cũng vẫn không phục.

Huỳnh Long Tử hỏi: - Thế thì ta bị đánh bại, ta cũng vẫn không phục hay sao?

Tiên Tử nói: - Chịu phục hay không chịu phục là ở nơi Long ca. Tóm lại muốn cho vợ chồng đoàn viên thì phải chịu thua thôi và phải thua thật tình chứ không phải trá bại.

Huỳnh Long Tử nói: - Ta không ngờ Lãng muội hiểu thắng đến thế?

Tiên Tử vội cãi: - Còn Long huynh không thể hay sao?

Công chúa nghe hai người cãi vả không khỏi cười thầm cho vợ chồng nhà này, đều có những tuyệt kỹ vô song, chỉ vì hiếu thắng không ai chịu thua ai đến nỗi phu thê ân ái thành ra mỗi người mỗi ngã thật là điên rồ hết chỗ nói.

Nàng không nhịn được, đột nhiên phì cười.

Huỳnh Long Tử đảo mắt nhìn quanh thấy công chúa mặc áo đen lưng thùng không phải của mình đứng ở đầu tường.

Công chúa biết rằng Huỳnh Long Tử, mắt tóe hào quang đang nhìn mình không chớp mắt thì không khỏi sợ hãi, lùi lại nửa bước đứng nép vào góc tường.

Bất thành lình Huỳnh Long Tử cười ha hả nói: - Lãng muội! Lãng muội thật là có con mắt tinh đời thu được của báu trăm đời hiếm thấy.

Chấp Phát Tiên Tử cười rồi hỏi: - Sao? Long huynh ghen với tôi chăng? Có dám cho đệ tử ra tỉ thí ăn thua với nhau không?

Huỳnh Long Tử cả cười nói: - Được lắm! Một lời nói là một quyết định! Lãng muội! Đòi ta chưa ai chịu thua ai, thì trong vòng mười ngày nữa ta sẽ phái đệ tử ta đến đấu với cao đồ của Lãng muội.

Chấp Phát Tiên Tử biến sắc nói: - Long ca! Điều ước mười ngày liệu có sớm quá không? Vả lại chưa biết bao giờ Long huynh mới thu được đệ tử? Tôi e rằng Long huynh chỉ lẻo mép.

Huỳnh Long Tử tức mình nói: - Lãng muội! Đòi ta về võ công tuy chưa ai chịu thua ai, nhưng Lãng muội không nên lấy nhân cách mà sỉ nhục ta.

Chấp Phát Tiên Tử ra chiều hối hận nói: - Long ca! Tiểu muội lỡ lời, xin Long ca bớt giận. Đòi ta cùng ước định như vậy là xong,

Rồi Tiên Tử lại nghiêm nét mặt nói: - Long ca! Long ca chưa được tiểu muội ưng thuận thì dám tự tiện vào Trích Tinh hiên của tiểu muội, đó là một điều không nên. Lần này tiểu muội lượng thứ cho nếu lần sau còn đến càn như vậy thì đừng trách tiểu muội nổi nóng.

Huỳnh Long Tử khẽ nói: - Phải rồi! Ta xin lỗi Lãng muội. Ta đi đây! Chẳng biết Lãng muội có cho ta gần người tiên một chút không?

Tiên Tử chỉ hừ một tiếng chứ không trả lời.

Huỳnh Long Tử buông một tràng cười dòn dã. Công chúa trông ngực đánh thành thành, bỗng nghe một trận gió vù vù, nàng nhìn ra thì một bóng người đã biến dần ra xa hang động.

Công chúa nghe hai người nói mấy câu sau cùng nàng tự hỏi: “Tiên Tử muốn thu ta làm đồ đệ chăng?” Trong lòng nàng mừng rỡ vô cùng, rồi nghĩ tới phò mã Phan Tịnh, nàng lẩm bẩm: - Chàng cũng là người trong võ lâm, bản lĩnh cao cường, công lực thâm hậu. Chẳng hiểu ta có thể học cao hơn được võ công của chàng chăng? Hừ chàng đối với ta như vậy, ta không thể tha thứ được.

Công chúa còn đang ngẫm nghĩ, bỗng nghe tiếng Tiên Tử ở bên trong Trích Tinh hiên khẽ gọi: - Con vào đây!

Công chúa chạy vào trong Trích Tinh hiên. Trong nhà chẳng có một vật gì, chỉ thấy trên nóc, cờ tinh la cùng những viên đá sắc trắng lớn nhỏ có đến hàng ngàn bày la liệt.

Chấp Phát Tiên Tử đứng giữa nhà nhìn công chúa tươi cười nói: - Hài tử! Ta vừa nói chuyện với Huỳnh Long Tử, con đã nghe cả rồi chứ?

Công chúa sợ hãi đáp: - Có ạ!

Nàng vừa buột miệng bỗng thấy vật áo đụng mạnh liền cúi đầu nhìn xuống thì ra con xích thố khẽ cắn áo nàng, nó giương cặp mắt tròn xoe và đỏ mọng láo liên nhìn nàng.

Công chúa là người thông tuệ, nàng biết ý nó, lại càng khiếp sợ hơn.

Chấp Phát Tiên Tử lộ vẻ nghiêm khắc rồi lại mỉm cười nói: - Hồng nhi! Con quỷ sứ nhà trời kia. Vừa rồi mi dám nhòm trộm ta cùng Huỳnh Long Tử đánh nhau chưa bị phạt, lại còn giở trò gì đó?

Con xích thố cặp mày dài chổng ngược lên, chuyển mình chạy như bay.

Chấp Phát Tiên tử nhìn công chúa cười hỏi: - Hài tử! ý con nghĩ thế nào?

Công chúa vội tiến lên một bước quỳ xuống nói khê: - Đệ tử là Chu Uyển Vân khấu đầu làm lễ sư phụ.

Rồi nàng lạy phục xuống ba lạy theo đúng lễ nghi bái sư.

Chấp Phát Tiên Tử cười nhận lễ rồi nâng nàng dậy nói: - Con ơi! Con là một bậc kỳ tài hiện nay có khi cả trăm đời cũng không tìm được một người, sư phụ vừa nhìn thấy đã ưng ngay. Con cố chuyên tâm học tập, ta nhất định đem những công phu ảo diệu trong pho “Tinh la kinh” truyền thụ hết cho con.

Công chúa đáp: - Sư phụ! Đồ nhi xin gắng công học tập. Có điều nhớ tới phụ hoàng cùng mẫu hậu thì con không được yên tâm.

Nói tới đây nàng lại nhớ tới phò mã rồi hai hàng châu lệ bất giác tuôn rơi.

Chấp Phát Tiên Tử kinh ngạc hỏi: - Đồ đệ! Làm sao con khóc? Gia nường con làm đến hoàng đế, hoàng hậu đương triều thì con còn phải lo điều chi nữa? Vả lại chẳng bao lâu con sẽ trở về cung việc gì mà khóc?

Công chúa ngẹn ngào đáp: - Không phải.

Rồi nàng thu lệ, đem việc Lan Phi dự bày sẵn trận Thiên Hoàng ở nơi phần mộ trước khi an táng, việc phò mã Phan Tịnh muốn tìm vào mộ Lan Phi cố tình ứng thi đậu trạng nguyên rồi được phụ hoàng ban ấn triệu làm phò mã, việc hôn hợp cần chàng điểm huyết nàng, nửa đêm bỏ đi để nàng bị người vào cướp bắt đi, thuật hết lại một lượt.

Chấp Phát Tiên Tử nghe xong tức mình nói: - Gã tiểu tử kia dám ra dạ phũ phàng đến thế. Ta mà gặp hẳn nhất quyết không tha.

Công chúa cũng gạt đầu nói: - Đồ đệ cũng không thể tha chàng được.

Thốt nhiên nàng lại nhớ tới màn kịch giữa Huỳnh Long Tử cùng Chấp Phát Tiên Tử vừa rồi bất giác cất tiếng hỏi: - Sư phụ! Mới rồi sư phụ cùng Huỳnh Long Tử sư bá...

Chấp Phát Tiên Tử cả cười ngắt lời: - Đồ đệ! Con thấy có lạ không? Ta nói cho con nghe. Y luyện pho “Lôi đình kinh” chuyên về công lực thuần dương mà chưa luyện tới nội lực “Kim cương bất hoại”. Điều tối kỵ là để thể chất dương cương bị hư hại. Vì thế ta nghĩ rằng cần dẹp bớt cái tính hiếu thắng của y nên mới cố ý làm ra thế. Con đã hiểu chưa?

Công chúa nghe xong hai má ửng hồng cười nói: - Đệ tử hiểu rồi! Sư phụ quả là đáng phục trên đời.

Tiên Tử vừa cười vừa hăm dọa: - Con ranh này dám chửi cả sư phụ!

Công chúa không nín được vừa cười vừa đáp: - Sư phụ! Đệ tử xem ra thì sư phụ đối với Huỳnh Long Tử sư bá...

Tiên Tử vẫy tay một cái công chúa bỗng thấy khó chịu. Tiên Tử cười nói: - Con ranh này nếu còn nói nữa ta sẽ trách phạt đó.

Công chúa nói: - Vâng! Đồ nhi không dám nói nữa xin sư phụ tha thứ cho.

Hai người bất giác trông nhau cả cười.

Từ đây công chúa lưu lại trong sơn động ở cùng Chấp Phát Tiên Tử chuyên cần luyện tập võ công.

Con xích thố đi tìm khắp vùng Huỳnh Sơn hái những trái cây đồ tươi hiếm có mang về để công chúa ăn cho tăng thêm sức lực.

Chấp Phát Tiên Tử cần luyện tập cho công chúa trong vòng mười ngày để tới kỳ giao đấu, nên bà không hối tiếc hao tổn nguyên khí đặng đả thông kinh mạch cho nàng.

Công chúa tiến bộ rất mau, mới trong thời gian mấy ngày trời ngắn ngủi mà nàng đã trở nên cao thủ giải giang trong giới võ lâm, thật khiến cho người ta không ai ngờ đến.

Lại nói đến Phan Tịnh bị hãm trong “Tuần hoàn ngũ hành” trận.

Chàng đành ngồi xuống đất luyện tâm pháp theo cuốn sách bằng lụa vàng của Huỳnh Nhiễm lão nhân. Chàng ngồi xếp bằng nhập định đã được ba ngày ba đêm mà cũng không hay.

Lúc này Phan Tịnh luyện nội công đã khiến cho sức nóng trong lòng hạ xuống dần dần, mà gan bàn tay chàng biến thành đỏ tươi như máu.

Bất giác chàng đâm ra nghi hoặc tự hỏi: “Tâm pháp này là tâm pháp gì? Sao bàn tay mình lại đỏ tươi?” Chàng mở cuốn sách vàng ra lật đến trang cuối cùng nói về ba chiêu chưởng pháp và đã nêu rõ trong phép “Lôi Đình ấn”.

Ba chiêu chưởng pháp này gồm có: “Lôi hỏa tương bạc”, “Lôi thiên đình tráng”, “Lôi ấn vô tình”.

Chàng dụng tâm nghiên cứu chiêu đầu tức là “Lôi hỏa tương bạc”.

Chàng nghĩ thầm: - Xem ra hai bàn tay ta đỏ tươi mà lúc luyện công lại cảm thấy dường như lửa đốt cháy mình, thì chắc là có liên quan đến chưởng pháp này.

Chàng luyện được nửa ngày đã thấy tiến bộ, liền đứng dậy giương mắt nhìn ra thì thấy khu rừng rậm che khuất mặt trời.

Trong lòng của chàng rất căm giận, mồm chàng lẩm bẩm: - Hiền thê đã bày ra trận pháp này. Chính nàng đã bị mù điện chúa trong động U-U gì đó cướp đem đi.

Ta đang bị vây hãm trong trận này mà lại lâm vào tình trạng vô cùng bối rối: nào em gái bị cướp đi, nào phụ thân lạc loài nơi đâu chẳng biết.

Cái hạn mười ngày chớp mắt đã đến nơi, Thiếu giáo chủ phái Thất Tuyệt Giáo ở Hồi Cương đến lấy mất những di vật của Lan Phi.

Hỡi ơi! Ta đường đường một tấm thân bảy thước...

Nghĩ tới đây, bất giác lửa giận bốc lên ngàn ngạt chàng quát to: - Phan Tịnh này thà rằng tan xương nát thịt còn hơn bị giam hãm tại nơi đây!

Đột nhiên chàng vận công tâm pháp đã luyện được trong ba ngày phóng ra một chưởng theo chiêu “Lôi hỏa tương bạc”.

Thật là một sự không ngờ chẳng khác gì người ngủ mê. Chàng vừa phóng chưởng ra thấy một luồng hỏa quang lóe ra, đồng thời bật lên một tràng nổ như sấm vang. Khu rừng rậm đột nhiên bốc lửa cháy.

Chàng ngạc nhiên đến lú lút trợn mắt. Chính chàng cũng không tự tin ở mắt mình. Sao chàng cảm thấy nóng ghê người, tiếp theo là một làn khó nhọc bốc lên. Cảnh vật trước mắt đều biến cả. Chàng thấy mình ở giữa cánh đồng rậm rạp, dưới bóng hoàng hôn...

Chàng vui sướng quá reo lên: - Thế là ta ra khỏi nơi giam hãm rồi.

Ngọn lửa vô tình đã đốt tan trận thế mơ hồ của công chúa.

Chàng tung mình nhảy lên một cái cao đến sáu bảy trượng, xát hai tay vào nhau lại phóng chiêu “Lôi hỏa tương bạc” nữa.

Ầm, một tiếng như sấm vang một luồng hỏa quang vọt ra rớt xuống đám cỏ rậm cháy bừng lên sáng rực cả một vùng đồng hoang.

Phan Tịnh toan rời khỏi nơi này, bỗng nghe một tiếng “ui cha!” ở ngoài xa chừng trăm bước, rồi có giọng nói theo: - Dương Đơn! Sao không thấy công chúa đâu? Chúng mình giữ ở đây hai ngày mất công toi.

Rồi có tiếng đáp: - Triệu Phổ! Người nàng đẹp như tiên giáng thế, Dương Đơn này tưởng kiếm chắc được mà hóa ra xôi hỏng bỏng không.

Phan Tịnh nghe y nói ô nhục đến công chúa, bất giác nổi giận đùng đùng. Bao nhiêu nỗi căm phẫn đổ cả lên đầu hai gã này.

Chàng liền xoay mình hướng về phía phát ra tiếng nói, nhảy xổ đến không một tiếng động, đồng thời quát to: - Tên nào lớn mặt? Vác mặt ra đây cho ta coi!

Phía trước có tiếng lạnh lùng đáp lại: - Coi bộ ngươi chả có đáng gì!

Phan Tịnh điên tiết lên vận động “Lôi đình ẩn chưởng”, cặp mắt tóe lửa nhìn ra chỗ hai người đứng, chàng nhảy xổ đến gần thêm hai trượng nữa rồi rít lên: - Có đáng hay không? Mi hãy coi đây?

“Đoàng!” ánh lửa tóe ra bên mặt, sấm vang dậy đất.

Hai bóng người đột nhiên chạy rẽ ra hai ngã toan bài tẩu thoát ánh lửa đỏ.

Phan Tịnh khi nào chịu bỏ. Công lực chàng đã ghê gớm, nhưng thấy hai gã kia cũng không phải tầm thường. Chàng tung lên không, nhảy xổ tới gã ở mé tả.

Thấy Dương Đơn cùng Triệu Phổ đều toàn thân mặc áo đen, cùng một kiểu với những người ở trong khu Minh Lăng, chàng liền hiểu ngay.

Chưởng trước vừa phóng ra, chàng lại phóng luôn chưởng thứ hai.

Giữa đám lửa cháy vừa tiếng nổ như sấm vang, Dương Đơn rú lên một tiếng thê thảm! Phan Tịnh chẳng cần để ý xem gã còn sống hay chết rồi.

Chàng lại xoay mình nhảy xổ và phía hữu đuổi theo bóng đen kia.

Thân pháp chàng mau lẹ dị thường. Mới hai cái nhô lên hụp xuống chàng đã nhảy gần tới người áo đen, chỉ còn cách chừng ba trượng.

Chàng toan vung chưởng đánh ra, nhưng lại nghĩ thầm: “Dương Đơn, Triệu Phổ là hai gã canh giữ bên ngoài thế trận đã hai ngày trời. Sao ta không tạm lưu lại mạng sống của hắn để hỏi cho rõ đầu đuôi rồi sẽ định liệu?” Nghĩ vậy chàng thu chưởng về quát hỏi: - Mi muốn sống hay là muốn chết? Muốn sống thì đứng lại!

Triệu Phổ biết chừng Dương Đơn đã chết rồi, lại nghe tiếng Phan Tịnh quát ở sau lưng thì kinh hãi vô cùng, toàn thân gã run lên bần bật. Gã dừng bước lại nói: - Xin hiệp sĩ tha mạng cho!

Bóng xanh loáng một cái, Phan Tịnh đã lạng người đến trước mặt Triệu Phổ, buông tiếng cười khẩy ra chiều khinh miệt, lạnh lùng nói: - Mi muốn ta tha mạng cũng chẳng khó gì, nhưng ta hỏi gì mi phải nói thật. Mi là ai?

Triệu Phổ sắc mặt xám xanh, run run đáp: - Tiểu nhân là U minh sứ giả dưới trướng Cửu Hoa sơn chúa.

Phan Tịnh hỏi: - Sơn chúa mi là ai?

Triệu Phổ đáp: - Sơn chúa là Sơn chúa!

Phan Tịnh thấy gã nói bướng, vung bàn tay đỏ như lửa lên.

Triệu Phổ khiếp quá vội la lên: - Xin hiệp sĩ tha mạng. Tiểu nhân thực tình không biết Sơn chúa là ai, vì chưa từng thấy mặt y bao giờ.

Phan Tịnh hỏi: - Y họ tên gì?

Triệu Phổ đáp: - Tiểu nhân không biết thực sự.

Phan Tịnh nói: - Được lắm! Ta hãy tạm tin lời mi. Mi cùng Dương Đơn ở đây làm gì?

Triệu Phổ đáp: - Tiểu nhân vâng lệnh sơn chúa coi giữ công chúa chờ khi nàng ra khỏi trận thì chớp nàng đem lên núi.

Phan Tịnh nói: - Hừ! Hai thằng bị thiệt như chúng bây thì làm sao nổi việc đó? Công chúa bị kẻ khác cướp đem đi rồi ư?

Triệu phổ nói: - Phải rồi. Sơn chúa cũng có nói: Công chúa bị Cửu môn đề đốc bắt giao cho Điện chúa Phụng Điện, chắc là đã cướp nàng đem đến động U-U rồi.

Phan Tịnh nghe nói rùng mình, lớn tiếng quát hỏi: - Sao? Mi biểu công chúa bị Huyết Chương Bành Xung bắt đưa ra à?

Triệu Phổ đáp: - Tiểu thân thấy Sơn chúa bảo vậy.

Phan Tịnh cảm giận gầm lên: - Huyết Chương Đồ Long! Ta phải đòi mạng mi.

Mặt chàng sát khí đằng đằng, hai mắt tóe lửa. Chàng hỏi tiếp: - Triệu Phổ! Động U-U ở đâu?

Triệu Phổ đáp: - Tiểu nhân không biết.

Phan Tịnh nói: - Ta coi mi mặc áo giống như bọn Hắc Y trong Minh Lăng, vậy bọn chúng cũng là thuộc hạ của Sơn chúa nhà ngươi phải không?

Triệu Phổ đáp: - Đúng thế? Bọn chúng là đệ tử phái Ngũ Quỷ.

Phan Tịnh lẩm lẩm: - Đệ tử phái Ngũ Quỷ ư? Thế thì chúng là môn hạ Quỷ vương Cửu Minh, và chúng cũng biết Địa Quân Vô Lượng Kim Châm.

Phan Tịnh trong lòng rung động, lại hỏi: - Nếu vậy thì Sơn chúa bọn ngươi tức là Quỷ Vương Cửu Minh trong phái Ngũ Tuyệt đã mất tích lâu ngày?

Triệu Phổ đáp: - Tiểu nhân không biết.

Phan Tịnh lại giơ bàn tay đỏ như lửa lên nói: - Mi còn nói không biết thì ta đánh chết tươi?

Triệu Phổ ấp úng không thốt ra lời, bỗng rú lên một tiếng “ôi chao”. Người đã bị hất về phía trước.

Giữa lúc ấy một sự không ngờ đã diễn ra khiến Phan Tịnh tức giận gầm lên, chân chí xuống đất, người vọt lên cao nhảy xổ về phía tả, đồng thời phóng “Lôi hỏa chương” ra.

8. Bước Đường Đầu Lôi Chương Ra Oai

Phan Tịnh khí tức xông lên tận cổ, chàng nhảy tới nơi thì bóng đen đã chìm đắm vào bóng tối. Chàng ngẫm nghĩ rồi bỗng bật lên hai tiếng cười gằn nói: - Này gã kia! Ngươi thật ngu quá. Chẳng ai tra khảo mà mình lại xưng. Hừ. Ta bảo cho các ngươi biết để các ngươi về bảo cho Sơn chúa hay là “Vô địch đoạt nhĩ lệnh” của Thiên Hiệp ngày trước, bắt đầu từ đêm nay đã đổi là “Vô địch phi đầu lệnh” Ta là con Thiên Hiệp tên gọi là Phan Tịnh sắp đến bãi phóng Cửu Hoa sơn đó!

Ngoài xa chừng trăm trượng có tiếng người đáp bằng giọng thách thức: - Nếu ngươi không sợ bể ngực nổ bụng thì cứ việc đến.

Phan Tịnh cũng không chịu kém, nói: - Người đầu tiên ở Cửu Hoa sơn bị bay đầu là người đó? Người có giỏi thì lưu danh lại.

Có tiếng đáp lại: - Ta là Tả hộ pháp Ngưu Đầu.

Phan Tịnh cười nói: - Chà! Nào ngư đầu mã diện (đầu trâu mặt ngựa)? Nào U minh sứ giả đều là hạng ma quỷ âm ty, ta nhớ cả rồi.

Có tiếng đáp lại: - Ngươi chó vọi tự đắc. Dương Đơn, Triệu Phổ không khi nào chết uống đầu, mà phải trả bằng một giá rất đắt.

Phan Tịnh không nói gì nữa. Tà áo xanh bay phất phới. Chàng nhắm về phía nội thành Yên Minh chạy tới.

Dọc đường chàng chạy rất lẹ, vừa ôn lại những việc đã xảy ra: Nào điện chúa động U-U hạ sát Thần Nhạc Song Kỳ, tru diệt Tây Nam Tam Vương! Nào Sơn chúa của Hoa sơn phái thuộc hạ Ngũ Quỷ giết bao nhiêu

người ở Minh Lăng! Thất Tuyệt giáo đất Hồi Cương sắp xuống Kinh đô! Nào Thất Tuyệt giáo coi hết thầy người kinh đô đều là thù địch, rồi mai đây còn xảy ra bao nhiêu cuộc chém giết kinh người.

Nghĩ vậy chàng càng nóng lòng sớm tìm cho thấy công chúa để lấy lại “Hồi thiên bối điệp” cùng “Băng lân” áo. Một mặt chàng phải tạm thời ngăn trở phái Thất Tuyệt không được tiến xuống kinh đô một cách công nhiên, một mặt dò la tin tức phụ thân mình hiện ở đâu? Chàng cảm hận trong lòng, lẩm bẩm một mình: “Công chúa bị nhốt vào động U- U, Huyết Chưởng Đồ Long giao nàng cho người trong động thì tất hẳn biết động U-U ở đâu. Mình không đi tìm hẳn thì còn tìm ai?” Chàng chạy lẹ vô cùng, mới trong khoảng thời gian chừa ăn xong bữa cơm đã về đến kinh thành.

Lúc này trong hoàng thành mới lác đác thấp đèn. Cửu môn đề đốc giữ nhiệm vụ an ninh cho hoàng thành, đi tuần rất nghiêm mật. Phan Tịnh tìm vào quán ăn cho no rồi chạy thẳng vào hoàng thành.

Ngoài Tử Cấm, tám gã thị vệ chia hai bên canh gác thành.

Phan Tịnh đằng đằng sát khí nhìn thẳng vào mặt mấy tên thị vệ đi vào.

Tám gã thị vệ lấy làm kỳ cũng giương mắt nhìn chàng.

Chàng đứng ngoài cổng thành lạnh lùng nói: - Các người về báo với thủ lĩnh là Cửu môn đề đốc ra đây yết kiến ta.

Một người thị vệ giơ trường mâu lên, tức giận hỏi: - Người là ai mà dám vô lễ thế? Người có biết đã phạm tội gì không?

Phan Tịnh nói: - Hừ! Mi thử coi lại xem ta là ai? Kêu hẳn phải ra ngay tức khắc!

Một tên thị vệ khác nói xen vào: - Người là phò mã và là một tên trọng phạm đương triều.

Phan Tịnh biến sắc giơ ngón tay ra điểm. Tên thị vệ chỉ kịp rú lên một tiếng rồi chết giắc. Phan Tịnh lại đảo mắt nhìn mấy tên thị vệ kia nói: - Còn tên nào dám hỗn thì hãy coi đó!

Bảy tên thị vệ hãi đứng yên.

Phan Tịnh lại bảo tên thị vệ trước: - Người kêu hẳn ra đây!

Gã đáp: - Thủ lĩnh đi tuần rồi?

Phan Tịnh hỏi: - Có thật thế không!

Gã đáp: - Tiểu nhân không dám nói dối phò mã.

Phan Tịnh nói: - Được lắm! Chờ lúc hẳn về cung, người bảo cho hẳn biết. Đến canh ba đêm nay ta chờ hẳn ở Thiên Đàn. Người lại dặn hẳn nếu muốn cử binh mã thì cứ việc, ta chỉ mất chút thì giờ chém giết thôi.

Phan Tịnh nói xong trở gót đi ngay. Ngờ đâu chàng mới đi được vài bước bỗng nghe tiếng cung nổ bắn tới veo veo.

Chàng tức giận quát lên một tiếng xoay mình nhảy xổ về cửa thành.

Chàng nhìn thấy một tên thị vệ tay cầm cung tên liền quát lên một tiếng: - Thế là tự mi tìm lấy cái chết!

Chàng vung chưởng đánh xéo ra. Tên thị vệ vừa rú lên một tiếng, cái đầu đã bay ra ngoài một trượng, máu tươi vọt lên như suối.

Phan Tịnh khê đằng hắng một tiếng rồi trở gót vừa đi vừa lẩm bẩm: - Mình không giở thủ đoạn sấm sét cũng chẳng ai rõ lòng dạ Bồ tát cho mình. Bắt đầu từ đêm nay, Phan Tịnh này phải cho bọn ma quỷ máu chảy đầu bay.

Ta áo xanh bay lất phất, Phan Tịnh ung dung ra đi.

Đài Thiên Đàn hình tròn, xung quanh có bậc đá trèo lên. Phan Tịnh vén áo ngồi yên chờ đợi đó.

Đêm nay không có trăng, sao dày như chít, Phan Tịnh đứng ở nơi hàng năm Đức hoàng đế vẫn ra làm lễ tế trời.

Chàng nhớ tới bọn Thất Tuyệt Giáo sắp xuống Kinh đô gây ra bao nhiêu cảnh giết chóc tanh hôi, rồi chàng lại cảm thấy mình là con cháu của đức Viêm Hoàng, lẽ đâu để mặc cho người dị chủng đến xâm lăng tàn ngược.

Chàng liên tưởng đến phụ thân, đến vợ và em gái chàng hiện sa lạc nơi đâu, chàng cần phải tìm cho ra. Đồng thời chàng cho là công cuộc bảo vệ xã tắc cũng là trách nhiệm của mình.

Về mặt cương quyết của chàng lúc này không còn chút gì giống gã thư sinh.

Mây thanh mặt sáng, mặt ngọc môi hương đều bao phủ một làn sát khí ghê người.

Trống đã điểm canh ba. Phan Tịnh đảo mắt nhìn ra bốn mặt.

Bốn bề vẫn im lặng như tờ. Chàng lẩm bẩm: - Huyết Chương Đồ Long! Đêm nay mi tưởng mi không đến đây là ta không thể không tìm kiếm được mi ư?

Bất thành linh một bóng đến chạy đến nhanh như tên bắn.

Nét mặt Phan Tịnh thoáng qua một nụ cười lạt lẽo, chàng tự hỏi một mình: - Hắn đã lại đây! Hay lắm! Đêm nay có hẳn ta cũng đỡ buồn.

Chàng ngấm ngấm điều hòa hơi thở, vận động nội lực, đứng ngang nhiên để chờ.

Bóng người chớp mắt đã đến bên. Chính là Cửu môn đề đốc Huyết Chương Đồ Long Bành Xung. Nhưng đêm nay hắn đổi cách ăn mặc, mặc áo võ trang sắc tía, trước ngực có thêu một con rồng.

Bành Xung vừa dừng bước, Phan Tịnh đã lên tiếng: - Bành Xung kia! Quả nhiên ngươi có gan đấy. Ta hỏi ngươi, hôm ấy bị thương đã khỏi chưa?

Huyết Chương Đồ Long cười đáp: - Thằng lỏi con! Hôm trước mi đã bị ta đánh thua chạy. Ta sợ gì mi mà không dám đến?

Phan Tịnh nói: - Mi đến có một mình thôi chứ?

Bành Xung đáp: - Đối với mi thì mình ta cũng dư sức rồi, cần gì phải bận đến ai? Từ giờ phút này ta không làm Cửu môn đề đốc nữa rồi.

Phan Tịnh đảo mắt lạnh lùng nói: - Mi muốn về hầu dưới trướng Động chúa động U-U chứ gì? Hay lắm! Thật đáng mặt một vị Cửu môn đề đốc!

Huyết Chương Đồ Long giựt mình quát hỏi: - Ai đã tố cáo cho mi biết vậy?

Phan Tịnh đáp: - Hừ! Mi cướp được công chúa ra, rồi giao cho Điện chúa Phụng Điện thuộc động U- U, ai mà chẳng biết?

Huyết Chương Đồ Long mặt mũi danh ác cười ha hả nói: - Phải rồi! Vậy ngươi muốn gì?

Phan Tịnh đáp: - Chính gì chuyện này mà ta đến đây.

Huyết Chương Đồ Long nói: - Mi đến trễ mất rồi!

Phan Tịnh nói: - Làm gì mà trễ? Đầu mi hãy còn trên cổ đó thôi!

Huyết Chương Đồ Long lại càng cười rộ đáp: - Thằng lỏi con kia! Ngươi đừng mơ ngủ nữa? Trước kia Bành Xung này đã hai lần đấu với gia gia mi, ta đã thua y một chút còn mi đối với ta đã ăn thua gì.

Phan Tịnh nổi giận lớn tiếng quát: - Ta không hoài công cãi vã với ngươi. Ta chỉ hỏi mi động U-U ở đâu?

Huyết Chương Đồ Long nói: - Mi hãy ném một chương của ta rồi ta sẽ bảo cũng chưa muộn!

Phan Tịnh cười lạt nói: - Nếu ta tiếp mi một chương thì mi đã bỏ xác rồi! Được lắm! Xem ta không thể thì mi chẳng chịu nói?

Chàng để hai tay dựng trước ngực hướng lòng bàn tay đỏ như lửa ra ngoài, lạnh lùng nói: - Nào mi phát chiêu đi!

Huyết Chương Đồ Long chợt nhìn thấy đã hơi giựt mình.

Hắn nhìn lại bàn tay mình cũng đỏ như máu rồi nói: - Mi cũng luyện được huyết chưởng rồi ư?

Phan Tịnh nói: - Đừng hỏi rườm lời nữa!

Huyết Chưởng Đồ Long tức giận nói: - Được lắm! Ta không tin mi có thể chống lại chưởng lực của ta.

Hai mắt hắn chiếu ra những tia sáng hung dữ. Người lún xuống rồi phóng chưởng ra thật mạnh. Một làn huyết quang từ hai tay bay ra chụp lấy Phan Tịnh.

Phan Tịnh tức giận gầm lên một tiếng trở song chưởng đồng thời phóng ra.

Chưởng lực hai bên chạm nhau đánh “bình” một tiếng vang lên.

Huyết Chưởng Đồ Long rú lên một tiếng kinh hãi, sắc mặt lợt lạt, hai bàn tay run lên bần bật vì bị “Lôi hỏa chưởng” của Phan Tịnh đốt cháy đến xạm lại.

Phan Tịnh tuy cũng cảm thấy khí huyết lộn nhao, nhưng chàng vẫn tự cường đứng vững được.

Huyết Chưởng Đồ Long cặp mắt đỏ ngầu nhìn Phan Tịnh chằm chập rồi hỏi: - Người muốn gì?

Phan Tịnh hỏi: - Động U-U ở đâu?

Huyết Chưởng Đồ Long đáp: - ở chốn thâm sơn núi Diệu Phong.

Phan Tịnh lại hỏi: - Động chúa là ai?

Huyết Chưởng Đồ Long đáp: - Ta không biết. Trong động U-U có bốn linh điện là Long, Lân, Phụng, Quy. Ta ở dưới trướng Long điện tức là đệ tam chấp pháp.

Phan Tịnh hỏi: - Ta hỏi mi động chúa là ai? Và điện chúa Phụng điện sao lại luyện được môn Thần phong tuyệt mạch chưởng?

Huyết Chưởng Đồ Long đáp: - Động chúa là ai ta không biết thật, còn điện chúa Phụng điện là con gái động chúa.

Huyết Chưởng Đồ Long lại nhăn nhó cười nói tiếp: - Bữa nay ta bị người đánh bại, người hãy ghi nhớ lấy! Đáng tiếc là ta đã cụt mất cả hai tai, bây giờ thì “Vô địch đoạt nhĩ lệnh” của người không còn hiệu lực nữa đâu.

Phan Tịnh sầm nét mặt nói: - Tên thị vệ trong cung cấm không bảo mi hay sao? Từ hôm nay trở đi Vô địch đoạt nhĩ lệnh đã đổi tên là “Vô địch phi đầu lệnh” rồi kia mà!

Huyết Chưởng Đồ Long toàn thân run bắn lên, loạng choạng lùi lại một bước, gầm lên một tiếng hỏi: - Người định giết ta hay sao?

Phan Tịnh đáp: - Ta không thể để mi sống được.

Huyết Chưởng Đồ Long kinh hãi lùi lại thêm rồi nói: - Người không giết được ta đâu.

Phan Tịnh nói: - Mi nói giỡn đó chứ? Những hạng hèn hạ như mi tội thật đáng chết.

Nói xong chàng giơ một tay lên toan đánh thì bất thành linh có tiếng gió thổi vù vù, Phan Tịnh bỗng cảm thấy mắt hoa lên. Sau chàng định thần nhìn lại thì Thiếu giáo chủ phái Thất Tuyệt Giáo xuất hiện ra trước mắt chàng.

Phan Tịnh sa sầm nét mặt, để ý đề phòng rồi cất tiếng hỏi: - Tề Ni Cáp Tư! Tại sao người lại can thiệp vào việc ta?

Thiếu giáo chủ Thất Tuyệt Giáo là Tề Ni Cáp Tư có vẻ ngạo nghễ như một bậc vương gia, bật lên tiếng cười sang sảng nói: - Tưởng ai té ra lại là người! Người đã biết đồ hình khắc trên mai rùa thả xuống sông Ngự Hà, thì ta không thể tha người được, Bành Xung là người coi giữ họa đồ cho ta, sao người dám hạ thủ toan giết y?

Phan Tịnh lùi lại một bước rồi tiếng nói: - Người nói thế mà nghe được ư? Hắn là một tên gian tế cho Thất Tuyệt Giáo.

Tề Ni Cáp Tư nói: - Người liệu mà giữ miệng, không được nói càn. Hẳn là “tri sự” của bản giáo đặt tại Trung Nguyên. Sao người dám gọi là gian tế?

Phan Tịnh bất giác trợn mắt há miệng, lẩm bẩm: - Sao lại có chuyện thế được? Hẳn là người bán nước, ta không thể tha được. Hơn nữa hẳn còn cướp công chúa giao cho động U-U là nghĩa làm sao?

Huyết Chương Đồ Long đã trấn tĩnh lại nói xen vào: - Chính thế! Ta đã là “tri sự” cho phái Thất Tuyệt Giáo, lại là chấp pháp cho Long Điện thuộc động U- U. Công chúa ở trong động U-U còn hơn là ở trong tay thằng lỏi con.

Phan Tịnh diên tiết lên lớn tiếng quát: - Im mồm! Rồi chàng lại hỏi luôn: - Thế này thì ra Động chúa động U-U cấu kết với Thất Tuyệt Giáo hay sao?

Thiếu giáo chủ phái Thất Tuyệt Giáo cũng quát lên: - Không được nói nhảm! Động chúa động U-U cái cóc gì mà dám sánh với bản giáo.

Phan Tịnh hỏi: - Vậy Thất Tuyệt Giáo cùng động U-U liên quan với nhau thế nào?

Thất Tuyệt Giáo ngạo nghễ cười đáp: - Bản giáo đã vào làm chủ Kinh đô thì ai mà dám trái lệnh? Đến khi đó người không phục tùng bản giáo thì ta e rằng đất Kinh đô không còn chỗ nào cho người đứng vững nữa.

Phan Tịnh tức giận mặt xám xanh thét lên: - Tề Ni Cáp Tư! Người đừng hống hách nữa! Ta còn muốn điều tra xem gia gia có phải chết vì bọn Thất Tuyệt Giáo các người không? Nếu đúng vậy thì ta cho bọn người máu chảy khắp thành. Những di vật của Lan Na chưa chắc người đã lấy nổi đâu?

Thiếu giáo chủ Thất Tuyệt Giáo cười ha hả nói: - Phan Tịnh! Ta biết người là con Phan Khôn. Ta bảo thực cho người hay. Việc đưa công chúa vào động U-U chính là cái kế di họa của ta đó. Hiện nay các phái võ Kinh đô ai mà không muốn bắt được công chúa. Ta để cho bọn họ tranh đi cướp lại, công chúa bị bức bách, uất ức quá chừng, nàng sẽ ngậm miệng không thềm nói với ai. Thế thì di vật của Lan Na chẳng về tay ta thì còn ai vào đây?

Phan Tịnh nghe y nói vậy nghĩ thầm: “Thiếu giáo chủ Thất Tuyệt Giáo chẳng những võ công kỳ dị hơn người mà mưu cơ lại càng thâm độc. Thực khó mà đối phó với bọn này đây!”

Tề Ni Cáp Tư nhìn Phan Tịnh cười khẩy, nói móc: - Người đối với thê tử còn chẳng bảo hộ được cho an toàn còn muốn huênh hoang bàn chuyện đầu đầu. Bản Thiếu giáo chủ không coi người vào đâu. Bữa nay kỳ hạn chưa đến, ta không muốn bội ước. Thôi người đi đi!

Phan Tịnh nghe thấy bầu máu nóng sôi lên sùng sục. Người chàng run lên vì chàng bị người mặt sát một cách nặng nề. Hai mắt dường như tóe lửa, song chàng vẫn đứng yên không nhúc nhích.

Huyết Chương Đồ Long đến bên Tề Ni Cáp Tư khẽ nói: - Thiếu giáo chủ! Gã này là một hậu hoạn cho chúng ta, không nên để y sống làm gì!

Thiếu giáo chủ đột nhiên xoay đẩy Huyết Chương Đồ Long ra, quát lên: - Bước!

Gã gầm lên một tiếng rồi nhảy vọt lên không vừa cười rộ vừa nói: - Trong ngòi lạch đầy rắn rết biến thành rồng thế nào được? Cứ tha cho gã đi đi.

Phan Tịnh giương hai mắt lên ngây người như tượng gỗ đứng không nhúc nhích. Hồi lâu chàng quát lên một tiếng: - Tức chết đi được!

Rồi chàng học máu tươi ra. Người lão đảo muốn té, miệng lẩm bẩm: - Ta thề giết được tên cường đồ. Ta muốn cho đầu hẳn bay ngoài trăm trượng.

Chàng loạng choạng bước lên đài Thiên Dân ngồi xuống điều hòa hơi thở để điều dưỡng.

Sáng sớm hôm sau người coi đài vừa dậy đi ra ngoài thấy Phan Tịnh ngồi trên kỳ đài vạt áo trước có vết máu, gã kinh hãi tiến lại gần hỏi: - Sao khách quan lại vào ngồi đây? Chắc khách quan ở nơi xa đang đi đường mắc bệnh?

Phan Tịnh đứng dậy lắc đầu đáp: - Cám ơn chú! Tôi không sao cả. Tôi chỉ là người du khách qua đây.

Chàng đứng dậy rũ áo đi ra khỏi đài. Vì trời hãy còn sớm nên không thấy ai. Đột nhiên chàng phất tay áo một cái tung người lên lướt nhanh như bay.

Núi Diệu Phong ở phía Bắc thành Yên Minh tuy chỉ cách chừng trăm dặm nhưng núi non trùng điệp đi lại gian nan. Có điều Phan Tịnh khinh công mau lẹ dị thường, coi chàng đi rất ung dung mà nhanh chóng về cung.

Vào khoảng giờ Ngọ, chàng đã đến chân núi Diệu Phong.

Chàng nghĩ rằng: “Động U-U ở khe núi thẳm về phía Bắc thì phải vượt qua cả rặng núi này.”

Phan Tịnh nóng lòng tìm kiếm công chúa quyết tình vượt qua những đỉnh núi chót vót dãy Diệu Phong. Chàng đề chân khí đi lên.

Núi Diệu Phong cao hơn một ngàn ba trăm thước nhưng đối với chàng cũng chẳng là bao. Chỉ trong khoảnh khắc, chàng đã leo lên đến đỉnh núi.

Trên đỉnh núi này có một đại hán đứng tuổi đã ngồi đó từ trước. Gã mình mặc võ trang, cặp mắt loang loáng nhìn Phan Tịnh đang trèo núi.

Phan Tịnh lên đến đỉnh núi không muốn sinh chuyện cứ tiếp tục trông về phía Bắc mà đi. Chàng tự hỏi: “Không hiểu động U-U ở trái núi nào?” Phan Tịnh còn đương do dự chưa quyết thì đám đại hán võ trang kia đột ngột chạy lại giương hai mắt ra nhìn chàng chăm chăm. Chàng lẩm bẩm: “Phải chăng gã này là người động U- U?” Đại hán đã liền đến trước mặt chàng trầm giọng hỏi: - Thằng nhỏ kia! Ngươi có biết đây là đâu không mà dám một mình mạo hiểm đi vào?

Phan Tịnh nhìn thấy đại hán tuy người thô lỗ, nhưng vẻ mặt không hắc lắm, dường như gã cũng không coi chàng là kẻ thù.

Phan Tịnh chậm rãi hỏi lại: - Sao vậy? Diệu Phong là nơi thắng cảnh rất kinh kỳ, sao không đến được?

Đại hán võ trang hơi tức mình nói: - Ta thấy ngươi nghi liễu khác thường, nhân tài xuất chúng, khinh công tuyệt cao, trèo non thoăn thoắt thì biết ngươi bản lãnh cao cường, chết thật đáng tiếc, vì thế mà ta khuyến cáo để ngươi biết chừng. Mấy năm nay không một ai dám vượt qua dãy núi Diệu Phong này.

Phan Tịnh ra vẻ thân mật hỏi: - Nếu vậy thì kỳ nhỉ? Tôi tưởng rằng núi Diệu Phong, nếu không có rắn độc hoặc măng xà tu luyện muôn năm ngự trị thì việc gì mà không qua được.

Đại hán cả giận gầm lên: - Thằng lỏi con chết đến gáy rồi mà chưa biết! Mi nói cái gì rắn độc măng xà? Thiết Tỷ Ưng Trảo Từ Lương này không tha mi được.

Nói xong gã nhảy xổ lại chụm lấy năm ngón tay như móc câu chụp xuống mặt Phan Tịnh nhanh như gió.

Phan Tịnh phất tay áo một cái lùi lại ba bước đồng dặc nói: - Khoan đã!

Thiết Tỷ Ưng Trảo Từ Lương trầm giọng nói: - Thằng lỏi kia! Ta không muốn đánh chết mi, thôi mi rút ngay đi! Ta không thể dừng tay được vì còn có người giám sát ta. Mi có việc gì mà mi muốn vượt qua núi Diệu Phong?

Thiết Tỷ Ưng Trảo Từ Lương vừa nói vừa nhảy xổ vào. Phan Tịnh né tránh và biết rằng Thiết Tỷ Ưng Trảo quả nhiên có ý muốn tha mình.

Lát sau, chàng thi triển một Lôi chưởng pháp rất tinh diệu đã nổi tiếng của Vạn Sơn Tứ Tử và lập tức đẩy Thiết Tỷ Ưng Trảo vào trong vòng vây chưởng phong nhưng chàng chỉ vận động nửa phần chân lực ra giao đấu để che mắt những tên giám thị.

Phan Tịnh vừa phát chưởng vừa nói: - Tại hạ là Phan Tịnh, cảm tạ Từ huynh đã có ý thành toàn cho! Tại hạ muốn đến động U-U thì phải đi đường nào?

Từ Lương nói: - Đây là thuộc phạm vi động U- U. Chú nhỏ kia! Chú muốn chết đó chẳng?

Phan Tịnh ra vẻ thành thực nói: - Tại hạ có việc gấp cần phải vào ra mắt Động chúa hoặc Điện chúa Phụng Điện.

Từ Lương nói: - Chú nhỏ kia! Người có bản lĩnh đến đâu còn chưa tới đó, huống chi là chú. Chú có việc chi vậy?

Gã vừa hỏi vừa đảo mắt nhìn bốn phía.

Phan Tịnh cũng vừa phóng chưởng ra như mưa vừa đáp: - Điện chúa Phụng Điện cướp em gái tại hạ cùng công chúa... Tại hạ đến đây đòi người.

Thiết Tỷ Ứng Trảo Từ Lương: - Chú nhỏ! Chú phải chịu bị thương một chút rồi hãy đi, nếu không thì lập tức có vô số tay cao thủ bản điện sẽ đến ngay.

Phan Tịnh nói: - Vâng! Xin Từ huynh hạ thủ đi!

Nói xong đột nhiên để sơ hở bên trái. Thiết Tỷ Ứng Trảo quát lên một tiếng, rồi giơ móng tay ra chụp xuống nhanh như gió đánh “sột” một cái. Vai áo bên tả Phan Tịnh rách toạt và máu chảy đầm đìa.

Phan Tịnh cũng quát lên một tiếng, phóng ra gạt đỡ và cố ý tỏ ra mình kém thế.

Bây giờ Thiết Tỷ Ứng Trảo mới khê bảo: - Động U-U chưa cướp được hai cô gái đó về đây đâu. Chắc các hạ là phò mã.

Phan Tịnh đáp: - Phải rồi! Thế thì lạ quá! Rõ ràng công chúa cùng em gái tại hạ bị Điện chúa Phụng Điện cướp đi mà.

Thiết Tỷ Ứng Trảo nói: - Tại hạ ở dưới trướng chấp pháp Lâm điện. Bao nhiêu việc lớn trong động này chỉ có hàng điện chúa trở lên là biết mà thôi, còn bọn thuộc hạ chúng tôi không ai hiểu cả.

Phan Tịnh nói: - Tại hạ phải đi vào động tìm bọn họ mới được.

Thiết Tỷ Ứng Trảo nói: - Các hạ không đi được đâu. Đường lối vào động U-U phòng bị nghiêm mật..

Phan Tịnh nói: - Từ huynh cứ trở lối cho tại hạ. Thế nào tại hạ cũng phải đi.

Thiết Tỷ Ứng Trảo nói: - Vượt qua ngọn núi này đi hết một ngọn núi nữa là đến nơi.

Phan Tịnh quát lên một tiếng: - Hãy đỡ chưởng của ta đây!

Tiếng chàng quát tháo vang động cả mấy ngọn núi rồi phóng chưởng ra. Chưởng thế mãnh liệt như làn sóng xô tới.

Thiết Tỷ Ứng Trảo cũng gầm lên: - Thằng lõi con! Mi giỏi thiệt.

Phan Tịnh trên mặt thoáng qua một nụ cười khê nói: - Đa tạ Từ huynh có lòng tương trợ.

Thiết Tỷ Ứng Trảo rú lên một tiếng rồi ngồi phệt xuống đầu núi Diệu Phong.

Phan Tịnh lại hú lên một tiếng nữa rồi đi xuống dốc.

Tà áo xanh của chàng bay phất phới.

Xuống đến lưng chừng, đột nhiên gặp ba đại hán võ trang đứng chặn đường.

Phan Tịnh thấy bọn họ đứng yên, tay giữ trước ngực liền xông thẳng đến nơi quát lên: - Tránh đường cho ta đi!

Đại hán đứng mé phải, tức giận quát hỏi: - Thằng lõi con! Mi muốn chết đó ư?

Rồi cả ba gã nhất tề phóng chưởng ra, chưởng phong kêu veo veo.

Phan Tịnh cũng gầm lên: - Thế là các ngươi tự tìm lấy cái chết.

Chàng lập tức vận đến tám thành công lực, bóng xanh lấp lánh nhanh như điện chớp.

Ba tiếng “bình bình” phát ra. Trước ngực mỗi đại hán đã in dấu một bàn tay, nhưng chỉ sâu vào chùng một phân. Chàng không muốn đánh chết bọn này vì lý do ném chuột sợ vỡ đồ. Chàng e làm quá chọc giận Động chúa động U- U, y sẽ báo thù gia hại đến công chúa và em gái mình. Chàng đối phó với ba gã này

cũng như chỉ dùng thủ đoạn tương tự đối với Tây Nam Tam Vương để chúng nhìn đến vết bàn tay rồi kinh hãi mà rút lui.

Phan Tịnh lại tươi cười nói tiếp: - Ta giết các người dễ như trở bàn tay.

Rồi chàng lướt qua bên mình ba đại hán mà đi. Chàng đi khỏi chừng vài trượng thì phía sau có những tiếng ve ve chói tai bắn lên mây xanh. Đó là những tên bắn báo động.

Trên ngọn núi phía đối diện, lập tức xuất hiện năm sáu người rồi chỉ trong chớp lát lại thêm mấy người nữa. Hai đỉnh núi đối lập nhau chàng trông thấy rất rõ.

Phan Tịnh quyết định tìm cho được công chúa, chàng lẩm bẩm: - Đành liều một phúc một họa. Đường vào động U-U hiểm ác vô cùng. Mình muốn tránh chưa chắc đã thoát, thì đành nhắm bước tràn muốn đến đâu thì đến.

Phan Tịnh phi hành mau lẹ như chớp, thoáng cái đã xuống đến khe núi chỉ còn đi lên ngọn núi thứ hai là đến cửa ngõ động U- U. Phan Tịnh xuống chân núi, đang định trèo dốc núi chợt nghe trên trái núi mình vừa đi xuống những tiếng rú ghê rợn vô cùng, chàng ngoái đầu nhìn lại thì thấy năm lão già áo đen hình thù xấu xa đang chạy như bay xuống núi.

Nguyên ba đại hán võ trang đứng cản đường chết nằm lăn dưới đất, ruột gan lòi cả ba người.

Năm lão già xấu xa mặc áo đen thì chỉ có một lão ngón tay máu chảy đầm đìa.

Phan Tịnh rùng mình nghĩ thầm: “Đây chắc là môn đồ Ngũ Quỷ Cửu Hoa Sơn Chúa”. Đúng như lời thiếu giáo chủ phái Thất Tuyệt đã nói. Động U-U cướp được công chúa tức là tự phóng hỏa đốt mình, e rằng các giới võ lâm đến đây để tranh nhau bắt công chúa.

Môn đồ phái Ngũ Quỷ thân hình mau lẹ vừa đi vừa nổi lên những tiếng hú ghê rợn.

Phan Tịnh có ý muốn nhường cho bọn Ngũ Quỷ đi trước.

Chàng lấy thế làm diệu kế, trong bụng mừng thầm giữa hai vách núi có cái vực rộng chừng năm trượng vừa nước vừa bùn lầy. Bên cạnh vực có một nắm cỏ vô chủ, cỏ lan cùng lá rụng lấp trên mặt thành đồng.

Phan Tịnh thấy bọn môn đồ Ngũ Quỷ đã lướt tới còn cách chừng mười trượng, chàng hít một hơi dài, rồi tung mình nhảy qua khe núi đến bên nắm cỏ, chàng ngoảnh lại nhìn bọn môn đồ Ngũ Quỷ chấp tay cười nói: - Tại hạ không dám vượt lễ, xin nhường lối cho các vị cao đồ núi Cửu Hoa Sơn đi trước.

Năm lão môn đồ Ngũ Quỷ đồng thời rùng mình dừng bước lại. Cả năm cặp mắt lạnh lùng sắc bén nhìn chăm chăm vào mặt Phan Tịnh. Trong bọn này có một lão đằng hắng rồi lên tiếng: - Té ra lại là người!

Phan Tịnh biết rằng trong năm lão này ít ra là có một người mình đã gặp bên sông Ngự Hà trong khu Tử Cấm Thành bữa trước. Có điều chàng không nhận rõ lão nào mà thôi, chàng liền mỉm cười, đáp: - Tại hạ xin nhường bước bậc hiền tài. Chư vị là cao đồ Cửu Hoa Sơn đi trước cho!

Một lão bật lên tiếng cười the thé hỏi: - Thăng nhỏ kia, mi đến đây làm gì?

Phan Tịnh cười nói: - Đã không phải là đồng chí, đồng đạo với nhau thì tại hạ không thể nói rõ các điều quan hệ với các vị được.

Một lão khác nói: - Gã chỉ muốn thừa cơ những người khác tranh giành nhau, rồi ngồi giữa thủ lợi. Hai lão U mình sứ giả của bản sơn đã bị chết vì chưởng lực của gã.

Một lão hô lớn: - Hãy bắt thăng lỗi này rồi sẽ tính! Gã vừa nói vừa tung mình nhảy lên giơ tay chụp xuống Phan Tịnh.

Phan Tịnh sa sầm nét mặt cười lạt nói: - Chớ khinh người thái quá? Đừng tưởng tại hạ sợ các vị. Chính tại hạ đang muốn đến Cửu Hoa sơn đây! Các vị làm gì mà vội vàng thế!

Chàng vừa dứt lời thì một lão đã nhảy qua khe vực. Chàng tức quá liền găm lên một tiếng phóng chưởng phong đánh ra. Một luồng kinh lực cuộn cuộn đổ xuống.

Lão già áo đen đang tung người lên không liền bị cản trở, ngừng lại, đột nhiên lão gầm lên một tiếng, chỉ một đầu bàn chân xuống, còn chân kia đá ra nhanh như chớp.

9. Cuộc Quyết Chiến Trong Hang Núi

Một lão áo đen rú lên một tiếng bắn văng xuống khe núi bùn lầy.

Giữa lúc ấy Phan Tịnh vô tình chợt nghe giọng nói khàn khàn của lão già ở trong nắm mồ bật lên tiếng khen: - Chương pháp tuyệt diệu!

Chàng giật mình thoáng thấy bóng một lão già thân pháp cực kỳ mau lẹ tung mình lên không, đón lấy lão già bị thương trở về chỗ cũ.

Trong bốn môn đồ Ngũ Quỷ còn lại bốn người chiến đấu được, nhưng phải để ra một người trông coi lão bị thương.

Cả bốn lão căm thù, mắt dường tóe lửa hăn học nhìn Phan Tịnh.

Phan Tịnh hết sức đề ý đề phòng. Chàng cảm giận trong lòng nghĩ thầm: “Mình muốn đến động U-U đăng tìm công chúa cùng mọi người chẳng ngờ lại gặp phải năm thằng cha không biết điều này?” Bỗng lại nghe từ trong nắm mồ có tiếng lão già khàn khàn vọng ra: - Người phải cẩn thận đấy! Nếu cả bốn con quỷ sứ này cùng ra tay thì ngay đến lão ăn xin này cũng phải nhượng bộ chúng một phần.

Bây giờ Phan Tịnh mới biết trong mả có người và lão tự xưng là người ăn xin.

Chàng không dám phá, tạm gác chuyện lão già trong mả ra một bên không nghĩ tới để chuyên tâm đối phó với “tứ quỷ”.

Tứ quỷ đồng thời phát ra những tiếng rú quái dị rồi đột nhiên như ba đám mây đen vụt tới.

Người bọn này chưa tới nơi mà Phan Tịnh đã thấy luồng gió mạnh thổi vào.

Phan Tịnh nghiêng người xuống tấn vận đủ mười thành công lực phóng cả hai chưởng ra. Ánh lửa lóe lên phát ra những tiếng nổ rùng rợn.

Chàng hít mạnh một hơi, lạng người sang mé bên ba thước phóng luôn hai chưởng nữa. Chàng đánh ra ba chưởng, tiếng vang trong khe núi ầm ầm như sấm dậy. Bùn lầy nước đọng trong khe núi bắn lên tung tóe.

Lúc Phan Tịnh thu chưởng về bỗng nghe thấy một tràng cười gần thì giật mình kinh sợ. Chàng định thần nhìn ra thấy “tam quỷ” sắc mặt có hơi lợt lạt, nhưng đứng chiếm đóng ba phương vị ngoài xa để bao vây mình.

Mấy thế chưởng Phan Tịnh vừa phóng ra tuy chưởng phong nóng như lửa, nhưng chỉ làm cho sắc mặt đối phương sạm lại chứ chưa ai bị thương.

Lúc này bên địch từ từ tiến lại vì sợ chưởng phong chàng quá dữ dội nên không dám hấp tấp xông vào tập kích.

Phan Tịnh biết ý đối phương liền cười lạt nói: - Cửu hoa cao đồ! Các vị lại đây! Phan Tịnh này tự lượng sức mình không địch lại được ba vị hợp lực công kích. Nhưng các vị có tiến vào thì ít ra hai vị mới đổi được một mạng tại hạ. Như vậy “Ngũ Quỷ môn đồ” của Cửu Hoa Sơn chúa biến thành “Tam Quỷ môn đồ” mà thôi.

Ba lão lại cười lạt, đứng yên không nhúc nhích.

Phan Tịnh biết ba lão có ý sợ hãi liền quát to lên: - Mấy con quỷ kia! Ta hỏi, phải chăng bọn mi bắt công chúa để tìm ra đường lối vào mộ Lan Phi? Nếu vậy thì sao bọn mi bỏ việc chính không làm mà ra đây sinh sự với ta làm chi.

Tam Quỷ thấy Phan Tịnh nói toạc việc bí mật ra bắt giặc giạt mình run lên bần bật.

Phan Tịnh lại nói luôn: - Thiếu giáo chủ phái Thất Tuyệt Giáo đã được con rùa trong sông Ngự Hà, trên mai có họa đồ hình. Chỉ mấy bữa nữa là y vào mộ lấy bảo vật. Bọn ngươi không vào đó còn ở động U-U làm gì cho mất thì giờ, tốn hơi một cách vô ích? Như vậy đâu có phải là hành động của bậc trí giả.

Tam Quỷ nhìn nhau ra hiệu.

Phan Tịnh đột nhiên lại gầm lên: - Chúng ta chẳng ai đi tìm di bảo của Lan phi nữa? Động thủ đi thôi.

Dứt lời chàng phóng cả song chưởng ra ầm ầm. Tam quỷ rú lên một tiếng rùng rợn rồi như cơn gió lốc bay quanh về nguyên vị trí.

Giữa lúc ấy trên đỉnh núi nổi lên một trận cười ha hả. Hai người thân hình cao lớn xuất hiện, một người mặc áo tía và một người áo đỏ. Mỗi người dẫn tám lão võ trang từ trên đỉnh núi đi xuống rất mau.

Ngũ Quỷ môn đồ trông thấy, thốt nhiên một lão ngoảnh lại hỏi Phan Tịnh: - Ngươi có phải là một ác nhân lúc người ta gặp nguy cơ mà ám toán không?

Phan Tịnh trầm ngâm một lát rồi cười đáp: - Phải chăng lão sợ ta giết chết lão đã bị thương kia không? Lão cứ yên lòng ta không thêm đâu!

Chỉ trong chớp mắt người trên đỉnh núi đã xăm xăm chạy tới nơi. Một lão chạy ra nhắm lão già áo tía nhảy xổ đến, giơ tay chụp, đồng thời quát lên: - Báo danh đi rồi mà chịu chết!

Lão áo tía phóng ra một chưởng phong rít lên veo veo, đón lấy đòn của đối phương. Chưởng lực hai bên chạm nhau đánh ầm một tiếng. Lão áo tía rên la rồi lùi lại nửa bước. Còn lão già phe Ngũ Quỷ thì lùi lại tám bước, rú lên bằng một giọng khùng khiếp: - “Thần phong tuyệt mạch chưởng!”

Phan Tịnh trống ngực đánh thành thành, bầu máu nóng sôi lên sùng sục. Chàng tung người nhảy xổ lại phía lão áo tía. Người chàng chưa đến nơi miệng chàng đã quát vang: - Phải chăng ngươi là Động chúa động U-U? Nói mau.

Lão áo tía vẻ mặt oai nghiêm để ý nhìn Phan Tịnh rồi hỏi lại: - Phải chăng ngươi là con trai Thiên Hiệp. Hay lắm. Để ta phát lạc xong bọn quỷ này rồi sẽ cùng ngươi tương hội.

Phan Tịnh xằng giọng đáp: - Được lắm! Ta chờ ngươi!

Lão áo tía quay lại vẫy người áo đỏ đứng tuổi nói: - Đào huynh! Để mặc tiểu đệ nghe!

Người áo đỏ đáp: - Tần huynh! Được rồi!

Người mặc áo đỏ đứng buổi, mày thanh mắt phượng mặt trắng như ngọc, ngó hai bên tả hữu khê dạn: - Chưa được mệnh lệnh Điện chúa hai điện Long, Lân thì chưa được động thủ!

Bọn đại hán võ trang tùy tùng lão áo tía và người áo đỏ đồng thanh đáp: - Xin vâng lệnh!

Nói xong chia ra đứng hai bên, vẻ mặt trấn tĩnh.

Phan Tịnh đảo mắt nhìn những người này trong lòng ngấm ngấm kinh hãi vì thấy bọn họ người nào cũng khí lực dồi dào, trạc tuổi xấp xỉ như nhau chừng ngoài bốn chục.

Chàng tự hỏi: “Phải chăng hai lão áo tía và áo đỏ này là Long, Lân Điện chúa trong động U- U, chắc chưa phải chính Động chúa? Hai hàng người này hẳn là nhân vật chấp pháp của hai điện Long, Lân?” Chàng vừa nghĩ vừa đếm ngầm thì một hàng chín người còn một hàng chỉ có tám.

Chàng lẩm bẩm: - Quả nhiên tám người kia là chấp pháp Long điện? Trong hàng này còn thiếu lão Huyết Chưởng Đồ Long Bành Xung. Cứ xem công lực một Huyết Chưởng Đồ Long cũng đủ suy ra bản lãnh Long, Lân Điện chúa còn hơn ta nhiều.

Tuy Phan Tịnh nghĩ vậy, ngoài mặt vẫn bình tĩnh không tỏ chút chi sợ hãi. Chàng thấy hai lão mặc áo tía, áo đỏ nhìn về phía Ngũ Quỷ môn đồ rồi từ từ đi tới. Lão áo tía và lão áo đỏ còn cách bọn “Ngũ Quỷ” chừng một trượng thì dừng lại. Lão áo đỏ đồng dặc nói: - Tại hạ nghe danh Ngũ Quỷ môn đồ ở Cửu Hoa sơn đã

lâu. Bữa nay được gặp mặt, quả nhiên không phải là phường hư danh. Tại hạ là Điện chúa Lân điện trong động U-U tên gọi Đào Bách Xuyên.

Lão áo tía cũng chấp tay tự giới thiệu: - Tiểu đệ là Điện chúa Long Điện động U-U tên gọi Tần Đức Phi.

Trong bọn Ngũ Quỷ, trừ gã bị thương ra, còn bốn gã đồng thời lùi lại một bước, rồi lão xấu nhất, mặc áo bào đen lên tiếng: - Bảo chúa xứ Đông Hải là Thiết điện ma ảnh Tần Đức Phi cùng Tổng quản Đào hoa trang ở cõi Nam Hoang là Ngọc điện phi ma Đào Bách Xuyên đây ư? Hai vị chia nhau trọng nhiệm Điện chúa hai điện Long, Lân trong động U-U mà nay bọn tiểu đệ mới biết.

Điện chúa Long, Lân hai điện đưa mắt nhìn nhau, nét mặt trông như cười mà không phải cười.

Lão áo đen phất tay áo một cái, lên tiếng nói: - Bọn tiểu đệ xin thất lễ! Chúng ta đi thôi!

Tứ Quỷ đeo cả lão bị thương rồi nhảy vọt lên lưng người đi.

Lão áo tía đột nhiên lớn tiếng nói: - Hãy khoan!

Lão lướt người đi một cái, lệ hơn bọn Ngũ Quỷ, đến chặn phía trước bọn này. Rồi bộ mặt xanh xám dần giọng nói: - Bản điện vâng mệnh Động chúa tuy không hạ sát các người nhưng các người xâm phạm bờ cõi, thì không thể tha cho các người một cách dễ dàng được.

Lão chưa dứt lời Tứ Quỷ thừa lúc không đề ý đề phòng phóng “Ngũ Quỷ sư hổ hồn trảo” nhanh như chớp vào Điện chúa Long Điện.

Điện chúa Long Điện quát to một tiếng nhảy vọt lên không.

Bỗng một tiếng “úi choa” rất thê thảm vang lên, một người trong “Tứ Quỷ” bị tung bắn xa ngoài hai trượng. Thất khiếu chảy máu tươi ra.

Điện chúa Long Điện là Tần Đức Phi cũng bị rách áo trước ngực, vì tiếng quát lớn quá. Y nhảy ra ngoài hai trượng. Còn Tam quỷ thì bỏ luôn lão bị thương vì thế chưởng của Phan Tịnh ở lại, để chạy lấy thoát thân.

Điện chúa Long Điện Tần Đức Phi gật đầu khê nói: - Thế là đủ rồi!

Y vẫy tay ra lệnh: - Các chấp pháp hãy phái thuộc hạ đem hai con quỷ này lên Cửu Hoa sơn và nói là vâng mệnh Động chúa đưa đến.

Trong khi hai hàng chấp pháp, có người “dạ” một tiếng rồi nói: - Thuộc hạ xin vâng mệnh!

Phan Tịnh thấy điện chúa Long điện Tần Đức Phi công lực ghê gớm đến thế thì trong lòng ngấm ngầm sợ hãi. Nhưng chàng biết Điện chúa Long Điện thủy chung vẫn dùng môn “Thần phong tuyệt mạch chưởng” và những người bị chưởng pháp đánh đều thất khiếu chảy máu ra mà chết.

Chàng không chờ Long Điện Điện chúa đến tìm mình nhảy vọt lại trước mặt y, lớn tiếng quát hỏi: - Môn “Thần phong tuyệt mạch chưởng” này người học được của ai?

Long Điện Điện chúa nhìn chàng bằng con mắt khinh bỉ đáp: - Mi tưởng chỉ mình gia gia mi là biết môn “Thần phong tuyệt mạch chưởng” thôi hay sao?

Phan Tịnh tức mình nói: - “Thần phong tuyệt mạch Chưởng” là môn độc quyền của gia gia. Người dùng lão mép nữa. Ta hỏi người Động chúa các người có phải là Ma Tôn trong Ngũ Tuyệt tên gọi là Đồng Hải sơn không?

Thiết Điện Ma ảnh Tần Đức Phi sa sầm nét mặt nói: - Mi bất tất phải hỏi Động chúa là ai!

Phan Tịnh nói: - Người dùng nói giỡn. Nếu hấn là Đồng Hải Sơn thì gia gia ta nhất định bị hấn gia hại rồi hay còn bị nhốt ở trong động U- U?

Thiết Điện Ma ảnh tỏ vẻ tức giận nói: - Đừng rườm lời vô ích! Thằng lỏi kia? Mi cả gan dám vào động, bản Điện chúa không thể tha được.

Phan Tịnh chợt nhớ tới công chúa cùng em gái mình và đồng thời chàng tin gia gia chàng hãy còn bị nhốt ở trong động, bất giác cảm hận quát lên: - Vợ ta cùng em gái ta bị cướp đưa về động U- U, chẳng lẽ ta không đi tìm hay sao?

Rồi chàng vừa phóng “Lôi hỏa chưởng” ra vừa gầm lên: - Trả lại vợ cùng em gái ta đây!

Một tiếng quát vang như tiếng sấm, Long Điện Điện chúa lại tung mình nhảy ra ngoài năm trượng. Lão giận quá, chí chân xuống đất, người tung lên không, chỉ còn trông thấy bóng tía lẳng văng trên không.

Phan Tịnh vừa thu chưởng về thì mấy luồng kinh phong đã vây bọc lấy chàng.

Chàng cả sợ lại phóng “Lôi hỏa chưởng” đánh ra. Hào quang rần rần, Long Điện Điện chúa thốt nhiên buông tiếng cười rộ cũng nhảy vọt lên không.

Phan Tịnh giương mắt lên coi tựa như một đám mây sắc tía bóng che rợp đất chụp xuống.

Chàng nghiêng răng phóng cả hai chưởng hỏa quang xông lên rần rần. Không ngờ luồng kinh phong lực trên không đánh xuống mạnh quá. Hai luồng chạm nhau phát ra tiếng nổ rùng rợn, đám mây tía thốt nhiên thu lại. Long Điện Điện chúa đã thối ra xa ngoài năm trượng và đang loạng choạng còn lúi lại nữa.

Phan Tịnh cảm thấy khí huyết trong ngực xô ngược lên. Chàng há miệng ọc máu tươi ra, sắc mặt lợt lạt. Mặt mũi và tai chàng cũng hơi rướm máu.

Chàng lão đảo suýt ngã. Nhưng cố sức đứng lại được.

Bất thành linh có giọng khàn khàn truyền vào tai: - Hài tử! Con nuốt ngay đi rồi đánh nữa! Nếu con bị thua thì nơi đây là chỗ vùi xác con đó!

Phan Tịnh còn đang ngơ ngác thì một chấm đỏ bay vọt đến trước mặt. Chàng giơ tay đón lấy thì ra một viên thuốc đỏ, lớn bằng hột gà. Chàng không kịp suy nghĩ bỏ vào miệng nuốt luôn.

Chỉ trong chớp mắt thương thế chàng mất hết, tinh thần tăng gia gấp bội.

Chàng ngẩng đầu nhìn lên thì thấy trên đỉnh núi cách xa chừng năm mươi trượng, một lão già râu vàng đang ngồi trên tảng đá lớn. Cặp mắt lão tuy cách xa ngoài năm mươi trượng và ánh hào quang chiếu tới người chàng.

Phan Tịnh biết đó là Huỳnh Long Tử sư phụ, trong lòng cả mừng, liền lớn tiếng nói: - Đa tạ sư phụ.

Huỳnh Long Tử nói: - Con đừng rườm lời nữa! Hãy đánh cho địch nhân học máu rồi sẽ đến ra mắt ta.

Phan Tịnh “ạ” một tiếng, rồi quát lên: - Tần Đức Phi! Ngươi hãy tiếp ta một chưởng nữa đây.

Long, Lâm Điện chúa cùng mười bảy chấp pháp nhìn thấy Phan Tịnh miệng học máu tươi. Song chàng nuốt viên thuốc của lão râu vàng mà lập tức tinh thần hồi phục đều lấy làm kinh dị. Bây giờ lại thấy chàng khiêu khích, lão Tổng quản Đào hoa trang tức Lâm Điện Điện chúa Đào Bách Xuyên nhìn Long Điện Điện chúa nói: - Tần huynh hãy nghỉ một lát, để tiểu đệ thu thập gã cho.

Lão ung dung nhìn Phan Tịnh tiến lại.

Huỳnh Long Tử đứng ngoài năm mươi trượng nói xen vào: - Con không nghe lời ta, nghiên cứu cả ba môn mà chỉ mới học một chiêu “Lôi hỏa chưởng”, nếu con thuộc cả chiêu thứ hai nữa thì bữa nay ta không phải ra đây.

Phan Tịnh động tâm đáp: - Sư phụ. Đệ tử nhớ cả chiêu thứ hai là “Lôi thiên đỉnh tráng” rồi.

Huỳnh Long Tử nói: - Con thử chiêu này coi, mà phải thủ thắng chứ không được để thất bại.

Phan Tịnh để hết tinh thần nhìn Ngọc Điện Phi Ma Đào Bách Xuyên.

Đào Bách Xuyên tủm tỉm cười hỏi: - Ta xem chừng như mi có điểm tựa vững vàng như trái núi phải không? Hãy coi đây.

Rồi lão phóng chưởng ra. Một luồng chưởng phong màu sắc chụp tới.

Phan Tịnh thấy thế cả kinh la lên: - “Đào hoa hóa cốt chưởng”!

Huỳnh Long Tử vội hô: - Hài tử. Dùng “Lôi hỏa chưởng” đánh lão đi!

Phan Tịnh trở oai thần phóng chưởng ra ánh lửa rần rần trên không, Ngọc Diện Phi Ma rú lên một tiếng, tung mình lùi lại bảy trượng.

Phan Tịnh lún mình xuống rồi nhảy vọt lên như tên bắn phóng một chiêu “Lôi thiên đỉnh tráng” khói bay mờ mịt.

Ngọc Diện Phi Ma rú lên một tiếng thê thảm, người lão đảo hộc máu tươi ra mấy lần.

Phan Tịnh toan bồi thêm một chưởng nữa để kết liễu đời lão nhưng chàng chợt nhớ ra công chúa cùng em mình còn ở động U- U, mình không nên hạ độc thủ quá tay để chọc giận động chúa.

Long Điện Điện chúa đứng bên thấy vậy gầm lên: - Bọn chấp pháp các ngươi cùng ta giết thẳng lão này đi.

Lão vừa dứt lời, Phan Tịnh đã phóng chưởng ra. Tiếng nổ ầm ầm như tiếng sấm.

Thiệt Diện Ma ảnh Tần Đức Phi gặp lúc nguy cấp cũng phóng chưởng ra đón, đồng thời nhảy xéo sang bên để tránh. Tuy lão thân pháp rất mau lẹ, song thế chưởng mãnh liệt quá, dư lực còn đánh trúng lão hộc máu tươi.

Phan Tịnh bắt giác cười khanh khách nói: - Đệ tử thắng rồi!

Ngờ đâu đang lúc chàng đắc ý thì mười bảy tên chấp pháp hai điện Long, Lân đều phóng chưởng, phóng quyền ra đánh tới tấp. Đồng thời ba mũi tên cũng bắn tới tấp.

Phan Tịnh lớn tiếng quát: - Các ngươi không trao trả công chúa và em gái ta thì bữa nay ta quyết xông thẳng vào động U-U!

Chàng vừa quát vừa phóng song chưởng ra, lửa nóng như sóng dậy ầm ầm. Cả mười bảy tên chấp pháp hai điện Long, Lân bị hất văng đi và gã nào cũng thổ huyết.

Huỳnh Long Tử bắt giác cười vang lên rồi nói: - Giỏi lắm! Đánh hay tuyệt! Bây giờ ta thu con làm đồ đệ chính tông!

Phan Tịnh thu chưởng về, khom lưng kính cẩn nói: - Đệ tử xin khấu đầu bái tạ sư phụ.

Huỳnh Long Tử nói: - Có điều ta dặn ngươi phải nhớ kỹ. Đã là đệ tử chính tông của ta thì đánh đâu được đấy. Chỉ thua một trận là lập tức ta đuổi ra khỏi cửa vĩnh viễn không thu dụng nữa!

- Dạ! Đệ tử xin tuân lời sư phụ.

Bất thành lình trong nắm mồ vô chủ có giọng khàn khàn cất lên nói móc: - Lão già râu vàng kia! Ngươi nói mà không biết ngượng miệng! Có thật ngươi đòi đánh đâu được đấy không?

Huỳnh Long Tử đứng phắt dậy, lộ sắc giận và căm tức hỏi: - Ta đã thua ai hồi nào? Có phải ngươi là tên ăn xin Vương Tôn suốt đời dẫu mặt đó không?

Lại một tràng cười vọng ra đáp: - Còn nhớ được lão đệ này kia à? Ha ha? Lão đã thắng được Chấp Pháp Tiên Tử chưa?

- Sao lại không thắng?

- Lần nào cũng thắng chứ?

- Cũng gần như thế!

- Ha ha! Lại còn “gần như thế”!

- Ta chưa từng thua bao giờ không thì làm gì?...

Huỳnh Long Tử thốt nhiên dừng lại không nói nữa.

Người trong má lại nói tiếp: -...Làm gì đến nỗi phải xa người yêu và phải cô đơn hiu quạnh hoài, có đúng thể không? Ha ha!

Huỳnh Long Tử đột nhiên nhào tay ra như con nham khổng lồ từ năm mươi trượng bay phốc đến đứng trên mả, dậm chân nói: - Hóa Tử lão đệ! Nếu ngươi không giữ mồm miệng thì ta cho ngươi ném mùi đòn “Khai sơn trấn” đó!

Huỳnh Long Tử dậm chân khê một cái mà Phan Tịnh cảm thấy chỗ đất mình đứng cũng bị rung động.

Trong mả lại có tiếng cười khà nói: - Lão râu vàng kia! Lão đệ đã chịu phục lão rồi mà? Bất tất phải làm thế!

Huỳnh Long Tử nói: - Ngươi ra đây với ta? Nằm chui trong mả thì còn làm được trò gì nữa?

- Sao? Ngươi đã biết việc ta rồi chứ? Vậy thì La ca ca...

- Im mồm!

Huỳnh Long Tử đưa mắt nhìn Phan Tịnh nói: - Con lại đây móc cái mả này lên, rồi đi theo ta.

Phan Tịnh ngần ngừ nói: - Sư phụ! Đệ tử còn muốn đến động U- U.

Huỳnh Long Tử nói: - Không được! Thời gian gấp quá rồi! Bản lãnh còn tầm thường thế thì đấu với đồ nhi của Lăng muội ta thế nào được. Còn ba ngày nữa, con phải cố gắng mới xong!

Phan Tịnh hỏi: - Sao? Đệ tử phải đấu với ai?

Huỳnh Long Tử gất lên: - Còn thì giờ đâu mà tán nhảm! Mau lại đây hốt cái mả này đi, lôi cổ lão ăn mày Vương Tôn ra?

Phan Tịnh đành phải vâng lời, nhảy qua khe núi, dùng hai tay móc đất ở năm mồ ra.

Điện chúa hai điện Long, Lân cùng mười bảy tên chấp pháp bị thương học máu, lại thấy trong mả có người thì càng kinh dị. Phan Tịnh đang hốt mả, bỗng nghe có tiếng nói rất khê vào tai: - Phan Tịnh hiền đệ! Ngươi thật hồng phúc tày trời mới thờ được lão râu vàng đó làm sư phụ. Gia gia ngươi mà biết chuyện này tất phải cười vỡ bụng.

Phan Tịnh vẫn lẳng lặng tiếp tục bới đất thì thanh âm trong mả lại nói: - Có điều ta bảo cho ngươi biết. Sư phụ ngươi vừa bảo đem ngươi đi tỉ thí với đồ nhi của Lăng muội lão. Ta nghĩ rằng nhất định là việc đó rồi. Hai người họ đánh nhau chán chê rồi, lại kêu đệ tử ra tỉ thí với nhau. Phan hiền đệ! Nếu ngươi chịu thua nằng là làm được một việc phúc đức đó. Lăng muội là bà vợ hờ của lão. Bà ta có thắng lão một keo mới ưng chịu lấy lão thật sự. Chính ra lão cũng không hiểu thắng đến mức độ đó đâu. Nhưng vì sư phụ lão là tay hiểu thắng, bắt lão lập lời trọng thệ không được thua ai, nên lão không dám chịu thua mụ kia. Ngươi đã hiểu chưa?

Phan Tịnh lại khê gõ ba tiếng. Người trong mả lại nói tiếp: - Ngươi hiểu được là hay rồi, suy nghĩ kỹ mà làm. Ta còn cáo tố ngươi việc nữa là Động chúa động U-U theo chỗ ta nhận xét thì hầu như là Ma Tôn lão Đồng đó, gia gia ngươi là Thiên Hiệp và lão ca ca ta là Nhân kiệt La Siêu có lẽ ở cả trong động U- U.

Phan Tịnh nghe tới đó trong lòng chấn động vô cùng! Người trong mả lại nói tiếp: - Phan hiền đệ! Sở dĩ ta nằm trong này là để dò la bọn họ ở đâu? Có chuyện bí mật về “Băng lân” áo trong mộ Lan Phi mà người ta tiếng đồn đại...

Phan Tịnh vì trong lòng khẩn trương hai tay dẫn đờ không móc đất nữa.

Huỳnh Long Tử lớn tiếng giục: - Bới đất mau đi, lôi hất ra đây!

Người trong mả lại nói: - Ta xem ra thì đại khái là họ thả “con vịt cỏ” mà thôi để mọi người chăm chú vào chuyện đó. Phan hiền đệ! Câu chuyện trong mả Lan Phi bất luận là chân hay giả rồi cũng phải điều tra cho ra sự thật. Nhưng ta chắc rằng ta đoán không sai.

Phan Tịnh lại khê gõ ba tiếng để tỏ ra đồng ý với người trong mả.

Người trong mả lại nói tiếp: - Ta cũng muốn đi thôi! Dưới năm mồ này có đường thông suốt mọi ngả. Vậy họ có hốt hết mả này ra cũng không tìm thấy ta được... Phan Tịnh hiền đệ! Ngươi theo sư phụ đi thôi?

Sau không nghe thấy tiếng gì nữa, Phan Tịnh ngơ ngẩn một lúc, đất đã hở ra một bên, trông thấy một vật mình đầy lông lá đang động đậy.

Phan Tịnh giật nẩy mình lên, định thần nhìn lại là cái mặt râu ria xồm xoàm, đầu bù tóc rối, mặt mũi lem luốc. Bộ mặt mày vừa lộ ra đã nhe hàm răng trắng ớn cười khi khi, khiến Phan Tịnh phải buồn nôn.

Tiếp theo chàng nghe thấy tiếng nói: - Ta quên mất hai việc chưa dặn người. Một là từ đây trở đi, nếu người gặp chàng thiếu niên nào trên mi mắt có nốt ruồi đỏ thì người chiếu cố cho y. Hai là người lưu tâm nghe ngóng nơi nào gọi là “vô danh cấm” để tìm ta. Chỗ này ta không thể ở được nữa, lão râu vàng đã phá hủy sào huyết của ta. Sau này ta phải đến đòi nợ lão. Phan hiền diệt! Người giữ gìn cẩn thận thân mình. Ta từ biệt người đây.

Bộ mặt lông lá thốt nhiên rút vào rồi không thấy đâu nữa.

Phan Tịnh bối đất một lát nữa, lộ hết ngôi mả ra. Chàng cúi đầu ngó vào quả thấy lối dọc ngang, liền nhìn Huỳnh Long Tử kính cẩn nói: - Sư phụ ơi y đi đâu mất rồi!

Huỳnh Long Tử đảo mắt nhìn quanh rồi lạng người đến nơi. Lão cúi xuống nhìn một hồi rồi cười ha hả nói: - Lão ăn xin Vương Tôn biến mất rồi! Không biết y sợ ta, hay không muốn gặp ta. Thôi được! Chúng ta đi thôi!

Phan Tịnh thông tay cười nói: - Sư phụ! Đệ tử muốn vào động U-U dâng kiếm công chúa. Cả hai mặt công, tư đều cần tìm thấy nàng mới xong.

Huỳnh Long Tử quắc mắt nhìn Phan Tịnh một hồi hỏi: - Cái gì mà cả hai mặt công, tư?

Phan Tịnh đáp: - Về mặt tư thì nàng là vợ đệ tử. Kẻ làm chồng há lại không bảo hộ vợ con? Còn về mặt công thì hiện tại phái Thất Tuyệt Giáo ở Hồi Cương vào Kinh đô xâm lấn rồi gây nên bao cuộc đổ máu. Nàng là...

Huỳnh Long Tử không nhịn được xua tay nói: - Hài tử! Đừng nói nữa! Ta chỉ cần người đánh bại đồ đệ của Lăng muội xong rồi con muốn làm gì thì làm, muốn đi đâu thì đi. Và trong ba ngày nay người phải theo ta học nghệ. Bây giờ phải đi ngay!

Vừa dứt lời, lão nắm lấy tay Phan Tịnh bay vút lên không như con chim hồng. Hai bóng người thấp thoáng nhô lên hụp xuống mấy lần, rồi không thấy tăm tích đâu nữa.

Lúc này trên đỉnh núi, đi vào cửa động U-U chỉ còn một nữ lang áo trắng. Tuy mặt nàng che mạng trắng, nhưng người ta cũng trông rõ nàng lộ vẻ băng khuâng.

10. Một Mối Tình Éo Le Thoát Tục

Người mặc áo vàng là một thiếu phụ nhìn thiếu nữ mặc áo màu lục nói: - Vân nhi! Ta không hiểu Huỳnh Long sư bá của con có tìm được người đồ đệ như ý hay không? Bây giờ ta thấy ân hận trong lòng. Biết thế này ta chả đem bao nhiêu tuyệt học dốc hết ra truyền thụ cho con.

Nữ lang áo lục cười nói: - Sư phụ ơi! Nếu sư phụ không truyền dạy hết võ công cho, thì thu nạp con làm đệ tử mà chi?

Cặp thu ba của nàng muốn long lanh như sóng gợn ba đào nhìn xung quanh. Nàng đột nhiên cười hì hì nói: - Sư phụ! Vân nhi nói ra sư phụ đừng bắt lỗi. Vân nhi đã biết hết tâm sự sư phụ rồi.

Thiếu phụ áo vàng cười mắng: - Trước đây mười bữa con là một cô gái yếu điệu nghiêm trang thế mà mới theo Hồng nhi mấy bữa đã tẻ quá rồi. Con biết làm sao, sư phụ có tâm sự gì nào?

Nữ lang áo lục nói: - Sư phụ sợ...

Hai người đàn bà này chính là Chấp Phát Tiên Tử và Thanh Hoa công chúa Chu Uyển Vân.

Chấp Phát Tiên Tử nghe Chu Uyển Vân nói chưa dứt lời đã nắm chặt lấy tay công chúa cười hỏi: - Vân nhi! Càng ngày con càng ăn nói cà rồn trước mặt sư phụ. Con bảo ta sợ gì nào?

Công chúa thấy đau tay la lên: - Ủi chao! Sư phụ buông tha cho, Vân nhi không dám nói giỡn nữa. Sư phụ chẳng biết sợ trời sợ đất là gì chỉ sợ đồ đệ của Huỳnh Long sư bá không đánh nổi Vân nhi làm hư hỏng tấm thân bất hủ của Huỳnh Long sư bá.

Công chúa thốt nhiên co người lại giựt được tay, nhảy xa ra ngoài mười trượng rồi cười khanh khách.

Chấp Phát Tiên Tử làm mặt giận nhưng vẫn lộ vẻ vui mừng khẽ nói: - Con quỷ này! Ta đã biết con người thông minh tuyệt đỉnh. Lại đây! Sư phụ không phạt đâu?

Công chúa nín cười chạy lại. Chấp Phát Tiên Tử hỏi: - Vân nhi! Khi con gặp đồ đệ của sư bá thì con đối phó với gã ra sao? Thử nói cho ta nghe?

Công chúa đồng dục đáp: - Con nhất định quét một nhát phát trần để mặt gã phải chảy máu nhiều chỗ khiến gã phải phục con sát đất!

Chấp Phát Tiên Tử mắng yêu: - Con quỷ này hỗn thật.

Công chúa xịu mặt nói: - Sư phụ ơi! Thế thì con xin để mặt gã đánh cho bị thương!

Chấp Phát Tiên Tử nói: - Không được. Khi nào Chấp Phát Tiên Tử lại có thứ đồ đệ bị thịt ấy?

Công chúa thích quá cười vang nói: - Thế thì con biết làm thế nào được? Thôi con cứ đánh đại là xong. Chuyện tỉ võ chẳng thắng thì bại, dù muốn đầu cơ cũng không được.

Chấp Phát Tiên tử làm mặt giận hỏi: - Vân nhi! Con không vâng lời sư phụ chẳng? Bữa nay con có tỉ thí với đồ đệ Huỳnh Long sư bá. Con không thắng gã thì cũng không được đại bại. Nếu không nghe lời ta thì ta sẽ cắt gót con để con suốt đời thành kẻ tàn phế!

Công chúa cười đáp: - Con xin vâng lời sư phụ.

Chấp Phát Tiên Tử đột nhiên nhìn công chúa chòng chọc nói: - Ái chà! Vân nhi xinh đẹp lắm rồi! Đồ đệ Huỳnh Long sư bá nhìn thấy con, gã phải đến thần hồn điên đảo tâm trí hoang mang tất bị thua ngay. Con phải lấy tấm sa mỏng che mặt đi mới được!

Công chúa hai má ửng hồng, lên tiếng phản đối: - Sư phụ! Sư phụ. Nói thế là không trúng rồi! Huỳnh Long sư bá cùng sư phụ tỉ thí mấy chục năm trời chắc sư phụ chịu thua rồi!

Chấp Phát Tiên Tử mắng yêu: - Con nhãi này ba hoa quá!

Rồi lấy một tấm sa trắng đưa cho công chúa. Công chúa đành đón lấy che mặt.

Nàng phì cười nhìn Chấp Phát Tiên Tử khẽ nói: - Con xin làm theo lòng sư phụ.

Chấp Phát Tiên Tử càng tủm tủm cười nói: - Có thể mới ngoan!

Hai thầy trò lại cười vang lên một hồi.

Giữa lúc ấy dưới chân núi một bóng đỏ đang chạy nhanh như tên bắn. Chính là Hồng nhi.

Con thỏ đỏ nhảy tọt vào bụng Chấp Phát Tiên Tử khẽ nói: - Huỳnh Tu Tử đã đến! Huỳnh Tu Tử đã đến!

Chấp Phát Tiên Tử trống ngực đánh thành thịch thịch cười nói: - Ta biết rồi! Hồng nhi! Có mình Huỳnh Tu Tử hay còn ai nữa?

Con thỏ đỏ đáp: - Còn một người áo xanh. Trông mặt y buồn quá xá!

Chấp Phát Tiên Tử rùng mình hỏi: - Gã buồn rầu lắm ư?

Rồi bà bình tĩnh lại quay sang bảo công chúa: - Vân nhi! Con có nghe thấy không? Huỳnh Long sư bá dẫn một tên đồ đệ. Một gã đã buồn rười rượi thì tất trong dạ thần thờ, rằng không đấu lại với con. Song sư bá con giàu lòng hiếu thắng, nếu đồ đệ y bị thua y sẽ bực lắm đó.

Công chúa tuy không cười ra tiếng, xong nàng hớn hử đáp: - Sư phụ! Xin sư phụ cứ yên tâm. Vân nhi không dễ gì bị thảm bại đâu.

Chấp phát Tiên Tử nét mặt ửng hồng nói: - Ta có tên đồ đệ ngoan ngoãn như con, làm gì mà chả yên lòng.

Công chúa trở xuống dưới chân núi nói: - Sư phụ coi kìa! Huỳnh Long sư bá cùng sư huynh đã đến kia.

Chấp Phát Tiên Tử đưa mắt nhìn ra quả thấy Huỳnh Long Tử và một chàng thiếu niên đang đi vào phía hang động.

Bà phát tay nói: - Vân nhi! Chúng ta về động chờ họ.

Hai bóng người cùng con thỏ đỏ nhảy xuống chân núi đi về động.

Huỳnh Long Tử cùng Phan Tịnh gần đến cửa động, Huỳnh Long chỉ sợ Phan Tịnh không đánh nổi đồ đệ Tiên Tử, vừa đi vừa dặn chàng: - Đồ đệ! Nhớ nhé! Phải đánh cho thắng chứ không được bại. Nếu con bị bại là ta đuổi ra khỏi cửa, vĩnh viễn không thu nhận nữa.

Phan Tịnh đáp gọn một tiếng: - Vâng!

Trong lòng chàng nóng nảy vô cùng, chàng tự hỏi: “Kể từ ngày hạ táng Lan Phi đến giữa giờ Ngọ ngày mai là mãn hạn ba năm. Thiếu giáo chủ phái Thất Tuyệt Giáo sẽ theo bản đồ vẽ trên mai rùa tìm đến mộ Lan Phi chẳng hiểu công chúa có đến không? Ta biết đi đâu tìm nàng bây giờ?” Mấy bữa nay chàng được Huỳnh Long Tử sư phụ thôi thúc luyện võ. Chàng tiến rất nhanh, khác nào người bộ hành đi mỗi ngày xa hàng ngàn dặm. Nhưng thời gian thấm thoát hết một ngày mà hy vọng tìm tới một Lan Phi càng mịt mờ. Tâm sự này dày vò chàng một cách trầm trọng, thân thể chàng vì thế gầy đi nhiều.

Phan Tịnh nhớ lại lời nói của quái nhân trong nắm mồ vô chủ tại động U-U, chàng đã mấy lần thăm dò ý hướng của Huỳnh Long Tử sư phụ mà chưa được kết quả gì cả.

Lúc này đã đi đến trước cửa động mà Chấp Phát Tiên Tử dùng làm nơi cư trú, Huỳnh Long Tử đầu óc lại càng khẩn trương. Lão dừng bước quay lại vẫy tay ra hiệu cho Phan Tịnh dừng lại.

Phan Tịnh hỏi: - Sư phụ. Có chuyện gì vậy?

Huỳnh Long vẻ nghiêm nghị nói: - Đồ đệ! Lát nữa con sẽ thấy đệ tử của Lăng mội. Nàng là bất kỳ tài, trăm đời chưa dễ tìm được người như vậy. Thầy căn dặn con.

Phan Tịnh đáp ứng: - Sư phụ! Đồ đệ xin đem toàn lực ra để đối phó.

Huỳnh Long Tử nói: - Không được đâu. Nếu không quyết đánh bại được nàng...

Huỳnh Long Tử chưa dứt lời Phan Tịnh sực nhớ lời quái nhân trong mả ngắt lời: - Sư phụ muốn suốt đời như hạc nội mây ngàn hay sao?

Trong lòng chàng đã nghĩ: “Nếu mình có bị thua về tay đồ đệ Chấp Phát Tiên Tử thì sư phụ sư mẫu sẽ được đoàn viên, như thế chẳng hay lắm ư?” Huỳnh Long Tử nghe chàng nói câu này một cách đột ngột, bất giác lão nắm chặt lấy cổ tay Phan Tịnh sừng sốt hỏi: - Con nói vậy là có ý gì? Ai đã tố cáo với con câu chuyện đó?

Phan Tịnh thấy sư phụ hoang mang, chàng hỏi lại: - Sư phụ! Câu chuyện ấy là chuyện gì? Có ai tố cáo chuyện gì với con đâu?

Huỳnh Long Tử mặt lóe hào quang nhìn Phan Tịnh chòng chọc thì thấy mặt chàng chính đĩnh thuần cần. Chàng ung dung cười nói: - Nếu con không đánh bại nàng thì mới được gán gũ để sư phụ hàng ngày rèn luyện võ công gấp cho con? Sư phụ đã đốc thúc con luyện công tất không thung dung nay đây mai đó được.

Huỳnh Long Tử nghe chàng nói vậy bình tĩnh trở lại không khẩn trương nữa. Lão buông tay rồi trịnh trọng bảo: - Ta nhắc lại lần nữa, ta không nhận đồ đệ nào bị kẻ khác đánh bại và ta sẽ bỏ đi vân du khắp nơi.

Phan Tịnh cười thầm trong bụng lắm bầm một mình: “Chỉ sợ sư phụ không thể được thôi, suốt ngày sẽ bị bà vợ đẹp quần cổ, khi nào bà ta để cho sư phụ lang bang nay đây mai đó.”

Nhưng rồi chàng lại nghĩ thầm: “Việc này mình không thể quyết định một cách hấp tấp được, phải tùy cơ ứng biến. Nếu sư phụ cùng Tiên Tử là cặp oan gia đối đầu, thì mình cũng không có cách nào tác hợp cho được. Vụ này mình còn phải nghe ngóng tình cảm hai bên xem đã.”

Phan Tịnh nghĩ vậy, trên môi chàng thoáng lộ một nụ cười bí hiểm. Chàng vẫn bắn khoản sợ Huỳnh Long Tử đuổi mình ra khỏi cửa chàng liền thăm dò: - Sư phụ ơi! Giả tử mà đồ đệ quả nhiên không địch nổi thì...

Huỳnh Long Tử dùng dùng nổi giận ngắt lời: - Nếu người thốt ra câu này với ta từ trước, thì dù tư chất người hay đến đâu ta cũng không thèm thu mi làm đồ đệ. Người chưa cùng người động thủ, đã nhụt mất cả nhuệ khí thì đâu có phải là đồ đệ ta?

Huỳnh Long Tử nói xong bước mạnh đi vào trong động.

Phan Tịnh lèo đèo theo sau. Hai người đi thêm mấy bước nữa đã thấy Cháp Phát Tiên Tử cùng nàng công chúa che mặt.

Cháp Phát Tiên Tử trước hết để ý nhìn kỹ tướng mạo Phan Tịnh, bất giác khen thầm: “Vân nhi là một tướng tài hiếm có. Nhưng gã thiếu niên này có lẽ còn hay hơn. Long ca thật có mắt tinh đời.”

Bà nghĩ vậy liền nhìn Huỳnh Long Tử tươi cười nói: - Long ca. Tiểu muội mừng cho Long ca đã thu được một tên đồ đệ đặc sắc.

Huỳnh Long Tử quay lại nhìn Phan Tịnh ra chiều đắc ý tươi cười ha hả.

Cũng lúc ấy, công chúa che mặt vừa ngó thấy Phan Tịnh, toàn thân run bắn lên.

Trong tâm nàng nảy ra bao nhiêu nỗi sầu cay đắng. Nàng nhớ lại cái đêm động phòng hoa chúc. Phò mã đã bội phản, nàng bất giác đôi dòng lệ tuôn rơi.

Tuy nàng sa lệ nhưng không ai trông thấy. Nàng oán hận chàng lắm lắm: - Chà! Thật là trời xui đất khiến cho người tới đây. Bữa nay ta quyết không tha người.

Vì oán hận Phan Tịnh mà nàng quên phăng ngay lời Cháp Phát Tiên Tử đã dặn là đừng đánh cho đồ đệ sư bá phải thảm bại.

Nàng quyết định trong lòng: - Ta phải cho gã này một bài học xứng đáng để trừng phạt gã.

Nàng đứng yên ngấm ngấm nghiền răng suy nghĩ.

Huỳnh Long Tử cười hỏi: - Lãng muội! Sao đệ tử của Lãng muội lại phải che mặt? Phải chăng nó sợ sư bá hay là nó sợ đồ đệ ta thấy mặt?

Cháp Phát Tiên Tử cười nói: - Long ca. Đây là tiểu muội bảo y che mặt. Long ca bắt tất phải hỏi nguyên nhân, phải chăng phen này Long ca sợ thua? Trong mười bữa nay y không luyện được mấy đâu!

Huỳnh Long Tử nói: - Lãng muội! Chưa xem bản lĩnh mà Lãng muội nói vậy thì e rằng hơi sớm quá. Có điều ta cần nói rõ là trước khi đồ đệ chưa nhập môn, công lực của gã khá cao.

Cháp Phát Tiên Tử mỉm cười nói: - Coi gã hãy còn đầy vẻ phàm tục. Dù cho gã đã nổi danh trên chốn giang hồ tiểu muội cũng xem gã rất thường, chưa đáng quan tâm.

Công chúa hần học lắm lắm một mình: - Gã có bản lĩnh từ trước, không thì gã biết đâu mà điếm vào thụ huyệt ta.

Phan Tịnh đứng bên thấy Huỳnh Long Tử sư phụ cùng Cháp Phát Tiên Tử xưng huynh xưng muội trò chuyện với nhau, hai bên xem chừng ý hợp tâm đầu, thế mà sao còn đối nghịch nhau trong mấy chục năm nay.

Nghĩ vậy, trên mặt chàng thoáng một nụ cười bí mật, chàng ngấm ngấm định bụng: - Thà là chịu Huỳnh Long Tử trừng phạt cũng nên chịu thua đồ đệ Cháp Phát Tiên Tử.

Lúc này chàng tiến lên hai bước xá dài Cháp Phát Tiên tử toan mở miệng nói.

Không ngờ Cháp Phát Tiên Tử vừa giơ phất trần lên, lập tức một luồng kinh lực vô hình đã ngăn lại. Bà cười nói: - Người chưa phân thắng bại với đồ đệ ta, vậy không cần thi lễ.

Phan Tịnh vốn người tính khí quật cường. Chàng nghe Tiên Tử nói vậy thì không khỏi sửng sốt. Chàng thấy luồng kinh lực phóng ra ngăn trở thì nghĩ thầm: “Dù ta có thất lễ cũng thử đón tiếp bà nấy một chiêu”.

Chàng vận chân lực vào hai bàn tay, mượn cơ hội chấp tay vái, ngấm ngấm vung chưởng lên hất tay áo lại để đón kinh lực đối phương.

Chấp Phát Tiên Tử muốn thử chàng một chút, nên chỉ dùng đến hai thành công lực.

Không ngờ Phan Tịnh dùng đến bảy thành công lực để đối lại khiến người bà lạng đi một cái. Bà biến sắc tăng lên năm phần chân lực.

Phan Tịnh thấy uy thế đối phương mạnh như núi chàng loạng choạng người đi lùi lại năm bước cơ hồ đứng không vững. Hành động này không qua được mắt Huỳnh Long Tử, lão cười ha hả nói: - Lãng muội, thế nào liệu gã có thành tài được không?

Chấp Phát Tiên Tử đỏ mặt lên đáp: - Long ca! Người ta thường nói rằng: “Dưới trướng tướng mạnh không có quân hèn”. Suýt nữa tiểu muội mắc đòn y.

Chấp Phát Tiên Tử tuy có ý bất mãn về cử động hiếu thắng của Phan Tịnh, song trong lòng bà nhẹ nhõm vì bà nghĩ thầm: “Vân nhi không hề địch lại được gã này. Thế nào gã cũng thắng thôi”.

Công chúa thấy sư phụ suýt nữa bị hở miếng, nàng dềnh hắng một tiếng rồi nói: - Thật là một kẻ không còn biết trên dưới là gì. Bản cô nương không quen nhìn những hạng người này.

Phan Tịnh cùng công chúa đứng gần nhau quá, chàng bị dung quang cùng phong độ đối phương hấp dẫn, trong lòng đã nảy ra những mối tình thâm kín nhưng nghe tiếng nói không quen, nên chàng không nhận ra được là công chúa.

Chàng nghe công chúa mắng mình thất lễ, vội ôn tồn nói: - Ngu huynh cũng tự biết mình thất lễ, mong rằng sư muội tha thứ cho.

Công chúa bực mình đáp: - Ai là sư muội người? Sư phụ ta, người còn chẳng coi ra gì nữa là ta. Thật là đồ giả dối!

Phan Tịnh bị công chúa mắng, thẹn đỏ mặt lên, ấp úng không nói ra lời.

Huỳnh Long Tử cùng Chấp Phát Tiên Tử nghe đôi trẻ đấu khẩu, đưa mắt nhìn nhau rồi tay dất tay ra chỗ phiến đá đó cách mười trượng ngồi sánh vai vừa cười thầm theo dõi cuộc biến diễn bên ngoài.

Phan Tịnh thốt nhìn thấy Huỳnh Long Tử sư phụ cùng Chấp Phát Tiên Tử dất tay đi thì trong bụng nhất định chịu thua phen này. Chàng lẩm bẩm: “Lời quái nhân trong mả quả đã không sai, rõ ràng đôi bên tình mặn nghĩa nồng chỉ vì lòng hiếu thắng mà mấy chục năm thâm thương chẳng vẹn chữ tông, không chịu cùng nhau đoàn tụ. Thế này mới thật là kỳ!”

Công chúa che mặt bằng tấm sa trắng quay lại nhìn Chấp Phát Tiên Tử, rơm rớm nước mắt, lẩm bẩm một mình: - Sư phụ ơi. Bữa nay đệ tử thật là đắc tội. Đệ tử không trừng trị gã oan gia này thì làm sao hả giận cho được? Nàng quay lại nhìn Phan Tịnh với cặp mắt căm phẫn.

Phan Tịnh bên lên nhìn nàng cười.

Đột nhiên Huỳnh Long Tử cất giọng hỏi: - Đồ đệ! Mấy bữa nay ta đốc thúc người luyện công để làm gì?

Phan Tịnh thủng thẳng đáp: - Sư phụ! Con đã hiểu rồi! Sư muội đây sao lại che mặt? Nàng đẹp lắm phải không? Đồ đệ ao ước được thấy mặt nàng.

Huỳnh Long Tử cười ha hả nói: - Chính cái đó người phải tự trông vào bản lãnh của người, làm thế nào để mở được tấm khăn che mặt nàng ra mà coi cho rõ.

Chấp Phát Tiên Tử cũng mỉm cười nói: - Cái đó không dễ đâu! Nếu gã khinh bạc đồ đệ tiểu muội thì không chừng sẽ bị vỡ mặt đó.

Phan Tịnh ngẩng mặt trông chiều trời thì ngày vừa đứng ngọ. Chàng lại ngấm ngấm nghĩ đến câu chuyện trong mộ Lan Phi, trong lòng rất nao núng, liền lớn tiếng nói với Huỳnh Long Tử: - Sư phụ! Giờ ngọ ngày

mai đồ đệ phải đến kinh thành vào khu Minh Lăng trấn giữ trước khi Thiếu giáo chủ phái Thất Tuyệt giáo tới đó. Hiện nay chỉ có mình người đó là biết chỗ táng Lan Phi.

Công chúa nghe chàng nói bất giác cũng run lên.

Huỳnh Long Tử nhìn Phan Tịnh chòng chọc nói: - Được lắm! Được lắm! Người làm cho xong việc ở đây rồi tới đó.

Phan Tịnh hỏi: - Chẳng lẽ sư phụ không muốn giúp cho đệ tử một tay hay sao?

Huỳnh Long Tử không nhin được nữa gất lên: - Ta đã bảo người từ trước rồi kia mà? Ta chỉ muốn tiêu dao hạc nội mây ngàn, không muốn len lỏi vào chốn giang hồ thị phi nữa.

Phan Tịnh cười thầm tự nói một mình: “Được lắm! Để rồi xem sư phụ có đi theo hạc nội mây ngàn được không?” Nghĩ vậy, chàng chấp tay nhìn công chúa nói: - Xin sư muội động thủ đi. Chúng ta đều không thể trái mệnh sư phụ.

Công chúa tay cầm phát trần giơ lên lạnh lùng nói: - Nào người động thủ đi.

Phan Tịnh nói: - Xin sư muội ra tay trước cho.

Công chúa xẵng giọng nói: - Không! Ta để người động thủ trước. Người dám vô lễ với cả sư phụ ta, còn nể gì ta mà không ra tay đi?

Phan Tịnh bị công chúa chê trách mấy lần thấy tức mình, mắng thầm: “Được lắm! Ta sợ gì người? Để ta cho người biết tay một chút đã.”

Tuy nghĩ vậy, nhưng ngoài mặt chàng vẫn tươi cười nói: - Sư muội đã không ra tay trước, ngu huynh đành vô lễ vậy.

Vừa dứt lời chàng đột nhiên ra chiêu “Lôi hỏa tương bạc”. Lập tức một luồng kinh phong nóng như lửa phóng ra. Công chúa la lên một tiếng kinh ngạc, vung phát trần lên.

Trên không bóng phát trần bay lượn.

Nhưng bị Phan Tịnh đoạt mất tiên cơ, công chúa chậm một bước, phải lùi lại bảy tám thước mới đứng vững.

Chấp Phát Tiên Tử nhíu cặp lông mày nói với Huỳnh Long Tử: - Long ca! Gã đồ đệ của Long ca cũng có khí phách lắm.

Huỳnh Long Tử cười ha hả nói: - Có thể thì tiểu huynh mới nhận gã làm đồ đệ chứ.

Lão vừa nói vừa ra vẻ đắc ý. Chấp Phát Tiên Tử lắc đầu có ý không vừa lòng.

Công chúa ra một chiêu hơi kém, Phan Tịnh chiếm mất thượng phong, nàng liền múa tít cây phát trần phát ảnh trùng trùng điệp điệp rít lên những tiếng vù vù bọc kín lấy thân thể.

Phan Tịnh bật cười lên một tiếng thu “Lôi hỏa chưởng” về rồi lại phóng chiêu “Lôi thiên đỉnh trảo” ra đánh ầm một tiếng. Luồng chưởng lực này mạnh nhường nghiêng núi dốc biển chụp xuống công chúa.

Công chúa lại la lên một tiếng kinh hãi, vận hết chân lực trong người ra đầu phát trần, quét thật mạnh.

Nhưng nàng mới luyện được mười ngày và đã có được ăn nhiều chất bổ bằng trái cây, thuốc lạ cho tăng phần nội lực, nhưng bì thế nào được với Phan Tịnh đã luyện võ và có căn bản thâm hậu ngay từ thuở nhỏ. Hai tay nàng bị tê chồn, toàn thân nàng run lên.

Mặt nàng đã che bằng tấm sa trắng nhưng những chỗ lộ ra đã nhìn rõ màu lợt lạt.

Công chúa bị chưởng lực của đối phương phóng đến tới tấp, phải lùi lại bảy tám bước liền.

Chấp Phát Tiên Tử chăm chú theo dõi cuộc giao đấu, bà khẽ thở dài nói với Huỳnh Long Tử: - Long ca! Vân nhi không thể địch lại đồ đệ của Long ca rồi.

Huỳnh Long Tử càng cười lớn nói: - Lăng muội! Đó là nhờ câu nói của Lăng muội “Dưới trướng tướng mạnh không có quân hèn”. A ha! Đồ đệ tiểu huynh chỉ còn ra một đòn “Lôi ấn vô tình” thì nhất định đệ tử của Lăng muội sẽ bị đại bại!

Chấp Phát Tiên Tử gật đầu nói: - Tiểu muội còn lo Vân nhi bị thương nữa là đằng khác.

Huỳnh Long Tử hỏi: - Y bị thương chắc là Lăng muội đau lòng lắm phải không?

Huỳnh Long Tử vừa dứt lời thì Phan Tịnh đã phóng chưởng ra. Đòn chưởng này không một tiếng động.

Huỳnh Long Tử lảo bầm một mình: - Thế là gã ra chiêu “Lôi ấn vô tình”. Đồ đệ Lăng muội thua đến nơi rồi.

Nhưng lạ thay! Công chúa chỉ hơi run người lên một chút, nàng thay đổi thế đánh cây phát trần ra chiêu “Trích tinh phát pháp”. Những sợi lông ở phát trần nhọn tựa kim châm tấn công như bão táp.

Huỳnh Long Tử giật mình tựa hồ như lão không tin ở mắt mình la lên một tiếng kinh ngạc. Công chúa quát lên lạnh lùng: - Bữa nay bản cô nương nhất định không tha người.

Cây phát trần của công chúa trong chớp mắt tựa hồ như được thần giúp, rít lên những tiếng vù vù nghe mà phát khiếp.

Chấp Phát Tiên Tử cũng cảm thấy có điều kinh dị.

Bấy giờ Phan Tịnh lại thay đổi chưởng pháp, chàng thi triển phép chưởng của Tinh Nhất Tử truyền cho để đối phó. Cứ bề ngoài mà xét, thì chưởng phong của chàng phát ra ù ù mãnh liệt tuyệt không thấy sút kém chút nào. Song thực tế chàng đã cố ý chỉ vận dụng chưa đến năm thành chân lực. Cả chiêu “Lôi ấn vô tình” vừa rồi chàng vừa phóng ra vừa giảm công lực vì thế công chúa mới đoạt lại được tiên cơ.

Công chúa thấy áp lực giảm sút, công lực càng tăng lên gấp bội. Nàng tiến mỗi lúc một sát lại đối phương.

Phan Tịnh sợ sệt phụ khám phá ra mưu cơ của mình liền quát lên một tiếng: - Phạt pháp “phép đánh bằng phát trần” thật là tuyệt diệu.

Chàng giả vờ nghiêng rít hai hàng răng trong chớp mắt phóng ra tám chưởng liền, uy thế mãnh liệt vô cùng! Công chúa cũng la lên lạnh lùng múa loạn cây phát trần phát ra những tiếng rít ghê rợn chứ không chịu kém.

Bất thành linh nàng xoay hai chân quát phát trần đánh vào một cái. Phan Tịnh đột nhiên la lên một tiếng “úi chao!” rồi tiếp theo một tiếng “chát” vang lên.

Bên vai tả chàng đã bị trúng phát trần. Công chúa quán cây phát trần giựt mạnh.

Phan Tịnh bị rách toạt một miếng vật áo. Công chúa càng ra sức tấn công mãnh liệt hơn.

Nàng biết là Phan Tịnh lừa gạt giấu cợt nàng. Càng nghĩ càng tức, nàng quát lên: - Đừng chạy! Bữa nay bản cô nương sẽ làm cho người đẹp mắt.

Phan Tịnh phóng ra luôn ba chưởng. Công chúa né tránh song vùng phát trần đánh xuống lưng chàng “véo” một cái. Chàng bị rách một miếng áo nữa.

Huỳnh Long Tử cùng Chấp Phát Tiên Tử thấy vậy cả kinh thất sắc.

Huỳnh Long Tử tức quá lớn tiếng quát hỏi: - Đồ đệ! Sao người không dùng “Lôi ấn chưởng” để đánh y?

Chấp Phát Tiên Tử toàn chân run lên bần bật sắc mặt lợt lạt gọi đồ đệ một cách yếu ớt: - Vân nhi.

Nỗi lo của bà mỗi lúc một phát hiện, vì bà không muốn cho công chúa đánh bại Phan Tịnh. Bà yêu Huỳnh Long Tử bằng một ái tình trong sạch không muốn cho Huỳnh Long Tử chìm đắm vào bể ái.

Bà chỉ hy vọng Huỳnh Long Tử luyện thành tám thân đao gươm chém không vào rồi đi nhân du ở chốn sơn lâm, kéo dài cuộc đời của bậc thần tiên.

Mấy chục năm nay Chấp Phát Tiên Tử thủy chung vẫn không thay đổi ý định. Đó cũng là một sự dụng tâm đau khổ của bà. Bấy giờ bà thấy công chúa sắp đánh bại Phan Tịnh thì từ đây trở đi biết lấy lý do nào để cự tuyệt Huỳnh Long Tử không cho lão quần quít bên mình bà? Huỳnh Long Tử thì lại thấy cuộc đấu bị thua là một điều sỉ nhục không thể tha thứ được nên quát mắng âm âm. Trước lão đã tuyên lời trọng thệ trước mặt sư phụ là đấu đâu phải thắng đó. Nhưng cái dụng ý của Phan Tịnh thì lại khác.

Phan Tịnh cùng công chúa đồng thời nghe tiếng gọi Huỳnh Long Tử và Cháp Phát Tiên Tử. Cả hai cùng hướng về phía sư phụ. Trong lòng công chúa bức bối vô cùng. Trái lại Phan Tịnh hí hỏ cười thầm.

Tay phát trần của công chúa đã dần thông thả lại.

Huỳnh Long Tử lập tức quát hỏi: - “Lôi ẩn chưởng” là một môn tuyệt kỹ thiên hạ vô địch. Sao người lại bỏ cái sở trường để thi triển cái sở đoản?

Phan Tịnh thấy đường phát trần của công chúa đã hoãn lại. Chàng lùi lại năm sáu thước thu hai tay về, đứng yên không nhúc nhích.

Công chúa lập tức tỉnh táo lại tức giận quát lên: - Người có bản lĩnh gì cho ra hết đi!

Dứt lời nàng vung cây phát trần tựa như con rồng vùng vẫy trên không. Phan Tịnh khẽ la lên một tiếng. Chàng vung hai chưởng lên, hai đạo hồng quang cũng theo bàn tay phát ra mà không một tiếng động. Chiêu “Lôi ẩn vô tình” này, nhắm đánh vào công chúa. Nàng chống sao lại được thế chưởng này. Nhưng thế chưởng của Phan Tịnh tới mình nàng thì chàng thu bớt chân lực mấy phần.

Huỳnh Long Tử cặp mắt nảy lửa chăm chú nhìn Phan Tịnh cùng thế chưởng áp bức công chúa. Lão lẩm bẩm: - Thị nhất định bị bại vì chiêu này!

Văng vẳng có tiếng như sấm dậy, nhưng toàn thân công chúa chỉ rung lên một chút. Nàng chỉ đầu ngón chân xuống rồi cầm cây phát trần đâm thẳng tới Phan Tịnh như một mũi tên bắn ra. Chiêu “Trích tinh phát pháp” này tinh diệu tuyệt luân quét ngang một cái.

Phan Tịnh né người đi nhưng cây phát trần cũng đi quanh tới. Soạt một tiếng cây phát trần trúng vào lưng chàng khiến chàng rách áo để hở cả da thịt ra, vờ cầm giận quát lên: - Cô nương! Thủ đoạn cô thật độc ác?

Rồi chàng tiện tay lại phóng ra một đòn “Lôi hỏa chưởng”, nhưng công chúa tránh được ngay.

Véo! Véo! Véo! Cây phát trần vụt ba roi liền, chiêu nào cũng cực kỳ linh diệu, chiêu đầu đánh trúng tay trái Phan Tịnh. Chiêu thứ hai suýt nữa quán vào cổ chàng. Chiêu thứ ba đi lướt qua mặt chàng trông rất nguy hiểm.

Tuy những chiêu này chưa chạm vào da thịt chàng nhưng luồng gió quét qua mặt lạnh buốt.

Lát sau lại có tiếng “úi chà!” bật lên rồi một bóng xanh bắn ra ngoài hơn trượng.

Huỳnh Long Tử tức giận râu tóc dựng cả lên cặp mắt cơ hồ như nảy lửa. Lão nắm tay kêu lên: - Tức quá! Tức quá!

Cháp Phát Tiên Tử thì cặp mắt chiếu ra những tia sáng kỳ dị. Bà nhìn Huỳnh Long Tử thở dài một tiếng rồi ngồi xuống phiến đá lớn.

Phan Tịnh ngược mắt nhìn hai người chàng lẩm bẩm: - Sư phụ ơi! Đệ tử làm thay cho sư phụ rồi đó. Sư phụ thử nhìn về mặt sư thúc mà coi.

Rồi chàng lập tức giả vờ thờ mặt ra. Đồng thời vận chân khí cho mặt đỏ bừng lên chân tay cuống quýt.

Công chúa vẫn ngấm ngầm giận chàng lừa bịp và giễu cợt mình khẽ la lên một tiếng rồi nói: - Bữa nay ta bắt người phải xin tha! Phát pháp càng dữ dội hơn nàng tấn công như vũ bão. Phan Tịnh bị vây bọc bởi một làn bóng phát trần.

Huỳnh Long Tử vẫn đứng yên vừa chăm chú theo dõi cuộc đấu vừa nghiêng răng lại.

Bất thành linh công chúa quát lên thật to: - Coi đây.

Lại thấy Phan Tịnh loạng choạng mấy cái lùi lại năm bước.

Công chúa rượt tới bóng xanh thì bóng theo hình. Phan Tịnh lại rú lên một tiếng rồi lùi luôn mấy bước nữa tưởng như chàng không còn sức mà chiến đấu.

Công chúa thấy thế cũng bớt tức đi được đôi phần. Nàng đưa mắt nhìn Phan Tịnh thì thấy chàng lộ vẻ đau khổ vô cùng. Nàng thu phát trần lại rồi đứng yên lẩm bẩm: “Bản lĩnh người chẳng qua cũng đến thế mà thôi, sao còn dám khinh người ra mặt.” Thốt nhiên nàng động lòng nhớ tới lời Phan Tịnh bảo. Ngày mai

có người tới đào mộ Lan Phi để lấy bảo bối! Lan Phi vốn cùng nàng giao tình rất hợp và cùng nghiên cứu những sách lạ. Hai người ở với nhau lâu ngày tự nhiên có mối tình cảm nồng nhiệt. Nhưng Lan Phi chưa từng nói với nàng là trước đã có tình nhân làm Thiếu giáo chủ phái Thất Tuyệt Giáo. Lan Phi có di ngôn lại là lúc táng bà thì để miệng ngậm “Hồi Thiên Bối Diệp”, mình mặc áo “Băng Lâm” nhưng nàng cũng không biết gì về những vật này. Bữa nay nàng chợt nghe nói có người đến đào mả lấy vật báu dĩ nhiên đối với nàng cũng là một việc quan hệ.

Nàng tự hỏi: “Ta muốn hỏi gã này cho biết rõ về vụ đó xem sao? Ta còn cần hỏi lại gã thi đậu Trạng, rồi được triệu làm phò mã phải chăng gã cũng dòm ngó di bảo của Lan Phi?” Công chúa nghĩ vậy toan mở miệng hỏi thẳng ngay. Nhưng Phan Tịnh mặt đã buồn rười rượi đến quỳ trước mặt Huỳnh Long Tử khẽ nói: - Sư phụ! Bản lãnh sư muội quả là ghê gớm đệ tử không thể địch lại.

Chàng chưa dứt lời Huỳnh Long Tử nét mặt tím bầm phóng chân đá Phan Tịnh ra ngoài một trượng. Lão tức giận gầm lên: - Mi chẳng ra trò trống gì, ai thèm nhận mi làm đồ đệ nữa bước ngay đi cho khuất mắt ta.

Phan Tịnh bị đá một cước rất trầm trọng chàng cảm thấy khí lực bùng lên giao động, nhưng cố nhẫn nại nét mặt chàng tuy lợt lạt song thoáng lộ một nụ cười.

Chàng nằm phục xuống đất lạy sư phụ một lạy rồi lại quay sang lạy Cháp Phát Tiên Tử một lạy nữa, nhưng không nói gì, chàng đứng dậy trở gót hướng về cửa hang đi ra.

Giữa lúc ấy con thỏ nhanh như tên bắn nhảy tọt vào bụng Cháp Phát Tiên Tử nói: - Một con quỷ sứ! Một con quỷ sứ.

Cháp Phát Tiên Tử nghe nói ngạc nhiên, ngoảnh đầu nhìn trên đỉnh núi. Đột nhiên có người cười ha hả nói: - Huỳnh Tu Tử tiền bối! Tiền bối giận đồ đệ lắm thì phải? Ha ha. Vương mỗ là người đầu tiên thi hơi với tiền bối đây. Trước mặt sư phụ tiền bối đã tuyên lời trọng thệ nên phải đánh đầu được đấy, còn đồ đệ của tiền bối có thể ước gì đâu? Được thua là sự thường của con nhà võ. Nếu thiên hạ ai cũng như tiền bối, một mực đòi thắng trận, vậy phần thua để cho ai? Vừa rồi tiền bối đá đồ đệ một cước, tại hạ xem chừng tiền bối hối hận lắm. Ha ha.

Huỳnh Long Tử nghe nói, đứng phắt lên, tức giận quát mắng: - Lão ăn xin Vương Tôn kia? Lại sắp giở trò khỉ gì đó?

Tà áo vàng vừa phát phối, người lão đã tung lên không, nhằm đỉnh núi nhảy bổ tới.

Cháp Phát Tiên Tử vẫn ngồi yên không nhúc nhích. Bà đang theo một ý nghĩ riêng. Đột nhiên bà ấy cất tiếng gọi: - Lão ăn xin Vương Tử! Đến đây làm chi?

Rồi bà lại vẫy tay gọi công chúa. Bà trở tay về phía Phan Tịnh đã chạy xa mười mấy trượng, nói: - Con đi tìm gã xem trước khi đến đây gã đã gặp lão ăn xin họ Vương này chưa?

Công chúa vâng lời chạy theo Phan Tịnh.

11. Biệt Huỳnh Long, Tiên Tử Lộ Chân Tình

Phan Tịnh không quay đầu lại vẫn nhìn ra phía ngoài động đi phẳng phẳng.

Công chúa chạy lướt đến bên chàng toan cất tiếng hỏi, lại nghĩ đến chuyện đào mả Lan Phi. Nàng còn đang suy tính xem nên hỏi việc nào trước thì Phan Tịnh đã lên tiếng: - Có điều gì, hãy ra ngoài kia rồi sẽ nói.

Công chúa nghĩ thế cũng phải, liền sánh vai cùng chàng mà đi. Nhưng hai người đều lẳng lặng không ai nói gì.

Công chúa quay sang nhìn Phan Tịnh thấy vẻ mặt chàng cương nghị nghiêm trang thì không khỏi rùng mình nghĩ thầm chàng là người văn võ toàn tài quang minh lỗi lạc, có lý đầu lại hành động một cách tiểu nhân đối với mình? Nghĩ vậy nàng khẽ hỏi: - Sư huynh quý tính đại danh là gì?

Phan Tịnh đáp cộc lốc: - Phan Tịnh!

Chứ không quay đầu lại.

Công chúa giật mình nghĩ thầm: “Gã là Phan Tịnh, không phải Phan Duy ư?” Nhưng nàng là người thông minh tuyệt đỉnh nghĩ rằng gã đã đem lòng lừa gạt người khác thì cái tên Phan Duy chỉ là tên giả.

Nàng lại nghĩ một lát rồi hỏi: - Sư bá bảo sư huynh là phò mã đương triều có đúng không?

Chàng nhắc lại hai chữ: - Phò mã.

Rồi trên mặt lộ ra một nụ cười quái lạ.

Nhưng đột nhiên chàng lại sa sầm nét mặt thoáng lộ sát khí. Chàng vừa nghe công chúa đề cập đến phò mã thì nghĩ ngay đến việc công chúa bị cướp đi chàng lại liên tưởng đến vụ Thiếu giáo chủ phái Thất Tuyệt Giáo sắp vào khu Minh Lăng đào mả Lan Phi rồi đến việc gia gia mình chưa biết sống chết nơi nào, ruột chàng nóng lên lửa đốt.

Chàng ngẩng đầu trông chiều trời thấy mặt trời đã xế bóng, mà từ Huỳnh Sơn tới kinh thành ít ra là phải mất đầy một ngày, một đêm nên chàng gia tăng cước trình cho lẹ hơn.

Công chúa thấy Phan Tịnh vừa nghe đến chuyện phò mã, đã mặt lộ sát khí thì không hiểu lòng chàng nghĩ ra sao? Nhưng nàng đã có thành kiến từ trước và chắc là Phan Tịnh nghe đến hai tiếng “phò mã” lấy làm nhục nhã, nàng lẩm bẩm: “Thật là một đứa ngông cuồng. Ta đường đường một vị công chúa đương triều, người là cái thứ gì mà đã làm tâng?”

Chỉ trong khoảnh khắc hai người đã ra khỏi địa phận hang động. Phan Tịnh liền dừng chân nói: - Nào! Cô nương có bản lĩnh gì giở hết ra, tại hạ xin lãnh giáo mấy chiêu.

Công chúa nghe chàng nói, nàng giật run lên bần bật hỏi: - Người muốn báo thù chăng?

Phan Tịnh đáp: - Cô nương muốn nói thế nào thì nói. Tôi chỉ xin lãnh giáo một cách quang minh chính đại mà thôi.

Công chúa bản tính ôn hòa bây giờ đã bớt giận nói: - Được lắm. Người đã muốn thế thì chẳng khó gì.

Nói xong cầm phát trần ra chiêu đánh tới.

Phan Tịnh né mình tránh khỏi, đòn công chúa quất vào khoảng không.

Nàng lại quất roi veo véo hai đòn nữa uy thế rất mãnh liệt.

Phan Tịnh lại lạng người đi tránh khỏi rồi khẽ nói: - Tại hạ đã nhường ba chiêu rồi bây giờ xin cô nương cần thận.

Đột nhiên chàng biến đổi thân pháp. Công chúa thấy bóng xanh lấp loáng trước mặt, mắt nàng vừa hoa lên một cái thì hai vai và sau lưng cảm thấy nóng bỏng. Nàng thét lên lạnh lạnh, vung “phát trần” đánh tới tấp. Nhưng Phan Tịnh đã nhảy ra xa ngoài ba trượng ôn tồn nói: - Xin kiếu sư muội! Tiểu huynh đi đây!

Chưa dứt lời chàng thi triển khinh công đi nhanh như bay, chớp mắt đã vượt trái núi, đông tuốt.

Công chúa tức quá dậm chân nói: - Ta không ngờ người tiểu nhân đến thế.

Nàng ngó lại mình thấy hai vai còn in vết bàn tay đen xì. Nàng đưa lên sờ thì chỗ áo in vết bàn tay nát ra như tro rớt xuống. Nàng kinh hãi người run lên bần bật.

Đột nhiên nàng nghe tiếng Cháp Phát Tiên Tử chạy theo gọi: - Vân nhi! Con làm sao vậy? Ta đã biết trước là con không địch nổi gã. Lúc này gã chịu thua con là vụ này bên trong còn có nhiều khuất khúc. Ta chắc rằng gã đã nghe lời lão ăn xin. Nhưng đó cũng chỉ là vì hảo ý.

Công chúa kinh ngạc một lát rồi nàng tỉnh ngộ ra nói: - À! Té ra gã vì việc tốt.

Chấp Phát Tiên Tử đột nhiên sa sầm nét mặt nói: - Vân nhi có điều con đã hiểu tâm ý ta mà dường như con quật cường quá độ.

Ngờ đâu Chấp Phát Tiên Tử vừa nói câu đó, công chúa đã tru lên khóc.

Chấp Phát Tiên Tử làm lành nói: - Vân nhi con khóc làm chi vậy? Gã định bụng chịu thua về tay con, giả tử con cũng nhường nhện gã thì hai bên sẽ thành thế bình quân có phải hay hơn không? Nay đã đến thế này thì cái dụng tâm của ta mấy chục năm trời thành ra uổng phí hết.

Công chúa càng khóc to hơn.

Chấp Phát Tiên Tử liền cầm lấy tay nàng nói: - Vân nhi, sự phụ ngẫu nhiên trách con mấy câu đó chỉ là đáng kể. Thôi con đừng khóc nữa về thay áo đi, bữa nay chắc con mệt lắm rồi, về nghỉ thôi.

Chấp Phát Tiên Tử an ủi công chúa khác nào một bà tử mẫu đối với con gái. Bỗng thấy công chúa đột nhiên nhảy xổ lại gục đầu vào lòng Tiên Tử vừa nức nở khóc vừa nói: - Sự phụ! Không phải con không buồn sự phụ đâu! Con chỉ giận gã mà thôi.

Chấp Phát Tiên Tử tỏ vẻ sửng sốt, bà không tin hỏi lại: - Sao? Vân nhi con căm giận gã ư?

Công chúa nức nở đáp: - Vâng con giận, giận gã làm con bức mình là chưa thể giết được gã.

Chấp Phát Tiên Tử lại càng không hiểu dịu dàng hỏi: - Vân nhi, tại sao con căm giận gã? Phải chăng vì gã dám chống lại ta một chương? Cái đó là tại ta muốn thử công lực gã, có gì đáng giận đâu, con ngốc quá.

Công chúa không khóc nữa nhưng đầu nàng vẫn gục vào lòng Tiên Tử. Nàng khẽ nói: - Sự phụ ơi, gã chính là phò mã đó!

Dứt lời nàng không nhin lại được khóc to lên.

Chấp Phát Tiên tử cũng la lên một tiếng: - Ủa!

Rồi không nói ra lời nữa. Lát sau bà lại cười hích hích nói: - Đúng là một đôi oan gia chẳng chịu đoàn tụ với nhau.

Công chúa đang khóc cũng bật cười. Nàng thổ thổ: - Sự phụ ơi! Việc này con nhất định xin sự phụ tác chủ cho, gã biểu đến kinh thành về việc tranh di bảo của Lan Phi, sự phụ tính con nên làm thế nào bây giờ?

Chấp Phát Tiên Tử trầm ngâm một lát rồi nói: - Con cũng đi đi. Giả tử gã vì bảo vật mà bán đứng con, thì đương nhiên không thể tha thứ được. Nhưng ta chắc là gã còn nguyên nhân khác, ta cũng theo con tới đó, lo gì không tìm ra nguyên nhân chính thức.

Công chúa nói: - Vâng! Nếu gã đem lòng tiểu nhân, con nhất định không dung tha.

Nàng vừa dứt lời thì đột nhiên một bóng vàng thoáng qua. Huỳnh Long Tử đã đứng sững trước mặt, cặp mắt lão nhìn chòng chọc Chấp Phát Tiên Tử, trên môi lão trông tựa như cười mà không phải cười.

Chấp Phát Tiên Tử nhìn ra phía khác để tránh luồng nhãn quang của lão rồi thùng thảng hỏi: - Lão ăn xin đi rồi ư?

Huỳnh Long Tử chưa trả lời và vẫn ngậy người ra nhìn bà.

Chấp Phát Tiên Tử đột nhiên nét mặt ửng hồng rồi đỏ bừng ra đến mang tai, bà có ý giận dỗi hỏi: - Long ca nhìn tiểu muội như vậy là có ý gì?

Huỳnh Long Tử đột nhiên cầm tay Tiên Tử, bà rùng mình rút tay về nói: - Long ca, bữa nay Long ca làm sao vậy dường như khác với mọi ngày.

Huỳnh Long Tử đáp: - Lãng muội ơi! Lãng muội đã bảo sau khi đánh bại ta rồi thì...

Lão chưa dứt lời thì Chấp Phát Tiên Tử đã cười khanh khách ngắt lời: - Ai đã thua ai đâu?

Huỳnh Long Tử đáp: - Đồ đệ ta bị thua rồi còn gì? Lãng muội, ta yêu nàng...

Huỳnh Long Tử nói mấy lời tình ái nhưng giọng lão cứng cỏi khó nghe. Công chúa đứng bên nghe thấy câu chuyện tình tứ liền trở gót đi vào động để mặc hai người to nhỏ với nhau.

Chấp Phát Tiên Tử cười nói: - Long ca! Mất Long ca mờ đi từ bao giờ vậy? Rõ ràng Vân nhi thua đấy chứ sao Long ca lại bảo đồ đệ mình thua. Long ca cứ nhìn sau lưng Vân nhi kia sẽ rõ.

Huỳnh Long Tử ngoảnh nhìn lại thấy trên lưng công chúa có một vết bàn tay cháy sém liền la lên: - Đó là chưởng lực “Lôi ấn vô tình” mà?

Chấp Phát Tiên Tử nói: - Chính thế, Vân nhi thật ra không thể địch nổi đồ đệ của Long ca.

Huỳnh Long Tử trong lòng nghi hoặc quay lại hỏi Chấp Phát Tiên Tử: - Thế này là nghĩa làm sao? Rõ ràng gã bị hạ rồi kia mà, Lãng muội không thấy hay sao?

Chấp Phát Tiên Tử hỏi lại: - Thì bây giờ Long ca không nhìn thấy chưởng lực “Lôi ấn vô tình” đấy ư? Thôi không nói nữa, động “Bất lưu nhân” này không giữ người ở lại, Long ca đi đi!

Huỳnh Long Tử hỏi: - Động “Bất lưu nhân” là thế nào?

Chấp Phát Tiên Tử đáp: - Đúng chứ, tiểu muội vừa mới đặt tên cho hang động này là Động “bất lưu nhân”.

Huỳnh Long Tử bộ râu vàng không gió mà lay động, lão nói khe: - Lãng muội ơi! Ta đã đợi nàng mấy chục năm trời, nữ nào nàng cự tuyệt con người ở ngoài ngàn dặm. Nhiều lúc ta đã nghĩ rằng nàng không phải là vợ ta.

Chấp Phát Tiên Tử nghe Huỳnh Long Tử nói vậy thì rung động cõi lòng. Bà cảm thấy mình quá phũ phàng với Huỳnh Long Tử, liền dịu dàng cười nói: - Long ca! Chúng ta cứ ở trong hoàn cảnh này chẳng hay lắm ư? Long ca có giữ được thể chất thuần dương thì mới có thể luyện được đến Linh Thủy “Lôi đình kinh”. Tiểu muội chỉ mong Long ca sớm luyện thành tám thân sắt thép chém không vào thì đôi ta há chẳng thành một quyến thuộc thần tiên vĩnh viễn hay sao? Long ca, tiểu muội nghĩ như vậy cũng chỉ vì Long ca mà thôi, chẳng lẽ Long ca lại cho tiểu muội là hạng bất cận nhân tình ư?

Chấp Phát Tiên Tử đem hết lời tâm sự thổ lộ với Huỳnh Long Tử rồi, bây giờ Huỳnh Long Tử mới tỉnh ngộ. Nhưng lão vẫn buồn rầu nói: - Lãng muội ơi! Thôi được ta đi đây! Lão ăn xin Vương Tử thế mà nói có lý. Ta hối hận không chịu nghe lời lão khuyên cáo để xảy ra hoàn cảnh đau khổ như ngày nay. Đời người sống được là bao? Dù cho có luyện được “Lôi đình kinh” cũng chẳng ích gì? Lãng muội đã muốn vậy thì hà tất đôi ta phải kết làm vợ chồng nữa.

Nói xong trở gót đi ngay.

Chấp Phát Tiên Tử nhìn tám thân cao lớn ra đi vun vút mà không ngăn nổi dòng lệ. Bà lẩm bẩm: “Năm tháng giục người đến cõi già nua. Mấy chục năm trời lãng phí mất cả! Ôi ta nghĩ lầm chẳng?” Rồi bà xúc động quá buột miệng kêu lên: - Long ca!

Huỳnh Long Tử nghe tiếng dừng bước quay lại hỏi: - Lãng muội có điều chi?

Lúc này hai người đã cách nhau đến ngoài mười trượng, Chấp Phát Tiên Tử cố nén lòng xúc động, ngoài mặt vẫn tươi cười hỏi: - Bây giờ Long ca đi đâu?

Huỳnh Long Tử cặp mắt nhìn bà loang loáng lớn tiếng đáp: - Nơi đây chẳng giữ người thì có nơi khác giữ. Lãng muội bảo trọng thân thể ta đi đây.

Dứt lời phất tay áo một cái, vượt núi băng băng mà đi.

Chấp Phát Tiên Tử run lên bần bật. Mặt hoa bần thần buồn bã. Bà ngậy người ra như tượng gỗ hồi lâu rồi tự nói một mình: - Chẳng lẽ Long ca lại phụ ta ư? Ta không tin từ đây chàng tuyệt tình với ta và còn có ngày quay trở lại.

Trong lòng Tiên Tử nổi lên những cơn sóng dạt dào không sao dẹp xuống được. Bà nhìn cây phát trần trong tay khẽ nói: “Long ca! Lần sau nếu tiểu muội không chết về “Lôi đình chưởng” của Long ca thì thế nào cũng đánh bại Long ca một phen để Long ca được thỏa nguyện ao ước!” Bà nghĩ như vậy rồi hai hàng châu lệ lã chã không cầm.

Bất thành linh trong động có tiếng quát tháo vọng lại, rồi một giọng cười the thé nói: - Ha ha Tiên Tử mà thoát được tay lão phu thì ta há chẳng uống kêu là...

Người này chưa xưng tên xong thì bị công chúa quát lên cắt lời.

Chấp Phát Tiên Tử mặt ngọc đột nhiên thoáng lộ sát khí, bà vung cây phát trần rồi như làn khói tỏa lướt về động “Bất lưu nhân”.

Trong động đã thấy có một người mặt dài, mặc áo đen đang vẫy đánh công chúa.

Bên dịch đang biến thể chưởng để chụp vào giữa làn ánh phát trần. Công chúa chân tay cuống quýt la hét luôn miệng đang lúc nguy cấp vô cùng bỗng nổi lên mấy câu hỏi: - Các vị là quý khách nơi nào? Đã vào động của ta sao lại không thông báo để có người ra nghênh đón?

Hai người áo đen vừa nghe thấy đã thu chưởng về đứng bên nhau. Người áo đen tóc kết trái đào khoanh tay hỏi: - Bọn tại hạ là tả hữu Hộ Pháp dưới trướng Cửu Hoa sơn chúa tên gọi là Ngưu Anh Mã Hùng. Tại hạ vâng lệnh sơn chúa dời gót ngọc đi Yên Minh một chuyến. Không ngờ kinh động đến Tiên Tử mong Tiên Tử tha tội cho.

Chấp Phát Tiên Tử chớp mắt đã đến trước hai người, cười lạt hỏi: - Ngưu Anh Mã Hùng kia, ta coi bộ hai người là Ngưu đầu mã kiểm.

- Nhưng hai cái tên này không được hay ho nên đổi là Ngưu Anh Mã Hùng, mong Tiên Tử thành toàn cho.

Chấp Phát Tiên Tử sa sầm nét mặt nói: - Loại người ma quái làm dơ bẩn cả tiên động của ta, ta còn thành toàn cái chi?

Gã kia đáp: - Sơn chúa dặn rằng sẽ ra đi lập tức. Xin Tiên Tử cho công chúa theo tại hạ về ngay.

Chấp Phát Tiên Tử không giơ tay lên mà cây phát trần trong tay cũng bay rung rinh. Bà không giận, cười hỏi: - Công chúa đâu?

Rồi bà nhìn công chúa nói: - Đồ đệ lại đây, ngươi thật là lớn mật dám đụng vào hổ tướng chốn âm tào là Ngưu đầu Mã kiểm, ta e rằng trên sinh tử há đã có tên ngươi để rồi tống vào ngục rút lưỡi.

Ngưu đầu Mã kiểm đưa mắt nhìn nhau. Đột nhiên Mã kiểm trở công chúa nói: - Nàng đây là Tĩnh Hoa Công chúa.

Chấp Phát Tiên Tử nhìn gã một cái khinh bỉ nói: - Nàng rõ ràng là đồ đệ ta sao ngươi dám bảo là công chúa?

Ngưu đầu Mã kiểm đưa mắt ra hiệu, đột nhiên quát lớn: - Tiên Tử! Mệnh lệnh Sơn chúa xem nặng bằng non. Xin thứ cho tại hạ vô lễ.

Bóng đen loáng một cái nhanh như điện chớp ra chiêu “Ngũ quỷ sư hồn trảo” chụp xuống trước ngực công chúa một cách thành linh.

Chấp Phát Tiên Tử đã cảm phần trong lòng, đột nhiên nổi lên trận cười sang sảng.

Bà vung tay một cái tung cây phát trần lên không. Lập tức trong vòng năm trượng đều bị bóng phát trần của bà chụp xuống.

Đồng thời bà vẫn cười hỏi: - Ngưu đầu Mã kiểm, chắc các ngươi đã biết tên ta ngày trước?

Ngưu đầu Mã kiểm la lên: - Tiên Tử thần thông quảng đại. Chút thân hèn mọn này không tự chủ được nữa rồi! Xin Tiên Tử mở cho đường sống.

Bọn chúng tuy giọng nói vậy nhưng liên liếp phóng “Ngũ quỷ sư hồn trảo” ra tả xung hữu đột trong làn ánh phát trần.

Chấp Phát Tiên Tử vẫn cười hỏi: - Các ngươi đã nghe đến Tam Phát Nữ bao giờ chưa?

Ngưu đầu Mã kiểm la lên: - Tiên Tử là Tam Phát Nữ mấy chục năm trước đây ư?

Chấp Phát Tiên Tử thủng thẳng đáp: - Đúng thế! Các ngươi chỉ tiếp được ta ba chiêu là ta không làm khó dễ gì nữa.

Nhưng...

Bà chưa dứt lời đã vung phát trần lên.

Đột nhiên hai tiếng rú thê thảm “úi chao” vang lên.

Hai bóng đèn đã bay ra ngoài ba trượng rớt xuống huỳnh huỵch rồi không nghe thấy tiếng gì nữa.

Hai gã bị trăm nghìn sợi tơ phát trần đâm vào mặt, chết rất thảm hại.

Công chúa bắt giặc buông một tiếng thở dài.

Chấp Phát Tiên Tử không để ý gì đến. Bà đảo mắt nhìn chung quanh một lượt rồi cười hỏi: - Sao ông bạn không lộ mặt ra?

Bốn bề vẫn phẳng lặng như tờ không có tiếng đáp lại.

Chấp Phát Tiên Tử cười lạt khê cong môi huýt một tiếng sáo.

Bống con thỏ đỏ đứng trên vách nhảy vọt tới.

Chấp Phát Tiên Tử lớn tiếng hỏi: - Hồng nhi, địch nhân lên vào động mà mi đi đâu?

Còn thỏ đáp: - Đi rồi. Đi hết rồi.

Tiên Tử hỏi: - Bọn chúng bao nhiêu người.

Con thỏ đáp: - Tám gã.

Tiên Tử hơi biến sắc mặt thở dài nói: - Đúng là số kiếp! Cái tên Tam Phát Nữ e rằng lại xuất hiện trong đám giang hồ.

Bà quay lại bảo công chúa: - Vân nhi, con sắp sửa rồi còn thượng lộ. Ta cũng đi với con một chuyến kinh thành, trên đường còn có nhiều chuyện ta cần nói với con. Ta ra ngoài kia chờ, con mau lên nghe.

Công chúa “ạ” một tiếng rồi quay vào thạch động một lát lại trở ra. Chấp Phát Tiên Tử cùng công chúa ra khỏi dãy Hoành sơn rồi đi ngày đêm nhắm về phía kinh thành tiến phát.

Nhắc lại Phan Tịnh rời khỏi dãy Hoành Sơn, trời đã quá ngọ thì đến kinh thành.

Chàng không vào thành tìm công chúa mà vào ngay khu Minh Lăng định ngấm ngầm theo dõi Thiếu giáo chủ phái Thất Tuyệt Giáo để đến mộ Lan Phi. Nhưng xưa nay ít khi thiên tòng nhân nguyện, chỉ còn trông vào thời vận mà thôi.

Dĩ nhiên chàng cần đến khu Minh Lăng trước Thiếu giáo chủ Tề Ni Cáp Tư. Việc đầu tiên là phải đứng rình một bên đợi trừ ba gã áo đen giữ trong lăng miếu Lan Phi.

Phan Tịnh đến Yên Minh vào khoảng hết canh tư, chàng không dừng lại chút nào, đi thẳng đến khu Minh Lăng chàng đứng ở sườn đồi thoải thoải nhìn về phía trước tính toán sơ qua một chút rồi bon bon tiến lên trước miếu Lan Phi, giữa đám cỏ dại mọc um tùm mấy xác chết nằm lăn ra đó coi rất thương tâm.

Chàng đâm ra do dự nghi ngờ lắm bầm một mình: - Dĩ nhiên là nơi đã có mấy kẻ vào đợi giữ, nhưng sáng mai Tề Ni Cáp Tư vào mộ Lan Phi sẽ trừ diệt hết, ta muốn theo gã vào mộ tất phải có một vị trí thuận tiện mới được, mà vị trí tốt nhất đương nhiên ẩn mình trong lăng miếu cửa ngõ dẫn vào mộ Lan Phi.

Chàng nghĩ vậy lập tức rảo bước đi về phía lăng miếu Lan Phi, chàng đứng trước cửa miếu trên môi lại thoáng qua một nụ cười ngạo nghễ như lần trước đã vào đây, chàng bình tĩnh lên tiếng: - Mấy ông bạn! Ta đến đây! Nhưng lần này hàn sinh đã biết mấy ông bạn là ai rồi. Bây giờ ta lại muốn vào trong.

Không ngờ chàng chưa nói dứt lời mé bên lăng miếu Lan Phi thốt nhiên có thanh âm sang sảng đáp lại: - Rõ ràng một bậc cao sang phò mã đương triều sao lại tự xưng là hàn sinh? Trên đời chưa thấy ai tự khinh mình như phò mã?

Phan Tịnh rùng mình nghĩ thầm: - Mụ cũng đến đây rồi.

Chàng định thần ngoảnh về mé tả cười nói: - Phụng Điện Điện chúa tại động U-U cũng đến đây rồi ư, không cần hỏi cũng hiểu Động chúa với tại hạ đến đây cùng mục đích. Nhưng Điện chúa ẩn mình trong đó phỏng được ích gì.

- Ồ, ở đây còn nhiều người khác nữa.

- Vậy ư, thế ra đây là nơi rỗng phước hồ nắp thế mà tại hạ không hay. Điện chúa bảo còn ai nữa?

Đột nhiên mé hữu có thanh âm một thiếu nữ lên tiếng: - Còn ta nữa người không đếm ư?

Phan Tịnh lại quay mặt về mé hữu nhưng không trông rõ người, chàng không khỏi bật cười hỏi: - Người là ai?

- Hôm qua mới được ban cho ba chưởng vết thương hãy còn mới nguyên, bây giờ người đã quên rồi ư? Này, này! Ta bảo cho người hay! Người đừng hồng lấy được di bảo của Lan Phi!

Phan Tịnh ngạc nhiên hỏi: - Ủa! Sư muội đấy ư? Sư muội đến từ bao giờ? Ngu huynh phải phóng chưởng vào sư muội quả là một mối khổ tâm không lường được. Sư muội còn để tâm làm chi?

- Đúng rồi! Nếu người không làm thế tất bị sư bá đuổi ra khỏi môn phái phải không? Phò mã ơi! Sao không dẫn công chúa đến đây? Ta nghe công chúa biết đường vào mộ Lan Phi để lấy di bảo kia mà? Nếu người được nàng dẫn đi, có khỏi phải mất công đợi thẳng cha Tề Ni Cáp Tư gì gì đó không?

- Sư muội những việc đó ngu huynh tưởng sư muội đã biết rồi! Phải lắm. Nếu công chúa chưa bị người động U-U bắt đem đi thì dĩ nhiên ta đã cùng đến đây với công chúa.

- Chà! Người là một đứa tiểu nhân khinh người. Ta chắc công chúa đã hiểu rõ những gian kế của người. Nàng căm hận người khi nào còn chịu đi với người!

Phan Tịnh biến đổi sắc mặt, lúc đỏ hồng lúc trắng nhợt, chàng ấp úng nói: - Sư muội lại mắng ta đó chẳng?

- Ta không mắng người thì thiên hạ cũng thóa mạ người là một kẻ vô tình, tham lại. Như thế đâu phải là hành vi của con người hào hiệp.

Phan Tịnh khích động lớn tiếng nói: - Sư muội ơi, ta có điều đau lòng không thể nói ra được?

- Đau lòng ư? Chà! Dù người có chỗ đau lòng lớn hơn nữa cũng không nên làm những việc tổn thương đến người khác để cầu lợi cho mình. Người đừng gọi ta là sư muội nữa. Ta không thể có cái hạng sư huynh như người được.

Phan Tịnh giận như điên, chàng gằn giọng hỏi: - Sư muội coi ta đề hèn đến thế ư?

- Thì căn bản người thuộc hàng hạ lưu!

Phan Tịnh đau tức như bị đâm vào ruột chàng gầm lên: - Sư muội!

Rồi chàng buông một tràng cười thê thảm nói: - Ha ha! Sư muội thóa mạ hay quá! Phan Tịnh quả là hàng hạ lưu nhưng chưa làm dơ bẩn tấm thân trong trắng của công chúa. Đến mai Phan Tịnh này sẽ vào thành để giải trừ hôn ước. Ta biết rằng công chúa cành vàng lá ngọc mà ta là hạng hạ lưu đề hèn, xứng đôi với nàng thế nào được!

Giữa lúc ấy trong lang miếu Lan Phi đột nhiên có tiếng cười the thé vọng ra: - Dù người có giải trừ hôn ước với công chúa nhưng vẫn là phường bất nghĩa.

Phan Tịnh tức giận gầm lên: - Người đón lấy! Vừa dứt lời bóng xanh lấp loáng một cái chàng đã sấn vào trong lang miếu Lan Phi. Nhưng định thần nhìn lại thì trước cửa hình bán nguyệt tòa lăng miếu nhỏ xíu đã có chín đại hán cao lớn đứng đó.

Phan Tịnh đưa mắt nhìn thoáng chín người thì trong đám này không có một gã quý vương môn đồ nào.

12. Mưu Đoạt Bảo Vật, Thiếu Niên Ra Kỳ Thế

Gã đầu mé hữu cười lạt đáp: - Bọn ta coi người chẳng vào đâu!

Phan Tịnh dùng thế sét nổ không kịp bưng tai, hai tay phóng ra chiêu “Lôi hỏa lương bạc” đánh vào một tiếng ánh lửa bốc lên rần rần.

Cả chín gã bên đối phương đều phóng chưởng ra phản kích “sầm” một tiếng kinh hồn.

Phan Tịnh tưởng chừng như trời long đất lở. Người chàng loạng choạng bắn ra ngoài lảng miếu.

Chân chàng chưa chấm đất thì trong miếu có tiếng thét rất lớn: - Trước mặt Cửu Ngục Diêm La ngươi còn hòng sống mà về được ư? Mau mau nộp mạng đi!

Hai bóng đen nhanh như chớp lao ra ngoài cửa. Chúng xòe năm ngón tay như móc câu chụp xuống trước ngực Phan Tịnh.

Phan Tịnh cả kinh thất sắc la lên một tiếng rồi lăn mình đi, đồng thời chàng ngấm ngấm đổi chiêu.

Hai bóng đen nhảy xổ vào khoảng không, lúc quay lại được thì đã bị nắm giữ.

Phan Tịnh đứng ngay dậy vừa quát vừa phóng chiêu “Lôi thiên đỉnh tráng” đánh “véo” một cái.

Bỗng nghe hai bóng đen “ọe” lên một tiếng như bị nghẹt thở, người chúng bắn ra ngoài ba trượng, đen thui chết liền.

Chỉ trong nháy mắt từ trong miếu vọng ra những tiếng gầm thét quát tháo, rồi bảy bóng đen tới tấp nhảy vọt ra, chưởng phong nổi lên “ầm ầm”!

Phan Tịnh hai mắt tóe ra những tia hào quang dữ dội, đằng hắng một tiếng, lùi lại nửa bước, thét lên: - Kẻ nào muốn chết thì xông lại đây!

Chàng chưa dứt lời, bảy bóng người đã vọt lên không nhảy xổ tới.

Phan Tịnh lặng lẽ phóng cả hai chưởng ra, đồng thời cất tiếng nói: - Các ngươi về bảo Cửu Hoa Sơn Chúa hay rằng bất luận y giở trò gì, Phan Tịnh này cũng đón tiếp được. Bữa nay ta đành đắc tội với y.

Bỗng nghe mấy tiếng rên ư ư tiếp theo. Trong bảy bóng đen nhảy xổ tới thì có ba tên chết ngay tại chỗ và trước ngực mỗi tên đều có in vết chưởng đen sì.

Còn bốn bóng đen khác gầm lên một tiếng rồi nhảy lùi lại năm trượng.

Phan Tịnh đứng nguyên chỗ. Về mặt chàng vừa mới nghiêm trọng, bây giờ lại bắt đầu thoảng một nụ cười trên môi. Chàng nói: - Còn ai muốn ném món chưởng “Lôi ấn vô tình” của ta nữa không?

Bất thành linh một tiếng hú từ khu Minh Lăng trên sườn non thoai thoải vọng lại.

Mé tả, một âm thanh tức giận nghe như tiếng nhạc ngựa thét lên: - Ta bảo cho ngươi hay trước mà giữ mình. Ba vị Điện chúa Long, Lân, Quy đã đến đó! Lần trước ngươi đánh Long, Lân Điện chúa học máu ra. Mối thù đó không trả không được.

Phan Tịnh không cười nữa, đáp: - Bọn chúng đến đây vừa khéo. Nếu chúng không kiếm ta, ta cũng phải đi kiếm chúng, cả Phụng Điện Điện chúa nữa?

Đối phương hỏi lại: - Phải chăng ngươi muốn đòi em gái ngươi cùng công chúa về? Ta nói rõ cho ngươi hay. Công chúa cùng em gái ngươi đã lọt vào tay ta thì đừng hòng lấy về nữa.

- Sao vậy?

- Không sao cả vì những người đó không ở đây nữa.

Phan Tịnh tưởng đến thảm hình của cô gái thuộc Phụng Điện thì không khỏi ớn da gà. Chàng tức giận gầm lên: - Ngươi sát hại cả rồi ư?

Bỗng tiếng gió bay tà áo lất phất trên không rồi ba người đứng tuổi, một người áo đỏ, một người áo xanh, và một người áo tía hạ mình xuống trước mặt Phan Tịnh, ba người đó chính là Điện chúa Long Điện, Lân Điện và Quy Điện thuộc động U- U.

Long Điện Điện chúa mặt đen như quỷ sứ lạnh lùng hỏi lại: - Giết chúng thì đã sao?

- Chà chà! Trong ba ngày nếu bọn người không chịu giao trả công chúa và em gái ta, thì rồi các người sẽ biết!

Đột nhiên Phan Tịnh phóng chưởng ra nhanh như chớp đánh vào một tiếng trúnng một trong bốn tên thuộc bọn còn sống sót. Đồng thời chàng quát lớn: - Sao còn chưa rút đi?

Một gã áo đen ngã lăn ra, trước ngực cũng in dấu một bàn tay cháy đen.

Phan Tịnh quay lại lớn tiếng bảo bọn Điện chúa: - Nếu động U-U không giao trả công chúa cùng em gái thì trong ba ngày ta sẽ lấy máu các người để rửa động!

Ba vị Điện chúa Long, Lâm, Quy thấy vậy cả kinh, thất sắc nói: - Thằng lỏi này quả nhiên được chân truyền của Huỳnh Long Tử!

Ba người không tự chủ được, lùi lại năm trượng.

Còn ba gã áo đen kia hốt hoảng la lên: - Thằng lỏi kia hãy chờ đó!

Rồi cả ba chạy như bay.

Phan Tịnh đảo mắt nhìn mỗi người trong trường đấu. Chàng bật lên tiếng cười ha hả, rồi chỉ đầu ngón chân xuống nhảy vào trong lăng miếu Lan Phi.

Miếu này rộng chừng năm trượng vuông, trừ một pho tượng thần linh vị Lan Phi, ngoài ra trống rỗng không còn có một chỗ nào để ẩn nấp được Phan Tịnh lắm bắm: - Cứ nghe lời đồn thì lỏi vào mộ Lan Phi ở trong tòa miếu này. Nhưng xem tình hình thì chưa chắc đã phải ở đây.

Chàng bước trên nền miếu, cảm thấy có tiếng rung động khẽ, liền cúi đầu nhìn xuống thì thấy khắp nền tòa miếu, chỗ nào cũng có vết đào bới. Chàng chắc rằng Cửu Hoa Sơn Chúa đã phái người đến để đào bới móc máy lên để tìm đường vào huyết.

Phan Tịnh vẫn không hiểu ra sao tự hỏi: - Hay là lời đồn sai, và như vậy thì e rằng mình cũng không hy vọng vào được tới mộ Lan Phi.

Chàng còn đang suy nghĩ thì đột nhiên thấy có một bóng trắng lấp ló. Phụng Điện Điện chúa tại động U-U đã đứng ngoài cửa miếu. Mặt mũi vẫn bịt một tấm sa mỏng.

Mụ bật tiếng cười rồi lên giọng sang sảng hỏi: - Ta có vào được không?

Phan Tịnh hơi tức mình, hỏi lại: - Sao trước người không dám vào, bây giờ người thấy ta đánh đuổi bọn Cửu Ngục Diêm La đi rồi mới mò đến?

Rồi chàng nghĩ thầm: - Mình ta ở trong miếu này mới có thể giữ kín, không để cho Thiếu giáo chủ là Tề Ni Cáp Tử phát giác ra, đừng theo hút y vào mộ Lan Phi được. Nếu có nhiều người tất y khám phá ra và kế hoạch của mình sẽ bị thất bại.

Nghĩ vậy chàng cương quyết đáp: - Không được. Có lý đâu Phan Tịnh này lại để cho kẻ khác lợi dụng.

Phụng Điện Điện chúa khoa chân bước vào cười nói: - Không được thì cũng phải được! Bộ người giữ một mình được chăng?

Phan Tịnh khề gờ hai tay lên hậm hực nói: - Người muốn chết chăng? Ta đã bảo không được là không được?

Phụng Điện Điện chúa cười khẩy nói: - Chỗ này có phải của người đâu?

Rồi mụ giơ tay phía ngoài vậy.

Long, Lâm, Quy ba Điện chúa nhảy vọt đến thế là đủ mặt Tứ Linh động U- U.

Phan Tịnh đột nhiên cả cười nói: - Giỏi lắm! Các người vào cả đi! Sao không tự hỏi xem liệu có tiếp nối được một phát chưởng “Lôi ẩn vô tình” của ta không?

Phụng Điện Điện chúa lớn tiếng đáp: - Phan Tịnh! Người cứ việc hạ thủ đi ta há sợ người sao?

Tứ Linh Điện chúa động U-U vẻ mặt nghiêm trọng, ngấm ngấm ngưng tụ chân lực.

Phan Tịnh tủm tủm cười đang sắp ra tay thì trước mặt bỗng thoáng qua một bóng xanh. Trong miếu lại thêm một gã thiếu niên đẹp trai mình mặc áo lam.

Bốn người trong miếu đã là những tay cao thủ đương thời, lại thấy thiếu niên này cặp mắt đen láy, Phan Tịnh biết ngay cả bọn Tứ Linh Điện chúa cùng gã mới đến đều có bản lãnh thượng thừa. Nhưng không hiểu gã thiếu niên là ai.

Phan Tịnh cất tiếng hỏi: - Huynh đài là ai?

Thiếu niên áo lam đảo mắt nhìn bốn người một lượt không trả lời Phan Tịnh chỉ lăm bắm một mình: - Cứ lực lượng của năm người bọn ta đại khái có thể làm được.

Gã lại đảo mắt nhìn xung quanh và nhìn kỹ trong miếu hết một lượt nhú cặp lông mày khê nói: - Nhưng cũng có điều hơi khó đây.

Phan Tịnh lớn tiếng hỏi lại: - Huynh đài có dụng ý gì?

Thiếu niên áo lam đưa mắt ngó Phan Tịnh rồi đáp: - Phan huynh đừng nóng nảy! Trước kia “Vũ Nội Ngũ Tuyệt” Phan đại hiệp tuy tính khí cương cường nhưng không nóng nảy như Phan huynh. Phan huynh liệu có thể nghe tiểu đệ hầy tạm thời gác bỏ hết những mối tiền oán với Tứ Linh Điện chúa được chăng?

Phan Tịnh tức mình đáp: - Bọn chúng cướp vợ và em gái tại hạ. Mối hận này không thể quên được!

Thiếu niên áo lam cười hỏi: - Phan huynh đến đây phải chăng vì ý muốn lấy được di bảo của Lan Phi?

- Tất nhiên là thế!

Thiếu niên áo lam trên môi thoáng một nụ cười nói: - Phan huynh tưởng làm được ư? Phái Thất Tuyệt Giáo có bảy tuyệt kỹ là tuyệt kiếm, tuyệt chưởng, tuyệt chỉ, tuyệt huyệt, tuyệt nhạc, tuyệt thái, tuyệt sắc. Môn nào cũng ghê gớm? Thiếu giáo chủ phái Thất Tuyệt Giáo có những môn tuyệt chưởng, tuyệt kiếm, tuyệt chỉ, liệu Phan huynh có chịu đựng được không?

Phan Tịnh nghe gã nói ngấm ngấm kinh hãi nghĩ thầm: - Chàng thiếu niên này là ai? Tất cả mọi người vô lâm ở Kinh đô chẳng ai hiểu Thất Tuyệt Giáo chỉ biết rằng phái đó tuyệt nghệ cao thâm khôn lường, chứ không hiểu nội tình, mà gã này nói toạc ra được hết thì chắc y phải là tay lừng lẫy tiếng tăm.

Nhưng chàng cũng đáp: - Bất luận Thiếu giáo chủ Thất Tuyệt Giáo về võ công có quái dị đến đâu đi nữa, mà gặp tình trạng bức bách cần phải chiến đấu thì tại hạ cũng quyết không sợ. Huống chi tại hạ tạm thời chưa tính đến chuyện ra mặt giao phong với y.

Thiếu niên áo lam vẫn cười nói: - Đã biết rõ mình không làm nổi mà cứ làm thì đâu phải là bậc trí giả. Phan huynh tưởng ẩn mình trong một nơi rồi lừa lúc y không đề ý đi theo lên vào trong mộ Lan Phi, phải không? Nếu Phan huynh tưởng làm thế mà được thì ngại thơ quá.

Phan Tịnh bị thiếu niên nói huych toẹt ý định của mình thì thẹn đỏ mặt lên.

Chàng nghĩ lại thì lời thiếu niên áo lam nói rất đúng mà kế hoạch của mình thiệt ấu trĩ quá, không thể nào làm được. Chàng cứng họng không biết nói sao.

Thiếu niên áo lam nhìn chàng nói tiếp: - Phan huynh! Tiểu đệ nói thẳng, xin Phan huynh đừng trách. Hiện nay muốn cho di bảo của Lan Phi khỏi lọt vào tay người khác thì chỉ còn một cách là tất cả các phái vô Kinh đô ta đồng tâm nhất trí, hợp lực với nhau để đối phó với Tề Ni Cáp Tử lúc y vào mộ Lan Phi. Phan huynh có hiểu ý của tiểu đệ không?

Phụng Điện Điện chúa động U-U hỏi xen vào: - Theo ý kiến tôn giả thì cả sáu người chúng ta đây phải hợp lực để đối phó với Thất Tuyệt Giáo phải không?

- Đồng cô nương thật là thông minh? ý kiến tại hạ quả nhiên như vậy. Tại hạ nghĩ rằng sáu người chúng ta hợp sức với nhau nhất định có thể đoạt lại tẩm địa đồ vẽ trên mai rùa hiện ở trong tay Tề Ni Cáp Tử.

Phan Tịnh nghĩ thầm: - Kế này rất hay. Dù không đoạt lại được tẩm mai rùa, thì cũng có thể ngăn trở Tề Ni Cáp Tử, không để cho y vào mộ. Có thể thì Hồi Thiên Bối Diệp mới tạm thời khỏi lọt vào tay Thất Tuyệt Giáo. Lúc đó mình sẽ gắng sức tìm cách cứu công chúa, may ra có thể được.

Phan Tịnh còn đang ngăm ngăm thì ngoài cửa miếu đột nhiên có người xuất hiện cất tiếng hỏi: - Ta cũng tham gia vào vụ này được chẳng?

Phan Tịnh thấy người đó chính là truyền nhân của Chấp Phát Tiên Tử thì mừng thầm nghĩ bụng: - Tuy nàng với ta không hợp tính nhau, nhưng cũng là người bên mình và đối với ta có lợi chứ không có hại.

Chàng liền cười đáp: - Nếu được sư muội tham dự vào thì còn nói gì nữa. Có lý đâu còn không thuận?

Thiếu niên áo lam thấy nàng che mặt bằng tấm khăn trắng liền cười hỏi: - Quý tính cô nương là gì?

Công chúa đáp: - Tiểu muội là Chu Vân.

Nói xong nàng đi vào mé tả đứng trong góc miếu, tựa lưng vào tường.

Lân Điện Điện chúa động U-U thốt nhiên lên tiếng hỏi thiếu niên áo lam: - Người cũng phải xưng danh đi!

Chàng thiếu niên áo lam đột nhiên trợn mắt lên hỏi: - Đào Bách Xuyên! Trang chúa Trang Thập Lý Đào hoa đang kiếm người đó. Người không nhận biết ta, nhưng ta biết người rồi. Người có chủ ý gì?

Trong miếu tối om, mọi người thấy gã sắc mặt biến đổi, tựa hồ như muốn nói nữa rồi lại thôi.

Sau thiếu niên áo lam đồng dục nói tiếp: - Tại hạ là La Hạo, ba bữa trước đây mới từ chỗ Thất Tuyệt giáo ở Hồi Cương chạy về, vì biết rằng mấy năm nay, Thất Tuyệt Giáo vẫn có ý dòm ngó Kinh đô, mà Thiếu giáo chủ sẽ đi trước để bố trí sẵn sàng đón bọn kia. Thanh thế phái Thất Tuyệt giáo rất lớn, e rằng bây giờ họ đã khởi hành rồi. Bối Diệp trong mộ Lan Phi thiết có quan hệ đến sự tồn vong của các phái võ Kinh đô. Tại hạ chủ trương cướp lại tấm Qui bối đồ (bản đồ vẽ trên lưng rùa) rồi vào mộ lấy di bảo đem đến một nơi thanh vắng để chúng ta cùng nghiên cứu chân kinh. Các vị nghĩ sao?

Mọi người lẳng lặng không ai nói gì.

Phan Tịnh đột nhiên nói: - La huynh, tại hạ đến đây không phải vì kinh Bối Diệp, mà vì...

Chàng đang nói dở thì La Hạo ngắt lời: - Phan huynh đừng nói nữa. Tâm sự của Phan huynh tại hạ đã biết rõ rồi.

Phan Tịnh lại càng kinh ngạc tự hỏi: - Gã này lai lịch ra sao? Đường như chẳng chuyện gì của mình là gã không biết.

Thiếu niên áo lam không nói gì đến chàng nữa. Gã lớn tiếng tuyên bố: - Chúng ta đã không có điều chi dị nghị, như vậy là quyết định rồi. Bây giờ xin chư vị chia ra mai phục các nơi, chờ gặp thời cơ là cướp lại Qui bối đồ và nhớ là đừng đánh chết người. Nếu Thiếu giáo chủ phái Thất Tuyệt Giáo mà chết hay bị trọng thương tại chốn này thì hậu quả chưa biết đến đâu mà lường!

La Hạo vừa dứt lời thì ánh đỏ thấp thoáng, chính là Lân Điện điện chúa Đào Bách Xuyên nhảy vọt lên chiếm pho tượng thần trong Lăng miếu. Đó là nơi duy nhất có thể ẩn mình được.

Giữa lúc ấy trong miếu vắng vắng có tiếng lách cách mọi người đều sửng sốt không biết đó là tiếng gì, mà trông chẳng thấy chút dấu vết nào, nên mỗi người đều hồi hộp.

Phan Tịnh đưa mắt nhìn bốn bức tường vẫn chẳng thấy gì.

Chàng liền nhảy vọt ra ngoài miếu, ẩn mình vào trong bụi cỏ rậm ở bên cạnh miếu.

Những người trong miếu cũng tới tập lao mình ra ngoài nấp vào những nơi phụ cận.

Lân Điện Điện chúa nghĩ lại thấy mình khờ dại. Nếu Tề Ni Cấp Tư vào miếu tra xét thì mình là người đầu tiên phải hứng lấy đại địch như thế thì nguy cho mình.

Y nghĩ vậy liền nhảy xuống.

Lúc ấy trong miếu chỉ còn lại mình công chúa và nàng vẫn đứng yên ở chỗ cũ không nhúc nhích.

Ngọc Diện phi ma Đào Bách Xuyên đưa mắt nhìn nàng hỏi: - Sao cô nương không ra đi.

Công chúa thần nhiên đáp: - Nếu các hạ không muốn ẩn thân tại đó thì để cho ta.

Ngọc Diện phi ma Đào Bách Xuyên không nói gì nữa nhảy vọt ra ngoài.

Lúc đó bên ngoài miếu có tiếng Phan Tịnh la lên: - Sư muội! Sư muội một mình ở trong miếu phải cẩn thận đó.

Công chúa không trả lời, nàng lẩm bẩm: “Toàn là đồ bị thịt!” Nàng lạng người đi một cái, bức tường sau tòa miếu rõ ràng có một cái cửa nhỏ, nàng cúi mình đi vào.

Lại hai tiếng lách cách vang lên, cánh cửa bí mật đóng lại. Bức tường không lộ một kẽ hở.

Trời đã hừng sáng Khu Minh Lăng trên sườn non thoai thoải lại vắng vẻ tịch mịch không một tiếng động. Nếu không phải là những người tham dự vào cuộc này thì chẳng ai hiểu có sáu tay cao thủ vào bậc nhất trong võ lâm đang rình rập tại đó.

Phan Tịnh ẩn mình ở mé tả Lãng miếu Lan Phi ngoài trăm trượng, trong một bụi cỏ rậm. Chàng nhắm mắt dưỡng thần để chuẩn bị đối phó với một cuộc ác chiến sắp xảy ra.

Thốt nhiên chàng nghe tiếng La Hạo khẽ nói: - Phan huynh! Đệ muốn qua bên Phan huynh được không?

Phan Tịnh nghe La Hạo nói ở Hồi Cương mới về, chàng muốn hỏi thăm tin tức về “Vũ Nội Ngũ Tuyệt” hợp lực nhau trong công cuộc điều tra Thất Tuyệt Giáo, đồng thời chàng đang hoài nghi về lai lịch La Hạo, nên nghe y nói vậy liền đáp ngay: - Tiểu đệ rất hoan nghênh La huynh.

Vào một tiếng. Một bóng lam thấp thoáng! La Hạo đã lại đến bên Phan Tịnh.

Phan Tịnh hơi giật mình khen: - Khinh công của La Hạo thật là tuyệt diệu!

La Hạo nói: - Một chút nghề mọn, đâu dám lãnh lời tán tụng của thiên hiệp công tử.

Thiếu niên áo lam lại thở dài hỏi: - Phan huynh! Phan huynh có biết gì về việc Vũ Nội Ngũ Tuyệt đi dò la phái Thất Tuyệt Giáo không?

Phan Tịnh lại càng sửng sốt! Chàng biết La Hạo hiểu rõ tâm sự mình hết cả mọi khía cạnh. Giả tử giả là kẻ thù thì thật là nguy hiểm biết chừng nào? Nhưng chàng cũng không phủ nhận được, gật đầu nói: - Xin La huynh chỉ giáo cho?

La Hạo lại thở dài nói: - Nửa năm trước đệ đến Hồi Cương, dọc đường dùng hết tâm cơ mới thám thính ra được là ngày ấy Vũ Nội Ngũ Tuyệt chưa tới chỗ Thất Tuyệt Giáo. Như vậy dĩ nhiên chưa hỏi được tông tích giáo chủ Thất Tuyệt Phách Tử Lê.

Phan Tịnh sắc mặt tái mét, toàn thân run bắn lên nói: - Nếu đúng như sự phỏng đoán của đệ thì gia gia đệ, nhất định bị hại ở dọc đường rồi. Trời ơi! Đệ chắc Động chúa động U-U và Cửu Hoa Sơn Chúa là Ma Tôn và Quỷ Vương không sai và chúng đã ám toán gia gia tiểu đệ. Nếu đệ không phan thấy chúng làm muôn đoạn được thì thế chẳng làm người nữa!

La Hạo vỗ vai Phan Tịnh nói: - Phan huynh! Xin đừng nóng giận. Tiểu đệ xem ra thì trong vụ này còn có nhiều điều ngoắc ngoéo. Nếu nay mình đặt giả thuyết: U-U Động chúa và Cửu Hoa Sơn Chúa là Ma Tôn cùng Quỷ Vương nhưng công lực hai người này là hạng kém cõi nhất trong Ngũ Tuyệt thì họ làm sao hại được Thiên Hiệp, Địa Quân và Nhân Kiệt?

Phan Tịnh nghe La Hạo nói trấn tĩnh lại nhiều, chàng ngẫm nghĩ: - Thế thì chỉ còn cách chờ coi lời thuyết minh trong áo Bằng lân tại mộ Lan Phi mới hiểu rõ sự thực?

Thiếu niên áo lam gật đầu rồi buông một tiếng thở dài.

Phan Tịnh sực nhớ ra liền hỏi: - Tiểu đệ chưa biết sư phụ La huynh là ai?

La Hạo cười đáp: - Sau này Phan huynh sẽ biết. Xin tha thứ cho tiểu đệ chưa thể nói ra được.

Lúc này trời đã sáng rõ, Phan Tịnh nhìn khuôn mặt đầy đặn của La Hạo đột nhiên phát giác một nốt ruồi đỏ ở mí mắt bên trái. Chàng sực nhớ đến lời quái nhân ở trong ngôi mộ bỏ không ngoài cửa động U-U, dặn chàng hãy gặp người thiếu niên nào có nốt ruồi đỏ trên mí mắt bên trái thì phải để ý săn sóc cho y.

Chàng toan hỏi thì La Hạo đã lên tiếng trước: - Phan huynh! Phải chăng Phan huynh đã phế bỏ hôn ước cùng công chúa?

Câu hỏi đột ngột này không biết nguyên do từ đâu khiến cho Phan Tịnh ngạc nhiên không trả lời được.

La Hạo cười nói tiếp: - Đây chỉ là tiểu đệ động tánh hiếu kỳ nên mạo muội hỏi như vậy. Tiểu đệ nghĩ rằng phò mã có một địa vị chí tôn trên cả Tam công, người khác mong mỏi không được mà Phan huynh lại bỏ đi đủ thấy bụng dạ Phan huynh rất là khoan đạt. Tiểu đệ khâm phục vô cùng.

Phan Tịnh thở dài đáp: - Công chúa đã là bậc kim chi ngọc diện lại đẹp như thiên tiên, tiểu đệ há bỏ được sao? Nhưng tiểu đệ vì nóng tra xét xem gia gia lạc lõng nơi đâu bắt đắc dĩ phải hành động như vậy. Công chúa không hiểu nỗi khổ tâm của tiểu đệ nên đành phải chờ xong việc này rồi sẽ quay lại xin lỗi nàng. Ngờ đâu bị người động U-U thi hành quỷ kế bắt nàng đem đi mất. Đã lâm vào tình thế bất buộc bản tâm tiểu đệ chẳng bao giờ định phế trừ hôn ước.

La Hạo khẽ gật đầu thốt nhiên nói rất nhỏ: - Có người đến đó!

Phan Tịnh lắng lại nghe quả thấy có tiếng bước chân rất khẽ mé bên kia chuyển động. Chàng ngoảnh đầu nhìn lại thì chỉ thấy Phụng Điện Điện chúa động U-U từ từ chuyển mình đến nơi.

Phan Tịnh không bằng lòng cất tiếng hỏi: - Phụng Điện chúa! Điện chúa quên rằng hiện giờ chúng ta đang phải im lặng để chờ bên địch ư? Sao Điện chúa lại lộ thân hình đi lại như vậy?

Phụng Điện chúa cất tiếng the thé đáp lại: - Hai gã tiểu tử kia! Các người định thi hành quỷ kế chi đó?

Phan Tịnh đảo mắt nhìn quanh rồi sa sầm nét mặt nói: - Phụng Điện chúa! Người đừng lấy bụng tiểu nhân để đo lòng người. Chính ra bọn Tứ Linh các người mới có thái độ khả nghi.

Phụng Điện chúa lạnh lùng nói: - Phan Tịnh. Vợ chồng người đáng kể là hạng xuất sắc hơn.

Phan Tịnh lộ vẻ nghi ngờ không hiểu, toan cất tiếng hỏi lại thì đột nhiên từ khi Mãnh Lăng trên sườn non thoai thoai có tiếng hú vọng lại. Phan Tịnh trầm giọng nói: - Mau mau ẩn nấp đi!

Phụng Điện Điện chúa lún mình xuống nấp vào trong bụi rậm.

Bỗng nghe tiếng vó ngựa vang lên, mấy người ngồi trong bụi cỏ trông ra, bỗng thấy một người cưỡi ngựa ô (ngựa sắc đen), mình mặc áo năm màu sắc sỡ. Chính là thiếu giáo chủ Thất Tuyệt Giáo tên gọi Tề Ni Cáp Tư.

Bọn Phan Tịnh mai phục trong bụi cỏ rậm đều tỏ vẻ khẩn trương, nín thở chờ đợi.

Phan Tịnh lẩm bẩm: - Chà! Tay này ghê gớm thật! Hắn đến sớm hơn mấy giờ như ý mình nghĩ.

Tề Ni Cáp Tư chưa xuống ngựa ngay, hắn đưa cặp mắt oai nghiêm nhìn bốn phía khu Lăng miếu Lan Phi một lượt rồi lại chăm chú nhìn vào trong miếu.

Phan Tịnh trong lòng xao xuyến nghĩ thầm: - Sư muội mình nấp ở trong miếu mà gã này xem chừng rất để ý, tất nàng bị phát giác không sai.

Chàng đang ngấm ngầm lo thay cho công chúa thì Tề Ni Cáp Tư quan sát xong xuống ngựa. Hắn đi tới trước cửa miếu thì dừng lại, buông tràng cười ha ha nói: - Người đã vì ta mà giữ Lăng miếu Lan Na mấy năm trời. Ta là Tề Ni Cáp Tư trước hết có lời cảm ơn người. Nay đã mãn hạn ba năm, ta đến hội kiến cùng Lan Na. Người ra đi thôi!

Phan Tịnh hồi hộp trong dạ, lẩm bẩm: - Sư muội bị lộ hình tích rồi!

Thiếu niên áo lam nhìn Tề Ni Cáp Tư không chớp mắt.

Phụng Điện Điện chúa khẽ cười lạt một tiếng miệng lẩm bẩm: - Nàng đã xuống hầm rồi. Trong miếu còn có ai đâu?

Phan Tịnh không để ý nghe lời Phụng Điện chúa, vì chàng có biết đâu người sư muội che mặt kia chính là công chúa mà chàng đang nghĩ trăm phương ngàn kế để tìm kiếm. Còn Phụng Điện điện chúa thì chính mắt đã trông thấy công chúa được Chấp Pháp Tiên Tử cứu đem đi. Phụng Điện chúa thấy tay nàng cầm cây

phát trần ở lại trong miếu Lan Phi liền đem lòng nghi hoặc, nên đoán là công chúa. Nhưng mục chỉ đoán vậy thôi chứ chưa chắc hẳn trăm phần trăm. Mục nghĩ rằng công chúa đã vào mộ để lấy báu vật nên Tề Ni Cáp Tư kêu nàng không ra.

Thiếu giáo chủ Tề Ni Cáp Tư thấy trong miếu không có người chạy ra liền lớn tiếng gọi: - Ba năm nay khu Minh Lăng canh khuya thường có xác chết ném ra. Việc này đồn đại trong vô lâm khắp thiên hạ. Sao người còn ở trong ấy không ra? Ta kêu đến lần thứ ba mà người không ra thì ta không giữ lịch sự được nữa!

Thế rồi hắn gọi đến lần thứ ba vẫn chẳng thấy ai ra.

Phan Tịnh vội nói: - La huynh! Chúng ta xuất đầu lộ diện đi thôi.

Phụng Điện chúa nói xem vào: - Người đừng giả vờ nữa! Làm gì mà rồi lên thế? Thôi người đừng lừa bịp nữa! Người bịp ai thì được chứ ta đây há để kẻ khác lừa dối?

Phan Tịnh nổi giận dùng dùi đâm giọng hỏi: - Ta lừa bịp người cái gì?

Phụng Điện chúa nói: - Ta hỏi người, Công chúa hiện giờ ở đâu?

Phan Tịnh nghe Phụng Điện chúa hỏi đến công chúa, chàng không hiểu ý tứ câu hỏi, lửa giận bốc lên nghĩ thầm: - Ta hãy cho mục này ném đòn lợi hại của ta, đồng thời để Tề Ni Cáp Tư biết ở đây có người y phải phân tán tâm thần đỡ nguy hại cho sư muội ta. Vả lại mình xuất hiện sớm hay muộn cũng thế thôi.

Nghĩ vậy đột nhiên chàng phóng ngón tay như mũi kích điểm ra. Chỉ phong rít lên veo veo chụp xuống Phụng Điện chúa.

Chỉ pháp của Phan Tịnh đã học được là tuyệt kỹ của Vân sơn Tứ Tử há phải tầm thường? Phụng Điện chúa đứng phắt dậy vùng hai chưởng lên không đánh tới đồng thời quát lên: - Phan Tịnh! Ta đã biết trước là bụng dạ người hay dối trá không thể tin được!

Phan Tịnh lún thấp mình xuống toan phản kích chưởng lực của đối phương thì La Hạo nhất nhiên quét ngang một chưởng để ngăn chặn chưởng lực của Phụng Điện chúa rồi quát lên: - Chúng ta phải tiến vào mau! Chu cô nương đang cùng Tề Ni Cáp Tư động thủ rồi!

Phụng Điện chúa không ngờ quay đầu nhìn lại, quả thấy công chúa đã bị hất ra ngoài cửa miếu Lan Phi. Nàng vùng phất trần lên vù vù như gió, đồng thời lớn tiếng la: - Các vị mau vào đi!

Thiếu giáo chủ nổi lên trận cười rộ nói: - Không ngờ hung thủ giết người như ngoé ba năm nay lại là một đứa con gái như người! Chỉ trong ba chiêu là bản Thiếu giáo chủ đã cho xác người bay ra ngoài ba trượng.

Nói xong gã vùng chưởng phóng ra hất công chúa phải lùi lại.

Phan Tịnh cùng La Hạo tức giận gầm lên, chỉ đầu ngón chân xuống nhảy vọt vào đồng thời quát to: - Người giỏi thiệt!

Nhưng Tề Ni Cáp Tư đã phóng ra chưởng thứ hai. Chưởng pháp vừa quái dị vừa cực kỳ mãnh liệt. Công chúa chống lại thế nào được? Sầm! Một tiếng vang lên! Người công chúa bị hất bay lên không rồi rớt xuống đất cách xa ba trượng đánh “huych” một tiếng.

Phan Tịnh điên tiết lên, người chàng còn ở trên không đã vùng chưởng phát ra đánh “đùng” một tiếng như sấm nổ, ánh lửa rần rần.

Tề Ni Cáp Tư cũng phóng chưởng ra nghênh địch.

Hai chưởng lực chạm nhau đánh “sầm” một tiếng.

Thiếu giáo chủ Thất Tuyệt Giáo phải lùi lại ba bước. La Hạo lại phóng chưởng tới. Chưởng phong của gã lơ mơ có bảy màu sắc.

Tề Ni Cáp Tư vội vùng tay trái lên la hoảng: - Đào hoa độc chưởng?

Lúc này Tứ Linh Điện chúa động U-U đã sẵn vào. Ngờ đâu Tề Ni Cáp Tư trong miệng đột nhiên kêu lên những tiếng “ô ồ” rất quái dị. Người hắn liệng đi mấy vòng, năm màu sắc rực rỡ bay tới tấp làm rối mắt mọi người.

La Hạo vội kêu lên: - Lùi lại cho mau! Đây là những chiêu “Hồi hồi cứu chuyển” cùng “Điệp vũ mê hồn” để trấn áp tâm thần mọi người rất là lợi hại!

Bọn Phan Tịnh lùi lại nhanh như chớp.

Qui Điện chúa chậm chân một bước bị Thiếu giáo chủ phóng chỉ điểm trúng. Y “ọe” lên một tiếng rồi hộc máu ra...

13. Trúng Lôi Chưởng, Thiếu Giáo Chủ Bỏ Mình

Thiếu giáo chủ Thất Tuyệt Giáo lại la lên những tiếng ô ô quái dị.

Bọn Phan Tịnh nghe thanh âm này lập tức cảm thấy khí huyết nhộn nhạo, tâm thần xao xuyến. Ai nấy đều ngưng thần đề khí mới dễ chịu được một chút, nhưng lại cảm thấy một luồng kinh phong phóng tới trước ngực.

Đồng thời Tề Ni Cáp Tư tức giận hỏi Phan Tịnh: - Thằng lỏi kia! Lại gặp người ở đây ư? Bữa nay ta không tha người nữa đâu!

Phan Tịnh thất kinh vung chưởng ra che kín môn hộ.

“Véo” một tiếng. Luồng chưởng phong của Tề Ni Cáp Tư vẫn xuyên qua được luồng chưởng phong của đối phương đánh tới.

Phan Tịnh run lên, chàng nghiêng người đi một chút, bỗng cảm thấy vai bên trái đau nhói, máu tươi nhỏ xuống tong tong.

Phan Tịnh tức giận lớn tiếng hỏi: - La huynh! Nếu không đánh cho hắn bị tử thương thì cướp lại bảo vật làm sao được?

La Hạo vừa trấn tĩnh thì Tề Ni Cáp Tư lại nổi lên một tràng quái thanh. Gã không quyết định được chủ ý, lớn tiếng quát: - Động thủ đánh hắn đi?

Đồng thời gã phóng chưởng ra. Luồng chưởng phong có bảy màu sắc chụp xuống Thiếu giáo chủ.

Thiếu giáo chủ dường như cũng sợ “Đào hoa độc chưởng” của La Hạo. Hắn nhảy tạt ngang ra năm thước để tránh.

Phan Tịnh hít một hơi dài, ngầm vận chưởng lực “Lôi ấn vô tình”.

Thiếu giáo chủ lại nổi lên một tràng quái thanh, nhưng đổi thành thanh âm khác.

Chân khí của Phan Tịnh bị thoát ra, lập tức chàng đầu váng mắt hoa, lùi lại luôn mấy bước. Thiếu giáo chủ quát lên một tiếng phóng ra ba chưởng.

Những chưởng lực này mãnh liệt vô cùng khiến cho Long điện chúa Tần Đức Phi và Lân Điện chúa Đào Bách Xuyên rú lên khản khản, người bị hất ra ngoài hai trượng, miệng phun máu tươi.

La Hạo, Phan Tịnh cả kinh thất sắc vì mắt thấy trong bảy người đã có bốn người vừa mất mạng vừa bị thương.

Hai chàng thừa cơ Thiếu giáo chủ vừa ngừng tiếng hú, liền định thần vận đủ chân lực phóng chưởng ra, ánh lửa “Lôi hỏa chưởng” của Phan Tịnh rần rần thêm vào luồng “Đào hoa chưởng” bảy màu sắc của La Hạo đánh tới đối phương.

Thiếu giáo chủ Thất Tuyệt Giáo phải nhảy lùi ra hai trượng mới tránh khỏi.

Phụng Điện chúa đang đứng một bên, sang sảng quát lên rồi phóng hai chưởng ra.

Thiếu giáo chủ Tề Ni Cáp Tư cười lạt vung một chưởng lên đón đánh “Sầm” một cái.

Tề Ni Cáp Tư đột nhiên biến sắc, lạng người đi, lùi lại hai bước, trầm lặng la lên: - “Thần phong tuyệt mệnh chưởng”!

Trước ngực hắn ba chỗ có vết máu và một chỗ vết thương xanh lè. Nhưng Phụng Điện chúa cũng “oẹ” lên một tiếng bắn tung ra ngoài ba trượng.

Tề Ni Cáp Tư lại cười rộ nói: - “Thần phong tuyệt mệnh chưởng” có thể thôi ư?

Phan Tịnh cảm giận đến cực điểm, quát lên: - Tề Ni Cáp Tư! Bữa nay ta cho đầu ngươi phải bay ra ngoài ba trượng.

Nói xong vung chưởng đánh ra. Lần này chàng cũng phóng “Lôi hỏa chưởng”, nhưng vang lên một tiếng nổ kinh người.

Tề Ni Cáp Tư lại cười ha hả nói: - Tiểu tử! Phải chăng ngươi là con trai Phan Khôn? Ngay đến gia gia ngươi biệt hiệu là Thiên Hiệp còn chẳng làm được gì ta!

Hắn nói xong vung chưởng ra, “Lôi hỏa chưởng” của Phan Tịnh liền bị chưởng phong của đối phương ngăn cản. Đồng thời tay kia Tề Ni Cáp Tư phóng chỉ ra đột ngột.

Chỉ phong rít lên veo veo Phan Tịnh xoay người đi tránh khỏi, rồi phóng “Lôi hỏa chưởng” ra.

Tề Ni Cáp Tư lớn tiếng nói: - Ngươi đánh lui đánh tới chỉ có một chiêu ấy thôi ư? Hãy tiếp chiêu của ta đây!

La Hạo đột nhiên nhảy lại mấy bước phóng “Đào hoa độc chưởng” ra. Đồng thời gã xoay mình đi một cái, người tung lên không, hai cánh tay dang ra chụp xuống Tề Ni Cáp Tư. Cả hai chưởng đều phát ra một luồng chưởng phong bay màu sắc.

Tề Ni Cáp Tư không dám chống lại “Đào hoa độc chưởng”, nhảy sang bên để né tránh. Nhưng La Hạo ý tứ kín đáo, chỗ gã nhảy tới đúng vào đỉnh đầu Tề Ni Cáp Tư.

Tề Ni Cáp Tư ngửi thấy một mùi xú uế xông lên thì La Hạo chỉ còn cách đầu hắn ba thước.

Hắn cả kinh rú lên một tiếng toan nhảy tránh thì đã không kịp nữa. Hắn đành lún mình xuống giờ hai bàn tay lên theo thế “Thiên vương thác tháp” để đón đỡ La Hạo đang nhảy xổ xuống.

Phan Tịnh thấy thế nguy vội la lên: - La huynh! Không được đâu. Phải tránh đi! Rồi chính chàng cũng vận hết chưởng lực “Lôi ấn vô tình” lặng lẽ phóng ra.

Bỗng nghe “Đoàng” một tiếng vang lên rồi tiếp theo là hai tiếng rú kinh hồn. Tề Ni Cáp Tư té xuống lăn đi hai vòng, hắn la gọi cực kỳ thê thảm: - Lan Na! Lan... Na...!

Người giãy đành đạch mấy cái rồi chết liền.

La Hạo cũng bị hất ra ngoài ba trượng, miệng phun máu tươi. Mặt gã lợt lạt trông rất đáng sợ, chỉ còn hơi thở thoi thóp.

Phan Tịnh lạng người đến bên gã vội hỏi: - La huynh! La huynh!

La Hạo khẽ thở dài. Người gã đã mê đi.

Phan Tịnh lại nhớ đến lời dặn của Quái Nhân trong ngôi mộ bỏ không rồi tự hỏi: “Ta không cứu gã thì còn ai cứu nữa?” Nhưng chàng sức nhớ đến trong mình Thiếu giáo chủ Thất Tuyệt Giáo là Tề Ni Cáp Tư có mang tám Qui bối đồ vẽ đường lối vào mộ Lan Phi. Chàng vội lại bên xác hắn, lần trong bọc, quả nhiên lôi ra được một cái mai rùa. Trên mai rùa khắc những nét chằng chịt như một Thiên hoàn trận.

Phan Tịnh mừng run lên lắm bầm: - Ta đã có bản đồ này là có thể vào mộ Lan Phi được.

Nhưng chàng bỏ La Hạo nằm đây, bị thương nặng chỉ còn thoi thóp thở, há chẳng bỏ lỡ việc cứu trị gã.

Sau chàng quyết định: - Ta hãy đem gã đến khách sạn An Trí rồi sẽ vào mộ cũng chưa muộn.

Nghĩ vậy, Phan Tịnh đến bên mình La Hạo toan bỗng gã lên thì Long Điện chúa động U-U là Tần Đức Phi nằm ở bên, chẳng kể gì đến thương thế rất nặng, cố gượng đứng dậy tức giận, hỏi: - Người lấy được Qui bối đồ toan bỏ đi ư?

Lân, Phụng Điện chúa động U-U cũng đồng thời gắng gượng đứng lên, nhìn Phan Tịnh bằng con mắt tức giận hỏi: - Thằng lỏi con! Người định phế bỏ lời ước ư?

Phan Tịnh thấy ba người tỏ vẻ khấn trương liền đáp: - Làm gì có chuyện đó? Ta chỉ muốn đem La huynh đến một nơi yên nghỉ để chữa thương, rồi ta trở lại ngay.

Phụng Điện chúa lớn tiếng quát: - Thiên hạ đâu lại có hạng người tử tế thế được? Phan Tịnh! Nếu người phế bỏ điều ước định, để nuốt trôi đi bảo một mình, thì động U-U thế một mất, một còn với người đó.

Mụ vừa dứt lời, thì vết thương quá nặng không gượng được, mụ không chống nổi đã ngã quay ra.

Long, Lân Điện chúa loạng choạng chạy đến bên cạnh Phan Tịnh.

Phan Tịnh hỏi: - Các người tự liệu còn có sức chống đỡ được để cùng ta vào mộ Lan Phi không? Sở dĩ ta làm như vậy là muốn giữ vẹn lời ước với các người.

Long, Lân Điện chúa đồng thanh đáp: - Đừng rườm lời nữa. Người hãy đưa Qui bối đồ ra đây đã!

Phan Tịnh cười ha hả nói: - Bọn Tứ Linh động U-U các người không được một người nào là có tín nghĩa? Khi nào ta lại đại thế? Các người tin ta được thì tin mà không tin cũng phải tin. Ta đưa La huynh đi nghỉ rồi trở lại đây ngay.

Nói xong, Phan Tịnh bỏ mặc cho Long, Lân, Phụng, ba điện chúa tức giận chửi rủa, chàng ôm xốc ngang La Hạo lên theo sườn núi thoải thoải đi xuống.

Chàng rời khỏi khu Minh Lăng chưa bao xa đã thấy ba lão già mặc áo đen chạy nhanh như gió đuổi tới nơi.

Bọn này thấy Phan Tịnh ôm La Hạo chạy rất nhanh liền giơ tay ra cản đường hỏi: - Phải chăng người ở khu Minh Lăng ra đây?

Phan Tịnh đáp: - Chính phải!

Ba lão lại hỏi: - Thiếu giáo chủ Thất Tuyệt Giáo là Tề Ni Cáp Tư đã đến đó chưa?

Phan Tịnh biết bọn này là người của Cửu Hoa Sơn Chúa phái đến, chàng không muốn dằng dai cho mất thì giờ, liền thẳng thắn đáp: - Hẳn đến rồi!

Ba gã áo đen hốt hoảng nói: - Hổng bét. Hẳn đến trước mình mất rồi!

Đoạn cả ba lão lướt qua người Phan Tịnh chạy đi. Nhưng một lão ồ lên một tiếng, rồi nói: - Xem gã này ăn mặc dường như là phò mã họ Phan?

Một lão đáp: - À! Phải rồi! Đừng để cho gã đi, gã là kẻ thù của Cửu Ngục Diêm La, phải giữ lại để báo thù.

Rồi ba lão già quay lại rượt theo.

Phan Tịnh thì triển khinh công cắm đầu chạy hoài, không hỏi han gì đến bọn họ.

Dè đâu ba gã áo đen khinh công cũng ghê gớm, mà trong tay chàng phải bồng La Hạo nên chỉ trong một khắc là bị ba người đuổi kịp.

Phan Tịnh động tâm lắm bầm: - Hạ thủ trước đi là hơn!

Nghĩ vậy, chàng dừng bước lại. Ba lão áo đen đang đà chạy nhanh không dừng lại kịp cứ băng băng lao về phía trước.

Phan Tịnh đột nhiên phóng chưởng ra, chàng nói: - Về bảo với Sơn chúa các người, Phan Tịnh này sẵn sàng chờ đợi để lãnh giáo.

Một tiếng “ầm” vang lên! Ba lão áo đen trở tay không kịp vội giơ chưởng lên đỡ. Một luồng “Lôi hỏa” đánh tới. Ba lão cả kinh bị hất lùi lại năm trượng.

Khi nào Phan Tịnh chịu để cho đối phương kịp phản kích, chàng phóng theo luôn ba chưởng, thể mạnh như trời long đất lở. Rồi ôm La Hạo lên, lao người đi như bay trông chẳng khác gì làn khói tỏa.

Ba lão áo đen còn đang kinh ngạc thì chàng đã chạy xa rồi.

Khi ba lão áo đen đứng vững được, luồng chưởng phong mờ tan đi, thì đã không thấy bóng Phan Tịnh đâu nữa. Ba lão dậm chân mấy cái hần học nói: - Quân chó má! Một ngày phái Cửu Hoa Sơn sẽ đến sửa tội cho mi!

Rồi ba lão trở gót chạy về phía Minh Lăng.

Phan Tịnh bỗng La Hạo không dám dừng bước, chạy nhanh như gió thẳng tới huyện Bình Xương.

Lúc này chàng đã xa Minh Lăng đến gần mười dặm, bỗng thấy một đám thiếu nữ xinh tươi, quần áo lòa lẹt đang đứng thờ thẩn bên đường trông chàng mà cười.

Phan Tịnh liếc mắt nhìn thấy bọn thiếu nữ này ăn mặc quái dị, không giống gái Kinh đô thì giật nảy mình lên. Đồng thời chàng lấy làm lạ là bọn thiếu nữ này kết thành đoàn thành đội, rõ ràng không phải các cô gái thường dân.

Phan Tịnh không muốn gây sự, cầm đầu chạy tuốt.

Chàng vừa chạy đến gần, thì bọn thiếu nữ này nổi lên một trận cười khanh khách và nói lú lo: - Ni oa na y tê lê sa cấp ba...

Phan Tịnh chẳng hiểu gì cả. Cho là họ nói giỡn để trêu mình. Chàng liếc mắt nhìn bọn họ, nhưng vẫn cầm đầu chạy.

Thốt nhiên có tiếng đồng dục la lên: - Y tha sa... Y tha sa!

Lũ thiếu nữ mặc quần áo sắc sỡ như đàn bướm bay đột nhiên vây lấy Phan Tịnh.

Phan Tịnh dừng bước nghiêm sắc mặt hỏi: - Tại hạ đang có việc gấp bên mình. Sao các cô lại bao vây làm gì?

Bọn thiếu nữ lại cất giọng lú lo: - Sa địa ni tha, cấp y cấp lộ tha...

Phan Tịnh tức mình nói: - Các cô nói sao? Tại hạ chẳng hiểu gì ráo!

Phan Tịnh nói xong, một ý nghĩ thoáng qua. Chàng xem ra thì những cô gái này ăn mặc rõ ra kiểu người đất Hồi Cương. Chàng tự hỏi: - Phải chăng bọn này là giáo đồ phái Thất Tuyệt Giáo? Nghĩ vậy chàng lớn tiếng hỏi: - Các cô có phải là người bộ lạc Duy Ngô đất Hồi Cương không?

Bỗng một cô hỏi lại: - Người là con chó nhà có đám ma nào phải không?

Phan Tịnh trợn mắt lên tức giận quát to: - Sao người dám mở miệng mắng người?

Thiếu nữ đáp: - Ta thấy người cầm đầu chạy trốn chết, chẳng khác gì con chó nhà có đám ma, nên mới hỏi vậy.

Phan Tịnh tức giận nói: - Mi mà còn nói một câu nữa thì đừng trách ta lỗ măng!

Cô gái kia cười khanh khách nói: - Mi muốn đánh nhau ư? Tức thì người sẽ biến thành con chó ngã xuống nước!

Phan Tịnh thốt nhiên để tay lên trước ngực. Cô gái kia lại hô to: - Cấp lộ tha y!

Câu này dường như là một hiệu lệnh. Đoàn thiếu nữ vừa nghe tiếng liền giơ tà áo lòa lẹt lên múa may quay cuồng.

Phan Tịnh lập lúc cảm thấy mắt lòa tai ù. Chàng chỉ trông rõ các màu sắc lập lòa trước mặt, chứ không nhìn rõ thân hình một cô nào cả.

Phan Tịnh cả kinh thất sắc, chàng nhớ tới tấm áo sắc sỡ của Thiếu giáo chủ phái Thất Tuyệt Giáo là Tề Ni Cấp Tư, liền hỏi: - Các cô là giáo đồ phái Thất Tuyệt Giáo phải không?

Thái trận (Trận thể bằng các màu sắc) lập tức dừng lại. Cô biết tiếng cũng cười nói: - Đúng rồi! Đây là bọn thuộc hạ Thái Cung phái Thất Tuyệt giáo. Ta bảo ngươi là con chó nhà đám ma quả không sai. Vì ngươi ôm một tên đồng bạn bị thương cầm đầu chạy trốn thì đúng là con chó nhà có đám ma của Thiếu giáo chủ.

Phan Tịnh hăng giọng luôn mấy tiếng.

Thiếu nữ lại cười hỏi: - Ta xem chừng ngươi không phục Thiếu giáo chủ thì phải?

Phan Tịnh cười lật quất lên: - Tránh ra cho ta đi! Không thì ta động thủ thật sự bây giờ.

Thiếu nữ thủng thẳng nói: - Vội gì! Hãy nói cho bọn ta hay, Thiếu giáo chủ mạnh giỏi chứ.

Phan Tịnh nghĩ thầm: - Không thể nói cho bọn này hay là Tề Ni Cáp Tư đã bị chết vì thể chưởng phong “Lôi ấn vô tình” của mình. Cứ xem việc trước mặt thì biết rằng bọn Thất Tuyệt Giáo đã đến đây cả rồi. Trước khi Tề Ni Cáp Tư vào khu Minh Lăng, hắn đã bố trí phục binh trên các ngã đường lớn trong vòng mười dặm. Hắn không dám để bọn mai phục gần khu Minh Lăng quá, sợ bị người ta khám phá ra cơ mưu của chúng và cho là phái Thất Tuyệt giáo tự hủy lời ước.

Nghĩ vậy chàng hần học đáp: - Hừ! Tề Ni Cáp Tư đánh chết luôn bốn người. Kết quả đời y sẽ không hay đâu!

Thiếu nữ quát to lên: - Ta có hỏi ngươi y đánh chết mấy người đâu? Y bị kẻ khác ngăn trở không cho vào mộ gặp Lan Na, thì đánh chết người là việc tất nhiên. Ta chỉ hỏi ngươi, y có sao không?

Phan Tịnh cười ruồi đáp: - Chà! Y yên tĩnh lắm rồi!

Thiếu nữ vội hỏi: - Sao? Ngươi bảo y yên tĩnh lắm là ý tứ thế nào?

Phan Tịnh chỉ cười mà không đáp: - Thiếu nữ hai mắt lảo liêng, đột nhiên tỉnh ngộ nói: - À! Ta hiểu rồi! Thiếu giáo chủ đã đi vào mộ để gặp Lan Na, dĩ nhiên là y yên tĩnh lắm! Chỉ vì bọn ngươi không nhìn thấy người y, không nghe tiếng y nữa, mà cho là y yên tĩnh ở dưới mộ Lan Na phải không?

Phan Tịnh cười thầm trong bụng đáp: - Phải rồi! Y xuống hội kiến Lan Phi! Y là người hữu tình, đương nhiên xuống ra mắt nàng.

Thiếu nữ quay lại bảo đồng bọn: - Ni yêu thập tứ na, na y tứ ná mi, các tề ni na tư Lan Na!

Đoàn thiếu nữ và nghe mấy câu lú lo đó, thốt nhiên vui mừng rồi nhảy múa ca hát.

Phan Tịnh thấy bọn họ nhảy múa hát xướng chẳng hiểu chi hết, mà cũng chẳng muốn để ý gì đến. Chàng cúi xuống ôm La Hạo lên, đưa cặp mắt lạnh lùng nhìn đoàn thiếu nữ một lần nữa, rồi cất bước toan đi.

Đoàn thiếu nữ lại ra đứng ngăn chặn đường đi.

Phan Tịnh tức giận quát lên: - Tránh ra.

Đoàn thiếu nữ không hiểu gì cả. Cô biết tiếng cũng đứng đó, nét mặt tựa như cười mà không phải cười, bảo chàng: - Ngươi có bản lĩnh thì cứ việc xông ra.

Phan Tịnh vì nóng ruột chữa thương cho La Hạo. Chàng không kể gì đoàn thiếu nữ đón đường cứ tiến về phía trước, ngấm ngấm vận động chân lực. Còn cách bọn thiếu nữ chừng ba bước, chàng đột nhiên đẩy mạnh một cái.

Một luồng kích lực ngấm ngấm ở tay phóng ra khiến cho cô gái đứng chắn trước mặt loạng choạng người đi một cái. Những cô kia liền vung vẩy tà áo làm cho Phan Tịnh cảm thấy trời đất quay cuồng, mắt chàng hoa lên.

Phan Tịnh nhảy lùi lại một trượng, nghĩ thầm: - Bọn này thuộc tà môn. Đây là môn “Tuyệt Thái” của phái Thất Tuyệt Giáo. Xem chừng mình không hạ sát mấy tên thì không xông ra được.

Nghĩ vậy chàng trừng mắt nhìn thiếu nữ biết tiếng nói: - Cô nương! Bữa nay tại hạ không muốn sinh sự chứ không phải sợ các cô đâu! Tại hạ mong rằng các cô nghĩ kỹ đi!

Thiếu nữ cười nói: - Ngươi không muốn sinh sự mà ta lại cứ muốn sinh sự! Ngươi không, nhưng chúng ta lại sợ ngươi thì sao?

Phan Tịnh vừa tức giận vừa buồn cười nói: - Được lắm! Các cô đã muốn rắc rối, mà ông bạn tại hạ thì nguy đến nơi, cứu người như chữa lửa. Tại hạ không làm thế nào được.

Nói xong chàng vẫn quay về phía mình vừa lui lại đứng cách các cô gái chừng năm thước thì dừng bước, cười lạt nói: - Lần này tại hạ động thủ thật đấy! Các cô phải cẩn thận đấy!

Bàn tay để trước ngực thốt nhiên phóng ra.

Trường phong rít lên Phan Tịnh mới vận dụng chừng năm thành công lực để phóng chưởng, mà chàng lại không phóng “Lôi đình chưởng lực”. Đột nhiên một cô tiến về phía trước một thước, cả cười hô lên: - A y na! Rồi giơ tay phóng chưởng ra. Hai luồng chưởng lực gặp nhau bật lên một tiếng “bình” nhỏ.

Phan Tịnh cảm thấy chưởng lực của cô gái cũng ngang với chưởng lực mình.

Chàng lạng người lùi lại ba bước.

Cô gái vẫn đứng vững như không và cô cũng chưa dùng toàn lực.

Phan Tịnh nghĩ thầm: “Một tên giáo đồ bình thường phái Thất Tuyệt Giáo còn có bản lĩnh như vậy thì Giáo chủ họ không hiểu công lực còn cao thâm đến trình độ nào mà nói?” Chàng hít một hơi dài, vận động “Lôi đình chưởng lực”, lòng bàn tay đỏ chót.

Nhưng các cô kia vẫn cười rộ và không coi Phan Tịnh ra gì.

Thiếu nữ biết tiếng vênh mặt lên nói: - Người có một chút nghệ thuật cón con đó mà dám đem ra để diễu võ dương oai ư? Ta nói thật cho người hay. Với mấy chục người bọn ta đây, thì dù người có võ công cao hơn một bậc, cũng sẽ biến thành con chó rớt xuống nước, và khi đó đừng trách ai nữa nhé!

Phan Tịnh liền quát lên: - Kẻ nào ngăn trở ta là phải mất mạng.

Các cô gái cười ồ cả lên.

Phan Tịnh quát rồi phóng chưởng ra như tiếng sét nổ “ầm” ầm”. Ba cô trong bọn rú lên thê thảm, da thịt cháy đen.

Những cô kia kinh hãi chạy tán loạn.

Phan Tịnh thừa cơ hội này tung mình nhảy đi một cái xa ba trượng, rồi cầm đầu chạy luôn, không ngoảnh cổ lại nữa. Chàng nghe phía sau còn tiếng la: - Na y ô lạp.

Đoàn thiếu nữ vừa la, vừa đuổi gấp. Trong đoàn có bốn cô lớn tuổi hơn, cước lực cực kỳ mau lẹ, liên tiếp nhảy luôn mấy cái đã gần kịp Phan Tịnh.

Phan Tịnh tức giận quay lại vừa phóng chưởng vừa quát lên: - Các người chưa biết thân thì đừng trách ta độc ác!

Một luồng hỏa quang ngăn chặn bốn cô không cho lại gần được. Phan Tịnh vẫn không dừng bước. Tà áo xanh phát phới một cái người chàng đã xa ra mấy chục trượng.

Bỗng phía sau có những tiếng la ó: - Lạp ô! Lạp ô!

Phan Tịnh nghĩ thầm: - Bọn Thất Tuyệt Giáo đã bao vây trong vòng mười dặm. Nếu họ phát giác ra Thiếu giáo chủ bị chết dưới chưởng lực của mình tất chúng sẽ liều mạng để báo thù. Tuy mình đã luyện được “Lôi đình chưởng”, nhưng công lực có hạn không thể nào địch lại với bao nhiêu tay cao thủ của toàn thể giáo phái họ... Chi bằng chạy sớm đi là hơn.

Nghĩ vậy chàng thi triển khinh công đến tột độ mà chạy miết. Chỉ trong chớp mắt đã chạy được gần ba dặm.

Thốt nhiên từ trong khu rừng thấp bên đường, tám gã đại hán mặc Hồi trang tay cầm trường kiếm nhảy xổ ra chặn đường. Phan Tịnh quyết ý xông bừa vào. Tám đại hán Hồi trang giơ trường kiếm lên, quát lớn: - Dừng lại!

Phan Tịnh đột nhiên phóng ra một chưởng “Lôi ấn vô tình”, hai gã giáo đồ Thất Tuyệt Giáo la lên một tiếng rồi ngã xuống.

Phan Tịnh chồm miệng huýt lên một tiếng dài đồng thời phóng “Lôi hỏa chưởng” ra. Thanh thế mãnh liệt vô cùng! Sáu gã đại hán Thất Tuyệt Giáo đồng loạt đi nhảy ra xa tám thước.

Phan Tịnh tức giận gầm lên: - Kẻ nào chặn đường ta là phải chết.

Nhưng chàng vừa dứt lời thì tiếng gió nổi lên vù vù, trên đầu thấy hàn khí giá lạnh.

Chàng ứng biến mau lẹ, vội lún người xuống rồi phóng ra ba chưởng liên tiếp.

Tiếng nổ, ánh lửa, khói bay mịt trời. Lại hai gã hán tử Hồi trang nữa ngã lăn xuống đất.

Đột nhiên bốn tên còn lại la hoảng: - Chẳng lẽ gã này là Lôi Thần ư?

Phan Tịnh cười rộ nói: - Phải rồi! Ta chính là Lôi Thần.

Phan Tịnh lại phóng ra một chưởng nữa.

Bốn người cầm trường kiếm múa lên loang loáng để đỡ chưởng lực.

Phan Tịnh lòng nóng như lửa đốt, thấy thương thế của La Hạo không thể kéo dài được nữa, chàng lập tức xông ra, bỏ đường lớn chuồn vào trong rừng cây.

Giữa lúc ấy, La Hạo ở trong lòng Phan Tịnh nấc lên một tiếng rồi cử động được.

Gã mở to hai mắt, thều thào nói: - Phan huynh! Tiểu đệ nhờ ơn Phan huynh cứu mạng, sau khi điều dưỡng một lúc tiểu đệ đã thấy đỡ nhiều. Phan huynh để tiểu đệ xuống.

Phan Tịnh vội đáp: - La huynh cứ yên tâm điều dưỡng. Tiểu đệ còn đủ sức đối phó với bọn họ.

Cặp mắt thất thần của La Hạo chăm chú nhìn Phan Tịnh. Gã nói: - Không được! Đại địch bao vây cả rồi! Phan huynh không chống được lâu nữa đâu!

Phan Tịnh nói: - Tiểu đệ liều mạng để xông ra khỏi vòng vây của bọn chúng.

La Hạo lắc đầu nói: - Phan huynh quên rằng bên mình còn có thù cha chưa trả ư? Mau đặt tiểu đệ xuống. Tiểu đệ tự có cách giữ mình. Phan huynh đã lấy được Quy bối đồ, sao không nhân lúc này vào mộ Lan Phi. Tiểu đệ có một việc muốn nhờ Phan huynh, không hiểu Phan huynh có ưng chăng?

Phan Tịnh sững sốt nói: - Có việc chi để về đến lữ điểm hãy nói! Ngồi mộ Lan Phi đã không ai vào được, thì vào sớm hay muộn cũng thế thôi.

Nói xong chàng không chờ La Hạo trả lời, xuyên ngay vào rừng cây.

Hồi lâu Phan Tịnh đi hết quãng rừng nhỏ này thì thấy một con đường. Chàng chẳng cần biết con đường này dẫn tới đâu, cứ theo đó chạy hoài. lát sau, chàng chợt thấy trước mắt có một trái núi lớn ngăn trở. Chàng chợt tỉnh ngộ, lẩm bẩm: - Núi Diệu Phong! Núi này vẫn thuộc địa phận huyện Bình Xương. Mình chạy vào núi Diệu Phong tức là trở lộn về địa phận động “U- U” thì còn sống thể nào được? Đột nhiên chàng nhớ lại lão hóa Vương Tôn trú ở trong ngôi mả bỏ không, trong mả lại có đường hầm ngang dọc đi ra các ngả, chàng tự nhủ: - Sao mình không tạm thời đem La huynh vào nghỉ trong đó? Xem chừng chỗ này có thể điều dưỡng trị thương được, không lo ngại gì. Mình sẽ giúp y điều trị cho mau phục hồi công lực, chẳng hay lắm ư? Nghĩ vậy chàng nhận định phương hướng rồi nhìn về phía bắc núi Diệu Phong mà chạy.

La Hạo khẽ hỏi: - Phan huynh. Chúng ta đi đâu đây?

Phan Tịnh đáp: - Đây là núi Diệu Phong, phạm vi cai quản của động “U- U” Nhưng nơi đây tiểu đệ có chỗ tạm thời yên thân được.

La Hạo thở dài nói: - Ôn đức của Phan huynh, tiểu đệ xin ghi lòng!

Phan Tịnh nói: - La huynh đừng nói thế! Dù đôi ta mới gặp nhau một lần nhưng đã coi như tình cố cựu. Mong rằng La huynh đừng bỏ rơi đệ.

Ngờ đâu La Hạo đột nhiên hai hàng nước mắt tuôn rơi, gật đầu nói: - Chúng ta đồng bệnh tương lân. Tiểu đệ cũng đang tìm kiếm xem gia gia lạc lõng nơi đâu mong rằng được Phan huynh giúp sức. Tiểu đệ muốn kêu Phan huynh một tiếng đại ca có nên chăng?

Phan Tịnh vừa kinh ngạc vừa mừng thầm hỏi: - Hạo đệ! Gia gia Hạo đệ là ai?

La Hạo đáp: - Gia gia tiểu đệ là Nhân Kiệt La Siêu.

- ồ! Thảo nào!

Phan Tịnh nhớ tới ngôi mộ bỏ không chỉ dùng chỗ ẩn cư cho lão ăn xin Vương Tôn. Chàng tính mình vào đó có thể điều tra Nhân Kiệt La Siêu lạc lõng nơi đâu vì lão Vương Tôn đã dặn chàng hãy gặp người mí mắt có nốt ruồi đỏ thì phải chiếu cố cho gã. Té ra gã là con trai Nhân Kiệt.

Phan Tịnh chạy lẹ một lúc đã vào tới khe hang. Chàng nhìn bốn mặt không có ai liền chui ngay vào trong ngôi mộ bỏ không.

14. Phan Phò Mã Nổi Tiếng Lôi Thần

Đường hầm về mé hữu rộng rãi hơn, chênh chếch đi sâu xuống và xuống từng bậc đá. Vách động toàn bằng đá xây nên.

Phan Tịnh vừa từ từ đi xuống vừa khẽ hỏi La Hạo: - Hạo đệ! Hạo đệ thấy trong mình bây giờ ra sao?

La Hạo đáp: - Tiểu đệ đã khá nhiều. Đại ca! Đây là đâu?

Phan Tịnh đáp: - Đây là một tòa cổ mộ. Vì trong này đường lối dọc ngang chằng chịt, nên không lo kẻ khác quấy rối lúc Hạo đệ chữa thương.

La Hạo “ồ” lên một tiếng rồi không hỏi gì nữa.

Phan Tịnh đi được một đoạn đường hầm, càng vào trong càng tối om. Nhưng chàng đã luyện được con mắt trông đêm tối cũng rõ, chàng liền tìm chỗ khô ráo đặt La Hạo xuống, nói: - Hạo đệ! Ta ở chỗ này thôi. Đường hầm nhiều quá vào sâu cũng khó tìm lối ra.

La Hạo khẽ nói: - Đại ca, theo ý tiểu đệ thì đại ca nên về khu Minh Lăng ngay. Ngoài việc điều tra gia gia chúng ta còn việc cần, là phải lấy lại thiên bối diệp, vì Bối diệp chân kinh là một của báu cổ kim hiếm có, cả trăm đời chẳng dễ gì mà tìm được những môn kỳ công tuyệt học như vậy. Nay bọn Thất Tuyệt Giáo đã vào Kinh thì bọn chúng thấy Thiếu giáo chủ chết rồi lại mất luôn Qui bối bối, tất họ phong tỏa mộ Lan Phi, khi đó đại ca dù có Qui bối đồ cũng không làm gì được nữa.

Phan Tịnh nghe nói rùng mình nghĩ thầm: - Hạo đệ thật là người chu đáo, lo nghĩ sâu xa, gã nói quả có lý.

Nhưng chàng lắc đầu nói: - Hạo đệ nói cũng có lý, song tiểu huynh bỏ Hạo đệ một mình ở đây sao đành. Vạn nhất....

Chàng chưa dứt lời thì La Hạo đã nghiêm sắc mặt nói: - Đại ca! Tình nghĩa đại ca đối với tiểu đệ, tiểu đệ còn sống ngày nào là cảm kích ngày ấy. Nhưng việc có khinh có trọng, có hoãn có cấp, tiểu đệ tuy có bị thương, nhưng sau một lúc điều dưỡng thì không có gì đáng ngại nữa, còn việc đi Minh Lăng thì khẩn trọng, giữ việc hoãn mà bỏ việc cấp?

Phan Tịnh gật đầu tỏ vẻ ưng thuận.

La Hạo lại lớn tiếng hơn giục: - Đại ca đi đi, đừng bận tâm đến tiểu đệ nữa.

Phan Tịnh vẫn ngần ngừ, ấp úng nói: - Thế thì có điều hững hờ với Hạo đệ quá!

La Hạo không nhịn được nữa, ra chiều bức mình gắt lên: - Nếu đại ca còn trù trừ thì tiểu đệ tự mình chịu đựng trọng thương, không dám phiền gì đến đại ca nữa!

Phan Tịnh bị gã bức bách không làm sao được đành xin lỗi, nói: - Đã vậy tiểu huynh xin đi ngay bây giờ và mong chóng xong việc để quay lại với Hạo đệ. Hạo đệ yên tâm điều dưỡng đừng để lỡ dịp này.

La Hạo khẽ gật đầu. Phan Tịnh trở gót đi ra khỏi ngôi mộ hoang.

Trời đã hoàng hôn, Phan Tịnh nhảy lên sườn núi. Chàng toan nhảy cái nữa lên đỉnh núi thì chợt nhìn thấy ở phía đối diện, cửa động “U- U” một đoàn người xuất hiện đang lật đật đi tới, chàng rùng mình tự hỏi: - Chẳng lẽ người động “U- U” đã biết mình đến đây rồi ư? Chàng liền ngồi sụp xuống, nấp vào sau một tảng đá lớn để xem động tĩnh.

Đoàn người kia xuống núi rồi đi thẳng về phía mộ hoang.

Phan Tịnh còn đang kinh ngạc thì đoàn người đã đến cửa hầm khuôn những tảng đá lớn đóng cửa huyệt lại, rồi cười ha hả nói: - Phan Tịnh tiểu tử! Té ra mi lọt vào tay động “U- U”. Lên thiên đường có lối sao mi chẳng đi, lại cứ lẩn quẩn vào cửa động bọn ta? Mi tưởng mi vào đây thần không hay quỷ không biết. Mi có ngờ đâu vừa vào đây bọn ta đã biết rồi.

Phan Tịnh nghĩ đến La Hạo đang nằm trong mộ, mà nơi đây không thể lưu lại được, mình đành tìm chỗ khác yên ổn hơn để gả trị thương. Chàng toan xuất hiện chạy ra đánh đuổi bọn này dặng vào hầm cứu La Hạo đưa ra.

Đột nhiên có thanh âm một lão già nói: - Ngươi đi đi! Không cần bận tâm đến việc ở đây nữa!

Phan Tịnh đang tưởng mình bị người phát giác mà mình không hay, chàng giật mình kinh hãi, ngoảnh đầu nhìn lại thì thấy cách chỗ mình chừng hai mươi trượng trên một cây tùng ở sườn núi mọc ngang ra, một lão ăn mày đầu bù tóc rối mặt mũi nhem nhuốc ẩn mình ở đó. Hai mắt lão tròn xoe và sáng quắc. Phan Tịnh chắc đây là lão khiêu hóa mà sư phụ chàng kêu bằng Cái Vương Tử liền hỏi ngay: - Tại hạ là Phan Tịnh! Các hạ phải chăng là bá bá mấy bữa trước đây tại hạ chỉ được nghe tiếng chứ không thấy mặt?

Lão Hóa Tử nhìn chàng chăm chăm, ồm ồm lẩm bẩm: - Lão râu vàng (Huỳnh Tu Tử) quả nhiên khéo thu đồ đệ. Lão ta thật là đồ vụn.

Rồi lão gật gật cái đầu bù đáp: - Đúng rồi! Nếu ngươi muốn biết gia gia ngươi ở đâu thì mau lên! Ngươi còn phải đến trước bọn Thất Tuyệt Giáo, vào mộ Lan Phi lấy di bảo, nếu trùng trùng thì không kịp mất.

Phan Tịnh vâng dạ luôn miệng.

Cái Vương Tử lại cười hỏi: - Hạo diệt nhi ngươi đã thấy qua nhân phẩm gã thế nào?

Phan Tịnh ngạc nhiên không ngờ lão lại hỏi câu ấy, nhưng chàng nhanh nhẹn, đáp ngay: - Hạo đệ là con rồng trong nhân quần!

Cái Vương Tử ra chiều đắc ý nói: - Hay lắm! Từ đây ngươi săn sóc cho gã. Ta chỉ cần ngươi ưa gã là được. Thôi! Đi lên! Có điều bọn Thất Tuyệt Giáo thấy thiếu giáo chủ của chúng bị giết uống mạng nên chúng căm hận vô cùng, sẽ tìm “Lôi Thần” để đòi nợ. Nay ngươi đã thành ra vị Lôi Thần trước mặt bọn Thất Tuyệt Giáo rồi đó. Ngươi phải cẩn thận lắm mới được.

Phan Tịnh ngẫm nghĩ và cười thầm vì mình được họ tặng cho cái biệt hiệu thiệt là kỳ khôi. Chàng đáp: - Vâng! Tiểu diệt đi đây! Phan Tịnh chăm chú nhìn bọn người động “U- U” canh giữ ngoài cửa mộ, lờ lững họ không để ý, vượt núi đi luôn.

Nhưng chàng vừa chạy được mấy bước lại nghe tiếng Cái Vương Tử dặn: - Đừng quên “Vô danh cảnh” nghe!

Phan Tịnh ghi nhớ trong lòng. Bóng xanh thấp thoáng vượt qua đỉnh núi. Chỉ trong khoảnh khắc chàng đã ra khỏi núi Diệu Phong chạy thẳng về phía Minh Lăng.

Khi gần đến nơi trời đã tối đêm, nhưng chàng trông rõ bóng một nữ lang ở phía trước đang uyển chuyển bước đi.

Nữ lang này dáng điệu tha thướt, Phan Tịnh toan vượt nàng đi lên trước.

Ngờ đâu nữ lang dường như đã biết trước. Nàng dừng bước quay đầu lại nói: - Ta chờ ngươi ở đây đã lâu rồi.

Phan Tịnh ngẩng đầu lên nhìn thì thấy nữ lang che mặt bằng tấm sa trắng. Nàng chính là sư muội của chàng vừa lúc này bị Tề Ni Cấp Tư đánh cho bị thương ở khu Minh Lăng rồi mất tích.

Chàng la lên một tiếng kinh ngạc hỏi: - Ô kìa! Sư muội đấy à?

- Không được kêu ta bằng sư muối.

Phan Tịnh nói: - Cô nương chẳng cho kêu cũng thể thôi. Dù sao chúng ta cũng là đồng môn. Chẳng lẽ cô nương thay đổi được ư?

Nữ lang này chính là công chúa. Công chúa cười rồi đáp: - Người đã bị đuổi ra khỏi môn phái rồi còn nói gì nữa?

Phan Tịnh nhăn nhó cười nói: - Nếu cô nương nói vậy thì tại hạ còn mặt mũi nào nói chuyện với cô nương nữa. Xin cáo từ đây!

Công chúa cười lật nói: - Khoan đã! Ta bị cái nhục người đánh cho ba chưởng ở cửa động Bất lưu nhân, phải thanh toán cho xong đã. Bây giờ người hãy đón tiếp ba cây phát trần của ta, rồi hãy lên đường.

Phan Tịnh không ngờ nàng còn để lòng về chuyện đó, chàng tủm tỉm cười nói: - Bữa đó vì tiểu huynh muốn tác hợp cho sư phụ cùng sư thúc nên đạo vợ chồng chứ có phải tiểu huynh thua sư muối đâu. Không ngờ vì đó mà xúc phạm sư phụ và bị người đuổi ra khỏi môn đường. Rồi trong lúc bồng bột tiểu huynh hện cùng sư muối ra ngoài hang gây nên tội lỗi. Mong rằng sư muối tha thứ cho.

Công chúa quát lên: - Ta đã bảo người không được gọi ta bằng sư muối kia mà. Ta không phải là sư muối người. Vợ người, người đã chẳng bảo trợ được thì còn mặt mũi nào tự nhận là sư huynh ta. Ngày đó nếu người quả có lòng thành toàn cho sư bá cùng sư phụ ta thì cam tâm nhận thua mới phải. Sao lại còn hện ta ra cửa động để hạ thủ. Người không có dạ hy sinh thì đêm nay Chu Vân này phải gỡ lại thể diện.

Phan Tịnh lùi lại một bước khẽ nói: - Sư muối muốn đánh thật ư? Sư muối không phải là địch thủ của tiểu huynh đâu!

- Thôi đừng nói nữa! Trong vòng ba chiêu ta không hạ được người thì từ đây không phải là người họ Chu nữa. Nói thật cho người hay. Ta căm hận người và muốn bắt người phải chịu đủ thứ hình phạt.

Phan Tịnh run lên nói - Ủa! Sư muối căm hận ta ư? Tại sao mà căm hận. Chẳng lẽ vì ba phát chưởng đó? Ta không tin như vậy.

Công chúa lạnh lùng đáp: - Lúc ở khu Minh Lăng ta đã bảo rõ người là một đứa ngụy quân tử, hết lừa dối người lại đến tự lừa dối mình. Bề ngoài người có vẻ con người quang minh lỗi lạc mà bề trong toàn làm việc lợi mình hại người. Loại người như người ai mà không căm hận?

Phan Tịnh tức quá kêu lên - Ta có làm tổn hại gì đến sư muối đâu?

Công chúa nổi lên một trận cười khanh khách rồi đột nhiên quát to: - Tiếp chiêu đây!

Nàng đưa cánh tay ngọc về sau lưng rút cây phát trần, đột nhiên phóng ra nhắm đánh vào trước mặt Phan Tịnh. Đồng thời nàng quát hỏi: - Tầm Qui bối đồ người lấy được ở trong mình Tề Ni Cấp Tư. Bây giờ người định nuốt trôi một mình, bỏ mặc sáu người bị thương, thế mà người còn bảo không làm tổn hại gì đến ta ư?

Phan Tịnh cứng họng không nói gì được nữa.

Dè dẫu công chúa cứ để nguyên cây phát trần vụt ngay xuống một cách đột ngột.

Chiếc phát trần vung ra chụp xuống bằng một luồng kinh lực rất mãnh liệt.

Chớp mắt cây phát trần đã chụp xuống trước mặt chàng chỉ còn cách ba tấc.

Phan Tịnh kinh hãi rú lên một tiếng giữa người về phía sau như một cái câu sắt cong lên để tránh cây phát trần của công chúa. Nhưng công chúa dường như công lực tiến bộ hơn trước nhiều. Nàng cười lật hạ thấp cánh tay ngọc xuống. Chiếc phát trần rít lên những tiếng “soạt soạt” đánh sát vào bụng Phan Tịnh..

Phan Tịnh khẽ la lên một tiếng, chân khí không tự hội ở huyết đan điền được nữa, chàng ngồi phệt xuống đất. Công chúa không ngăn ngừa vụt luôn ba phát trần vào người chàng. Hai vai cùng sau lưng Phan Tịnh áo bị rách toạc hở cả thịt ra và đều có vết máu.

Phan Tịnh giận quá, hít mạnh một hơi chân khí vận chưởng lực toan phóng nhanh tay hỏa chưởng ra. Ngờ đâu công chúa lại nhanh tay hơn. Nàng để cây phát trần vào cổ chàng khẽ nói: - Phan Tịnh! Người mà cử động thì ta chỉ đập một cái là chết liền.

Phan Tịnh hăng giọng luôn mấy cái nhưng không dám nhúc nhích.

Công chúa liền móc trong bọc ra một mảnh giấy vứt xuống người chàng lạnh lùng nói: - Người bất tất phải vào mộ Lan Phi nữa, cứ cầm mảnh giấy này mà coi sẽ biết rõ những điều người muốn biết.

Nói xong nàng nhẹ nhàng rút phát trần về, khẽ đưa người một cái đã băng ra xa ngoài ba trượng. Nàng nhảy luôn hai cái nữa mất dạng trong bóng đêm.

Tuy nàng đi đã xa rồi vẫn nói vọng lại một câu: - Phan Tịnh! Nếu người còn ra dạ bắt lương thì lần sau mà gặp cô nương là mất mạng ngay đó!

Dứt lời bốn bề phẳng lặng như tờ.

Phan Tịnh biết nàng đi đã xa, nhưng nghe thanh âm nàng chàng cũng hiểu dường như nàng có ý gì khác, lăm bắm một mình: “Lạ thật. Ngoài mặt sư muội đối với ta ra chiều hung dữ, nhưng nghe thanh âm nàng nói thì tựa hồ nàng lại có giọng tha thiết với mình là nghĩa làm sao? Chẳng lẽ mình đối với nàng có một ấn tượng tốt đẹp?” Nhưng chàng lại nghĩ mình là người đã kết hôn rồi, bất giác bật cười tự hỏi: “Nàng đã biết mình là kẻ có vợ, có lý đâu nàng lại có ý như vậy.”

Nghĩ thế chàng mỉm cười gượng đứng dậy nhặt tờ giấy lên coi. Dưới ánh sao chàng thấy trên tờ giấy viết mấy dòng chữ sau đây: “Lão phu nhân dịp đến chỗ người bạn vì có ước hẹn cùng nhau lên núi Thiên Sơn, nên đi qua bờ hồ Sa Nhĩ bỗng gặp năm người đang cùng nhau gây cuộc huyết chiến. Nhìn kỹ ra thì bọn này là Vũ Nội Ngũ Tuyệt đã nổi tiếng trong các phái võ ở Kinh đô. Bọn Ngũ Tuyệt gồm có Thiên Hiệp, Địa Quân, Nhân Kiệt, Ma Tôn và Quỷ Vương.

Lão phu đã ẩn lánh những cuộc phân tranh giữa võ lâm lâu ngày rồi nên không muốn xen vào vụ này nữa, chỉ dừng bước đứng coi thì thấy Ma Tôn cùng Quỷ Vương hợp lại đấu với Thiên Hiệp, hai bên ngang sức nhau.

Nhân Kiệt vốn ghét kẻ ác như cừu thù cũng gia nhập cuộc chiến, thế là cán cân lệch hẳn. Ma Tôn cùng Quỷ Vương sắp thua đến nơi.

Giữa lúc cuộc chiến bại chỉ còn trong nháy mắt là định đoạt, thì một lão già đội mũ nga quan, râu xanh đứng nấp một bên từ bao giờ đột nhiên xuất hiện.

Lão này công lực cao thâm khôn lường chỉ khẽ phát tay áo bào đến một cái mà Thiên Hiệp cùng Nhân Kiệt đã bị thương té xuống đất.

Địa Quân muốn nhảy đến cứu nhưng lại bị Ma Tôn và Quỷ Vương kiềm chế.

Nhân Kiệt khí tức xông lên tận cổ, trợn mắt lên thóa mạ liền bị Ma Tôn cùng Quỷ Vương phóng chưởng ra đánh. Nhân Kiệt học máu ra rồi mê man bất tỉnh nằm đó đợi chết.

Ma Tôn cùng Quỷ Vương chia nhau ra đem Thiên Hiệp cùng Địa Quân đi.

Lão phu liền rượt theo, lão râu xanh đội mũ nga quan và được biết lão là Tư ẩn trưởng lão phái Thất Tuyệt Giáo.

Lúc lão phu quay về chỗ cũ thì Nhân Kiệt không biết đi đâu rồi, lại vừa gặp sứ giả bộ lạc Duy Ngô vào triều cống Thánh Thượng. Lão phu thi hành chút thủ đoạn vật viết mấy câu vào cống phẩm để làm bằng chứng vụ này.

Dưới ký tên: Một Vô Danh khách chốn chốn tha hương.”

Phan Tịnh đọc bài thuyết minh này rồi, hai tay run lên. Đột nhiên chàng la hoảng: - Gia gia ta quả nhiên chưa đến chỗ Thất Tuyệt Giáo Chủ. Giữa đường người bị Ma Tôn Đồng Hải Sơn và Quỷ Vương Cửu Minh cướp đi! Có đúng thế không? Trách nào Tứ Linh Điện chúa động “U- U” đều hiểu môn “Thần phong tuyệt mệnh chưởng” của gia gia.

Như vậy thì Động chúa động “U- U” nhất định là Ma Tôn Động Hải Sơn rồi! Phan Tịnh vừa mừng vừa giận. Mừng là mừng đã được tin tức gia gia, còn giận là giận Động chúa “U- U”. Cặp mắt chàng cơ hồ tóe lửa, chàng lẩm bẩm: “Tư án trưởng lão Thất Tuyệt Giáo! Lão này cũng là một tên hung phạm đã hãm hại gia gia mình!” Chàng lại tự hỏi: “Tại sao lão hãm hại gia gia mình?” Rồi chàng tự trả lời: “Gia gia mình đi tìm Thất Tuyệt Giáo Chủ. Tức lão này vâng lệnh Giáo Chủ ngấm ngấm hãm hại gia gia mình vừa để diệt bớt lực lượng võ lâm ở Kinh đô, vừa để đổ vạ cho người. Ma Tôn cùng Quỷ Vương vì ham muốn tuyệt kỹ của gia gia mình nên cướp về đầu một nơi và bức bách người dạy tuyệt kỹ cho chúng...”

Phan Tịnh càng nghĩ càng xúc động. Chàng kêu to lên một tiếng rồi ngồi phệt xuống đất vừa khóc vừa lẩm bẩm: “Ta phải báo thù! Ta phải bắt kẻ đã giết gia gia ta chịu thảm hình xứng đáng!” Nhưng đột nhiên mắt Phan Tịnh phóng ra những tia sáng kinh dị. Chàng đứng phắt dậy nhìn tấm giấy cầm tay, tự hỏi: “Tấm giấy này ở đâu ra? Việc này trừ phi lấy được tấm áo Bằng lân mà Lan Phi mặc trong mình, hiện còn ở khu Minh Lăng, chẳng lẽ lại còn lấy ở đâu ra được? Thuyết này tuy có vài phần còn tin, nhưng lấy đâu ra bằng cứ chần? Ta không thể nhắm mắt tin nằng được, biết đâu, nằng chả đoán như vậy rồi tự cho mình là phải?”

Phan Tịnh nghĩ vậy liền dứt tờ giấy vào bọc rồi rảo bước đi về phía Minh Lăng. Khi gần tới nơi, mà trên đường chàng chẳng gặp một người nào trong Thất Tuyệt Giáo thì lấy làm lạ kỳ.

Còn cách Minh Lăng chừng hai ba dặm đột nhiên chàng nghe tiếng gió thoảng qua. Một lão già áo đen chột mắt đứng cản đường. Mặt lão xanh lợt không có chút huyết sắc nào. Lão đứng yên không nhúc nhích, giương một mắt lên nhìn Phan Tịnh chăm chăm. Phan Tịnh không hiểu lão ở môn phái nào, chấp tay nói: - Xin tiền bối tránh đường cho tại hạ đi!

Lúc này tuy hai vai và sau lưng áo Phan Tịnh đã bị rách nát để hở thịt ra, nhưng vẫn không mất vẻ đường bộ hiên ngang.

Lão chột mắt cười lạt, lên giọng lạnh lùng hỏi: - Người có phải là con lão sát tài Phan Khôn không? Ta coi người chưa vào đầu cả.

Phan Tịnh thấy nói xúc phạm đến gia gia mình thì đột nhiên nổi giận nghiêm sắc mặt, sáng giọng hỏi: - Người là ai? Sao dám mở miệng mắng người?

Lão chột cười ha hả nói: - Ta mắng y là lão sát tài, ấy là còn tử tế đấy?

Đột nhiên chỉ thấy bóng đen lấp loáng một cái chứ không nhìn có cử động mà lão chột mắt đã băng người đi một trượng đứng sững trước mặt Phan Tịnh, chỉ còn cách ba thước. Lão xòe những ngón tay đen xì ra quát lên: - Đưa đây!

Phan Tịnh lùi lại một bước, hít một hơi dài, vận đầy đủ chân lực, hần học hỏi lại: - Lão thất phu vô liêm sỉ này? Người bảo ta đưa cái gì?

Lão áo đen một mắt chiếu ra luồng hàn quang ghê rợn lạnh lùng nói: - Còn phải hỏi gì nữa? Đương nhiên là tấm qui bối đồ để vào mộ Lan Phi!

Phan Tịnh toàn thân run bắn lên, nhưng trên môi thoáng lộ một nụ cười. Chàng hỏi: - Ai bảo người là ta đã lấy được Qui bối đồ?

Lão già đáp: - Lão phu công đâu mà rườm lời với người. Người có đưa không thì bảo?

Phan Tịnh nói: - Người không nói thì thôi! Nhưng người là ai?

Lão áo đen chột mắt cười gằn nói: - Thăng lôi kia! Mi giết Thiếu giáo chủ Thất Tuyệt Giáo rồi, trong một ngày đã nổi tiếng, được người ta tặng cho cái mỹ hiệu là “Lôi Thần phò mã”. Nhưng lão phu là Cửu Hoa Sơn Chúa chỉ coi mi bằng nửa con mắt. Đưa đây!

Chưa dứt lời, lão tiến lại thêm ba bước. Hai người chỉ còn cách nhau một với tay.

Phan Tịnh mồ hôi toát ra đầm đìa.

Chàng điểm bàn chân xuống đất rồi nhảy vèo một cái ra xa hơn trượng, lớn tiếng hỏi: - Người... Người là Cửu Hoa Sơn Chúa?

- Đúng rồi. Phan tiểu tử! Mi giết năm tên môn đồ của ta lại làm sứt mẻ cả đến bọn Cửu Ngọc Diêm La, Ngưu Đầu Mã Kiểm hai tên hộ pháp chết về tay phát trần của mụ ăn xin. Hà hà! Những món nợ này ta trút cả lên đầu thằng lỏi con, nghe chưa?

Phan Tịnh tâm cơ linh động, bật lên tiếng cười sang sảng nói: - Sơn Chúa! Người đừng làm phách nữa. Ta chỉ biết Ngũ Quỷ môn đồ là năm tên cao đồ của Quỷ Vương Cửu Minh trong Vũ Nội Ngũ Tuyệt ngày trước mà thôi, chứ ta chẳng cần biết chúng liên quan với người thế nào?

Lão chợt mắt cá giận nói: - À thằng lỏi này! Mi đã biết mà còn hỏi vờ. Lão phu không thể tha mi được!

Một mắt lão chiếu ra những tia sáng hung dữ. Lão cười gằn rồi phát áo bào một cái.

Phan Tịnh chỉ thấy bóng đen thấp thoáng trước mặt rồi lập tức năm ngọn gió đâm vào phía trước ngực nhanh như chớp.

Chàng quát lên một tiếng nhảy tung người lên tránh khỏi, rồi quát hỏi: - Té ra người là Quỷ Vương Cửu Minh phải không?

Lão đáp: - Ta Cửu Hoa Sơn Chúa. Thằng nhóc này quả nhiên phi thường!

Lão lại phát tay áo lên phành phạch rượt theo chàng như bóng theo hình. Đồng thời lão phóng chiêu “Ngũ quỷ sư hồn trảo” ra nhanh như chớp.

Phan Tịnh đột nhiên dùng pháp “Thiên cân trụ”, đối phương chưa tới nơi chàng đã đặt chân xuống đất. Cửu Hoa Sơn Chúa cười gằn nói: - Trên núi Cửu Hoa không còn ai đối thủ được với mi. Nhưng Sơn Chúa hôm nay không để cho mi chạy thoát đâu!

Lão tung người lên không, nhảy chồm lại. Người chưa tới, trảo phong đã đánh ập đến trước.

“Roac” một tiếng! Phan Tịnh cảm thấy sau lưng mát rượi. Vạt áo chàng đã bị móc rách từ trên lưng xuống đến chân.

Phan Tịnh kinh hãi nghĩ thầm: - Ghê thật! Thằng cha này quả nhiên bản lãnh phi thường.

Chàng xoay mình nhảy xéo ra ngoài năm bước. Đồng thời chàng vận động “Lôi đình chuồng lực”.

Cửu Hoa Sơn Chúa không đuổi theo nữa. Lão giơ tay lên đánh “dứ” trên không một chuồng, phát ra một luồng chuồng lực nhẹ nhàng, không nghe rõ tiếng chuồng phong.

Phan Tịnh sửng sốt vì thấy chuồng lực của Cửu Hoa Sơn Chúa ập mình tựa như một bức tường sát vô tình. Chàng đột nhiên quát lên: - Đây là “Thái hư thần công” của Địa Quân Thượng Quan Từ!

Chàng muốn tránh cũng không kịp nữa, liền phóng ra một chuồng “Lôi thiên đỉnh trảo”. Hai luồng chuồng lực một vô hình một hữu hình, chạm nhau bật lên một tiếng “sầm” như trời long đất lở. Cả hai người đều run lên và chuồng lực lập tức tiêu tan.

Phan Tịnh chợt nhớ đến tờ giấy công chúa vừa đưa cho mình.

Chàng quát hỏi: - Quỷ Vương Cửu Minh. Người thật là đồ vô sỉ. Địa quân Thượng Quan Từ đã là người phúc hậu lại giỏi về y thuật. Y một lòng cứu khổ nhân dân, không tranh giành thế sự. Vậy mà người dùng quỷ kế bắt y đem đi đâu?

Cửu Hoa Sơn Chúa quát to lên: - - Đừng nói lời thôi nữa! Thằng lỏi này nổi tiếng Lôi Thần quả thật không ngoa. Đón chiêu của ta đây.

Nói xong lão phát tay áo bên trái đánh ra một luồng “Thái hư thần công”. Áo đen vừa phát phới lão đã nhảy xổ tới giơ tay phải lên phóng chiêu “Ngũ quỷ sư hồn trảo” nhanh như điện chớp nhằm chụp xuống trước ngực Phan Tịnh.

Phan Tịnh thốt lên: - Giỏi thật!

Tay trái chàng liền phóng ra một chuồng “Lôi thiên đỉnh trảo”, tay phải ra chiêu “Lôi ấn vô tình” không một tiếng động. Về mặt chàng vẫn nghiêm nghị nhìn chằm chặp Cửu Hoa Sơn chúa.

Chàng lẩm bẩm: - Chỉ hai chuồng này là phân thắng bại.

“Thái hư thần công” cùng “Lôi thiên đỉnh trảng” đụng nhau đánh “binh” một tiếng rồi tiêu tan mất biến.

“Ngũ quỷ sư hồn trảo” phóng tới trước ngực Phan Tịnh.

Chàng giương cặp mắt căm giận lên nhìn thẳng vào Cửu Hoa Sơn Chúa. Người chàng không nhúc nhích.

Năm móng tay Cửu Hoa Sơn Chúa dài đến một tấc đã bấm vào da thịt Phan Tịnh.

Chàng cố nhịn đau.

Đột nhiên Cửu Hoa Sơn Chúa gầm lên một tiếng rồi bị bắn ra năm trượng. Trên ngực lão in một bàn tay đen xì, da ngực bị cháy sém. Bên tai lão còn văng vẳng nghe tiếng sấm nổ.

Cửu Hoa Sơn Chúa con mắt độc nhất chiếu ra luồng hàn quang ghê rợn nói: - Thằng lôi này ghê thật! Ta không ngờ mi đã được chân truyền của lão quái vật Huỳnh Tu Tử!

Trước ngực Phan Tịnh cũng rướm rướm máu, trong lòng không khỏi run sợ. Nhưng chàng lạnh lùng đáp: - Lão quái vật! Bữa nay ngươi là người thứ nhất thoát chết dưới chưởng lực “Lôi ấn vô tình” của ta.

Cửu Hoa Sơn Chúa lại cười ha hả nói: - Mi đừng khoe khoan nữa! Chiêu “Ngũ quỷ sư hồn trảo” của ta không đánh trật ai bao giờ. Ngươi có giao Qui bối đồ hay không thì bảo?

Giữa lúc ấy bỗng nghe hai tiếng “đóp đóp”. Tiếng thứ nhất đánh ngoài năm mươi trượng mà tiếng thứ hai chỉ còn cách chục trượng.

Phan Tịnh cùng Cửu Hoa Sơn Chúa đang giật mình kinh hãi một thanh âm ồm ồm lên tiếng: - Cửu Hoa Sơn Chúa giỏi thật! Phóng trảo không sai bao giờ. Lão có nhận được ta là U-U Động Chúa không?

Phan Tịnh vừa nghe thấy đã háng giọng đáp ngay: U-U Động Chúa! Ta đang muốn tìm ngươi đây!

Người mới xuất hiện là một lão già áo xanh thọt một chân, thân thể cao lớn vẻ mặt nghiêm khắc. Lão lơ như không nghe tiếng Phan Tịnh và cũng không để ý đến chàng.

Cửu Hoa Sơn Chúa mắt sáng mắt lên cười nói: - Quả nhiên là lão.

Nhưng rồi mặt lão sa sầm lạnh như đồng lớn tiếng hỏi: - U-U Động Chúa! Lão đến đây làm chi?

U-U Động Chúa dường như khắp mình bao quanh một luồng tà khí. Trên vẻ mặt nghiêm khắc thoáng lộ một nụ cười hỏi lại: - Lão đến đây làm chi?

Cửu Hoa Sơn Chúa đột nhiên lùi lại nửa bước, tức giận nói: - Người phái Cửu Hoa Sơn ta đã canh giữ Lăng miếu Lan Phi ở khu Minh Lăng trong ba năm trời. Bây giờ há chịu để người đến đây tranh đoạt?

U-U Động Chúa cũng lớn tiếng nói: - Động U-U ta đã mất công đặt phòng tuyến lại mất công câu rùa ở sông Ngự Hà, há chịu thua ai?

Cửu Hoa Sơn Chúa hần học nói: - Những quỷ môn đồ của bản sơn cùng Cửu Ngục Diêm La, kẻ thì bị thương người thì bị giết, thêm vào đó hai tên hộ pháp Ngư Đầu, Mã Kiếm đã bị mất mạng, đâu có phải là vô ích?

U-U Động Chúa nói: - Hừ! Dễ thường Tứ Linh Điện chúa bản động kẻ bị thương, người mất mạng uống chẳng?

Phan Tịnh trong lòng hồi hộp, người chàng toát mồ hôi lạnh ngắt. Chàng thấy hai lão chưa đếm xỉa gì đến mình thì trong lòng không khỏi căm tức. Hơn nữa chàng muốn điều tra xem gia gia mình có bị giam cầm tại động U-U không, đột nhiên chàng lớn tiếng quát: - Cửu Hoa Sơn Chúa! U-U Động Chúa! Hai người coi ta là hạng người người nào?

Đoạn chàng thò tay vào bọc móc Qui bối đồ ra giơ lên vung vẩy nói tiếp: - Qui bối đồ đây này! Ai giỏi thì lại đây mà lấy?

Cửu Hoa Sơn Chúa sáng mắt rực lên đột nhiên dậm mạnh chân xuống đất nhảy phốc tới, U-U Động Chúa cũng chống cây quái trượng xuống đất nhảy xổ lại cực kỳ mau lẹ khiến cho Phan Tịnh phải kinh hãi.

Phan Tịnh vung tay lên phóng chưởng ra! U-U Động Chúa quát to một tiếng rồi phóng chưởng ra. Một luồng chưởng phong rít lên ghê rợn chụp xuống.

Phan Tịnh vừa nghe đã biết ngay Động chúa xử ngay chiêu “Thần phong tuyết mạch chuông” của gia gia mình. Chàng gầm lên hỏi: - Lão ma đầu! Người đem phụ thân ta đi đâu?

Chàng vung chuông “Lôi ấn vô tình” đánh mạnh ra.

Chàng không dám đương đầu đón “Thần phong tuyết mạch chuông”, phải nghiêng người đi nhảy tạt ngang mấy bước.

U-U Động Chúa tung mình lên không, xoay người đi rồi lao ra xa ngoài hai trượng.

Lão cười ha hả nói: - Thằng nhóc con! Bữa nay mi đừng hòng trốn thoát chuông phong của lão phu?

Rồi lão la lớn: - Tiểu tử! Phải cẩn thận!

Phan Tịnh kinh hãi vô cùng! Sau lưng lại thấy mát rượi. Cửu Hoa Sơn Chúa ở phía sau ám toán, chàng chỉ sơ hở một chút đã bị “Ngũ quỷ sư hồn trảo” chụp vào sau lưng.

Giữa lúc nguy hiểm như ngàn cân treo sợi tóc, chàng thét lên một tiếng, xoay tay phóng ra một chuông “Lôi ấn vô tình”.

Cửu Hoa Sơn Chúa như con chim phải tên sợ nã, la lên một tiếng, lão vội rút tay về đồng thời rút ra một miếng da ở sau lưng Phan Tịnh.

Phan Tịnh thét lên một tiếng loạng choạng nhảy về phía trước mấy bước chàng gầm lên như người phát điên: - Lão quỷ! Ta quyết sống chết một phen với ngươi!

Chàng đánh ráo riết bật lên nhưng tiếng nổ âm âm. Giữa làn hỏa quang Cửu Hoa Sơn Chúa cười lên the thé. Thân pháp lão lẹ làng như ma quỷ chạy quanh Phan Tịnh.

Phan Tịnh vừa căm tức vừa nóng nảy thì U-U Động Chúa nhảy phốc lại. Bàn tay trước ngực phóng chuông ra.

Luồng khí “âm hàn” chụp xuống người chàng lạnh thấu xương. Lão đã thi triển chiêu “Cửu u âm chuông” của bản môn.

Lúc này Phan Tịnh đã biết rõ đối phương là Ma Tôn Đồng Hải Sơn không còn nghi ngờ gì nữa. Chàng gầm lên: - Lão ma đầu! Người đã thò ngón “Cửu u âm chuông” ra rồi! Phan Tịnh này thề cùng ngươi chẳng đội trời chung.

Chàng phóng “Lôi đình chuông” với mười hai thành công lực. Hai tiếng “âm âm” vang lên. Một luồng hỏa quang chụp xuống cả U-U Động Chúa lẫn Cửu Hoa Sơn Chúa. Hai người không dám đón tiếp chuông lực này cứ chạy quanh để né tránh.

Động chúa động U-U cười rộ nói: - Sơn Chúa! Bữa nay lão thử đoán xem Quy bối đồ sẽ về tay ai?

Cửu Hoa Sơn Chúa cũng cười ha hả đáp: - Không phải ta thì còn ai vào đây?

U-U Động Chúa cười gằn nói: - Lão mặt dày kia! Ta đánh cuộc với ngươi, Quy bối đồ không tài nào về tay ngươi được.

Cửu Hoa Sơn Chúa vẫn ngạo nghễ đáp: - Hà hà! Rồi ngươi coi!

Chưa dứt lời, lão giơ một tay lên. Phan Tịnh thốt nhiên la lên một tiếng. Tay trái chàng tê nhức. Tầm Quy bối đồ cầm trong tay không nắm chặt được rớt xuống đất.

U-U Động Chúa lớn tiếng quát: - Vô tướng thần châm!

Lão vừa nói vừa nhảy xổ đến chỗ Quy bối đồ.

Cửu Hoa Sơn Chúa khi nào chịu để kẻ khác chiếm được tiện nghi Lão cũng nhảy theo.

Hai người cùng nhảy đến một lúc và cùng dùng toàn lực phóng chuông ra.

“Đùng” một tiếng vang lên! Hai lão lão đảo lùi lại ba bước, gương mặt trừng trừng nhìn nhau.

U-U Động Chúa mặt lạnh như tiền nói: - Sơn Chúa! Mấy năm nay ta không gặp mặt ngươi, chắc ngươi đã luyện tập đến tử công phu?

Cửu Hoa Sơn Chúa cười khàn khạch đáp: - Chắc ngươi cũng vậy.

Hai người nhìn nhau một lúc rồi đồng thời hai vai run lên lại nhảy chồm tới.

15. Đàn Sáo Đưa Người Vào Cõi Mộng

U-U Động Chúa tiếng nói lạnh như băng hỏi: - Sơn Chúa! Ta phóng “Thần sơn tuyết mạch chuông”. Còn ngươi dùng chuông lực gì để phản kích?

Cửu Hoa Sơn Chúa đáp: - Động Chúa! Ta phóng chuông lực “Thái hư thần công”. Tuy chưa làm cho ngươi bị thương được, nhưng ngươi cũng chẳng hơn ta chút nào.

U-U Động Chúa nói: - Nếu ta dùng đến “Nhất dương chỉ” thì sao?

Phan Tịnh giật mình nghĩ thầm những môn tuyệt kỹ nhờ đó mà gia gia mình nổi tiếng đều bị lão học được hết rồi.

Cửu Hoa Sơn Chúa cười lạt đáp: - Ta sẽ dùng đến “Vô tướng kim châm”. Ta đã chế ra được ba mũi kim rất độc. Ngươi dùng “Nhất dương chỉ” chẳng biết có hại được ta không. Nhưng nếu ta dùng đến ba mũi “Vô tướng kim châm” thì ngươi đừng hòng sống!

U-U Động Chúa đảo mắt nhìn Cửu Hoa Sơn Chúa cười đáp: - Ngươi thử dùng coi?

Phan Tịnh cảm hận không làm cho hai lão này chết ngay được. Tay trái chàng bị Cửu Hoa Sơn Chúa dùng “Vô tướng kim châm” đâm vào huyết “Khúc tri” không nhúc nhích được. Nhưng tay phải chàng chưa bị thương. Chàng lăm bắm: “Ta cứ ở đây coi Quy bối đồ thử xem hai lão này có dám động đến nó không?” Chàng ngấm ngấm vận động nội lực vào một cánh tay. Cặp mắt loang loáng nhìn hai lão.

U-U Động Chúa cùng Cửu Hoa Sơn Chúa đồng thời bước lại gần Quy bối đồ. Cả hai người đều vì nó mà quyết sống mái, khi nào chịu để mất.

Thốt nhiên mé tả có tiếng bước chân, tiếp theo tiếng ho khàn khàn. Rồi có người lên tiếng: - Hai con hổ tranh nhau bắt một con uống mạng mà không thì chết cả đôi. Các ngươi đừng tranh đấu nữa!

Phan Tịnh quay đầu nhìn lại thấy một bà già gầy ốm, cặp mắt sâu hoắm. Người mù đã thấp lùn lại nhỏ bé. Trong tay mù cầm một cây trượng đầu rồng vừa dài vừa lớn.

U-U Động Chúa cùng Cửu Hoa Sơn Chúa đột nhiên nhìn bà già chằm chặp lùi lại hai bước, đồng thời la hoảng - Tây Ni Cổ lão bà!

Phan Tịnh vừa nghe thấy đã run bắn lên buột miệng nói: - Mụ Tây Ni Cổ ư? Phải chăng mụ này đã đánh bại cả “Vũ Nội Ngũ Tuyệt”?

Mụ Tây Ni Cổ lúc nhìn Phan Tịnh. Cặp mắt sâu hoắm của mụ đột nhiên chiếu ra hai tia hào quang đường như để trấn áp tâm thần người ta. Nét mặt khô queo của mụ nhăn tít lại tựa như người cười mà không phải cười. Mụ nói: - Tiểu quan nhân! Phải chăng quan nhân là Lôi Đình phò mã? Mụ già đây cam lỗi thất kính!

Phan Tịnh đã biết mụ Tây Ni Cổ giữ một địa vị khá cao trong phái Thất Tuyệt Giáo.

Chàng gượng cười đáp: - Tại hạ không dám!

Mụ Tây Ni Cổ lại cười nói: - Tình Hoa công chúa năm trước cùng mụ hợp tính nhau lắm. Nàng đã kén được quan nhân làm đáng trượng phu đáng mặt anh hào. Tưởng nàng được hưởng phúc lớn nhưng đáng tiếc...

Nói đến đây mụ sa sầm nét mặt ngó Phan Tịnh rồi nói tiếp: - Xin tha thứ cho mụ có tính bộp chộp. Mụ coi tướng công tử, e rằng không còn được hưởng tuổi trời nữa!

Phan Tịnh nghe mục nói vậy bất giác cười ha hả đáp: - Tây Ni Cổ tiền bối! Tiền bối có điều chi xin cứ nói hết, hà tất phải úp mở quanh co? Phải rồi! Quý Thiếu giáo chủ Tề Ni Cấp Tư bị chết về chưởng lực của ta. Nhưng Thất Tuyệt Giáo coi thường các phái võ Kinh đô như không có ai. Phan Tịnh này là nam nhi có huyết tính há dung cho hắn ngông cuồng rồ dại?

Mục Tây Ni Cổ khẽ cầm cây trượng đầu rồng xuống sâu chừng một thước ho khan một tiếng cười lạt: - Ủa! Thiết là hậu sinh khả úy? Mục không ngờ trong giới võ lâm ở Kinh đô lại sản xuất được một vị thiếu niên anh hùng như tướng công. Thật là đáng kính.

Phan Tịnh sa sầm nét mặt tức giận quát lên: - Câm miệng đi! Người dám mở miệng nói giọng trào phúng. Người có muốn ta đập tan cái miệng người ra không?

Phan Tịnh và U-U Động Chủ cùng Cửu Hoa Sơn Chủ đã biết nội lực mục Tây Ni Cổ cực kỳ cao thâm.

Nhất là U-U Động Chủ và Cửu Hoa Sơn Chủ không phải lần này mới biết mục, nên trong lòng không khỏi kinh hãi.

Mục Tây Ni Cổ không trả lời Phan Tịnh đã thóa mạ mục. Mục quay lại nhìn U-U Động Chủ và Cửu Hoa Sơn Chủ cười, rồi hỏi: - Lâu nay mục không gặp. Bây giờ xưng hô hai vị cách nào đây?

Mục không chờ U-U Động Chủ cùng Cửu Hoa Sơn Chủ trả lời, đi thẳng lại chỗ Quy bối đồ.

U-U Động Chủ cùng Cửu Hoa Sơn Chủ hai người đưa mắt nhìn nhau.

Phan Tịnh nóng nảy không nhịn được nữa, đột nhiên quát lên: - Đứng lại!

Mục Tây Ni Cổ không đếm xỉa gì đến chàng vẫn từ từ bước tới.

Tầm Quy bối đồ ở trước mắt Phan Tịnh chỉ cách không đầy năm bước. Chàng vận hết công lực để phóng ra.

Mục Tây Ni Cổ nhìn chàng cười nói: - Tiểu quan nhân! Không làm gì được đâu! Nghệ thuật nhỏ mọn của tiểu quan nhân toàn là vô dụng!

Đột nhiên mục chỉ cây gậy đầu rồng xuống đất đi nhanh hai bước đã đến chỗ, với tay ra lấy được Quy bối đồ...

Phan Tịnh không kịp suy nghĩ gì nữa, phóng mạnh chưởng lực “Lôi ấn vô tình” ra quát lên: - Người muốn chết hử?

Mục Tây Ni Cổ dường như đã biết chưởng lực chàng lợi hại, tuy mục chưa lùi lại, nhưng vung cây gậy đầu rồng một cái để lộ ánh hàn quang. Đồng thời tay trái mục phát chưởng ra để đón chưởng lực của Phan Tịnh.

Nhưng mục vừa phóng chưởng ra, mục đã la lên một tiếng. Tay trái run lên bần bật.

Cây gậy đầu rồng vọt ra ngoài hai trượng.

Phan Tịnh cũng rú lên một tiếng, trong bụng nôn nao. Khí huyết chạy ngược đường dường như muốn nôn ọe. Nhưng chàng có tính cương cường như cha là Thiên Hiệp, nuốt máu xuống chứ không chịu nhổ ra ngoài.

Tuy mặt chàng lợt lạt, nhưng vẫn giữ được vẻ bình tĩnh. Hơn nữa trên môi vẫn thoáng điểm một nụ cười.

Mục Tây Ni Cổ xám đen nửa cánh tay trái. Người mục vẫn run bần bật, hai mắt phóng ra những tia hung dữ nhìn về Phan Tịnh. Mục thấy chàng vẫn bình tĩnh không có vẻ gì khác lạ thì không khỏi kinh hãi nói: - Tiểu quan nhân. Mỹ hiệu Lôi Thần phò mã quả nhiên danh bất hư truyền. Phái Thất Tuyệt Giáo gặp phải một tay kinh địch.

Phan Tịnh vẫn ngậm miệng không trả lời. Chàng biết rằng nếu mình lên tiếng tất bị mục khám phá là mình cố trấn tĩnh bề ngoài.

Mục Tây Ni Cổ chưa thấy Phan Tịnh đáp thì bao nhiêu nộ khí đột nhiên đem trút lên mình U-U Động Chủ và Cửu Hoa Sơn Chủ. Mục rít lên: - Hai thằng cha mặt dày này! Còn đứng đây làm chi? Cút mau đi!

U-U Động Chủ cùng Cửu Hoa Sơn Chủ hỏi lại: - Tây Ni Cổ! Sao mục lại nói thế?

Mụ Tây Ni Cổ quát mắt quát to: - Cút ngay! Ta đã bảo cút là các ngươi phải cút ngay cho khuất mắt ta!

U-U Động Chúa cả cười nói: - Tây Ni Cổ! Mụ là một kẻ ăn xin người dị tộc, đã vào đến Kinh đô còn dở điệu ngạo ngược bá đạo. Ha ha! Đêm nay ta thử xem mụ còn làm phách được nữa không?

U-U Động Chúa và Cửu Hoa Sơn Chúa đã nếm đòn của mụ Tây Ni Cổ và biết bản lĩnh mụ ghê người. Nhưng hiện giờ thấy mụ bị thương cánh tay trái vì chưởng lực “Lôi ấn vô tình” của Phan Tịnh. Đây chính là dịp hai lão muốn trả cái thù bại nhục năm trước. Huống chi hai người cùng chung một kẻ thù và cùng gặp nhau đây là một cơ hội hiếm có.

Mụ Tây Ni Cổ về sức mạnh thì có thừa, song về tinh thần thì u mê ngớ ngẩn thật đáng buồn cười. Mụ cũng chẳng nhớ được những ai đã bị mình đánh bại năm trước, nên mụ chẳng nề nang gì.

Nghe hai lão Sơn Chúa và Động Chúa nói vậy mụ Tây Ni Cổ tức điên lên như con thú dữ. Mụ vung cây gậy đầu rồng lên, một luồng hàn quang chụp xuống U-U Động Chúa.

U-U Động Chúa cũng tỏ ra mình không kém cỏi. Lão gầm lên: - Tây Ni Cổ! Nơi đây là chỗ chôn vùi xác mụ đêm nay.

Lão nói xong phóng “Nhất dương chỉ” ra véo véo.

Mụ Tây Ni Cổ tay cầm cây trượng đầu rồng đúc bằng thứ thép tốt nguyên chất đã hàng nghìn năm. Dù mụ chỉ vận dụng nó bằng một tay mà thể mạnh như bão táp, không sợ hở một chút nào. Chỉ nghe thấy những tiếng “Nhất dương chỉ” phóng ra véo véo không đánh lọt vào đối phương được.

U-U Động Chúa cả kinh lùi lại một bước la lên: - Sơn Chúa! Không trừ được mụ ăn xin này thì còn chi là thể diện chúng ta?

Cửu Hoa Sơn Chúa nhảy vọt lại cùng U-U Động Chúa thi triển hết công lực rèn luyện mấy chục năm trường.

Sơn Chúa và Động Chúa giáp công mụ Tây Ni Cổ, bỏ Phan Tịnh ra ngoài cuộc.

Cuộc chiến mỗi lúc một ác liệt thêm. Tiếng khí giới cùng tiếng reo hò vọng ra đến ngoài một dặm. Chiến trường mỗi lúc một lùi xa ra đến ngoài mười trượng.

Phan Tịnh gặp được cơ hội này, chàng lẩm bẩm: “Bây giờ không chạy thì còn đợi đến bao giờ?” Chàng nhặt Quy bối đồ lên, cố nhịn đau vì thương thể gây nên, rồi loạng choạng bước đi. Chàng tự biết mình đêm nay không thể vào mộ Lan Phi được nữa. Như vậy việc cần kíp đầu tiên là tìm một nơi yên tĩnh để trị thương xong rồi sẽ tính sau.

Phan Tịnh loạng choạng bước đi chừng được trăm bước. Đột nhiên chàng nghe thấy trên không có tiếng vù vù. Lúc chàng phát giác kinh hãi ngẩng đầu lên trông thì có một vật đã chụp xuống đầu chàng. Chỉ vì chàng trọng thương, nếu không thì vật đó đã dễ gì quán mình được.

Phan Tịnh vừa la lên một tiếng “úi chao” thì cái vật rớt xuống lòng thòng như con rắn quấn chặt lấy chàng hơn nữa.

Phan Tịnh còn đang kinh hãi, giơ tay lên sờ thì đó chỉ là một sợi dây to bằng đầu ngón tay thì chàng lại cảm thấy yên tâm, tự nghĩ: “Nội công mình thâm hậu vô cùng. Sợi dây này làm gì được mình.”

Chàng ngấm ngấm vận động chân lực cự mạnh một cái. Chàng có ngờ đâu không cự còn khá, càng cự sợi dây càng xiết vào da thịt làm cho đau đớn vô cùng khiến chàng phải nghiêng rãng chịu đựng. Bây giờ mới biết sợi dây này bền dai dị thường, không thể nào cự cho đứt được. Ngừng một lát chàng tức giận quát hỏi: - Ai ám toán ta?

Chàng vừa dứt lời thì sợi dây kéo mạnh một cái lôi chàng đi một trượng. Hai tay chàng bị sứt da vì sợi dây xiết vào. Chàng biết rằng mình đã bị cầm tù rồi.

Phan Tịnh không biết sợi dây này dài bao nhiêu mà nhìn không thấy người cầm đầu dây đằng kia. Sợi dây rút thêm một lần nữa kéo chàng đi thêm mấy bước. May mà hai chân chàng còn cử động được nên đứng vững lại ngay.

Bây giờ chàng mới nghe thấy thanh âm một cô gái nói: - Lôi Thần phò mã! Trưởng lão Tây Ni Cổ trong bản giáo đã bảo người không được hưởng tuổi trời nữa. Lời lão quả đã không sai. Người nghe lời ta lại đây thôi! Nếu còn bướng bỉnh thì chỉ tổ rước lấy cái đau đớn vào mình.

Phan Tịnh đành hắng chưa trả lời thì sợi dây kéo mạnh một cái. Chàng đành bước đi theo. Nhưng người chàng cực kỳ đau đớn. Chàng cảm hận vô cùng, nghĩ thầm trong bụng: “Sư phụ ta là Huỳnh Long Tử mà biết đồ đệ bị nhục nhã thế này, tất đưa ta vào chỗ chết vì đã làm cho lão phải mất mặt.”

Chàng lại lẩm bẩm: “Ta muốn biết rõ mặt kẻ đã tung sợi dây này là ai? Nếu ta không phân thây hân làm muôn đoạn thì thề chẳng làm người nữa!” Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì đầu dây đằng kia càng rút mạnh và chàng càng phải chạy mau hơn.

Phan Tịnh tức giận quát, thóa mạ không liếc lời. Trái lại cô gái cầm đầu dây kia cười như nắc nẻ.

Phan Tịnh đâm khùng quát lên: - Mi là ai?

Tiếng cô gái đáp lại: - Không phải là bạn người đâu! Người chịu nhẫn nại một chút, lát nữa sẽ đến nơi!

Phan Tịnh điên tiết lên nói bướng: - Ta không đi nữa!

Cô gái kia nói: - Đi hay không đi, không phải là quyền của người.

Đầu dây lại giật mạnh, Phan Tịnh lại bị lôi đi mấy bước.

Bỗng chàng thấy phía trước cách chừng hai trượng có một gốc cây lớn hai người ôm không xuể. Sợi dây quấn quanh gốc cây chuyển mạnh mấy cái. Cô gái trước mặt xem chừng công lực cũng ghê gớm, nếu ả kéo chàng buộc vào đó thì không còn nhúc nhích được.

Chàng lại la lên: - Ta đã biểu không đi là không đi nữa!

Nhưng chàng vừa dứt lời thì một bóng trắng thấp thoáng. Hai má chàng bị hai cái tát “bốp bốp”.

Phan Tịnh cảm tức đến cực điểm. Lửa giận bốc lên dường như cháy cả gan ruột.

Chàng ngoảnh đầu trông ra thì thấy một nữ lang áo trắng đứng sững ngay trước mặt. Mặt nữ lang bịt mặt bằng một tấm sa trắng.

Phan Tịnh định thần nhìn lại thì nàng chính là Phụng Điện chúa động U-U. Chàng tức giận như điên lên hỏi: - Té ra lại là mi ư?

Phụng Điện chúa đáp: - Đúng rồi. Phan Tịnh! Người là quân vô sỉ không ngờ nay lại lọt vào tay ta?

Phan Tịnh hỏi: - Người định làm gì ta?

Phụng Điện chúa nói: - Hừ! Người lấy Quy bối đồ, bỏ chúng ta trọng thương nằm đó. Bây giờ mi nghĩ sao? Cô nương phải làm cho người sống dở chết dở.

Nói xong nàng lại giơ bàn tay trắng mịn lên tát luôn chàng hai cái nữa. Mặt Phan Tịnh sưng húp lên.

Nguyên Phan Tịnh đã bị nội thương, miễn cưỡng nuốt ngụm máu xuống không thổ ra. Bây giờ chàng bị Phụng Điện chúa Đồng Uyển Uyển tát cho hủ tước, khí huyết công tâm, chàng “ọe” một cái rồi phun máu tươi, gào lên: - Thế này thì tức chết đi được!

Phụng Điện chúa thấy vậy ngấm ngấm kinh hãi trong lòng, nhưng vẫn hằn học hỏi: - Phan Tịnh! Người tưởng học máu ra mà ta sợ ư? Đi! Người thổ gì ra ta cũng không cần. Bữa nay bản cô nương quyết không tha người! Nàng tiến lại hai bước đập bàn tay vào sau lưng chàng ba cái. Chàng lại “ọe” lên rồi thổ những máu đọng ở trong ngực ra lần nữa, rồi cảm thấy thư thái hơn nhiều.

Phan Tịnh giương mắt ra nhìn Phụng Điện chúa. Nàng tỏ thái độ kiêu ngạo không thềm nhìn đến, xoay lưng lại phía chàng lạnh lùng nói: - Người đừng tưởng ra đã trợ lực để người thổ hết huyết ứ ra cho dễ chịu đâu. Ta chỉ cần người đi được thôi?

Phan Tịnh thấy thái độ lạnh lùng ngạo mạn của Phụng Điện chúa, chàng chợt nhớ đến Thần Nhạc Song Kỳ và Tây Nam Vương bị thảm hình thì không khỏi lạnh gáy.

Chàng lẩm bẩm: - Con mụ này là một đứa tàn ác vô cùng! Nay mình đã lọt vào tay mụ, e rằng khó lòng thoát được.

Nghĩ vậy chàng lạnh lùng nói: - Đi thì đi! Ta biết ngươi là một nữ ma đầu giết người không gớm tay rồi!

Phụng Điện chúa vừa cởi khúc dây quấn vào gốc cây ra vừa nói: - Ta đã cột ngươi bằng thứ dây Thiên Tằm này thì không sợ gì ngươi trốn thoát được nữa. Đi đi!

Bây giờ Phan Tịnh mới biết thứ dây này se bằng một loại tơ tằm đặc biệt, không phải hạng dây thường.

Phụng Điện chúa cởi dây Thiên Tằm ở gốc cây ra rồi cầm dây dắt Phan Tịnh đi, khác nào dắt một giống súc vật, rảo bước đi ngay.

Phan Tịnh trong lòng cực kỳ khó chịu lớn tiếng hỏi: - Ngươi định dắt ta đi đâu thế này?

Phụng Điện chúa lạnh lùng đáp: - Hừ! Ta muốn dắt ngươi xuống âm ty địa phủ thì đã sao? Thôi im lặng mà đi đừng la lối nữa!

Nàng dùng sức mạnh lôi Phan Tịnh đi mấy bước, rồi lắng tai nghe. Phụng Điện chúa đột nhiên dừng bước. Dĩ nhiên Phan Tịnh cũng đứng lại theo.

Hai người lắng tai nghe thấy những tiếng đàn sáo du dương rất êm tai khiến cho lòng người không khỏi mơ màng.

Tiếng âm nhạc này theo luồng gió đưa lại. Luồng gió này lại chẳng khác chi gió xuân mơn trớn khiến người phải say mê.

Phan Tịnh cùng Phụng Điện chúa khác nào như người uống phải thứ rượu ngon ngọt mà rất nặng, say túy lúy lúc nào không biết. Hai người quay về phía phát ra tiếng âm nhạc, thung thăng tiến bước. Hai người đi được chừng hơn trăm bước, bỗng thấy hai bên đường thấp thoáng mấy chục gã hán tử trang phục kỳ dị. Gã nào cũng tay cầm trường kiếm sáng loáng, nhìn Phan Tịnh cùng Phụng Điện chúa.

Phan Tịnh cùng Phụng Điện chúa đáng như chưa trông thấy bọn này vẫn ngơ ngẩn trông phía có tiếng đàn sáo réo rất vọng lại mà đi.

Mười mấy gã hán tử trang phục kỳ dị phần nhiều đang lú lo nói chuyện bằng tiếng Hồi.

Bọn chúng nói gì Phan Tịnh và Phụng Điện chúa vẫn tựa hồ như không nghe tiếng.

Mười mấy gã hán tử theo sau hai người.

Đi chưa được bao xa, bỗng phía trước mặt xuất hiện hai đoàn thiếu nữ. Một đoàn trang phục lờ lợt trông rất xinh tươi, còn một đoàn cô nào cũng quốc sắc thiên hương, cặp mắt tình tứ. Thiệt là những cô gái dung nhan tuyệt thế.

Phan Tịnh và Phụng Điện chúa bị tiếng âm nhạc làm cho say mê, nên bất luận đối với cảnh vật gì bên ngoài hai người cũng chẳng còn thấy chi nữa. Dù là đao phủ đứng trước mặt hai người cũng chẳng biết gì là nguy hiểm nữa.

Thực ra hai người đã bị Tuyệt Nhạc trong phái Thất Tuyệt Giáo làm cho mê mẩn tâm thần không tự chủ được nữa. Ba bọn người vừa xuất hiện đó là Tuyệt Kiếm, Tuyệt Thái, Tuyệt Sắc.

Thất Tuyệt Giáo Chủ dưới trướng có bảy cung thì ba cung Chương, Kiếm, Chỉ toàn trai tráng. Ba cung Thái, Nhạc, Sắc toàn thực nữ. Riêng cung Tuyệt Chương thì nửa nam nửa nữ. Phái Thất Tuyệt Giáo thu hết những tinh anh đất Hồi Cương. Trong giáo phái có đến mấy trăm nam nữ. Ngoài các môn võ học, lại còn chuyên về nhiều kỳ công khác nữa. Nếu không phải là tay nhân tài đặc biệt ở Kinh đô thì không tài nào địch nổi.

Lúc này giáo đồ cung Tuyệt Thái vừa bị Phan Tịnh dùng “Lôi đình chưởng lực” đánh cho bị chết mấy người. Chúng đang căm hận, nên thấy Phan Tịnh bị Tuyệt Nhạc áp chế liền muốn ra tay báo thù.

Bỗng một hán tử thuộc cung Tuyệt Kiếm kêu lên: - Sư muội không làm thế được. Y là Lôi Thần phò mã, chính hung phạm đã đánh chết Thiếu giáo chủ. Giờ giáo chủ chưa tới nơi, ít ra cũng phải giải y đến chỗ Tư án trưởng lão để chờ phát lạc.

Bọn thiếu nữ cung Tuyết Thái nghe nói có lý, không xê lại nữa, nhưng vẫn hần học nói: - Nếu không dùng hình “ngũ mã phân thi” của bản giáo để xử trị y thì không hả được mối cảm hờn này.

Lúc ấy một cô gái cung Tuyết Sắc nói: - Giả tử Tư ấn trưởng lão giao cho bản cung xử trị thì sẽ làm cho y đỡ sống đỡ chết.

Một cô trong cung Tuyết Thái cười nói: - Các bạn muốn cho y làm “con quỷ phong lưu” phải không? Đâu có chuyện dễ thế được. Trên đời bất luận là thứ gì thì người thế gian đều lẩn tránh, duy có hạng “quỷ phong lưu” là họ cầu không được. Huống chi các chị em cô nào cũng nhan sắc khuynh thành thì y lại càng say mê và ngậm cười nơi chín suối.

Cô gái cung Tuyết Sắc nói: - Theo ý các chị bên đó thì e rằng tổn đến âm đức.

Bọn người theo sau Phan Tịnh cùng Phụng Điện chúa cười cười nói nói dưới ánh trăng sao, râm rộ kéo đi. Tiếng âm nhạc dường như vĩnh viễn ở trước mặt không sao tới gần được.

Phan Tịnh cùng Phụng Điện chúa vẫn thần trí hôn mê không sao tỉnh táo lại được.

Giữa lúc ấy có tiếng gầm như sấm ở ngoài xa chừng trăm trượng vọng lại.

Phan Tịnh cùng Phụng Điện chúa tựa hồ như bị cây gậy đập vào đầu, khê bật lên một tiếng kinh dị rồi tỉnh táo lại. Những tiếng đàn tiếng sáo từ xa vọng lại thốt nhiên im bật.

Bọn Tuyết Kiếm, Tuyết Thái, Tuyết Sắc, giáo đồ Thất Tuyết Giáo đi sau hai người cũng giật mình kinh hãi. Chúng nhân lúc Phan Tịnh cùng Phụng Điện chúa chưa hoàn toàn tỉnh hẳn, gầm lên một tiếng.

Kiếm phóng ra như gió. Mỗi người bị ba hán tử cầm kiếm dí mũi kiếm vào cổ họng và trước ngực hai người, lú lo quá tháo. Chắc là chúng bảo hai người bó tay chịu trời.

Phan Tịnh đã bị Phụng Điện chúa trói chặt không cựa quậy được. Trước tình hình này, chàng biết đã lọt vào tay Thất Tuyết Giáo, liền quay lại nhìn chăm chú vào Phụng Điện chúa.

Phụng Điện chúa cũng bị gươm kẻ cổ, cúi đầu không nói gì.

Phan Tịnh đảo mắt nhìn ra bỗng thấy sư phụ Huỳnh Long Tử thân hình cao lớn đang từ mé bên rào bước đi tới. Chòm râu vàng lão phát phơ, cặp mắt rất oai nghiêm sáng như đuốc nhìn ra. Người lão chưa đến, miệng đã quát to: - Đồ nhi! Người làm mất mặt ta rồi! “Vô địch lệnh” ngươi để đâu?

Phan Tịnh vừa nghe thấy Huỳnh Long Tử kêu mình bằng “đồ nhi”, bất giác trong bụng mừng thầm, chàng lẩm bẩm: “Mình cứ tưởng sư phụ không nhận mình làm đồ đệ nữa. Té ra người chỉ cảnh cáo mình mà thôi!” Chàng lớn tiếng gọi: - Sư phụ! Sư phụ! Nhạc điệu này rất là cổ quái! Đồ nhi không sao chống lại được!

Huỳnh Long Tử gắt lên: - Im mồm! Đó là tại ngươi trong lòng còn tà niệm nên bị mắc vào cạm bẫy bọn bàng môn tà đạo?

Phan Tịnh vẫn gọi: - Nhờ đại lực của sư phụ cứu cho đồ đệ!

Huỳnh Long Tử vừa “hứ” lên một tiếng thì năm gã cầm trường kiếm nhảy xổ lại. Chúng chẳng nói gì, cầm kiếm đâm luôn.

Huỳnh Long Tử vung tay một cái, cả năm tay kiếm thủ đều lão đảo lui lại. Lão tức giận quát lên: - Các ngươi là bọn tà đồ tại Tuyết Kiếm cung. Kêu chủ các ngươi đến đây!

Năm gã giáo đồ cung Tuyết Kiếm chẳng nói năng gì, vung kiếm lên vù vù. Ánh kiếm thành hình cánh cung đồng thời chém tới.

Phan Tịnh thấy vậy kinh hãi la thầm: - Kiếm pháp tuyệt diệu! Đường kiếm đi thành hình cung ở trên không rít lên veo veo nhanh như điện chớp! Kiếm pháp kỳ dị này đáng gọi là Tuyết Kiếm.

Huỳnh Long Tử nghiêm sắc mặt quát lên: - Bọn tà đồ dị tộc kia! Đừng diễu võ dương oai nữa!

Lão vung tay áo một cái phát ra một tiếng trời long đất lở, hỏa quang bốc lên rần rần. Đồng thời mấy tiếng rú nghe chói tai.

Huỳnh Long Tử vẫn đứng nguyên một chỗ chưa xê xích đi chút nào. Còn năm tay kiếm thủ đã không thấy tông tích đâu nữa. Trên mặt đất chỉ còn mấy đồng cháy đen.

Phan Tịnh nghĩ thầm: “Lôi đình chưởng lực của sư phụ mình thật là quý khốc thần sầu. Người mới ra oai một chưởng mà bọn Thất Tuyệt giáo đã không ai chống nổi!” Chàng còn đang ngẫm nghĩ, bỗng một tiếng “hú” xé gió bay tới.

Huỳnh Long Tử thốt nhiên lớn tiếng nói: - Đồ nhi! Tà thuật của Thất Tuyệt Giáo chẳng có gì đáng sợ đâu. Người giữ mình cẩn thận, nghe!

Vừa dứt lời, tiếng “hú” đã đến nơi. Một lão già mình mặc áo bào đen, đầu đội mũ nga quan từ trên không hạ xuống.

Phan Tịnh vừa trông thấy giựt giọng la lên: - Sư phụ ơi! Y là Tư án trưởng lão Thất Tuyệt Giáo.

Chàng chưa dứt lời Tư án trưởng lão Thất Tuyệt Giáo phất áo bào đen một cái nói: - Các người đem gã đến trước Lăng tẩm Lan Na, chờ ta đến phát lạc!

Giáo đồ ba cung Thất Tuyệt Giáo vâng lời bứt bách Phan Tịnh cùng Phụng Điện chúa đi ngay.

Nhưng Phan Tịnh vẫn nhìn chăm chú vào Tư án trưởng lão thì thấy y hướng về phía Huỳnh Long Tử chấp tay nói: - Huỳnh Long Tử đây ư? Thật là một bậc tôn sư cao cả ở kinh đô. Tại hạ cam bề thất kính!

Huỳnh Long Tử quắc mắt nhìn lão, tức giận nói: - Người có tà thuật gì trở hết ra đi! Đừng nói lời thôi nữa!

Tư án trưởng lão nở một nụ cười thâm hiểm. Áo bào đen không gió mà đột nhiên bay lật phất.

Huỳnh Long Tử đột nhiên vùng tay lên.

“Dùng” một tiếng.

“Lôi đình chưởng” nổ vang đến tận mây xanh. Đồng thời một tiếng “hú” phát ra.

Tiếp theo là một tiếng “sầm” kinh thiên động địa! Đá chạy cát bay! Khói bụi mịt mờ! Huỳnh Long Tử bỗng nổi lên một trận cười rộ nói: - Giỏi thiệt! Người là tay kinh địch thứ nhất trong đời lão phu. Coi đây.

“Dùng, dùng” hai tiếng ghê rợn! Những tiếng “hú” khủng khiếp lại liên tiếp phát ra! Phan Tịnh cùng bọn giáo đồ Thất Tuyệt Giáo đều hồn lạc phách bay. Thiệt là một cuộc ác đấu chưa từng thấy trên thế gian.

Phan Tịnh không tự chủ được la lên: - Sư phụ! Đừng buông tha y!

Huỳnh Long Tử cười rộ nói: - Sư phụ không thua được đâu. Người cứ yên lòng. Giả tử ta mà thua hẳn thì người không còn thấy được ta nữa!

Phan Tịnh vừa nghe Huỳnh Long Tử nói biết ngay sư phụ mình không thể thua được. Và nếu người thất bại thì bản tính cương cường, sẽ tự tử ngay đương trường.

Nghĩ vậy chàng không khỏi băn khoăn cho Huỳnh Long Tử.

Huỳnh Long Tử cùng Tư án trưởng lão ra mặt chiến đấu thẳng tay, đối chưởng thật sự khiến người coi phải hồi hộp. Hai người đánh nhau xa dần.

Phan Tịnh bị đối phương uy hiếp dẫn đi phía khác, mỗi lúc một xa, không nhìn thấy gì nữa.

Phan Tịnh không sao thấy được, bị bọn giáo đồ đẩy đi. Chẳng bao lâu đã nhìn thấy khu Minh Lăng trên sườn non thoải thoải.

Khu này bây giờ canh gác rất nghiêm ngặt. Phái Thất Tuyệt Giáo năm bước đặt một trạm canh, mười bước đặt trạm thông tin.

Trước mười một tòa hoàng lăng, toàn là nhân vật các cung trong phái Thất Tuyệt Giáo đứng sắp hàng. Người nào cũng vẻ mặt bi phẫn nghiêm trang.

Lúc này Phan Tịnh lại liếc mắt ngó Phụng Điện chúa nói: - Bây giờ người nên cỡi dây Thiên Tầm cho ta!

Phụng Điện chúa nói: - Hãy đi đến trên kia đã, vội gì? Người là thủ phạm của bọn Thất Tuyệt Giáo. Ta bắt được người thì là người có công. Có khi vì thế mà bọn chúng tha ta cũng không biết chừng.

Phan Tịnh tức mình nói: - Người thật là một đứa vô liêm sỉ!

Hai người bị giải tới khu Minh Lăng, Phan Tịnh thấy thi hài Thiếu giáo chủ Thất Tuyệt Giáo đã đặt vào trong chiếc quan tài chạm vàng dát ngọc, đặt trước Lăng miếu Lan Phi. Người đứng bên quan tài chính là mục Tây Ni Cổ.

Phan Tịnh vừa bị giải đến nơi. Mắt mục Tây Ni Cổ đã chiếu ra những tia sáng hung dữ. Mục nhe nanh trợn mắt nhìn chàng, ra chiều căm hận vô cùng!

16. Lăng Tẩm Lan Phi, Một Công Trình Bí Mật

Phụng Điện chúa động U-U là Đồng Uyển Uyển, cũng cảm thấy bầu không khí đầy vẻ khản trương, đằng đằng sát khí.

Bọn Thất Tuyệt Giáo tụ họp tại phía trước khu Minh Lăng, không thắp đèn lửa chi hết, khiến cho cảnh tượng càng thêm rùng rợn. Ai nấy đều lặng lẽ đứng ngay người như tượng gỗ hướng về thi hài Thiếu giáo chủ Tề Ni Cấp Tư, chốc chốc chúng lại liếc nhìn Phan Tịnh, mắt chiếu ra những tia sáng căm hờn.

Phan Tịnh tự biết đêm nay mình gặp dữ nhiều lành ít, nhưng không có lẽ bó tay chịu chết, chàng ngấm ngầm vận động chân lực, điều hòa hơi thở, nghĩ thầm trong bụng: “Tuy ta đã bị thương, nhưng chỉ cần điều dưỡng một lúc là lại có thể liều mạng quyết một trận tử chiến với chúng được.”

Phan Tịnh nghĩ vậy rồi quay đầu lại nhìn Phụng Điện chúa chăm chăm.

Phụng Điện chúa bịt mắt bằng chiếc khăn sa, nên không nhìn rõ nàng có lộ vẻ gì không. Song dường như khóe mắt Phan Tịnh đã làm cho nàng rung động cõi lòng. Bất giác nàng xoắn đầu sợi dây Thiên Tầm đang cầm trong tay liền mấy cái. Không hiểu nàng đã dùng thủ thuật gì mà chỉ trong chớp mắt, sợi dây trời buộc Phan Tịnh tự nhiên bật tung ra.

Đột nhiên mục Tây Ni Cổ gõ cây trượng đầu rồng xuống đất, cất tiếng khàn khàn bảo Phan Tịnh: - Lôi Thần phò mã! Bản giáo mà phải mời phò mã đến đây chẳng qua là chuyện bất đắc dĩ. Số là hiện bản giáo cần một cặp đồng nam, đồng nữ để tế điện Thiếu giáo chủ. Tuy phò mã đã thành hôn nhưng nếu mắt mục quan sát không lầm thì phò mã vẫn là một đồng nam. Chọn hai người để tế điện thì chẳng còn ai hơn được hai vị nữa.

Phan Tịnh cùng Phụng Điện chúa nghe mục nói trong lòng không rét mà run.

Hai người chưa kịp lên tiếng, bỗng thấy một người từ trong đám giáo đồ Thất Tuyệt Giáo ở mé bên này, tức giận gầm lên: - Thất trưởng lão! Còn để thằng lỏi này sống thêm một đêm nữa thì còn xảy ra lắm chuyện bất ngờ. Chi bằng trưởng lão cho khởi sự cuộc tế điện ngay đi là hơn!

Mé bên kia cũng có mấy gã giáo đồ theo hùa với gã vừa lên tiếng. Chúng vượt khỏi đám đông chạy lại phía Phan Tịnh.

Thấy giáo đồ Thất Tuyệt Giáo đều ra chiều phẫn nộ. Phan Tịnh hít mạnh một hơi dài. Chàng đảo mắt nhìn quanh bốn phía thấy chỗ nào cũng dày đặc những người bên địch, thì không còn chút hy vọng nào thoát khỏi vòng vây.

Mục Tây Ni Cổ khoát tay ra hiệu, trầm giọng nói: - Các người hãy bình tĩnh lại! Chúng ta chỉ còn chờ Thủ Tịch trưởng lão Kim Cừ Khuất trở về nữa là cử sự, quyết không để lỡ việc được. Hai tên này còn trốn đâu cho thoát được nữa!

Phụng Điện chúa động U-U đột nhiên bật lên tiếng khóc, rồi hỏi Phan Tịnh: - Người tính sao bây giờ? Hai chúng ta khó lòng thoát chết ở nơi đây.

Phan Tịnh trái lại vẫn bình tĩnh như thường. Chàng lạnh lùng nhìn Phụng Điện chúa đáp: - Can chi mà phải khóc? Bây giờ chúng ta có chết thì mười mấy năm sau lại tái sinh lên làm một trang hảo hán, một gái thuyền quyên. Có điều ta chưa tìm ra gia gia lạc lõng nơi đâu. Tấm lòng hoài vọng bấy nay chưa được thỏa mãn thì chẳng cam tâm hồn về chín suối mà thôi.

Chàng vừa nói vừa đưa mắt nhìn vào Lăng miếu Lan Phi. Trong miếu vẫn một màu tối đen như mực.

Phan Tịnh lại hít mạnh mấy hơi chân khí, thúc đẩy nội lực cho chuyển vận đi khắp thân thể.

Mụ Tây Ni Cổ dường như có ý nghi ngờ xẵng giọng nói: - Phan Tịnh! Người đừng hòng chạy trốn. Trước mắt mụ đây người có chạy đằng trời. Giả tử vừa này không gặp hai lão gây chuyện với nhau thì e rằng bấy giờ người đã bị thảm hình “Ngũ mã phân thi” rồi đó.

Phụng Điện chúa vừa nghe mụ Tây Ni Cổ nói đến cực hình “Ngũ mã phân thi” toàn thân nàng đã run bắn lên.

Mụ Tây Ni Cổ dường như biết nàng sợ hãi, lấy làm đắc chí cười khẩy nói: - Người còn để tấm khăn bịt mặt làm chi nữa? Tả hữu đâu? Lột tấm khăn bịt mặt của ả ra cho ta.

Phụng Điện chúa vội kêu thét lên: - Không được. Các người không thể làm thế được!...

Mụ Tây Ni Cổ đập cây gậy đầu rồng xuống đất: - Không được ư? Không được ta cũng cứ làm thì đã sao? Phải chăng người là con gái Ma Tôn? Nghe đồn mẹ người nhan sắc tuyệt vời, ta muốn coi mặt người đẹp ở chỗ nào?

Mụ liền truyền lệnh: - Sao các người không động thủ đi?

Ở mé bên một đại hán cao lớn nhảy vọt đến trước mặt Phụng Điện chúa. Dường như Phụng Điện chúa ý mình đã có thứ gì hộ vệ hay là nàng tự liệu khó lòng chống nổi với bọn hung tàn, nên gã đại hán đưa tay ra với lấy tấm khăn bịt mặt mà nàng vẫn không có phản ứng? Lại thay! Đại hán vừa chạm tay đến tấm khăn lụa tự nhiên hán ngã lún đùng ra lộn đi mấy vòng, dấy lên đàn đạch chết ngay lập tức.

Phụng Điện chúa la lên: - Ta đã bảo không được. Bản tâm ta không muốn giết gã, mà chính gã tự tìm lấy cái chết, mụ đừng trách ta nữa nhé!

Mụ Tây Ni Cổ hai mắt long lên, phóng ra những tia sáng hung dữ quất to: - Được lắm! Mi tàn ác đến thế là cùng! Nhưng rồi đây mi coi xem mi ác hay là ta ác.

Quát xong mụ tiến lên phía trước ba bước, cầm ngang cây gậy đầu rồng chọc thẳng vào mặt Phụng Điện chúa.

Phụng Điện chúa thét lên lạnh lạnh lùi lại ba bước.

Phan Tịnh nghĩ thầm trong bụng: - Mụ Tây Ni Cổ bảo nàng là con gái Ma Tôn, vậy thì Chúa động U-U đúng là Ma Tôn rồi, không còn nghi ngờ gì nữa. Nhưng không hiểu tại sao nàng không chịu để cho người ta thấy mặt, tất bên trong còn có điều chi bí mật.

Nghĩ vậy, chàng lạnh lùng hỏi: - Phụng Điện chúa? Người cứ để cho chúng thấy mặt thì đã sao? Hiện giờ người đã lọt vào tay chúng, tưởng nên hiểu thời cơ một chút, can chi thấy thế mà phải hốt hoảng?

Phụng Điện chúa nghe Phan Tịnh nói, trong lòng chợt nảy ra một ý nghĩ. Nàng tự hỏi: - Sao ta không nhân cơ hội này trợ lực cho chàng để đồng thời cản trở mụ Tây Ni Cổ, không thể bức bách ta được.

Nghĩ vậy nàng cười nói: - Phan Tịnh! Người cũng muốn ta phải chường bộ mặt xấu xa ra để trình diện bọn chúng ư? Ta tưởng như vậy cũng chẳng đẹp đẻ gì cho người!

Phan Tịnh động tâm hỏi: - Người nói vậy là nghĩa làm sao? Người có lộ chân tướng hay không, thì can hệ gì đến ta?

Phụng Điện chúa ra chiều căm phẫn đáp: - Người dám mở miệng nói thế ư? Ta không ngờ người lại đồn mặt đến thế! Ta chỉ oán trách vua cha mờ mắt ngay từ lúc đầu?

Phan Tịnh nghe nói cả kinh thất sắc, chàng giụt giọng hỏi lại: - Nàng biểu sao? Phải chăng nàng là Tĩnh Hoa công chúa? Nàng là vợ ta đấy ư?

Phụng Điện chúa thờ mặt ra rồi chỉ “hừ” một tiếng chứ không trả lời. Phan Tịnh thấy nàng không phủ nhận, liền hỏi ngay: - Tại sao nàng không cho ta biết trước?

Phụng Điện chúa hững hờ đáp: - Ta cảm hận ngươi, vì ngươi chỉ là một kẻ bất lương, đã lừa bịp ta.

Lúc này mục Tây Ni Cổ tiến lại một bước đưa cây trượng đầu rồng toan khều tấm màn che mặt Phụng Điện chúa, Phan Tịnh không kịp suy nghĩ gì thêm, chàng quát to: - Dừng tay!

Nhưng mục Tây Ni Cổ nào phải người vừa. Mục nham hiểm tàn ác đến cùng cực, còn đếm xỉa gì đến lời Phan Tịnh? Cây gậy đầu rồng vẫn tiếp tục đưa gần vào tấm khăn che mặt Phụng Điện chúa.

Phụng Điện chúa lùi mãi hết đường, phía sau bọn giáo đồ Thất Tuyệt Giáo đứng đông đặc, nàng thét lên lạnh lạnh, đành nghiêng người để tránh.

Phan Tịnh thấy mục Tây Ni Cổ vẫn không dừng tay, chàng lại chắc Phụng Điện chúa là công chúa Chu Uyển Vân. Chàng vội hít một hơi chân khí rồi phóng “Lôi đình ẩn chưởng” ra đánh mục.

Chưởng phát ra không một tiếng động. Lúc mục Tây Ni Cổ phát giác thì chưởng phong đã đến nơi, mục la lên một tiếng thất thanh, điểm đầu trượng xuống lạng người đi một cái nhanh như tên bắn, bay ra ngoài hai trượng. Người mục lão đảo. Bộ mặt hung ác như quỷ sứ, mục trừng mắt nhìn Phan Tịnh: - Giỏi thiệt! Lôi Thần phò mã! Ngươi dám ngang nhiên động thủ đánh ta!

Phan Tịnh cười nhạt nói: - Ta không ngờ mục lại hung hãn đến thế! Nếu mục còn đứng đến nàng thì ta quyết làm cho phải đổ máu, chứ không để mục hung hãn như thế đâu!

Mục Tây Ni Cổ bị phát chưởng Phan Tịnh đánh trúng vai hây còn vết bàn tay in rành rành. Áo mục cháy sém hở cả da thịt.

Bốn gã đại hán đứng bên rẽ mọi người nhảy ra, giơ tay toan nâng mục Tây Ni Cổ dậy.

Mục Tây Ni Cổ tức giận quát: - Các ngươi tránh ra ngay, Thất trưởng lão này đâu phải là cái bị thịt?

Mục nghiêng rằng nhện đau. Nguyên trước mục đã bị thương một cánh tay. Bây giờ lại bị thương lần nữa, cánh tay không nhấc lên được. Chân mục cũng lão đảo. Nhưng mục vẫn cầm trượng một tay, bỏ Phụng Điện chúa tiến lại phía Phan Tịnh lớn tiếng nói: - Lôi Thần phò mã! Mới trong vòng một đêm mà tiếng tăm người đã lừng lẫy vô lâm. Đêm nay ngươi đã lọt vào tay Thất Tuyệt Giáo thì đừng hòng sống nữa! Nhưng trước khi ngươi được đem ra tế điện trước linh vị Thiếu giáo chủ, trưởng lão Tây Ni Cổ này quyết chiến đấu với ngươi là một tay cao thủ nhất đời ở Kinh đô.

Mục nói xong vung trượng lên. Ánh trượng lóe ra chụp xuống đầu Phan Tịnh.

Bất thành linh tiếng gió nổi lên vù vù, một bóng đen xẹt qua rồi đánh “huych” một tiếng.

Một người ngã lăn xuống đất “ọe” lên một tiếng, miệng hộc máu tươi, hôn mê bất tỉnh.

Mục Tây Ni Cổ liền dừng trượng lại. Bọn giáo đồ bỗng nhiên la hoảng: - Đây là Kim Cưu Khuất thủ tọa Đại trưởng lão!

Chớp mắt bảy tám gã giáo đồ nhảy xổ đến bên Từ ẩn trưởng lão đã bị thương nằm đó.

Biến diễn bất ngờ này khiến cho mục Tây Ni Cổ kinh hãi vô cùng, mục kêu to lên: - Không ngờ ở Kinh đô lại có người đánh Đại trưởng lão đến bị thương được!

Lúc này mục đương hoang mang vội thu trượng lại, đến xem thương tích Kim Cưu Khuất.

Phan Tịnh đứng bên ngấm ngấm thích chí. Chàng lẩm bẩm: - Rút cục hẳn không phải là địch thủ của sư phụ Huỳnh Long Tử. Xem chừng hẳn bị thương rất nặng, e rằng sắp chết đến nơi.

Chàng vừa nghĩ vừa đến bên Phụng Điện chúa, nói vào tai nàng: - Công chúa! Ta tìm nàng cực khổ biết bao!

Phụng Điện chúa trong bụng cười thầm nhưng ngoài miệng hững hờ đáp: - Ngươi tìm ta làm chi! Bức họa đồ vẽ trên lưng rùa của Lan Phi đã lọt vào tay ngươi. Ngươi còn nghĩ gì đến ta nữa.

Phan Tịnh thấy Phụng Điện chúa nói vậy, chàng cho là nàng chưa nguôi giận, cứng họng không nói được nữa.

Giữa lúc ấy, mục Tây Ni Cổ ra tay nhanh như gió. Trượng phong rít lên vù vù điểm vào các huyết đạo khắp người Kim Cưu Khuất.

Sắc mặt mục cực kỳ nghiêm trọng, mục điểm huyết cho Kim Cưu Khuất xong, đặt cây gậy một bên ngồi phệt ngay xuống, nắn bóp toàn thân Kim Cưu Khuất. Chỉ trong chốc lát, cặp mắt Phan Tịnh vốn quen nhìn đêm tối, thấy rõ trên trán mục mồ hôi nhỏ giọt như mưa. Sắc mặt dần dần biến đổi, vì tổn nội lực quá nhiều.

Mấy gã giáo đồ vào hạng đứng tuổi suy nghĩ một lát rồi lại ngồi đằng sau mục Tây Ni Cổ, đặt tay lên huyết mạch môn trên lưng mục để truyền công lực vào.

Bầu không khí trước khu Minh Lăng cực kỳ nghiêm trọng, cảnh vật im lìm, không có cả đến tiếng chim kêu.

Mọi người dán cặp mắt nhìn chăm chăm vào khuôn mặt trắng bệch của lão Kim Cưu Khuất. Sắc mặt của lão dần dần thấy tươi lên.

Phụng Điện chúa khẽ huých khuỷu tay vào Phan Tịnh nói nhỏ: - Bây giờ còn không động thủ để diệt trừ bọn chúng thì còn đợi đến bao giờ?

Phan Tịnh vốn giòng nghĩa hiệp, khi nào chịu hành động bất chính. Chàng khẽ lắc đầu đáp: - Người quân tử không khi nào lại nhân lúc kẻ khác nguy khốn để hại người!

Phụng Điện chúa cười lạt hỏi: - Người là quân tử ư?

Phan Tịnh cho là nàng có ý nói móc về việc mình muốn thăm dò Minh Lăng mà chịu vào làm phò mã để gạt nàng. Trong lòng chàng tuy bất mãn, nhưng chàng cũng nhẫn nại, ôn tồn đáp: - Nương tử ơi! Ta xin thề có trời minh chứng, tuy lúc ban đầu ta có chỗ đáng thẹn với nàng, nhưng thủy chung không có âm mưu điều chi bất lợi cho nàng cả. Ta tưởng nàng cũng nên lượng thứ cho ta.

Phụng Điện chúa cười ruồi đáp: - Lượng thứ cho người ư? Cái đó đã cố nhiên nhưng người có chi để chứng minh lòng dạ ngay thẳng của người không?

Phan Tịnh mừng thầm lắm bả: - Nàng chuyển lòng rồi.

Chàng liền hỏi: - Nương tử! Ta còn có điều chưa hiểu là tại sao nàng lại lạc lõng vào động U- U? Võ công nàng hiển nhiên có thể liệt vào hạng nhất trong võ lâm. Mới trong một thời gian ngắn ngủi chừng một tháng, nàng đã luyện được bản lãnh cao cường đến mức độ này! Chỗ đó khó mà tin được. Phải chăng nàng đã có võ công sẵn từ trước?

Phụng Điện chúa lấp lửng đáp: - Tùy người muốn nghĩ thế nào thì nghĩ, tin hay không tin cũng tùy người.

Phò mã Phan Tịnh liếc mắt nhìn Phụng Điện chúa, nhưng nàng bịt mặt bằng chiếc khăn lụa, khiến chàng không thấy rõ chân tướng, và nét mặt biến đổi của nàng.

Chàng ngẫm nghĩ một lát rồi nói: - Nương tử! Ta thấy nàng sai người giết Tây Nam Tam Vương và Thần Nhạc Song Kỳ mà kinh ngạc. Tại sao nàng giết bọn họ? Tây Nam Tam Vương tuy là người lực lâm, nhưng không làm nhiều điều ác, tội không đáng chết. Thần Nhạc Song Kỳ là người chính phái thì khỏi nói. Hành động của nàng, cho đến bây giờ tưởng lại, ta vẫn lấy làm hổ thẹn.

Phụng Điện chúa lạnh lùng nói: - Họ có lòng đen tối đối với ngôi mộ Lan Phi. Lan Phi lại là bạn thân thiết của ta trong khuê các, ta không tha thứ cho họ được.

Phan Tịnh muốn nói nữa thì Phụng Điện chúa bỗng nhiên trầm giọng hỏi: - Người hỏi vậy làm chi? Phải chăng người nghĩ ta giả mạo công chúa? Hiện nay người còn ở trong tay Thất Tuyệt Giáo, sao không thừa lúc nguy cấp của chúng mà ra tay để thoát khỏi vòng vây. Thật là một cơ hội hiếm có, mau tìm biện pháp đi!

Phan Tịnh nghe nói tỉnh ngộ, trong lòng rung động, chàng thấy giáo đồ Thất Tuyệt Giáo đang mãi nhìn xem thương tích của Kim Cưu Khuất, liền đảo mắt nhìn hình thể xung quanh một lượt, biết là muốn vượt qua vòng vây của Thất Tuyệt Giáo là việc không có thể làm được. Bỗng nhiên chàng để mắt nhìn đến ngôi miếu thờ Lan Phi, bên trong vẫn âm u mờ mịt.

Một ý nghĩ vụt qua, chàng từ từ đưa tay sờ vào tấm Qui bối đồ trong bọc rồi tự hỏi: - Qui bối đồ còn đây! Sao ta không nhân lúc bọn chúng không để ý đến mình, cùng công chúa chạy vào trong miếu thờ Lan Phi?

Sau khi đã có chủ ý, chàng liền nói với Phụng Điện chúa: - Xem tình hình này, muốn thoát khỏi vòng vây của chúng không phải là khó khăn. Nhưng ta đã bị trọng thương, hiện nay chỉ có cách chạy bừa vào miếu Lan Phi. Vả lại nàng đã biết đường trong trận đồ để đi tới huyết mộ Lan Phi thì làm cách này dễ nhất.

Phụng Điện chúa nghe nói chững hững trầm nghĩ: - Thiệt tình ta không biết rõ đường trong trận đồ, nếu không thì báu vật trong mộ Lan Phi đã sớm vào tay ta rồi còn đâu?

Nàng đành trả lời một cách lơ mờ: - Sự việc đã lâu năm, trận đồ lại phức tạp, ta sợ trong lúc thăng thốt nhớ sai, làm lỡ việc. Vả lại căn cứ vào tấm Qui bối đồ ở trong tay người làm chuẩn đích, để vào đến huyết mộ Lan Phi thì dễ dàng lắm rồi.

Hai người thương lượng xong, liếc mắt ngó bọn giáo đồ Thất Tuyệt Giáo.

Ai ngờ khi chàng đưa mắt nhìn, bỗng một gã giáo đồ hét lớn: - Hãy để ý đến Lôi Thần phò mã. Mất hấn nhớn nhác, sắp muốn trốn đó.

Giáo đồ Thất Tuyệt Giáo nghe quát, lập tức quay lại nhìn Phan Tịnh và Phụng Điện chúa.

Lúc ấy lại có người la lên: - Tư án đại trưởng lão về rồi, sao không bắt chúng lại và sửa soạn lực tể Thiếu giáo chủ!

Bọn Thất Tuyệt Giáo kêu lên, hai bên vụt hiện ra những nữ giáo đồ của Thái Cung. Bọn nữ giáo đồ mặc áo màu sắc sỡ múa lên cuồng loạn.

Mé bên này lại có một đoàn thiếu nữ ngồi dưới đất, nhưng ngón tay ngọc lằn phím đàn đặt trên đầu gối, tấu lên những khúc nhạc cấp bách.

Trong khoảnh khắc, bọn Thất Tuyệt Giáo, trừ những người cấp cứu cho Kim Cưu Khuất, đều thi triển tuyệt kỹ kỳ dị để kiềm chế Phan Tịnh và Phụng Điện chúa.

Phan Tịnh vừa tai nghe mắt thấy huyết khí đã nhộn nhạo cả lên. Biết rằng đây là nguy cơ cho mình, tính mệnh như treo trên sợi tóc. Nếu không chạy ngay tất bị chúng bắt để tế sống Thiếu giáo chủ.

Phan Tịnh bèn vận động công lực của toàn thân, hét lên: - Công chúa! Chạy mau đi!

Tay trái chàng đưa ra nắm lấy cánh tay Phụng Điện chúa đạp chân xuống đất một cái, nhảy vút đi, nhanh đến nỗi người Thất Tuyệt Giáo phải khen là kỳ công! Miếu Lan Phi cách chỗ Phan Tịnh và Phụng Điện chúa không quá hai trượng.

Phan Tịnh vì lòi Phụng Điện chúa chạy theo, không thể lao vào miếu ngay được.

Hai người đã vào trong miếu rồi, nhưng bên ngoài tiếng đàn sáo làm mê hoặc lòng người vẫn vắng vắng không ngừng.

Phan Tịnh cùng Phụng Điện chúa thấy cõi lòng phiêu diêu, huyết khí phân tán rồi không tụ lại được, trạng thái hôn mê mỗi lúc một trầm trọng.

Phan Tịnh không dám coi thường, tự biết lúc này nguy hiểm vô cùng. Chàng cố vận nội công để kèm chế tiếng nhạc đang làm tan nát cả lòng. Chàng móc trong người ra tấm Quy bối đồ nhét vào tay Phụng Điện chúa khẽ bảo: - Mau tìm cửa vào mộ huyết Lan Phi.

Phụng Điện chúa đã bị đàn làm cho lảo đảo muốn ngã khê đáp: - Ta sợ không làm tròn nhiệm vụ.

Phan Tịnh nghe nói kinh sợ, chàng hét to như sấm.

Phụng Điện chúa nghe hét tinh thần rung động đã tỉnh lại nhiều nói: - Thét nữa đi! Tiếng thét càng lớn càng hay!

Phan Tịnh biết rằng tiếng thét của mình đã đàn áp mãnh lực tiếng âm nhạc.

Chàng không thét nữa, nhưng cất lên tiếng hú dài. Tiếng hú cao vút làm cho Phụng Điện chúa tỉnh táo thêm.

Nàng vội nhìn Quy bối đồ, tìm lối vào huyết mộ Lan Phi.

Ngay lúc ấy, ở bên ngoài miếu mấy giáo đồ Thất Tuyệt giáo chạy vào.

Phan Tịnh vừa cố gắng hú lên những tiếng dài vừa vận chuyển “Lôi đình chưởng ấn” đánh ra một chiêu “Lôi hỏa tương bạc”.

Một làn hỏa quang rần rần chụp lấy bọn giáo đồ đang xông vào trong miếu.

Bọn chúng sợ hãi kêu lên, lui ra ngoài miếu, rồi thoáng một cái lại xông vào.

Phan Tịnh một mặt liên phát chưởng, một mặt lại không thể ngừng tiếng hú làm cản trở tiếng đàn, để Phụng Điện chúa rảnh tay quan sát Quy bối đồ tìm cửa vào mộ Lan Phi.

Phụng Điện chúa cầm Quy bối đồ giơ lên tận mắt chú ý nhìn nhận. Nhưng trận đồ quá phức tạp, tuy nàng thông minh, cũng không thể trong chốc lát tìm ra manh mối.

Phan Tịnh thân đã bị thương lại phải hú luôn miệng đã hao tổn rất nhiều nguyên khí lại còn phải liên tiếp phóng chưởng để đánh bọn giáo đồ xông vào trong miếu hơi sức đâu mà cầm cự được mãi? Một lát sau tiếng hú nhỏ dần đi, chưởng đánh ra mỗi lúc một yếu đi. Ngược lại, bọn Thất Tuyệt Giáo người nhiều thế đông, số người xông vào miếu mỗi lúc một nhiều.

Phan Tịnh phải liều mạng dùng toàn lực cản răng chống đỡ.

Phụng Điện chúa xem kỹ trận đồ một lát, tuy đã ra được chút manh mối, nhưng vẫn chưa tìm thấy cửa vào mộ. Nàng nóng nảy lắm bầm: - Cửa vào mộ ở đâu? Sao ta tìm mãi không thấy?

Phan Tịnh vì chân lực hao mòn quá nhiều, vết thương bị xúc động, chân loạn choạng, mắt đỏ ngầu, tiếng hú đột nhiên ngừng bật, hơi thở dồn dập, buồn bã nói: - Bất luận thế nào cũng phải tìm ra, nếu không thì chúng ta đều bị chôn xác nơi đây.

Phụng Điện chúa càng hoang mang, càng không thể tìm ra mấu chốt.

Lúc ấy, bọn ngoài miếu lại có tám giáo đồ Thất Tuyệt Giáo xông vào.

Phan Tịnh bỗng nhiên thét lên: - Công chúa! Đây là chưởng cuối cùng của ta. Nếu nàng không tìm thấy thì không kịp nữa.

Nói xong, Phan Tịnh vận chuyển hết sinh lực đánh ra một chưởng “Lôi thiên đỉnh trảo”, khói bay mờ mịt lẫn bên trong có tiếng rú của bọn giáo đồ Thất Tuyệt Giáo.

Phụng Điện chúa bỗng nói lớn: - Tìm thấy rồi. Ở chỗ này đây! Nàng tung thân về góc tường bên trái, giơ tay đập một cái, trên mặt tường thụt xuống một tảng đá để lộ ra một lỗ hổng.

Nàng thúc giục: - Mau vào đi! Chỉ một lát là nó tự đóng lại.

Lúc ấy Phan Tịnh đã kiệt lực, ngã gục xuống đất. Phụng Điện chúa kêu lên một tiếng kinh hãi, vội chạy xô lại, đưa tay nắm chặt lấy cánh tay của Phan Tịnh, đỡ chàng dậy và toan nhảy lại chỗ lỗ hổng.

Bên ngoài miếu bỗng có vài tiếng thét to và thốt nhiên có ba đại hán cao lớn xông vào miếu.

Phụng Điện chúa vung tay đánh ra một chưởng “Thần phong tuyết mạch” quát lên: - Muốn chết thì cứ xông vào!

Ba gã Thất Tuyệt Giáo đều lão đảo lùi lại hai bước.

Phụng Điện chúa thấy cơ hội chỉ còn trong chớp mắt, vội nhảy vọt tới chỗ lỗ hổng trên vách đá.

Ba gã Thất Tuyệt Giáo la lên: - Bọn chúng định vào huyết mộ Lan Na!

Rồi đồng thời nhảy xổ tới! Phụng Điện chúa lại thét lên lạnh lạnh và đánh luôn ra ba chưởng “Thần phong tuyết mạch”. Đó là những chưởng tuyệt học và nổi tiếng của Thiên Hiệp. Một trong ba gã Thất Tuyệt Giáo bị thương nặng ngã quay xuống đất.

Phụng Điện chúa thừa cơ hội đó đẩy Phan Tịnh vào lỗ hổng trước, còn nàng lách mình vào sau, đứng giữ tại bên cạnh lỗ hổng.

Lúc ấy, năm sáu tên giáo đồ Thất Tuyệt Giáo trông thấy lỗ hổng chúng nhất tề chạy đến.

Phụng Điện chúa trong lòng xao xuyến, tự hỏi: “Ta làm cách nào để đối phó được với nhiều người như vậy?” Nàng đang bồn chồn lòng dạ, may mà bọn giáo đồ Thất Tuyệt Giáo chưa đến nơi thì khối đá nhanh như điện tự động nâng cao lên, vách đá lại phẳng lì không còn một vết tích nào.

Phụng Điện chúa thở phào một cái nhẹ nhõm. Nàng nhận thấy một con đường hầm rất hẹp dốc thoải.

Trong đường hầm tối đen như mực, gờ tay không nhìn rõ ngón.

Nàng nhớ rằng đường đi trong Quy bối đồ bắt đầu bằng một đoạn đường hầm ngắn dẫn đến một chỗ rẽ, ở đó có năm đường hầm đi về những hướng khác nhau. Muốn vào mộ Lan Phi thì phải đi theo con đường thứ hai bên tay phải.

Nàng vội vàng nâng Phan Tịnh dậy.

Lúc bấy giờ, Phan Tịnh đã mê man, nàng đặt tay vào mũi Phan Tịnh để xem chàng còn thở mạnh không? Nàng giật mình buột miệng kêu: - Phan Tịnh! Chàng làm sao vậy? Dường như chàng không còn thở nữa.

Phan Tịnh bị mất chân lực quá nhiều, đã mê man, không nghe thấy tiếng gọi của Phụng Điện chúa.

Ở trong đường hầm tối đen như mực, Phụng Điện chúa dù sao cũng là một người con gái, không khỏi hoảng sợ khi thấy mình đơn độc, nàng kêu gọi rối rít: - Phan Tịnh! Phan Tịnh! Tịnh ca ca! Chàng không thể li bì thế này được! Tiểu muội một mình đi sâu vào trong mộ Lan Phi sao được?

Phụng Điện chúa khi gặp Phan Tịnh, tự biết là mình đã quá yêu chàng. Tuy thường ngày nàng giết người như cỏ rác, tàn ác vô tình, nhưng lúc đó đã lộ ra bản chất một cô gái thông thường. Đối với người yêu tha thiết, bất giác nàng đã đổi cách xưng hô mà gọi chàng là ca ca.

Phan Tịnh chỉ còn thoi thóp thở không cựa quậy chút nào.

Phụng Điện chúa hốt hoảng thoa bóp toàn thân cho chàng.

Bất thành linh nghe thấy tiếng một vật nặng đập mạnh vào vách đá thành thành thì giật mình kinh sợ và nghĩ thầm: - Cửa vào mộ Lan Phi mà bị bọn Thất Tuyệt Giáo phát giác nhất định không bao lâu sẽ bị chúng phá vỡ.

Nàng thôi không thoa bóp cho Phan Tịnh, ôm chàng dậy men theo đường hầm mà chạy.

Tiếng đập vách đá mỗi lúc một dữ dội thêm càng làm cho nàng thêm can đảm, liều lĩnh...

Nhưng trong đường hầm tối om, đi lại rất khó khăn chậm chạp.

Chợt nàng nghe thấy đằng sau kêu đánh “Bình” một tiếng lớn, tưởng chừng như vách đá đã bị phá vỡ.

Nàng trong lòng hốt hoảng, thỉnh thoảng lại muốn trượt chân mà vẫn cố gắng hướng theo phía trước mà chạy thật mau. Lúc bấy giờ nàng nghe xa xa ở phía sau mình có tiếng chân người chạy theo.

Đồng thời, có tiếng người nói: - Trong này tối lắm, mau đốt đuốc lên!

Phụng Điện chúa biết là giáo đồ Thất Tuyệt Giáo đã vào trong đường hầm. Nàng thấy cần phải tìm đến ngã ba đường để tránh chúng, càng phải mau.

Bỗng thấy đằng trước mặt có ánh sáng màu xanh biếc lấp lánh chiếu ra trong bóng tối âm u, tim nàng đập loạn lên.

Nàng đã không có đường lùi về phía sau, chỉ liều chạy về phía trước mặt. Khi nàng tiến lên được chừng vài trượng, vượt qua một khúc quanh thì thấy trước mặt sáng lên.

Phụng điện chúa Đồng Uyển Uyển định thần nhìn đằng trước có năm con đường hầm, khiến nàng trông thấy mọi vật rất rõ ràng.

Nàng nhìn kỹ mới biết ánh sáng xanh biếc do ở ngay đá lát trên mặt đường. Nàng không kịp nghĩ gì nữa, lập tức rẽ theo con đường thứ hai bên phải mà chạy thật mau! Không lâu, nàng đi hết con đường đó lại thấy hiện ra một ngã năm của đường hầm. Lần này nàng chọn con đường chính giữa mà đi.

Đi trong một thời gian chừng ăn xong bữa cơm, thì tới một ngã bảy, nàng nghĩ bụng: - Dù bọn Thất Tuyệt Giáo có thể tìm thấy cửa hầm nhưng bọn chúng không có Quy bối đồ tất phải mất rất nhiều công phu mà chưa chắc đã tìm ra được lối đi. Huống chi, ở phía trước mặt những ngã ba không biết bao nhiêu ngã đường, ta không sợ gì bọn chúng đuổi kịp nữa.

Nàng nhẹ nhàng đặt Phan Tịnh xuống, gọi: - Tịnh ca. Bây giờ bọn ta đã tạm an toàn rồi đây!

Nàng vừa nói xong, không ngờ Phan Tịnh đã lên tiếng đáp: - Đúng vậy! Nương tử ơi! Nhưng không nên ngừng lại nơi đây, và phải tiếp tục tiến về phía trước đi.

Phụng Điện chúa khẽ rung mình, mừng rỡ nói: - Tịnh ca! Tịnh ca đã tỉnh lại rồi ư? Tịnh ca làm cho tiểu muội lo muốn chết.

Phan Tịnh thều thào đáp: - Nương tử ơi! Cảm tạ nàng đã cứu ta. Ta dùng sức quá độ, bây giờ mặc dầu đã tỉnh, nhưng toàn thân không còn một chút nội lực. Luồng chân khí còn lại mỏng manh như sợi tơ cũng phân tán không tụ lại được, biết bao giờ mới hồi phục?

Phụng Điện chúa nói: - Chao ôi! Đều là lỗi tiểu muội quá lâu không tìm ra cửa vào mộ Lan Phi, khiến chàng phải hú luôn miệng và phát cuồng luôn tay làm hao tổn nguyên khí của Tịnh ca.

Phan Tịnh đáp: - Đừng nói vậy! Nếu không có nàng ta đã sớm nát thây làm vật hy sinh cho Thất Tuyệt Giáo rồi. Bọn ta nên mau chạy đi, tới mộ Lan Phi sớm chừng nào hay chừng ấy.

Nói xong, Phan Tịnh lại càng ra chiều xúc động, Phụng Điện chúa hỏi: - Sao Tịnh ca xúc động như vậy! Hãy bình tĩnh lại một chút. Xúc động quá rất tai hại đến sức khỏe của Tịnh ca!

Phan Tịnh trả lời: - Phải! Ta xúc động thật, nàng sờ vào ngực ta mà xem tim ta đập mạnh nhường nào! Đúng nương tử ơi! Ta rất thích thú nhưng cũng còn có một chút hoang mang vì chẳng bao lâu nữa sẽ tìm ra gia gia ta lạc lõng nơi đâu. Ta tin rằng người không chết, ta nhất định tìm thấy người.

Phụng Điện chúa khẽ an ủi: - Tịnh ca! Tịnh ca đừng nghĩ tới điều đó vội. Việc đầu tiên là tiểu muội phải truyền cho Tịnh ca một chút chân lực để Tịnh ca có chút hơi sức đã. Rồi hai ta cùng chạy cũng không muộn.

Phan Tịnh ngắt lời: - Không! Nương tử ơi, bây giờ ta đã khá mạnh, sư phụ đã dạy dỗ thông mạch “huyền quan”, chỉ cần được điều dưỡng một lúc là dần dần khôi phục lại sức khỏe, nàng hãy tự bảo trọng..

Phụng Điện chúa chỉ biết nghe theo lời Phan Tịnh, lại ôm chàng dậy và chạy miết về phía trước mặt, nhưng lúc bấy giờ Phan Tịnh đã tỉnh hẳn, hơi thở chàng trai thoáng qua mũi nàng, nàng có cảm xúc mê ly không nói ra được.

Phan Tịnh cũng vậy, hương thơm của người xử nữ làm cho chàng ngây ngất, phân tán ý muốn vận chuyển về điều hòa hơi thở, chàng lắm bầm: - Nương tử! Người nàng tiết ra hương ngào ngạt!

Phụng Điện chúa trong lòng vô cùng thích thú, nũng nịu nói: - Đừng có quấy phá nữa? Nếu không tiểu muội sẽ bỏ Tịnh ca xuống không ngó đến nữa bây giờ!

Phan Tịnh cười đáp: - Công chúa, nàng là vợ ta mà? Sao lại coi là ta phá nàng?

Phụng Điện chúa phụng phịu nói: - Tiểu muội không biết đâu. Nếu Tịnh ca còn nói như thế nữa, tiểu muội nhất định bỏ mặc chàng!

Phan Tịnh vội trả lời: - Được, được! Thôi bây giờ ta không nói nữa!

Đột nhiên Phan Tịnh nhớ ra một việc, chàng hỏi: - Nương tử ơi, bây giờ ta mới biết rằng ta đã thua nàng. Nguyên nàng đã có công lực vào hạng thượng thừa, mà nàng đã lừa được ta, nàng đã bắt cóc em gái ta đi. Nàng tự mình trốn đi lại gieo họa cho Thục Vương Ngô Cương. Tất cả đều là những hành động quái ác của nàng mà ta chỉ là một kẻ u mê, ngu muội không biết.

Phụng Điện chúa nghe nói thất kinh, nàng muốn cho trôi câu chuyện của mình, không thể không đặc biệt để tâm đến, cười gằn nói: - Ai bảo Tịnh ca không thủy chung với tiểu muội. Thành thật mà nói lúc tiểu muội giận Tịnh ca muốn chết được.

Phan Tịnh thấy trước mắt mình nàng công chúa đó lại là chúa một điện trong Tứ Linh Điện, động U-U mà chàng không thể hiểu được nội tình, đang muốn hỏi nữa.

Phụng Điện chúa bỗng dừng chân.

17. Ông Già Áo Xám Là Ai?

Tinh thần Phan Tịnh bỗng căng thẳng, khẽ hỏi: -Nàng nghe thấy gì?

-Hình như có tiếng chân người.

Phan Tịnh lấy làm lạ nói: -Không chắc! Trong mộ Lan Phi, trừ ta và nàng, không còn ai có thể vào được. Lẽ nào lại có tiếng chân của người thứ ba! Phải chăng nàng đã nghe lầm?

- Tiểu muội nghe không lầm đâu, nhất định là tiếng chân người. Tiểu muội tưởng đó chính là người trong Thất Tuyệt Giáo nhưng làm sao chúng lại có thể đi ở phía trước mặt chúng mình được, chẳng lẽ lại còn có một con đường tắt khác.

Phụng Điện chúa đặt Phan Tịnh xuống. Hai người đứng nép nhanh vào vách đường hầm, lắng tai nghe ngóng. Quả nhiên hai người nghe rõ ở phía trước có tiếng bước nhẹ nhẹ.

Một lát lại không nghe thấy tiếng chân đó nữa.

Hai người đợi một chốc, không thấy động tĩnh gì. Phan Tịnh chau mày nói: -Mộ Lan Phi đã hoang vắng từ lâu, sợ rằng tiếng động đó chẳng phải là tiếng chân người, có thể là tiếng chân đi của một vật nào sống trong mộ. Ta tưởng cứ vào xem?

Phụng Điện chúa không còn biện pháp nào khác, lại xốc Phan Tịnh dậy và bước về phía trước.

Đường hầm xanh biếc, âm u, Phụng Điện chúa ôm lấy Phan Tịnh, vừa đi được vài bước, bỗng nghe thấy đằng trước có một giọng nói ồm ồm vang lên hỏi: -Ai đó? Đứng lại!

Phụng Điện chúa và Phan Tịnh cùng giật mình kinh hãi. Phan Tịnh vội nói: -Đặt ta xuống. Xin nàng giúp ta một tay, vận dụng ba thành công lực đánh một chưởng vào huyết đan điền của ta thử xem.

Phụng Điện chúa lắc đầu nói: - Đừng mạo hiểm! Để tiểu muội xem rõ là ai rồi hãy nói chuyện.

Rồi nàng khẽ hắng giọng hỏi tiếp: - Người là ai? Mộ huyết Lan Phi là nơi bí mật trong võ lâm sao người vào đây được?

-Chà! Đối với lão phu, không có chi là bí mật cả.

Phụng Điện chúa chợt nghe thấy tiếng chân nặng nề từ từ bước lại phía hai người.

Phan Tịnh không nhẫn nại được, sẵn giọng: -Bất luận người là ai, hãy ra khỏi mộ Lan Phi!

- Ra hay không cũng vậy thôi.

- Đừng nói giỡn! Nói thế phỏng có khác gì lấy được “Hồi thiên bối điệp” hay không cũng thế thôi?

Không thấy tiếng đáp lại, đồng thời cũng không nghe thấy tiếng chân đi nữa.

Phụng Điện chúa lớn tiếng hỏi: -Tại sao người không nói nữa?

Tuy hỏi vậy, tinh thần nàng vẫn căng thẳng. Nàng ngậm vận chưởng lực Thần phong tuyệt mạch để phòng bị. Qua tấm khăn lụa trắng bịt mặt, hai mắt nàng đắm đắm nhìn về phía trước trên con đường hầm xanh biếc thăm thẳm thẳng hút mà vẫn không nhìn thấy một bóng người.

Đột nhiên Phụng Điện chúa cảm thấy bên mình tựa như có điều khác lạ. Tim nàng đập mạnh, nàng vội vàng quay đầu lại, rồi kinh hãi thét lên.

Lúc ấy, Phan Tịnh lại quát hỏi: - Người là ai?

Phụng Điện chúa thấy rõ bên mình có một ông già mặc áo xanh, thân thể cao lớn, hai cặp lông mi thật dài rủ xuống mắt, nàng không biết ông đã tới bên mình từ bao giờ.

Bất giác nàng đặt bàn tay phải vào giữa ngực thủ thế, lòng bàn tay hướng về lão già áo xanh. Nàng đề phòng cẩn thận không dám sơ hở chút nào.

Ông già áo xanh hứ lên một tiếng, rồi hỏi Phụng Điện chúa: - Thần phong tuyết mạch chưởng, người học ai mà biết?

Phụng Điện chúa trong lòng run sợ, thầm nghĩ: “Ta chưa phóng chưởng ra sao lão đã biết là Thần phong tuyết mạch chưởng? Lão này quả thật không vừa!” Nàng nghĩ vậy, không biết trả lời sao, liền lạnh lùng hỏi lại: - Lão tới đây có việc chi?

Lão áo xanh nhú cặp lông mày, ra chiều giận mát hỏi: - Người không chịu nói ư?

Rồi đột nhiên lão phất áo bào xanh một cái, quạt vào mặt Phụng Điện chúa.

Phụng Điện chúa cả kinh. Chưởng lực đã vận sẵn từ trước nàng liền phóng ra hai chiêu Thần phong để nghênh địch.

Dè dẫu lão áo xanh thu tụ phong lại, tay kia vung ra nhanh như chớp.

Phụng Điện chúa la lên một tiếng kinh hãi, nàng biết rằng muốn tránh cũng không được, đành nhắm mắt lại để chờ... Nhưng lão áo xanh khẽ hắng giọng, rồi đột nhiên thu chưởng lại nói: - Đây là cái học truyền đến lần thứ hai nên đã mất cả tinh túy về “Thần phong tuyết mạch”. Ta dám nói quyết người đã học môn này ở Đồng lão nhi.

Phan Tịnh cùng Phụng Điện chúa nghe lão nói vậy đều giật mình. Tuy hai người cùng cảm thấy kinh hãi mà nguyên nhân mỗi người một khác. Phụng Điện chúa thì kinh hãi vì lý do sao lão lại biết là môn Thần phong tuyết mạch chưởng này nàng đã học lại của Ma Tôn? Còn Phan Tịnh thì theo lời của lão đã chứng minh gia gia mình là Thiên Hiệp đúng bị Ma Tôn bắt giữ.

Bất giác Phan Tịnh lớn tiếng hỏi: - Lão nói như vậy có gì làm bằng chứng không?

Lão áo xanh nhìn chàng chằm chặp, rồi cười khì khì nói: - Người đã không hiểu “Thần phong tuyết mạch chưởng” thì dù ta có bảo người cũng không biết.

Phan Tịnh cãi lại: - Nếu lão không chịu nói rõ thì câu vừa rồi không được xác đáng.

Lão áo xanh cười ha hả nói: - “Thần phong tuyết mạch chưởng” nguyên trước tự Thần Phong đại đế là Minh chủ Kinh đô truyền ra. Sau truyền cho Thiên Thất Thượng Nhân ở Kinh đô, rồi lần thứ hai mới truyền đến Thiên Hiệp Phan Khôn thì vẫn còn y nguyên không thiếu sót tí gì. Môn “Thần phong tuyết mạch” gồm có chín chưởng mà chưởng nào cũng tinh diệu vô cùng! Thế mà vừa rồi lão phu mới ra một chiêu “Nộ hải trầm kinh”, ả này đã không hóa giải được. Hà hà! ả học nhiều lắm là mới được sáu chiêu trong “Thần phong tuyết mạch chưởng” mà thôi. Thủ pháp của ả lại chưa được thuần thực.

Phan Tịnh tuy chưa luyện qua môn tuyết học của nhà mình nhưng đã từng được nghe nói. Bây giờ lão áo xanh lại đề cập đến thì không khỏi trở mắt cứng lưỡi vì lão nói không sai một chút nào.

Phan Tịnh lại nghĩ đến nếu quả lão nói không sai thì gia gia mình nhất định bị Ma Tôn kiềm chế ở dọc đường trong khi Vũ Nội Ngũ Tuyệt đi thám thính Thất Tuyệt Giáo.

Nghĩ vậy chàng dịu giọng hỏi: - Xin hỏi tiền bối tôn quý là gì? Tiền bối đã nói rõ môn tuyết học của gia phụ thì chắc là có quen biết người. Văn bối là Phan Tịnh còn có điều muốn thỉnh giáo, mong được tiền bối thành toàn cho.

Phụng Điện chúa nghe Phan Tịnh nói đột nhiên bỏ hết mọi ý nghĩ cảm hờn với lão áo xanh mà còn cầu lão chỉ giáo, nàng biết ngay là Phan Tịnh muốn dò thám xem Thiên Hiệp lạc lõng đi đâu. Chắc rồi chàng sẽ hỏi đến vì lý do gì mà môn “Thần phong tuyết mạch chưởng” lại truyền đến Ma Tôn.

Nghĩ vậy nàng không tự chủ được nữa lùi lại một bước, toan dùng lời nói ngăn trở để lão áo xanh đừng nói ra.

Ngờ đâu lão áo xanh vừa nghe Phan Tịnh tự giới thiệu tên họ, mắt lão đột nhiên sáng quắc, chăm chăm nhìn chàng rồi vang lên một trận cười khanh khách, cặp lông mày lão bất giác nhăn tít lại, trên mặt bao phủ một làn sát khí.

Phan Tịnh thấy vị mặt lão áo xanh biến đổi, chàng kinh ngạc chưa biết nói sao thì lão áo xanh lại cười một lúc nữa rồi lạnh lùng hỏi: -Phải chăng người đã phóng chưởng đánh chết Thiếu giáo chủ Thất Tuyệt Giáo, rồi chỉ trong vòng một đêm, ngoại hiệu Lôi Thần phò mã đã đồn đại đi khắp nơi? Ngờ đâu ta lại gặp người ở trong trận Thiên Hoàn này, thật may mắn vô cùng! Ha ha!

Phan Tịnh thấy nguyên khí mình hao tổn đã nhiều lại chưa khỏi nội thương, chàng thều thào đáp: -Thiếu giáo chủ Thất Tuyệt Giáo công lực cao thâm hơn đời, văn bối may mà đắc thủ chứ bản lĩnh không có gì đáng kể.

Lão áo xanh dường như không để ý đến lời Phan Tịnh, đột nhiên lão quay lại nói: -Phải rồi! Ta với gia gia người có một chút quen biết.

Lão vừa dứt lời, Phan Tịnh vội hỏi: - Vừa rồi tiền bối có đề cập đến “Thần phong tuyết mạch chưởng” của công chúa đây là học ở Ma tôn Đồng Hải Sơn. Ma Tôn Đồng Hải Sơn có biết “Thần phong tuyết mạch chưởng” ư? Vụ này văn bối thiệt không sao hiểu được.

Ngờ đâu lão áo xanh không trả lời vào câu hỏi của Phan Tịnh, lão hỏi sang chuyện khác: -Phan Tịnh. Còn mẫu thân người ra sao.

Phan Tịnh buồn rầu đáp: -Sau khi sanh hạ em gái văn bối, người qui tiên rồi.

Lão áo xanh ngạc nhiên nói: - Ủa! Thế mà lão phu không hay việc đó!

Phan Tịnh cũng kinh ngạc hỏi: -Tiền bối cũng quen biết cả tiên mẫu ư?

Lão áo xanh đáp: -Đồng Bách Ngạc Phụng dung nhan khuynh quốc. Đã là bậc võ lâm cùng loạt với nhau còn ai không biết?

Phan Tịnh cảm động nói: - Ủa! Văn bối không ngờ gia mẫu lại có tiếng tăm đến thế? Vậy mà sao từ thuở nhỏ văn bối chưa nghe thấy ai đề cập đến bao giờ? Đây mới là lần thứ nhất được nghe tiền bối nói vậy mà thôi.

Giữa lúc ấy Phụng Điện chúa ngấm ngầm khê huých Phan Tịnh đưa mắt ra hiệu.

Phan Tịnh giật mình chợt nghĩ ra lão áo xanh này thật là cổ quái. Chàng tự hỏi: “Gốc gác lão này ra sao? Sao lão lại biết đường vào mộ huyết Lan Phi? Trận Thiên Hoàn do Lan Phi nghiên cứu trong ba năm trời, lục tìm khắp các kỳ thư trong đại nội bày ra. Thật là một môn tuyệt học kinh diệu vô cùng! Sao lão lại ra vào như không.”

Chàng vừa nghĩ lối đây lão áo xanh đột nhiên lạnh lùng nói: -Phan Tịnh! Người bắt tất phải nghỉ ngơi. Thiên hạ không có chỗ nào là lão phu không tới được.

Phan Tịnh cùng Phụng Điện chúa nghe nói giật mình.

Lão áo xanh lại tiếp: -Những di bảo của Lan Phi ở trong huyết là Bối điệp chân kinh và Băng Lân áo đều có người lấy đi cả rồi. Ta đã phong tỏa mộ phần, người có vào cũng vô ích. Còn việc người muốn biết gia lạc lỏng nơi đâu thì cứ đến chỗ Đồng lão nhi mà đòi!

Phan Tịnh nghe lão nói vậy, giương cặp mắt tròn xoe hỏi: -Tiền bối bảo sao?

Lão áo xanh đột nhiên xoay mình lại. Dưới làn ánh sáng xanh biếc, mặt lão trông thật gớm khiếp, cặp mắt lão ẩn hiện những tia sáng hung dữ. Sắc mặt xám xanh dường như cầm giận đến cực điểm. Hai tay dường như cũng run lên.

Lão phóng những luồng nhơn quang ghê rợn bay phủ lên người Phan Tịnh, lặng lẽ không nói gì.

Hồi lâu vẻ mặt lão dần dần trở lại bình tĩnh.

Lão áo xanh dừng lại một chút rồi đột nhiên móc trong bọc ra một viên thuốc đỏ như lửa, tay trái sẽ vung lên. Phan Tịnh cảm thấy toàn thân run bần bật, chàng không tự chủ được nữa mở miệng la lên một tiếng: -úi chà.

Nhưng tiếng la mới ra khỏi miệng được một nửa thì lão áo xanh đã liệng viên thuốc vào tọt trong miệng chàng. Chàng nuốt ực một cái thấy mùi thơm ngào ngạt, nước miếng chảy ra.

Phan Tịnh cùng Phụng Điện chúa còn đang kinh ngạc lão áo xanh đã xoay lưng lại lạnh lùng nói: - Phan Tịnh! Muôn việc đều có tiền định, người đừng oán trách ai! Ba ngày nữa sẽ có một cô gái đến tìm người. Nếu người mà thắng được nàng thì chẳng sao. Nếu không thì người phải cẩn thận! Lão phu nói đến đây là hết, nhất thiết việc gì của người đều do số mạng.

Lão vừa nói xong Phan Tịnh và Phụng Điện chúa đã hoa mắt lên rồi không thấy tung tích lão đâu nữa.

Phan Tịnh cảm thấy một luồng nhiệt khí từ huyệt “Đan điền” bốc lên. Chàng lẩm bẩm một mình: “Lạ thật!” Rồi ngồi phệt xuống đất vận công điều dưỡng.

Phụng Điện chúa ngồi bên canh giữ cho chàng. Nhưng nàng đối với lão áo xanh vô cùng sợ sệt, vì lão đã nói huyệt toẹt Thiên Hiệp ở đâu. Hơn nữa lão còn biểu sau đây ba ngày có một thiếu nữ đến kiếm Phan Tịnh khiến nàng lại ngấm ngấm kinh hãi. Nàng nghĩ mãi không ra gốc gác lão áo xanh này ở đâu? Nhưng trong đời nàng, nàng chưa thấy một người thứ hai nào công lực bằng được lão ta.

Phụng Điện chúa ngấm dáng điệu Phan Tịnh rồi thốt nhiên nàng nghĩ đến tương lai của mình, bất giác nàng thốn thức can trường.

Nàng lẩm bẩm một mình: -Tịnh ca ơi! Tiểu muội đã lừa dối Tịnh ca những mong rằng sau này Tịnh ca đừng oán hận tiểu muội.

Nàng lại nghĩ đến hoàn cảnh của gia gia nàng mà lòng như se lại, bất giác hai hàng nước mắt nhỏ xuống. Nàng âu sầu tự hỏi: “Theo lời lão áo xanh vừa rồi thì nhà chàng với nhà mình có một mối thù lớn. Nhưng mình lại tha thiết yêu chàng, biết làm thế nào được?” Nàng đưa mắt nhìn Phan Tịnh thì thấy chàng đương thiêm thiếp giấc nồng tựa hồ như đang đưa hồn vào cõi mộng. Chính là lúc chàng vận công luyện khí đến lúc vô cùng khẩn yếu.

Phụng Điện chúa thay đổi ý nghĩ. Cặp mắt nàng thốt nhiên lộ ra những tia sát khí. Vẻ mặt trở lại tàn nhẫn như trước! Nàng di động thân hình, đứng lùi ra cách Phan Tịnh chừng một thước. Nàng giơ bàn tay ngọc lên từ từ nhắm vào huyệt “Bách hội ” trên đỉnh đầu chàng toan giáng xuống.

Nhưng chưởng chưa đánh tới nơi thốt nhiên tinh thần nàng dao động vội thu chưởng về nghĩ thầm: - Ta không thể giết chàng được. Ta chỉ cần làm cho chàng không thể hạ thủ đối với gia gia ta. Ta cần chàng yêu ta tha thiết, không thể dứt tình. Tóm lại ta phải làm cho chàng với ta hai người như một.

Nghĩ vậy, Phụng Điện chúa thở phào một cái rồi ngồi xuống bên Phan Tịnh để bảo hộ cho chàng.

Trong khoảng thời gian chừng hai giờ, Phan Tịnh được lão áo xanh cho thuốc luyện công, tinh thần thanh sáng. Những nội thương về nguyên khí và về công lực dường như tiêu tan hết.

Chàng đứng phắt dậy lên tiếng hỏi: - Thuốc hay quá! Thuốc hay quá! Không biết lão áo xanh đó là ai?

Phụng Điện chúa thấy Phan Tịnh đã tỉnh lại nàng cũng đứng lên, mạnh dạn cầm lấy tay chàng cười nói: -Tịnh ca! Ca ca khỏi rồi ư? Tiểu muội rất băn khoăn cho Tịnh ca. Tiểu muội xem ra lão áo xanh này quyết không phải là người tốt.

Phan Tịnh cũng gật đầu cười nói: -Lão là người tốt hay người xấu, bây giờ chưa thể biết được. Nhưng ta xem ra thì lão đối với ta không có ác ý gì.

Phụng Điện chúa nói: -Tịnh ca chớ vội tự tin. Lão biểu trước đã có người vào mộ Lan Phi lấy Hối thiên bối diệp và Băng Lân áo. Cầu đó thì tin sao được. Giả tí mà mộ Lan Phi đã bị phong tỏa thì người lấy di bảo chính là lão chứ còn ai vào đây?

Phan Tịnh gật đầu đáp: -Nàng nói rất có lý.

Rồi chàng lại cười nói tiếp: - Nhưng giả tử lão nói thật thì nàng thử đoán xem còn ai là người có thể lấy di bảo của Lan Phi được?

Phan Tịnh nói xong hai mắt nhìn chăm chú vào tấm sa trắng che mặt nàng.

Phụng Điện chúa run lên hỏi: - Tịnh ca tưởng tiểu muội chẳng?

Phan Tịnh cười đáp: - Rất có thể là nàng.

Phụng Điện chúa hỏi: - Nếu là tiểu muội thì việc gì còn phải giấu Tịnh ca.

Phan Tịnh lạnh lùng nói: - Ta còn có nhiều điểm chưa hiểu nàng được.

Phụng Điện chúa cảm thấy trái tim dường như chìm hẳn xuống. Nàng biết rằng chuyện mình giả mạo công chúa thế nào rồi cũng bị chàng phát giác. Chính ra nàng cũng không muốn giả mạo làm chi, chỉ vì khi ở trước khu Minh Lăng, nàng bị mục Tây Ni Cổ áp bức, nên nàng đành phải dùng đến kế này.

Phụng Điện chúa lại liên tưởng đến hoàn cảnh Ma Tôn và cuộc hưng suy tương lai của động U-U. Nghĩ tới đây đột nhiên nàng nghiêng rằng hỏi: - Tịnh ca! Tịnh ca không tin tiểu muội ư?

Phan Tịnh hạ thấp giọng đáp: - Không phải là ta không tin nàng, có điều đối với nàng ta hãy còn nhiều chỗ chưa hiểu. Tử dụ như nàng là Phụng Điện chúa một trong Tứ Linh động U-U lại biết chương công “Thần phong tuyết mạch”. Nàng cướp em gái ta và toàn gia Triệu bá bá, chẳng lẽ chỉ vì giận ta mà ra?

Phụng Điện chúa không ngần ngại gì đáp: - Dĩ nhiên là thế! Lúc đó tiểu muội cảm hận Tịnh ca vô cùng.

Phan Tịnh lại hỏi: - Từ lúc nàng gặp ta cho đến lúc nàng mất tích chỉ có một ngày một đêm mà nàng đã học được môn “Thần phong tuyết mạch chương”, rồi lên nhận chức Phụng Điện chúa. Đó chẳng là những chuyện mà ai nghe thấy cũng phải kinh hãi ư?

Phụng Điện chúa nghe chàng nói, hai mắt long lên, bên trong tấm khăn sa dường như ẩn hiện những tia hàn quang ghê rợn.

Nhưng nàng cười lật đáp: - Bất luận Tịnh ca có những chỗ nào chưa hiểu tiểu muội thì tiểu muội cũng là vợ Phan Tịnh. Tịnh ca nên bỏ hết những mối hoài nghi.

Phan Tịnh cười ruồi nói: - Cái đó...

Chàng ngập ngừng không nói hết lời. Phụng Điện chúa đột nhiên nổi giận hỏi: - Phan Tịnh! Làm gì mà người phải úp mở. Nếu ta là người khác, hay tha thiết với chức Phụng Điện động U-U thì vừa rồi người ngồi điều dưỡng, sao ta không giết người đi? Thôi được! Người đã đem lòng ngờ vực ta thì ta còn ngồi với người làm chi nữa?

Vừa dứt lời nàng đã xoay mình nhảy ra xa mấy trượng trông về phía đường hầm mà đi ra.

Phan Tịnh cả kinh quay lại nói: - Nương tử! Nàng đừng đi nữa, ta không nghi ngờ về điểm nàng không phải là công chúa. Sao nàng nóng nảy như vậy?

Phụng Điện chúa lặng người đi mấy cái, gót son đã chuyển vào đường hầm, nàng còn lớn tiếng đáp vọng lại: - Phan Tịnh! Bất luận thế nào ta vẫn cảm hận người. Bây giờ ta nói thật cho người hay. Trước khi phụ hoàng ta chưa triệu người làm phò mã, ta đã thờ U-U Động chúa là sư phụ. Cái gì của ta đều là của người ban cho hết. Người đã nghe rõ chưa? Nếu còn có chút lương tâm thì từ đây về sau, người đừng động đến một gốc cây một ngọn cỏ của động U-U. Người có chân tâm như vậy thì hoặc giả còn có ngày ta đến kiếm người. Thôi ta đi đây.

Nàng dứt lời trong đường hầm trở nên tịch mịch, im lặng như tờ.

Phan Tịnh run lên bần bật. Chàng cất tiếng gọi to: - Ô hay! Nàng cảm cả Quy bối đồ đi ư! Ta biết làm thế nào để ra khỏi trận Thiên Hoàn này?

Chàng cũng nhảy luôn mấy bước để rượt theo Phụng Điện chúa nhưng nàng đã chuyển vào con đường khác mất rồi chẳng còn thấy tung tích đâu nữa? Chàng dậm chân, hậm hực nói: - Công chúa! Thế là nàng có điều không phải! Ta cũng nhìn nhận lúc ban đầu vì muốn tìm vào mộ Lan Phi mà lấy nàng làm vợ. Nhưng

ta có bỏ nòng dậu. Đêm nay nòng bỏ ta đây chạy đi không nhìn gì đến nữa. Biết rằng ta còn cơ hội nào đi ra thoát khỏi tòa trận này nữa không?

Chàng đứng nguyên một chỗ ngẫm nghĩ hồi lâu rồi lẩm bẩm: “Ta đã vào trong này thì cũng phải thăm xem mộ huyết Lan Phi ra sao?” Nghĩ vậy chàng xoay mình trở lại đi vào phía trong. Nhưng vừa đi hết quãng đường này thì trước mặt hiện ra năm con đường khác mà trong mình không có Quy bối đồ chàng đành dừng bước vì không biết đi vào con đường nào cho phải. Phan Tịnh nghĩ đến Phụng Điện chúa hần học tự hỏi: “Ta không ngờ công chúa lại cố chấp như vậy. Bây giờ mình phải đi đường nào?” Phan Tịnh đang lúc hoang mang không quyết định thì bất thành lình nghe tiếng đàn réo rắt ở phía trong vọng ra. Chàng ngấm ngấm kinh hãi nghĩ thầm: “Mình lại chạm trán với bọn Tuyệt Nhạc trong Thất Tuyệt Giáo rồi?” Chàng chú ý lắng tai nghe thì tiếng đàn này ra chiều ai oán, không phải như những tiếng đàn mình đã nghe ở ngoài khu Minh Lăng làm cho mê mẩn tâm thần.

Chàng đầy lòng nghi hoặc, lắng nghe hồi lâu. Tiếng đàn lúc dứt, lúc nổi lại càng tăng vẻ ai oán thê lương đến cùng cực.

Chàng lắc đầu lẩm bẩm: -Bây giờ mình cũng chẳng biết đi đường nào. Ấu là ta thử đi vào phía đã phát ra tiếng đàn, may ra có cơ thoát hiểm cũng chưa biết chừng.

Chàng liền theo con đường thứ hai mé tả mà đi. Quả nhiên càng vào sâu tiếng đàn nghe càng rõ hơn. Chàng lại chuyển qua mấy ngã đường để đến gần nơi có tiếng đàn.

Ngờ đâu tiếng đàn tuy rõ, nhưng con đường Phan Tịnh đi lại đến chỗ cụt. Bất giác chàng la thầm: “Lạ thiệt! Đường đến đây là hết thì tiếng đàn kia từ đâu vọng lại?” Chàng nghi ngờ một lúc, đứng lại lắng tai nghe, thì tiếng đàn lọt qua bức vách.

Thế mới lại càng kỳ dị! Chàng ngấm ngấm quyết định chủ ý, lẩm bẩm: “Người kia đánh đàn thấu qua bức vách thì mình lên tiếng chắc họ cũng nghe thấy. Ta thử xem có thấy phản ứng gì không?” Rồi chàng ngưng tụ chân lực, lớn tiếng hỏi: - Đêm khuya canh tàn, trong ngôi mộ hoang tịch mịch mà ai còn ngồi đánh đàn ai oán như vậy?

Chàng vừa dứt lời, tiếng đàn bỗng nhiên nhỏ dần đi rồi im bật. Đoạn chàng nghe âm thanh một thiếu nữ run run đáp: - Ân Công đã đến đây ư? Thiệt đúng như lời mẫu thân ta đã liệu trước.

Phan Tịnh nghe rõ thanh âm thiếu nữ mà lại gọi mình bằng Ân Công thì không khỏi kinh ngạc, chàng hỏi tiếp: -Cô nương là ai? Vì sao mà bị giam cầm trong mộ Lan Phi?

Dường như thiếu nữ bên kia vách đá, xúc động phi thường. Nàng đáp bằng một giọng run run: -Xin ân công đừng hỏi vội, lòng ta đang bối rối vô cùng. Ta chỉ mong được nhìn thấy ánh sáng mặt trời cho biết.

Phan Tịnh lấy làm kỳ hỏi: -Ô hay. Cô nương chưa được thấy ánh sáng lần nào ư?

Thiếu nữ đáp: -Quả vậy! Ta chưa biết ánh sáng mặt trời là gì. Mẫu thân ta thường biểu: Bầu trời màu xanh lam, mặt trời đỏ rực như vàng. Nhiều lúc ngồi một mình ta lại tưởng tượng ra bầu trời và ánh sáng mặt trời. Chẳng hay lời mẫu thân ta như vậy có đúng không?

Phan Tịnh nghĩ tội nghiệp cho người thiếu nữ từ lúc sơ sinh đã không biết những cái thông thường của con người. Chàng đáp bằng một giọng rất ôn tồn: -Mẫu thân cô nương nói vậy là đúng đó. Như vậy thì ngoài lệnh đường ra, cô nương chưa gặp một người thứ ba nào ư?

Thiếu nữ đáp: -Thiệt tình như vậy. Ân Công nói không sai chút nào? Ân công cho ta hỏi một lời, người là trai hay gái mà nói dễ nghe thế? Ta chắc Ân Công là một chàng trai mới phải.

Phan Tịnh không khỏi mỉm cười về giọng nói ngây thơ, chàng đáp: - Cô nương đoán trúng đó. Ta quả là trai.

Thiếu nữ dường như có ý vui mừng nàng nói: - Mẫu thân ta nói câu gì cũng không sai. Người tính sao đúng vậy.

Phan Tịnh thấy một người trong lòng đất từ ngày sơ sinh không biết ánh sáng mặt trời là gì. Thật là một điều ra ngoài ý nghĩ của con người. Chàng không nhịn được hỏi tiếp: -Mẫu thân cô nương là ai?

Thiếu nữ đáp: -Mẫu thân ta là Hà Tần, vị phi tần thứ chín của đức Tiên hoàng.

Phan Tịnh hỏi: -Tại sao cô nương phải sống dưới hầm trong khu Minh Lăng này?

Thiếu nữ đáp: -Mẫu thân ta biểu người giữ Lăng cho vua cha, rồi ngẫu nhiên tìm ra nơi này. Người xuống đây ở, rồi từ đó không lên trên đất lần nào nữa. Lúc xuống đây người mới mang thai rồi sinh ra ta. Sau người đắc đạo và đã rời khỏi chỗ này.

Phan Tịnh kinh ngạc hỏi: - Mẫu thân cô nương rời khỏi nơi đây rồi ư? Cô nương nói thế là nghĩa làm sao? Ta không tin như vậy.

Thiếu nữ đáp: -Mẫu thân ta nếu không đắc đạo thì sao tính được ngày nay Ân Công tới đây và đưa ta ra khỏi nơi đây. Người còn biểu ta cứ đi theo Ân Công, vì Ân Công là người rất tốt.

Phan Tịnh nghi hoặc lúc đầu hỏi: -Ta không thể tin lời cô nương được. Năm nay cô nương bao nhiêu tuổi.

-Ta không hiểu, chỉ biết rằng đã đợi Ân Công tại đây lâu lắm rồi.

-Ồ! Thật khó mà tin cô nương được. Dù cho đúng thế nữa ta làm thế nào mà cứu được cô.

-Có cách chứ, Ân Công tránh ra xa để ta phá bức vách này.

Phan Tịnh lui ra xa hai trượng, chợt thấy đất rung chuyển ầm ầm, đáy đường hầm lát đá tự nhiên nứt ra, do chỗ nứt, một làn ánh sáng yếu ớt lọt ra. Chỗ đất lở hiện ra một người mặc áo tía, nhìn kỹ thì đó là một người thiếu nữ tuyệt đẹp, tay cầm chiếc đàn cầm bảy dây, sắc mặt rất vui tươi.

Phan Tịnh đưa mắt nhìn qua miệng hầm thấy bên trong đó ánh sáng rực rỡ, châu báu huy hoàng. Đúng là một cung điện chạm vàng dát ngọc.

Phan Tịnh trở mắt nhìn, miệng há hốc ra, không nói được câu gì.

Thiếu nữ vừa thấy Phan Tịnh, đã nhìn chàng chăm chăm từ đầu đến chân, rồi cười nói: -Té ra con trai là thế này đây. Trách nào mẫu thân đã đem lòng say đắm vua cha.

Nàng tha thướt đi tới trước mặt Phan Tịnh nắm lấy tay chàng cười nói: -Lại đây! Mẫu thân ta còn để lại di vật cho chàng, trong căn phòng này.

Phan Tịnh theo người thiếu nữ khuynh quốc đi qua chỗ miệng đất lở bước vào trong cung điện. Chàng vào bên trong thấy chạm vàng dát ngọc. Đúng là một nơi hoa lệ quý giá nhất trong đời mà bây giờ chàng mới thấy lần đầu, đồng thời chàng cảm thấy tinh thần phiêu diêu thoát tục. Bốn bề trang trí đơn sơ mà tinh khiết thanh nhã làm cho những ý niệm phức tạp của con người đều mất hết.

Bấy nhiêu cảm giác đó làm cho tâm thần chàng phần chấn và trở lại với thái độ ung dung phiêu dật. Chàng mỉm cười nhìn người thiếu nữ nói: -Nơi đây là chỗ ở của người tiên, tiểu sinh được vào đây thật là hạnh phúc ba sinh.

Người thiếu nữ cười đáp: -Đừng nói văn chương nữa, danh tính Ân Công là gì?

Phan Tịnh thấy thiếu nữ bản tính hồn nhiên, chàng đổi thái độ, thực thà nói: - Ta tên gọi Phan Tịnh. Còn nàng tên gì?

Thiếu nữ đáp: -Mẫu thân bảo ta là công chúa. Nơi cung điện này nguyên là động phủ của một vị tiên đời xưa tên gọi Ngọc Nô. Người đã đắc đạo tại đây. Vì vậy mẫu thân đặt tên cho ta là công chúa Ngọc Nô. Chàng cứ gọi ta bằng Nô muội là xong.

Phan Tịnh nghĩ đến mối liên hệ giữa nàng và Tịnh Hoa công chúa thì mình phải gọi nàng là di mẫu mới phải. Đáng lẽ ta phải nói ngay với nàng nhưng nàng là một thiếu nữ chưa trải việc đời chưa nhiễm bụi trần, có nói với nàng chưa chắc nàng đã hiểu.

Phan Tịnh gật đầu đáp cho xuôi chuyện: -Được lắm. Ta sẽ gọi nàng là Nô muội.

Công chúa Ngọc Nô thích thú cười nói: - Chàng nhất định mang ta ra khỏi đây chứ. Ta đi lấy di vật của mẹ ta gửi lại cho chàng.

Nàng lẻ làng như chiếc én, vụt bước vào cửa động hình mặt nguyệt, thân hình đẹp tuyệt vời.

Phan Tịnh nghĩ thầm: -Rõ ràng nàng có thuật khinh công vào hạng thượng thừa, đêm nay ta gặp nàng tưởng chừng như một giấc mộng vậy.

Chàng nhìn bốn bề ngôi cung điện thì chẳng thấy có gì đặc biệt. ở giữa bày một cái án bằng ngọc bích. Trước án trải một chiếc bồ đoàn! Phan Tịnh từ từ bước tới chợt thấy trên mặt án có một quyển sách bọc lụa hồng.

Ngoài bìa thêu kim tuyến ba chữ lớn “Vô Tình Kinh” Chàng thấy tên quyển kinh đó, không khỏi kinh ngạc thầm nghĩ: “Tên kinh là “Vô tình” nếu là một bộ sách võ thuật ắt hẳn có những môn học rất hiểm ác.”

Chàng tiện tay lật tờ đầu ra vừa để mắt tới chàng không khỏi rùng mình vì thấy trên mặt giấy viết rõ ràng: -Kẻ xem sách này hoặc bị mù hoặc phải làm con rể ta.

Phan Tịnh vừa trông thấy mấy chữ đó chợt ở trong sách bay vụt ra một làn ánh sáng bạc, chàng rú lên một tiếng thê thảm.

Hai mắt đau như bị dùi đâm chàng la hoảng: -Ta chết mất! Hai tay chàng ôm mặt, máu tươi lọt qua kẽ tay chảy đầm đìa.

18. Trong Động Phủ Ép Duyên Cầm Sắc

Phan Tịnh lại kêu rầm lên: -Không được. Ta không thể dùi mù được. Ta còn có nhiều việc phải làm.

Công chúa Ngọc Nô nói: -Nếu Ân Công không muốn bị dùi mù thì chỉ còn có một cách.

Phan Tịnh vội hỏi: - Cách gì? Cô nói mau đi! Ta đau quá không còn có thể nhẫn nại được nữa.

Công chúa Ngọc Nô đáp: - Chỉ trong khoảnh khắc, nếu Ân Công không chữa ngay thì sau dù có gặp Đại la chân tiên cũng không tài nào cứu vãn nổi.

Phan Tịnh lại giục: - Cách nào! Cô nói mau đi.

Ngọc Nô công chúa nét mặt ửng hồng hỏi: -Phải chăng Ân Công đã nhìn vào những tự tích ghi trên đầu pho “Vô Tình Kinh”?

Phan Tịnh đáp: - Đúng thế!

Rồi chàng chợt tỉnh ngộ la lên: -À phải! Theo ý tứ trong câu đề ở đầu sách “Người coi pho sách này hoặc bị mù hoặc phải làm rể ta”. Như vậy nếu ta không bị dùi mù thì phải lấy con gái người đã viết dòng chữ đó. Nhưng người ấy là ai, và con gái y là ai?

Công chúa Ngọc Nô đỡ Phan Tịnh ngồi xuống bồ đoàn rồi nói: - Ân Công hãy ngồi xuống đây rồi nghe ta nói, người viết dòng chữ đó chính là mẫu thân ta.

Phan Tịnh la lên: - ủa! Cô nói vậy thì ra ta phải lấy cô. Sao mẫu thân cô lại làm như vậy, há chẳng làm hại ta ư?

Công chúa Ngọc Nô đáp: -Ân Công đừng nóng nảy! Công cuộc tu luyện của mẫu thân ta viên mãn rồi, nhưng còn hai điều chưa giải quyết xong. Một là ta chưa yên bề gia thất, hai là chưa ai trả thù được cho mẫu thân. Do đó mà người phải chậm lại mất hai năm chưa lên cõi tiên. Sau người mới nghĩ ra cách này và tính đúng chàng sẽ đến đây. Mọi việc đều có tiền định không còn cách nào tránh được.

Cặp mắt Phan Tịnh mỗi lúc một đau thêm. Chàng bồn chồn nói: -Cô nương nói rõ ra. Ta vẫn chưa hiểu. Nếu biết thế này thì ta chẳng vào đây làm chi?

Công chúa Ngọc Nô buồn rầu đáp: - Sự tình là thế đó. Mẫu thân ta năm mươi năm trước đó đã khuấy động giang hồ. Người là con gái Vô Tình phu nhân và Xích Lôi Thần Quân. Hai vợ chồng Xích Lôi Thần Quân hoạt động trên chốn giang hồ, khi ra tay không khỏi tàn nhẫn. Xong những kẻ chết vì tay các người đều là những hạng bất nhân bất nghĩa. Trong số những kẻ bị nạn, chẳng thiếu gì đệ tử những phái nổi

danh. Vì thế mà người kết oán với khắp cả võ lâm. Rồi họ gởi thiếp đi các nơi hợp nhau lại tìm cách trừ diệt. Xích Lô Thần Quân hiểu biết thời cơ nên vào ẩn ở núi Côn Lĩnh để tự bảo vệ. Nhưng Vô Tình phu nhân tính nóng như lửa không ẩn lánh. Rút cuộc làm cho hàng trăm người phải chết một cách thảm khốc, mà chính người cũng bị thương nặng rồi thác ở hang Vô Tình núi Lao Sơn. Mẫu thân ta liền đem theo “Vô tình kinh” và “Vô tình ấn” trốn vào làm cung nga trong đại nội. Sau người được tuyển làm Phi Tàn thứ chín của Hoàng thượng. Sau khi vua cha chết táng ở Minh Lăng, mẫu thân liền vịn vào việc giữ lăng để tiện nghiên cứu “Vô tình kinh” mong báo thù cho thân mẫu bà. Không ngờ phát giác ra được động phủ này là nơi tu đạo của Ngọc Nữ tiên nhân ngày trước.

Công chúa Ngọc Nữ nói xong thì Phan Tịnh đau đến nỗi không thốt ra lời.

Công chúa Ngọc Nữ lại nói: -Nay chàng không muốn bị mù thì phải lấy ta làm vợ và thề rằng sẽ làm sáng tỏ việc oan khốc của Vô Tình phu nhân khi trước. Nếu không thì chẳng còn biện pháp nào nữa.

Phan Tịnh đau đứng bủn rủn cả người, miễn cưỡng đáp: - Ta không thể làm thế được.

Công chúa Ngọc Nữ vội hỏi: -Chàng không muốn thế ư?

-Ta không muốn.

-Chàng không sợ hai mắt đui mù ư?

-Dùng thủ đoạn này thì ta chịu đui mắt chứ không chịu điều kiện ấy.

Công chúa Ngọc Nữ là một cô gái chưa trải sự đời, vừa nghe chàng nói vậy thì chân tay luống cuống không biết làm thế nào, bất giác nước mắt đầm đìa van vãn: - Ta xin chàng ưng chịu điều kiện đó đi!

Phan Tịnh đau quá, rú lên những tiếng thê thảm. Chàng tức giận nói: -Ta đã bảo không chịu thì dù có phải chết cũng đành.

Lát sau chàng đột nhiên bật lên tràng cười, nói: - Nào Hà Tồn! Nào bà tiên Ngọc Nữ đời xưa là một nữ lang tuyệt sắc! Ha ha! Đó toàn là những câu lừa bịp. Cô nương thiệt tình là ai? Mau nói thực đi! Nếu không thì ta chẳng nề đâu.

Công chúa Ngọc Nữ kinh hãi lùi lại mấy bước nói bằng một giọng rất bi thương: -Ta không lừa gạt người đâu. Sự thật là thế đó.

Phan Tịnh gạt đi: - Thôi đừng nói nữa! Ta không tin cô đâu? Thú thật đi cô là ai?

Công chúa Ngọc Nữ vẫn một mực đáp: - Ta là Ngọc Nữ công chúa.

Phan Tịnh tức giận gầm lên, phóng “Lôi đình chưởng” ra một chiêu “Lôi hỏa tương bạc”. Một làn hỏa quang rần rần chụp xuống công chúa Ngọc Nữ.

Công chúa Ngọc Nữ thấy làn ánh lửa chụp tới. Nàng kinh hãi la lên một tiếng “úi chao”. Tầm lưng liểu uốn đi một cái đã vọt ra ngoài hai trượng.

Bây giờ Phan Tịnh đau quá cơ hồ mất cả lý trí. Chàng vừa gầm thét vừa kêu gào phóng “Lôi đình chưởng” hết chiêu này đến chiêu khác. Hỏa quang dào dạt như sóng lở bể gầm.

Phan Tịnh không mở mắt ra được nữa. Chàng chẳng còn biết mình đã phóng chưởng vào đâu.

Giữa lúc ấy công chúa Ngọc Nữ móc trong bọc ra một cái bình nhỏ màu xanh biếc rồi lần đón sau lưng Phan Tịnh đưa ngón tay ra điểm vào huyệt đạo chàng.

Phan Tịnh khê kêu lên một tiếng rồi ngã gục xuống đất.

Công chúa Ngọc Nữ liền lấy nước thuốc trong bình nhỏ vào mặt chàng. Nàng vừa khóc vừa nói: -Chàng không thể đui mù được. Vì chàng là truyền nhân của Xích Lô Thần Quân, thân phụ của mẹ ta, ta không thể hại chàng.

Nàng giải huyệt cho chàng rồi ngồi xuống bên cạnh tấm tức khóc.

Sau khi được công chúa Ngọc Nô nhỏ thuốc vào mắt, Phan Tịnh thấy hết đau, chàng đứng phắt dậy định phóng chưởng đánh nàng, nhưng trông thấy nàng ngồi khóc thút thít, chàng thu chưởng lại, giận dữ hỏi: - Nàng làm sao mà khóc?

Công chúa Ngọc Nô khẽ đáp: - Kiếp này ta sợ rằng không được trông thấy ánh mặt trời.

Phan Tịnh hỏi: -Nàng không thể ra khỏi đây một mình ư?

Công chúa Ngọc Nô lắc đầu đáp: -Không! Mẫu thân bảo ta nếu không tìm được ai tình nguyện báo thù cho mẫu thân người, thì ta không thể ra khỏi đây được.

-Ta không tin như vậy.

-Chàng không tin thì đi hỏi mẹ ta mà xem.

Phan Tịnh ngạc nhiên, chàng rung mình cười bảo nàng: - Đây là nàng tự cung xưng. Mẹ nàng chẳng đã lên tiên giới rồi ư?

Công chúa Ngọc Nô bất giác đỏ mặt lên, nàng nín khóc nói: -Phải đấy! Chỉ có điều này là không đúng sự thật. Mẹ ta vì luyện “Vô tình kinh” nên mất hết công lực, hai chân thành tàn phế mới phải dùng hạ kế này.

Phan Tịnh lại hỏi: -Vô công của nàng cũng không kém lắm kia mà?

Công chúa hỏi lại: -Ta là một người con gái yếu ớt chưa trải việc đời thì làm nên đại sự thế nào được?

Phan Tịnh nói: -Nếu vậy khi mới gặp ta nàng phải dẫn ta lại chỗ mẫu thân nàng đã chứ.

Công chúa Ngọc Nô đáp: -Chính thế! Nơi mẫu thân ta ở gần mộ huyết Lan Phi. Ta thấy chàng chính là người lý tưởng để tuyển chọn nhưng ta muốn biết trước, rồi mới dẫn chàng đến gặp mẫu thân ta.

Phan Tịnh suy nghĩ một lát rồi gật đầu nói: -Được lắm. Hãy dẫn ta tới gặp mẫu thân nàng đi!

Công chúa Ngọc Nô gạt lệ dẫn Phan Tịnh theo cửa ngách xuyên qua con đường dát ngọc thạch đi vào một gian nhà đá bày viện rất trang nhã. Bên trong có một thiếu phụ đứng tuổi xinh đẹp đang ngồi giữa nhà. Thiếu phụ quay đầu lại nhìn Phan Tịnh và công chúa Ngọc Nô, mắt bà chiếu ra những tia hàn quang rợn người.

Công chúa Ngọc Nô bước lại trước mặt thiếu phụ khẽ gọi: -Mẫu thân!

Rồi nàng gục đầu vào lòng thiếu phụ khóc nức nở.

Thiếu phụ đưa tay nhẹ vuốt làn tóc huyền mềm mại của nàng nói: -Nô nhi! Đừng khóc nữa! Ta biết con không nhẫn tâm để gã bị đui mù hai mắt và con đã cứu gã. Nô nhi! Con có hài lòng gã không?

Công chúa Ngọc Nô nằm trong lòng mẹ luôn luôn gật đầu.

Thiếu phụ hài lòng nói: - Tốt lắm! Con đứng dậy đi! Ta không trách con, ta đã có biện pháp làm cho gã mang con ra khỏi đây.

Nói xong thiếu phụ ngẩng đầu nhìn Phan Tịnh.

Lúc ấy công chúa Ngọc Nô khẽ nói: -Mẫu thân! Chàng là truyền nhân của Xích Lôi Thần Quân.

Thiếu phụ giật mình hỏi: - Tại sao con biết?

Công chúa Ngọc Nô đáp: - Chàng biết “Lôi đình chưởng”.

Thiếu phụ khẽ “ồ” lên một tiếng, bà đưa tay vẫy Phan Tịnh sắc mặt lộ vẻ vui tươi nói: - Ngươi hãy lại đây.

Phan Tịnh trong lòng có ý e sợ, tiến về phía trước ba bước dừng lại nói: -Vãn bối là Phan Tịnh, vì lạc vào Thiên Hoàn trận, bị lệnh ái dùng tiếng đàn thu hút đến đây.

Phan Tịnh chưa dứt lời, thiếu phụ đã vẫy tay nói: -Ta biết cả rồi! Ngươi bắt tất phải nhắc lại. Ta chỉ cần hỏi, ngươi đã là truyền nhân của Xích Lôi Thần Quân tức phụ thân ta, lẽ nào ngươi không hiểu thân thế người?

Phan Tịnh không hiểu liền đáp: - Vãn bối không có sư phụ nào là Xích Lôi Thần Quân cả.

Thiếu phụ lấy làm lạ hỏi: - Người học “Lôi đình chưởng” của ai?

Phan Tịnh đáp: - Sư phụ văn bối là Huỳnh Long Tử.

Thiếu phụ nhắc lại: -Huỳnh Long Tử ư?

Rồi bà lại hỏi: - Sư tổ người là ai?

Phan Tịnh thật thà đáp: - Văn bối không biết danh hự của sư tổ.

Thiếu phụ chăm chú nhìn Phan Tịnh một hồi rồi cất giọng nghiêm trang nói: - Nô nhi! Con ra đánh cho gã mấy cái tát.

Phan Tịnh lùi lại một bước hần học nói: -Văn bối còn bận nhiều việc không ở lâu, xin cho cáo từ.

Thiếu phụ nhìn Phan Tịnh thở dài hỏi: - Người đã nghe ai nói đến tại sao mẫu thân ta trước lại lấy biệt hiệu là Vô tình phu nhân không?

Phan Tịnh xằng giọng đáp: -Văn bối không cần biết.

Thiếu phụ vẫn cười nói: - Nếu người là người tuấn kiệt tất phải biết thời cơ. Mẹ ta lấy hiệu là “Vô tình” để tỏ ra nếu ai trái ý người tất bị người giết không tha. Người đã đến động Ngọc Nô của ta không vừa ý ta thì liệu người có thể thoát ra được không?

Phan Tịnh cười ha hả nói: - Tiền bối lấy lời uy hiếp người, văn bối tuy không thể ra khỏi được địa huyết, nhưng e rằng có điều không làm đẹp lòng tiền bối.

Thiếu phụ cả cười nói: -Người là một thiếu niên nông cuồng. Được lắm! Ta cần cho người một bài học. Nô nhi! Con thay ta đánh gã ba cái để răn gã đừng vô lễ với bậc tiền bối.

Công chúa Ngọc Nô nghe nói rùng mình la lên: -Mẫu thân!

Thiếu phụ giận dữ nói: -Con không muốn đánh gã sao? Mau thi hành lời ta. Ta mà thay đổi ý kiến thì không còn có cơ hội nào ra khỏi đây nữa.

Công chúa Ngọc Nô nhìn Phan Tịnh buồn rầu nói: -Theo lệnh của mẫu thân, ta không thể không ra tay, chàng hãy lưu tâm.

Phan Tịnh cười lạt nói: -Nàng hãy bỏ ý định đó đi, nếu không ta sợ rằng kẻ bị thua lại là nàng.

Công chúa Ngọc Nô mặt đầy vẻ lo âu, thần thờ tiến lại phía Phan Tịnh. Phan Tịnh liền vận chuyển chân khí, hai tay đặt trước ngực, trong lòng bàn tay chàng đỏ như máu.

Hà Tần trông thấy cười lạt nói: - Vô dụng lắm. Người tuy đã có luyện “Lôi đình chưởng” trước mặt người khác họa may người có thể ra oai, nhưng ở đất này không còn chỗ để cho người thi thố đâu. Nô nhi! Động thủ đi!

Công chúa Ngọc Nô lại chạy về phía trước vài bước, ra chiêu á nấy nói: -Ta thật không muốn đánh chàng và ta cũng chưa từng đánh ai bao giờ.

Phan Tịnh giận dữ nói: -Nàng mà tiến thêm một bước nữa là ta không nể đâu.

Nhưng Công chúa Ngọc Nô vẫn tiến lại. Phan Tịnh hét lên một tiếng, đánh ra một chưởng với năm thành công lực. Tuy chàng mới dùng năm thành công lực mà đã mãnh liệt kinh người. Một khói lửa bốc lên rần rần bên trong vắng vắng dường như sấm nổ.

Nhưng không hiểu tại sao công chúa Ngọc Nô chỉ đưa bàn tay vẫy một cái, Phan Tịnh bỗng cảm thấy chưởng lực mình đánh ra như một hòn đá chìm xuống dưới đáy biển. Chàng còn đang giật mình kinh hãi thì thấy một bóng người vụt tới.

Bốp, bốp, bốp! Má Phan Tịnh đã bị ba cái tát nhẹ nhẹ.

Thật là một điều sỉ nhục lớn trong đời chàng. Lửa giận bốc lên ngàn trượng, chàng đưa mắt nhìn thì thấy công chúa Ngọc Nô đứng ở bên cạnh, quay lưng lại phía chàng ôm mặt vừa khóc vừa lẩm bẩm: -Ta đã đánh chàng. Nhưng không muốn đánh chàng, chắc chàng không mang ta ra khỏi đây.

Phan Tịnh tức giận quát lên: -Ta phải giết chết người!

Chàng thuận tay đánh một chưởng, mà vẫn không nghe tiếng động. Chàng chắc Ngọc Nô không tránh được chưởng này.

Nào ngờ chưởng vừa đánh ra, Phan Tịnh chỉ thấy bóng người thấp thoáng, Ngọc Nô đã rời khỏi chỗ đứng và chưởng đánh trúng vách đá đến “choang” một tiếng. Trên vách đá hiện ra một vết chưởng, sâu đến một tấc.

Phan Tịnh càng tức giận, chàng xoay người lại một cái đã thấy công chúa Ngọc Nô đứng ra xa một chỗ, xoay lưng lại phía chàng đầy vẻ bi thương.

Chàng định ra chưởng nữa thì Hà Tần đã quát: - Hãy dừng tay!

Bà nói tiếp: - Cái học “Lôi đình kinh” của người còn kém xa lắm. Nếu người không tin thì cứ ra chưởng đi. Tuy ta mất hết chân lực cũng còn có thể chống trả được.

Phan Tịnh nghe nói giận dữ đáp: -Ta không ra chưởng nữa, hãy để ta ra khỏi đây. Ngày khác ta sẽ đến báo thù cái nhục ba tát bữa nay.

Hà Tần cười lớn nói: -Hài tử! Người không luyện “Vô Tình kinh”, không xem “Vô tình ấn” thì dù có luyện cho đến chết cũng đừng hòng thắng được ta và Ngọc Nô lấy nửa chiêu.

Bỗng nhiên sắc mặt Hà Tần nghiêm lại bà bình tĩnh nói: - Bây giờ không nói đến chuyện tức khí trẻ con nữa. Người hãy nghe lời ta lập tức mang Ngọc Nô và “kinh ấn” ra khỏi chỗ này. Ngọc Nô sẽ là vợ người. Còn như sự báo thù cho mẹ ta, ta không cưỡng ép người nữa. Đợi khi người luyện xong “Vô Tình kinh”, tùy người tự nguyện hay không, ta xem người không phải là kẻ có lương tâm ám muội. Thôi đi đi.

Bà quay sang nói Ngọc Nô công chúa: -Con đưa gã ra. Ta sắp đóng cửa động gắng ngồi quay vào vách đá luyện công ba năm nữa có thể khôi phục lại cái thân thể tàn phế này không.

Công chúa Ngọc Nô xoay người chạy lại trước mặt Hà Tần gục vào lòng khóc nức nở, không thốt ra lời.

Phan Tịnh lớn tiếng nói: -Không! Ta không mang nàng ra.

Hà Tần đưa mắt nhìn Phan Tịnh. Lần này thì Phan Tịnh nhìn Hà Tần chàng thấy mắt bà long lanh ngấn lệ, vừa an ủi Ngọc Nô vừa lộ vẻ van nỉ chàng.

Phan Tịnh từ từ cúi đầu xuống. Nhưng khi chàng nghĩ đến mình đã có vợ, bất luận thế nào cũng không thể nhận lời yêu cầu này được.

Chàng nghiêng răng nói: -Phan Tịnh này đường đường nam tử trượng phu, cái nhục ba chưởng chưa báo thù được, việc đó ta tạm thời chưa kể đến. Nhưng việc lấy Ngọc Nô làm vợ ta tuyệt không chịu.

Hà Tần đổi vẻ mặt khấn cầu thành giận dữ, bà nói: -Việc này không thể để cho người tính toán được. Người bằng lòng là tốt mà không bằng lòng cũng được. Ngọc Nô! Con phải theo hần!

Phan Tịnh giở khóc giở cười tự hỏi: - Trong thiên hạ lại có người vô lý đến thứ ư?

Nhưng Hà Tần không thêm đếm xỉa đến chàng, bà dịu dàng bảo công chúa Ngọc Nô: -Đừng buồn nữa. Con theo gã đi đi.

Công chúa Ngọc Nô liền đứng dậy.

Phan Tịnh thấy mặt nàng đầy nước mắt, thật là náo lòng. Chàng cảm thấy bất nhẫn. Lúc ấy công chúa Ngọc Nô đã chạy đến bên chàng khẽ nói: -Tĩnh lang! Vừa rồi tiểu muội theo lệnh mẫu thân đánh chàng ba tát, chàng còn giận tiểu muội không? Nếu chàng còn giận tiểu muội thì hãy đánh trả tiểu muội ba cái tát đi, tiểu muội quyết không dám oán chàng.

Phan Tịnh run lên, lùi lại nửa bước nói: -Ta không thể khinh nhờn một thiếu nữ. Vả lại ta không muốn mang nàng ra khỏi đây, chỉ xin nàng chỉ cho con đường ra, ta sẽ đi ngay.

Công chúa Ngọc Nô không đáp, nàng quay người lại nói: -Mẫu thân! Con đi đây! Mẫu thân tự bảo trọng lấy mình.

Hà Tần nhìn con khê nói: - Con đi đi! Không cần lo cho ta, ta biết cách sống lắm chứ.

Ngọc Nô kéo tay Phan Tịnh giục: -Ta đi thôi!

Phan Tịnh hất tay ra khê gắt: -Đi thì đi, nhưng đừng giằng co như vậy.

Ngọc Nô không để ý đến, liền đi trước ra ngoài cửa ngách, Phan Tịnh đi theo sau nàng.

Ngọc Nô lại đi ra gian thạch sảnh ở phía ngoài, lấy bản “Vô Tình kinh” và chiếc “Vô tình ấn”, hai tay nâng lên đưa cho Phan Tịnh nói: -Tịnh lang! Chàng nhận lấy. Chỉ mong rằng chàng luyện xong “Kinh ấn” này để trở thành người thiên hạ vô địch.

Phan Tịnh cự tuyệt không nhận, nói: - Ta không cần đâu!

Công chúa Ngọc Nô âm thầm nói: - Những vật này rất có ích cho chàng.

Phan Tịnh xẵng giọng: -Ta không cần là không cần. Thôi đừng rắc rối nữa.

Ngọc Nô không biết làm sao, đành gượng cười nói: -Được lắm! Tịnh lang ơi! Chàng hãy còn tức giận, ta tạm giữ cho chàng.

Nàng đem “Kinh ấn” bỏ vào trong bọc rồi hỏi Phan Tịnh: -Chàng còn có chuyện gì nữa?

Phan Tịnh nghĩ rằng mình đi tới địa huyết của Minh Lăng là vì cần tìm thấy mộ Lan Phi. Chẳng ngờ mộ Lan Phi chưa thấy lại gặp việc rắc rối này, chàng hỏi: -Mộ huyết Lan Phi ở đâu, nàng có biết không?

Ngọc Nô đáp: - Mộ huyết Lan Phi đã bị người ta đóng lại, không xem được nữa.

Phan Tịnh nhớ lại chuyện ông già áo xanh nói trong đường hầm quả không sai.

Vả lại Ngọc Nô không có vẻ muốn lừa chàng, chàng khê gật đầu hỏi: - Nàng thật tình muốn theo ta ra ư?

Ngọc Nô gật đầu đáp: - Đúng thế!

- Nàng định đi đâu?

-Chàng đi đâu, tiểu muội theo đó. Có điều tiểu muội không làm liên lụy đến chàng đâu. Hiện nay tiểu muội đã là vợ chàng, tiểu muội phải kề cận chàng.

Phan Tịnh không khỏi bật cười nói: -Tốt lắm! Ta thành thật nói với nàng ta chưa hề hứa rằng sẽ lấy nàng làm vợ. Khi ra khỏi đây ta để nàng một chỗ không hỏi han gì đến nữa. Lúc đó nàng đừng oán ra.

Ngọc Nô đưa mắt ai oán nhìn chàng, nói: -Mẫu thân bảo tiểu muội theo chàng đi, tiểu muội tức là vợ chàng, chàng đối với tiểu muội thế nào tiểu muội cũng không oán hận.

Nói xong nàng tiến thẳng về phía trước.

Phan Tịnh thấy chỗ nàng chạy tới là một vách đá không có lối thông ra ngoài không khỏi kinh dị. Nhưng Ngọc Nô hướng vào vách đá gõ ba tiếng bống thấy hiện ra một con đường.

Nàng quay lại nhẹ nhàng nói: - Tịnh lang. Ta đi đây.

Nàng một điều Tịnh lang, hai điều Tịnh lang khiến Phan Tịnh phải chau mày. Nhưng không còn cách nào, chàng đành phải theo nàng đi vào con đường thông ra ngoài trên con đường có từng bậc một lên cao dần.

Ngọc Nô vừa chạy vừa nói: -Con đường này là do mẫu thân tiểu muội tìm ra, nó ăn thông vào bên trong miếu thờ tiên hoàng.

Phan Tịnh cho rằng Ngọc Nô theo chàng ra ngoài là một việc rất phiền liền nói: -Ta biết lối ra rồi cô trở lại đi thôi!

Ngọc Nô không nói cứ cầm đầu chạy về phía trước.

Một lát sau đường đi tắc nghẽn vì đầu đường có một tảng đá bít kín Ngọc Nô lại lấy ngón tay điểm vào mấy cái, tảng đá từ từ chuyển về một bên để lộ ra một lỗ thủng vuông vắn.

Ngọc Nô phi thân qua lỗ thủng. Phan Tịnh cũng nhảy theo, bốn bề tối đen như mực.

Lúc bấy giờ đã quá canh tư sắp sang canh năm. Tiếng gà gáy sớm trong những thôn xóm xa xa đã văng lại.

Phan Tịnh thở dài, Ngọc Nô đặt tảng đá lại chỗ cũ rồi đứng tựa vào mình chàng, run run nói: -Ta là phận gái lại chưa hiểu việc đời, nhất thiết việc gì cũng làm theo chàng, chàng đừng bỏ rơi ta!

Thật là một câu tâm tình, vì sợ hãi quá mà nàng đã nói ra.

Phan Tịnh nghe nói, trong lòng xúc động, chàng quay đầu lại nhìn nàng nghĩ thầm: “Trong thiên hạ sao lại có chuyện lạ như vậy?” Lần thứ nhất, chàng cảm thấy có trách nhiệm đối với Ngọc Nô, trách nhiệm của chàng trai phải bảo vệ nàng thiếu nữ. Chàng nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng, nhưng vẫn hậm hực hỏi: - Tại sao cô nhất định theo ta?

Ngọc Nô khẽ nói: -Mẫu thân ta xem chàng đúng lắm, người không bao giờ xét sai.

-Trai gái vì tình cảm mà kết hợp với nhau, ta và cô gặp nhau không đầy một giờ có sao lại đem việc chung thân mà phó thác cho ta.

Ngọc Nô thấy Phan Tịnh cầm tay mình, trong lòng thích thú, dịu dàng nói: -Ta tự nguyện như vậy, tuy chưa gặp một người con trai thứ hai nào, nhưng ta chắc rằng chàng là người tốt nhất trong đám đàn ông.

Phan Tịnh không biết nói sao, trên mặt lộ ra một nụ cười đau khổ.

Chàng dẫn Ngọc Nô ra ngoài miếu thờ tiên hoàng. Trong bóng đêm mờ lung, chàng thấy miếu Lan Phi ở bên cạnh cách xa chừng một trăm trượng. Chàng để ý xem bọn Thất Tuyệt Giáo đã đi khỏi chưa.

Phan Tịnh quay lại khẽ dặn Ngọc Nô: - Cô theo sát ta, ta cần nói rõ cho cô biết. Ta không phải là chồng cô, ta có thể thản nhiên bỏ cô.

Nói xong chàng đứng phắt dậy, chạy thẳng vào miếu Lan Phi.

Nhưng chàng vừa đứng dậy bên cạnh đã có tiếng trầm trầm quát hỏi: - Ai? Hai gã đại hán từ trong bụi cỏ nhảy xổ tới, chặn phía trước Phan Tịnh mỗi người cầm một thanh trường kiếm.

Phan Tịnh hai tay để trước ngực thủ thế và vận khí đề phòng.

Nhưng hai gã đại hán vừa thấy Phan Tịnh đã la lên: - Lôi Thần phò mã.

Hai gã lại nhảy vào trong bãi cỏ lẩn đi, Phan Tịnh biết là người của Thất Tuyệt Giáo bố trí để dò thám. Chàng không khỏi lấy làm lạ thầm nghĩ: -Tại sao bọn chúng thấy ta mà không tỏ vẻ chống đối.

Phan Tịnh không sao hiểu được điều đó, vẫn mạnh dạn tung mình đi về phía miếu Lan Phi. Còn cách miếu độ mười trượng chàng đã trông thấy bọn Thất Tuyệt Giáo đứng nghiêm chỉnh.

Giữa miếu Lan Phi, chàng thấy đặt thi hài của Thiếu giáo chủ Tề Ni Cấp Tư, ngồi bên cạnh thi hài là sáu người đàn ông, hai người đàn bà và tám ông già.

Tư án trưởng lão của Thất Tuyệt Giáo là Kim Cưu Khuất và mục Tây Ni Cổ cũng ở trong bọn này.

Phan Tịnh đoán tám người già là tám vị trưởng lão. Mọi người đều ngồi xếp bằng bất động.

Bên cạnh tám vị trưởng lão, lại đứng thành hai hàng, mỗi hàng có bốn người con trai, ba người con gái, bảy người đứng tuổi. Phan Tịnh nhìn qua đã biết toàn là những người có công lực cao thâm.

Ngoài ra, có độ một trăm giáo đồ đứng ở bốn phía. Thấy Phan Tịnh và Ngọc Nô xuất hiện chúng cảm hận nhìn hai người nhưng không động tĩnh gì cả.

Phan Tịnh kinh ngạc, trong lòng chợt nảy ra một ý niệm tự hỏi: - Thế là làm sao? Thất Tuyệt Giáo vì cái tang của Thiếu giáo chủ mà coi ta như cái đinh trước mắt. Giáo đồ Thất Tuyệt giáo không ai không muốn giết ta, tại sao lúc này chúng thấy ta lại không động tĩnh gì cả?

Ngọc Nô khẽ hỏi Phan Tịnh: -Chúng là ai?

Phan Tịnh khẽ nói -Đừng hỏi nữa.

Phan Tịnh nói xong, liền mạnh dạn bước tới tiến về phía bọn Thất Tuyệt Giáo.

Tám vị trưởng lão và bọn giáo đồ thấy chàng tiến lại gần, mọi người đều chăm chú nhìn chàng với ánh mắt phần nộ, sắc như dao, tựa hồ muốn nuốt sống chàng.

19. Phan Thiếu Hiệp Điều Tra Cừu Khuất

Ngọc Nô không hiểu hỏi: - Bọn họ là kẻ thù của Tịnh lang ư?

Phan Tịnh nói: - Đừng hỏi nhiều nữa. Phải đề phòng cẩn thận!

Hai người vẫn trông về phía Thất Tuyệt Giáo đi đến, không bị một ai ngăn trở, họ chỉ nhìn chàng chăm chăm.

Phan Tịnh còn cách bọn chúng chừng hai trượng thì dừng lại, lớn tiếng nói: - Thất Tuyệt Giáo tiến vào Kinh đô chắc đã đông đủ cả rồi. Giáo chủ các người ở đâu? Ta là Phan Tịnh muốn ra mắt y.

Bọn Thất Tuyệt Giáo đồ có đến hơn trăm người mà chẳng ai trả lời.

Phan Tịnh chau mày lớn tiếng hơn: - Ta muốn ra mắt Giáo chủ các người. Đã nghe rõ chưa?

Vẫn chưa thấy một ai trả lời, Phan Tịnh nóng ruột toan cất tiếng gọi nữa thì chợt thấy một người ra chiều tức giận trầm giọng nói: - Người chớ đáng chi hết.

Phan Tịnh cặp mắt sắc sảo đã nhìn rõ người nói với mình. Chàng có ý sinh sự để biết rõ tại sao Thất Tuyệt Giáo lại thay đổi thái độ với mình. Chàng liền ngạo nghễ nói: - Kẻ nào vừa nói với ta đó hãy ra đây?

Gã giáo đồ kia chỉ trừng mắt hằm hằm nhìn chàng chứ không nói nữa.

Phan Tịnh cười nhạt rồi đi thẳng lại chỗ người kia. Chàng lăm bắm: - Mình không chọc giận chúng chắc chúng không chịu nói rõ lý do.

Gã giáo đồ vừa nói với Phan Tịnh đang đầy vẻ giận dữ, bây giờ thấy chàng đi tới chỗ mình thì nét mặt lại ra chiều sợ sệt. Gã quay lại nhìn tám vị trưởng lão ngồi trước Lăng tẩm Lan Phi, rồi lại quay ra nhìn Phan Tịnh.

Phan Tịnh vừa ung dung bước tới vừa lạnh lùng nói: - Đứng ra đi!

Toàn thể bọn Thất Tuyệt Giáo đều ra chiều căm hận Phan Tịnh. Đột nhiên hai lão hần học la lên: - Tiểu tử. Người khinh người thái quá!

Hai gã giáo đồ này xăm xăm đi tới đột nhiên phóng chưởng rất mạnh.

Phan Tịnh né người tránh khỏi. Ngờ đâu Ngọc Nô theo sát chàng, chàng vừa né tránh thì chưởng lực hai gã kia xô thẳng vào người nàng.

Phan Tịnh tuy biết Ngọc Nô công lực còn cao thâm hơn mình nhưng chàng vẫn không yên lòng. Trong lúc hoảng chàng vội phóng chưởng ra đỡ thì đã không kịp nữa.

Ngọc Nô vẫn ung dung khê phát tay áo lụa một cái, chưởng hai gã giáo đồ tiêu tan như đá chìm đáy biển không một tiếng động.

Phan Tịnh trong lòng càng bội phục lại Ngọc Nô, nhưng ngoài mặt vẫn không nói gì chỉ lạnh lùng đưa mắt nhìn nàng.

Giữa lúc ấy trong tám vị trưởng lão ngồi trước Lăng miếu Lan Phi thì vị thứ ba vẻ mặt nham hiểm mình mặc áo đen, lên tiếng bằng một giọng đầy tức giận: - Ba gã đó là đệ tử cung Tuyệt Chưởng phải không? Bọn gã đã lớn mật không tuân theo chỉ dụ của giáo chủ. Mau đem chúng ra hành quyết theo luật lệ bản giáo đi.

Lão áo đen này giọng nói lạnh lùng nghiêm khắc, người nghe phải khiếp sợ.

Toàn thể giáo đồ Thất Tuyệt Giáo đột nhiên lộ vẻ bi phẫn kích động. Đồng thời trong miệng phát ra những tiếng kêu bi thương rất khê mà cũng đủ cho lòng người xao xuyến. Phan Tịnh không khỏi rùng mình.

Bỗng thấy một người trong đám đại trưởng lão đầu tóc bạc phơ, thân hình cao lớn, đột nhiên đứng dậy. Người lão như con hạc lớn bay trên không dáng điệu tuyệt đẹp.

Chớp mắt lão đã hạ mình xuống trước mặt ba gã giáo đồ, đồng dục hỏi: -Các người đã biết tội chưa?

Ba gã giáo đồ quỳ mọp ngay xuống.

Lão già râu bạc đột nhiên hú lên một tiếng dài như tiếng rồng gầm, rồi phóng chưởng ra. Tiếp theo là tiếng rú thê thảm. Ba gã giáo đồ đã hồn lìa khỏi xác.

Lão già vung tay ra một cái đã tóm được cả ba chiếc đầu lâu rồi xoay mình lại nhìn Phan Tịnh lên giọng bi thương nói: -Lôi Thần phò mã! Bây giờ phò mã có thể đi được rồi. Toàn thể bản giáo vâng lệnh giáo chủ buông tha phò mã đó! Nhưng nên nhớ rằng người bản giáo từ trên xuống dưới, không ai là không căm hận phò mã đến thấu xương. Ngày sau sẽ còn gặp nhau và khi đó bản cung tình nguyện lãnh giáo trước tiên. Phò mã đi đi thôi.

Phan Tịnh chưa hiểu rõ đầu đuôi diễn biến bất ngờ này. Chàng toan hỏi lại thì lão râu bạc đã quay về chỗ các vị trưởng lão đồng dục tuyên bố: -Đệ tử bản cung dám thiện tiện trái Kim Dụ của giáo chủ. Vậy phải theo luật lệ bản giáo xử quyết lấy ba thủ cấp của ba tên nghịch đồ phúc trình Tư Hình trưởng lão kiểm nhận. Sa Ngõa chủ cung Tuyệt Chưởng cai quản không nghiêm, xin chờ lệnh xử trí.

Trưởng lão áo đen khê hắng giọng lạnh lùng nói: -Hãy ghi lấy vụ này để sau này luận tội. Bây giờ người hãy lui ra.

Lão râu bạc lạng người về đứng chỗ cũ.

Phan Tịnh được mắt thấy màn kịch này, ngấm ngấm kinh hãi ghê cho kỷ luật Thất Tuyệt giáo đất Hồi Cương cực kỳ nghiêm khắc.

Bỗng thấy người đứng đầu tam trưởng lão là Tư ấn trưởng lão Kim Cưu Khuất thốt nhiên trầm giọng nói: -Phan Tịnh! Thiếu giáo chủ bản giáo chết về “Lôi ấn vô tình chưởng” của người. Theo thể lệ bản giáo thì phải phân thân người để tế điện. Nhưng bản giáo chủ mới vào Kinh đô, lấy lượng khoan hồng làm gốc, dung tha tội chết cho người. Người không chạy đi, còn chờ gì nữa?

Phan Tịnh cười ha hả nói: -Phan Tịnh này là hạng người nào mà phải cần người khác ban ơn cho khỏi chết?

Nói tới đây, chàng sức nhớ đến đệ tử của Cháp Phát Tiên Tử đã đưa chàng một bài thuyết minh nói về năm trước đây bọn Vũ Nội Ngũ Tuyệt đưa nhau đi phỏng vấn Thất Tuyệt Giáo. Giữa đường Ma Tôn và Quỷ Vương được Tư ấn trưởng lão phái Thất Tuyệt giáo giúp sức nên Thiên Hiệp, Địa Quân và Nhân Kiệt bị Ma Tôn cùng Quỷ Vương bắt đem đi. Chàng liền hỏi bằng một giọng lạnh như băng: -Phải chăng các hạ là Tư ấn trưởng lão Kim Cưu Khuất? Xin các hạ nói với giáo chủ có tại hạ muốn ra mắt y.

Tư ấn trưởng lão Kim Cưu Khuất cười ruồi đáp: -Bản giáo chủ địa vị cao quý, có lý đâu lại tiếp kiến người.

Phan Tịnh cũng cười lạt nói: -Đêm nay nếu tại hạ không được ra mắt quý giáo chủ, quyết không rời khỏi nơi đây. Trừ phi các hạ trả lời tại hạ một câu.

Kim Cưu Khuất đưa mắt nhìn bảy vị trưởng lão kia rồi cười lạt nói: -Phan Tịnh. Tám vị trưởng lão và cung chủ bảy cung trong bản giáo không một ai đối thủ với người được. Nhưng nếu người không nghe lời lão phu, lão phu đem việc này bẩm rõ với giáo chủ. Bây giờ người có hối cũng không kịp nữa.

Phan Tịnh cười nói: -Chà! Các hạ nói dễ nghe đấy. Nhưng các hạ chớ vội quên là đã bị sư phụ tại hạ đánh cho liểng xiểng.

Kim Cưu Khuất đột nhiên sa sầm nét mặt. Cặp mắt chiếu hàn quang nhìn Phan Tịnh chăm chăm rồi cười rộ nói: -Huỳnh Tu Tử với lão phu hai bên chỉ ngang sức. Dù y có giỏi cũng chỉ hơn lão phu được một chút.

Phan Tịnh nghe nói bực mình, chàng thách thức: -Lão thất phu! Người có dám tiếp ba chưởng của ta không?

Kim Cưu Khuất hần học nói: -Ta không được mệnh lệnh của giáo chủ. Còn đối với người thì đừng nói ba chương chữ đến trăm nghìn chương người cũng chỉ là một đứa nhỏ chưa ráo máu đầu làm gì nổi ta?

Phan Tịnh nói: - Bữa nay ta không cưỡng ép được người. Sau này sẽ có phen chúng ta quyết đấu một trận sinh tử. Giờ ta chỉ hỏi người. Trước kia ở trên bờ hồ Sa Nhĩ, có phải người đã trợ lực cho Ma Tôn Đồng Hải Sơn và Quỷ Vương Cừu Minh để đánh bại Tam Tuyệt là Thiên Hiệp, Địa Quân và Nhân Kiệt không?

Kim Cưu Khuất cười ha hả nói: -Phải thì sao mà không phải thì sao?

Phan Tịnh xúc động quá chừng, dí đầu bàn chân xuống đất nhảy vọt lên không.

Công chúa Ngọc Nô thấy Phan Tịnh lao mình nhảy vào trước Lăng miếu Lan Phi, nàng khẽ phát tay áo một cái nhảy theo sau, không sát chàng mà cũng không xa chàng mấy.

Phan Tịnh còn lơ lửng trên không đã chí vào lưng bàn chân để dừng lại hạ xuống trước mặt tám đại trưởng lão phái Thất Tuyệt Giáo.

Ngọc Nô cũng hạ xuống theo. Nàng rất quan tâm đến Phan Tịnh, khẽ bảo chàng: -Ta xem chừng bọn này người nào cũng có tuyệt kỹ. Tịnh lang phải cẩn thận đấy!

Phan Tịnh tức mình đáp: -Cô đừng nói nữa.

Ngọc Nô là người nhu thuận, lui lại nửa bước, nhưng vẫn nhìn chăm chú tám đại trưởng lão, không dám hững hờ.

Phan Tịnh hau háu nhìn Kim Cưu Khuất hỏi: - Lão thất phu! Có đúng thế không? Người không dám xác nhận hay sao?

Tám vị trưởng lão đều từ từ đứng dậy. Rồi bọn cung chủ Thất Tuyệt Cung ở hai bên cho đến bọn giáo đồ chung quanh đều tuốt kiếm giương cung. Bầu không khí đột nhiên trở thành khẩn trương.

Kim Cưu Khuất cười ha hả nói: - Lão phu có coi người vào đâu, mà người biểu dám với chả dám? Nhưng lão phu bắt tất phải trả lời người. Thôi người đi đi.

Phan Tịnh nói: -Bây giờ muốn ta đi, đâu phải chuyện dễ dàng? Các người đừng tưởng nhiều người mà ta sợ. Phan Tịnh này nếu không được người nói rõ vụ đó ta quyết không chịu đi!

Mụ Tây Ni Cổ đập cây trượng đầu rồng xuống đất quát lên: -Tiểu tử người đừng bức bách người ta phải động thủ.

Phan Tịnh đưa mắt lườm mụ, cười nhạt hỏi: - Mụ ăn xin kia. Đây không phải là việc mụ, can chi mụ dính vào?

Tám vị đại trưởng lão nghe Phan Tịnh nói vậy rất lấy làm khó chịu, nhưng cũng nén giận, không ai dám động thủ.

Mụ Tây Ni Cổ tức như điên lên, nghiêng răng ken két.

Thốt nhiên một lão già chừng năm mươi tuổi mặc áo sắc tro đứng bên mụ Tây Ni Cổ cầm gậy quát lên: -Thằng lỏi khinh người quá lắm! Giáo chủ không ở đây xin chủ tịch Kim đại ca ra lệnh, tiểu đệ là Cáp Lâm phải cho gã này một bài học.

Phan Tịnh không thèm đếm xỉa gì đến Cáp Lâm trưởng lão, chàng tiếp tục hỏi Kim Cưu Khuất: -Vũ Nội Ngũ Tuyệt cùng nhau đến thăm hỏi giáo chủ Thất Tuyệt Giáo. Đó là một vinh dự cho quý giáo chủ. Không ngờ Ngũ Tuyệt mới đến bờ hồ Sa Nhĩ thì Thiên Hiệp, Địa Quân và Nhân Kiệt đã bị người thông đồng với Ma Tôn và Quỷ Vương ám toán. Kim Cưu Khuất! phải chăng người đã tuân lệnh quý giáo chủ mà hành động?

Đệ bát trưởng lão Cáp Lâm hần học nói: -Kim đại ca! Thằng lỏi con đó ngông cuồng lắm! Đại ca chỉ ra lệnh cho tiểu đệ một tiếng là gã phải đổ máu ngay.

Kim Cưu Khuất khẽ xua tay nhìn Cáp Lâm ra hiệu cho y phải nhẫn nại, rồi lão nghiêm sắc mặt nhìn Phan Tịnh hỏi: - Phan Tịnh! Người đã lấy được di bảo của Lan Na rồi phải không?

Chàng vừa nghe câu này không khỏi ngạc nhiên, nhưng rồi chàng tỉnh ngộ ngay, bất giác nổi lên một trận cười ha hả. Tiếng cười dần dần biến thành thâm trầm, nét mặt chàng cũng từ từ trở nên lạnh lẽo, mắt chiếu hàn quang.

Ngọc Nô đứng đằng sau Phan Tịnh thấy vẻ mặt chàng như vậy nàng rất quan tâm, tiến lên nửa bước run run hỏi: -Tịnh lang! Tịnh lang làm sao vậy?

Phan Tịnh thôi không cười nữa, chàng đẩy Ngọc Nô ra, trở vào mặt Kim Cưu Khuất lớn tiếng mắng: -Lão thất phu! Ta không khảo mà ngươi tự xưng rồi đó! Lời sư muội ta quả đúng thật. Gia gia ta bị bọn Thất Tuyệt Giáo các ngươi ngấm ngầm mưu hại nên nổi bị Ma Tôn bắt đi. Lão thất phu, lãnh chương của ta đây!

Phan Tịnh dứt lời, vận tám thành công lực phóng ra chiêu “Lôi ấn vô tình”.

Ngọc Nô công chúa thấy Phan Tịnh đã ra tay, liền bước ngang nửa bước, đứng sóng vai cùng chàng, chú ý phòng bị và làm hậu ứng.

Ngờ đâu Phan Tịnh vừa phóng chưởng ra thì trong đám tám trưởng lão Thất Tuyệt Giáo thốt nhiên có một đạo hàn quang tung ra ngăn chặn chưởng lực của chàng, đồng thời thanh âm trong trẻo của thiếu nữ cất lên nói: - Dừng tay.

Phan Tịnh phóng chưởng lực ra nửa vơi vội thu lại, chàng kinh ngạc chú ý nhìn vào Lăng miếu Lan Phi.

Tám vị trưởng lão vừa nghe thanh âm thiếu nữ nét mặt lộ vẻ vui mừng. Cáp Lâm trưởng lão máy môi toan nói thì thiếu nữ đó lại quát lên: -Gã tiểu tử này rất ngông cuồng. Tuyệt Hưởng cung chúa đâu! Mau vâng lệnh giáo chủ thi triển kỹ thuật để đuổi gã đi!

Một gã đại hán mày rậm mắt to người thấp lùn mà béo chùn béo chụt ở giữa đám bảy người đứng bên tám vị trưởng lão lập tức lên tiếng: - Xin tuân mệnh!

Gã mở cái miệng dài hoẵng đột nhiên hú lên những tiếng quái dị như chọc vào tai: - Sa... sa... sa...? Thanh âm bỗng biến thành: -Oa... oa... oa... oa...

Thanh âm quái dị sau mỗi lúc lại đổi giọng khiến người nghe phải nhức óc. Phan Tịnh chau mày toan mở miệng nói mấy câu giễu cợt, thì Ngọc Nô vẻ mặt nghiêm trọng bảo chàng: - Tịnh lang! Đó là điệu “Hồi hồi cửu hưởng”. Chàng gấp vận chân khí để chống lại đi.

Phan Tịnh đã nghe thanh âm quái dị của Thiếu giáo chủ Tề Ni Cáp Tư, nên chàng chàng cần đề ý, chàng nói: -Đối với những tà thuật đất Hồi Cương, mình chỉ cần giữ tâm thần cho tỉnh táo thì tà thuật không cần phải đánh tự nó cũng vỡ tan.

Nhưng chàng vừa dứt lời, Tuyệt Hưởng cung chúa đột nhiên la lên những tiếng lanh lảnh như lợn bị chọc tiết. Phan Tịnh bỗng cảm thấy khí huyết nhộn nhạo, không hề giữ bình tĩnh được.

Ngọc Nô công chúa cả kinh nói: - Gã này đã luyện được phép “Hồi hồi cửu hưởng” đến mức tối cao. Tịnh lang! Y mới chuyển lần thứ nhất mà Tịnh lang đã chống không nổi. Ta nên chạy đi thôi!

Phan Tịnh bị Ngọc Nô nói khích, tấm lòng hiếu thắng đột nhiên chỗi dậy. Chàng tức giận nói: -Cô đừng đa sự nữa! Cô đứng bên mà coi!

Ngọc Nô nói: -Tịnh lang. Chàng không chống được đâu.

Phan Tịnh tức mình nói: - Nếu cô còn lăm mồm thì về đi. Ta không muốn cô đi theo nữa.

Thanh âm thiếu nữ trong miếu Lan Phi lại lên tiếng: -Một kẻ đã không biết trời cao đất dày, không phân phải trái, sao Tuyệt Hưởng cung chúa không gắng sức mà làm?

Tuyệt Hưởng cung chúa nghe nói vội rần gân cổ lên hú.

Nguyên người hấn đã thấp lùn thùn và béo chùn béo chụt, giờ hấn phình bụng lấy hơi để hét, trông chẳng khác quả bóng tròn.

Tiếng hú lanh lảnh lại chuyển sang giọng trầm trầm: -Cô... cô... cô...

Nghe chẳng khác gì tiếng ếch kêu.

Phan Tịnh nghe thanh âm này, mỗi tiếng trong lòng chàng lại dường như bị đánh một đòn nặng. Chỉ trong chớp mắt, chàng sắc mặt biến đổi, đầu nặng chân nhẹ đứng không vững nữa.

Ngọc Nô vội giục: -Tịnh lang! Chúng ta đi thôi! Nếu còn tranh chấp với họ thì chàng tất bị thương một cách chẳng vẻ vang gì.

Phan Tịnh nóng nảy, quát lên như người điên: - Ta không cần cô bận tâm đến ta. Dù ta có chết ở đây thì đã sao? Cô bắn khoăn làm chi?

Rồi đột nhiên chàng gào lên một tiếng, vung chưởng đánh vào Tuyệt Hưởng cung chúa. Nhưng chàng vừa phóng chưởng ra đã cảm thấy mình bất lực. Chưởng này chỉ còn bằng ba thành chân lực lúc bình thường.

Tuyệt Hưởng cung chúa người tròn trĩnh lăn đi mấy vòng, lại la lên những tiếng quái dị: - Cô... cô... cô...

Hắn vừa la hai tiếng đột nhiên thấy mặt đất chuyển động. Hắn chạy quanh một vòng rồi mở miệng hú lên một tiếng kinh hồn.

Phan Tịnh đột nhiên “ợ” lên một tiếng, rồi phun máu tươi ra. Mặt chàng sạm lại...

Ngọc Nô công chúa cố nhịn những tiếng kêu chói tai. Bây giờ nàng cũng thét lên một tiếng, rồi vung tay áo tía lên. Một luồng kinh phong vô hình, phát ra như vũ bão.

Bỗng nghe đánh sầm một tiếng. Tuyệt Hưởng cung chúa rên lên một tiếng lăn xa ra đến ngoài năm thước.

Nàng vội khoa chân bước tới để đỡ Phan Tịnh và cảm thấy người chàng run bần bật.

Tuy nhiên tâm trí Phan Tịnh vẫn tỉnh táo chàng buồn thảm nói: -Cô bắt tất phải nghĩ gì đến ta. Lão thất phu kia ám toán gia gia ta...

Chàng chưa dứt lời, thì thiếu nữ trong miếu lại cất tiếng hỏi: -Tuyệt Nhạc cung chúa đâu?

Một thiếu phụ tha thướt bước ra cúi mình thi lễ.

Thiếu nữ lại giục: -Khua nhộn đàn sáo lên để đuổi gã đi.

Tiếng đàn lại bậc lên mấy tiếng “tình tang”.

Ngọc Nô gương mặt lên nhìn Phan Tịnh, lớn tiếng nói: - Nếu chàng còn không chạy thì sẽ mất mạng nơi đây.

Phan Tịnh cả giận nói: - Người muốn đi thì đi đi. Ta chưa thấy một cô gái nào lẩm miệng như người!

Ngọc Nô nét mặt buồn rầu đáp: - Tịnh lang! Ta nói vậy là vì lòng tốt đối với chàng đó.

Phan Tịnh gắt lên: -Ta có cần cô tốt với ta đâu! Gia gia ta lạc lõng nơi nào không rõ. Ta phải đòi lão thất phu này khai minh bạch ra ta mới chịu đi.

Phan Tịnh nguyên đã bị “Hồi hồi cửu chuyển” làm cho bị nội thương, bây giờ tiếng đàn lại làm rung động tâm thần. Chàng vừa nghe “tình tang” đã cảm thấy rất khó chịu, nhưng vẫn gắng gượng vận động chân lực phóng chưởng đánh vào Tư án trưởng lão Kim Cưu Khuất, rồi quát lên: - Lão thất phu. Ta biết rõ người ám toán gia gia ta ở trên bờ hồ Sa nhĩ. Người không nói rõ không xong! Ta chỉ cần người nói rõ ra một câu về vụ đó là ta đi ngay lập tức. Nếu không thì đêm nay ta có chết ở đây, cũng quyết đấu với người một trận.

Phan Tịnh phóng chưởng, lúc này công lực chỉ còn bằng hai thành lúc thường.

Kim Cưu Khuất vẫn đứng yên không nhúc nhích. Mặt lão nở một nụ cười khinh miệt.

Lúc này tiếng đàn mau dồn dập như trời đổ mưa.

Trên trán Phan Tịnh những hạt mồ hôi to bằng hạt đậu, nhỏ xuống “tong tong”.

Chàng gương cặp mắt tròn xoe nhìn Kim Cưu Khuất chăm chăm. Nhưng Kim Cưu Khuất lại khẽ vẩy tay một cái cho tám vị trưởng lão ngồi xuống nguyên chỗ, tựa hồ như không để ý gì đến Phan Tịnh.

Ngọc Nô đưa mắt nhìn Phan Tịnh thấy chàng mặt đầy lửa giận mà tàn lực không đủ công kích.

Nàng lại nhìn Kim Cưu Khuất rồi nảy ra một quyết định. Nàng bình thản nói với lão: -Tĩnh lang hỏi lão việc đó, lão nên nói ra đi.

Kim Cưu Khuất lạnh lùng hỏi lại: -Ta nghe nàng gọi một điều Tĩnh lang hai điều Tình lang, phải chăng nàng là Tình Hoa công chúa?

Ngọc Nô lắc đầu đáp: -Ta không phải là Tình Hoa công chúa mà là Ngọc Nô công chúa.

Mụ Tây Ni Cổ đột nhiên hỏi xen vào: - Xem chừng những môn Tuyệt Nhạc, Tuyệt Hưởng không có công hiệu gì với nàng, rõ ràng võ công nàng đã vào hạng thượng thừa. Trong chốn cung đình có vị công chúa nào bản lĩnh được như nàng đâu? Vả lại sao ta ở trong cung bao lâu chưa gặp qua nàng bao giờ?

Ngọc Nô trông mụ, cười đáp: -Phải rồi. Mụ không gặp ta là phải, vì ta chưa về cung bao giờ.

Rồi nàng không để ý gì đến mụ Tây Ni Cổ nữa quay lại giục Kim Cưu Khuất: - Lão nói đi thôi. Trời gần sáng rồi! Nếu lão không nói thì ta cũng không còn cách nào nữa đâu.

Kim Cưu Khuất hỏi: - Nàng nói vậy là nghĩa làm sao?

Ngọc Nô đáp: - Nếu lão không chịu nói thì ta đành động thủ bức bách lão vậy.

Kim Cưu Khuất cười ha hả đáp: - Tuy Tuyệt Hưởng cung chúa vận công không làm gì được nàng, nhưng nàng muốn càn rỡ với bản giáo thì thiệt là không biết tự lượng.

Tiếng đàn đang mau đổi ra chậm. Nhưng mỗi một tiếng càng trầm trọng hơn và làm cho người ta phải chấn động tâm thần. Chính Ngọc Nô cũng cảm thấy nao nao trong dạ. Tuy đã vận động chân khí mà chỉ thấy tán chứ không tụ lại được.

Phan Tĩnh lại càng không chống nổi. Cặp mắt chàng đang trợn lên, phải từ từ nhắm lại. Người chàng lão đảo lúi lại mấy bước, rồi ngồi phệt xuống đất. Khóe miệng ứa máu tươi ra.

Ngọc Nô chau mày hỏi lại Kim Cưu Khuất: -Lão nhất định không chịu nói ư?

Kim Cưu Khuất cười ha hả đáp: -Bản giáo chủ đã xuống chỉ dụ ban cho Phan Tĩnh được toàn mạng không giết, thế là đã được người gia ơn đặc biệt cho rồi. Nàng còn miễn cưỡng xuất đầu. Hà hà. Nàng nên nhớ rằng mệnh lệnh của giáo chủ không nói đến nàng đâu nhé.

Ngọc Nô lại hỏi: - Lão muốn thế nào mới chịu nói?

Kim Cưu Khuất không trả lời. Ngọc Nô ngập ngừng nói: - Xem chừng không có gương đao kề cổ thì lão không chịu nói. Được rồi! Ngọc Nô này chưa từng hạ sát ai. Nhưng lão nhất định bức bách ta động thủ, nên ta không còn cách nào nữa.

Đột nhiên nàng quát lên: -Ta hỏi lại lão một lần nữa. Lão có nói hay không?

Kim Cưu Khuất đáp: - Thôi đừng mơ tưởng hảo huyền!

Ngọc Nô bỗng quay đầu lại nói bằng một giọng bi thương: - Tĩnh lang ơi! Vì chàng mà bữa nay ta phải giết người!

Nàng nói xong câu này một lúc rồi mà vẫn chưa nhúc nhích. Toàn thể giáo đồ Thất Tuyệt Giáo đều giương cặp mắt lên nhìn nàng chăm chăm, để hết tâm trí vào việc đề phòng. Họ đều chắc nàng quả có bản lĩnh ghê người, nhưng thấy nàng hồi lâu không nhúc nhích, một số người không nín được phải bật cười.

Giữa lúc ấy, đột nhiên bóng tía lấp loáng, Ngọc Nô đã thi triển thân pháp mau lẹ không ai kịp nhìn rõ, nhảy phốc đến trước mặt Kim Cưu Khuất.

Bọn giáo đồ đều la lên một tiếng kinh hoàng.

Kim Cưu Khuất cũng cả kinh thất sắc. Lúc lão phát giác ra Ngọc Nô nhảy về phía mình thì nàng chỉ còn cách không đẩy ba thước.

Kim Cưu Khuất quát lên một tiếng, vội phóng chưởng đánh ra.

Bảy trưởng lão kia cũng chuẩn bị ra tay.

Một luồng chưởng phong chụp xuống Ngọc Nô.

Bàn tay Ngọc Nô bỗng đầm máu đỏ tươi.

Kim Cưu Khuất cảm thấy một luồng kinh lực nặng như núi đè xuống đầu mình đánh chát một tiếng vang lên. Kim Cưu Khuất gầm rú lên như điên cuồng, lão “oẹ” một cái rồi máu tươi trong miệng phun ra. Bóng Ngọc Nô lượn đi một cái, nàng đã xoay ra sau và đặt chưởng lên lưng lão rồi giục: - Nói đi?

Kim Cưu Khuất lại hộc ra hai bụm máu tươi nữa.

Bảy vị trưởng lão kia kinh hãi nhảy xổ lại.

Ngọc Nô quát lên: -Các người mà hành động gì là ta giết lão này ngay.

Nàng lại giục Kim Cưu Khuất: -Người nói đi.

Bảy vị trưởng lão giận như điên lên. Mụ Tây Ni Cổ đập cây gậy đầu rồng xuống, rít hai hàm răng ken két. Nhưng cả bọn thấy Thủ tịch trưởng lão bị Ngọc Nô kiềm chế, đều không dám phóng chưởng ra để cứu viện, chỉ xúm lại bao vây chung quanh Ngọc Nô cùng Kim Cưu Khuất.

Ngọc Nô lại hỏi: -Lão nói hay không?

Đột nhiên nàng đảo mắt nhìn ra vẫn thấy Tuyết Chưởng cung chúa là Sa Ngõa đầu tóc bạc phơ chạy đến bọn Phan Tịnh. Nàng vội quát lên: -Đứng lại ngay! Người còn tiến thêm một bước nữa thì ta đập chết lão này ngay.

Sa Ngõa nghe nàng nói vậy vội dừng bước lại.

Ngọc Nô lại nói: - Lùi trở lại! Nghe hay không là tùy ở người.

Lòng bàn tay nàng phóng kinh lực ra một chút, Kim Cưu Khuất toàn thân run bắn lên. Sắc mặt lão đang xanh lợt biến ra màu tím. Mồ hôi trán lão nhỏ giọt như mưa.

Ngọc Nô lại hạ thấp giọng uy hiếp Kim Cưu Khuất: - Người mà không nói ra thì dù ta không đánh chết người nhưng cũng phóng “Lôi đình chưởng” lực thì lập tức người thành phế nhân, uống mất tẩm thân bản lãnh xuất chúng.

Kim Cưu Khuất thấy trong ruột nóng như lửa đốt. Lão đã bị trọng thương về tay Huỳnh Long Tử hoàn toàn trông cậy vào những tay cao thủ bản giáo đem toàn lực ra chữa thương cho lão. Nội thương lão mới khỏi, bây giờ lại bị Ngọc Nô vận động kinh lực bức bách cung khai, lão sợ toát mồ hôi và há hốc miệng ra thở hồng hộc.

Bọn Thất Tuyệt Giáo cùng bảy vị cung chúa và toàn thể giáo đồ ai cũng trở mắt lên mà nhìn Ngọc Nô hành hung, nhưng vì ném chuột sợ vỡ đồ, nên không ai dám động thủ.

Kim Cưu Khuất bắt giắc thở dài một tiếng. Lão mấp máy môi toan nói lại thôi, rồi quay đầu lại nhìn người thứ ba trong bọn trưởng lão là Tư Hình trưởng lão.

Tư Hình trưởng lão Thất Tuyệt Giáo mình mặc áo đen, là người thâm trầm, dường như hiểu ý. Lão quay vào nhìn trong lăng miếu Lan Phi.

Thiếu nữ trong miếu thốt nhiên lại lên tiếng: -Việc này trọng đại vô cùng. Ta không chủ trương được!

Trưởng lão áo đen không lộ vẻ gì, thản nhiên nói: - Nhưng việc có quan hệ đến tính mạng một vị đại trưởng lão, chẳng thể nào không có quyết định được.

Trong miếu Lan Phi yên lặng một lúc rồi có tiếng truyền mệnh lệnh ra: - Trừ Tư ẩn trưởng lão ra, còn bảy vị kia phải vào trong này. Bản giáo mới vào Kinh đô lần đầu, thực tình chỉ mong một phen cử động mà trấn định vô lâm nên bất luận việc gì cũng không thể không thận trọng được.

Bảy vị trưởng lão nối đuôi nhau đi vào trong Lăng miếu.

Lúc này bọn Tuyết Nhạc đang đàn cũng tự nhiên đình chỉ. Ai nấy đều lặng lẽ chờ đợi quyết định của thiếu nữ cùng bảy vị trưởng lão trong miếu.

Phan Tịnh từ từ vận động chân khí, điều hòa hơi thở. Chàng rất cảm kích hành động của Ngọc Nô. Tuy chàng thấy thế là nàng can thiệp vào việc ngoài, nhưng cũng biết rằng sở dĩ nàng đã hành động như vậy cũng chỉ vì chàng mà thôi.

Bảy vị trưởng lão trong miếu đi ra, ai nấy lộ vẻ bi phẫn. Người nào cũng lặng lẽ không nói gì, ngậm vận kinh lực thủ thế rồi lại bao vây Ngọc Nô vào giữa. Cặp mắt lão nào cũng chiếu ra những ánh hung dữ, dường như muốn ăn tươi nuốt sống nàng.

20. Ẩn Vô Tình

Tình trạng lại khẩn trương. Tay trái nàng lại thò vào bọc móc ra rất lẹ một gói vải vàng ra cầm trong tay, nàng mở rất khéo nhưng chưa tung ra, rồi nghiêm nét mặt nói: - Phải chăng các vị chuẩn bị không đếm xỉa gì đến tính mạng lão này nữa?

Bảy vị trưởng lão không ai trả lời.

Kim Cưu Khuất đột nhiên mở bừng mắt ra liếc nhìn các vị trưởng lão kia. Lão coi rõ tình hình, rồi vẻ mặt buồn rầu buông một tiếng thở dài nói: -Các vị huynh đệ hãy thận trọng! Ngu huynh đành đi bước trước.

Tiếng thiếu nữ trong miếu thốt nhiên vọng ra: -Đại trưởng lão! Xin thứ cho tiểu nữ bất đắc dĩ mà phải hành động thế này. Bản giáo mới về kinh đô, cần cho mọi việc hưng thịnh thì bốn bề mới qui phục. Như vậy không thể để cho người khác bắt chẹt mình được, để đến nỗi nhận điều nhỏ mà hư việc lớn. Vì thế nên...

Nàng chưa dứt lời thì Kim Cưu Khuất đã lớn tiếng nói: -Ni Na! Lão phu biết rồi. Bất tất nàng phải nói nhiều. Lão phu cảm tấm lòng tri ngộ của giáo chủ, dĩ nhiên đem thân báo đền, tuyệt không oán hận. Ni Na! Nàng ra lệnh đi!

Ngọc Nô lại càng tỏ vẻ nghiêm trọng đột nhiên la lên: -Khoan đã!

Trong miếu Lan Phi có tiếng cười lạt nói: - Người chết đến gáy rồi còn nói gì nữa?

Ngọc Nô cười ruồi hỏi: -Chưa chắc đâu! Các người có nhận biết cái này không?

Nàng vừa nói vừa giơ cao gói vải vàng lên, rồi bay về phía bảy vị trưởng lão nói tiếp: -Ngọc Nô này cùng các vị vốn không thù oán, chẳng muốn giết nhiều người làm chi? Chỉ mong các vị nghĩ kỹ mà hành động. Ta chắc rằng các vị đều là người già cả tất phải biết năm mươi năm trước đây thứ gì đã trấn áp được toàn thể võ lâm?

Bảy vị trưởng lão mắt chiếu ra những tia sáng kỳ dị nhìn chòng chọc vào gói vải mà Ngọc Nô cầm lên tay.

Thanh âm trong miếu Lan Phi vọng ra hỏi: - Nhị trưởng lão! Trưởng lão biết nhiều hiểu rộng, có biết vật đó là gì không?

Trong bảy vị trưởng lão, một lão mập phì, râu tóc bạc phơ mình mặc áo tía, trầm giọng đáp: - Nếu lão phu không lầm thì nơi đây ít ra là ba vị biết rõ vật đó.

Lão vừa nói vừa lùi lại một bước, kinh hãi nói tiếp: -Vật đó năm mươi năm nay không thấy xuất hiện mà bữa nay lại lọt vào tay một cô gái, lão phu có điều không tin hẳn.

Kim Cưu Khuất nghe nói lại giương mắt lên nhìn. Lão thấy trong tay Ngọc Nô cầm một gói vải vàng thì đột nhiên run lên lớn tiếng nói: -Ni Na! Đây là là “Vô tình ẩn” của Vô Tình phu nhân năm mươi năm trước.

Bảy vị trưởng lão nghe nói nhất tề lui lại ba bước, dường như ai cũng tưởng mình đã gặp đại địch nên để hết tinh thần vào việc đề phòng.

Ngọc Nô tủm tỉm cười nói vọng vào trong: -Y nói đúng đó! Như vậy đủ tỏ y cũng là một trong số những người vây đánh Vô tình phu nhân. Nên biết trong “Vô tình ẩn” này có uy lực vô cùng! Ta tưởng người cũng được nghe tiếng rồi.

Trong miếu Lan Phi có tiếng cười khẩy vọng ra nói: - “Vô tình ẩn” năm mươi năm trước đây đã chôn theo Vô tình phu nhân tại Tuyệt Long Đàm núi Côn Lĩnh. Đó là một điều trong võ lâm chẳng ai là không biết, còn đâu có “Vô tình ẩn” nữa. Cái nấy đúng là của giả. Các vị đừng mắc mưu ả.

Ngọc Nô cãi: - Nếu người bảo là giả thì người lắm to!

Người trong miếu nói: - Chân hay giả cứ thử xem là biết ngay.

Ngọc Nô nói: - Nhưng khi thử rồi các người có hối cũng không kịp nữa.

Tiếng người trong miếu lại vọng ra: -Chà. ả nói bịp đấy! Các vị trưởng lão phải tôn trọng lời nói của ta mà hạ sát ả đi?

Lệnh vừa truyền ra chẳng khác gì chiếu chỉ nhà vua, bảy vị trưởng lão biết rằng “Vô tình ẩn” uy lực vô cùng mà không dám trái lệnh, đồng thanh đáp: -Xin tuân lệnh!

Bảy vị trưởng lão hít một chân khí vào huyết đan điền, rồi toan vung chưởng ra đánh Ngọc Nô.

Ngọc Nô đặt “Vô tình ẩn” vào lòng bàn tay vận dụng công lực. Chỉ trong giây lát trong tám vải vàng, ẩn hiện những luồng sáng đỏ. Đồng thời nàng lớn tiếng quát: -Các vị trưởng lão Thất Tuyệt Giáo? Các vị đã không biết tiếc thân thì Ngọc Nô này còn thương tiếc các vị làm chi?

Làn sáng đỏ vừa xuất hiện, đại trưởng lão Kim Cưu Khuất bắt giác la hoảng: -Ni Na! Hồng bát rồi! Tính mạng lão phu chẳng có gì đáng tiếc, nhưng cả tám vị trưởng lão bản giáo nhất định bị chết thảm thì không còn lực lượng để chống đối các phái võ Kinh đô nữa.

Y nói xong không chờ Ni Na trả lời, lão lớn tiếng nói tiếp: - Gã Phan Tịnh tiểu tử kia nghe đây. Những điều mà người vừa hỏi lão phu nhìn nhận hết, thế là người mãn nguyện rồi chứ?

Trong miếu Lan Phi lại có tiếng trong trẻo quát: -Đại trưởng lão! Người dám cãi lời ta ư?

Kim Cưu Khuất đáp bằng một giọng bi ai: -Vận mệnh bản giáo hiện ở trong tay nàng. Khi muốn cứu vãn tánh mạng cho các vị trưởng lão để duy trì lực lượng. Dù lão phu vì trái luật lệ mà phải chết cũng cam lòng.

Trong miếu Lan Phi không có tiếng người đáp nữa.

Phan Tịnh sau khi điều dưỡng một lúc, thương thế đỡ khá nhiều, đứng phắt dậy quát lên: -Lão thất phu. Ta khâm phục lòng trung thành bảo vệ bảo giáo của người! Món nợ của những kẻ ám toán gia gia ta, ta hãy tạm ghi vào sổ để ngày sau nhất quyết đòi Thất Tuyệt Giáo phải thanh toán.

Nhưng chàng vừa dứt lời thì từ Lãng miếu Lan Phi đã bắn ra một tấm đồng bài vuông bốn tấc rơi đến trước mặt Đại trưởng lão Kim Cưu Khuất đánh “choảng” một tiếng.

Tấm đồng bài này ánh vàng lấp lánh, trên mặt chỗ lồi chỗ lõm chứ không phẳng lì, dường như có khắc đồ án thư nhưng trời đêm tối không trông thấy được. Sau khi tấm bài đồng đã bay ra rồi, thiếu nữ trong Lãng miếu Lan Phi lại lạnh lùng nói: -Tư ẩn trưởng lão bản giáo đã biết luật lệ mà còn cố ý phạm vào để phá hại danh dự của bản giáo. Tư Hình trưởng lão phải thi hành pháp luật cho nghiêm, đừng răn kẻ khác.

Bảy vị trưởng lão đều biến sắc. Tư Hình trưởng lão, con người thâm trầm, khoa chân tiến lên ba bước, khẽ la: -Đại ca!

Kim Cưu Khuất hé mắt nhìn Tư Hình trưởng lão.

Tư Hình trưởng lão thốt nhiên phóng chỉ ra Kim Cưu Khuất sắp mất mạng về phát chỉ này.

Phan Tịnh thấy vậy quát lên một tiếng, thu hết dư lực phóng chưởng ra để ngăn chặn chỉ phong của Tư Hình trưởng lão, chàng cất tiếng căm hận hỏi: - Người ẩn trong miếu Lan Phi phải chăng là giáo chủ Thất Tuyệt Giáo? Người là hạng vô sỉ, sao không dám lộ mặt ra? Kim trưởng lão tuy là hung thủ ám toán gia gia ta, nhưng ta thấy người đồ tội cho y thì là một hành vi dè hèn? Kim trưởng lão đã nói ra năm ấy y vâng lệnh giáo chủ Thất Tuyệt Giáo đi ám toán gia gia ta. Tuy y phản bội giáo qui, nhưng y đã giữ vẹn lòng trung với giáo phái, sao người còn hạ độc thủ?

Trong miếu lại có tiếng vọng ra: -Phan Tịnh! Người không được can thiệp vào việc của bản giáo. Sao người không đi đi!

Phan Tịnh đáp: - Dĩ nhiên là ta đi, nhưng ta muốn đem theo cả Kim trưởng lão nữa.

Người trong miếu đáp: - Đâu có chuyện dễ thế! Tổng đàn bản giáo hiện ở cả đây há để cho người càn rỡ?

Phan Tịnh quay lại nói với Ngọc Nô: - Chúng ta đi thôi!

Ngọc Nô thấy Phan Tịnh muốn đem Kim Cừ Khuất chạy đi, nàng nhất nhất nghe theo lời chàng vận chỉ nhanh như gió điểm vào hai huyết đạo Kim Cừ Khuất. Đồng thời đưa mấy ngón tay nắm lấy tay Kim Cừ Khuất nhảy lại bên Phan Tịnh nói: - Tịnh lang! Chỗ này chả thú gì. Chàng đã muốn đi thì đi thôi!

Phan Tịnh chưa nói quay lại nhìn Ngọc Nô mà không lộ vẻ gì hết.

Cô gái trong miếu Lan Phi bất giác cả giận quát lên: - Công việc đầu tiên của Thất tuyệt Giáo lúc vào đây là đối phó với con tiện tì kia. Nếu để ả chạy thoát thì toàn thể bản giáo trên xuống phải tuyệt thực úp mặt vào tường ba ngày.

“Keng” một tiếng! Tầm đồng bài lại từ trong miếu liệng ra, thiếu nữ tuyên bố: - Đây là mệnh lệnh thứ ba cho phái Thất Tuyệt Giáo. Kim Cừ Khuất phản bội giáo qui, Tư Hình trưởng lão phải cấp tốc bắt về tri tội.

Toàn thể giáo đồ Thất Tuyệt Giáo dạ ran. Cung chủ bảy cung chia nhau các ngã chạy đi luôn. Bọn giáo đồ Tuyệt Kiếm rút trường kiếm ra khỏi vỏ. Chúng đến đón đường tại khu sườn núi thoai thoải trước Minh Lăng.

Bọn Tuyệt Chưởng cùng Tuyệt Chỉ đều vận chân khí xô lại phía Ngọc Nô cùng Phan Tịnh.

Bọn Tuyệt Hưởng, Tuyệt Nhạc, Tuyệt Thái, Tuyệt Sắc, đều thi triển tuyệt kỹ bao vây hai người.

Ngọc Nô nhú cặp lông mày, Phan Tịnh giương mắt lên, hai người đứng sừng sững vai thủ thế chờ bọn Thất Tuyệt Giáo động thủ.

Đột nhiên chưởng phong rít lên veo veo. Bảy vị trưởng lão đồng thời, phóng chưởng ra mãnh liệt tựa trời long đất lở chụp xuống hai người.

Ngọc Nô rùng mình quát lên: - Bọn trưởng lão dê hèn này giỏi thiệt!

Thân pháp nàng mau lẹ phi thường. Một tay nàng xách Kim Cừ Khuất đồng thời một tay nắm chặt tay Phan Tịnh tung người lên đánh “vù” một cái. Bóng ba người thấp thoáng tung lên không, chưởng phong của bảy trưởng lão đều lướt qua dưới chân họ.

Tiếp theo đánh “đùng” một tiếng vang trời. Mấy người đi đầu trong bọn Thất Tuyệt giáo rú lên kinh khủng và có ba gã giáo đồ ngã quay ra.

Ngọc Nô cùng Phan Tịnh đang lơ lửng trên không đã lớn tiếng quát: - Tiếp chưởng đây.

Hai người vừa phóng chưởng ra, bảy trưởng lão cười ha hả, không thèm né tránh, lún thấp người xuống liền phóng chưởng lên đỡ, chưởng lực chạm nhau đánh “bình” một tiếng kinh thiên động địa.

Bảy trưởng lão lại lún người xuống rất mau. Chỗ chân mỗi người đứng lồm sồm xuống đến nửa thước.

Ngọc Nô cùng Phan Tịnh vừa phóng chưởng ra vừa liệng người lao đi xa đến bảy tám trượng, hạ người xuống chỗ bọn Tuyệt Kiếm.

Bọn Tuyệt Kiếm la ó vang trời. Những thanh trường kiếm vung lên, ánh hào quang bay ra tới tấp trông lóa mắt.

Phan Tịnh nổi giận quát lên: - Kẻ nào cản trở ta là phải chết!

Chàng phóng chiêu “Lôi thiên đỉnh tráng” ra âm âm.

Ngọc Nô một tay cắp Kim Cừ Khuất, còn một tay phóng chưởng “Vô tình”. Chưởng phong đi tới đâu, ánh kiếm tắt mất đến đó. Mấy gã đi đầu đều la inh ỏi, chân bước loạn choạng lùi lại. Nhưng rồi chúng lại nhảy xổ tới.

Phan Tịnh lớn tiếng hỏi Ngọc Nô: - Sao cô không đem “Vô tình ấn” ra mà dùng?

Ngọc Nô lớn tiếng đáp: -“Vô tình ần” uy lực khủng khiếp đâu có thể dùng bừa bãi được.

Phan Tịnh nói: -Đối với những quân hung đồ này cần gì phải đem lòng nhân khuất chúng?

Ngọc Nô đáp: - Không được! Mẫu thân đã căn dặn nếu không gặp hạng cùng hung cực ác thì không được dùng đến.

Phan Tịnh tức mình gất lên: -Chẳng lẽ bọn chúng chưa phải là bọn cùng hung cực ác. Chúng âm mưu ám toán gia gia ta. Ta cảm hận chưa làm cỏ hết bọn chúng dưới chưởng lực của ta.

Chàng nghiêng chặt hai hàm răng, cổ nhện đau vì chàng đã bị thương, rồi phóng luôn ra mấy chưởng “Lôi ần vô tình” không một tiếng động.

Chớp mắt những tiếng rú thê thảm vang lên, phía trước hở ra một lối đi. Chàng dí đầu ngón chân xuống rồi lao mình về phía trước. Đồng thời chàng la lên: - Cô về với mẫu thân cô đi. Ta không muốn cô đi theo ta.

Chàng không hiểu tại sao Ngọc Nô đối với chàng không vừa mắt. Có lẽ vì chàng bị bức bách đem nàng ra ngoài động phủ, có khi vì lòng tự ái của chàng trai đã bị tổn thương nên chàng đối với Ngọc Nô chẳng có chút thiện cảm nào hết.

Phan Tịnh xông ra, nhô lên hụp xuống hai cái đã xuống đến chân núi khu Minh Lăng.

Ngọc Nô thấy vậy không khỏi ngạc nhiên. Lúc này, bọn Tuyệt Kiếm đã vung kiếm lên đánh tới tấp.

Tiếng thiếu nữ trong miếu Lan Phi lại vang lên: - Không được buông tha con tiện tì đó. Phải bắt cho được và trừ khử đi!

Ngọc Nô trong lòng nóng nảy la gọi: -Tịnh lang! Chờ ta đã! Nàng vung chưởng ra để chống lại thế kiếm đối phương.

Lúc này bọn giáo đồ Tuyệt Chưởng, Tuyệt Chỉ cũng từ hai bên đánh ập tới. Chưởng phong vù vù, chỉ phong véo véo thế mạnh vô cùng! Phía sau, bảy trưởng lão cũng lao mình rượt theo như gió bao vây nàng.

Thế là chỉ trong giây lát nàng bị bốn mặt bao vây, lại mắt thấy Phan Tịnh chạy đi mỗi lúc một xa.

Ruột nàng nóng như lửa đốt. Nàng quát lên: -Ta phải đánh chết bọn quỷ này!

Đột nhiên một làn hồng quang xuất hiện, tiếp theo là tiếng nổ rầm trời rồi tiếng kêu ai oán kinh hồn. Ít ra cũng có đến mười người hai tay che mắt vừa lảo đảo vừa dấy dụa.

Bọn Thất Tuyệt Giáo đồ nhốn nháo cả lên.

Trong lúc nhốn nháo, bóng hồng loáng một cái đã thoát khỏi trùng vi rượt theo Phan Tịnh, vừa chạy vừa kêu to năn nỉ: -Tịnh lang chờ ta! Xin Tịnh lang chờ ta!

Bóng nàng khác nào một đám bông loang loáng bay đi, chân không chấm đất. Thoảng cái đã ra xa hơn mười trượng.

Chỉ trong khoảnh khắc nàng đã đuổi gần kịp Phan Tịnh. Phan Tịnh vừa chạy như điên vừa kêu lên: -Ta không muốn cho cô đi theo và không chịu ai ràng buộc ta.

Ngọc Nô vẫn lớn tiếng kêu: - Tịnh lang! Chàng không bỏ ta được.

Phan Tịnh quát lên: -Không được! Cô không được gọi ta là Tịnh lang, để người ngoài nghe thấy, xấu lắm!

Ngọc Nô nói: -Ta là người của chàng! Mẫu thân ta đã giao ta cho chàng rồi kia mà?

Phan Tịnh kêu lên: -Ta không thể cho cô theo được vì ta có vợ rồi!

Ngọc Nô kinh hãi lớn tiếng hỏi: -Sao? Chàng có vợ rồi ư? Sao không nói trước?

Phan Tịnh gất lên: -Các người cưỡng bách ta, ta còn nói gì được? Thật tình ta không muốn lấy nàng.

Lúc này Ngọc Nô lòng đau như dao cắt, chân bước chậm lại. Phan Tịnh vẫn loang loáng chạy mau, chớp mắt đã xa nàng năm sáu trượng. Nhưng Ngọc Nô ngẩng đầu lên nhìn Phan Tịnh thì thấy chàng chân bước

lão đảo, nàng biết Phan Tịnh đã bị thương nặng lại vừa trải qua một trận ác đấu, tiêu hao chân khí rất nhiều, sắp không chống đỡ được nữa rồi.

Nàng là người rất chí tình với chàng, lại tâm địa thuần hậu lắm bầm một mình: “Mẫu thân đã biểu ta là người của chàng thì dù thế nào ta cũng không bỏ chàng được!” Nàng lại phấn khởi tinh thần tăng gia cước lực đuổi theo.

Nhưng nàng vừa đuổi được một quãng đã thấy Phan Tịnh chạy vào trong rừng cây.

Ngọc Nô lại càng xao xuyến trong lòng, đang muốn tăng gia cước lực để rượt cho kịp Phan Tịnh thì bỗng thấy bóng người thấp thoáng. Trước mặt nàng xuất hiện một lão áo xanh đứng cản đường. Mặt xanh lè, lão hỏi bằng giọng lạnh như băng: -Cô nương chạy đi đâu?

Ngọc Nô khẽ đáp: -Vãn bối có việc gấp, xin lão tiên bối đừng cản trở vãn bối nữa.

Lão áo xanh vẫn lạnh lùng hỏi: -Cô đuổi người ta để hành hung phải không?

Ngọc Nô đáp: -Không phải đâu! Vãn bối không hành hung, chỉ rượt theo Tịnh lang để trông nom cho chàng vì chàng đã bị trọng thương.

Lão áo xanh cười lật nói: -Cô nói Tịnh lang, Tịnh lang cái gì thế? Tưởng cô chẳng nên đuổi theo nữa. Y là phò mã đương triều, khi nào còn nghĩ đến cô.

Ngọc Nô vẫn nằng nặc: - Vãn bối nhất định phải đuổi theo chàng, vì mẫu thân đã hứa gả cho chàng rồi.

Lão áo xanh sa sầm nét mặt nói: -Cô muốn qua đây cũng dễ thôi. Chỉ tiếp ta ba chiêu là ta để cô đi ngay!

Ngọc Nô sắc mặt sầm khỗ hỏi: - Lão tiên bối! Chúng ta vốn không thù oán, sao lại động thủ đánh nhau?

Lão áo xanh hững hờ đáp: -Chả có lý do gì ráo. Cô tiếp xong ba chiêu thì ta để cô đi. Nếu không thì cô phải quay trở lại.

Ngọc Nô ngẩng đầu lên nhìn lão thì chỉ thấy sắc mặt xanh lè, không biểu lộ một nét gì rõ rệt.

Nàng nảy ra một ý nghĩ liền ôn tồn đáp: - Thôi được! Vãn bối đành quay trở lại chứ không động thủ với lão tiên bối.

Nói xong nàng trở gót đi ngay.

Lão áo xanh đứng nguyên một chỗ không nhúc nhích dường như lão đã hiểu thấu lòng Ngọc Nô, khẽ hắng giọng một tiếng. Lão đứng nhìn nàng đi xa rồi cũng bỏ đi.

Ngọc Nô chạy lùi lại chừng nửa dặm, rồi nàng thì triển khinh công tột độ vòng lối khác mà đi.

Nàng nghĩ rằng Phan Tịnh đã bị thương chắc không đi mau được và chỉ mất nửa khắc là lại đuổi kịp chàng.

Ngọc Nô tay cắp Kim Cưu Khuất chạy nhanh như bay, nhắm về phía Phan Tịnh mà rượt. Nàng chạy được một độ đường đã xa thì bỗng bên một khu rừng thấp, vọng lại hai tiếng cười khẩy. Nàng giật mình ngoảnh đầu nhìn ra thì chính là lão áo xanh vừa rồi ung dung bước tới cản đường.

Ngọc Nô không khỏi cau gợn quát hỏi: - Lão tiên bối! Tiên bối làm thế này là có ý gì?

Nhưng nàng tịnh ngộ ra ngay, lại nói: - Vãn bối biết rồi, tiên bối nhất định là người Thất Tuyệt giáo muốn cứu đại trưởng lão chứ gì? Được lắm! Vãn bối đành chịu tội với Tịnh lang trả lão cho tiên bối đây!

Nàng đặt Kim Cưu Khuất xuống giải khai huyết đạo cho rồi nói: - Ta tha cho lão về! Lão bị ta bắt không liên quan gì đến Tịnh lang. Sau này lão có muốn báo thù thì cứ tìm tới ta đây chứ đừng oán Tịnh lang. Thôi lão đi đi!

Kim Cưu Khuất quay lại chột nhìn thấy lão áo xanh thì giật mình kinh hãi, y toan mở miệng nói thì lão áo xanh đã trợn mắt lên vẫy tay giục: -Đi đi.

Lão áo xanh làm như có uy quyền rất lớn với Kim Cưu Khuất. Y sợ không dám hó hé quay đầu hốt hoảng chạy ngay.

Ngọc Nô không khỏi bật cười nói: - Vãn bối đoán không sai mà! Lão quả là người Thất Tuyệt giáo.

Rồi nàng ăn năn nói tiếp: -Giáo đồ quý giáo khá nhiều người bị thương. Nhưng đó là họ bắt buộc văn bối phải ra tay, may mà văn bối chưa đánh chết ai. Vậy lão tiền bối buông tha cho văn bối đi?

Lão áo xanh chưa nói gì, chỉ giương mắt nhìn nàng.

Ngọc Nô thấy lão không nhường lối, liền móc trong bọc ra một cái bình ngọc lấy mười mấy viên thuốc đưa trước mặt lão áo xanh nói: -Đây là thạch nhũ đan mà mẫu thân văn bối phí công ba năm mới luyện nên. Văn bối trót đánh người quý giáo bị thương. Vậy tiền bối lấy thuốc này cho họ uống là khỏi ngay. Xin lão tiền bối cho văn bối đi!

Lão áo xanh đưa mắt nhìn những viên thạch nhũ đan. Mắt lão chiếu ra những tia sáng kỳ dị. Lão tiếp lấy những viên thuốc vào bọc nhưng vẫn lạnh lùng nói: -Lời lão phu xem nặng bằng non, không thể canh cải được. Cô hẳn tiếp ba chương của lão phu đã.

Ngọc Nô bị lão áo xanh rắc rối khó chịu quá. Nàng tính ra trong khoảng thời gian này Phan Tịnh đã chạy xa rồi. Lòng nàng cực kỳ nóng nảy, liền kiên quyết hỏi: -Lão tiền bối! Văn bối đã đủ điều nhượng bộ mà sao tiền bối vẫn không chịu phục thiện?

Lão áo xanh thủng thẳng đáp: -Bất luận cô muốn nói thế nào thì nói. Cô muốn đi qua đây nhất định phải tiếp ba thể chương lão phu.

Ngọc Nô dậm chân nói: -Được rồi! Văn bối đành chịu tiếp ba chương vậy! Nếu sớm biết người đời hiểm ác thế này thì văn bối chẳng ra ngoài đời làm chi nữa.

Nàng vừa nói, vừa nước mắt chạy quanh.

Lão áo xanh vẫn không chuyển lòng, thản nhiên nói: - Cô chuẩn bị đi, lão phu phát chương đây.

Ngọc Nô vận động chân khí, nhưng nàng không có ý hại người, chỉ vận dụng không đến năm thành công lực, mềm mỏng nói: - Lão tiền bối động thủ đi! Văn bối chuẩn bị xong rồi!

Lão áo xanh vẻ mặt vẫn trơ như gỗ, hơi lún người xuống, phất tay áo ra, tuyệt không một tiếng động. Thế mà Ngọc Nô đột nhiên biến sắc. Nàng kinh hãi hỏi: -Tiền bối dùng thủ pháp “Vô ảnh đoạn hồn thủ” ư?

Lão áo xanh nghiêm nghị đáp: -Nếu không dùng đến thủ pháp này thì không địch lại “Vô tình cương khí” trong Vô tình kinh?

Hai luồng chương lực chạm nhau, Ngọc Nô toàn thân run lên, sắc mặt xám ngắt, lùi lại luôn bảy tám thước nói: -Lão tiền bối ác quá.

Lão áo xanh tủm tỉm cười nói: -Còn hai chương nữa?

Ngọc Nô “oẹ” lên một tiếng hộc máu tươi ra. Chân nàng loạng choạng rồi ngồi phệt xuống đất. Nhưng nàng miễn cưỡng cố đứng lên nói: - Không được! Ta không thể ngồi đây được. Tịnh lang đã bị trọng thương, không người chiếu cố không xong.

Lão áo xanh cười ha hả nói: - Ồ chưa lo nỗi mình ồ, còn muốn lo cho người khác ư? Cô chuẩn bị tiếp chương thứ hai của lão phu đi?

Ngọc Nô thực tình đã bị trọng thương, cảm thấy đầu nặng chân nhẹ, hạ bàn trống trải cơ hồ không đứng vững được. Nàng nghiêng răng đáp bằng một giọng thê thảm: - Lão tiền bối động thủ đi? Văn bối chuẩn bị xong rồi.

Nàng để hai tay trước ngực thủ thế. Cặp mắt đã thất thần ngược nhìn lão áo xanh.

Lão áo xanh mắt lại chiếu ra tia sáng kỳ dị, khẽ hắng giọng, phất tay áo một cái phóng ra một luồng chương phong như luồng sóng biển dữ dội cuốn lấy Ngọc Nô.

Ngọc Nô đẩy hai chương ra phía trước. Nhưng lúc này chương lực nàng đẩy ra không còn chút uy lực nào nữa, tưởng chừng như hai chương chạm nhau thì Ngọc Nô phải đắm ngọc chìm hương.

Giữa lúc ấy thể chương lão áo xanh chéch sang một bên đánh ầm một tiếng! Chỗ đất bên mình Ngọc Nô trúng xuống thành một cái hố rộng chừng nửa trượng.

Tiếp theo lão lại vung tay trái lên đánh ra một chưởng, tiếng vang như trời long đất lở. Mé tả Ngọc Nô cũng trúng xuống thành một hố lớn. Lão thu thương về rồi nhìn Ngọc Nô bằng con mắt đầy thương cảm nói: - Lão phu cảm ơn tấm lòng lương thiện của cô đã cho thuốc. Thôi cô đi đi!

Ngọc Nô cảm kích lão áo xanh, bất giác hai hàng lệ sa, nàng hạ thấp giọng xuống nói: - Cảm tạ lão tiên bối tha chết, Ngọc Nô này xin ghi ơn lão tiên bối ở bên lòng!

Lão áo xanh vẻ mặt xanh rờn bất giác thoáng qua một tia thương cảm. Lão lắc đầu mấy cái rồi phất tay áo lao người đi.

Lão áo xanh vừa đi khỏi, đột nhiên Ngọc Nô lại thổ ra một bùm máu tươi, nàng không chống đỡ nổi, chân đứng không vững, lại ngồi xuống đất.

Ngọc Nô ngửa mặt lên nhìn trời chỉ thấy ánh sao lơ lửng, nàng lẩm bẩm: - Máu thân ơi! Máu thân có bao giờ ngờ Nô nhi bị trọng thương đến thế này! Tịnh lang cũng bỏ Nô nhi đi rồi! Máu thân ơi! Con phải tìm đến chàng vì con đã là người của chàng rồi.

Ngọc Nô lại ngẩng mặt lên nhìn trời, nàng móc ra một viên thạch nhũ đan bỏ vào miệng nuốt, rồi gắng gượng đứng lên đi về phía trước.

Nàng cứ đi mãi mãi cho đến lúc trời gần sáng mà vẫn không đuổi kịp Phan Tịnh.

Ngọc Nô chạy đến một trái núi. Trên đỉnh núi ngổn ngang toàn đá. Nàng ngồi xuống một tảng đá lớn để nghỉ.

Ngọc Nô chỉ nghĩ đến chuyện Phan Tịnh bỏ mình mà đi. Mình lại là một cô gái nhỏ tuổi chưa hiểu việc đời, tấm thân cô độc bây giờ biết đi đâu tìm chàng? Nàng càng nghĩ càng thương thân, bất giác bật lên tiếng khóc bút thút.

Nhưng nàng vừa khóc được mấy tiếng, bỗng nghe có tiếng người rên nho nhỏ.

Nàng rất lấy làm kỳ, ngừng tiếng khóc, lắng tai nghe thì thấy tiếng rên rĩ cũng ở trong một khu loạn thạch trái núi này vọng ra.

Ngọc Nô cố gượng đứng dậy, kinh hãi tự hỏi: - Nơi đây hoang vắng không có vết chân người mà sao lại có tiếng ai rên rĩ? Đột nhiên nàng sực nhớ đến điều gì, khắp khối mừng thầm tự nhủ: - Chắc là Tịnh lang! Hẳn chàng bị trọng thương chạy đến đây rồi không đi được nữa.

Nàng loạng choạng tiến lại chỗ có tiếng rên, khẽ gọi: - Tịnh lang ơi! Rút cục ta vẫn tìm được đến chàng! Nhưng nàng vừa tới nơi, đưa mắt nhìn bất giác cực kỳ thất vọng, khẽ la lên một tiếng.

Giữa đồng loạn thạch, một thiếu nữ áo trắng, đầy mình những máu, mặt che bằng tấm khăn sa mỏng đã bật ra. Đúng là thiếu nữ ở trong đường hầm mộ huyết Lan Phi một mình đi ra. Nàng là Phụng Điện chúa động U-U! Không biết tại sao nàng bị trọng thương rồi nằm ở đây? Ngọc Nô cúi xuống sờ ngực nàng thì biết rằng nàng không bị nội thương nặng quá, chỉ ra máu nhiều nên ngất đi mà thôi.

Ngọc Nô liền bóp vài viên Thạch nhũ đan để thoa cho nàng một lúc, rồi vỗ sau lưng nàng ba cái. Đoạn cất tiếng khẽ gọi: - Thư thư tỉnh lại! Thư thư tỉnh lại!

Phụng Điện chúa nghe tiếng gọi mở bừng mắt ra nàng bỗng đứng phắt dậy quát hỏi: - Người... Người là ai? Sao dám mở tấm khăn che mặt của ta ra?

Ngọc Nô giật mình nghĩ thầm: - Trên thế gian sao lại có người vô lý như vậy? Mình cứu mệnh cho y mà y lại đổ cho tội mở tấm khăn che mặt. Đại khái người trên thế gian đều như vậy cả. Thảo nào ngoại tử mầu tự xưng là Vô tình phu nhân thiệt phải quá? Vì thế gian toàn là hạng không có chút cảm tình nào.

Lúc này Ngọc Nô cực kỳ cảm xúc, quên cả trả lời Phụng Điện chúa.

Phụng Điện chúa quả là một trang tuyệt sắc. Lúc này tuy sắc mặt nàng lợt lạt mà vẫn không che lấp được những nét thiên nhiên quyến rũ. Nàng tức giận cũng là một vẻ đẹp tuyệt trần.

Ngọc Nô nhìn nàng hồi lâu rồi dịu dàng nói: - Thư thư là một trang quốc sắc thiên hương, sao lại không muốn để cho người ta thấy mặt?

Phụng Điện chúa vẫn tức giận quát lên: -Ngoài mẫu thân ta, người là người thứ nhất đã được thấy mặt ta. Bây giờ không còn nói chi được nữa, người phải tự tử lập tức tại đây!

Ngọc Nô kinh ngạc hỏi: -Sao vậy? Thư thư ơi. Tiểu muội đã cứu mạng thư thư là một điều lắm lần chẳng?

Phụng Điện chúa đáp: -Ta không biết! Người cứu mạng ta là một việc, coi rõ mặt ta là một việc khác. Hai việc này không thể đi đôi với nhau được!

Ngọc Nô thấy Phụng Điện chúa hung dữ quá, lùi lại luôn mấy bước. Nàng vô cùng chán nản, miệng lắp bắp: - Ta đã cứu lắm thư thư thì thư thư cứ coi như không cũng được chứ sao?

Phụng Điện chúa ngấm vận chân khí, thấy vẫn thoải mái liền cười lạt nói: -Nhưng người nhìn thấy chân tướng ra rồi.

Ngọc Nô nói: -Thì thư thư cũng coi như ta chưa nhìn thấy.

Phụng Điện chúa hỏi: - Sao lại có chuyện dễ dàng như thế? Nào! Người có chịu nghe lời ta không?

Ngọc Nô liên tiếp bị nhiều chuyện kích thích, nàng biến đổi sắc mặt liền cười hỏi: -Thư thư. Thư thư cũng nhìn thấy chân tướng ta mà sao thư thư không tự tử?

Phụng Điện chúa không ngờ đối phương hỏi câu này, nàng không biết trả lời ra sao. Trong lúc nóng giận bất giác nàng phóng “thần phong tuyết mạch chưởng ” đánh ra nhắm vào người Ngọc Nô.

Ngọc Nô né mình tránh khỏi rồi lại cười nói: -Thư thư! Thư thư không phải là đối thủ của ta!

Phụng Điện chúa thách thức: -Người có tài gì cứ việc giở ra! Nói xong nàng lại phóng ra một chưởng nữa.

Ngọc Nô lần này không né tránh nữa, phát tay áo một cái.

Một luồng “Vô tình” cương khí phát ra.

Cả hai người đều đã bị thương và đều trúng phải chưởng lực, bất giác la lên một tiếng rồi ngã lăn ra.

Ngọc Nô bị nội thương trước, không ngồi được dậy ngay. Còn Phụng Điện chúa thì chỉ trâm người đi một cái là đã ngồi dậy được. Nàng thừa thế phóng chỉ điểm trúng vào huyệt Kim dương của Ngọc Nô. Thế là Ngọc Nô không dậy được nữa.

Phụng Điện chúa cười lạt nói: - Ta tưởng người có tuyệt nghệ gì ghê gớm lắm. Té ra là con hổ giấy chả đáng gì hết!

Ngọc Nô nhìn Phụng Điện chúa bằng cặp mắt ai oán, cúi đầu không nói gì.

Phụng Điện chúa sa sầm nét mặt xuống nói: - Người chết đến nơi rồi! Nhưng ta nhớ ơn cứu mạng, vậy người có tâm nguyện gì thì nói ra cho mau. Ta quyết sẽ làm xong để đền đáp cho người.

Ngọc Nô lắc đầu. Nhưng nàng vụt nhớ tới điều gì cặp mắt sáng lên.

21. Dừng Ngự Kế Đưa Về Cố Thổ

Phụng Điện chúa lạnh lùng hỏi: -Người có việc gì nói mau đi? Nếu không thì ta lại thay đổi ý kiến chẳng làm cho người nữa đâu.

Ngọc Nô tràn trề hy vọng hỏi: -Thư thư thực tình làm cho tiểu muội việc này không?

Phụng Điện chúa lại giục: - Chẳng lẽ ta còn lừa bịp người hay sao? Nói mau đi! Ta còn phải lên đường.

Ngọc Nô lại đưa mắt nhìn Phụng Điện chúa một lần nữa thì thấy nàng đẹp tuyệt, đẹp đến nỗi Ngọc Nô không ngờ trên thế gian lại có con người kiều diễm như vậy. Mà sao nàng lại chẳng có chút chi đồng tình với mình? Bất giác Ngọc Nô động mối nghi ngờ, vì việc này rất quan trọng. Nếu mình ủy thác không đúng chỗ thì nguy hại vô cùng!

Phụng Điện chúa tức giận nói: -Người đừng kéo dài thời gian nữa. Bất luận thế nào thì bữa nay người cũng phải chết. Nếu người không có việc gì thì để ta động thủ đi thôi! Nói xong nàng từ từ giơ tay lên.

Ngọc Nô thở dài nói: - Thư thư hãy khoan! Tiểu muội quả có việc thực.

Nói xong nàng thò tay vào bọc lấy sách “Vô tình kinh” cùng quả “Vô tình ấn” ra buồn rầu nói: - Tiểu muội nhờ thư thư đưa giùm hai vật này vào tay lang quân, tiểu muội có chết cũng cam tâm.

Phụng Điện chúa nhìn kinh, ấn bằng con mắt lạnh lùng. Nàng chẳng biết lai lịch hai vật đó ra sao nhưng nàng cũng chẳng buồn để ý, hỏi hột hỏi: - Những vật gì đó?

Ngọc Nô đáp: - Đây là “Vô tình kinh” và “Vô tình ấn” của mẫu thân tiểu muội tặng cho chàng.

Phụng Điện chúa tuy chưa từng thấy “Vô tình kinh” và “Vô tình ấn” bao giờ. Nhưng những vật này đã làm chấn động võ lâm năm mươi năm trước đây, dĩ nhiên nàng đã nghe qua. Bây giờ nàng thấy nói đến kinh ấn này bất giác giật mình kinh hãi hỏi: -“Vô tình ấn” này phải chăng là vật mà năm mươi năm trước đây Vô tình phu nhân đã dùng nó đại náo võ lâm?

Ngọc Nô gật đầu.

Phụng Điện chúa thấy là một việc bất ngờ, tưởng chừng như mình nằm mơ. Bữa nay những báu vật để chế ngự võ lâm tự nhiên rơi vào tay mình. Trong “Vô tình kinh” có ghi chép không biết bao nhiêu kỳ công, còn “Vô tình ấn” lại phát ra những trường lực không ai đương nổi.

Bộ mặt đẹp như thiên tiên hiện ra những nét tươi cười vui thích. Nàng nóng ruột không chờ cho Ngọc Nô đưa đến, đã thò tay ra vồ ngay lấy. Nàng sung sướng quá la lên: -Hay quá! Hay quá! Ta còn lo gì không báo được cái bọn Thất Tuyệt Giáo đã đánh ta khắp mình bị thương. Ta nhất định tìm đến bọn chúng để đại náo một phen.

Nguyên Phụng Điện chúa bị thương thất sắc vì lúc nàng ở trong đường hầm mộ Lan Phi đi ra bị Thất Tuyệt Giáo đồ vây đánh. Bây giờ nàng đang thù hận bọn Thất Tuyệt Giáo thấu xương.

Ngọc Nô thấy Phụng Điện chúa cướp giật “Vô tình kinh” và “Vô tình ấn” ở trong tay mình thì sinh lòng hối hận, nhưng không làm gì được nữa. Nàng nằm dưới đất duỗi thẳng chân ra, hai mắt nhìn Phụng Điện chúa chăm chăm.

Phụng Điện chúa thích chí một lúc, thốt nhiên nhớ tới “Vô tình kinh” và “Vô tình ấn” là vật mà Ngọc Nô nhờ mình chuyển cho người khác. Nàng biến sắc thu kinh ấn cất ngay vào trong bọc rồi nói: -Được rồi! Ta nhất định chuyển giao giùm người để người có thể yên tâm mà chết.

Nói xong nàng giơ bàn tay toan đánh xuống.

Ngọc Nô thấy thế, đột nhiên bật tiếng khóc hu hu la lên: -Thư thư, người không có một chút thành tâm nào hết. Ta mắc lừa người rồi.

Phụng Điện chúa nghe nàng nói, hạ tay xuống quát lên: - Mi khóc thì ăn thua gì? Sao mi lại bảo ta không thành tâm? Nếu ta không có lòng thành thực sao còn tự nguyện chuyển giao những vật này giúp mi?

Ngọc Nô càng khóc bi thảm hơn hỏi: -Nếu người có lòng thành thực thì sao lại không hỏi rõ là những vật đó sẽ giao cho ai?

Phụng Điện chúa tức giận nói: -Mi đã chẳng bảo ta giao cho lang quân mi là gì?

Ngọc Nô hỏi lại: -Lang quân ta là ai, người đã biết chưa?

Phụng Điện chúa cứng họng không nói được nữa. Một lát nàng mới tủm tỉm cười hỏi: -Không ngờ mi là kẻ tử tù đợi chết mà hãy còn sáng suốt như vậy. Hay lắm! Lang quân mi là ai? Ta sục tìm được đến y để trao tận tay những vật này, cho mi được yên tâm.

Ngọc Nô ngược mắt lên nhìn trời thấy một làn mây trắng đang lơ lửng bay đi. Mặt nàng thoáng lộ một nụ cười thâm trầm rồi nói: -Lang quân ta họ Phan tên Tịnh, mình thường mặc áo xanh, phong độ rất đàng hoàng.

Phụng Điện chúa bỗng lùi lại nửa bước hỏi: - Mi bảo sao? Lang quân mi là Phan Tịnh ư? Sao mi lại lấy gã?

Phụng Điện chúa dường như không tin ở tai mình, nàng kinh hãi nên hỏi như vậy.

Ngọc Nô lấy làm lạ hỏi: - Đúng rồi! Lang quân ta là Phan Tịnh. Hôm qua mẫu thân ta đã làm chủ hôn gả ta cho chàng. Người... người cũng quen biết chàng ư?

Phụng Điện chúa sa sầm nét mặt, “hừ” một tiếng rồi lạnh lùng đáp: -Làm gì mà ta chả biết gã. Gã tiểu tử đó thiệt chẳng ra trò gì cả.

Nàng quay lại nhìn Ngọc Nô bằng cặp mắt hung dữ, rồi nói tiếp: -Nguyên ta muốn để cho người chết sạch sẽ và không đau khổ gì. Nhưng mi đã là vợ gã kia thì mi chỉ nên oán số phận mình chẳng ra gì nên gặp phải tay ta. Thế là mi vô phúc rồi!

Ngọc Nô kinh hãi hỏi: -Người định hành hạ ta cách nào? ủa! Nàng chợt nhớ ra điều gì lớn tiếng hỏi: -Chàng bảo đã lấy vợ rồi chẳng lẽ người cũng là vợ chàng?

Phụng Điện chúa không đáp câu hỏi của Ngọc Nô, nàng nở một nụ cười thê thảm nói: -Người đừng hỏi nhiều nữa! Ta điểm “Ngũ Âm Tuyệt Mạch” để mi được chết từ từ!

Phụng Điện chúa nói xong, phóng chỉ nhanh như gió điểm vào nămuyệt mạch Ngọc Nô.

Ngọc Nô rú lên một tiếng, rồi nàng đau quá hôn mê bất tỉnh.

Phụng Điện chúa bật lên tiếng cười the thé, nàng nhìn lại Ngọc Nô một lần nữa, rồi lại bịt mắt sa trắng che mặt vào tung mình băng băng ra đi, đem theo cả hai thứ kinh, ấn vô tình.

Ngọc Nô nằm giữa đồng đá ngổn ngang đã một ngày qua. Từ thuở nhỏ, nàng đã luyện “Vô tình kinh”. Cuốn kinh này đúng như tên của nó, trong ghi toàn những công phu âm hiểm thâm độc, nhưng cũng có cả một chương nói về “Ngũ âm tuyệt mạch”.

Đêm đến, làn sương đêm dày đặc, giá lạnh thấm vào người Ngọc Nô làm cho nàng hồi tỉnh lại. Nàng trông sao trên trời vừa khóc vừa nói: - Ta không thể chết đi, huống chi lại chết bằng cách này thì thật không nhắm mắt được!

Nàng bắt đầu vận chân khí thúc đẩy huyết mạch. Tuy nàng vận chân khí rất khế, nhưng vì người đã bị thương, trước ngực nàng cảm thấy dường như muôn ngàn mũi kim đâm vào, đau đớn vô cùng. Nàng phải cố nghiêng rặng vận khí từ hồi một để dẫn thông huyết mạch.

Giả tí lúc này có người ngồi bên Ngọc Nô thì sẽ thấy nàng đau khổ chẳng khác gì con người thoát thai đổi xương. Gân xanh trên trán nàng nổi lên và bong tanh tách, sắc mặt xám lạng, mồ hôi nhỏ giọt. Hai tay nàng giữ chặt lấy tảng đá, móng tay bấm sâu vào mặt đá.

Ngọc Nô phải dùng một sức nhẫn nại vô bờ bến để chịu đựng những cơn đau khổ do sự dẫn thông kinh mạch gây ra.

Mắt nàng chuyển động từ từ. Thời gian từng giây từng phút lững lờ trôi.

Ngọc Nô mê đi tỉnh lại mấy lần. Mỗi khi tỉnh dậy nàng lại phấn đấu cho cuộc sinh tồn.

Tạm gác việc Ngọc Nô đang trong cơn thập tử nhất sinh, lại nói đến Phan Tịnh bỏ Ngọc Nô rồi ôm thương thể mà chạy. Lúc đó tâm trí chàng đã rối loạn. Nếu chàng còn tỉnh táo thì Ngọc Nô đã bắt được Kim Cưu Khuất mang đi, khi nào chàng lại không theo để điều tra mà lại bỏ đi một mình.

Phan Tịnh gắng sức chạy bên tai chàng vẫn nghe Ngọc Nô rượt theo vừa chạy vừa gọi: “Tịnh lang hãy chờ ta! Tịnh lang hãy chờ ta!” Chàng không nghe tiếng còn khá, càng nghe thấy chàng càng chạy nhanh hơn.

Nhưng chạy chưa được bao xa chàng cảm thấy chân khí không nối tiếp được, khắp người đau ê ẩm.

Sau chàng gắng gượng vận động được một luồng chân khí tối hậu lại chạy như điên, vừa chạy vừa lẩm bẩm: “Ta bị họ bức bách, ta không lấy nàng được? Ta không lấy nàng được!” Chàng cứ chạy bừa chẳng còn phân biệt phương hướng gì nữa. Hồi lâu chàng quay đầu lại không thấy Ngọc Nô đâu nữa mới đi thông thả.

Lúc này đầu óc Phan Tịnh bứt căng thẳng, đột nhiên chàng thấy trời đất quay cuồng, liền kêu to lên một tiếng rồi ngã lăn ra đất không biết gì nữa.

Giữa lúc ấy, một bóng đen mau lẹ như tên bay chạy đến ôm xốc chàng lên chạy tuốt vào trong một khu rừng.

Bóng đen rẽ qua hết mấy khúc quanh thì đến trước một ngôi chùa cổ không tu sửa từ lâu.

Trong chùa tối đen như mực lại hương khói vắng tanh. Đúng là một ngôi chùa bỏ hoang. Hai cánh cổng chùa chỉ khép hờ. Người đó ôm Phan Tịnh rảo bước đi vào, khẽ cất tiếng gọi: -Gia gia!

Trong nhà đại điện ngôi chùa hoang có tiếng người sẽ hắng giọng.

Bóng đen lại nói tiếp: -Con đã đem gã về đây rồi!

Người ôm Phan Tịnh là một thiếu nữ áo đen. Nàng bước vào đại điện.

Giữa đại điện rõ ràng có một người ngồi. Người đó chính là lão áo xanh đã gặp Phan Tịnh trong huyết mộ Lan Phi.

Mặt lão xanh lướt không lộ vẻ gì hết, lão vẫy tay nói: -Đặt gã xuống một bên.

Thiếu nữ áo đen theo lời đặt Phan Tịnh xuống rồi đến đứng bên lão áo xanh nói: - Gia gia! Con chưa hiểu tại sao gia gia lại làm thế? Gia gia biểu gã là một tên cường địch duy nhất của bản giáo. Vậy bây giờ phóng chưởng đánh chết gã đi cho rồi, sao còn mất công làm ra chuyện này, chuyện khác.

Lão áo xanh khẽ hắng giọng đáp: - Con không hiểu đó thôi!

Thiếu nữ áo đen lại nói: -Gia gia! Gia gia bản lãnh cao thâm như thế. Gã này phóng chưởng giết chết ca ca con. Con cảm hận chưa đánh chết tươi được gã.

Lão áo xanh mắt sáng quắc, ngó thiếu nữ áo đen mấy môi muốn nói lại dừng. Lão thở phào một cái rồi nói: -Vụ này có nhiều điều khuất khúc, con chưa hiểu rõ, cứ theo ta mà làm.

Thiếu nữ áo đen xem chừng lão áo xanh có tâm sự gì thẳm kín, thốt nhiên nàng nũng nịu nói: -Không được! Gia gia ơi! Gia gia không nói rõ đầu đuôi vụ này, con chẳng làm theo gia gia nữa đâu!

Lão áo xanh biến sắc hỏi: - Ni Na! Sao con lại không làm theo ý gia gia?

Thiếu nữ vẫn nằng nặc: -Gia gia phải nói rõ cho con biết đầu đuôi. Con cảm thấy gia gia dường như đang có điều chi nan giải.

Lão áo xanh trầm ngâm một lát rồi hạ thấp giọng xuống nói: - Ni Na! Con đã biết gia gia đang lâm vào tình trạng khó nghĩ, sao con còn bắt gia gia phải nói?

Thiếu nữ đáp: -Gia gia không nói thì con không yên lòng được.

Lão áo xanh nghĩ một lát rồi đáp: - Bây giờ chưa phải là lúc gia gia nói cho con nghe, một ngày kia gia gia sẽ cho con biết.

Nói xong lão móc trong bọc ra mười mấy viên Thạch nhũ đan mà Ngọc Nô đã đưa cho, rồi bảo Ni Na: - Con đem thuốc này đến cho những người bị thương bảo họ chia nhau ra uống. Lúc con quay về đây có khi gã đã tỉnh lại rồi. Bây giờ nhất thiết việc gì con cũng phải y theo lời ta mà làm. Ta trịnh trọng nói cho con biết là sẽ để con được tự do giết gã. Cha muốn để chính tay con hạ sát gã. Con nhớ kỹ nghe?

Thiếu nữ áo đen không ngờ việc này lại nghiêm trọng đến thế, nàng tỏ vẻ ngạc nhiên, nhưng rồi lại tung mình đi ngay không một tiếng động. Nàng ra khỏi ngôi chùa cổ, biến vào trong bóng tối.

Chỉ trong khoảnh khắc, thiếu nữ lại trở về ngôi chùa hoang. Nhưng lúc này lão áo xanh đã biến đâu mất. Phan Tịnh vẫn nhắm nghiền hai mắt nằm dưới thangka vắng dưới đất, sắc mặt chàng đã tươi lại khá nhiều.

Thiếu nữ áo đen hắng giọng một tiếng rồi lẩm bẩm: - Người giết ca ca ta! Ta cảm hận chưa đánh một chưởng cho người chết ngay.

Rồi nàng trợn đôi mắt hung dữ lên nhìn Phan Tịnh. Nàng len lén đến gần bên chàng rồi ngồi xuống. Cặp mắt nàng nhìn lên nóc tòa đại điện, ra chiều ngơ ngẩn.

Lát sau tư tưởng nàng bị chìm đắm vào cơn nghĩ ngợi mông lung. Nàng lẩm bẩm một mình: - Tại sao gia gia lại làm thế này thực khó mà hiểu được? Chẳng lẽ gia gia lại có mối liên quan gì với gã? Nhưng gia gia rõ ràng là người dị tộc và trước nay chưa vào Kinh đô bao giờ, và gia gia lại bảo ta...

Nàng nghĩ tới đây bỗng nghe Phan Tịnh khẽ ho một tiếng.

Thiếu nữ áo đen bất giác quay lại nhìn Phan Tịnh, nét mặt tươi cười hỏi: - Người tỉnh lại rồi ư? Người làm ta hoảng sợ muốn chết.

Phan Tịnh đảo mắt mấy lần, thốt nhiên chàng ngồi dậy, trong lòng nghi ngờ, vội cất tiếng hỏi: - Tại sao ta lại đến đây? Người... người là ai?

Thiếu nữ áo đen mỉm cười đáp: - Đây là một ngôi chùa bỏ hoang đã lâu. Ta ngẫu nhiên gặp người bị thương té xuống nên đem người vào đây để chữa thương.

Phan Tịnh tỉnh ngộ nói: -à phải rồi! Tại hạ nhớ ra mình bị trọng thương không chống nổi rồi ngã lăn xuống đất. Về sau không biết gì nữa. Té ra là thư thư đã cứu tại hạ. Tại hạ là Phan Tịnh cảm kích thư thư vô cùng.

Nói xong chàng đứng dậy hướng về phía thiếu nữ áo đen xá dài.

Thiếu nữ áo đen nói ngay: -Bốn bề đều là anh em, giúp nhau một tí phỏng đáng kể gì?

Phan Tịnh nói: -Tại hạ nhờ ơn thư thư rất nhiều, đáng lẽ phải sụp lạy.

Thiếu nữ áo đen thốt nhiên giơ tay ra nắm lấy vai Phan Tịnh, lễ phép nói: -Thương thế Phan huynh chưa khỏi. Phan huynh ngồi xuống vận khí điều dưỡng đi. Tiểu muội còn muốn nhờ Phan huynh giúp một tay, chẳng hiểu Phan huynh có thành toàn cho chăng?

Phan Tịnh khảng khái đáp: - Thư thư đã cứu mạng cho tại hạ, thì dù có phải nhảy vào đồng lửa, tại hạ cũng không từ chối.

Thiếu nữ nói: -Phan huynh nặng tình quá! Xin ngồi xuống điều dưỡng mau rồi chúng ta còn thương lộ.

Phan Tịnh ngấm ngấm vận khí, cảm thấy huyết mạch lưu thông như thường.

Thương thế mười phần đã khôi phục lại được tám chín. Chàng bất giác cả mừng nói: -Thư thư! Tại hạ đã hoàn toàn bình phục rồi. Bây giờ có thể đi ngay được.

Thiếu nữ nói: -Không được! Phan huynh chưa khỏi hết đâu! Mau ngồi xuống đi. Không thì Tiểu muội giận lắm đấy!

Phan Tịnh đành nghe theo lời nàng ngồi xuống, đề tụ chân khí vào huyết đan điền, ngưng thần điều dưỡng. Không đầy một khắc chàng đã du hồn vào cõi mộng.

Thiếu nữ áo đen đứng bên tròng mắt nhìn chàng. Đột nhiên mặt nàng tựa hồ như bao phủ một lớp sương thu, nàng ngấm ngấm đưa mắt nhìn Phan Tịnh cười lạt.

Ước chừng độ một giờ, Phan Tịnh ngừng cuộc điều dưỡng đứng lên, cảm thấy khắp mình chân khí đầy rẫy.

Bỗng nghe! thiếu nữ áo đen cất tiếng hỏi: - Phan huynh! Bây giờ Phan huynh đã hoàn toàn bình phục chưa?

Phan Tịnh gật đầu cười đáp: - Đa tạ thư thư đã chiếu cố đến tại hạ!

Thiếu nữ áo đen xoay lưng lại nói: -Phan huynh bắt tất phải cảm ơn tiểu muội. Tiểu muội còn có việc phải nhờ Phan huynh giúp sức. Chúng ta đi thôi!

Thiếu nữ áo đen chưa nói xong đã lao người ra khỏi ngôi chùa hoang.

Phan Tịnh chạy theo ra. Chàng vừa ra khỏi chùa thì thiếu nữ áo đen đã đi xa đến mấy chục trượng.

Chàng ngấm ngấm kinh hãi tự hỏi: “Không ngờ một cô gái nhỏ tuổi thế này mà đã cao siêu như vậy. Chẳng hiểu nàng đã là môn đồ một bậc cao nhân tiền bối nào? Sao nàng còn cần ta trợ lực để làm gì?” Chàng lại hít một hơi chân khí, thi triển khinh công đến tột độ để rượt theo thiếu nữ. Hai bóng người lấp lánh nhanh như gió cuốn mây bay dưới làn ánh sáng mờ mờ lúc ban mai.

Dù là giữa ban ngày người thường cũng không nhìn rõ được mặt mũi hai người này trong lúc họ chạy nhanh như biến.

Hai người chạy được chừng năm dặm thì thiếu nữ áo đen đột nhiên dừng lại.

Nàng chúm môi huyết lên một tiếng còi. Lập tức từ đằng xa có tiếng ngựa hí đáp lại.

Chẳng mấy chốc hai con tuấn mã đen chạy như bay đến nơi.

Thiếu nữ áo đen trở con ngựa bên trái nói: -Phan huynh cưỡi con ngựa này!

Rồi không chờ Phan Tịnh trả lời, nàng đã nhảy phốc lên con ngựa mé hữu, giật cương cho ngựa chạy trước.

Phan Tịnh cũng nhảy tót lên ngựa rượt theo, nhưng trong lòng chàng không khỏi hồ nghi. Chàng lẩm bẩm: -Hai con ngựa này yên cương sẵn sàng, rõ ràng là nàng đã dự bị trước. Và lại có những hai con, chẳng lẽ chỉ có một mình nàng? Hay là nàng đã dự bị kế hoạch mượn ta giúp sức nên sắp sẵn một đôi ngựa? Nhưng điều này cũng không được hợp tình hợp lý cho lắm.

Nghĩ vậy chàng gò cương cho ngựa phi nước đại đuổi kịp thiếu nữ rồi hỏi nàng: - Thư thư! Chúng ta đi đâu đây?

Thiếu nữ áo đen đáp: - Phan huynh bất tất phải hỏi nhiều tới nơi sẽ biết.

Thiếu nữ áo đen giọng nói lạnh như băng, nàng cũng không quay đầu nhìn lại.

Phan Tịnh cảm thấy thái độ thiếu nữ biến đổi một cách quá mau chóng, chàng lại hỏi: -Thư thư! Tại hạ quên chưa thỉnh giáo quý danh là gì? Nếu tại hạ đoán không sai thì nhất định thư thư đi gặp cừu nhân phải không?

Thiếu nữ áo đen đột nhiên quay lại, cặp mắt chiếu ra những tia hào quang lấp lánh, vẻ mặt giận dữ nhìn Phan Tịnh nói: -Phan huynh! Phan huynh chỉ cần biết tiểu muội đã cứu mạng cho là đủ, bất tất phải biết tên họ tiểu muội làm chi? Ngoài còn có điều gì thắc mắc xin chờ đến nơi, tiểu muội sẽ nói rõ.

Nói xong nàng thúc chân vào sườn ngựa. Con ngựa đau quá chạy vọt lên như điên.

Thốt nhiên nàng quay lại lớn tiếng nói: - Nếu Phan huynh có thông minh thì hay hơn hết là chuẩn bị một trận ác đấu. Nếu Phan huynh để xảy ra điều gì bất trắc thì tiểu muội không chịu trách nhiệm đâu!

Phan Tịnh cũng giục ngựa chạy thật mau cho kịp nàng. Đồng thời chàng đồng dạc đáp: -Thư thư đã cứu tại hạ giữa lúc bị trúng thương, hôn mê bất tỉnh. Tại hạ đương nhiên phải đem toàn lực ra để báo đáp thư thư. Dù có phải mất mạng, quyết không khi nào oán hận thư thư đâu.

Thiếu nữ áo đen không nói nữa, chỉ thúc ngựa cho chạy thật nhanh, càng chạy mau đất kinh thành càng gần lại. Thiếu nữ áo đen đột nhiên rẽ sang lối khác.

Phan Tịnh buột miệng kêu lên “ô hay!” vì chàng thấy quê hương cổ thổ của mình, rồi chàng tự hỏi: - Phải chăng đây là lối về nơi cố viên Thiên Trang của mình? Khi Thiên Hiệp đi Hồi Cương để phỏng vấn Thất Tuyệt giáo chủ. Phan Tịnh còn là cậu bé mười hai, mười ba tuổi cũng dời khỏi Thiên Trang. Bây giờ chàng chợt thấy phong cảnh quê hương, tinh thần không khỏi chấn động. Bất giác chàng chúm môi huyết lên một tiếng còi rồi rượt theo thiếu nữ áo đen. Chàng chưa kịp mở miệng thì thiếu nữ đã cười lật hỏi ngay: - Người nhận ra đường này chưa?

Phan Tịnh cười ha hả đáp: -Đây là đường về cố viên của gia phụ lẽ nào tại hạ không biết?

Thiếu nữ nói: -à! Vậy chắc người biết Thiên Trang rồi chứ.

Nàng hỏi nhưng không quay đầu lại, Phan Tịnh rất đỗi ngạc nhiên, chàng hỏi lại: -Thư thư! Phải chăng thư thư cũng muốn đến Thiên Trang?

Thiếu nữ áo đen gật đầu đáp: -Phải rồi!

Phan Tịnh lại càng ngạc nhiên hơn, hỏi nữa: - Thư thư đến Thiên Trang làm chi?

Thiếu nữ đáp: -Ta đến kiểm chủ nhân Thiên Trang.

Phan Tịnh trở mặt ra hỏi: -Thư thư bảo sao?

Rồi đột nhiên chàng cười rộ nói tiếp: -Thư thư ơi! Thư thư phải một phen uống công rồi!

Tiếp theo chàng lên giọng bị thương hỏi: -Đã là người vô lâm, còn ai là người không biết hiện nay chủ nhân Thiên Trang vắng nhà rồi?

Thiếu nữ áo đen vừa giục ngựa vừa quay đầu lại trừng mắt nhìn Phan Tịnh hỏi: -Người đừng nói hồ đồ! Dù chủ nhân Thiên Trang không ở nhà thì ít ra cũng còn Trang chúa phu nhân chứ?

Phan Tịnh nghe thiếu nữ áo đen nói tới mẫu thân, chàng càng thêm âu sầu đáp: -Trang chúa phu nhân quy tiên đã mười mấy năm rồi!

Thiếu nữ áo đen quay đầu nhìn lại Phan Tịnh bằng cặp mắt hung dữ hỏi: - Bà ta chết rồi ư? Nếu vậy thì bà không có đất mà chôn.

Phan Tịnh nghe nàng nói xúc phạm đến mẫu thân bất giác nổi giận đùng đùng hỏi: -Người... Người là ai?

Thiếu nữ áo đen chẳng những không phần nộ lại quay nhìn chàng mỉm cười, nói bằng một giọng hằn học: -Ta đã bảo cho người hay đừng có hỏi nhiều, chờ tới nơi sẽ rõ!

Rồi nàng thúc ngựa cho nhảy vọt ra xa mấy trượng.

Phan Tịnh không biết nên cười hay là nên khóc, chàng lẩm bẩm một mình: “Chẳng lẽ nàng là kẻ thù của gia gia ngày trước? Nhưng nàng có muốn tìm gia gia tất phải hỏi cho biết trước mới phải? Vả lại việc Vũ Nội Ngũ Tuyệt rủ nhau đi Hồi Cương phỏng vấn Thất Tuyệt Giáo chưa một ai trở về, người vô lâm khắp thiên hạ chẳng ai là không biết, sao nàng còn đến đây để kiểm gia gia mình? Hơn nữa nàng còn biểu mình đi giúp nàng một tay để đi trả thù gia gia mình thì chẳng hóa ra là một trò cười ư?” Chàng càng nghĩ càng thấy bên trong có nhiều điều rắc rối, và càng đem lòng nghi hoặc hơn.

Một tòa đại trang viện chung quanh bao bọc tường sắc vàng hiện ra trước mắt.

Phan Tịnh vừa trông thấy trong lòng nổi lên một cơn xúc động mãnh liệt. Chàng lẩm bẩm: -Thiên Trang! Thiên Trang! Trước kia Thiên Trang tiếng tăm lừng lẫy trong vô lâm. Ngày nay e rằng Thiên Trang đã biến thành một nơi hoang vu tịch mịch.

Chàng xúc động như điên cuồng phóng ngựa chạy thật thanh muốn đi ngay đến nơi lập tức. Cũng vì xúc động quá không ngăn hai hàng lệ nhỏ.

Bao nhiêu sự tâm tình lại hiện ra. Mẹ chàng mất sớm, rồi khi chàng còn nhỏ tuổi, phụ thân đã lạc lõng tha phương. Chàng phải sang ở nhà Triệu bá bá để được nuôi dưỡng cho khôn lớn. Chàng vừa mới thành thân ra đời, em gái chàng lại bị người cướp mất đem đi. Bao nhiêu cảnh náo lòng liên tiếp hành hạ chàng khiến cho con người văn nhã ôn hòa biến thành một người cương cường, dễ nổi cơn tức giận. Càng nghĩ tới cảnh tượng nhà mình, nước mắt càng tầm tã như mưa.

Con tuấn mã chạy như bay, chớp mắt đã đến ngoài trang. Thế là thiếu nữ áo đen đã tới nơi trước chàng một bước. Nàng ngồi trên lưng ngựa, hai tay rung lên một cái, một chân chỉ vào bàn đạp tung người lên một cái hạ mình xuống mặt tường bao vây sắc vàng, rồi nàng nhảy luôn một cái nữa vào trong.

Phan Tịnh rất đổi ngạc nhiên. Chàng vội phi thân nhảy lên mặt tường. Nhưng trông thấy bên trong cổ lên cao ngất đồi thì lòng chàng se lại. Chàng không dám xỏ gài đến thiếu nữ áo đen, vội bước tiến vào tòa đại sảnh trong Thiên Trang.

Vừa vào trong sảnh đường, đã nhìn thấy bài vị tổ tông đặt ở chính giữa. Khán thờ mọi chỗ mành nhện chần chịt. Chàng liền nhảy phốc đến trước bàn thờ quỳ hai gối xuống, lên giọng bi ai khẩn thảm: -Xin thượng tổ bảo hộ cho Tịnh nhi tìm ra gia gia lạc lõng nơi đâu để sớm trở về Thiên Trang lo việc phụng tự.

Chàng vừa khấn vừa khấn đầu lay hoai.

Ngờ đâu giữa lúc chàng đang khấu đầu vái lạy thì đột nhiên một bóng đen vụt tới. Thiếu nữ đứng sững ngay trước mặt chàng lạnh lùng quát lên: - Người thật là một đứa không ra gì.

Cánh tay trắng mịn giơ lên mau lẹ quá, Phan Tịnh không tài nào tránh kịp.

Bốp bốp! Hai tiếng vang lên! Phan Tịnh bị hai cái tát, mặt mày nóng ran.

Lửa giận bốc lên đùng đùng, chàng gầm lên hỏi: -Sao người lại đánh ta?

Thiếu nữ áo đen cười khanh khách đáp: -Ta đánh mi thì đã sao?

Phan Tịnh điên tiết lên, hít mạnh một hơi chân khí vận chuyển lực “Lôi ấn vô tình” toan đánh ra. Nhưng chàng kịp dẹp được cơn khích động. Mặt chàng xám lại cất tiếng hỏi: -Ta hỏi người. Người là cừu nhân hay là ân nhân của ta?

Thiếu nữ áo đen đáp bằng một giọng khinh miệt: -Người thử nghĩ coi?

Phan Tịnh động tâm lại hỏi: -Người có biết ta là ai không?

Thiếu nữ hững hờ đáp: - Chà! Người đã là con Thiên Hiệp lại là Lôi Thần phò mã, tiếng tăm lừng lẫy, còn ai không biết?

Phan Tịnh “ồ” lên một tiếng, rồi đột nhiên vận đến mười thành công lực phóng chuyển ra. Đồng thời chàng quát hỏi: -Người là ai? Muốn giở âm mưu nguy kế gì đây?

Thiếu nữ áo đen lặng người đi một cái đã ra xa ngoài hai trượng, lạnh lùng thét lên: -Phan Tịnh. Người có nhớ lời nói của ông già áo xanh mà người đã gặp trong mộ huyết Lan Phi không? Ông già đó bảo ta tìm người đến đây.

Bóng đen loáng một cái đã tung mình nhảy lên xà nhà.

Đùng! Một tiếng nổ vang lên! Một làn khói đen bay ra. Trên tường vẽ mé hữu sảnh đường, trong Thiên Trang đã in một vết bàn tay đen sì.

Phan Tịnh trợn mắt, miệng há hốc ra tỏ vẻ vô cùng kinh ngạc!

22. Hắc Y Nữ Đả Thương Hào Kiệt

Rồi không biết nghĩ sao chàng tự cười thầm, lẩm bẩm: - Tại sao nàng không nhân lúc mình bị thương động thủ ngay mà chờ đến lúc mình hoàn toàn khôi phục chân lực rồi mới tỷ thí? Thiệt là đáng tức cười. Nhưng nàng đã nói rõ là để chứng nghiệm võ học, thì chắc nàng cũng không có ác ý.

Phan Tịnh chợt nhớ ra điều gì, tự hỏi: -Giả tử nàng muốn chứng nghiệm võ học thì ở đâu chả được, hà tất phải dẫn mình về đến Thiên Trang này? Thiệt là khó hiểu quá.

Chàng lắc đầu, phi thân nhảy lên nóc nhà thì thấy thiếu nữ áo đen chạy ra phía sau núi. Chàng liền thi triển khinh công rượt theo, miệng lẩm bẩm: - Phải lắm! Mình cũng muốn ra sau núi để thăm phần mộ mẫu thân. Từ khi rời khỏi Thiên Trang, vì bận luyện võ, mình chưa có cơ hội nào về thăm mộ. Phan Tịnh hỏi Phan Tịnh! Người quả là một đứa con bất hiếu.

Phan Tịnh vừa tự trách mình vừa rượt theo thiếu nữ áo đen.

Chàng chạy ra sau núi thấy thiếu nữ áo đen đang đi về phía phần mộ mẫu thân mình thì không khỏi lấy làm kỳ. Trái tim chàng bất giác đập nhộn lên. Chàng tự hỏi: “Nàng là ai?” Chàng vèo vèo rượt theo lớn tiếng gọi: -Cô nương đi đâu đó?

Phần mộ mẫu thân chàng còn cách vài trượng, chỉ vòng qua mấy cây tùng cây bách là đến nơi.

Thiếu nữ áo đen tung mình nhảy lên không rồi đáp xuống trước phần mộ mẫu thân chàng.

Phan Tịnh đột nhiên ngó thấy lão áo xanh khoanh tay đứng một bên. Mặt lão dường như bao phủ một làn sương lạnh, cặp mắt lão hau hấu nhìn chàng.

Phan Tịnh rất lấy làm kỳ dị bằng mình nhảy tới trước mộ mẫu thân. Nhưng vừa liếc mắt trông, bất giác cảm giận trào máu gầm lên: -Phần mộ mẫu thân ta người đào lên đấy ư?

Chàng thấy mả đã bị khai quật, mấy rễ xương trắng lộ ra.

Chàng lòng đau như cắt, giận điên tiết, toàn thân run lên bần bật.

Lão áo xanh lầm lì nhìn Phan Tịnh gật đầu.

Phan Tịnh trông chừng mình vừa nghe một tiếng sét đánh. Hai mắt chàng hoa lên.

Oẹ! Chàng thổ máu tươi ra rồi gầm lên: -Thằng giặc già kia! Bữa nay nếu ta không giết được mi thì đành chịu chết!

Đột nhiên chàng vận hết sức bình sinh phóng chưởng đánh tới lão áo xanh.

Lão chỉ hắng giọng chứ không né tránh mà cũng không phản kích. Lão đứng trơ ra hứng lấy phát chưởng của Phan Tịnh.

Một tiếng bình vang lên. Lão áo xanh vẫn không nhúc nhích, mà phát chưởng mãnh liệt chẳng làm cho lão bị tổn thương chút nào. Một luồng cường phong hất chưởng lực của Phan Tịnh ngược lại.

Phan Tịnh cảm thấy hai tay tê nhức. Chàng lão đảo lùi lại luôn bảy, tám bước.

Phan Tịnh đâm liều không nghĩ gì nữa. Chàng quát lên một tiếng thật to vận chưởng lực “Lôi ấn vô tình” nhảy xổ lại đánh lão áo xanh. Như người điên, chàng phóng ra liền một lúc tám chưởng.

Lão áo xanh vẫn không nhúc nhích. Trước ngực dưới bụng lão có in rành rành tám vết chưởng đen sì. Lão bị rách cả áo mà người chẳng việc gì.

Lão áo xanh khê hắng giọng nói: -Ta tưởng mi nên dè dặt một chút thực lực thì hơn!

Phan Tịnh khi nào chịu nghe lời lão vì mẫu thân chàng chết mười mấy năm nay còn bị lão khai mồ quật mả. Không thể nén được lòng căm phẫn quá nặng nề, chàng lại phóng chưởng ra đánh tới tấp như con mãnh thú phát điên. Lão áo xanh lạnh lùng quát lên: - Dừng tay!

Rồi phát tay áo bào một cái, một luồng chưởng phong lạnh lẽo chụp xuống Phan Tịnh.

Phan Tịnh loạn choạng lùi lại ba bước, người chàng rét run lên. Luồng chưởng lực âm hàn của lão đã làm cho thần trí chàng tỉnh lại đôi chút.

Lão áo xanh lạnh lùng nói tiếp: -Mi không chịu phân biệt đen trắng, mà cứ điên khùng như con thú dữ là nghĩa làm sao?

Phan Tịnh gầm lên: -Người khai quật mồ mả mẫu thân ta để bộc lộ thi hài. Mối thù này sâu tựa bể, người còn muốn nói gì nữa?

-Hừm! Ta khai quật mồ mả mẫu thân người là có ý do!

-Mẫu thân ta chết đã mười mấy năm nay có liên quan gì đến người?

- Có liên quan từ ngày trước. Nhưng mối liên quan này ta không nói cho mi hay được. Sau này mi gặp gã Phan Khôn, sẽ hỏi hắn.

Phan Tịnh trợn mắt há miệng. Chàng xem giọng lưỡi lão áo xanh thì đoán ngay ra lão cùng song thân mình tất có mối liên quan gì đây. Chàng ngăn người ra một lúc, rồi hét lên: -Bất luận thế nào mặc lòng, bữa nay người đã khai quật phần mộ mẫu thân ta, không khi nào ta chịu bỏ qua?

-Hừ! Bản lãnh mi còn kém lắm. Nếu ta muốn giết mi thì chỉ gơ tay lên một cái là xong!

Thiếu nữ áo đen đứng bên từ nãy đến giờ, dường như tấn kịch trước mặt làm cho nàng ngơ ngẩn đứng yên không nói gì. Bấy giờ thốt nhiên nàng lên tiếng hỏi: -Gia gia! Còn để gã này làm chi? Gã chính là hung thủ đã hạ sát ca ca.

Lão già áo xanh gạt đi: -Con đừng hỏi nhiều nữa. Phải chuẩn bị một trận ác đấu.

Phan Tịnh tức giận gầm lên: -Lão thất phu trời đánh kia! Phan Tịnh này tự biết không phải là đối thủ của ngươi, nhưng cũng liều chết với ngươi đây!

Chàng lại phóng chưởng lực “Lôi ấn vô tình” ra.

Thiếu nữ áo đen đứng bên phóng chưởng ra ngăn lại, rồi quát lớn: - Mi thật là một đứa mặt dày. Gia gia đã để mi đánh chín chưởng không thêm trả đòn. Mi đui mù hay sao mà không thấy? Nếu gia gia muốn hạ thủ thì cái bản lĩnh non nớt của mi không đủ chịu một đòn đã tan xác ra như cám.

Phan Tịnh lại phóng chưởng ra, lão áo xanh vẫn không nhúc nhích. Nhưng chưởng lực thiếu nữ áo đen thốt nhiên đánh tới, chàng đành phải quay lại đối chưởng với nàng. Chàng hét lên: - Con tiện tì này! Bề ngoài mi giả vờ cứu ta mà kỳ thực cha còn mi ngầm âm mưu với nhau để hại ta. Coi chiêu đây!

Thiếu nữ áo đen cười lạt, gia tăng nội lực phóng chưởng ra đỡ.

“Bình” một tiếng. Hai chưởng chạm nhau. Thiếu nữ áo đen bật nảy người lên một cái, còn Phan Tịnh phải lùi lại luôn ba bước.

Chàng không khỏi kinh hãi lắm lắm: -Công lực con tiện tì này còn cao hơn ta một bậc.

Chàng toan phóng chưởng ra đánh nữa thì lão áo xanh nói: -Khoan đã! Ta có mấy lời nói rõ trước, rồi các ngươi hãy đánh nhau!

Phan Tịnh giục: - Nói gì thì lẹ lên! Phan Tịnh này bữa nay liều mạng với bọn ngươi để rửa hận.

Lão áo xanh đưa cặp mắt lạnh lùng nhìn chàng hỏi: -Phan Tịnh! Mi có biết ta là ai không?

-Ngươi chỉ là một lão thất phu táng tận lương tâm?

- Hừ! Mi mở miệng là mắng người. Ta không ngờ Tuyệt Linh lại sinh ra đứa con thô鄙 như mi! Thiệt đau lòng cho nàng. Mi nên nhớ rằng nếu còn mắng ta câu nữa là phải trả một giá rất đắt đó!

Phan Tịnh trợn mắt muốn rách cả mí ra, hằm hằm quát lên: -Ngươi khai quật mồ mả thân ta. Ta còn sống ngày nào, còn muốn nhai sống nuốt tươi ngươi ngày đó cho hả mối căm thù này.

Lão già áo xanh lạnh lùng nói: -Mi còn sống được qua ngày nay nữa không, cái đó chưa biết chừng? Ta nói thật cho mi hay. Ta là Thất Tuyệt Giáo chủ đây.

-Ngươi là Thất Tuyệt Giáo chủ...

Rồi bật lên một tràng cười rộ, nói tiếp: -Được lắm. Ngươi đã âm mưu hãm hại gia gia ta, lại quật mồ mả thân ta. Ha ha! Thù mới hận cũ chồng chất lên. Ngươi không thoát khỏi bàn tay Phan Tịnh này đâu! Ta phải băm xác ngươi ra làm muôn đoạn!

Thiếu nữ áo đen hét lên: -Câm họng ngay! Ca ca ta bị chết về tay mi. Bữa nay ta phải đòi mi món nợ đó!

-Ha ha! Té ra mi là Thiếu giáo chủ phái Thất Tuyệt Giáo. Ta nhớ ra rồi. Tên mi là Ni Na!

-Hừ! Ba bữa trước đây ta chưa giết mi đã là khoan hồng lắm rồi.

Lão áo xanh xua tay ngăn lại không cho Ni Na nói nữa rồi quay lại lạnh lùng bảo Phan Tịnh.

-Phan Tịnh kia! mi còn nhớ điều gì ta đã bảo mi ở dưới đường hầm phần mộ Lan Na không?

Phan Tịnh giận xám mặt lại quắc mắt nhìn cha con Thất Tuyệt giáo chủ.

Lão áo xanh lại nói tiếp: -Bữa nay nếu mi thắng được Ni Na thì Thất Tuyệt Giáo lập tức quay về và vĩnh viễn không bao giờ xuống Kinh đô nữa. Nhưng nếu mi bị bại về tay Ni Na thì chẳng những hôm nay mi không chết được đâu, mà ta e rằng võ công của mi sẽ bị tước hết.

Phan Tịnh nghe lão nói vậy không khỏi run lên, tự hỏi: “Cuộc đấu bữa nay nghiêm trọng đến thế ư?” Nhưng chàng vẫn lớn tiếng quát: - Ta há sợ bọn ngươi sao? Nhưng ta hỏi ngươi tử vô chỗ nào chả được mà phải đem trước mộ mả thân ta để đánh nhau?

-Ta muốn cho Tuyết Linh rõ cuộc đấu này.

- Thế nghĩa là làm sao?

-Để nàng thấy rõ con Phan Khôn giỏi hay con ta giỏi.

- Mẫu thân ta qua đời đã mười mấy năm nay. Người còn biết gì nữa?

- Vì thế ta phải quạt mộ nàng lên, để nàng dù đã chết rồi vẫn còn nhìn thấy cuộc đấu này.

Lão áo xanh nói câu này bằng một giọng rất thê lương ai oán.

Phan Tịnh trong lòng kinh hãi, biết rằng giáo chủ phái Thất Tuyệt Giáo đối với song thân mình tất có mối quan hệ phi thường. Song chàng cố dẹp mọi nghi ngờ, cười gằn nói: -Con người là Thiếu giáo chủ Tề Ni Cáp Tư đã chết về chứng lực “Lôi ấn vô tình” của ta. Ai thắng ai bại đã rõ rồi, người còn nói gì nữa.

Ni Na tức qua rít lên the thé muốn phóng chưởng đánh ngay.

Thất Tuyệt Giáo chủ khoát tay nói: -Ni Na hãy khoan! Ni Na liếc mắt ngó trộm Thất Tuyệt Giáo chủ, rồi không nói gì nữa.

Thất Tuyệt Giáo chủ ngồi xuống phiến đá xanh trước phần mộ, vẻ mặt xanh xám, bình tĩnh lại nói: - Phan Tịnh! Mi hỏi thế là phải. Trên lý thuyết thì con ta đã bị bại về tay con Phan Khôn. Nhưng mi nghe cho rõ: Tề Ni Cáp Tư không phải là con ta. Người thừa kế ta chính là Ni Na.

Ni Na biến sắc ngạc nhiên lớn tiếng hỏi: -Gia gia biểu sao?

Lão áo xanh đáp: -Tề Ni Cáp Tư không phải là thân huynh con.

-Gia gia! Gia gia biểu sao? Trước nay không thấy gia gia nói vậy bao giờ kia mà? Vậy Tề Ni Cáp Tư không phải mẫu thân con đã sinh ra ư?

- Không phải! Gã là đường tử của mẫu thân con từ đời chồng trước.

Ni Na lùi lại hai bước trở mắt ra hỏi: -Thế mà con chẳng biết gì hết. Sao gia gia không bảo con trước...

Nàng toan hỏi thêm Thất Tuyệt Giáo chủ là người Hồi hay người Kinh, nhưng rồi nàng không hỏi nữa vì nàng e giáo đồ phái Thất Tuyệt Giáo đều là người Hồi, nếu gia gia nàng là người khác, tất bị họ đem lòng nghi kỵ.

Thất Tuyệt Giáo chủ dường như cũng biết Ni Na sắp hỏi gì, lão liền trừng mắt nhìn nàng nói chặn ngay: -Sau này ta sẽ cho con hay. Bây giờ bắt tất phải hỏi nhiều. Con để tâm vào cuộc đấu, đừng làm mất tiếng tăm của ta. Nếu bữa nay không phân thắng bại được thì hẹn đến kỳ sau.

Lão vừa nói vừa lùi ra xa ngoài ba trượng.

Phan Tịnh trợn mắt lên, nói: -Ta đâu có sợ con tiện nhân này. Con trai Thiên Hiệp, đồ đệ Huỳnh Long Tử không chịu thua ai bao giờ, chỉ là một thắng hai chết.

Rồi quay lại giục ni Na: -Mi động thủ đi thôi.

Ni Na cười lạt nói: -Nếu trong vòng mười chiêu mà mi không máu chảy đường trường thì Ni Na này uống là tay cao thủ bậc nhất trong Thất Tuyệt Giáo. Thắng lỗi con! Mi nhớ nhé!

Nhưng nàng chưa phát chưởng ngay đột nhiên nổi lên một tràng cười quái gở.

Tiếng cười của nàng như kim đâm vào tạng phủ Phan Tịnh. Chàng vận động chân lực cảm thấy chân khí nhộn nhạo cả lên thì không khỏi kinh hãi thất sắc.

Thất Tuyệt Giáo chủ đứng ngoài xa bỗng quát lên một tiếng như xé lụa: -Ni Na! Cuộc đấu bữa nay chỉ trong vòng thực lực mà thôi, không được dùng đến những thuật bàng môn của bản giáo.

Ni Na mặt đỏ lên cặp mắt lộ ra những tia sáng oán hờn.

Phan Tịnh nghe tiếng quát của Thất Tuyệt Giáo giáo chủ mà choáng óc tựa như bị một côn giáng trúng đầu. Chàng vừa trấn tĩnh lại được liền nhìn Ni Na cười lạt nói: -Dù mi có thi triển thuật bàng môn, Phan Tịnh này há sợ mi sao?

Rồi chàng thét lên: -Hận cũ thù mới, bữa nay phải tính toán cho xong!

Rồi vung song chưởng đánh ra chiêu “Lôi hỏa tương bạc”.

“Sầm” một tiếng! Hỏa quang bốc lên rần rần bao phủ Ni Na.

Ni Na lạng người đi một cái. Phan Tịnh chưa nhìn rõ thân pháp nàng, thì đã không thấy bóng nàng đâu nữa.

Bỗng phía sau có tiếng quát, Phan Tịnh giật mình kinh hãi.

Đột nhiên chàng cảm thấy một luồng gió mạnh ập tới.

Chàng khẽ rú lên một tiếng xoay tay lại đánh ra. Hai luồng chưởng phong chạm nhau vang lên một tiếng kinh hồn.

Phan Tịnh cảm thấy luồng chưởng phong của đối phương lạnh lẽo ghê gớm thấu vào kinh mạch. Chàng không tự chủ được, rét run lên, người lão đảo. Còn Ni Na vẫn đứng yên không nhúc nhích. Không hiểu tại sao Thất Tuyệt Giáo chủ bỗng nhiên rên lên một tiếng.

Phan Tịnh biết rằng chiêu vừa rồi chàng đã kém thế. Nhưng vốn tính quật cường, mặt đầy sát khí. Chàng không nói gì, đề tụ hết công lực, lại phóng ra ba chưởng.

Những tiếng chưởng phóng vang lên như sấm dậy! Ba chưởng này đã hất lui Ni Na lại đến bảy tám bước.

Ni Na lớn tiếng quát: -Thằng lỏi con! Mi muốn chết rồi đây!

Rồi nàng vung chưởng đánh ra không một tiếng động.

Phan Tịnh cảm thấy một luồng kinh khí nặng như trái núi chụp xuống đầu. Chàng nghiêng chặt hai hàm răng tụ hết mười hai thành công lực phóng chưởng “Lôi ấn vô tình” ra chống lại.

Hai luồng chưởng lực chạm nhau chỉ khẽ phát ra một tiếng vang nhỏ. Thế mà Phan Tịnh cảm thấy như bị một đòn rất nặng đánh vào trước ngực. Chàng ọc lên một tiếng rồi hộc máu tươi bắn ra xa đến ba thước. Hai mắt tối sầm lại, người chàng lão đảo muốn té.

Ni Na bị nhẹ hơn. Chưởng “Lôi ấn vô tình” của Phan Tịnh in vào trước ngực nàng, nhưng chỉ thấy khí huyết nhộn nhạo lên mà thôi.

Ni Na thắng được một chưởng liền phóng luôn ra chưởng thứ hai.

Phan Tịnh tuy bị thương nặng nhưng thần trí vẫn còn tỉnh táo. Chàng vừa thấy Ni Na phóng chưởng ra cũng găm lên những tiếng như xé tim gan. Hai tay chàng run lên lật bật lại phóng chưởng ra liên tiếp.

Huych một tiếng. Chàng ngã lăn xuống đất, lại hộc máu tươi ra.

Nhưng đòn tối hậu của chàng cũng làm cho hai cánh tay Ni Na cháy đen, đau thấu phé phủ. Nàng không chịu được, rú lên một tiếng, sắc mặt lợt lạt, toàn thân run lên bần bật! Thất Tuyệt Giáo chủ chạy lẹ tới nơi đỡ Ni Na nhìn hai bàn tay nàng rồi nói: -Còn may! Nếu gã chưa bị trọng thương từ trước thì hai bàn tay này đành phé bỏ.

Ni Na run lên một tiếng rồi nói: - Chắc gã hết sống rồi!

Thất Tuyệt Giáo chủ lại bên Phan Tịnh thò tay sờ lên ngực ngoẹo đầu ra lẩm bẩm: -Tuyệt Linh! Ta thật có điều áy náy! Thằng con nàng hết đời rồi! Những tâm mạch của gã đứt tung cả, dù gã có sống được thì kiếp này cũng hết đường luyện võ.

Lão trở gót còn quay lại nhìn Phan Tịnh một lần nữa, rồi mới ôm xốc Ni Na lên nói: -Đi thôi.

Phan Tịnh nằm trên vũng máu bên mộ Tuyệt Linh, mẫu thân chàng. Phần mộ bị quật phơi xương trắng hếu.

Bầu không khí tịch mịch lại bao phủ xuống cảnh tượng rừng rợn này.

Bất thành linh trong khu vực Thiên Trang vang lên những tiếng gọi rất bi thảm: - Tịnh lang! Tịnh lang! Chàng ở đâu? Người ta bảo Thiên Trang này là nhà chàng! Chàng nhất định về nhà chàng rồi, mà sao chẳng thấy đâu? Vết chân còn in rõ đây mà?

Tiếng kêu gọi mỗi lúc một gần. Một nữ lang áo tía lần theo vết chân vừa đi vừa kêu gọi bằng một giọng rất thê lương ảo não. Nàng chính là Ngọc Nô.

Ngọc Nô sau khi tự giải khai được huyết đạo do tay Phụng Điện chứa điểm vào “Ngũ âm tuyệt mạch”. Đến đây nàng cũng hồi tin tức Phan Tịnh. Nàng nghe chàng là thiếu trang chúa Thiên Trang liền tìm đến nơi.

Vào Trang rồi nàng thấy khắp chỗ, màng nhện chần chịt, cát bụi đầy nhà, rồi cứ theo vết chân đi kiểm tra ngả sau núi.

Thốt nhiên nàng thấy trên đất có vấy máu lại càng kinh hãi: - Tịnh lang! Tịnh lang!

Rồi nàng chạy nhanh hơn, đảo mắt nhìn quanh một lượt, quả nhiên Phan Tịnh đang nằm sóng sượt trên vũng máu.

Ngọc Nô vội vàng nhảy xổ lại ôm lấy Phan Tịnh khóc lóc rất thảm thiết. Nàng la: - Trời ơi! Ai đánh chàng đến thế này? Tịnh lang ơi! Sao chàng lại muốn xa lìa ta? Lần này ta tìm thấy chàng, chàng đừng bỏ ta đi nữa.

Hai hàng nước mắt rờn rờn chảy xuống má nàng trông rất thương tâm.

Ngọc Nô sắc mặt lợt lạt vừa khóc vừa kể lể. Hồi lâu nàng sờ ngực Phan Tịnh lộ vẻ kinh hãi kêu lên: - Tịnh lang! Tâm mạch chàng bị đứt hết rồi! Thế này...

Nàng khóc không ra tiếng nữa. Thần trí nàng mê man.

Hồi lâu sức nhớ ra trong mình có mang theo Thạch nhũ đan, vội lấy bình ra, trong bình còn đến hai ba chục viên, nàng cho cả vào miệng chàng rồi ôm chặt chàng vào lòng.

Màn đêm từ từ buông xuống. Gió lạnh căm căm! Ngọc Nô tuy nội lực tinh thâm, nhưng người nàng thương thể chưa khỏi hẳn, phải cố chống lại những cơn gió lạnh thấu xương. Nàng ngẩng mặt lên trời trông đám sao đầy chi chít miệng lẩm bẩm; - Tịnh lang ơi. Tịnh lang! Chàng trông những chòm sao bạc trên trời kia đẹp biết là chừng nào! Chàng không thể chết được, chàng chết đi thì còn đâu mà ngắm phong cảnh tốt đẹp của tạo vật. Ngọc Nô này suốt đời bầu bạn bên mình chàng. Chàng đừng chết nữa!

Hai hàng nước mắt nàng vẫn đầm đìa. Nàng lấy vạt áo揩 lau hết những huyết tích trên mặt Phan Tịnh, thủ thủ gọi: -Tịnh lang ơi! Ngọc Nô ở bên mình chàng đây! Chàng có biết gì không?

Thời gian lặng lẽ trôi. Thốt nhiên Phan Tịnh máy môi lẩm bẩm mấy tiếng không rõ: -Khát... nước...

Ngọc Nô mừng quá “ồ” lên một tiếng, nhưng vì bị kích động mãnh liệt, nước mắt trào ra, nàng nghẹn ngào gọi: -Tịnh lang! Chàng sống lại rồi ư? Ta biết chàng không thể chết được!

Tiếng nói Phan Tịnh đã rõ hơn: -Khát quá!... Ta khát nước...!

Ngọc Nô hỏi: -Tịnh lang chàng khát nước ư? Ta đi kiếm nước cho chàng uống...

Phan Tịnh lại giục lấy nước.

Ngọc Nô không biết làm thế nào, vì gần đó lấy đâu ra được nước, mà đi xa thì lại không yên lòng.

Bất thành linh Ngọc Nô nghe tiếng “bịch”. Từ trên không rớt xuống một vật gì ngay bên cạnh mình.

Ngọc Nô kinh ngạc, trợn mắt há miệng, không dám thò tay ra đón lấy. Nàng nhìn kỹ lại thì bên mình thấy một cái hồ lô sơn đỏ.

Nàng là người thông minh rất mực, biết rằng có người ẩn mình trong bóng tối quăng hồ lô tới và hồ lô đựng gần đầy nước trong.

23. Rửa Hồn Bắt Quỷ Vương Phải Bò Lê

Bống có tiếng vọng lại đáp: -Người bị ra nhiều huyết quá chỉ nên uống rượu không nên uống nước.

Ngọc Nô cảm kích nói: - Xin đa tạ!

Rồi ghé miệng hồ lô vào mồm Phan Tịnh. Phan Tịnh lập tức uống ừng ực luôn mấy hơi. Rồi bình tĩnh lại, chàng ngủ đi rất say.

Ngọc Nô đẩy nắp hồ lô lại, hai mắt đăm đăm nhìn Phan Tịnh thấy sắc mặt chàng tươi dần lại, hơi thở điều hòa.

Ngọc Nô thở phào một cái nhẹ nhõm.

Nàng lẩm bẩm: -Tĩnh lang! Cảm tạ trời Phật phù hộ. Chàng đã khá hơn nhiều rồi.

Nàng cầm lấy cổ tay Phan Tịnh nói bằng một giọng rất thương cảm: -Võ công chàng mất hết rồi. Sau khi tỉnh lại không biết lo buồn đến đâu. Nhưng cái đó tưởng chẳng quan hệ gì, Ngọc Nô này sẽ châu chực bên chàng suốt đời. Người đời tuy nham hiểm khôn lường, nhưng chúng ta sẽ tìm nơi ẩn lánh để cùng chung hưởng hạnh phúc.

Ngọc Nô quên hết mọi sự, nàng để hết tâm trí vào người Phan Tịnh. Đột nhiên từ trên cây bách, mấy hạt sương nhỏ xuống mặt nàng, làm nàng tỉnh táo trở lại. Thấy mình tay hãy còn nắm giữ chiếc hồ lô đỏ, nàng mới nghĩ đến người đã cho rượu, liền nhìn vào trong bóng tối tìm tìm cười, ôn tồn nói: - Ngọc Nô này tạ ơn vị tiên bối nào đó đã có hảo tâm cho bình rượu. Nếu không có điều gì trở ngại, xin tiên bối xuất hiện để Ngọc Nô được bái tạ.

Một âm thanh sang sảng đáp lại: -Lão phu không tiện lộ diện. Trong hồ lô còn rượu không? Trả hồ lô lại cho lão phu.

Ngọc Nô nghe người kia nói vậy, cảm thấy hơi kỳ lạ. Nàng vội cầm chiếc hồ lô đỏ lên để quăng về phía người vừa nói, nàng gọi: -Xin tiên bối đón lấy hồ lô đây.

Không ngờ chiếc hồ lô đỏ vừa tuột khỏi tay, bống nghe “véo” một tiếng như mũi tên bật ra khỏi dây cung bắn đi.

Ngọc Nô rất khâm phục nói: -Công lực tiên bối đã đến mức siêu phàm. Xin tiên bối cho hay tôn hiệu.

Bống nghe có tiếng đáp lại: - Lão phu thấy người lòng dạ hiền hậu mà lại si tình, nên giúp người một tay. Nếu người còn muốn nói chuyện với lão phu hay hơn hết là đừng hỏi gì đến lai lịch cùng họ tên lão phu. Không thể thì lão phu đi đây.

Ngọc Nô vội từ tốn nói: - Tiên bối đã có điều cấm kỵ, xin tha thứ cho Ngọc Nô nay mạo phạm.

Người kia lại nói: - Không biết là không có tội. Ta hỏi câu này người phải nói nghe.

Ngọc Nô đáp: - Xin tiên bối cứ hỏi. Điều gì Ngọc Nô này mà biết, quyết không dám man trá.

Người kia hỏi: -Gã bị thương đó phải chăng là con trai Thiên Hiệp Phan Khôn?

Ngọc Nô đáp: -Chính phải.

Người kia lại hỏi: - Vậy chắc người là con gái đông cung hoàng hậu đương triều tên gọi là Tịnh Hoa công chúa phải không?

Ngọc Nô nghe hỏi vậy, cảm thấy trong lòng chưa xót, nàng thê thảm lắc đầu.

Lão già trong bóng tối lấy làm lạ hỏi: -Người không phải là công chúa, mà sao y lại là phò mã, người lại kêu y là Tịnh lang?

Ngọc Nô thở dài đáp: -Chàng không có lòng yêu tiểu nữ nhưng mẫu thân tiểu nữ bức bách chàng phải lấy tiểu nữ làm vợ! Hỡi ôi! Nếu chàng hồi tỉnh lại mà vẫn không thương tiểu nữ, tiểu nữ cũng chẳng biết làm thế nào được?

Lão già trong bóng tối tức giận nói: - Có lý nào thế được? Người đối với y tận tâm như vậy. Lão phu biết rõ chính người cũng bị thương mà người chẳng đoái tưởng gì đến thân mình, hết lòng trông nom cho y. Nếu y đối với người dám ra dạ phũ phàng. Lão phu quyết trừng trị y.

Ngọc Nô đôi mắt sáng rực lên, nhưng chỉ thoáng cái nàng lại lắt đầu: - Tiền bối đừng nói thế. Kiếp này đời tiểu nữ đã giao phó cho chàng rồi thì dù chàng chẳng có lòng thương, tiểu nữ cũng không oán hận, vì chàng không ưng thuận cuộc hôn nhân này.

- Bất luận y có ưng thuận hay không, y không lấy cô nương là không xong. Vậy cô nương cứ tin vào lão phu, lão phu tưởng y cũng không đến nỗi là hạng người vô tình bạc nghĩa.

Ngọc Nô chẳng biết nên mừng hay là nên đau thương, nàng cúi đầu xuống nhìn Phan Tịnh.

Lão già trong bóng tối lại hỏi: -Y bị ai đánh mà thương thế trầm trọng như vậy?

Ngọc Nô lắt đầu đáp: -Tiểu nữ tới nơi thì chàng đã bị thương rồi nên không biết ai đánh. Có điều chắc chắn là chàng trúng phải “Vô ảnh Đoạn Hồn Thủ” Tiểu nữ đã thấy lão già áo xanh biết môn này. Chẳng hiểu có phải lão đánh hay không?

Lão già trong bóng tối lẩm bẩm trong miệng: “Vô ảnh Đoạn Hồn Thủ! Vô ảnh Đoạn Hồn Thủ?” Đột nhiên lão kêu lên: -Phải chăng là hắn?

- Ai?

Lão phu có nói cô nương cũng không biết. Vụ này chắc lão ấy là phũ phạm. Thương thế phò mã có nặng lắm không?

- Chàng bị đứt gần hết tâm mạch, võ công bị tiêu tan mất cả rồi!

Phan Tịnh đương ngủ say, thốt nhiên chàng kêu lên một tiếng rồi lại tiếp tục ngủ nữa.

Ngọc Nô kinh hãi nói: - Chàng hồi tỉnh rồi, chắc đã nghe rõ câu chuyện giữa tiền bối với tiểu nữ.

Đột nhiên Phan Tịnh ho mạnh một tiếng rồi thổ ra một cục máu tím bầm. Chàng vừa mở mắt ra đã rú lên: -Võ công ta bị mất hết rồi! Biết làm thế nào để đi tìm gia gia. Bọn chúng quật mả mẫu thân ta lên ta làm thế nào để báo thù? Nô muội! Ta thật thẹn với Nô muội! Nô muội vì ta mà phải gặp bao nhiêu nỗi khổ sở đau đớn. Từ nay ta không dám để liên lụy tới Nô muội nữa. Nô muội để ta đi thôi! Ân huệ của Nô muội đối với ta, ta không biết báo đáp cách nào được?

Lòng chàng xúc động quá chừng, quả nhiên chàng gắng gượng ngồi dậy được. Bây giờ dù chàng có vận động toàn lực cũng không cất bước nổi

- Ngọc Nô nâng đỡ cho chàng và nói bằng một giọng rất buồn thảm: -Tịnh lang ơi! Tịnh lang hãy bình tĩnh lại một chút. Ngọc Nô này không rời khỏi Tịnh lang nữa. Võ công của Tịnh lang mất rồi nhưng võ công của Ngọc Nô hãy còn. Ngọc Nô sẽ báo thù cho Tịnh lang. Vả lại...

Ngọc Nô chưa dứt lời Phan Tịnh đã kêu lên: -Không được. Ta nợ Nô muội nhiều lắm rồi. Ta không muốn liên lụy đến nàng nữa, để ta đi thôi.

Người trong bóng tối đột nhiên tức giận gầm lên: -Phan Tịnh! Người cũng là người có ăn học hiểu biết, sao người lại nói càn thế?

Tiếng gầm choang choảng như tiếng chuông đồng và tựa hồ như có mãnh lực đàn áp.

Phan Tịnh nghe nói cả kinh, hai chân nhũn ra ngồi phệt xuống đất. Nhưng Ngọc Nô nhanh tay đỡ kịp nên chàng ngồi không đến nỗi ngã ra. Chàng cất giọng nghẹn ngào hỏi: -Tiền bối là ai?

Người kia tức giận quát mắng: -Ta không cho người khóc. Thiên Hiệp là một tay anh hùng cái thế, tại sao người lại hèn nhát như vậy? Thực không khác gì cái bị thịt?

Câu nói này kích thích Phan Tịnh vô cùng. Toàn thân chàng run lên bần bật rồi thốt nhiên chàng nghiêng rằng đẩy Ngọc Nô ra nói: -Ta không cần phải ai nâng đỡ!

Người chàng lão đảo cổ gượng đứng lên. Chàng cảm tức, cặp mắt tròn xoe xằng giọng hỏi: -Ai bảo Phan Tịnh này là bị thịt. Hãy ném một chưởng của ta đây.

Chàng vung chưởng nhằm đánh vào chỗ bóng tối có tiếng người. Nhưng lúc này chàng đã hoàn toàn bất lực, chưởng phong không phóng ra được chút nào. Chàng đành buông tay xuống buồn rầu nói: -Ai bảo đáng anh hùng không sa lệ? Họ chưa gặp cảnh thương tâm đó mà thôi! Ông bạn ơi! Ông bạn thử nghĩ mà coi! Phan Tịnh này chỉ chút nợ đời. Nào thù cha, hận mẹ, nào mất vợ, mất em. Bây giờ võ công cũng mất hết, việc làm cũng không làm nổi ông bạn thử nghĩ xem có đáng thương tâm hay không?

-Người ta thường nói ở đời chẳng việc gì khó chỉ sợ mình không đủ nghị lực mà thôi. Mất võ công thì người luyện lại chứ sao?

Phan Tịnh nở một nụ cười thê lương, hỏi lại: -Luyện lại ư? Tâm mạch bị đứt hết rồi còn luyện sao được?

-Người nói thế đúng thật. Nhưng tâm mạch dù bị đứt hết, biết đâu thiên hạ chẳng có người nối lại được, nếu người là kẻ có chí khí, biết đâu chẳng tìm được bậc danh y điều trị, rồi khôi phục lại võ công được.

Phan Tịnh trong lòng chần động. Chàng không nói gì nữa. Bầu nhiệt huyết lại sôi sục lên. Chàng nắm chặt hai bàn tay cổ đề nén nổi lòng trào dâng.

Ngọc Nô đứng bên cạnh, thấy thái độ chàng như vậy biết rằng chàng đã quyết tâm nài nỉ liền dịu dàng nói khẽ vào tai chàng: - Tịnh lang ơi! Tịnh lang còn có tiểu muội chịu đựng chung với chàng những nỗi lo buồn đau khổ. Tiểu muội chắc rằng sẽ thành công. Chàng chẳng nên nản lòng.

Phan Tịnh cảm kích vô cùng, quay lại nhìn Ngọc Nô rồi thốt nhiên ôm lấy nàng nói luôn: -Chao ôi! Nô muội thật là người tốt quá. Tiểu huynh thật thẹn với Nô muội xin Nô muội lượng tình cho. Tiểu huynh không muốn rời khỏi Nô muội nữa.

Nàng nhẹ nhàng vuốt má Phan Tịnh, thấy nước mắt chàng dàn dụa, nàng cũng không khỏi sa lệ thương xót cho người yêu.

Bất thành linh, sau một bóng cây cách đó chừng hai mươi trượng có âm thanh một thiếu nữ vọng lại: - Sư huynh! Tiểu muội mừng cho sư huynh thật là có điểm phúc!

Phan Tịnh vừa nghe tiếng đã nhận biết ngay là đệ tử của Cháp Phát Tiên Tử, chàng bất giác cả mừng hỏi: - Sư muội đây ư? Sư muội sao cũng đến đây?

Ngờ đâu chàng không thấy tiếng người đáp lại.

Lão già trong bóng tối lại nói: -Y bỏ đi rồi! Ta nghe giọng lưỡi dường như y có ý ghen tuông. Được rồi! Ta xem chừng người đã khôi phục hùng tâm tráng chí. Vậy ta mách bảo cho người tìm đến Địa Quân Thượng Quan Tử. Y có thể chữa thương cho người được đó.

Phan Tịnh nở một nụ cười chua chát hỏi: -Địa Quân ư? Mấy năm nay cả bọn Ngũ Tuyệt ra đi rồi không về. Văn bối biết tìm Địa Quân ở đâu bây giờ? Mới đây văn bối tuy nghe nói Địa Quân bị Quỷ Vương bắt. Lại có tin đồn Quỷ Vương tức là Cửu Hoa Sơn Chúa. Hiện giờ văn bối mất hết võ công, làm thế nào mà tìm được?

-Người nghe ai nói Địa Quân bị Quỷ Vương bắt?

-Chính là đệ tử của Cháp Phát sư thúc, nàng vừa đến đây rồi bỏ đi đó.

-Sao y lại biết?

Phan Tịnh sửng sốt, hỏi lại: -Sao? Tiên bối cũng nghe thấy ư?

-Lão phu không nghe thấy ai nói, nhưng lão phu biết lời y là đúng sự thực.

Phan Tịnh nóng nảy cất cao giọng lên hỏi: - Sao tiên bối lại biết là thực?

-Vì chính mắt ta trông thấy.

Phan Tịnh tinh thần phấn khởi nói ngay: -Vậy tiên bối là Tha hương vô danh khách rồi!

- Người bắt tất phải hỏi ta là ai? Ta không nói gạt người đâu! Người cho ta biết ai đã đánh người bị thương?

-Ni Na.

-Ni Na nào? Tên gì mà kỳ vậy? Ni Na là ai thế?

-ả là con gái Thất Tuyệt Giáo chủ. Lúc văn bối bị thương, Thất Tuyệt Giáo chủ cũng có mặt tại trường đấu.

Phan Tịnh vừa nghĩ tới Thất Tuyệt Giáo chủ thốt nhiên trán nổi gân xanh. Chàng cảm hận đầy ruột nói tiếp: -Lão già quật mồ mả mẫu thân tiểu bối để bộc lộ cốt hài. Văn bối cảm hận chưa lột da róc thịt lão được.

Lão già trong bóng tối “ồ” lên một tiếng xúc động nói: -Quả nhiên là quân nghiệt súc! Té ra hần là Thất Tuyệt giáo chủ! Hừ! Thảo nào bọn Thất Tuyệt Giáo đồ đều là người Hồi tộc và hần sợ...

Lão già bí mật chưa dứt lời đột nhiên một tiếng hú rất dài vọng ra. Tiếng hú vừa dứt một bóng đen xẹt tới. Người này là một lão già mình mặc áo đen sắc mặt lợt lạt. Hần bật lên tiếng cười the thé như ma kêu quỷ gào.

Phan Tịnh vừa trông thấy toàn thân chàng đã run bắn lên.

Chàng lùi lại một bước một miệng la hoảng: - Quý Vương Cừu Minh?

Lão áo đen chợt mắt quát lên: - Ta là Cửu Hoa Sơn Chúa.

Phan Tịnh đứng thẳng người lên nhần nhí cười hỏi: -Cửu Hoa Sơn Chúa và Quý Vương Cừu Minh hai người chỉ là một. Con quỷ già kia! Mi tới đây làm chi?

Cửu Hoa Sơn Chúa cười lạt đáp: - Ta đến đây làm chi mi còn phải hỏi nữa ư? Có phải mi vừa ở trong mộ huyết Lan Phi ra đây không? Hồi Thiên Bối Diệp cùng áo Băng Lân hần ở trong người mi? Hề hề!

Hần đứng yên không nhúc nhích, mắt nhìn Phan Tịnh chằm chặp.

Phan Tịnh gượng cười. Chàng không trả lời nữa quay vào phía bóng tối nói với lão kia: -Ông bạn ơi! Ông vừa nói đến quỷ, quỷ đã ra ngay! Bây giờ bảo văn bối làm gì hần đây?

Trong bóng tối cành cây lay động một tràng cười ha hả nổi lên: -Lão phu chuyên nghiệp bắt quỷ. Đêm nay lại gặp quỷ vương, chú nhỏ kia chú đừng động thủ! Để lão phu bắt hần cho.

Cửu Hoa Sơn Chúa chỉ có một mắt mà chiếu những tia hào quang rùng rợn. Lão bật lên tràng cười quái gở rồi hú vang lên một tiếng.

Bóng đen nhanh như điện nhảy xổ tới, năm ngón tay xò ra, ra chiêu “Ngũ Quỷ Sư Hồn Trảo” chụp tới.

Ngờ đâu một vật đỏ bay ra. Cái hồ lô sơn đỏ trông như ánh chớp, rồi nghe đánh “véo” một tiếng. Cửu Hoa Sơn chúa nắm chặt lấy chiếc hồ lô bóp nát ra.

Trong thời gian chớp nhoáng này bỗng nghe đánh “bình” một tiếng.

Cửu Hoa Sơn Chúa rú lên một tiếng the thảm như điên khùng. Người hần bị hất lộn ngược về và lão đảo mãi.

Trong bóng tối lại bật lên một tràng cười sảng sắc nói: -Lão quỷ! Lão quỷ! Lão phu là bậc Chân Quân trừ ma đuổi quỷ. Người không chạy thoát được đâu.

Lời nói vừa dứt lão đã phóng ra đuổi theo Quý Vương Cừu Minh.

Phan Tịnh cùng Ngọc Nô trước chưa thấy người trong bóng tối xuất hiện. Bây giờ nhìn thấy không khỏi bật cười, vì lão lấy đất cát bôi vào mặt mũi cho lem luốc. Trên đầu, hai vai và sau lưng cắm đầy cành cây. Chẳng những không trông rõ mặt mũi lão mà cả thân thể cũng không trông được rõ. Chẳng ai biết trạc tuổi lão là bao nhiêu? Tuy bề ngoài trông lão có vẻ buồn cười, người lão đảo đi đảo lại chẳng có chi là mau lẹ mà thực ra thân pháp lão mau lẹ vô cùng. Lão chỉ rung chuyển hai lần là đã đến trước mặt Cửu Hoa Sơn Chúa. Lão cười khà khà nói: -Lão quỷ! Chúng ta có nợ nần gì nhau thì thanh toán đi!

Lão vừa dứt lời thì không để cho Cửu Hoa Sơn Chúa đáp lại, phóng chưởng ra đánh “véo” một cái.

Cửu Hoa Sơn Chúa gầm lên một tiếng, người bị hất ra đến ngoài mười trượng. Hấn la lên: -Ta với người vốn không quen biết, sao người nói chuyện gì thanh toán nợ nần?

-Người chết đến nơi rồi đó! Hãy tiếp chiêu đây!

Mình lão bí mật dắt đầy cành lá run lên một cái đã phóng chưởng ra.

Cửu Hoa Sơn Chúa thét lên một tiếng. Hấn không né tránh, vung chưởng ra đón.

“Bình” một tiếng vang lên. Cửu Hoa Sơn Chúa lùi lại ba bước.

Quái nhân cũng phải lùi lại một bước.

Lão cười ha hả nói: -Hay lắm, hay lắm! Lão Thượng Quan có môn Thái Hư chưởng đã bị người ăn cắp mất rồi. Cửu lão quý! Bữa nay ta trừ ma diệt quỷ. Người đến thì được, chứ đi thì không xong.

Lão nói xong nhảy xổ lại.

Cửu Hoa Sơn Chúa tự biết mình công lực còn kém đối phương một bậc. Hấn liền nhảy tránh sang bên, bật một tràng cười nham hiểm nói: -Ha ha! Người cũng là một tay hảo hán mà sao không dám ra mặt để lộ tướng? Chúng ta sẽ đấu ba trăm hiệp.

Quái nhân cười khanh khách nói: -Đối với người cần gì phải đến ba trăm hiệp? Chỉ trong vòng ba chiêu là người đã máu đổ thầy phơi.

-Chà! Giỏi thiệt.

Cửu Hoa Sơn Chúa vừa dứt lời đã giơ tay lên...

Quái nhân bỗng gầm lên một tiếng căm tức. Người lão đảo luôn mấy cái.

Cửu Hoa Sơn Chúa bật lên tràng cười the thé, nói: -Ta mới phóng ra một chút ám khí nhỏ mọn mà người cũng không tránh kịp... Người còn dám nói khoác nữa hay thôi?

-Cửu lão quý! Mi không biết xấu mặt! Thượng Quan lão nhi bị mi lấy cắp mất Vô tướng kim châm. Tội nghiệp cho lão! Mi bắt lão hành hạ ra sao?

Sơn Chúa cười the thé nói: -Thượng Quan Từ ư? Y là một bậc thượng tân của Cửu Hoa Sơn Chúa.

Quái nhân chờ cho đối phương nói xong, quát to lên một tiếng rồi phóng ra một chưởng như trời long đất lở. Đồng thời lão chuyển mình đi một cái, rồi phóng nốt chưởng thứ hai ra. Chưởng này biến ra trăm nghìn bóng chưởng đánh tới.

Cửu Hoa Sơn Chúa gầm lên một tiếng rồi nhảy vọt lên, băng mình đi.

Quái nhân quát hỏi: -Mi định chạy đâu cho thoát?

Lão điểm chân xuống đất rồi nhảy vọt lên, nhanh đến Phan Tịnh cơ hồ nhìn không rõ.

Bỗng nghe trên không có tiếng gầm lên rồi Cửu Hoa Sơn Chúa dùng phép Thiên Cân Trụ hạ mình mau xuống đất.

Người hấn loạn choạng, miệng hộc máu tươi. Bao nhiêu oán hờn căm hận dồn cả vào con mắt độc nhất, chiếu ra những tia sáng ghê rợn, miệng hấn hỏi: -Mi... mi là ai? Khắp thiên hạ phỏng được mấy người đánh ta đến bị thương?

Quái nhân cười khanh khách đáp: -Ta là Sư ma tróc quỷ.

Cửu Hoa Sơn Chúa nhìn chăm chú vào mặt quái nhân. Nhưng mặt lão đã trét đầy bùn đất, đến vẽ mặt vuông hay tròn nhìn còn chưa rõ, thì nhận biết lão là ai thế nào được?

Phan Tịnh bấy giờ mới hỏi xen vào: -Ông bạn! Sao không trừ khử y đi?

Quái nhân cười đáp: -Ta muốn để lại phần người.

Cửu Hoa Sơn Chúa cười the thé nói: -Ta tuy bị người đánh một chưởng, nhưng người...

Cửu Hoa Sơn Chúa chưa dứt lời đã bật lên một tràng cười the thé nói tiếp: -U-U động chúa đã đến kia!

Hắn vừa dứt lời, một người thân thể cao lớn mình mặc áo xanh, cụt một chân đã xẹt vèo tới nơi.

Người này mặt lạnh như tiền, thanh âm rất sắc bén, cất tiếng nói: -Lão Cừ! Lão lại nhanh chân đến trước ta một bước, nhưng đáng tiếc là lão đã bị mất mặt với họ rồi.

Cửu Hoa Sơn Chúa nhìn chăm chăm người mới đến. Hắn giơ ngón tay lên toan chụp tới.

Quái nhân lại tiến lên một bước, xẵng giọng: -Dừng tay! Lão ma đã đến đây vừa khéo. Đáng lẽ lão phu còn phải đi tìm y.

U-U động chúa nhìn quái nhân bằng con mắt khinh miệt, rồi cười lạt nói: -Nếu ngươi là người có tai có mắt sao không xuất hiện một cách đàng hoàng, mà phải bôi mặt dấu tên. Bản động chúa không ưa kiểu này.

Động chúa động U-U nói mấy câu kích bác quái nhân, khiến quái nhân phải quát lên: -Đổng lão ma kia! Ngươi đã dám nói vậy, hãy tiếp ba chưởng của lão phu trước rồi sẽ tính đến món nợ năm xưa.

U-U động chúa cả kinh, giương mắt lên nhìn quái nhân, tỏ vẻ kinh dị hỏi: -Chuyện gì năm xưa? Ngươi là ai?

-Ngươi đã biết rồi đừng vờ nữa. Hãy tiếp chưởng của ta đây! Rồi không chờ trả lời, quái nhân đánh ra ba chưởng liên tiếp, bóng chưởng trùng điệp làm cho trời đất mịt mờ. Ba chưởng này lại phóng ra cùng một phương hướng, rồi người quái nhân lạng về phía không có bóng chưởng.

Ngờ đâu U-U động chúa cười ha hả, vẫn đứng yên không nhúc nhích.

Những luồng chưởng phong này xông cả vào trước ngực U-U động chúa, đột nhiên lão ta nhảy xổ về phía quái nhân rồi phóng chưởng ra.

Quái nhân cũng biết U-U động chúa còn giao hoạt hơn Cửu Hoa Sơn Chúa nhiều, nên đã chuẩn bị từ trước. Lão vừa thấy đối phương nhảy xổ lại, đã vận nội công để đón lấy chưởng phong của đối phương.

“Sầm” một tiếng! Chưởng phong chạm nhau! U-U động chúa cùng quái nhân đồng rú lên một tiếng và lùi lại một bước.

Ngọc Nô bỗng đứng lên lấp bắp: -Thần Phong Tuyết Mạch Chưởng!

Phan Tịnh lấy làm lạ nhìn nàng khẽ hỏi: -Nô muội! Nô muội cũng biết là Thần Phong Tuyết Mạch Chưởng ư?

Ngọc Nô gật đầu nhìn chăm chăm hai người đang đấu nói: -Công lực hai vị này ngang nhau không phân hơn kém.

U-U động chúa đắc ý cười ha hả nói: -Lão Cừ! Ngươi nghĩ gì thế? Phải chăng lão Đổng so với ngươi còn cao hơn một nước cờ.

Cửu Hoa Sơn Chúa biến sắc, lén đi mấy bước lại gần Phan Tịnh.

Phan Tịnh cười lạt khẽ bảo Ngọc Nô: -Phải để ý lão Cửu Hoa Sơn Chúa. Coi chừng hắn tập kích đó.

Ngọc Nô liếc nhìn Cửu Hoa Sơn Chúa rồi cười nói: -Ngươi đừng lại đây nữa kéo mà khổ đấy!

Nàng nói vậy rồi bỏ mặc hắn quay lại theo dõi cuộc chiến đấu giữa U-U động chúa và quái nhân. Lúc này hai người đã qua lại ba chưởng mà chưa phân thắng bại.

Quái nhân thấy mình chưa hạ được U-U động chúa, đã nổi nóng gầm lên như sấm.

Đột nhiên thấy quái nhân xoay mình rất nhanh giữa đám cành lá, khiến người nhìn hoa cả mắt. U-U động chúa la lên một tiếng, thì quái nhân cũng thét lên âm âm.

Tiếng thét này lọt vào tai Phan Tịnh. Chàng đã mất hết võ công, trong lòng sợ hãi, hai chân nhún ra ngồi rũ xuống đất.

U-U động chúa, Cửu Hoa Sơn Chúa và Ngọc Nô ba người nội lực tinh thâm, vậy mà mới nghe tiếng gầm của quái nhân cũng thấy khí huyết nôn nao, và chân khí trong người không tự chủ được phải phát tiết ra ngoài.

Quái nhân thừa cơ trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, phóng chưởng ra như bão táp.

U-U động chúa rú lên một tiếng thê thảm, người y bị hất ra ngoài ba trượng, miệng hộc máu tươi không ngớt. Nhưng y muốn giữ thể diện là một vị động chúa, cố gắng trở mình đứng lên ngay, lên tiếng mắng: -Mi là đứa vô sỉ, chỉ quen lối dùng tà thuật, chứ bản lãnh có đáng vào đâu. Mi có giỏi hãy nói tên tuổi để bản động chúa sẽ có ngày tìm đến mi đòi món nợ hôm nay.

Quái nhân cười khanh khách hỏi: -Mi cũng là người có họ có tên, sao không báo họ báo danh đi?

-U-U động chúa.

-Ha ha! U-U động chúa là cái quái gì? Đồng lão ma! Mi sợ gì mà không dám nói rõ tên ra?

-Hừ! Ma Tôn Đồng Hải Sơn chính thị là ta! Lão phu há sợ gì ai?

Quái nhân lại cười khanh khách nói: -Có thể chứ!

Rồi quay sang Cửu Hoa Sơn Chúa cười sằng sặc hỏi: -Cừu lão quý! Người tên là gì? Hay cũng là Cửu Hoa Sơn Chúa?

Cửu Hoa Sơn Chúa một mắt long lên, đáp bằng một giọng căm tức: -Lão phu là Quý Vương Cừu Minh trong Vũ Nội Ngũ Tuyệt.

Quái nhân cười khanh khách quay lại bảo Phan Tịnh: -Phan Tịnh! Người nghe rõ rồi chứ? Bữa nay chính mắt người được trông thấy chúng rồi đấy.

Phan Tịnh đã biết ngay từ trước, nên bây giờ chàng nghe quái nhân nói không lấy chi làm lạ.

Đột nhiên Ngọc Nô quay lại khê hỏi Phan Tịnh: -Tịnh lang! Chàng có biết quái nhân là ai không?

Phan Tịnh lắc đầu đáp: -Tiểu huynh không biết, có điều chắc chắn lão là bạn chứ không phải thù.

Ngọc Nô đem lòng ngờ vực lắc đầu nói: -Lão vừa trở thân pháp “Điệp Vũ Mê Hồn” rung động cành lá để che mắt mọi người. Đó là chiêu thứ sáu trong phép “Hồi Hồi Cửu Chuyển”.

-Thực thế ư? Nhưng Thất Tuyệt Giáo cùng tiểu huynh có mối thù chẳng đội trời chung, nếu y về phe Thất Tuyệt giáo, tại sao lại giúp đỡ cho tiểu huynh?

-Cái đó tiểu muội cũng không hiểu rõ.

-Vụ này thật là quái lạ!

Ngọc Nô cùng Phan Tịnh sinh lòng ngờ vực, đều nhìn quái nhân chòng chọc.

Lúc này Ma Tôn Đồng Hải Sơn và Quý Vương Cừu Minh đã báo rõ tên thực, rồi quắc mắt nhìn quái nhân hỏi: -Bây giờ đến lượt mi phải lộ chân tướng.

Quái nhân ngửa mặt lên trời cười rộ hỏi: -Đồng lão ma! Cừu lão quý! Hai người thử đoán xem ta là ai?

Ma Tôn tức giận quát lên: -Thôi mi đừng giở trò nữa!

Quái nhân vẫn cười rộ hỏi: -Người nóng muốn biết ta là ai ư? Liệu người có dám đem hết bọn thủ hạ động U-U để bắt ta không?

Đột nhiên lão không cười nữa, tiến lên hai bước tức giận nói: -Phường ma quý! Các người có biết cuộc gặp mặt ta sẽ đem lại hậu quả gì không?

Quý Vương Cừu Minh đáp: -Nếu người không chịu nói tên, chúng ta quyết đấu với người phen nữa.

Quái nhân vẫn cười rộ nói: -Được lắm! Các người có ý muốn biết tên ta, thì các người phải máu đổ thầy phơi.

Quái nhân nói xong rung mình mạnh một cái, cho bao nhiêu cành lá cắm quanh mình rớt xuống hết. Lão lại đưa tay lên vuốt mặt một cái, để lộ bộ râu quăn và cặp mắt tròn xoe ra.

Ma Tôn Đồng Hải Sơn cùng Quý Vương Cừu Minh vừa trông thấy đã la lớn: -Nhân Kiệt La Siêu!

Phan Tịnh vừa nghe cũng không khỏi sững sốt la lên: -La thúc thúc! Thúc thúc đây ư?

Nhân Kiệt La Siêu gầm lên: -Món nợ trên hồ Sa Nhĩ bữa nay phải thanh toán. Bọn ma quỷ kia! Tiếp chiêu đây!

Rồi hai tay đánh mạnh ra như người điên.

“Bình bình” hai tiếng! Song chưởng vừa phát ra Quỷ Vương rú lên, người hắn bị hất ra xa một trượng.

Ma Tôn nhảy vọt lên không cảm hận hỏi: -La Siêu! Té ra mi vẫn chưa chết ư?

-Ta chết thế nào được?

La Siêu nhảy tung lên theo, phóng chưởng đánh “bình” một tiếng.

Ma Tôn trúng chưởng học máu tươi ra. Hắn rú lên một tiếng thê thảm rồi hắn học nói: -La Siêu! Mi thật là một đứa tàn nhẫn.

-Còn ai không hiểu La Siêu này vốn ghét kẻ tàn ác như cừ thù.

Nói xong, quái nhân lại vung chưởng đánh “sầm” một cái.

Ma Tôn lại bị hất ra ngoài hai trượng, thổ máu ra không ngớt.

Quỷ Vương Cừ Minh lại lồm cồm bò dậy.

Nhân Kiệt La Siêu nhảy xổ tới phóng chưởng đánh ra và lớn tiếng quát: -Nạp mạng đây!

Mắt Cừ Minh chiếu ra những tia sáng khủng khiếp. Hắn lại trúng một chưởng nữa, người té ngã xuống đất, miệng phun máu tươi ra.

Nhân Kiệt La Siêu bấy giờ mới dừng tay, dường như lão đã hơi nguôi cơn giận. Lão hét nhìn Ma Tôn lại nhìn Quỷ Vương cười ngặt nghèo nói: -Đồng lão ma! Cừ lão quỷ! Bọn mi đánh ta ở trên bờ hồ Sa Nhĩ chỉ còn thoi thóp. Ta phải bò đi đến mấy dặm mới gặp được một vị hảo tâm cứu ta. Bữa nay ta mới hả được nỗi lòng căm tức bấy lâu. Ha ha! Nhân Kiệt La Siêu sung sướng lại nổi lên những tràng cười rộ không ngớt.

Phan Tịnh hấp tấp tiến lại, phục xuống đất nói: -Diệt nhi xin bái kiến La thúc thúc!

-Người dậy đi! Đối với ta người bất tất phải quỳ lạy như vậy, người có muốn biết gia gia hiện giờ lạc lõng ở đâu, tại sao không hỏi Đồng lão ma?

-Diệt nhi xin vâng lời La thúc thúc.

Chàng xoay lại nhìn Ma Tôn căm giận hỏi: -Người đem gia gia ta đi đâu? Nói cho mau!

Ma Tôn Đồng Hải Sơn vẫn nằm thẳng cẳng dưới đất, chỉ trợn mắt nhìn Phan Tịnh chứ không trả lời.

Phan Tịnh lại giục: -Người không chịu nói ư?

-Ta có nói ra vị tất mi đã tìm được đến nơi.

-Hiện giờ người ở đâu?

-Y cũng ở trong bản động tại dưới khe Lạc Hiền. Khe vực này cao hàng ngàn trượng, không ai dám nhảy xuống.

-Sao người học được môn Nhất Dương Chỉ và môn Thần Phong Tuyết Mạch Chưởng của gia gia ta?

-Hà hà! Giờ ta có bảo cho mi biết cũng chẳng hại gì. Ta áp bức y phải truyền thụ những môn này trước khi hất y xuống vực thẳm.

Phan Tịnh mắt tối sầm lại, miệng học máu tươi ra.

Ngọc Nô lạng người đi nhanh như chớp đến trước chàng, hỏi: -Tịnh lang! Chàng làm sao vậy?

Phan Tịnh gào lên rất thảm thiết: -Thế thì gia gia ta chết mất rồi.

Ma Tôn kinh hãi, sợ Phan Tịnh phóng chưởng đánh chết mình, vội hỏi: -Ai bảo y chết rồi?

-Khe Lạc Hiền sâu đến ngàn trượng. Lão ma kia! Mi hắt người xuống đó còn sống làm sao được?

-Ai bảo ta hắt y xuống? Ta dùng dây cho y xuống để y sống được thì sống, mà không được thì chết. Đồng Hải Sơn này đã biệt đãi y. Mi không tin thì tìm y mà hỏi.

Nhân Kiệt La Siêu hỏi: -Đồng lão ma! Mi cho rằng y đã chết hay còn sống?

-Ta nói thế là sự thật.

Phan Tịnh đột nhiên loạng choạng lùi lại mấy bước. Chàng đến trước mộ mẫu thân lượm một hòn đá lớn, chạy lại trước Ma Tôn.

Nhân Kiệt La Siêu vội ngăn lại nói: -Tịnh diệt! Đừng giết hấn. Hiện bọn Thất Tuyệt giáo đã xâm lấn bờ cõi, bọn động U-U và núi La Sơn mà mình cầm chân cũng giảm bớt được một phần thế lực. Nếu ta không nghĩ thế đã giết chúng rồi.

Phan Tịnh liệng khối đá đi, hần học nói: -Lão ma! Ngươi nghe cho rõ! Ta đi kiếm gia gia ta. Bất luận người còn sống hay đã chết rồi, một ngày kia ta cũng giết mi.

Ma Tôn cười nham hiểm nói: -Mi đến động U-U phải không? Ta rất hoan nghênh.

Phan Tịnh cùng Ngọc Nô lùi lại chỗ cũ.

Nhân Kiệt quay lại nhìn Quý Vương hỏi: -Thượng Quan lão nhi hiện tình ra sao? Ngươi nói thật đi.

-Ta đãi y như một bậc thượng tân.

Nhân Kiệt lạng người tới bên Quý Vương dậm chân lên ngực hấn nói: -Ta mà đập mạnh một cái là xong đời mi!

Quý Vương tức giận nói: -Ta gạt mi làm chi? Có điều hễ bọn đệ tử ta mà bị thương là ta bắt buộc y phải chữa thuốc cho chúng. Nếu y không chịu là ta lại làm cho y phải khổ sở.

Nhân Kiệt La Siêu sắc mặt biến đổi luôn mấy lần. Râu tóc đứng dựng lên, vì người bạn thân trong đời y nhất là Cái Vương Tử, người y tâm phúc nhất là Địa Quân Thượng Quan Tử. Thượng Quan Tử chẳng những võ công xuất chúng, y lại đạo thông huyền sẵn lòng từ bi cứu nhân độ thế. Nay y thấy Quý Vương lợi dụng Thượng Quan Tử, nên căm hận đến cực điểm chỉ còn thiếu điều đập mạnh cho hấn chết mới hả lòng. Nhưng rồi sau y cũng tha cho, nói: -Về điểm này mi còn thông minh hơn lão ma nhiều. Thôi đi đi!

Ma Tôn cùng Quý Vương gắng gượng đứng lên.

Nhân Kiệt quát to: -Nằm xuống! Bò đi!

Nhân Kiệt vẫn còn căm tức, hai mắt trợn lên, râu tóc đứng dựng, giơ chưởng lên trước mặt hai lão kia.

Ma Tôn và Quý Vương rú lên những tiếng thê thảm, nhưng không dám trái lời Nhân Kiệt. Chúng vẫn nằm phục xuống bò đi.

Nhân Kiệt lại quát lên: -Mau đi! Trong vòng ba dặm nếu bọn mi còn dám đứng lại là ta đập chết đó.

Ma Tôn cùng Quý Vương đêm nay thật đau đớn nhục nhã vẫn đành phải nuốt giận, bỏ đi rất mau! Nhân Kiệt thấy hai lão bò đi ra xa ngoài trăm trượng rồi, lão nhảy lại nhảy vọt đến nơi, cố ý lên tiếng hăm dọa cho hai lão kia phải sợ hãi đến mồ hôi ướt đầm, không dám trái lệnh.

Nhân Kiệt La Siêu quay về, móc trong mình ra hai viên thuốc đưa cho Phan Tịnh cùng Ngọc Nô nói: -Đây là hai viên thuốc để thay đổi sắc mặt. Chẳng những tướng mạo thay đổi, mà trạc tuổi cũng khác hẳn đi. Hai lão đó bị trọng thương mà phải bò đi đến ba dặm, ít ra cũng phải mất hai giờ. Hai người đuổi gần đến nơi vào trong thôn xóm gần đó, kiếm hai bộ áo nông phu để cải trang, rồi ra đón đường giả vờ cứu lão quý đưa hấn về Cửu Hoa Sơn rồi tùy cơ ứng biến. Hai người cốt sao tìm được Thượng Quan Tử để y chữa thuốc khôi phục võ công lại cho người rồi sẽ tính. Thôi người đi đi! Phan Tịnh cùng Ngọc Nô tuân theo lời dặn của Nhân Kiệt La Siêu. Ngọc Nô cấp Phan Tịnh chạy như bay.

Đi đã xa rồi, Phan Tịnh còn nói vọng lại: -La thúc thúc! Hạo biểu đệ cùng Cái Vương Tử hiện đang ở trong một ngôi mộ bỏ không trong động U-U.

Nhân Kiệt La Siêu liền chỉnh đốn lại ngôi mộ của thân mẫu Phan Tịnh. Lão vừa sửa sang vừa nhớ lại việc xảy ra hai mươi năm trước đây, mà trong lòng lão rạt rào nỗi đau thương.

24. Trá Bạo Bệnh Thi Hành Quỷ Kế

Hắn la lên một tiếng úi chao rồi lại cả tiếng chửi rủa: -Cha mẹ đồ con chó! Một ngày kia nó mà vào tay ta, ta không phân thây muôn đoạn được thì thề chẳng làm người.

Đột nhiên hắn nghe thấy tiếng chân người nặng trĩu đi đến thì mừng rỡ vô cùng, lăm bắm một mình: -Ba dặm đường đến đây là đủ rồi. Cứu mỗ đường như có cứu tinh đến.

Hắn cổ sức kêu gào: -Cứu tôi với, cứu tôi với!

Tiếng kêu vọng đi rất xa. Bỗng ngoài mười trượng có thanh âm ra vẻ kinh ngạc hỏi: -Giữa thanh thiên bạch nhật sao lại có tiếng người kêu cứu mạng? Đại nương! Bà có nghe rõ không?

-Tôi có điếc đâu mà không nghe rõ? Nhưng tôi tưởng mặc kệ họ, hơi đâu mà dính vào, mình còn phải thượng lộ chứ?

Cửu Hoa Sơn Chúa, Quỷ Vương Cửu Minh nghe hai người nói vậy trong lòng nóng nảy liền la lớn: -Cứu tôi với! Các vị không thể bỏ người chết ở đây mà đi được.

Tiếng bước chân bỗng dừng lại. Người đàn bà nói: -Đúng có người gặp nạn rồi! Chúng ta không thể bỏ họ chết được, phải lại xem đã.

-Đại nương! Đó là theo ý bà, nếu bữa nay không vào thành kịp, bà đừng có trách tôi.

-Phải rồi, ai trách ông làm chi. Từ ngày tôi lấy ông đến giờ, tôi đã trách ông hồi nào? Ông chẳng có lương tâm gì hết.

-Được rồi! Bà lại sắp nói lời thôi đấy. Lại xem thì lại đi!

Nháy mắt, trên con đường nhỏ một cặp vợ chồng đứng tuổi, ăn mặc quần thô áo vải, mặt vàng như nghệ, tựa hồ suốt đời bệnh hoạn.

Quỷ Vương nhìn qua khe hở cửa bụi cỏ bằng con mắt độc nhất, thấy hai người đi đường này ra vẻ quê mùa cục mịch, dường như chẳng có bản lãnh gì hết. Hắn vừa rên rỉ vừa kêu: -Hai vị qua đường kia! Cứu mạng cho tôi với!

Hai người này ra bộ giật mình ngơ ngác, người đàn bà giơ tay trở vào đóng cở rậm nói: -Y ở chỗ này. Ông thử lại xem.

Người đàn ông vừa vạch cỏ đi vào vừa hỏi: -Ai đó! Sao lại nằm đây! Nhà cửa ở đâu để chúng tôi đưa về.

Quỷ Vương vội nói: -Xin cảm tạ hảo tâm của hai vị. Tôi bị quân chó đẻ đánh trọng thương. Phiền hai vị nâng đỡ tôi về nhà, tôi xin hậu tạ.

Người đàn ông nói: -Ồ! Nếu vậy thì tiện lắm. Chúng tôi cũng về quê ngoại ở trong thành. Lão cũng ở trong thành ư?

Quỷ Vương sáng mắt lên, đầu gật lia lịa nói: -Đúng thế! Nhà tôi ở cửa đông gọi là Vĩnh Phát Trù Trang.

-Thế ư? Ngài lại đại quan nhân ở Vĩnh Phát thì ai mà không biết?

Rồi y quay lại gọi: -Này bà ơi! Mau lại đây giúp đỡ cho vị Đại quan nhân này vào thành.

Đến lúc hoàng hôn, đèn lửa đã bắt đầu thấp sáng, hai vợ chồng người quê mùa nâng đỡ lão chột mắt tiến vào thành Yên Minh, nhắm thẳng cửa đông mà đi.

Quả nhiên thấy một trang trại lớn, trên cổng có biển đề bằng chữ lớn “Vĩnh Phát Trù Trang”.

Một gã đại hán đứng tuổi nhanh nhẹn dường như là quản gia thì phải, vừa trông thấy hai người đi đầu đất Quý Vương Cừu Minh đi tới, giật mình kinh hãi. Hắn vội chạy tới nơi khom lưng nói: -Sơn...

Hắn định nói “Sơn Chúa” thì Quý Vương tức giận gắt lên: -Quân này ngu quá!

Gã quản gia vội chữa ngay: -Dạ dạ! Thưa trang chúa! Tiểu nhân đến chậm, xin...

Quý Vương Cừu Minh ngắt lời: -Mau về kêu thầy lang ra đây càng chóng càng hay.

Gã quản gia vò đầu bứt tai có vẻ không hiểu, rồi gã ngơ ngẩn khẽ hỏi Quý Vương: -Thầy lang nào?

Quý Vương Cừu Minh tức giận nói: -Sao mi ngu thế! Trong trang ngoài y ra còn ai là thầy lang?

Hai bác nhà quê nghe Quý Vương nói, đưa mắt nhìn nhau. Hai người này không cần nói cũng biết là Ngọc Nô và Phan Tịnh giả dạng.

Ngọc Nô cùng Phan Tịnh thấy nói tới thầy lang, nghĩ ngay ra: -Đây là hắn nói đến Thượng Quan Từ, nhưng hắn gọi hai tiếng “thầy lang” để che mắt mình.

Gã quản gia chợt hiểu liền đáp ngay: -Dạ dạ! Trang chúa! Để tiểu nhân phái người đi mời thầy lang lại ngay.

Quý Vương chớp con mắt độc nhất luôn mấy cái rồi nói: -Đi đường phải cẩn thận nghe.

-Dạ!

Mấy người đi vào trong trang, mọi người trong trang đều tỏ ra khấn trương.

Phan Tịnh cùng Ngọc Nô đưa mắt nhìn nhau ra hiệu rồi nói với Quý Vương: -Đại quan nhân! Trời tối đến nơi rồi, chúng tôi xin cáo từ để ra đi.

Quý Vương Cừu Minh liếc con mắt vọ nhìn hai người rồi cười hề hề nói: -Hai vị sao lại nói thế? Hai vị đã là ân nhân cứu mạng cho tôi. Xin mời hai vị ở lại chơi ít hôm, rồi hãy đi không được hay sao?

Ngọc Nô nói: -Đa tạ Đại quan nhân! Chúng tôi tiện đường qua đây giúp người một chút có chi đáng kể. Chúng tôi còn mẹ già ở nhà trông đợi. Lòng tốt của Đại quan nhân chúng tôi xin lãnh là đủ.

Quý Vương cười nói: -Hai vị đã vào đây chẳng ở chơi được mấy ngày cũng ở lại một ngày rồi hãy đi.

Lão quay lại quát tả hữu: -Các người còn chưa đi dọn lấy một phòng tĩnh mịch để hai vị đại ân nhân của ta nghỉ ngơi ư?

Tả hữu dạ ran! Lão lại nhìn Phan Tịnh cùng Ngọc Nô bằng một vẻ trịnh trọng, rồi sai người đưa về phòng.

Phan Tịnh cùng Ngọc Nô tỏ vẻ nể lời chủ nhân không biết làm sao được, đành đi theo tên người nhà. Tay này ra chiều kín đáo, lặng lẽ đưa Phan Tịnh cùng Ngọc Nô đi vào không nói một câu nào.

Phan Tịnh và Ngọc Nô vừa đi vừa để ý nhận xét đường lối trong trang trại, thấy trang này rất rộng rãi. Cách kiến trúc lâu đài và cảnh vật rất có vẻ mỹ quan.

Ngọc Nô khẽ kéo áo Phan Tịnh nói nhỏ: -Tĩnh lang! Trang này nhất định có bố trí cạm bẫy.

Phan Tịnh gật đầu nói: -Nô muội coi bên kia có ao sen. Chẳng hiểu chúng ta có nên qua đấy không?

Ngọc Nô sinh lòng ngờ vực, đưa mắt ra hiệu cho chàng, Phan Tịnh liền hỏi gã đưa đường: -Này bác! Bác đưa chúng tôi đi đâu đây?

Tên người nhà liếc mắt lại nhìn chàng rồi đáp: -Hai vị đừng nóng nảy. Trang chúa ta tiếp đãi hai vị vào hạng người quê mùa thế này là nhất đó và được coi như quý khách.

Phan Tịnh thề lưỡi nói: -Chà chà! Nếu vậy chúng tôi ngại lòng quá!

Giữa lúc ấy có hai gã thiếu niên chừng mười bốn mười lăm tuổi, ăn mặc chỉnh tề đi đến. Gã dẫn đường liền nói: -Tôi đưa hai vị tới chỗ này thôi, còn từ đây đến canh lầu phía tây thì hai chú bé này dẫn các vị đi.

Nói xong gã đại hán trở gót đi luôn.

Hai gã thiếu niên chân tay mau lẹ, vừa trông bề ngoài đã biết ngay là chúng có võ công. Hai gã nhìn Phan Tịnh cùng Ngọc Nô vẫy tay ra hiệu đi theo chúng. Hai gã này cũng không nói một câu nào.

Phan Tịnh nhìn Ngọc Nô giơ tay ra hiệu rồi lặng lẽ theo sau hai gã thiếu niên.

Chẳng mấy chốc đã đi vòng vèo hết mấy luống hoa. Đến trước một tòa nhà đá.

Cách kiến trúc tòa nhà này rất công phu, trạm hoa, dát ngọc trông rất rực rỡ.

Ngọc Nô lè lưỡi nói: -Thiệt là một tòa lâu đài rất đẹp.

Hai gã đồng tử dẫn hai người đến trước lầu, rồi khê gõ cửa mấy tiếng. Đoạn chúng chẳng nói gì, đã trở gót đi ngay.

Hai gã đi rồi, Phan Tịnh khê bảo Ngọc Nô: -Nơi đây là căn cứ trọng yếu của Cửu Hoa Sơn Chúa. Luật lệ rất nghiêm mật. Từ giờ chúng ta phải cẩn thận lắm mới được, chớ để tiết lộ hành tung. Ngoài kia lão quỷ đã bảo người nhà đi kiếm thầy lang, chắc đó là Địa Quân Thượng Quan tiền bối. Thế nào ta cũng tìm cách để gặp mặt người và nếu có thể chúng ta cứu người ra.

Ngọc Nô đáp: -Phải rồi! Tiểu muội cũng nghĩ vậy. Nhưng chưa biết làm thế nào mà gặp được người?

-Để thăng thăng hãy tính. Từ giờ nếu có gì quyết định thì Nô muội nhìn ta đưa mắt hoặc giơ tay ra hiệu mà làm.

Phan Tịnh vừa dứt lời thì trong tòa thạch lâu có tiếng chân người vọng ra, rồi cánh cửa sơn son mở rộng.

Hai cô gái chừng ngoài hai chục tuổi xuất hiện, vái chào Phan Tịnh và Ngọc Nô nói: -Thưa hai vị quý khách. Bọn tiểu tỳ được lệnh trang chúa phải nghênh tiếp đại giá, xin mời hai vị vào.

Phan Tịnh đưa mắt nhìn Ngọc Nô ra vẻ ngại ngùng, nói: -Đại nương tử! Chúng tôi không dám vào nơi đây.

Ngọc Nô nói: -Chủ nhân có lòng tốt tiếp đãi mình còn sợ chi mà không vào. Suốt đời mình quê mùa hủ lậu, bữa nay nhờ Đại quan nhân tiếp đãi trọng hậu, mình cũng nên mở rộng tầm mắt.

Thế rồi nàng hớn hở đi vào.

Phan Tịnh chau mày nói: -Đại nương tử!... Bà làm thế thì tôi xấu hổ đến chết mất, ai lại vào nơi lịch sự này mà lại cười nói ầm ầm điếc cả tai?

Ngọc Nô cãi: -Chà! Ở đâu thì tôi cũng cười như vậy, ông không nghe được thì đừng nghe, việc tôi cười tôi cứ cười.

Phan Tịnh cùng Ngọc Nô gây lộn nhưng vẫn theo sau hai thị tỳ lên lầu.

Vừa vào tới nơi hai người thấy cách trần thiết đã giật mình. Trong nhà châu báu rực rỡ, toàn những đồ quý báu vô giá. Trên tường treo hoành phi họa đồ hiếm có, nhà thường không bao giờ nhìn thấy cảnh trang trí này được.

Hai ả thị tỳ đứng sau hai người nhẹ nhàng nói: -Tòa nhà này là nơi chứa đựng những đồ trân quý. Trừ phi có lệnh Trang chúa, còn bất luận là ai cũng không được vào. Đây là hai vị đặc biệt được Trang chúa trọng đãi, thật là tốt phước đó. Xin hai vị hãy ở đây thưởng ngoạn. Tiểu tỳ còn có việc khác không thể hầu tiếp lâu được. Mong rằng hai vị thông cảm cho.

Nói xong hai ả trở gót toan đi.

Phan Tịnh vội hỏi: -Chúng tôi ở đây đến bao giờ mới ra đi được?

-Trang chúa đã có lệnh phải chờ Ngài chữa thương xong mới để hai vị ra đi, ít nhất là ba ngày. Ở đây các đồ nằm, ngồi đều rất đầy đủ, và lát nữa sẽ có người đưa thức ăn đến. Hai vị cứ yên tâm chờ đợi.

Nói xong, hai cô gái trở gót đi luôn. Trong phòng chỉ còn lại hai người là Phan Tịnh và Ngọc Nô.

Ngọc Nô nhìn Phan Tịnh hỏi: -Tịnh lang định làm gì bây giờ?

Phan Tịnh ngẫm nghĩ một chút rồi đáp: -Tiểu huynh chắc rằng Thượng Quan tiền bối ít ra là phải nửa đêm mới tới đây. Vậy mình hãy ở đây một hôm rồi mai sẽ tính.

Ngọc Nô tươi cười hớn hở, vì nàng thấy được ở cùng Phan Tịnh một đêm. Vào khoảng canh hai, hai người chợt nghe tiếng ngựa hí vọng lại.

Phan Tịnh ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi Ngọc Nô: -Bây giờ thương thế Nô muội đã đỡ chưa? Tiểu huynh xem bản lãnh của Nô muội có thể xuống lầu thám thính được đó.

Ngọc Nô gật đầu đáp: -Được lắm! Tiểu muội muốn thử xuống xem. Nếu có cơ hội, tiểu muội sẽ cướp y đem lên đây!

Phan Tịnh dặn: -Nô muội! Nô muội nên nhớ rằng hiện giờ chúng ta đã sa vào nơi đầm rồng hang cọp. Nô muội phải cẩn thận đừng có vọng động.

Ngọc Nô khẽ mở hé cửa sổ nhìn xuống, thấy dưới lầu bốn bề tịch mịch. Cách phòng bị dường như cực kỳ nghiêm mật. Nàng quay lại bảo Phan Tịnh: -Tịnh lang! Bên dưới canh phòng nghiêm mật lắm. Nếu không may bị họ phát giác thì nguy lắm đó. Ta phải tính kế nào cho chắc hơn.

Rồi nàng nói tiếp: -Tịnh lang! Tiểu muội có một kế, nhưng Tịnh lang phải chịu khổ một chút.

-Nô muội có kế gì. Tiểu huynh dù phải chịu khổ một chút cũng không sao, chỉ cần mau khôi phục lại công lực để đến khe Lạc Hiền tìm gia gia. Dù khổ sở đến đâu tiểu huynh cũng chịu được.

-Vậy thì hay lắm! Tiểu muội đã học được phép điểm huyết ngược lên. Người bị điểm huyết da thịt co rúm lại, miệng sùi bọt trắng. Tuy đau khổ, nhưng thần trí vẫn tỉnh và vẫn có thể mở miệng rên xiết được. Tịnh lang tính cách đó được chăng?

Phan Tịnh cả mừng nói: -Kế đó rất hay! Ta chỉ kêu réo lên làm kinh động bọn chúng thì chúng phải tìm thầy thuốc đến. Không chừng chúng lại kêu Thượng Quan tiền bối đến với mình thực là tuyệt.

Ngọc Nô hỏi: -Nhưng không hiểu bây giờ Thượng Quan tiền bối đã đến chưa?

-Không cần! Chúng ta cứ thử xem.

-Hãy khoan lại một chút. Địa Quân tiền bối dù có đến đây cũng còn chữa thương cho lão quỷ trước, đâu đã được rảnh? Thời cơ thuận lợi nhất là vào khoảng cuối canh tư. Nếu quả nhiên người đã tới đây, chúng ta mạo hiểm một phen cứu người ra khỏi đầm rồng hang cọp này.

Phan Tịnh mắt sáng lên nói: -Thế cũng được!

Vào khoảng canh tư, trong tòa lầu phía Trang Vĩnh Phát bỗng nhiên vang lên những tiếng rú ghê hồn, như quỷ khóc lang gào. Tiếng rú như đâm vào trái tim người ta.

Dưới chân lầu, bóng đen lập tức xẹt lên lầu lớn tiếng hỏi: -Trong lầu có chuyện chi vậy?

Một âm thanh đàn bà kêu trời đáp: -Chết đến nơi rồi! Ông già tôi bệnh cũ lại lên cơn. Nguy to rồi! Xin kêu hộ thầy lang giúp. Vị nào có hảo tâm xin tìm cách cứu mạng cho y.

Cách một tiếng! Cánh cửa sổ mở ra. Ba đại hán võ trang nhảy vào. Chúng đưa mắt nhìn ông già nhà quê toàn thân co rúm, miệng sùi rãi trắng, rên la ầm ĩ.

Ba gã áo đen nhìn nhau hỏi: -Bây giờ làm sao?

Gã khác đáp: -Mau đi bắt Sơn chúa!

Ngọc Nô đứng bên dậm chân la lối om sòm: -Mau lên! Y chết đến nơi rồi!

Một gã áo đen vụt đi luôn. Gã khác lạnh lùng nhìn Ngọc Nô nói: -Mụ làm gì mà kêu lớn thế? Trang chúa đang chữa thương, mụ chớ làm phiền nhiễu.

Ngọc Nô vẫn chu chéo lên: -Ta không biết! Vị Đại quan nhân lưu chúng ta lại đây. Người coi đó, không cứu gấp thì y chết đến nơi rồi.

Gã này lại hốt hoảng vù vù chạy đi luôn.

Phan Tịnh cùng Ngọc Nô thấy bọn họ đi hết rồi, vẫn kêu la hò hét. Nhưng hai người đưa mắt nhìn nhau mỉm cười.

Lát sau, cửa lầu mở ra, hai ả thị tỳ gặp lúc ban đầu bây giờ lại chạy nhanh lên.

Chúng vừa thấy tình trạng Phan Tịnh, vội khuyên nhủ Ngọc Nô: -Bà đừng la nữa, thầy lang sắp tới nơi rồi, thế nào cũng cứu được ông ta, không ngại gì đâu.

Ngọc Nô giả vờ lắc đầu nói: -Không! Ta không tin được! Bệnh y trừ mầu thân ta không người nào chữa được. Bữa nay đáng lẽ chúng ta về thành thì không sao cả.

Hai ả thị tỳ cũng thấy phiền lòng, nhưng vẫn khuyên giải: -Thầy lang chúng tôi đây không có bệnh nào là người không chữa được. Bà chỉ cứ yên lòng!

Quả nhiên ả vừa dứt lời, bỗng nghe dưới lầu có tiếng leng keng. Thị tỳ nói: -Ông thầy đã đến đó! Bà chỉ không lo gì nữa!

Dưới lầu hai gã đại hán đi trước, theo sau là một lão già gầy còm, vẻ mặt lão lo buồn, chân tay đều đeo khóa sắt để kèm giữ.

Ngọc Nô thấy vậy giật mình, nghĩ thầm: -Coi tình trạng này thì đây đúng là Địa Quân tiền bối rồi, không sai nữa!

Nhưng Phan Tịnh thấy tình trạng ông già như vậy, cơn giận lại nổi lên. Chàng gầm lên thiệt to.

Ngọc Nô lớn tiếng hỏi: -Thầy lang đâu?

Thị tỳ trở người đeo xiềng đáp: -Không phải thầy lang là gì kia?

-Người nói láo! Đây là tù phạm chứ thầy lang bao giờ?

Thị tỳ bật cười đáp: -Bà chỉ đừng coi thường y. Ông nhà ta mà được y chữa bệnh là kiếp trước đã tu mấy đời rồi đó.

Ả nói xong đứng tránh ra một bên.

Ngọc Nô quay lại toan cất tiếng gọi người bị đeo xiềng, chợt thấy cặp mắt lão loang loáng nhìn thẳng vào mặt nàng. Ngọc Nô không khỏi kinh hãi nghĩ thầm: -Lão này quả nhiên danh bất hư truyền. Đường như lão đã khám phá ra mình bôi thuốc đổi sắc mặt rồi.

Nàng vội bước ra đón tiếp, nói: -Xin thầy cứu giúp cho!

Nàng đảo mắt nhìn ra phía ngoài, thấy hai gã áo đen, mặt lạnh như tiền, đứng chực dường như để giám sát người bị đeo xiềng.

Ngọc Nô vừa kêu thầy lang cấp cứu vừa vận chân khí dùng thuật “Phúc ngữ truyền âm” hỏi: -Phải chăng lão gia là Địa Quân tiền bối? Xin ra hiệu cho tiểu nữ biết.

Người đeo xiềng liền nhe răng ra chứ không nói gì.

Ngọc Nô liền ngấm ngấm xuất hiện bản tướng một chút. Nàng đưa cặp mắt nhìn quanh rồi đột nhiên la lên một tiếng, và quát hỏi: -Các người để ông thầy đeo xiềng đeo khóa thì làm sao mà chữa bệnh được?

Rồi nàng chạy ra cửa gọi: -Này các vị! Mau lên cởi khóa cho y.

Hai đại hán võ trang đứng ngoài cửa lầu, thấy nàng la ó một cách vô ý thức thì trừng mắt nhìn nàng. Còn gã nữa lên tiếng: -Bà làm gì...

Gã nói chưa hết câu, Ngọc Nô đã ra tay nhanh như chớp điểm huyệt luôn cả bốn gã đại hán.

Hai ả thị tỳ thấy vậy toan mở miệng kêu lên, nhưng Ngọc Nô đã phát nhanh tay áo một cái. Chúng liền ngã lảo ra và thất khiếu chảy máu tươi.

Địa Quân Thượng Quan Từ đứng đó tưởng chừng như mình đang ở trong giấc mơ. Lão lặng lẽ đứng coi cuộc diễn biến.

Ngọc Nô lại lặng người đến bên Phan Tịnh vẫy chàng một cái.

Phan Tịnh liền đứng lên nhìn Địa Quân và lạy một lạy, nói: -Điệt nhi là Phan Tịnh, xin khấu đầu bái Thượng Quan thúc thúc.

Ngọc Nô vẫn nói: -Rồi hãy bái kiến! Thời gian gấp rút lắm rồi!

Đoạn nàng phát huy nội lực bẻ xiềng xích cho Thượng Quan Từ và khẽ hỏi: -Địa Quân tiền bối! Tiền bối còn võ công không?

Địa Quân lắc đầu đáp: -Bây giờ sức ta không trối nổi con gà.

Ngọc Nô kinh ngạc đảo mắt nhìn quanh rồi chạy vụt ra, thoáng cái đã mất hút.

Chẳng mấy chốc, dưới lầu gần xa vang lên những tiếng rên ư ử. Phan Tịnh cùng Địa Quân sợ hãi run lên.

25. Nhìn Hiên Diệt Thúc Thúc Đau Lòng

Trong tòa tịch thất, Phan Tịnh buông một tiếng thở dài: -Nô muội! Không ngờ chúng ta khéo quá hóa vụng mất rồi!

Vừa dứt lời, một bóng người vụt hiện ra, Ngọc Nô đáp: -Chưa chắc đâu! Tịnh lang! Lão tiền bối! Chúng ta đi thôi. Nếu chậm thì không kịp nữa.

Rồi nàng không suy tính gì thêm, giơ hai tay ra mỗi tay cấp một người, trèo cửa sổ vượt ra ngoài, tung mình nhảy xuống, nhưng chân nàng chưa chấm đất thì trong bóng tối có tiếng người cười hả hả nói: -Đưa bớt cho ta một người.

Ngọc Nô nhận ngay ra là tiếng của Nhân Kiệt La Siêu, nàng mừng quá nói ngay: -Xin tiền bối đón lấy!

Nàng nói một tay ra đưa Địa Quân cho Nhân Kiệt. Nhân Kiệt đón lấy rồi nổi lên một tràng cười rộ.

Giữa lúc ấy, cả bốn mặt tám phương đều nổi lên hồi hiệu còi báo động. Phan Tịnh đã mất hết võ công, chàng nằm yên trong cánh tay Ngọc Nô mà lòng sợ hãi khôn xiết! Bỗng ba gã áo đen nhảy xổ vào Nhân Kiệt La Siêu.

Nhân Kiệt lại càng cười rộ, vung tay một cái, ba gã áo đen cùng rú lên. Họ đã bị hất ngã ra xa ngoài mấy trượng.

Phan Tịnh khẽ bảo Ngọc Nô: -Nô muội! Nàng coi võ công La thúc thúc có ghê không? Không biết mấy năm người ẩn nấp ở đâu mà luyện thành bản lãnh cao cường đến thế!

Ngọc Nô cười đáp: -Tịnh lang! Nếu chàng học công phu trong “Vô tình kinh” thì có thể còn tiến bộ hơn La thúc thúc nữa là khác.

Phan Tịnh nín thinh suy nghĩ không trả lời.

Bất thành lình hai gã áo đen khác nhảy xổ tới, lớn tiếng quát: -Cặp nam nữ chó má này ở đâu đến? Mau chịu trối đi. Trang Vinh Phát này không bao giờ để cho bọn mi giở trò càn rỡ.

Ngọc Nô né mình tránh khỏi rồi quát lớn: -Ta để cho bọn mi tự liệu lấy thân trốn đi là hơn, nếu không thì lại sẽ cùng chung số phận với những tên kia đấy.

Hai gã áo đen tức giận gầm lên, thêm mấy gã khác tiếp tục xông vào.

Phan Tịnh lớn tiếng giục: -Nô muội! Nàng còn nể nang gì chúng mà không ra tay đi? Bọn môn hạ Quỷ Vương toàn là quân ma quỷ, tên nào cũng đáng chết cả.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, lại thêm mười mấy tên áo đen nữa xông vào vây chặt lấy Ngọc Nô và Phan Tịnh. Giả thử lúc này nàng phóng chưởng ra thì đánh lui được bọn chúng ngay. Nhưng thấy đối phương vẫn chưa dùng toàn lực tấn công, Ngọc Nô khẽ nói: -Tịnh lang! Tiểu muội khó mà nhẫn tâm

hạ thủ được. Chàng coi đó thì biết, toàn hạng thiếu niên mười mấy tuổi, mình giết đi thật là đáng tiếc và tội nghiệp cho chúng.

Phan Tịnh cười đáp: -Nô muội! Nàng bản tính nhân từ không hạ thủ đánh chúng, nhưng chúng sẽ đẩy nàng vào chỗ chết đó. Nô muội hãy nghe lời ta, phóng tâm hạ chết chúng đi. Bữa nay hạ được tên nào là bớt được một phần áp lực của đối phương về sau.

Giữa lúc này, từ tòa nhà ở đằng xa vang lên một tiếng hú kinh hồn. Mười mấy gã áo đen đang vây Ngọc Nô cũng hú lên để trả lời.

Trên nóc nhà, một lão già mặt xấu như quỷ sứ, mình mặc áo đen nhảy ngay xuống, nhập vào hàng ngũ bọn thiếu niên áo đen.

Bọn thiếu niên thấy lão đến, tinh thần liền phấn khởi, quát lên một tiếng rồi phóng chưởng vù vù đáng ra.

Ngọc Nô cười lạt một tiếng, liệng người như cánh bướm lượn giữa đám hoa. Nàng luồn vào giữa các làn chưởng phong, tránh đông né tây, mà bọn áo đen không làm cách nào đụng được đến tà áo nàng.

Phan Tịnh nóng nảy hỏi: -Nô muội! Sao nàng vẫn chưa ra tay? Vừa rồi tiểu huynh còn ở trong nhà tỉnh thất, đã nghe thấy nàng đánh bọn chúng kêu oai oái, sao bây giờ nàng lại mềm lòng như vậy?

Ngọc Nô cười đáp: -Tiểu muội muốn bắt lão già xấu xa kia!

Phan Tịnh đưa mắt nhìn ra, la lên một tiếng rồi nói: -Hắn là một trong bọn Ngũ Quỷ môn đồ của Quỷ Vương, và đã được chân truyền của môn phái. Công lực hắn gần bằng sư phụ hắn rồi. Nàng phải cẩn thận lắm mới được.

Phan Tịnh vừa dứt lời thì từ trên nóc nhà mé tả lại thêm hai bóng đen nhảy xuống, cũng là hai lão già mặt mũi cực kỳ xấu xa. Đồng thời từ nóc nhà phía trước mặt cũng xuất hiện hai lão nữa, và toàn xấu như quỷ sứ.

Phan Tịnh kinh hãi nói: -Bọn Ngũ Quỷ môn đồ đến cả rồi. Nô muội phải tính kế rời khỏi nơi đây ngay. Tất cả bọn này đều trưởng lão tinh thâm, lại nham hiểm độc địa nữa. Nô muội thế cô mà tiểu huynh võ công bị mất hết, còn phải nhờ Nô muội bảo hộ. Nếu còn trùng trùng thì nguy đấy.

Ngọc Nô đáp: -Tịnh lang nói phải đó! Chúng ta chuẩn sớm đi là hơn!

Nàng vừa nói tới đó, thì bên kia Nhân Kiệt La Siêu nổi lên một tràng cười khanh khách, gọi to: -Hóa tử lão đệ! Lão đệ cũng đến đây ư? Sao không thò mặt ra còn rụt rè nấp nách như một cô gái mới về nhà chồng?

Lão nói xong lạng người về phía Ngọc Nô.

Một trong bọn Ngũ Quỷ môn đồ thấy Nhân Kiệt La Siêu lướt tới liền hô to: -Tấn công!

Mười mấy gã áo đen reo hò giơ tay như móc câu, cả bốn mặt tám phương nhắm chụp vào Ngọc Nô.

Một lão mặt mũi cực kỳ xấu xa vung tròn hai tay, rồi phóng chưởng đánh vào trước ngực Ngọc Nô.

Phan Tịnh nằm trong nách Ngọc Nô thấy vậy la thảm: -Chết rồi! Nô muội tuy bản lãnh cao cường, nhưng một mãnh hổ sao chống nổi cả đàn cáo được?

Ngờ đâu sự thật lại trái ngược, Ngọc Nô ngưng thần đứng yên vững như trái núi, người không nhúc nhích.

Nàng chờ cho bọn thiếu niên ra chiêu “Ngũ Quỷ siêu hồn trảo”, bấy giờ nàng mới vung một tay lên múa tít, lập tức bóng chưởng trùng trùng điệp điệp, nàng quát lên một tiếng: -Mau!

Cả mười mấy gã thiếu niên áo đen đồng thời rú lên những tiếng bi thảm, và hết thấy đều loạng choạng lùi lại, máu chảy lai láng.

Ngọc Nô vẫn chưa dừng tay. Nàng lạng người một cái nhảy xổ vào lão già xấu xa.

Lão gầm lên một tiếng, vung hai chưởng đánh mạnh ra.

Ngọc Nô cười gằn một tiếng. Nàng né người tránh trong bóng chưởng và lớn tiếng hỏi: -Tịnh lang! Đối phó với lão bằng cách nào đây?

Phan Tịnh không cần nghĩ ngợi gì, buột miệng đáp ngay: -Giết phút đi!

“Sầm” một tiếng, chưởng chạm nhau.

Rồi một tiếng rú vang lên. Một lão già trong đám Ngũ Quỷ môn đồ bắn tung ra ngoài nằm trượng chết tươi ngay.

Ngọc Nô nói bằng một giọng thê thảm: -Tịnh lang! Tiểu muội vừa mới ra tay đã sát hại mười mấy gã. Tiểu muội không muốn ra tay hạ thủ nữa.

Phan Tịnh cả kinh hỏi: -Cả mười mấy gã thiếu niên chết hết rồi ư?

-Chúng đều bị gãy một tay, dù có sống cũng như chết.

Phan Tịnh vội liếc mắt nhìn xuống đất, thấy những cánh tay bị đứt rớt xuống máu thịt bầy nhầy. Chàng run lên nói: -Nô muội! Bản lĩnh nàng thật là ghê gớm!

Ngọc Nô lắc đầu buồn rầu đáp: -Đây toàn là công phu trong “Vô tình kinh”. Tiểu muội thấy tàn ác quá nên không muốn dùng đến.

-Nô muội! Tâm địa nàng thiện lương, tất được hoàng thiên bảo hộ.

Giữa lúc ấy Nhân Kiệt La Siêu đã đến gần, cười hỏi: -Chỗ này thế là xong rồi. Người còn trù trừ gì nữa?

Ngọc Nô đáp: -Chính thế! Ta nên rời khỏi nơi đây càng sớm càng hay.

Bỗng một trận cười rộ vang lên rồi có tiếng nói: -Có lý đâu bỏ đi một cách dễ dàng như thế được? Lão quỷ đã dựng lên tòa trang viên lớn lao này mà chẳng nói gì đến lão hóa tử, khi nào lão hóa tử chịu bỏ đi ngay?

Tiếng nói vừa dứt, một lão già đầu bù tóc rối, mình khoác áo vá trăm mảnh, mùi hôi nồng nặc xông ra khiến mọi người phải buồn nôn. Tay lão cầm một cái hồ lô lớn sơn đỏ, lão ngửa cổ dốc hồ lô rượu vào miệng nuốt ừng ực mấy hơi rồi đột nhiên quăng lại chỗ La Siêu cười ha hả nói: -La ca ca! Mấy năm nay ca ca tưởng lão hóa tử chết rồi phải không? Bây giờ lão hóa tử tạm mượn cái này làm lễ, để mừng La ca ca đã được bình yên trở về.

Nhân Kiệt La Siêu cũng cười khanh khách, giơ tay ra đón lấy hồ lô, ghé miệng vào uống ồng ộc.

Giữa lúc La Siêu nốc rượu, đột nhiên đánh “bình” một tiếng, và tiếp theo là một tiếng hú thê thảm. Cái Vương Tử lại cười ha hả một hồi.

Nguyên khoảng thời gian chớp nhoáng này, lão đã phóng chưởng ra đánh chết một tên trong bọn Ngũ Quỷ môn đồ.

Nhân Kiệt La Siêu uống mấy hớp rượu rồi cất tiếng khen: -Rượu ngon quá!

Lão vung tay quăng hồ lô trả lại cho Cái Vương Tử, đồng thời điểm chân xuống đất, lạng người đi nhanh như chớp để đánh một tên khác trong bọn Ngũ Quỷ môn đồ.

Gã này kinh hãi la lên: -Phải chăng người là Nhân Kiệt trong bọn Ngũ Tuyệt?

Nhân Kiệt La Siêu cả cười đáp: -Nhân lực mi khá đấy!

Lão nói chưa dứt lời đã giơ tay lên một cái, gã kia kêu rú lên ngã lăn xuống đất.

Bọn Ngũ quỷ môn đồ chỉ còn có hai tên. Chúng la lên một tiếng kinh hãi rồi bỏ chạy mất. Nhân Kiệt cùng Cái Vương Tử lớn tiếng cười rộ nói: -Rượu ngon! Rượu ngon!

Hai lão này ý hợp tâm đầu, khoa chân múa tay ra chiều cao hứng lắm.

Phan Tịnh cùng Ngọc Nô thấy vậy cũng hơn hớn tươi cười.

Giữa lúc mãi vui quên hết lo âu, bất thành lình trên không vang lên mấy tiếng quạ kêu. Một bóng trắng từ ngoài trăm trượng chớp mắt đã xẹt tới. Bóng người lạng đi nhanh quá phát ra tiếng vù vù và xen lẫn với tiếng vạt áo kêu phành phạch. Người này nhảy xuống giữa trường một cách mau lẹ, khiến cho ai nấy cũng phải lắc đầu khen ngợi.

Mấy người để ý nhìn xem con người cao lênh khênh và gầy nhom, toàn thân mặc áo trắng này là ai, thì Phan Tịnh buột miệng la lên: -Hắn là một trong tám đại trưởng lão phe Thất Tuyệt giáo.

Trên không bỗng có tiếng chim vỗ cánh, thì ra hai con quạ lông xanh thẫm bay tới nơi đáp xuống đậu vào hai vai lão áo trắng.

Lão áo trắng cười lạt nói: -Chính thị! Lão phu là Tự Tấn trưởng lão phái Thất Tuyệt giáo. Người nào được lão phu thân đến đưa tin, nếu không được phúc tất là phải gặp họa.

Nhân Kiệt La Siêu vẻ mặt nghiêm trang hỏi: -Lão phu cũng biết rằng “Thiên lý báo tang” không có việc quan trọng tất chẳng lộ diện. Lão đến đây có việc gì?

Tự Tấn trưởng lão cười khẩy đáp: -Lão phu được giáo chủ cho hay Nhân Kiệt La Siêu, một người trong Ngũ Tuyệt ở Kinh đô, có ý dòm dỏ những môn võ học bí mật của bản giáo, đáng lẽ phải chém đầu hắn để răn mọi người. Nhưng bản giáo mới vào đây và đang lúc cần người, nên tạm thời miễn tội và hạn cho trong vòng mười ngày phải đến yết kiến giáo chủ bản giáo, và được liệt vào hàng trưởng lão thứ chín để đổi tội lập công. Nếu không chịu tuân lệnh sẽ bị tróc nã đem về trị tội.

Nhân Kiệt La Siêu biến sắc, rồi lại cười ha hả nói: -Quý giáo chủ trời cho có nhiều ý kiến lạ đời. Lão phu khi nào chịu làm vầy cánh cho lũ cọp dữ?

Tự Tấn trưởng lão sa sầm nét mặt, cầm một chiếc đồng bài giơ lên, ánh sáng lấp lánh rồi liệng xuống đất. Hắn trầm giọng nói: -Thế là nhiệm vụ của lão phu xong rồi. Thuận theo hay không là tùy ở người, lão phu xin cáo từ.

Nói xong lão điểm chân xuống đất vọt tung người lên không mà đi. Thật là một thân pháp mau lẹ vô cùng. Lúc đến cũng như lúc đi, đều không ai nhìn rõ tông tích.

Trong trường trở nên tịch mịch.

Nhân Kiệt La Siêu bật cười, nhưng chỉ thấy mặt lão lay động chứ không phát ra tiếng.

Phan Tịnh cùng Ngọc Nô cũng cảm thấy vụ này nghiêm trọng phi thường. Nhân Kiệt về địa vị cũng như về danh vọng cao là thế, mà đã lộ vẻ khấn trương thì chắc không phải chuyện tầm thường.

Cái Vương Tử là người phóng đảng giang hồ cũng ra chiều nghiêm trọng hỏi ngay: -La ca ca! Vụ này rắc rối đấy. Ca ca tính thế nào?

Nhân Kiệt liền quát lên: -Quân giặc chó má! Chúng muốn gây sự với lão phu để lão phu liệu xem.

La Siêu nói xong vẫy tay một cái, tấm đồng bài dưới đất đột nhiên bay vào tay lão.

Lão vận công lực vào tay vỗ viên tấm đồng bài.

Râu tóc lão đứng dựng lên, cặp mắt trở ra.

Chỉ trong khoảnh khắc tấm đồng bài bị vo tròn lại như viên đạn. Xem thế đủ biết công lực lão thâm hậu vô cùng.

La Siêu lại ngửa mặt lên cười rộ: -Hóa tử lão đệ! Bữa nay ta sẽ cùng lão đệ uống cho say khướt một bữa.

Rồi quay lại bảo Ngọc Nô: -Đi thôi.

Lão cấp Địa Quân chạy trước, Cái Vương Tử cùng Ngọc Nô hộ vệ Phan Tịnh đi sau.

Giữa lúc ấy, phía sau có một thanh âm quái gở quát lên the thé: -La lão thất phu! Một ngày kia ta sẽ đến lột da mi ra.

Nhân Kiệt quay lại trợn mắt nhìn. Lão vung tay một cái, ánh vàng lóe lên, tấm đồng bài vo viên vụt bay ra. Lão quát hỏi: -Con quỷ già kia! Mi còn dám lộ mặt ra ư? Có giỏi thì đón lấy viên đạn này.

Viên đạn liệng ra rít lên veo veo, rồi nghe đánh cạch một tiếng, là đã xuyên qua bức tường ở phía sau lưng.

Mấy người thì triển khinh công ra khỏi hậu viên Vĩnh Phát, rồi đi một lúc nữa thì đến dưới cổng thành Yên Kinh.

Nhân Kiệt tung người nhảy lên vượt qua bức tường thành, Cái Vương Tử cùng Ngọc Nô cũng kế tiếp nhảy qua khỏi bờ tường thành, rồi chạy đi chừng hơn một dặm thì đến mấy quán cơm nhỏ.

Nhân Kiệt đến quán cuối cùng gõ cửa gọi luôn mấy câu: -Lão Đồ mở cửa cho ta! Lão Đồ mở cửa cho ta!

Trong quán có tiếng người cầu nhàu: -Ai đó? Nửa đêm còn gõ cửa?

Cửa quán kẹt mở ra, một lão già mắt nhắm mắt mở thò đầu qua khe cửa, nhìn thấy La Siêu cười rộ nói: -Ủi chà! Tại hạ cứ tưởng ai? Té ra ông bạn già. Tôi cũng đoán trước chỉ có ông là giờ này còn đến gõ cửa.

Nhân Kiệt cười ha hả nói: -Lão Đồ! Mau lấy một vò ra đây! Ta khát muốn chết rồi.

-Chà! Có có! Hãy vào trong quán đã!

Lão Đồ xem chừng được món bở, hấp tấp chạy vào nhà trong.

Nhân Kiệt kêu mọi người vào theo rồi đóng cửa lại. Nhân Kiệt đặt Địa Quân xuống nói: -Thượng Quan lão nhi lúc này lão đừng buồn nhé!

Ngọc Nô cũng đặt Phan Tịnh xuống. Phan Tịnh vội thi lễ cùng Địa Quân, Nhân Kiệt và Cái Vương Tử.

Nhân Kiệt và Cái Vương Tử không muốn lễ nghi phiền phức, liền gạt đi: -Thôi đừng giở trò khách sáo nữa.

Lão Đồ đem ra một vò rượu, Nhân Kiệt và Cái Vương Tử mở vò ra uống liền.

Địa Quân từ lúc gặp mặt Phan Tịnh đến giờ chưa nói câu gì, bây giờ gương cặp mắt nhìn Phan Tịnh hỏi: -Người là con Phan Khôn phải không?

Phan Tịnh đáp: -Chính phải!

Phan Tịnh nhìn khắp thân thể Địa Quân. Mắt lão sâu hoắm, người gầy guộc. Nét mặt lão nghiêm trang, trầm mặc ít nói, nhưng có dáng điệu chính phái đáng kính. Phan Tịnh cúi đầu xuống khẽ nói: -Thượng Quan thúc thúc có điều gì dạy bảo chăng?

Địa Quân Thượng Quan Tử khẽ lắc đầu thở dài đáp: -Vô lâm đại loạn, lạc lõng hết cả. Hỡi ơi!...

Lão thở dài, vẻ mặt buồn rầu ngửa mặt trông trời, ngơ ngẩn xuất thần.

Phan Tịnh ngạc nhiên khẽ hỏi: -Tại sao Thượng Quan thúc thúc lại thở dài?

Địa Quân nở một nụ cười ảm đạm đáp: -Hiện diệt! Không phải lão phụ buồn vì hiện diệt mà nghĩ tới phụ thân người bản lãnh hơn đời, xưng hùng trong vũ nội. Ngoại hiệu y là Thiên Hiệp đã gây nên sự nghiệp anh hùng. Hay đâu người thừa kế y cũng cốt cách thanh kỳ, thật là một trang kỳ tài để luyện võ, trăm đời khó tìm thấy một. Thế mà toàn thân người nhũn ra không có chút võ công nào. Há chẳng đáng buồn sao?

Địa Quân nói vậy khiến cho Phan Tịnh mồ hôi toát ra đầm đìa, chàng lẩm bẩm: -Thượng Quan thúc thúc là một tay danh y trong vũ nội, quả nhiên có con mắt phi thường. Thúc thúc vừa nhìn qua đã biết mình mất hết công lực, ấy là sự việc mới vừa phát sinh ra, chưa đầy hai ngày cũng không qua mắt người được.

Phan Tịnh toan trả lời, đột nhiên Địa Quân tựa hồ như tinh thần chấn động. Cặp mắt y chăm chú nhìn Phan Tịnh khẽ hắng giọng hai tiếng rồi nghiêm nghị bảo: -Người đưa tay cho ta coi.

Phan Tịnh đưa tay ra. Địa Quân đặt ba ngón tay lên cổ tay chàng, rồi đứng dậy hỏi: -Hiện diệt! Tâm mạch người thế nào?

Lúc này Nhân Kiệt và Cái Vương Tử rượu đã ngà ngà cùng bước lại gần. Nhân Kiệt lên tiếng nói: -Thượng Quan lão huynh! Thiên hạ chẳng ai là người không kính trọng La Siêu này, nhưng người ta càng bội phần lão huynh hơn, vì uy thực của lão huynh có thể cứu sống lại người đã chết, làm cho xương trắng hóa ra có thịt một cách dễ dàng. Hiện nay vô lâm đại loạn khó kiếm được bậc kỳ tài. Diệt nhi đây bị thương về tuyệt chiêu “Vô Ảnh Đoạn Hồn Thủ” của con gái Thất Tuyệt giáo chủ, tâm mạch gã đã bị đứt hết. Bây giờ hoàn toàn trông cậy vào lão huynh.

Cái Vương Tử không biết chuyện, nghe La Siêu nói vậy thì giật mình kinh hãi hỏi Phan Tịnh: -Người bị vậy thật ư?

Phan Tịnh buồn bã gật đầu.

Địa Quân vẫn xuất thần, vẻ mặt trang nghiêm xem mạch cho Phan Tịnh, hồi lâu lão mới buông tay chàng ra. Lão đứng dậy lẳng lẳng bước tới trước mặt Nhân Kiệt. Đưa tay ra với lấy một bát rượu uống một hơi cạn sạch. Lão lại uống luôn hai bát nữa. Cử động bất thường này của Địa Quân khiến cho Nhân Kiệt, Cái Vương Tử, Phan Tịnh cùng Ngọc Nô phải kinh hãi.

Nhân Kiệt không nhịn được, cầm lấy tay Địa Quân hỏi: -Thượng Quan huynh, không cứu được nữa ư?

Địa Quân nhìn La Siêu bằng con mắt thất thần đầy vẻ thất vọng.

Nhân Kiệt lùi lại một bước, ấp úng không nói nên lời.

Địa Quân lúc này đã định thần, lão bình tĩnh đến trước mặt Phan Tịnh và nét mặt lão đã hòa hoãn hơn trước một chút. Lão nói: -Hiền đệ! Tâm mạch người bị đứt cả. Lão phu xem ra thì dường như lúc ấy người đã uống một thứ lương dược, nên mới sống được đến ngày nay. Nhưng nếu muốn khôi phục lại công lực, e rằng khó có cơ hội nữa.

Phan Tịnh toàn thân run bắn lên, đột nhiên lùi lại ba bước kinh hãi nói: -Không còn có hy vọng gì nữa ư?

Ngọc Nô lòng đau như cắt. Nàng đến sau lưng Phan Tịnh đỡ lấy chàng, dịu dàng nói: -Tĩnh lang! Hãy bình tĩnh lại! Tiểu muội tưởng còn có biện pháp chữa được.

Phan Tịnh sắc mặt lúc xanh lè, lúc trắng bệch, chàng không nghe rõ lời Ngọc Nô mà cũng không biết Ngọc Nô đang đỡ mình. Người chàng vẫn run bắn bật, miệng lẩm bẩm: -Thế là mình hết thời.

Rồi chàng lại quát to: -Còn bao nhiêu chuyện chưa làm xong, ai sẽ hoàn thành cho ta bây giờ?

Ngọc Nô lại cất tiếng khuyên nhủ: -Tĩnh lang! Chàng hãy bình tĩnh lại. Bất luận gặp trường hợp nào có bình tĩnh mới từ từ tìm ra được biện pháp. Dù chàng có bị thương hay xúc động cũng chẳng ích gì.

Phan Tịnh lắc đầu nói: -Nô muội! Tiểu huynh rất cảm ơn Nô muội. Xin Nô muội hãy tạm lui ra để tiểu huynh ngẫm yên một chút.

Ngọc Nô buông tay ra rồi đứng tránh sang một bên.

Phan Tịnh đứng ngây người ra như kẻ bị mất hồn.

Nhân Kiệt cùng Cái Vương Tử lúc này cũng xúc động dị thường, ôm cả vò rượu lên nốc ừng ực. Nhưng Địa Quân đã bình tĩnh lại, lão vẫn nhìn Phan Tịnh chăm chăm.

Trong tiểu điểm im lặng như tờ.

Hồi lâu, Địa Quân vẫn lẩm bẩm một mình: -Không hiểu y còn sống không?

Trong quán dường như không ai nghe tiếng lão nói, chỉ mình Ngọc Nô chú ý.

Nàng thoáng nghe lão hỏi vậy, thì mắt sáng lên hỏi lại: -Ai? Lão tiên bối bảo ai còn sống không?

Địa Quân đưa mắt nhìn Ngọc Nô đáp: -Xích Lô Thần Quân.

Ngọc Nô giương cặp mắt thao láo lên hỏi: -Xích Lô Thần Quân ư? Người là gia gia tiểu muội. Sao người lại chữa thương được cho Tịnh lang?

Địa Quân thấy sự bất ngờ, lão run lên hỏi: -Người là cháu gái Xích Lô Thần Quân ư? Theo chỗ ta biết thì Xích Lô Thần Quân chưa có truyền nhân. Năm mươi năm trước đây, bà vợ Xích Lô Thần Quân hiệu là Vô Tình phu nhân. Bà ta đã gây ra bao cuộc giết chóc trên chốn giang hồ, khiến các bạn võ lâm, các nhà ẩn sĩ nổi lòng phẫn khích. Vụ xảy ra ở Côn Lĩnh đã bức bách Vô Tình phu nhân cùng một cô gái nhỏ chôn mình ở dưới đáy đầm Tuyệt Lâm. Xích Lô Thần Quân nhân ở ẩn sớm hơn, nên thoát được tai nạn đó, nhưng làm gì lão có cháu gái?

Ngọc Nô đáp luôn: -Phải đó, phải đó! Tiểu nữ chính là tôn nữ của Thần Quân. Mẫu thân tiểu nữ là con gái Vô tình phu nhân. Năm đó thoát được đại nạn rồi liền trốn vào trong đại nội để lánh nạn. Sau được vua Thần Tôn ưng ý, phong làm Hà Tần.

Địa Quân “ồ” lên một tiếng, rồi xá Ngọc Nô nói: -Vậy ra cô nương là một vị công chúa, một vị thiên kim, xin tha thứ cho lão phu không biết...

Lão chưa dứt lời thì Ngọc Nô vội ngăn lại, buồn rầu nói: -Xin tiền bối đừng đề cập tới làm chi, phụ hoàng tiểu nữ băng hà. Tiểu nữ không muốn vào cung nữa. Dù tiểu nữ có vào cung, bọn họ cũng chẳng tin, vì phụ hoàng mất đi từ lúc tiểu nữ còn ở trong bào thai. Tiền bối bảo gia gia tiểu nữ cứu thương được cho Tịnh lang có thật thể không?

Địa Quân gật đầu đáp: -Đúng thế! Xích Lô Thần Quân luyện được một thứ thuốc gọi là Xích Lô Đan. Suốt đời người đi hái những thứ thuốc có danh tiếng khắp thiên hạ mới có luyện được ba viên, thì phải biết nó quý chừng nào. Linh đan này không phải dùng để trị bệnh chữa thương, nhưng nó có công dụng rửa sạch tinh khí, luyện xương tủy, thay đổi được gân cốt, nên lão phu mới nghĩ đến chỉ có thứ linh đan này là chữa được cho gã mà thôi.

Địa Quân nói xong đưa mắt nhìn Nhân Kiệt cùng Cái Vương Tử, thì hai lão này cũng ngừng lại không uống rượu nữa.

Phan Tịnh đứng trơ như tượng đá, để hết tinh thần vào lời Địa Quân.

Địa Quân khẽ thở dài nói tiếp: -Lão phu chỉ biết được có bấy nhiêu. Xích Lô Thần Quân là một bậc cao nhân nổi tiếng từ mấy chục năm trời. Cách đây đã mấy chục năm trời không biết người còn tại thế nữa không, và người ẩn cư ở đâu cũng không ai biết. Vậy mà xem ra vấn đề này cũng còn nhiều khổ lắm.

Phan Tịnh tiến lên hai bước, kính cẩn phục xuống lạy nói: -Tiểu diệt được thúc thúc chỉ giáo cho như vậy là đủ. Thần Quân ở núi Côn Lĩnh. Tiểu diệt tự tìm người may ra có thể gặp được.

Ngọc Nô lớn tiếng nói: -Phải rồi! Mẫu thân tiểu muội bảo gia gia ẩn cư ở núi Côn Lĩnh. Tịnh lang! Tiểu muội cùng đi với Tịnh lang một chuyến. Sớm muộn gì cũng phải tìm cho tới gia gia để xin người một viên Xích Lô Đan.

Phan Tịnh nói: -Không được! Nô muội không nên đi. Từ đây tới Côn Lĩnh đường xa diệu vợi, bạt thiệp gian nan. Nô muội ở nhà chờ tiểu huynh là được.

Ngọc Nô đột nhiên biến sắc nói: -Tịnh lang! Chàng lại muốn xa rời tiểu muội rồi!

Phan Tịnh lắc đầu nói: -Tiểu huynh không có ý ấy đâu!

Ngọc Nô nói: -Núi Côn Lĩnh ở về phía cực tây, quanh năm tuyết đóng mà Tịnh lang vô công mất hết, một mình đi thế nào được? Vả lại nếu Tịnh lang đi bộ hay đi xe thì đến năm nào cho tới nơi? Bất luận thế nào tiểu muội cũng phải đi theo mới được.

Phan Tịnh cho là phải liền gật đầu nói: -Vậy thì chúng ta đi thôi! Không nên chần chờ nữa.

Trong quán rượu, Địa Quân, Nhân Kiệt, Cái Vương Tử giương cặp mắt loang loáng nhìn Phan Tịnh và Ngọc Nô.

Phan Tịnh vái chào mọi người rồi ra khỏi quán rượu trước lúc trời gần sáng, chàng lẩm bẩm: “Gia gia! Rồi con sẽ tìm được gia gia!” Chàng cương quyết theo đường lớn mà đi. Ngọc Nô theo sau chàng. Ngày hôm sau hai con tuấn mã đưa Phan Tịnh cùng Ngọc Nô chạy như bay về hướng tây.

26. Trong Hang Thẳm Véo Von Tiếng Sáo

Đôi ngựa xông pha vào những vùng cỏ rậm, vừa chạy vừa hí vang. Người ngồi trên lưng ngựa lặng lẽ chẳng nói gì, về mặt cực kỳ thê lương ảo não, vừa mệt nhọc vừa thất vọng. Trên trán mồ hôi chảy đầm đìa.

Cuộc xông pha gió bụi này, khiến cho Phan Tịnh và Ngọc Nô đều phải gầy mòn, mệt nhọc vô ngần.

Phan Tịnh trong mắt đã lộ vẻ nóng nảy, miệng lẩm bẩm: -Dây Côn Lĩnh dài rộng thế này, Xích Lô Thần Quân biết ở chốn nào? Huống chi người sống chết chưa hay, chúng ta biết đâu mà tìm cho ra?

Ngọc Nô cố gượng nở một nụ cười, dùng lời dịu dàng an ủi: -Tịnh lang đừng nóng nảy! Thế nào muối cũng phải tìm cho thấy gia gia. Mẫu thân tiểu muối thường nói công lực gia gia đã đến chỗ thông huyền, người đã luyện thành một tấm thân gươm đao chém không vào, nhất định người hãy còn ở nhân thế.

Phan Tịnh nói: -Chỉ sợ chúng ta không tìm thấy người, há chẳng uổng công sao?

-Đáng hoàng thiên không phụ người có chí. Tịnh lang! Chàng chờ nên chán nản. Thế nào chúng ta cũng tìm thấy gia gia được mà!

Phan Tịnh lắc đầu quầy quậy, nhưng vẫn tiếp tục chạy về phía trước. Thốt nhiên chàng cảm thấy tinh thần phấn khởi, miệng lẩm bẩm: -Phải rồi! Ta nhất định phải tìm thấy người. Gia gia ta hiện ở khe Lạc Hiền, động U-U đang mở mắt trông chờ người đến cứu. Phần mộ mẫu thân ta bị thất phu khai quật bọc lộ cốt hài. Thù này không trả thì mặt mũi nào mà ngó thấy người còn sống và chết đi cũng không nhắm mắt được.

Chàng thúc vế vào bụng ngựa. Con tuấn mã cũng mệt nhọc mà vẫn tung bốn vó phóng nước đại. Ngọc Nô cũng giục ngựa chạy theo sau.

Con ngựa phóng nước đại một hồi, chùng được vài dặm vó trước khuy xuống, hí lên những tiếng bi thảm. Nó không chống nổi nữa, rồi ngã lăn ra.

Phan Tịnh suýt bị ngựa hất xuống đất, chàng tức giận quát mắng: -Con súc sinh này thiệt là vô dụng.

Chàng vung tay lên đập nó. Nhưng bàn tay chàng lúc này cũng chẳng khác gì bàn tay người thường. Chàng đập tay vào ngực ngựa, nó chỉ thấy đau hí lên mấy tiếng.

Ngọc Nô tung mình xuống ngựa, dắt ngựa lại đưa dây cương cho Phan Tịnh nói: -Đây là hạng ngựa tầm thường, chúng rong ruổi ba ngày liền, nên đã kiệt lực mất rồi. Tịnh lang tạm cỡi con ngựa này đi, tiểu muối chạy bộ cũng có thể theo kịp.

Phan Tịnh nhìn Ngọc Nô vô cùng cảm động. Chàng ôm choàng lấy nàng nói: -Nô muối! Nàng hết lòng với tiểu huynh quá! Phan Tịnh này còn sống ngày nào sẽ hết lòng đền đáp trong muôn một.

Ngọc Nô vội nói: -Tịnh lang đừng nói vậy. Chúng ta đã là vợ chồng thì hai người như một. Chàng lên ngựa này đi.

-Không. Nô muối! Tiểu huynh không thể bạc đãi Nô muối được nữa. Ta đành đi bộ chứ không khi nào cỡi ngựa của Nô muối. Nàng đã mệt lắm rồi, lẽ đâu ta còn để nàng nhọc mệt hơn?

Ngọc Nô khẽ thở dài nói: -Được rồi! Nếu Tịnh lang không chịu cỡi ngựa, tiểu muối cũng không thể ép buộc được. Vậy chúng ta đi bộ thong thả càng hay.

Phan Tịnh và Ngọc Nô lại bắt đầu thượng lộ. Ngọc Nô dắt ngựa đi bên chàng.

Đi chừng hai giờ nữa, đường núi trở nên vắng vẻ, tuyệt không có một người mà trời đã gần tối.

Ngọc Nô nói: -Tịnh lang! Đêm nay chúng ta đành ngủ ngoài trời vậy.

Hai người đi thêm một quãng đường thì tìm thấy một chỗ biệt động có thể tạm dung thân được. Phía trước huyệt động có một hang núi nhỏ hẹp sắc xanh như mây. Lúc này trời đã hoàng hôn, nhìn không rõ cảnh vật trong hang núi, vì có những cây cổ thụ hàng trăm, hàng ngàn che kín.

Đêm hôm ấy trời thanh trăng tỏ, Phan Tịnh cùng Ngọc Nô nghĩ tới chuyện núi Côn Lĩnh mờ mịt bát ngát, mình đi tìm Xích Lô Thần Quân chẳng khác gì đáy bể mò kim, nên trong bụng hoang mang, còn ngủ thế nào được? Ngọc Nô thấy Phan Tịnh vẻ mặt buồn rầu chán nản, thì lại dịu dàng an ủi: -Tịnh lang! Muối nghĩ rằng đáng hoàng thiên không phụ người đau khổ, tưởng chàng chẳng nên buồn rầu cho lắm. Đêm nay trời thanh, trăng tỏ, tiểu muối có đem theo cây đàn cầm gảy chàng nghe một khúc nhé.

Phan Tịnh chậm rãi đáp: -Nô muối đàn thanh tứ cao. Tiểu huynh rửa tai để nghe đây.

Ngọc Nô lấy đàn ra dạo lên mấy tiếng. Bàn tay trắng tựa ngọc ve vuốt giây đàn.

Tiếng đàn mỗi lúc một lên bổng, nỉ non réo rắc như rót vào tai. Nhất là ở chốn thâm sơn tuyệt cốc, tiếng đàn càng lên cao vời vọi.

Phan Tịnh nhắm mắt lắng tai nghe như say như tỉnh, tâm hồn chàng chìm đắm vào trong âm luật bổng trầm.

Tiếng đàn đã làm chàng xúc động tâm tình. Chàng đột nhiên phát giác ra rằng Ngọc Nô là một thiếu nữ ôn nhu đáng quý, bản tính lại hiền lành trung hậu. Chàng không khỏi tự thẹn với lương tâm vì trước kia chàng đã tỏ vẻ lạnh nhạt với nàng. Rồi chàng bẽ bàng tự trách: -Ngọc Nô quả là một bông lan u nhã, sinh vào giữa chốn trần gian đầy ô trọc. Sao trước kia mình lại đối với nàng vô lý đến thế. Bất cứ lúc nào và trong hoàn cảnh nào nàng cũng hết dạ hy sinh để hộ vệ cho mình. Thế mà mình lòng lang dạ thú, không biết cảm kích là gì cả.

Chàng tự trách mình một cách quá nghiêm khắc đến nỗi toát mồ hôi trán, rồi lại lẩm bẩm: -Nếu trước đây mình ra dạ phũ phàng với một người thuần lương như nàng, thì từ đây về sau mình còn sống ngày nào, phải đem toàn lực ra mà bảo vệ, mà thương yêu nàng. Bất luận Thanh Hoa công chúa phiền phức đến đâu mình cũng không thể bỏ nàng được.

Trong khi chàng ngấm ngấm quyết tâm như vậy, bất giác chàng để tay lên tấm lưng thon của Ngọc Nô. Mặt chàng ghé sát vào má nàng, chàng khẽ nói: -Nô muội! Ta yêu nàng! Kiếp này ta quyết không phụ nàng.

Ngọc Nô nghe chàng nói, mặt ngọc lộ một nụ cười êm ái, nhưng hai giọt nước mắt trong như ngọc, ứa ra tựa hồ nàng cảm giác muốn phát khóc. Tuy không trả lời mà tiếng đàn đã chuyển hướng, khúc đàn đã lộ vẻ vui mừng, song bên trong cũng chưa hết niềm u uất. Ngờ đâu giữa lúc ấy trong hang núi bị những cây cổ thụ che khuất đi, bỗng có tiếng tiêu nhẹ nhàng vọng lại. Khúc tiêu này nghe cũng du dương, hòa điệu với khúc đàn của Ngọc Nô.

Ngọc Nô cả kinh, ngừng tiếng đàn lắng tai nghe.

Nàng kinh ngạc quay lại nhìn Phan Tịnh nói: -Tịnh lang! Trong hang núi có người.

Phan Tịnh cũng cảm thấy sự bất ngờ, chàng đáp: -Nơi hang thẳm núi Côn Lĩnh này mà có người ở nhất định người đó phải vào hạng phi phàm.

Ngọc Nô gật đầu đáp: -Chính tiểu muội cũng nghĩ vậy. Sáng nay chúng ta sẽ vào bái phỏng may ra thu được kết quả cũng chưa biết chừng.

Phan Tịnh tỏ ý tán thành.

Lúc này tiếng tiêu vẫn réo rắc. Hai người chăm chú lắng tai nghe. Khúc tiêu rất du dương nhưng cũng pha lẫn ít nhiều tình cảm oán hờn.

Ngọc Nô nghe một lúc rồi đột nhiên biến sắc nói: -Tịnh lang! Sao tiểu muội nghe tiếng tiêu này dường như rất quen thuộc.

Phan Tịnh ngạc nhiên hỏi: -Thật thế ư?

Ngọc Nô lớn tiếng đáp: -Thật thế! Điệu sáo này tiểu muội thường nghe mẫu thân thổi nhiều lần rồi. Mẫu thân còn bảo điệu đó người đã học được từ thuở nhỏ. Thế thì người thổi tiêu nhất định có liên quan đến tổ mẫu là Vô tình phu nhân, không chừng là gia gia của muội cũng nên.

Ngọc Nô nghĩ vậy tinh thần phấn khởi, lại đem đàn ra gảy. Nàng để hết tâm trí vào khúc đàn. Tiếng đàn vừa dạo lên một hồi thì tiếng tiêu ngưng bật. Sau một lát, trong hang động nổi lên một tiếng hú trầm trầm tỏa ra của một người tuổi đã già. Tiếp theo tiếng hú là một câu hỏi: -Vị cao nhân nào đến bờ đầm Tuyệt Long đó?

Thanh âm làm rung động màng tai, đúng là do một người công lực rất cao thâm phát ra.

Ngọc Nô liền vận chân khí cất tiếng đáp: -Tiểu nữ là Ngọc Nô tiện đường qua đây, không ngờ kinh động đến cao nhân. Tiểu nữ rất lấy làm áy náy.

Tiếng hú vừa dứt, đột nhiên dưới ánh trăng tỏ, phải từ trong hang núi một bóng người vùn vụt đi lên, trông bề ngoài ra vẻ khoan thai, mà tốc độ mau lẹ dị thường. Dáng người đi như nước chảy mây trôi, chớp mắt đã tới nơi.

Bóng người vừa dừng lại, Ngọc Nô cùng Phan Tịnh nhìn ra thì thấy một vị lão tăng chừng bảy mươi tuổi. Lão tăng mặc áo màu tro, tay cầm phát trần đứng trước cửa hang động, vẻ mặt tươi cười nói: -Quý khách tới đây mà lão tăng nghinh tiếp chậm trễ, xin tha thứ cho tội ngạo mạn.

Nói xong, chấp tay để trước ngực thi lễ.

Ngọc Nô cùng Phan Tịnh gặp chuyện bất ngờ, bước ra ngoài thạch động kính cẩn đáp lễ nói: -Bọn văn bối đầu dám thế?

Vị lão tăng chờ cho hai người ra khỏi động rồi lão đưa cặp mắt sáng loáng nhìn Ngọc Nô từ đầu đến chân rồi hỏi: -Vị vừa gảy khúc đàn cầm phải chăng là nữ thí chủ?

Ngọc Nô mỉm cười gật đầu đáp: -Tiếng đàn kém cỏi quê mùa làm dơ tai đại sư. Người thổi tiêu vừa rồi nhất định là đại sư thì phải?

Nhà sư già lắc đầu đáp: -Lão tăng ở nơi khác đến đây, không biết thổi sáo.

Ngọc Nô biết mình lầm lỡ. Nhưng vị lão tăng không có ý phiên trách, lão vẫn tươi cười hỏi: -Nữ thí chủ cùng với Vô Tình phu nhân ngày trước đã nổi tiếng vô lâm có mối liên quan gì? Lão tăng muốn được biết rõ đầu đuôi.

Nghe nhà sư hỏi vậy, Ngọc Nô cùng Phan Tịnh bất giác trái tim đập loạn lên.

Nhất là Ngọc Nô thì nổi mừng lộ ra ngoài mặt. Nàng không đắn đo gì buột miệng hỏi ngay: -Phải chăng đại sư trước kia là Xích Lôi Thần Quân?

-Không phải! Xích Lôi Thần Quân là bạn cố tri với bản tăng. Đêm nay người đến văn cảnh chùa, không ngờ được nghe tiếng đàn của nữ thí chủ, người đoán chắc nữ thí chủ có mối tương quan với Vô Tình phu nhân.

Ngọc Nô cả mừng lớn tiếng quay lại bảo Phan Tịnh: -Tịnh lang! Chúng ta đi tìm Thần Quân!

Phan Tịnh cũng hớn hở vui mừng: -Xin đại sư dẫn văn bối đến yết kiến Thần Quân.

-Người là gia gia tiểu nữ đó!

Nhà sư cặp mắt sáng lên, lấy làm kỳ hỏi: -Xích Lôi Thần Quân là gia gia của nữ thí chủ ư? Vậy mẫu thân thí chủ là ai?

-Thuở nhỏ mẫu thân tiểu nữ tên là Tiểu Hà.

-Sao? Tiểu Hà còn sống ư? Lão tăng nghe người ta đồn y cùng mẫu thân là Vô tình phu nhân đồng thời bị táng mạng ở trong đầm Tuyết Long rồi kia mà?

-Tuy có lời đồn như vậy, nhưng mẫu thân tiểu nữ đã thoát nạn và mang được kinh ấn của Vô Tình phu nhân trốn vào cung. Sau được Thần Tôn phụ hoàng phong cho mẫu thân làm Hà Tần.

-Ồ! Thế ư? Thật là một chuyện không ngờ!

Nhà sư dường như cảm khái vô cùng. Ngọc Nô lại nói: -Đại sư! Gia gia tiểu nữ đã có ở đây, xin đại sư đưa tiểu nữ vào yết kiến người, vì có việc cần đến người.

-Ồ! Nhưng...

Thấy vị lão tăng ra chiều do dự, Ngọc Nô cùng Phan Tịnh sững sốt tự hỏi: “Sao nhà sư lại phân vân không quyết?” Hai người giương cặp mắt loang loáng nhìn lão, trong lòng sinh ra lo lắng. Nhà sư trầm ngâm một lát rồi trịnh trọng đáp: -Y đi rồi! Từ lúc nữ thí chủ gảy đàn người đã biết thí chủ có liên quan đến Vô Tình phu nhân, nên người chỉ nói với lão tăng có bốn chữ rồi bỏ đi.

Phan Tịnh cùng Ngọc Nô thất vọng hỏi lại: -Người nói đến bốn chữ gì?

Lão tăng xúc động thở dài đáp: -“Không quay đầu lại!”

Ngọc Nô kinh hãi hỏi: -Tại sao gia gia tiểu nữ lại không muốn cho tiểu nữ vào bái kiến?

Nhà sư gật đầu đáp: -Đúng thế! Thần Quân không muốn gặp bất luận là ai có liên quan đến Vô Tình phu nhân, và không muốn nghe bất cứ chuyện gì có liên quan đến Vô Tình phu nhân. Nguyên trước người và Vô Tình phu nhân hòa duyên can lệ. Sau Vô Tình phu nhân biến tính coi võ lâm là cừu địch, nổi lòng đa sát. Thần Quân nhiều lần khuyên giải không được mới vào núi Côn Lĩnh mai danh ẩn tích làm bạn với núi rừng cây cỏ. Từ đó người không nói đến chuyện cũ, và không tiếp ai có dính líu đến Vô Tình phu nhân nữa.

Phan Tịnh cùng Ngọc Nô lùi lại hai bước, lặng lẽ hồi lâu.

Mãi sau Ngọc Nô mới buồn rầu hỏi: -Đó là gia gia tiểu nữ lầm tưởng bàn tay tổ mẫu quá vô tình, nhưng thiệt ra người chỉ giết những kẻ nào đáng giết mà thôi, sao gia gia tiểu nữ không chịu xét lại.

-Lão tăng là bạn niên thiếu với Xích Lô Thần Quân, nên biết rõ mọi việc. Hồi ấy hai vợ chồng Xích Lô Thần Quân tranh luận với nhau, lão tăng thường được chứng kiến. Lệnh tổ mẫu cũng đã giải thích với Xích Lô Thần Quân như vậy, nhưng không đủ bằng chứng, thành ra Xích Lô Thần Quân không tin. Tỉ như việc lệnh tổ mẫu hạ sát Nam Hải Nhất Hạc, Chung Nam Đan Khách Hồ Dật, Tình Thiên Bảo chúa Tu Ninh. Ba vị này tiếng tăm lừng lẫy trong võ lâm, mà ai nấy đều khen là bậc thiện sĩ. Thế mà lệnh tổ mẫu cũng giết chết một cách cực kỳ thâm hiểm. Vì thế mà lệnh tổ mẫu trăm miệng khôn phân. Sau cùng đi đến chỗ hai ông bà chia tay. Xích Lô Thần Quân ngạo lạnh việc đời vào ẩn lánh tại núi Côn Lĩnh, không hỏi gì đến chuyện giang hồ nữa.

Ngọc Nô gật đầu đáp: -Như vậy thì không thể trách gia gia được, có điều tổ mẫu vẫn chẳng có chi lầm lỗi. Xin đại sư trở lại nơi cư trú của gia gia tiểu nữ, để tiểu nữ đến nơi có việc cần.

Nàng nói xong đưa mắt nhìn lão tăng.

Nhà sư nhíu cặp lông mày trắng nói: -Lão tăng tuy biết chỗ ở của Xích Lô Thần Quân, nhưng người đã dặn không được nói hở cho ai biết.

Phan Tịnh bấy giờ đột nhiên nói xen vào: -Đại sư! Xin đại sư cứ cho biết. Bọn văn bối xin chịu hết trách nhiệm, không dám để liên lụy đến đại sư.

Lão tăng đưa mắt nhìn Phan Tịnh rồi tủm tỉm cười, gật đầu nói: -Không phải lão tăng sợ Xích Lô Thần Quân phiền trách, nhưng lão tăng muốn thủ tín với y. Thí chủ nghĩ coi, Xích Lô đã không muốn cho ai biết chỗ ở, thế mà lão tăng bảo cho thí chủ biết chẳng hóa ra là người bội tín ư?

Phan Tịnh lớn tiếng nói: -Mối liên hệ mỗi lúc một khác. Sao đại sư không chịu phân biệt?

-Dù chính con gái Xích Lô là Tiểu Hà có hỏi, lão tăng cũng không thể bảo y được, đừng nói người nào khác nữa.

Ngọc Nô liền năn nỉ: -Tiểu nữ thật tình có việc cần cấp bách hỏi đến gia gia. Xin đại sư mở lòng từ bi chỉ bảo hộ cho.

Lão tăng vẫn một mực: -Chỗ bạn bè phải lấy chữ tín làm trọng.

Phan Tịnh thấy nhà sư cố chấp, nhíu cặp lông mày, tức giận nói: -Đại sư đã không muốn giúp cho xin cứ việc tùy tiện. Nếu Xích Lô tiền bối còn ở trên thế gian, thế nào văn bối cũng tìm được đến nơi.

Lão tăng gật đầu đáp: -Thí chủ xem ra nóng tính lắm.

Phan Tịnh tức mình nói: -Tại hạ không bố thí gì cho đại sư mà cũng không cầu cạnh đại sư việc gì. Đại sư đi ngay đi.

Nhà sư già nhíu cặp lông mày ra chiều khó chịu, nhưng rồi cũng giữ được bình tĩnh nói: -Lão tăng đã đến quấy rầy hai vị, bây giờ xin cáo từ thôi.

Nhà sư chấp tay trước ngực để thi lễ rồi tung mình một cái ra xa ngoài mười trượng.

Phan Tịnh lại động tâm lớn tiếng gọi: -Đại sư hãy quay lại đã.

Nhà sư già dừng bước quay lại.

Phan Tịnh sa sầm nét mặt, lạnh lùng hỏi: -Đằm Tuyết Long là nơi Vô Tình phu nhân bỏ mạng, sao đại sư còn dựng chùa trên bờ đằm?

Nhà sư khẽ vung cây phát trần nói: -Lão tăng có lý lẽ riêng, nhưng không thể nói cho thí chủ hay được. Nếu thí chủ không còn việc gì khác, thì xin cho lão tăng rút lui.

Phan Tịnh bịt mũi nói: -Thôi đại sư đi đi! Hành tung của hai chúng tôi nếu đại sư tiết lộ với một người khác, thì chúng tôi không nể nang đại sư đâu.

Nhà sư tu tâm dưỡng tính đã nhiều mà cũng không khỏi biến sắc, cười ha hả nói: -Tiểu thí chủ nặng lời quá! Lão tăng...

Nhà sư chưa dứt lời, bỗng nghe trong hang có tiếng người tức giận quát lên: -Thằng lỏi nào ở đâu đến đây mà ngông cuồng vô lễ với thiền sư như vậy? Đẩy gã xuống đây cho ta, để xem gã là hạng người nào?

Phan Tịnh bản tính cương cường, khi nào lại nhịn được, cũng tức giận quát hỏi: -Người là ai? Hãy lên đây với ta!

-À thằng lỏi này giỏi thiệt! Dám chống đối cả ta!

Nhà sư già sắc mặt biến đổi, nhìn xuống hang núi thì lễ nói: -Lão tăng là người ngoài đến đây, vị thí chủ này hãy còn trẻ tuổi nóng tính, các hạ bắt tất phải nổi lôi đình.

Người dưới khe núi vẫn tức giận đáp: -Xin thiền sư cứ việc xuống núi đi. Triệu Tử Hoa này suốt đời chưa gặp kẻ nào dám hỗn láo thế. Thằng lỏi kia! Mi tự xuống đây, hay còn phải đợi ta động thủ?

Ngọc Nô nghe nói đến tên Triệu Tử Hoa, thì run bắn người lên. Nàng buộc miệng lớn tiếng gọi: -Trời ơi! Triệu Tử Hoa tức Xích Lôi Thần Quân là gia gia cháu đây!

Người dưới khe núi đáp: -Chuyện giữa ta và người sẽ bàn sau. Để ta giáo huấn thằng lỏi con này đã!

Ngọc Nô la lên: -Gia gia ơi! Chàng là lang quân cháu đó!

-Câm miệng ngay! Bất luận gã là ai, cũng không thể để gã hỗn láo với thiền sư được?

-Gia gia! Xin gia gia tha tội cho chàng.

-Mi đừng lảm miệng nữa!

Phan Tịnh cười khanh khách nói: -Nô muội! Tiểu huynh nghe nói gia gia là Xích Lôi Thần Quân, một bậc trưởng bối tiếng tăm lừng lẫy. Nếu quả lão thất phu dưới đó là gia gia Nô muội thiệt, thì Phan Tịnh này thà chết chứ không chịu cầu lão.

Ngọc Nô cơ hồ phát khóc, vội nói: -Tĩnh lang! Dù sao tiểu muội cũng xin chàng nhẫn nại một chút.

Phan Tịnh nhăn nhó cười nói: -Tấm lòng Nô muội thiết tha với tiểu huynh, suốt đời tiểu huynh không dám quên. Nhưng hôm nay mà bảo tiểu huynh năn nỉ lão thất phu đó, thật là tiểu huynh không thể nghe theo được. Thôi Nô muội xuống yết kiến gia gia đi, tiểu huynh không xuống đâu. Tiểu huynh ngồi đây chờ Nô muội.

Người dưới khe núi tức giận hỏi: -Mi tưởng không xuống là được cơ?

Ngọc Nô năn nỉ người dưới khe núi bằng một giọng bi ai: -Gia gia! Nếu quả gia gia còn nhận cháu, xin gia gia đừng đối đãi với Tĩnh lang như vậy.

-Câm miệng ngay! Ta quyết không thể tha thứ những kẻ ngông cuồng được.

Đột nhiên dưới khe núi có một tiếng rú vang tai, rồi một bóng người nhảy vọt lên, thoáng cái đã đến nơi.

Ngọc Nô nhìn kỹ lại thì người này là một gã thư sinh đứng tuổi. Phan Tịnh lớn tiếng quát hỏi: -Người muốn gì đây?

Một tràng cười rộ nổi lên, người kia nói: -Đằm Tuyết Long là chỗ chôn thằng lỏi điên cuồng.

Vừa dứt lời người đó đã cấp Phan Tịnh đi mất hút. Thân pháp của y thật cao thâm không biết đến đâu mà lường.

Ngọc Nô thấy Phan Tịnh bị bắt đi nàng hét to lên một tiếng rồi cũng nhảy theo xuống hang núi.

Nhà sư già khẽ buông một tiếng thở dài, rồi chạy theo sau nàng.

Ngọc Nô đã được mẫu thân nàng truyền cho những công phu trong “Vô Tình kinh”, nàng thi triển khinh công nhanh như gió, vừa rượt theo vừa nghĩ thầm: -Gia gia mình đã gần trăm tuổi mà sao trông tướng mạo mới vào hạng trung niên? Lòng nàng càng nghi hoặc, cước trình càng chạy mau hơn. Chỉ trong khoảnh khắc nàng đã xuống tới đáy vực, thì chỉ thấy những cây lớn rậm um tùm và một ngôi chùa nhỏ ở trong góc rừng.

Ngọc Nô dừng bước lại một chút ngoảnh nhìn bốn phía. Nhà sư già vội nói: -Đầm Tuyết Long ở mé tây ngôi chùa nhỏ kia.

Ngọc Nô lúc này cũng tức giận nhà sư, nên nàng không nói gì, chạy thẳng về hướng tây. Nàng chưa đi bao xa quả thấy một cái đầm nước biếc rộng chừng trăm trượng vuông. Nước đầm trong xanh, ánh trăng chiếu xuống lấp lánh ánh bạc.

Ngọc Nô đảo mắt nhìn ra, thì thấy trên bờ đầm Tuyết Long không có lấy một bóng người.

Tuy nàng đối với nhà sư già hãy còn tức giận, nhưng cũng cố giữ vẻ bình tĩnh, lên tiếng hỏi: -Đại sư! Người đó phải chăng là gia gia tiểu nữ ngoại hiệu Xích Lôi Thần Quân?

Nhà sư mỉm cười gật đầu hỏi lại: -Sao thí chủ còn có điểm nghi ngờ ư?

-Tiểu nữ thấy tướng mạo người mới vào hàng đứng tuổi.

-Y đã tu luyện thuật “Trụ Nhan” và đã luyện được tám thân sắt thép chém không vào.

Ngọc Nô lắc đầu hỏi: -Tiểu nữ không tin. Nếu y đã luyện thành tám thân ghê gớm như vậy, sao lại có những hành vi không hợp lý thế này?

Nhà sư chỉ cười mà không đáp. Thốt nhiên trên bờ đầm Tuyết Long nổi lên một tiếng cười thét lớn: -Lão thất phu! Phan Tịnh này mà còn sống tất có ngày phanh thây người làm muôn đoạn.

Xích Lôi Thần Quân cười rộ nói: -Mi không còn cơ hội nào nữa đâu! Quân cường đồ này! Chịu chết đi thôi.

“Bình bình” mấy tiếng vang dội lại. Thì ra lão đã phóng chưởng đánh cho Phan Tịnh học máu ra.

Ngọc Nô nét mặt xám ngắt chạy như điên. Người nàng chạy đến nơi, miệng nàng đã gào lên: -Xin gia gia dừng tay! Gia gia định giết chàng hay sao?

-Không việc gì đến mi. Mi tránh ra xa.

Ngọc Nô đưa mắt nhìn thấy Phan Tịnh bị trói vào một gốc cây, lão vung quyền chưởng lên đánh, quần áo chàng rách mướp, đầy mình bị thương.

Phan Tịnh hai mắt trợn ngược lên, nghiêng răng ken két, thổ luôn mấy bụm máu tươi.

Xích Lôi Thần Quân thấy chàng thổ huyết, lại ra chiều vui vẻ, cười ngặt nghẽo, và vung chưởng đánh như mưa. Lão vừa đánh vừa quát hỏi: -Thằng lỏi con! Mi còn dám ngông cuồng nữa hay thôi?

Ngọc Nô lòng đau đốn như cắt, nàng kêu lên những tiếng bi thảm, rồi nhảy xổ lại bên Phan Tịnh la gọi: -Trời ơi! Số mạng Tịnh lang sao mà khổ sở đến thế?

Phan Tịnh miệng ú ớ nói không rõ nữa. Nhưng lạ thay, sao chàng vẫn chưa ngất đi.

Ngọc Nô đau xót vô cùng, nàng nâng đỡ cho chàng.

Xích Lôi Thần Quân quát mắng: -Tránh ra! Mi muốn đỡ đòn cho hắn phải không?

Lúc này Ngọc Nô lại nhớ đến từ khi mình ra khỏi động gặp bao nhiêu cảnh ngộ bi thảm, nàng thấy con người đời thật là ác nghiệt và nàng đâm ra chán ghét hết thảy.

Người nàng run lên bần bật. Đột nhiên nàng quay lại, hai mắt chiếu ra những tia hàn quang ghê rợn nhìn chằm chặp Xích Lôi Thần Quân.

Xích Lôì Thần Quân dù đã luyện được tấ̀m thân cứng như sắt, vậy mà lão cũng bị tia mắt nàng làm cho phải phát run, lùi lại một bước, hỏi: -Mi có đúng là con gái Tiểu Hà không, mà sao tia mắt ghê gớm đến thế?

Ngọc Nô lớn tiếng đáp: -Cháu cảm hận vô cùng.

Xích Lôì Thần Quân run lên hỏi: -Mi cảm hận ai?

-Gia gia chó ai? Sao trên đời lại có người vô tình đến thế? Tuy ngoại hiệu người là Vô Tình phu nhân mà thiệt ra người còn có tình hơn gia gia nhiều.

Xích Lôì Thần Quân lại cười rộ nói: -Bất chấp hữu tình hay vô tình, đêm nay ta cũng không thể tha thứ cho thằng lỏi càn rỡ này được.

Ngọc Nô nghiêng rắ̀ng đáp: -Gia gia còn động đến một sợi lông của chàng, thì cháu đành liều mạng với gia gia.

Xích Lôì Thần Quân lại cười rộ. Đột nhiên nhanh như chớp, lão phóng tay ra điểm. Ngọc Nô không kịp đề phòng, nên không tránh kịp. Nàng chỉ rú lên được một tiếng nho nhỏ rồi mê đi liền.

Xích Lôì Thần Quân không để nàng ngã ra, vội ôm ngay lấy rồi chẳng nói năng gì, đưa nàng lại cho nhà sư già.

Nhà sư đón lấy Ngọc Nô rồi xoay mình đi ngay.

Xích Lôì Thần Quân quay lại ngó Phan Tịnh. Lão phi thân nhảy tới bờ đầm vốc nước lạnh rồi nhảy về trút nước vào mặt Phan Tịnh. Lão cười nói: -Nếu ta để mi mê đi thì chẳng hóa ra làm phúc cho mi. Ta phải làm cho mi tỉnh lại để chịu nổi thống khổ. Dù mi có muốn chết cũng không được.

Phan Tịnh vừa hồi tỉnh, giơng cặp mắt lên nhìn. Xích Lôì Thần Quân lại vung chưởng đánh “bình” một tiếng, Phan Tịnh ọe lên một tiếng rồi lại phun máu tươi ra.

Lúc này chàng cảm thấy mình không còn có dịp may mắn nào sống được nữa, chàng thều thào nói: -Thôi người giết ta đi!

-Hừ! Đâu có chuyện dễ như thế?

“Bình bình”! Lão lại đánh luôn hai chưởng nữa, Phan Tịnh cảm thấy đầu choáng váng, mắt hoa lên và biết rằng phủ tạng mình đều tan nát rồi, không thể nào sống được nữa.

Chàng thu hết cơ năng ngậm một bụ̀m máu tươi và vận động tàn lực phun vào mặt Xích Lôì Thần Quân. Xích Lôì Thần Quân không kịp đề phòng bị máu phun vào mặt đỏ lỏ̀m.

Xích Lôì Thần Quân không lấy thế làm cảm tức, lại cười rộ nói: -Thằng lỏi này giỏi thiệt! Đến giờ mà người hầy còn có khí lực ghê gớm như vậy. Kể về tư cách, quả nhiên người là bậc kỳ tài để luyện võ, cả trăm đời khó kiếm được một người như mi. Nhưng tiếc rằng đã chậm mất rồi.

Đột nhiên lão lại sấn tới bên Phan Tịnh, vung song chưởng đánh ra liền một lúc tám chín chưởng và toàn đánh vào những chỗ nguy hại.

Phan Tịnh gầ̀m lên một tiếng rồi ngất đi! Xích Lôì Thần Quân lúc này vẻ mặt nghiêm nghị. Lão vội móc trong bọc ra một cái hộp ngọc, đổ ra lấy một viên thuốc đỏ lớn bằng trứng chim bồ câu, cạy hàm răng Phan Tịnh ra nhét vào. Rồi lão dùng ngón tay điểm các huyệt đạo trong khắp người chàng. Lão điểm xong một trăm lẻ tám đường huyệt đạo trên mình Phan Tịnh thì mồ hôi lão cũng thoát ra như tắm. Điểm huyệt Phan Tịnh xong lão ngồi xếp bằng điều dưỡng.

Sau chừng hai giờ, Phan Tịnh từ từ tỉnh lại.

Ngờ đâu Xích Lôì Thần Quân vừa nghe thấy Phan Tịnh thoi thóp thở. Lão giơ bàn tay lên như lưỡi dao chém đứt hết giây trời cho chàng. Tay trái lão mau lẹ phi thường, xách chàng lên trên không.

Lúc này Phan Tịnh thần trí vẫn hôn mê. Bản năng sinh tồn thúc đẩy khiến chàng dẫy dựa một lúc, rồi sau cũng không nhúc nhích được nữa.

Xích Lôi Thần Quân bỗng hú lên một tiếng rồi quát bảo: -Thằng lỏi con! Bây giờ họa phúc do mi tìm lấy. Thôi đi đi!

Lão hất tay trái ra, Phan Tịnh như điều giấy đứt giây, bay ra ngoài hai chục trượng, rớt tằm xuống đầm Tuyết Long chìm ngấm.

27. Điện Tuyết Long, Phu Nhân Dạy Chưởng

Chàng biết mình đã bị Xích Lôi Thần Quân quăng xuống đầm Tuyết Long, mà mình lại không biết bơi lội để vào bờ, thì kiếp nạn khó lòng thoát khỏi.

Đầm Tuyết Long chẳng những nước lạnh thấu xương mà không biết sâu đến bao nhiêu. Người chàng chìm lỉm xuống, bản năng sinh tồn thúc đẩy, chàng đưa hai tay định bơi lên mặt nước. Nhưng hai tay chàng đã mất hết khí lực. Chàng nghiêng rằng cố sức đề nước xuống để ngoi mình lên. Quả nhiên lát sau đầu chàng nhô lên khỏi mặt nước, chàng vội hít mạnh một hơi. Ngờ đâu vừa hít luồng không khí vào, chàng cảm thấy ruột gan nóng bỏng. Trong ngực dường như bị lửa đốt, thống khổ vô cùng. Chàng đau quá rú lên một tiếng rồi lại ngất đi, và tự nhiên người chàng bị chìm xuống. Nước lạnh thấm vào, chàng hồi tỉnh rồi lại cố sức ngoi lên.

Lạ thay, mỗi lần Phan Tịnh ngoi lên mặt nước để hít thở không khí là mỗi lần trong ngực đau đớn vô cùng, dường như muôn ngàn lưỡi đao đang đâm vào. Chàng không tài nào chịu được lại ngất đi.

Lúc hồi tỉnh chàng nghĩ thầm: “Mình trước đã bị đứt hết tâm mạch, bây giờ lại bị Xích Lôi Thần Quân đánh cho tan nát gân cốt, nên mới đau khổ thế này!” Phan Tịnh chìm xuống, nổi lên không biết đã bao nhiêu lần? Có điều kỳ dị chàng không sao hiểu được là mỗi lần ngất đi tỉnh lại, là một lần lại tăng thêm khí lực và càng về sau càng cảm thấy bớt đau đớn.

Phan Tịnh ở dưới nước cựa quậy thế nào mà mỗi lúc càng trôi xa bờ, rồi dần dần vào đến giữa đầm lúc nào chẳng biết.

Khi vào đến giữa đầm, chàng bị làn nước xoáy rút chàng xuống đáy đầm.

Phan Tịnh kinh hãi vô cùng, la thầm: -Thôi thế là hết đời! Đột nhiên chàng vận khí chống ngược lại làn nước xoáy, và chàng đã đứng yên được nguyên một chỗ không chìm xuống thêm, và cũng không trôi lên được, nhưng tay chàng phải vậy, quạt nước luôn không lúc nào ngừng. Vì hề ngừng lại một chút là chàng lại bị hút xuống.

Phan Tịnh trong lòng nóng nảy nghĩ thầm: -Cứ đứng thế này mãi không lên mà cũng không xuống, thì chỉ lát nữa là hết hơi.

Nghĩ vậy chàng liền cố sức tranh đấu với cái chết để sinh tồn, vận khí theo phương pháp trong “Lôi Đình kinh”. Hai tay chàng thúc đẩy loạn xạ, và dần dần chàng lại ngoi lên được mấy thước.

Phan Tịnh phấn khởi tinh thần, đem hết sức bình sinh ra mà tranh đấu. Lát sau người chàng nổi lên mặt nước và cảm thấy càng cố gắng bao nhiêu, khí lực càng dồi dào bấy nhiêu, không thấy nhọc mệt chút nào cả.

Chàng lấy làm kinh dị, ngẫm vận chân khí thử xem, đột nhiên thấy chân khí trong người đã lưu thông khoan khoái. Chàng mừng quá, bất giác la lên: -Công lực của ta đã khôi phục được rồi! Trời ơi! Vụ này là thế nào đây?

Phan Tịnh vừa há miệng nước lạnh lại tràn vào làm cho chàng nghẹt thở. Hai tay chàng ngừng lại, đột nhiên chàng bị sức nước cuốn sâu đến mấy trượng.

Trong lúc bất đắc dĩ chàng đành phải nuốt mấy ngụm nước vào bụng. Hai cánh tay cố gắng thúc đẩy, lần này người chàng ngoi lên rất mau, chớp mắt đã nhô lên khỏi mặt nước. Chàng đập mạnh hai tay xuống.

“Vù” một tiếng! Người chàng đã rời khỏi mặt đầm, tung vọt lên trên không.

Chàng kinh hãi la lên một tiếng, làm cho chân khí tiết ra, người chàng lại hạ xuống nước.

Giữa lúc người còn đang lơ lửng, chàng cười lên một tiếng thật to nói: -Phan Tịnh có cơ thoát chết rồi! Hà hà!

Phan Tịnh mừng quá, bất giác đập cả hai tay thật mạnh xuống, và nhảy lên khỏi mặt nước cao được đến ba trượng. Vô hình trung công lực chàng đã tăng gia gấp bội.

Lúc Phan Tịnh đang lơ lửng hạ người xuống, hai tay chàng lại đập mạnh xuống.

Đồng thời chân đạp vào mặt nước để lấy đà và lướt người đi một cái đã ra xa ngoài hai trượng. Chàng điểm chân xuống mặt nước lần thứ hai thì nhảy được vào bờ.

Ý niệm đầu tiên của chàng là nhớ ngay lại lão Xích Lôì Thần Quân khả ố, liền lớn tiếng la: -Ta phải đi tìm lão để trả thù.

Nhưng rồi chàng nghĩ lại: -Nguyên trước ta đã bị con gái Thất Tuyệt giáo chủ là Ni Ni dùng “Vô Ảnh Đoạt Hồn Chưởng” đánh cho mất hết công lực. Theo lẽ ra mình bị Xích Lôì Thần Quân đánh cho nát gân cốt rồi chết ngay mới đúng, và đã vùi xác trong đầm Tuyệt Long rồi. Thế mà sao công lực lại phục hồi như cũ, mà còn có thể cao hơn là khác? Phải chăng đây là Xích Lôì Thần Quân đã ban cho mình? Mà mình oán trách lầm người có ơn lớn với mình.

Phan Tịnh nghĩ vậy, nổi cảm tức tiêu tan đi một nửa, chàng đâm ra hoang mang, miệng lẩm bẩm: -Nếu đúng như vậy thật mình thẹn đến chết.

Trên đời đầm Tuyệt Long đang tịch mịch không một bóng người. Bỗng một tia sáng từ chân trời bay vọt lên, tiếng chuông ngân nga từ phía đông vọng lại. Phan Tịnh chợt nhớ đến vị lão tăng đã bảo là lão trụ trì bên bờ đầm Tuyệt Long. Chàng liền rào bước đi về phía có tiếng chuông. Nhưng chàng vừa đi được mấy bước thì đột nhiên có thanh âm trong trẻo của một thiếu nữ lên tiếng gọi: -Phan Tịnh hãy dừng bước! Phu nhân có lệnh cho mời!

Phan Tịnh cả kinh, quay đầu nhìn lại, không biết trong đầm Tuyệt Long nổi lên hai đóa hoa sen lớn bằng cái chậu tự bao giờ. Một thiếu nữ áo xanh dung nhan thoát tục, vẻ mặt nghiêm trang lạnh lẽo đứng trên một trong hai đóa hoa này. Phan Tịnh liếc mắt nhìn nàng lẩm bẩm: “Sao lại có chuyện lạ thế này?” Nhưng ngoài mặt chàng vẫn cố trấn tĩnh, cất tiếng hỏi: -Cô nương ở đâu tới đây?

-Ta ở trong đầm Tuyệt Long.

Phan Tịnh lại cả kinh hãi hỏi: -Cô nương đến có việc chi?

-Ta vâng lệnh phu nhân mời công tử xuống ra mắt. Công tử đã có tuyệt công đi trên mặt nước thì xin lại ngồi vào tòa sen để xuống diện kiến phu nhân.

Phan Tịnh kinh ngạc hỏi: -Có phải cô nương nói về Vô Tình phu nhân mà năm mươi năm trước đây, người đã bị quần hùng vô lâm đẩy xuống đầm Tuyệt Long này?

Thiếu nữ áo xanh gật đầu.

Phan Tịnh lại hỏi thêm: -Phu nhân là người hay là hồn ma?

Thiếu nữ áo xanh trừng mắt lên nói: -Công tử đừng hỏi nhiều nữa, tới nơi sẽ rõ.

Phan Tịnh nổi tính hiếu kỳ nghĩ bụng: -Ta cứ theo lời nàng mời, đi thử một chuyến xem sao. Biết đâu dưới đáy đầm Tuyệt Long này lại không có một vũ trụ khác. Có khi công lực mình khôi phục lại được là do phu nhân ban cho cũng chưa biết chừng.

Chàng liền tung mình nhảy xuống đầm, vận chân khí một chút, quả nhiên chàng đi trên mặt nước được. Chàng vừa đi vừa lẩm bẩm: “Tạo hóa cũng kỳ thay!” Chớp mắt chàng đã đứng trên đóa hoa sen kia. Chàng vừa bước chân vào đã biết ngay đây không phải là một đóa hoa thật. Đóa hoa sen liền từ từ chìm xuống. Phan Tịnh giật mình hỏi: -Chìm xuống dưới nước nghẹt thở thì sao?

-Công tử bất tất phải đa nghi.

Đóa hoa sen cùng Phan Tịnh chìm xuống nước. Nhưng lạ thay! Trong vòng một trượng vuông không có một giọt nước nào tràn vào. Chàng trông rõ ngoài một trượng nước đầm đang xoáy cuộn cuộn.

Phan Tịnh rất lấy làm kinh dị, đưa mắt nhìn thiếu nữ đứng trên đóa hoa sen cạnh bên như muốn hỏi việc lạ lùng này. Thiếu nữ hiểu ý Phan Tịnh cười nói: -Trên mỗi đóa hoa đều có đặt một viên ty thủy châu, cho nên nước đầm không tràn vào được.

Bấy giờ Phan Tịnh mới tỉnh ngộ.

Đóa hoa sen chìm xuống dưới đáy đầm không biết sâu bao nhiêu, Phan Tịnh ước chừng mình đã xuống đến hơn trăm trượng rồi. Chàng nhìn qua làn nước trong, thì thấy bốn mặt núi đá lởm chởm, phía dưới chân còn sâu không biết đến đâu mà kể.

Bỗng thiếu nữ áo xanh nói: -Đến nơi rồi!

Nàng khẽ vẫy tay một cái, hai đóa hoa sen đi vào một tòa nhà đá. Trên vách núi có cánh cửa đã đóng chặt. Trên thành cửa có khắc ba chữ lớn “Tuyệt Long Điện”.

Bên cửa có hai mỏm đá lồi ra. Hai đóa hoa sen từ từ lướt vào hai mỏm đá này, và cửa đá tự nhiên không bị nước ngập nữa.

Phan Tịnh lẩm bẩm: -Thật là kỳ diệu! Nếu không có hai đóa hoa sen này đuổi nước đi, thì khó lòng mở được cửa, vì mở cửa ra là nước sẽ tràn vào dè chặt lấy cửa. Dù người có sức mạnh như Đại La Thiên Tiên cũng không đẩy lui đẩy tới được.

Phan Tịnh còn đang ngẫm nghĩ, thì thiếu nữ áo xanh đã lại gần cửa, một tiếng kety vang lên cánh cửa đá mở ra.

Một thiếu nữ áo xanh khác xuất hiện, cất tiếng hỏi: -Y có đến không?

Thiếu nữ này đáp: -Đến rồi.

Hai thiếu nữ áo xanh dẫn Phan Tịnh đi vào trong. Quãng đường này tuy không dài mấy mà cũng có đến năm từng cửa đá chắc là để phòng thủy họa.

Đi hết đường hầm thì đến một tòa đại điện rất huy hoàng, giữa đại điện một người đàn bà tóc bạc phơ, vẻ mặt trang nghiêm, lông mày rũ xuống mắt, ngồi đó.

Thiếu nữ giục: -Công tử vào ra mắt phu nhân đi!

Phan Tịnh đi về phía bà lão.

Giữa lúc ấy Vô Tình phu nhân bỗng mở mắt ra, hai tia hàn quang chiếu ra nhìn Phan Tịnh.

Phan Tịnh từng nghe danh Vô Tình phu nhân chấn động võ lâm, lại ưa giết người như ngóe, nên bản thân chàng không có hảo cảm với bà này. Nhưng vì bà có mối liên quan đến Ngọc Nô và nói cho đúng, Vô Tình phu nhân là một bậc tiền bối thân thích, chàng chẳng thể nào không nhìn nhận được.

Phan Tịnh đến trước Vô Tình phu nhân, khi còn cách chừng hai trượng thì dừng lại, toan quỳ xuống lạy.

Vô Tình phu nhân thốt nhiên cất tiếng nói: -Khoan đã! Già này có mấy câu hỏi ngươi trước.

Tiếng nói Vô Tình phu nhân không to mà cũng không nhỏ, không lạnh lùng mà cũng không nóng nảy, như nó có một mãnh lực trấn áp được lòng người.

Phan Tịnh vẻ mặt trịnh trọng nghiêm trang hỏi: -Tiền bối cho vời vãn bối xuống đây có điều chi dạy bảo?

Vô Tình phu nhân đảo mắt nhìn Phan Tịnh từ đầu đến chân, khẽ gật đầu. Bà hỏi bằng một giọng ôn hòa hơn: -Phải chăng ngươi là Phan Tịnh?

Phan Tịnh không dám ngạo mạn, kính cẩn đáp: -Thưa tiền bối! Chính phải!

-Hừ! Đứa con gái tên gọi Ngọc Nô là ai vậy?

-Nàng là vợ vãn bối.

-Người thành hôn với y từ bao giờ?

-Văn bối mới biết nàng từ bảy hôm nay. Chính mẫu thân nàng là Hà Tần hứa lời gả cho, nhưng chưa làm lễ thành hôn.

Vô Tình phu nhân nét mặt hơi lộ vẻ cảm xúc, hỏi: -Người gặp mẹ con y ở đâu?

-Tại Ngọc Nô động phủ trong khu Minh Lăng.

-Ta hỏi người. Y đã nói cho người hay lai lịch của y chưa? Tại sao y lại đổi tên là Hà Tần? Cái đó ta chưa từng nghe thấy bao giờ.

Phan Tịnh biết Vô Tình phu nhân rất quan tâm về con gái, sau khi mẹ con phải cách biệt nhau.

Trên môi chàng nở một nụ cười, chàng đáp: -Xin tiền bối cho văn bối sụp lạy trước rồi sẽ trình bày.

Vô Tình phu nhân trên mặt cũng thoáng qua một nụ cười, tỏ vẻ hài lòng.

Bà nói: -Thằng nhỏ này cũng thông minh đấy.

Phan Tịnh vội vàng sụp lạy, miệng hô: -Tổ mẫu!

Rồi chàng không thấy Vô Tình phu nhân cử động mà một luồng kinh lực vô hình đã nâng chàng dậy. Phan Tịnh ngấm vận một luồng chân khí để chống lại tiềm lực này.

Ngờ đâu không chống lại thì còn khá. Chàng vừa chống lại bỗng thấy toàn thân rung lên, một luồng kinh lực ngấm ngấm hắt ngược lại, khiến cho người chàng tung lên cao một trượng.

Chàng liền đề tụ chân khí, tưởng để từ từ hạ xuống. Không ngờ dưới đất dưới như có một hấp lực rất mạnh kéo hút chàng ngã lăn ra.

Vô Tình phu nhân cất tiếng quát: -Thằng lỏi này lớn mật, dám ngang nhiên thử sức với ta.

Phan Tịnh ngã sấp xuống, sưng cả mặt lên, trong lòng kinh hãi nghĩ thầm: “Vô Tình phu nhân này thật là vô tình quá lắm!” Nhưng chàng vội sụp lạy nói: -Văn bối mạo phạm!

-Ừ! Nếu già này nóng tính như ngày xưa thì không giết cũng lột da người rồi đó!

Vô Tình phu nhân suy nghĩ một lúc rồi hỏi: -Người có biết tại sao ta triệu người xuống đây không?

Thực ra Phan Tịnh chẳng sợ gì, nhưng vì trót đã mạo phạm, chàng liền kính cẩn đáp: -Văn bối không biết.

-Ta bảo cho người hay! Đêm qua ta ở trong đầm chính mắt trông thấy lão kia cho người ăn một viên Xích Lô Đan, công lực người đột nhiên tiến bộ rất nhiều. Bây giờ ta lại ban cho người một chiêu “Tuyệt Tình chưởng”, để người vì ta mà đi giết ba mạng người. Chính ba người đó đã hợp lực với nhau để hắt ta xuống dưới đầm Tuyệt Long này.

Phan Tịnh sợ run không biết trả lời thế nào được.

Vô Tình phu nhân mắt sáng như điện tựa hồ đã nhìn rõ tâm can chàng, liền quát hỏi: -Phải chăng người có ý không chịu?

Phan Tịnh run lên đáp: -Văn bối không có ý nghĩ ấy, chỉ xin tiền bối cho biết phải đi hạ sát ai?

-Khoan đã, người hãy học xong môn “Tuyệt Tình chưởng” rồi sẽ bàn. Chưởng lực này phối hợp với chưởng “Lôi đình ấn”, thì có thể nói thiên hạ không ai địch nổi.

Nói xong, Vô Tình phu nhân liền dạy môn “Tuyệt Tình chưởng” cho Phan Tịnh.

Kể ra thì môn này tinh diệu tuyệt luân, nhưng có điều rất tàn ác. Phan Tịnh rất dỗi bần khoăn, vì chàng biết một khi ra tay thì chẳng mấy người trong võ lâm đón nổi một chưởng.

Chỉ trong vòng một giờ, Phan Tịnh đã học được thành thuộc “Tuyệt Tình chưởng”.

Vô Tình phu nhân chậm rãi nói: -Thôi người đi đi! Người phải hạ sát ai, ta sẽ có phương pháp thông tri cho người biết sau. Nhưng người nên nhớ rằng nếu lúc đó mà người còn chần chờ, thì ta không tha người đâu!

Vô Tình phu nhân nói xong, mắt chiếu ra những tia hàn quang nhìn Phan Tịnh một lượt, làm cho chàng phát run. Chàng sụp lạy rồi ra khỏi Tuyệt Long Điện.

Thiếu nữ áo xanh lại đưa chàng lên mặt đầm, rồi không nói câu nào, lặng lẽ lặn xuống đáy đầm.

Phan Tịnh khác nào vừa trải qua một giấc mơ kỳ lạ. Chàng vội vàng lên bờ, nhìn thấy bóng dương quang đã chiếu vào ngọn cây.

Lúc này chàng biết rằng sở dĩ mình khôi phục lại công lực, là nhờ ở viên Xích Lô Đan của Xích Lô Thần Quân cho uống. Chàng vội bước đi về phía ngôi chùa nhỏ.

Phan Tịnh đi đến trước cửa chùa thì thấy cửa đóng chặt. Ngoài cửa chùa một người cao lớn mình mặc áo vàng đang quỳ tại đó. Chàng lấy làm lạ tự hỏi: “Nếu người này đến cầu thần lễ Phật, sao không vào trong chùa mà lại quỳ ở ngoài cửa?” Đột nhiên chàng nhận ra người đó, vội kêu lên: -Sư phụ! Rồi chàng nhảy xổ lại.

Nguyên người quỳ ngoài cửa chùa đó chẳng phải ai xa lạ, mà chính là Huỳnh Long Tử.

Ngờ đâu trong chùa có thanh âm của Xích Lô Thần Quân quát to: -Thằng lỏi kia đứng lại!

Phan Tịnh vội dừng bước, lớn tiếng hỏi: -Y là sư phụ vẫn bối. Sao người lại quỳ ở ngoài này?

Xích Lô Thần Quân lại cười lạt đáp: -Ta biết ngươi là đệ tử y. Thầy nào trò nấy! Cả hai cùng bị thương về tay người, thế mà còn dám vác mặt về ra mắt ta.

Phan Tịnh kinh hãi hỏi: -Tiền bối là ai?

-Ta là ai ư? Người cứ hỏi sư phụ người sẽ biết!

Phan Tịnh toàn thân run lên bần bật, quỳ ngay xuống đất nhìn vào trong chùa lớn tiếng nói: -Tội đồ tôn thực đáng chết, vì không biết Thần Quân là tổ sư mình.

Trong chùa bỗng vang lên một tiếng cười ha hả hỏi: -Nếu người biết trước thì sao?

-Nếu vẫn bối biết trước thì đêm qua không dám mở miệng nói hỗn.

Phan Tịnh nói xong, liền quay lại nhìn Huỳnh Long Tử, thấy mặt ông vàng như nghệ, cứ nhìn xuống đất. Rõ ràng ông bị nội thương rất nặng.

Người chàng vừa run lên bần bật, chàng lớn tiếng hỏi: -Thưa sư tổ! Sư phụ đồ tôn đã bị nội thương rất nặng, làm sao mà quỳ mãi được?

-Thằng lỏi kia im miệng ngay! Vụ này không liên quan gì đến ngươi?

Phan Tịnh không khỏi tức giận, chàng sụp lạy ba lạy rồi đứng lên đồng dục nói: -Sư tổ! Sư tổ nói vậy thật không còn ra nghĩa lý gì cả! Y là sư phụ vẫn bối, lại bị trọng thương. Sao lại không lại liên quan đến đồ tôn?

-Ai bảo y thua về tay người? Thắt Tuyệt giáo chủ đã là cái thá gì mà y phải thua về tay hần? Thế mà còn gì là thể diện của ta. Huống chi lúc y vào giang hồ đã tuyên lời trọng thệ: Một khi cùng ai giao thủ, chỉ có thắng chứ không được bại.

Phan Tịnh tính khí cương cường, liền lên tiếng cười rộ nói: -Sư tổ! Sư tổ càng nói càng vô lý...

Chàng nói chưa dứt lời, Huỳnh Long Tử đã quát lên: -Quân nghiệt súc kia! Câm miệng lại ngay.

Phan Tịnh sợ quá, quỳ mọp ngay xuống không dám nói gì nữa.

Ngờ đâu Xích Lô Thần Quân ở trong chùa lại lên tiếng: -Thằng lỏi kia! Ta cho người nói nữa đi! Sao người lại bảo ta vô lý?

Phan Tịnh quay lại nhìn Huỳnh Long Tử cung kính lạy xuống khề nói: -Sư phụ! Xin sư phụ tha cho đệ tử về tội bất kính!

Nói xong chàng lạy luôn mấy lạy.

Huỳnh Long Tử đột nhiên sa nước mắt! Nguyên Huỳnh Long Tử là người hào khí ngất trời, chỉ vì thua về tay Thất Tuyệt giáo mà phải quỳ mọp cửa chùa. Lòng y khôn xiết nổi thê lương.

Huỳnh Long Tử thều thào nói: -Hài tử! Ta về đây để xin ân sư ban cho cái chết. Ta mong rằng người lấy đó làm gương, để sau này có thể trở nên một nhân vật nổi tiếng trong võ lâm.

Phan Tịnh nghe nói trong lòng không khỏi run sợ. Chàng không ngờ tình trạng lại nghiêm trọng đến thế.

Giữa lúc ấy cửa chùa mở ra.

Phan Tịnh ngẩng đầu trông vào thấy trong chùa có ba người đứng thẳng hàng.

Người đứng giữa ăn mặc ra kiểu thư sinh, chính là Xích Lô Thần Quân. Bên hữu là vị lão tăng mày trắng tay cầm phát trần. Bên tả chính là Ngọc Nô.

Lúc này Ngọc Nô vẻ mặt vừa buồn vừa mừng. Nàng chăm chú nhìn Phan Tịnh.

Xích Lô Thần Quân chờ đã lâu không thấy Phan Tịnh trả lời, nên giục: -Ta có điều gì vô lý? Người nói đi.

Phan Tịnh sáng mắt lên đáp: -Sư phụ đồ tôn mà có tuyên thệ cũng là do sư tổ bắt buộc người. Huống chi thua được là sự thường của con nhà võ. Những tay cao thủ võ lâm khắp thiên hạ biết đến bao nhiêu mà kể. Ai dám tự cho là mình thắng được hết? Sư tổ vô lý ở chỗ bắt buộc đệ tử mình, giao thủ với ai chỉ có thắng chứ không được bại.

Xích Lô Thần Quân nghe chàng nói, liền buông một tràng cười rộ nói: -Ta cứ tưởng phường con nít thì còn có cao kiến gì. Té ra là ta đã sai lầm. Thằng lỏi kia! Người chưa biết đến qui luật của bản môn ư? Sư tổ người từ lúc ra đời đến nay chưa thua ai bao giờ. Đã không ra tay thì thôi, một khi đã ra tay tất phải thủ thắng.

Phan Tịnh nghe nói vậy. Chàng nghĩ rằng tính mạng sư phụ mình là điều khẩn yếu. Chàng không giữ lễ được nữa, nhảy lên cười rộ nói: -Sư tổ nói vậy là sai! Sư tổ chưa bị thua ai là nhờ vận hên chưa gặp phải tay đối thủ mà thôi. Vậy mà đã lấy thế làm tự cường, tự ngạo không khỏi cuồng vọng thái quá! Đêm qua sư tổ đã bảo rất ghét bỏ kẻ cuồng vọng kia mà?

Phan Tịnh nói mấy câu này khiến cho Xích Lô Thần Quân phải đỏ mặt lên. Lão không giận mà lại bật cười nói: -Hay lắm, hay lắm! Thằng lỏi này béo lẻo mồm miệng. Ta hỏi người, người thử tính xem thiên hạ còn có ai là người đánh bại được ta? Người cứ kể ra được thì sư tổ bắt đầu hôm nay sẽ bỏ giới luật này đi. Nếu người không kể ra được, ta quyết thi hành lời phát thệ.

Phan Tịnh thấy lão nói vậy, không khỏi sợ toát mồ hôi. Chàng nghĩ đi nghĩ lại mà chẳng thấy ai có thể địch lại Xích Lô Thần Quân, một người đã nổi tiếng võ lâm năm chục năm trước. Đột nhiên chàng lẩm bẩm: -Bất luận thế nào mình cũng không thể ngồi nhìn sư phụ chết được. Thôi ta đành liều mạng vậy.

Chàng nghĩ vậy liền lớn tiếng đáp: -Đồ tôn đây chứ ai!

Chàng vừa thốt ra, khiến ai nấy đều sửng sốt. Lão tăng cùng Ngọc Nô đều lộ vẻ kinh hãi. Ngọc Nô không nhận được la lên: -Tịnh lang! Chàng điên rồi sao?

Phan Tịnh lớn tiếng đáp: -Tiểu huynh không điên đâu. Bữa nay có tiểu huynh đây, có lẽ nào lại ngồi nhìn sư phụ chết được?

Huỳnh Long Tử nghe chàng nói vậy, ngẩng đầu lên, xúc động quá nước mắt chạy quanh. Nhưng nét mặt lộ ra một tia vui mừng và kiêu hãnh.

Xích Lô Thần Quân cười ha hả nói: -Hay lắm! Ta khen cho người là hạng có chí khí! Huỳnh Long Tử coi người quả đã không lầm. Nhưng người làm thế nào để đánh bại được sư tổ?

Bấy giờ Phan Tịnh nghĩ quanh, nghĩ quẩn tìm cách thủ thắng Xích Lô Thần Quân.

Chàng khẩn thâm trong bụng: -Những mong chiêu “Tuyệt Tình chưởng” mà Vô Tình phu nhân vừa truyền thụ cho, sẽ đánh bại được Thần Quân.

Chàng quyết định chủ ý rồi đồng dục đáp: -Sư tổ! Không phải đồ tôn dám khoe hay lỗ mãng. Chỉ trong vòng ba chiêu là sư tổ sẽ bị bại dưới tay đồ tôn. Nhưng trước khi tỉ đấu, đồ tôn xin ra ba điều kiện.

-Điều kiện gì? Người nói mau đi!

-Điều thứ nhất là nếu sư tổ bị bại, xin đừng lấy thế làm sỉ nhục để mà tự tử. Điều thứ hai nếu sư tổ thua thì xin thủ tiêu ngay những điều giới luật kia. Điều thứ ba là sư tổ thua thì xin lập tức trị thương cho sư phụ đồ tôn.

Phan Tịnh mồm năm miệng mười, nói trơn như cháo chảy, tựa hồ Xích Lô Thần Quân nhất định bị bại về tay chàng.

Xích Lô Thần Quân nhìn chàng bằng con mắt khác lạ, gật đầu đáp: - Ta ưng chịu như vậy.

Phan Tịnh nói ngay: -Sư tổ chuẩn bị đi. Đồ tôn ra tay đây.

Xích Lô Thần Quân bị Phan Tịnh nói những câu như chém đinh chặt sắt lòng cũng đâm ra hoang mang, vì ý chí quyết thắng của chàng. Lão vẫy tay nói: - Thiên sư cùng Nô nhi hãy tạm lui ra để ta xem thằng nhỏ này nó dùng cách gì để đánh bại ta!

Phan Tịnh lún người xuống hỏi lại: - Sư tổ đã chuẩn xong chưa?

-Người cứ việc ra tay đi! Ta đứng yên chỗ này. Người làm cho ta xê xích đi được nửa bước, tức là ta chịu thua rồi.

Phan Tịnh mừng thầm trong bụng, hỏi lại: -Thưa sư tổ! Có đúng thế không?

-Sư tổ đã nói ra còn sai được nữa hay sao?

Phan Tịnh vận bốn thành chân lực quát lên: -Sư tổ đón chiêu đây?

“Uỳnh” một tiếng! Chàng ra chiêu “Lôi Hỏa Tương Bạc”, ánh lửa bốc lên rần rần chưởng phong cực kỳ mãnh liệt, chụp xuống Xích Lô Thần Quân.

Xích Lô Thần Quân cười rộ nói: - Thằng lỏi con? Người không biết tự lượng rồi!

Lão phát tay một cái phóng ra luồng kinh phong. Phan Tịnh phải lùi lại ba bước.

Phan Tịnh ra chiêu nao núng, lại quát lên: -Sư tổ tiếp chiêu thứ hai đây!

Lần này chàng vận dụng đến năm thành công lực và phát chiêu “Lôi Thiên Đỉnh Tráng” Xích Lô Thần Quân lại hóa giải một cách rất dễ dàng.

Nguyên những chiêu này là do trong bản môn truyền ra, nên lão chẳng phí một chút hơi sức nào để hóa giải được ngay.

Xích Lô Thần Quân cười thầm nói: -Ta cứ tưởng thằng lỏi có môn pháp nào cao hơn đây?

Vô hình trung lão đã hờ hững chuyện phòng bị Phan Tịnh.

Phan Tịnh nhìn vẻ mặt lão hiểu ngay.

28. Nghe Kinh Báu Thần Quân Hối Hận

Rồi chàng cũng thủ thế ra chiêu để cho Xích Lô Thần Quân không để ý.

Xích Lô Thần Quân nhẹ nhàng cười mát: -Người phóng ra đi!

Phan Tịnh lập tức ngằm vận đủ mười hai thành công lực. Từ khi chàng uống viên Xích Lô Đan, công lực đã tăng gấp bội, nay lại vận đến mười hai thành để phóng chưởng thì không phải là tầm thường.

Xích Lô Thần Quân vẫn tùm tùm cười, và nhìn chàng dường như coi thường chẳng có gì đáng để tâm.

Phan Tịnh bỗng quát lên như tiếng sấm: -Sư tổ! Đồ tôn vì cứu mạng ân sư mà phải vô lễ, xin sư tổ miễn trách cho.

Chàng chưa dứt lời, đã chuyển người đi một cách rất dị kỳ, run run phóng chưởng ra, bóng chưởng trùng trùng điệp điệp.

Xích Lô Thần Quân đột nhiên biến sắc. Lão chưa kịp nghĩ ngợi gì cả, thì Phan Tịnh đã dùng thế “Lôi Đình Vạn Quân” phóng chưởng ra nhanh như chớp.

Xích Lô Thần Quân chưa nhìn rõ chưởng thế, thì nghe đánh “sầm” một tiếng.

Chưởng lực đã đánh trúng ngực lão.

Ngọc Nô cùng Bạch Mi lão tăng kinh hoảng rú lên một tiếng.

Huỳnh Long Tử cũng kinh hãi la lên: - Tịnh nhi!

Xích Lô Thần Quân kêu lên một tiếng, loạng choạng người đi lùi lại ba bước. Hai mắt lão chiếu ra những tia sáng hung dữ nhìn Phan Tịnh không chớp. Mặt lão lúc xanh lè lúc trắng bệch. Chỗ hai chân lão đứng lún sâu xuống mấy tấc.

Đột nhiên, Xích lô Thần Quân bật lên một tràng cười nghe rất khủng khiếp.

Miệng lão vừa cười vừa phun máu tươi ra. Lão la lên: -Hồng! Hồng! Xích Lô Thần Quân này bị thua mất rồi.

Huỳnh Long Tử quát lên: -Quân nghiệt súc kia. Mi thật là lớn mật. Sao không mau quỳ xuống?

Phan Tịnh đang đứng thộn mặt ra nhìn, nghe tiếng Huỳnh Long Tử quát, liền quỳ mọp ngay xuống đập đầu vừa lay vừa nói: -Tội đồ tôn thật đáng chết! Đồ tôn thật đáng chết! Đồ tôn đánh sư tổ bị thương rồi.

Xích Lô Thần Quân cười rộ một hồi rồi im tiếng. Lão vẻ mặt nghiêm trang từ từ bước đến bên mình Huỳnh Long Tử và Phan Tịnh. Đưa hai tay ra kéo hai người dậy nói: -Long nhi! Tịnh nhi! Các người đứng dậy đi.

Hai người vẫn quỳ không dám nhúc nhích.

Xích Lô Thần Quân lớn tiếng nói: -Giới luật của bản môn chỉ cho thắng chứ không cho bại, từ nay bị thủ tiêu. Tịnh nhi nói đúng lắm được thua là sự thường của nhà võ. Không thể tự kiêu được. Đồ nhi và đồ tôn dậy đi thôi. Ta rất sung sướng là bản môn phát xuất gã đệ tử đặc biệt này, có thể làm quang minh cho môn hộ. Ta không bắt tội thầy trò ngươi nữa.

Huỳnh Long Tử khấn đầu nói: -Đồ nhi xin bái tạ thịnh đức của ân sư.

Phan Tịnh cũng đập đầu thưa: -Đồ tôn vì lòng tha thiết cứu mạng ân sư mà phải dùng nguy kế, phóng chưởng đánh sư tổ. Xin sư tổ miễn tội cho.

Xích Lô Thần Quân nói ngay: -Ngươi không có tội gì hết.

Phan Tịnh lại lay mấy lay nữa.

Xích Lô Thần Quân đột nhiên hỏi: -Tịnh nhi! Phát chưởng vừa rồi ngươi học ai mà hiểm độc thế? Bữa nay nếu không phải là sư tổ, mà người khác thì chết uống mạng rồi, phát chưởng đó tên là gì?

Phan Tịnh thật thà đáp: -Phát chưởng đó tên là “Tuyệt Tình Chưởng” do ngoại tổ mẫu Vô Tình phu nhân truyền cho.

Xích Lô Thần Quân run bắn người lên, lớn tiếng hỏi ngay: -Vô Tình phu nhân hãy còn sống ư? Hiện giờ ở đâu?

Phan Tịnh nhìn tả ngó hữu thấy có Bạch Mi lão tăng. Miệng chàng ấp úng không dám nói.

Xích Lô Thần Quân biết ý Phan Tịnh liền bảo: -Đây không có ai là người ngoài cả. Ngươi cứ nói đi!

Phan Tịnh liền đem việc Vô Tình phu nhân triệu mình vào Tuyệt Long điện kể lại một lượt nhưng giấu nhẹm việc phu nhân sai mình đi giết ba mạng người.

Xích Lô Thần Quân nghe xong cười ha hả nói: - Mụ đó mà không chết thì quả là số mạng lớn thật, và ta canh giữ trên bờ đầm Tuyệt Long này, mấy chục năm trời cũng không uống phí.

Ngọc Nô gọi chàng hỏi: -Ngoại tổ mẫu còn sống, thì Nô muội phải đi thăm người.

Nàng tiến lại bên Phan Tịnh rồi hỏi tiếp: - Tịnh lang! Tịnh lang đưa tiểu muội đi, chỗ đó chắc là đẹp lắm.

Phan Tịnh cười đáp: - Tiểu huynh không đến đó được nữa, vì ngoại tổ mẫu không cho đến bất luận là ai cũng không đến được.

Xích Lô Thần Quân cười ha hả nói: -Mấy chục năm nay không thấy được mụ. Bây giờ ta cũng muốn đến thăm mụ.

Vị lão tăng đứng yên lặng từ này tới giờ. Cặp mày trắng đột nhiên lay động. Nhà sư niệm: -A Di Đà Phật! Đức Phật từ bi độ cho quý phu nhân vẫn được cường kiên.

Tiếng niệm Phật của nhà sư vừa dứt, Xích Lô Thần Quân bỗng im bất tiếng cười, nét mặt biến đổi, cặp mắt nhìn ra khu rừng cách cửa chùa mười mấy trượng, cất tiếng lạnh lùng hỏi: -Quý hữu là ai? Xin ra đây hội diện!

Một tràng cười ha hả nổi lên. Cái Vương Tử từ trong khu rừng rậm lặng người bước ra.

Xích Lô Thần Quân đã ẩn cư mấy chục năm trời, nên không nhận ra Cái Vương Tử là ai, lão còn đang ngơ ngác thì Huỳnh Long Tử đã lên tiếng: - Lão hóa tử! Người đến đây làm chi?

Cái Vương Tử thấy Huỳnh Long Tử ra chiều lạnh nhạt, liền nhìn Xích Lô Thần Quân nói: -Lão hóa tử là Chu Hậu Thang xin ra mắt Thần Quân.

Cái Vương Tử chỉ nói vậy chứ không thi lễ.

Xích Lô Thần Quân nhìn lão hóa tử bằng con mắt lạnh lùng.

Cái Vương Tử cười nói: - Lão hóa tử suốt đời không hiểu lễ nghi là gì. Thần Quân miễn trách cho!

Thực ra Cái Vương Tử là dòng dõi hoàng tộc, nhưng không muốn ở trong cung đình, y tính tình hiếu động lại biết võ công nên ưa bôn tẩu giang hồ tám gỏi phong trần.

Từ khi lão bước chân vào chốn giang hồ chưa từng thi lễ với ai. Ngoài mặt tuy lão tỏ vẻ ôn hòa, nhưng bề trong tính khí ngạo nghễ, rõ ra cốt cách người trong hoàng phái.

Huỳnh Long Tử quát hỏi: - Hóa tử vương tôn. Sao không ở Kinh đô mà rượu chè be bét?... Đường xa diệu vợi chạy lên Côn Lĩnh hẳn là có việc gì?

Cái Vương Tử vẻ mặt nghiêm trang đáp: -Huỳnh Tu Tử! Lão hóa tử biết rằng người coi ta không thuận mắt. Chẳng qua vì La ca ca gặp nạn, nên ta phải nhún mình đi cầu người. Huỳnh Tu Tử! Người tính thế nào đây? Chỉ cần Huỳnh Tu Tử giúp cho một tay là La ca ca ta được thoát nạn và ta sẽ nhớ ơn Huỳnh Tu Tử mãi mãi.

Huỳnh Long Tử nghe lão hóa tử nói vậy, ngạc nhiên không hiểu.

Phan Tịnh và Ngọc Nô toàn thân run bắn người lên.

Phan Tịnh giơ ngón tay ra tính rồi lớn tiếng hỏi: - Chu lão tiên bối. Phải chăng Tư án trưởng lão phe Thất Tuyệt Giáo đã xuất hiện lần thứ hai để mời La thúc thúc đi nhậm chức đệ cửu trưởng lão của họ không?

Cái Vương Tử đáp: -Y xuất hiện ba lần rồi và đã đưa Thất Tuyệt Tử bày ra hẹn rằng đêm mai là hết kỳ hạn mười ngày. La ca ca người ít thể cô thì đối địch với Thất Tuyệt Giáo làm sao nổi. Vì thế, mà lão hóa tử phải đi suốt ngày đêm tìm đến đây để cầu Huỳnh Tu Tử giúp cho một tay.

Nói xong cặp mắt loang loáng nhìn Huỳnh Tu Tử chăm chăm.

Huỳnh Long Tử nghe rõ đầu đuôi rồi cúi đầu xuống buồn rầu đáp: -Lão hóa tử! Ta với người bề ngoài tuy có vẻ không hợp, nhưng đã kết tâm giao bấy nhiêu năm, Huỳnh Tu Tử này bội phục người nghĩa khí ngất trời. Nhân Kiệt La Siêu mà kết bạn được với người kể cũng là có phúc đấy. Nhưng ta nói rõ cho người hay, Thất Tuyệt Giáo chủ bản lãnh phi thường. Chính Huỳnh Tu Tử này cũng đã bị thương về tay hắn rồi.

Cái Vương Tử gương cặp mắt thao láo lên nhìn, kinh ngạc nói: -Có việc ấy ư?

Rồi đột nhiên mặt mũi lão đã nhem nhuốc, nước mắt lại trào ra lại càng nhem nhuốc thêm. Lão như điên lên nói: -Thôi được! Thế thì lão hóa tử này phải liều mạng đối với hắn.

Lão chống cây gậy xuống đất toan băng người mình nhảy đi thì bỗng Xích Lôì Thần Quân quát lên: -Khoan đã!

Cái Vương Tử liền quay lại không hiểu chuyện gì nét mặt hết sức ngạc nhiên.

Xích Lôì Thần Quân nói: -Thất Tuyệt Giáo chủ gớm thật. Hắn có bản lĩnh gì mà kiêu ngạo đến thế. Lão phu tuy không muốn can thiệp vào việc võ lâm nữa, nhưng lẽ nào chịu để Huỳnh Long Tử phải thất bại về tay hắn, để mai một uy danh phái Xích Lôì của ta?

Nói xong, lão lấy bên mình ra một cái hộp ngọc bốc một viên Xích Lôì Đan đưa cho Huỳnh Long Tử nói: -Huỳnh Long nhi! Ta dạy cho ngươi “Giáp Tí Công” để đánh hắn một chưởng.

Huỳnh Long Tử, Cái Vương Tử, Phan Tịnh cùng Ngọc Nô vừa kinh ngạc vừa mừng thầm. Huỳnh Long Tử quỳ ngay xuống miệng hô: -Ân sư?

Huỳnh Long Tử toan đón lấy viên Xích Lôì Đan ở trong tay Xích Lôì Thần Quân, thốt nhiên trong khu rừng rậm ngoài chùa thấp thoáng có bóng một thiếu nữ áo xanh đi lại.

Mọi người rất đổi ngạc nhiên, vì khu đầm Tuyệt Long này ít có vết chân người mà sao lại có thiếu nữ áo xanh xuất hiện? Phan Tịnh khẽ la lên một tiếng rồi thầm bảo Ngọc Nô: -Nô muội! Chính thiếu nữ này đã đón huynh xuống yết kiến Vô Tình ngoại tổ mẫu.

Mọi người còn đang kinh ngạc, thì thiếu nữ áo xanh đã tiến đến trước mặt Phan Tịnh, ả không nói gì chỉ trao cho chàng một cái túi gấm rồi dặn: - Mong rằng công tử giữ lời hứa với phu nhân, chớ để lỡ việc.

Nói xong, thiếu nữ không nhìn ai hết, trở gót đi luôn.

Ngọc Nô khẽ nói: -Tịnh lang! Cô này tính nét lạnh lùng ghê quá?

Phan Tịnh khẽ gật đầu, rồi lập tức mở cẩm nang ra coi, mặt chàng bỗng nhiên biến sắc. Cặp lông mày nhăn tít lại. Mọi người thấy vậy rất lấy làm kỳ.

Xích Lôì Thần Quân hỏi: -Tịnh nhi! Có chuyện gì vậy?

Phan Tịnh ấp úng: -Cái này... cái này...

Xích Lôì Thần Quân thấy chàng ngập ngừng, thì đem lòng nghi hoặc hỏi dồn: -Đứa con gái đó ở đâu đến đây?

-Y là thị nữ ở chỗ Vô Tình ngoại tổ mẫu.

-Ừa! Thị trao cẩm nang cho ngươi, phải chăng là lệnh của phu nhân sai ngươi làm việc gì?

Bạch Mi lão tăng cũng nhìn Phan Tịnh hỏi: -Tiểu thí chủ! Vô Tình phu nhân sai ngươi đến thì hẳn là có việc gì quan trọng?

Phan Tịnh thốt nhiên nhìn Xích Lôì Thần Quân nói: -Sư tổ! Đồ tôn chịu lời ủy thác của ngoại tổ mẫu tất phải thi hành. Nếu có chỗ nào đắc tội với sư tổ, xin sư tổ khoan dung cho, vì đây là đồ tôn vâng lệnh ủy thác mà phải thi hành.

Xích Lôì Thần Quân nghe nói run lên, lớn tiếng hỏi: - Việc ngươi phải làm có liên quan đến ta ư?

Phan Tịnh cặp mắt băng khuâng đáp: -Nói rằng có liên quan cũng phải, mà không liên quan gì cũng được.

-Thế nghĩa là làm sao?

-Lát nữa sư tổ sẽ biết.

Xích Lôì Thần Quân lộ vẻ hồ nghi, chăm chú nhìn Phan Tịnh, quên cả đưa viên Xích Lôì Đan cho Huỳnh Long Tử.

Phan Tịnh đột nhiên quay lại nhìn Bạch Mi lão tăng mỉm cười nói: -Danh hiệu lão đại sư phải chăng là Huyền Thiên thiên sư?

Bạch Mi lão tăng chớp mắt liền mấy cái, rồi đáp: -Danh hiệu bản tăng chỉ có một mình Xích Lôì thí chủ là biết mà thôi. Tiểu thí chủ nghe ai nói mà cũng biết được?

Phan Tịnh sa sầm nét mặt nói: -Nếu vậy thì đại sư là Huyền Thiên Nhất Quái ở Thiên Sơn rồi.

Chàng vừa dứt lời, thì Xích Lôĩ Thần Quân, Huỳnh Tu Tử và Cái Vương Tử đều run lên.

Xích Lôĩ Thần Quân lớn tiếng quát: -Tịnh nhi! Không được vô lễ!

Bạch Mi lão tăng đột nhiên lùi lại một bước. Cặp mày trắng luôn luôn nhíu lại sắc mặt biến đổi rồi cười ha hả nói: -Tiểu thí chủ nói rờn rời. Huyền Thiên Nhất Quái là một con quỷ hung tàn mấy chục năm trước đây. Bần tăng tuy chưa gặp y, nhưng đã nghe tiếng. Vô Tình phu nhân đánh y trọng thương rồi từ đấy không thấy y xuất hiện nữa. Chắc là y chết rồi cũng nên.

Phan Tịnh cười nhạt nói: -Đại sư lầm rồi! Huyền Thiên Nhất Quái chẳng những không bị thương. Trái lại Vô Tình phu nhân bị y cùng hai tên cao thủ tuyệt đỉnh võ lâm hợp lực hất phu nhân xuống đầm Tuyết Long. Sau khi quần hào thiên hạ mở đại hội Tuyết Long Đàm, Huyền Thiên Nhất Quái còn mặc áo lội nước, ba lần lặn xuống đầm Tuyết Long tìm kiếm Vô Tình phu nhân để cướp Vô Tình kinh và Lôĩ Đình ấn. Sự thật là như thế.

Bạch Mi lão tăng cười ha hả đáp: -Tiểu thí chủ nói như chính mắt mình trông thấy. Bần tăng khi đó không có mặt tại trường nên không biết rõ.

Phan Tịnh thốt nhiên mặt lạnh như tiền quát hỏi: -Đại sư không biết thật ư?

-Bần tăng không biết?

-Vậy đại sư dừng chùa bên bờ hồ đầm Tuyết Long để ở là có ý gì?

- Ngày ấy trên bờ đầm các bạn võ lâm vừa chết vừa bị thương đến mấy trăm người. Bần tăng theo từ tâm của đức Phật, dừng chùa ở đây để độ vong linh cho họ. Dè dặt tiểu thí chủ vì thế mà sinh mối hoài nghi.

Phan Tịnh cả cười nói: -Đại sư đừng bẻm mép nữa. Bữa nay không hiện nguyên hình không được đâu!

Bạch Mi lão tăng biến sắc tức giận hỏi: -Tại sao tiểu thí chủ lại bức bách bần tăng phải nhìn nhận vụ này? Bần tăng thật không hiểu.

Phan Tịnh lạnh lùng nói: -Người ta đã dám làm việc gì thì phải dám nhận lấy. Đại sư đừng giả vờ.

Xích Lôĩ Thần Quân thấy Phan Tịnh vô lễ liền trách mắng: -Tịnh nhi! Im miệng ngay! Lão thiền sư đây lòng dạ từ bi. Sao ngươi lại bắt quàng vào Huyền Thiên Nhất Quái?

Phan Tịnh không dám nói gì với Xích Lôĩ Thần Quân, nhưng hai mắt chàng nhìn chằm chặp vào Bạch Mi lão tăng nói dần từng tiếng: -Phan Tịnh này thỉnh cầu lão sư một điều. Đại sư chịu giúp không?

Bạch Mi lão tăng sững sốt đáp ngay: -Nếu điều yêu cầu của tiểu thí chủ là việc nên làm, thì bần tăng vốn sẵn Phật tâm tế độ cho mọi người, có lý đâu lại cự tuyệt. Nhưng nếu tiểu thí chủ, chủ yếu câu chuyện phi ý thì bần tăng không thể tuân mệnh được.

Phan Tịnh cười khanh khách nói: -Huyền Thiên Nhất Quái ở Thiên Sơn sau gáy có ba sợi tóc đỏ. Lão thiền sư có chịu để cho văn bối khám nghiệm không?

Huyền Thiên thiền sư nghe nói đột nhiên run lên, hai mắt chiếu ra những tia sáng hung dữ. Nhưng lão lùi lại, tiến gần thêm một bước về phía Xích Lôĩ Thần Quân hỏi: -Xích Lôĩ thí chủ có chịu tin lời y không?

Lúc này Xích Lôĩ Thần Quân thấy sắc mặt Huyền Thiên thiền sư biến đổi đã đem lòng nghi hoặc, không biết trả lời ra sao.

Huyền Thiên thiền sư lại tiến thêm bước nữa hỏi: -Bần tăng cùng Xích Lôĩ thí chủ đã giao kết mấy chục năm trời, mà thí chủ không tin được lời bần tăng ư?

Lúc này Phan Tịnh chợt nhìn thấy hai cánh tay nhà sư không giống nhau. Một tay đen như sơn, còn một tay lại trắng như ngọc.

Chàng kinh hãi vội la lên: -Sư tổ phải cẩn thận đấy.

Rồi chàng vận động “Tuyệt Tình Chương” phóng ra như tiếng sấm. Chương thế bao quanh một vùng. Nhưng đã chậm mất rồi.

Huyền Thiên thiền sư hét lên một tiếng rùng rợn, tay vung cây phát trần ánh phát trần mù mịt. Lão đập tay một cái, cướp ngay được viên Xích Lô Đan trong tay Xích Lô Thần Quân, rồi nuốt tọt vào miệng.

Xích Lô Thần Quân quát lên như tiếng sét rồi phóng “Lôi Đình Chưởng” ra đánh sầm một tiếng, khiến cho bao nhiêu bóng phát trần đều tiêu tan hết. Nhưng Huyền Thiên thiền sư nhảy ra xa mấy chục trượng. Lão bật lên tràng cười the thé nói: -Xích Lô huynh đã cho bản tăng viên thuốc. Bản tăng sẽ có ngày báo đáp. Bây giờ xin cáo từ thôi.

Xẹt một cái, nhà sư đã chạy mất không còn trông thấy tăm tích đâu nữa.

Xích Lô Thần Quân bị một võ bất ngờ, sắc mặt đỏ bừng rồi trắng bệch. Thật là một cái nhục lớn vì chưa bao giờ Thần Quân bị gạt như lần này.

Xích Lô Thần Quân bật lên tiếng cười ha hả đồng thời uất ức phun máu ra. Toàn thân lão run lên bần bật.

Phan Tịnh nắm chặt hai bàn tay quát lên: -Sư tổ bất tất phải căm phẫn! Đồ tôn đã hứa lời cùng Vô Tình ngoại tổ mẫu thì bất luận lão có chạy đến góc bể chân trời, đồ tôn cũng quyết tìm đến nơi để cắt đầu lão.

Lát sau, Xích Lô Thần Quân tựa hồ bình tĩnh lại đôi chút, nhưng đột nhiên Thần Quân rầu rầu nét mặt hỏi: -Tịnh nhi! Phải chăng người vừa xem cẩm nang của thiếu nữ áo xanh đem đến mà biết được gốc gác lão?

-Đúng thế. Vô tình ngoại tổ mẫu tuy ở dưới đầm Tuyết Long, nhưng các việc xảy ra trên này không gì qua mắt người được.

Xích Lô Thần Quân gật đầu nói: -Ta muốn đi thăm mộ.

Trong khu rừng rậm ngoài chùa đột nhiên có thanh âm một người đàn bà vọng vào: -Phải chăng để quân đã biết hành vi của phu nhân là phải?

Mọi người đều nhìn vào khu rừng, nhưng chẳng thấy ai cả. Xích Lô Thần Quân ngẫm nghĩ một lát rồi đáp: -Có thể là ta đã trách oan cho mộ.

Trong rừng lại có tiếng vọng ra: -Thần Quân nói vậy lấy gì làm bằng chứng.

-Ta biết làm thế nào cho có bằng chứng bây giờ?

- Hừ! Dù Thần Quân có đi ba bước lại quỳ xuống một lần để cầu kiến phu nhân, người cũng không chịu tiếp kiến đâu. Trừ phi Thần Quân đã thuộc lòng mấy trang cuối cùng “Vô tình kinh” do tay phu nhân viết ra để mà thành thực an nã thì phu nhân mới chịu cho Thần Quân gặp mặt.

Xích Lô Thần Quân lớn tiếng hỏi: -“Vô Tình Kinh” phu nhân đã đem theo và rút cả xuống đầm Tuyết Long rồi còn đâu?

Ngọc Nô kinh hãi vội nói: -Gia gia! “Vô Tình Kinh” do tôn nữ giữ...

Xích Lô Thần Quân cả mừng nói: -Vậy đưa cho ta coi.

Ngọc Nô toàn thân run bắn lên đáp: - Nhưng tôn nữ lại bị một nữ lang che mặt bằng tấm sa trắng cướp mất rồi!

Xích Lô Thần Quân nghe nói vậy, thì vẻ mặt đầm chiêu rất khó coi. Lão từ từ rút tay về miệng lẩm bẩm: -Xích Lô! Xích Lô!

Rồi Thần Quân thung thỉnh đi ra khỏi chùa.

Huỳnh Long Tử, Cái Vương Tử cùng Phan Tịnh và Ngọc Nô không hiểu Thần Quân định làm gì, đều đưa mắt nhìn theo.

Xích Lô Thần Quân đi được vài chục bước, đột nhiên quay lại: -Long nhi! Tịnh nhi! Các người hãy theo ta!

Huỳnh Long Tử cùng Phan Tịnh lập tức đi theo.

Cái Vương Tử cùng Ngọc Nô cũng lẻo đẻo đi theo sau cùng.

Xích Lôì Thần Quân lại dừng bước nhìn Ngọc Nô vẫy tay nói: -Nô nhi! Người lại đây!

Ngọc Nô lướt nhanh đến bên Xích Lôì Thần Quân.

Xích Lôì Thần Quân dặt tay nàng vừa đi thong thả vừa hỏi: -Nô nhi! Từ lúc người gặp ta. Ta cũng chưa có lúc nào rồi để hỏi chuyện giữa người và Tịnh nhi. Người có thật lòng yêu gã không?

Ngọc Nô then thùng đáp: -Sao gia gia hỏi câu này? Mẫu thân Nô nhi đã gả Nô nhi cho chàng, dĩ nhiên là phải yêu chàng. Huống chi chàng là người con trai mà Nô nhi gặp đầu tiên.

Xích Lôì Thần Quân gật đầu nói: -ừ! Nô nhi đã yêu gã thì đừng có ngang bướng. Vì như vậy chỉ tỏ phiền lòng cho mình và gây ra mối hiểu lầm giữa hai người. Người đã hiểu chưa?

-Nô nhi hiểu rồi.

Ngọc Nô lại là cô gái cực thông minh. Nàng cảm thấy trong lời dặn dò của Thần Quân có điều bất tường nên đột nhiên dừng chân lại kinh ngạc hỏi: -Gia gia định đi đâu?

Xích Lôì Thần Quân không trả lời nàng. Ông hỏi lại: -Nô nhi! Người bảo trước kia người giữ cuốn Vô Tình Kinh bên mình. Vậy người có nhớ mấy trang cuối đó viết những gì không?

Ngọc Nô không nghĩ ngợi gì hết đáp ngay: -Tổ mẫu ghi chép rất tường tận tội trạng những người đã bị tổ mẫu giết.

- ồ! Ngoại tổ mẫu con có ghi tội trạng của ba người là Nam Hải Nhất Hạc, Chung Nam Đan Khách Hồ Dật, Tình Thiên Bảo Chúa Tu Ninh không?

-Có! Ba người này tổ mẫu ghi lại càng tận tường hơn. Nô nhi còn nhớ rõ tổ mẫu ghi bọn này bề ngoài mua chuộc danh dự, tiếng hào hiệp đồn đại xa gần, mà trên thực tế đều là những hạng lão ma đầu. Chẳng việc ác nào mà họ không từ.

Xích Lôì Thần Quân gật đầu, sắc mặt càng xám xịt. Nhưng ngoài miệng Thần Quân lộ một nụ cười nói: -Vậy thì ta đã trách lầm phu nhân thực rồi.

Đi trong khoảnh khắc, đã trông thấy đầm Tuyệt Long, vương chừng trăm trượng.

Xích Lôì Thần Quân trở xuống đầm nói: -Nô nhi! Không ngờ ngoại tổ mẫu người vẫn còn sống ở dưới đáy đầm này, gia gia vẫn ở trên bờ canh giữ mấy chục năm trời, thế mà tuyệt không thấy động tĩnh gì. Mụ ta quả đã vô tình.

Ngọc Nô không biết trả lời thế nào cho phải, nên đành nín thinh.

Lúc này Huỳnh Long Tử cùng Phan Tịnh theo sau Xích Lôì Thần Quân đều lộ vẻ dăm chiêu lo lắng.

Huỳnh Long Tử khẽ hỏi Phan Tịnh: -Tịnh nhi! Người có nhận ra lúc này sư tổ có vẻ khác thường không?

Phan Tịnh gật đầu đáp: - Sư phụ! Sư tổ tại bị kích thích quá mạnh, nào bạn hữu bội phản, nào ái thê cự tuyệt. Dĩ nhiên sư tổ phải thương tâm!

-Tịnh nhi! Ta xem cử động người có vẻ khác thường.

-Phải chăng sư phụ muốn nói là sư tổ sắp có hành động đáng ngại.

Huỳnh Long Tử gật đầu, nói bằng một giọng nghiêm trọng: -Chúng ta phải để ý nghe ngóng.

Phan Tịnh cũng gật đầu ra vẻ đồng ý.

Xích Lôì Thần Quân đã đến bên bờ đầm, lặng lẽ nhìn mặt nước hồi lâu rồi bảo Ngọc Nô: -Nô nhi! Cháu hãy lui ra một bên. Ta có việc quan trọng dặn thầy trò y.

Ngọc Nô tuy cảm thấy Xích Lôì Thần Quân có thái độ khác nhưng nàng vẫn đứng sang bên. Có điều cặp mắt nàng vẫn dăm dăm nhìn Thần Quân không chớp.

Xích Lôì Thần Quân lại trầm ngâm lặng lẽ hồi lâu, rồi đột nhiên xoay tay về phía sau vẫy luôn hai cái.

Lão không muốn quay mặt lại, khẽ cất tiếng gọi: -Huỳnh Long Tử cùng Tịnh nhi lại đây.

Huỳnh Long Tử cùng Phan Tịnh hấp tấp chạy lại ngay.

Xích Lô Thần Quân lùi lạt một bước, trở phía trước mặt khẽ nghiêm giọng quát: -Quỳ xuống! Huỳnh Long Tử cùng Phan Tịnh run bắn lên, đành phải vâng lời quỳ xuống.

Xích Lô Thần Quân lại bảo: -Các người không được nhìn ta mà phải quay mặt xuống đằm.

Huỳnh Long Tử cùng Phan Tịnh quỳ xoay người lại.

Ngờ đâu khi hai người vừa xoay mặt xuống đằm, đột nhiên Xích Lô Thần Quân đập hai bàn tay vào huyết mạch môn sau lưng hai người rồi lớn tiếng hỏi: - Long nhi! Tịnh nhi! Bây giờ ta muốn đánh chết hai người. Hai người có dám cự không?

-Đệ tử không dám.

Xích Lô Thần Quân khẽ đằng hắng một tiếng rồi nói bằng một giọng rất nghiêm khắc: -Bây giờ ta muốn các người phải phát thệ là sẽ làm xong những điều ta giao phó. Nếu làm không xong các người bị coi như là những tên loạn đồ phản bội môn phái.

Huỳnh Long Tử cùng Phan Tịnh toàn thân run lên đáp: - Xin tuân mệnh!

29. Cuộc Ác Đấu Trong Quán Rượu

Huỳnh Long Tử và Phan Tịnh la lên: -Ân sư! Sư tổ!

Nhưng Xích Lô Thần Quân tỏ vẻ cực kỳ phẫn nộ hỏi: - Các người dám vi phản mệnh lệnh ta ư? Câm miệng ngay.

Luồng nhiệt khí không ngớt rót vào. Huỳnh Long Tử và Phan Tịnh vẫn không dám phản kháng.

Hai người nước mắt đầm đìa thê thảm lên tiếng: - Ân sư! Sư tổ!

Xích Lô Thần Quân thở hổn hển nói: -Nghe đây! Long nhi! Bất luận người gặp phải chuyện gì khôn đồn cũng phải giết bằng được Thất Tuyệt Giáo chủ và tìm cho được người đàn bà che mặt bằng tấm sa trắng đoạt lấy “Vô Tình Kinh” và “Lôi tình ấn” về thì dù ta chết đi cũng nhắm mắt được. Còn Tịnh nhi phải đuổi theo vào giết cho kỳ được Huyền Thiên Lão Quái. Ta bị hấn lừa gạt một cách cay độc. Vậy phải bắt hấn trả bằng một giá rất đắt.

Thần Quân nói xong lại thúc đẩy cho luồng nhiệt khí rót vào cơ thể hai người thật mạnh.

Huỳnh Long Tử cùng Phan Tịnh cảm thấy mỗi lúc một nóng lên.

Mặt hai người dần dần đỏ bừng. Hai người cảm thấy Xích Lô Thần Quân đã run lên bần bật, và chỉ còn dư lại một chút chân khí sau cùng.

Thần Quân thêu thào nói: -Huỳnh Long nhi! Nếu cần thì người tổ chức giang hồ thành bang thành hội cho bản môn thêm phần hiển hách. Nhưng không được làm càn.

Những câu nói của Thần Quân sắc nhọn như mũi kim đâm vào tâm khảm Huỳnh Long Tử cùng Phan Tịnh.

Ngọc Nô không biết là Xích Lô Thần Quân đã trút hết công lực vào người Huỳnh Long Tử và Phan Tịnh. Nhưng nàng đứng xa nhìn thấy mặt Huỳnh Long Tử và Phan Tịnh mỗi lúc một bừng lên đã lấy làm kỳ. Trái lại sắc mặt Xích Lô Thần Quân lợt lạt không còn một chút huyết sắc nào. Nàng kinh hãi la lên: -Gia gia!

Rồi nàng chạy vọt về phía Xích Lô Thần Quân. Nhưng nàng vừa cất bước thì đột nhiên trên mặt hồ phẳng lặng như tờ bỗng vọt lên hai đóa hoa sen. Một bà tóc bạc hoa râm ngồi trên một đóa khẽ quát: -Nô nhi! Đừng động vào y!

Ngọc Nô nghe nói vội dừng bước lại. Nàng nhìn ra thấy hai đóa hoa sen chớp mắt đã dừng lại dưới đầm chỉ còn cách bờ chừng ba trượng.

Huỳnh Long Tử cùng Phan Tịnh đều nhìn thấy cả, nhưng vẫn quỳ mọp dưới đất không dám nhúc nhích.

Lúc này Xích Lôì Thần Quân nét mặt xám ngắt như tro tàn và đã ngắt đi rồi. Thần Quân vẫn ngồi yên xếp bằng phía sau Huỳnh Long Tử và Phan Tịnh. Chẳng những lão không đau khổ chi hết mà lại thoáng điểm trên môi một nụ cười.

Bà già tóc hoa râm, cặp mắt sáng ngời nhìn Ngọc Nô rồi thoáng lộ một nụ cười. Bà trở một đóa hoa sen nói: -Nô nhi lên đây!

Ngọc Nô sững sốt rồi trào nước mắt ra nói: -Ngoại tổ mẫu đấy ư?

Người mới đến này chính là Vô Tình phu nhân. Phu nhân gật đầu cất tiếng khê giục: -Lên đi!

Ngọc Nô không còn thì giờ nghi ngại gì nữa, nằng lướn mình xuống đóa hoa sen.

Giữa lúc ấy Vô tình phu nhân khê nhún vai một cái, Huỳnh Long Tử cùng Phan Tịnh chưa kịp nhìn thấy bóng phu nhân chuyển động mà người phu nhân đã nhảy lên bờ. Nhưng lạ thay chân phu nhân chưa chạm đất còn cách chừng ba tấc thì lại tung lên không quanh ra phía sau Xích Lôì Thần Quân. Phu nhân khê vỗ ba chưởng rồi nhắc Thần Quân để lên đóa hoa sen.

Vô tình phu nhân lại đăm đăm nhìn Huỳnh Long Tử cùng Phan Tịnh rồi hô lên một tiếng: -Há miệng ra!

Tiếng nói của phu nhân có uy lực vô cùng. Huỳnh Long Tử cùng Phan Tịnh không tự chủ được há miệng ra ngay.

Vô tình phu nhân vung tay lên một cái, hai chấm xanh lè không biết là vật gì bắn tọt vào miệng hai người. Hai người nuốt ngay xuống.

Vô tình phu nhân lại vẫy tay nói: -Y không việc gì nữa rồi, các ngươi đi đi! Nhớ làm cho nên việc đừng để lầm lỡ!

Huỳnh Long Tử cùng Phan Tịnh nuốt hai vật đó rồi thấy trong mình dễ chịu thì biết ngay là một thứ linh đan rất quý. Huỳnh Long Tử cùng Phan Tịnh lại phục xuống nói: -Đa tạ sư mẫu! Đa tạ sư tổ mẫu!...

Phan Tịnh không chờ cho Huỳnh Long Tử hết lời, đã nói ngay: -Huỳnh Thiên Nhất Quái cướp được một viên Xích Lôì Đan. Dù hấn chạy đến chân trời góc bể, đồ tôn cũng tìm cho kỳ được để giết hấn. Nhưng đồ tôn còn nhiều công chuyện, xin ngoại tổ mẫu gia hạn cho ít ngày.

Vô Tình phu nhân nhìn chàng đáp: -Sau ba tháng ngươi quay lại đầm Tuyết Long này. Thôi đi đi!

Phu nhân vẫy tay một cái. Hai đóa hoa sen chìm xuống, mặt nước chỉ còn gợn chút lăn tăn. Thoáng cái ba người đã mất hút.

Huỳnh Long Tử cùng Phan Tịnh được Xích Lôì Thần Quân trút công lực sang cho.

Tuy mỗi người được phân nửa, nhưng cũng đã nhiều lắm rồi. Hai người lại được phu nhân cho uống linh đan, vừa cất chân đi được vài bước thì tưởng chừng như muốn bay bổng lên không.

Huỳnh Long Tử hướng về phía đầm Tuyết Long, miệng lẩm bẩm: - Ân đức của sư phụ tựa trời cao đất dày. Long nhi quyết không phụ sứ mệnh!

Hai người ngẩng trông trời chiều thì đã gần tới giờ ngọ. Hai người nhìn về phía Cái Vương Tử lớn tiếng gọi: -Lão hóa tử! Đi thôi!

Cái Vương Tử nhìn rõ tấn kịch Xích Lôì Thần Quân đối với đệ tử mà trong lòng cảm động khôn lường. Lão vụt nhớ đến Nhân Kiệt La Siêu đang bị nguy cấp liền hoảng hốt lên đường ngay.

Lão dí đầu gậy xuống đất rồi tung mình nhảy ra khỏi khu rừng rậm.

Huỳnh Long Tử cùng Phan Tịnh chạy theo sau, nhưng hai người vừa băng mình đi đã không khỏi kinh hãi vì mỗi lần nhảy đi lại xa được đến hai chục trượng. Thân pháp hiện giờ nhanh như điện chớp, hai người chỉ nhô lên hụp xuống vài cái đã bỏ Cái Vương Tử khá xa.

Cái Vương Tử lè lưỡi la lên: -Hổng rồi! Lão hóa tử so với các ngươi thành đồ vô dụng rồi! Lão vội thi triển toàn lực để chạy theo.

Ba người đi suốt ngày đêm trên đường quan lộ. Những người đi đường chỉ thấy đất cát bụi mù chưa ai kịp nhìn rõ mặt thì hai người đã lạng qua như ánh chớp.

Đến canh hai đêm hôm sau ba người về đến thành Yên Minh.

Cái Vương Tử đi thẳng ra khỏi cửa đông tìm đến mấy tửu quán nhỏ.

Phan Tịnh lấy làm lạ hỏi: -Chu tiên bối! Chẳng lẽ La thúc thúc vẫn còn ở trong tửu điểm này?

Cái Vương Tử đáp: -La ca ca định ở lại đây chờ Thất Tuyệt Giáo chủ chờ không chịu đi.

Ba người ra khỏi cửa đông thành Yên Minh chừng hai dặm thì đến một tửu điểm.

Trước tửu điểm này đã có ba lão già người Hồi Cương xếp bằng ngồi đó.

Ba người lập tức lén ẩn mình vào phía sau bức tường.

Cái Vương Tử hoang mang nói: - Bọn chúng đã đến đây rồi. Không hiểu tình trạng La ca ca ra sao?

Phan Tịnh ngẫm nghĩ một chút rồi nhìn Huỳnh Long Tử nói: -Sư phụ! Hễ Thất Tuyệt Giáo chủ thân hành tới đây, sư phụ vâng trọng mệnh của sư tổ đối với hần, đồ nhi quyết chẳng nhúng tay vào. Nhưng xem ra bọn này là mấy tên trưởng lão Thất Tuyệt Giáo, trong đó hần có Tư Hình trưởng lão. Vậy trện đầu xin sư phụ nhường cho đồ nhi phát lạc bọn chúng.

Huỳnh Long Tử gật đầu đáp: -Ta cùng lão hóa tử đứng đây theo dõi. Người đi đi.

Phan Tịnh tinh thần phấn khởi từ sau bức tường nhảy xổ ra chạy tới trước mặt ba lão người Hồi Cương. Gần tới nơi chàng nhìn rõ ngay quả là Tư Hình trưởng lão cùng Cáp Lâm trưởng lão và một lão nữa sói đầu, râu trắng, người to lớn ở Tuyệt Chưởng Cung Phan Tịnh đưa mắt nhìn bốn phía chợt thấy trong bóng tối có một số Thất Tuyệt giáo đồ đã bố trí mai phục chung quanh tửu điểm.

Phan Tịnh chẳng tỏ chút gì sợ hãi nổi lên một tràng cười khanh khách nói: -Nhị vị trưởng lão Thất Tuyệt Giáo! Không ngờ chúng ta lại được gặp ở đây thiệt là may quá.

Đệ bát trưởng lão đứng phắt dậy, cặp mắt chiếu ra tia sáng hung dữ. Đột nhiên lão cười khanh khách nói: - Ta tưởng ai, té ra là Lôi Thần phò mã! Người đến đây nạp mạng cho ta đó chẳng.

Phan Tịnh cười mát đáp: -Trưởng lão Thất Tuyệt Giáo địa vị cao quý sao lại ngồi đây?

Đệ bát trưởng lão Cáp Lâm hai mắt nhìn Phan Tịnh chăm chăm khẽ nói với Tư Hình trưởng lão: -Thằng lỏi này bị Ni Na đánh một chưởng đứt hết tâm mạch. Kể ra dù nó không chết cũng khó lòng khôi phục lại được công lực, thế mà sao gã có vẻ tươi lắm, dường như công lực lại tinh tiến hơn trước. Chắc gã có tà pháp gì đây?

Tư Hình trưởng lão hau háu nhìn Phan Tịnh, sắc mặt luôn luôn biến đổi nói với trưởng lão Tuyệt Chưởng Cung: -Sa Ngõa! Người hãy vào xem lão thất phu kia đã chịu chưa? Nếu hần không biết điều, cứ xử tử quách đi!

Lão Chưởng Cung đầu sói râu bạc nghe vậy liền lao mình đi vào trong quán.

Phan Tịnh thấy vậy quát lên: -Đứng lại!

Rồi chàng phóng chỉ ra điểm veo véo nhắm vào Tuyệt Chưởng Cung chúa.

Lão này nhún người xuống tránh khỏi chỉ phong, rồi lại tiến vào trong quán. Lão trầm giọng hỏi: -La bằng hữu! Ông bạn đã nghĩ kỹ chưa? Nơi đây chúng ta đã bố trí cực kỳ nghiêm mật, không thể trốn thoát được đâu!

Trong tửu điểm bỗng nổi lên một tràng cười rộ rồi có tiếng nói lớn: -Rượu ngon! Ngon tuyệt! Quán rượu đâu! Đem cho ta một vò nữa.

Tuyệt Chưởng Cung chúa tức giận gất lên: -La bằng hữu! Nếu người không biết điều thì chết không có đất mà chôn.

Phan Tịnh nghe họ nói chuyện thì biết ngay rằng Nhân Kiệt La Siêu hiện ở trong quán. Chàng hớn hỏ gọi to: - La thúc thúc! Thúc thúc uống ít đi một chút. Lát nữa tiểu diệt sẽ mời thúc thúc ba hũ lớn.

Nhân Kiệt La Siêu lại cười rộ hỏi: - Phan tiểu diệt đây ư? Người đến vừa khéo quá! Người thử đoán xem trong này còn có ai nữa nào?

Trong quán lập tức có tiếng La Hạo vọng ra: - Tịnh huynh! Tịnh huynh đến đây ư? Tiểu đệ nhớ Tịnh huynh muốn chết.

Phan Tịnh nghe tiếng La Hạo, bất giác mừng cuống quít, lên tiếng gọi: - Hạo đệ! Hạo đệ đây ư?

Rồi chàng cười ha hả nhảy vào cửa quán.

Tư Hình trưởng lão và Đệ Bát trưởng lão tức giận quát lên: - Thằng lỏi con! Mi muốn chết đó chẳng?

Rồi hai bóng người một đen một xám chia hai bên nhảy xổ vào Phan Tịnh.

Phan Tịnh vẫn cười rộ, tung mình lên không, chàng vận chân khí phóng ra một chưởng “Lôi ẩn Vô Tình” nhằm Tư hình trưởng lão đánh trước. Còn một tay cũng phóng ra luồng kinh mãnh liệt chụp xuống Đệ Bát trưởng lão.

“Bình bình” hai tiếng vang lên. Hai tay cao thủ Thất Tuyệt Giáo toàn thân run bắn lên, chân khí tiêu tan ngã lăn xuống đất. Nhưng hai phát chưởng này, Phan Tịnh chưa phát huy toàn lực, nên hai lão chỉ bị rung động khí huyết nôn nao chứ chưa bị thương.

Phan Tịnh nhẹ nhàng hạ mình xuống trước cửa quán, cười ha hả nói: -La thúc thúc! Hạo đệ! Phan Tịnh này xin bồi tiếp mấy chén.

Tuyệt Chưởng Cung chúa đầu tóc bạc phơ, tức giận quát lên: - Xuống ngay đây!

Rồi vung chưởng đánh xéo ra. Chưởng phong như sóng cồn, trút xuống Phan Tịnh.

Phan Tịnh cười lạt nói: -Ta xem chừng lão đã cao niên lắm rồi. Sức lực không còn được bao nhiêu mà hung hăng!

Rồi vung chưởng ra đón. Hai chưởng chạm nhau đánh sầm một tiếng. Tuyệt Chưởng Cung chúa rên lên một tiếng, lùi lại bảy tám bước mới đứng vững được.

Trong quán rượu lại nổi lên một tràng cười khanh khách nói: -Rượu ngon! Phan tiểu diệt! Hãy cạn chén đã.

Một chén rượu tung ra cửa.

Phan Tịnh giơ tay đón lấy, ngửa cổ lên dốc cạn sạch rồi lớn tiếng khen: -Quả nhiên rượu ngon thật!

Rồi quăng chén vào trong nhà.

Tư Hình trưởng lão cùng Đệ Bát trưởng lão tức giận, gầm lên một tiếng nhảy lên nóc nhà đứng liền nhau nói: -Thằng lỏi con! Đêm nay mà mi trốn thoát được bàn tay bản giáo, thì bản giáo tự coi là đã bị thua ở Kinh đô.

- Hừ! Phe Thất Tuyệt Giáo các người chỉ có hai con đường, một là rời khỏi Kinh đô ngay tức khắc, hai là chịu tiêu diệt.

-Bọn Kinh đô toàn là hạng giá áo túi cơm. Chúng ta chả coi vào đâu!

Người đáp câu này là Đệ Bát trưởng lão mình mặc áo xám.

Nguyên khi ở Minh Lăng, Đệ Bát trưởng lão đã có ấn tượng muốn giết Phan Tịnh.

Phan Tịnh cười vang lên hỏi: -Lão có bản lãnh gì mà dám khoe khoang lỗ mãng trước mặt ta?

Đệ Bát trưởng lão tiến lại một bước, tức giận hỏi: -Thằng lỏi con! Mi có dám tiếp lão phu một chưởng không?

-Ta đâu có sợ.

Cáp Lâm trưởng lão lún mình xuống vận đủ mười thành công lực.

Tư Hình trưởng lão cảnh giác nói: -Lão Bát phải để ý, chớ nên khinh địch.

-Ta biết rồi. Kể ra thì bản lãnh thằng nhỏ này cũng ngang với ta.

Rồi lão đột nhiên đưa hai chưởng chấp trước ngực từ từ phóng ra.

Phan Tịnh ra chiều khinh miệt nói: -Người đừng hối hận nhé!

Chàng lại lớn giọng nói vọng vào: -Hạo đệ không chuẩn bị mừng tiểu huynh một chén ư?

Phát chưởng chuyển núi lay non ầm ầm phóng tới. Phan Tịnh vận động “Tuyệt Tình Chưởng” vung tay đánh ra. Đồng thời người chàng lạng đi nhanh như chớp. Đột nhiên, một tiếng hú thê thảm vang lên, huyết bắn ra tung tóe. Cáp Lâm trưởng lão như điều giấy đứt giây từ trên nóc nhà lặn xuống.

Chung quanh tửu điểm vang lên những tiếng la hoảng: -Cáp Lâm trưởng lão gặp phải độc thủ rồi!

Những bóng đen liên tiếp nhảy lên nóc nhà. Có đến bảy tám tên Thất Tuyệt giáo đồ.

Phan Tịnh cười rộ nói: -Hạo đệ đưa rượu ra đây!

Bóng xanh loáng một cái. La Hạo, con người tuấn nhã đã đứng trước mặt Phan Tịnh, tay cầm chén rượu đầy gơ lên mỉm cười nói: - Tịnh ca thật là thần dũng! Tiểu đệ xin mời một chén.

Phan Tịnh đón lấy chén rượu uống một hơi cạn sạch rồi cười nói: -Bữa nay cha con Hạo đệ trùng phùng, tiểu huynh xin có lời kính mừng.

La Hạo mỉm cười nói: - Nhờ phúc lớn của Tịnh ca.

Phan Tịnh đột nhiên kêu lên: -Nhưng ta chưa tìm được gia gia ta.

Chàng run tay một cái. Cái chén đang cầm trong tay bay vào Tư Hình trưởng lão.

Chàng gầm lên: -Cút đi! Gọi giáo chủ các người và Ni Na đến đây nói chuyện với ta.

Tư Hình trưởng lão né người đi tránh khỏi.

Ngờ đâu Phan Tịnh sấn lại phóng chưởng ra chỉ còn cách Tư Hình trưởng lão chừng một thước khiến lão sợ quá, nhảy tạt ngang ra một trượng.

Bộ mặt nham hiểm của lão biến sắc luôn luôn. Lão lạnh lùng nói: -Thằng lỗi con! Mi đã phạm vào chín tội chết của bản giáo rồi đó.

-Hừ! Dù ta có phạm đến trăm tội chết thì người đã làm gì được ta? Người có cút hay không thì bảo?

- Ta chỉ có tiến chứ không có thoái.

-Được lắm! Vậy ta cho người tiến luôn.

Tư Hình trưởng lão quát hỏi: -Bọn đao phủ thủ đầu rồi?

Bên cạnh tửu điểm bốn tên giáo đồ người cao lớn đầu để tóc dài thông thả chạy đi. Phan Tịnh liếc mắt nhìn không khỏi lo thầm. Bốn gã này coi người hung dữ như quỷ sứ, tay cầm trường đao sáng loáng tiến lại đứng bên Tư Hình trưởng lão.

Tư Hình trưởng lão nhìn bọn này bằng cặp mắt nghiêm nghị ra lệnh: -Hành hình đi?

Bốn tên đao phủ biết Phan Tịnh là tay lợi hại, chúng vội gơ đao lên tiến tới, ánh đao lấp loáng lạnh lùng chỉ còn cách Phan Tịnh chừng ba thước.

Phan Tịnh ngấm ngầm kinh hãi lắm lắm: - Tay chân bọn này lẹ thật.

Chàng đảo mắt nhìn chợt thấy Tư Hình trưởng lão lạng người chéch đi đến bên cạnh chàng vung chưởng đánh hất ra cho những mũi đao chém xuống.

Phan Tịnh tức giận quát lên: -Người dám!...

Giữa lúc ấy một bóng xanh xẹt tới rồi mấy tiếng la rầm lên. Bốn tên đao phủ bị hất ra xa ngoài một trượng.

Phan Tịnh hít mạnh một hơi chân khí phóng chưởng “Lôi ấn Vô Tình” để chống lại chưởng của bóng đen vừa đánh ra.

“Uỳnh” một tiếng! Cái bóng đen đã bị hất tung ra ngoài mười trượng.

Bất thành linh một tiếng quát the thé nổi lên: -Trở lại đón một chưởng nữa của hần.

Tư Hình trưởng lão đứng vững lại kinh hãi la lên: - Giáo chủ!

-Hừ! Ta biểu người quay lại đón y một chưởng nữa!

Tư Hình trưởng lão giơ một tay lên thì thấy cánh tay mình đã đen xạm hết cả. Lão kinh hãi nói: -Thưa giáo chủ, công lực thăng lỗi này tăng tiến hơn trước gấp bội.

Thất Tuyệt Giáo chủ sa sầm nét mặt nói: - Ta đã biểu người quay lại tiếp gã một chưởng nữa mà!

Phan Tịnh nhìn rõ lão áo xanh đứng ngoài xa mấy chục trượng, chính là Thất Tuyệt Giáo chủ. Chàng cười khanh khách nói: -Hần không phải là đối thủ của ta. Ta đang chờ người đây!

Chàng lại nhớ đến phần mộ mẫu thân mình bị khai quật, liền ngừng tiếng cười rồi nhảy xổ về phía Thất Tuyệt Giáo chủ. Còn cách chừng ba trượng thì chàng dừng lại.

Thất Tuyệt Giáo chủ nét mặt vẫn lạnh như tiền hau háu nhìn Phan Tịnh, thản nhiên nói: -Mạng người khá lớn đấy!

-Đừng rườm lời nữa, nay người phải thanh toán món nợ với ta.

Thất Tuyệt Giáo chủ giương cặp mắt lạnh lùng nhìn Phan Tịnh rồi lại nhìn Tư Hình trưởng lão.

Tư Hình trưởng lão toàn thân run lên bần bật, lớn tiếng quát: -Thăng lỗi kia! Ta quyết cùng mi một trận sống mái.

Lão không quản đến mình đã bị trọng thương, vừa nhảy xổ lại vừa phóng chưởng ra đánh Phan Tịnh.

Phan Tịnh tuy biết rõ lão không tự chủ được, nhưng lúc này lão đã đến bước liều lĩnh, chàng không thể chần chờ, đành lùi lại một bước rồi phóng chưởng đánh ra.

“Sầm” một tiếng vang lên.

Tư Hình trưởng lão phun máu tươi ra và bị hất xa ngoài hai trượng. Người lão giãy lên vài cái rồi chết thảng cáng.

Thất Tuyệt giáo chủ bây giờ mới xúc động. Lão nhìn Phan Tịnh bằng cặp mắt sắc như dao, không lý gì đến cái chết của Tư Hình trưởng lão, hần lạnh lùng nói: -Bây giờ người có thể ngang sức Ni Na rồi đó.

Phan Tịnh quát to: -Lão thất phu! Đêm nay ta đòi nợ người.

Chàng vừa dứt lời, ngấm ngầm vận công lực chuẩn bị ra tay.

Bỗng nghe Huỳnh Long Tử quát lên: -Tịnh nhi! Hãy để ta đòi nợ hần trước.

Một bóng vàng nhảy vù tới, Huỳnh Long Tử đã xuất hiện. Thất Tuyệt giáo chủ sắc mặt lợt lạt cười nửa miệng nói: -Vong hồn Huỳnh Tu Tử đấy ư?

Huỳnh Long Tử tức giận quát lên như sấm: -Im miệng ngay!

Thất Tuyệt giáo chủ lên tiếng cười khinh miệt, nói: -Huỳnh Tu Tử tự xưng là vô địch chưa từng thua ai. Người đã bị thua một lần rồi không biết nhục còn vác mặt lại làm chi. Bản giáo chủ đêm nay còn có việc khác, công đâu mà đi gây với ông tướng đã bị thua trận?

Dứt lời lão hau háu nhìn Phan Tịnh rồi đột nhiên hai tay rung lên. Một bóng xanh nhảy vọt lên cao chừng hai mươi trượng, rồi hạ chênh chếch xuống trước tử điểm.

Phan Tịnh run lên, lớn tiếng quát: - Người dám! Chàng cũng tung mình nhảy theo về phía trước tử điểm.

Hai bóng người một cao một thấp hạ mình xuống trước tử điểm cùng một lúc.

Thất Tuyệt giáo chủ gầm lên: -Thằng lỏi con! Mi muốn chết hử?

Lão vừa quát vừa phóng chưởng nặng tới ngàn cân đánh xuống.

Phan Tịnh vận đến mười thành công lực phóng “Tuyệt Tình chưởng” ra đón. Hai chưởng lực chạm nhau đánh “rầm” một tiếng, tựa trời long đất lở, cả hai người cùng rú lên một tiếng kinh hoàng và đồng thời ngã lăn ra trước tử điểm.

Huỳnh Long Tử tung mình nhảy chậm một chút, lúc này vừa đến trước Thất Tuyệt giáo chủ.

Thất Tuyệt giáo chủ quả không hổ làm chúa một giáo phái. Lão đứng ngay dậy nhảy vọt lên nóc nhà. Sắc mặt lão lợt lạt, tỏ ra vừa rồi chưởng lực của Phan Tịnh đã làm cho lão khiếp sợ.

Lúc này Phan Tịnh cũng đã tung người nhảy lên nóc nhà, nhưng chân chàng run lên, mắt chàng hần hộc nhìn Thất Tuyệt giáo chủ.

Thất Tuyệt giáo chủ run giọng nói: -Thằng lỏi con! Thương thế của mi đã được ai chữa cho?

-Ta không cần nói với người.

-Hừ! Trừ Thượng Quan Từ ra không ai chữa nổi cho người. Thế là thằng lỏi tốt phước lắm!

Phan Tịnh tức giận nói: -Đừng rườm rà! Người còn cái nợ quạt mã phải trả cho xong đi!

Dứt lời chàng tiến lên một bước thủ thế tấn công.

Huỳnh Long Tử quát lên: - Khoan đã!

Thất Tuyệt giáo chủ đột nhiên quay lại nhìn Huỳnh Long Tử lạnh lùng nói: -Người định thừa cơ người đang nguy bách mà tập kích chăng?

Huỳnh Long Tử cười ha hả hỏi: -Thương thế người chừng nào mới khỏi?

-Nếu người muốn đấu thì bất cứ lúc nào ta cũng bồi tiếp được.

-Hừ! Huỳnh Long Tử này không phải hạng người đó. Trong ba bữa nữa ta sẽ gặp người ở núi Diệu Phong được chứ?

- Được lắm! Rồi lão cười lạt nói tiếp: -Núi Diệu Phong sẽ là chỗ chôn người tại đó.

Huỳnh Long Tử cũng cười rộ đáp: - Dù người có gan óc lầy đất cũng khó mà sinh cường ở đất này được.

Huỳnh Long Tử vừa dứt lời thì Thất Tuyệt giáo chủ nổi lên một trận cười quái dị.

Tiếng cười khiến cho người nghe phải chói tai.

Giữa lúc Thất Tuyệt giáo chủ nổi tiếng cười thì Nhân Kiệt La Siêu đã nhảy lên nóc nhà, trở tay vào mặt Thất Tuyệt giáo chủ nói: - Người đẩy ư? Quả nhiên là người rồi!

Thất Tuyệt giáo chủ đột nhiên biến sắc, gầm lên một tiếng phóng chỉ ra và quát bảo: - Những người bản giáo tránh xa ra hết!

Những bóng đen chung quanh tử điểm tới tấp lùi xa ra.

Nhân Kiệt La Siêu phóng chưởng ra chống đỡ chỉ phong của Thất Tuyệt giáo chủ rồi cười rộ nói: - Người sợ bọn chúng biết người không phải chủng tộc Duy Ngô ở Hồi Cương phải không? Ha ha!...

Huỳnh Long Tử nghe La Siêu nói Thất Tuyệt giáo chủ không phải người Hồi Cương thì kinh ngạc hỏi lại: -Y không phải là người Hồi ư? Vậy y là ai?

Phan Tịnh từ lúc thấy Thất Tuyệt giáo chủ quạt phần mộ mẫu thân mình đã đem lòng nghi hoặc. Bây giờ chàng lẳng lặng lắng nghe xem gốc gác Thất Tuyệt giáo chủ là ai?

Thất Tuyệt giáo chủ cũng cười rộ nói: - La Siêu! Người đã học lỏm được những điều bí mật của bản giáo, bản giáo chủ đã phát Thất Tuyệt Tử Bài và người đã thành kẻ thù của bản giáo đợi ngày hành quyết. Người còn nói hồ đồ thì lập tức bản giáo chủ bắt người phải chịu thảm hình chín lần mới chết được.

Nhân Kiệt La Siêu vừa nghe Thất Tuyệt giáo chủ nói đến cửu hình thì lộ vẻ khùng khiếp vô cùng.

Cửu tử hình của Thất Tuyệt giáo là một hình phạt tàn khốc không biết đến đâu mà nói, Nhân Kiệt La Siêu đã biết rồi.

30. Núi Lạc Hiền Lại Gặp Tĩnh Hoa

Thất Tuyệt giáo chủ cười lạt đáp: - Cái tên Lý Tiến đã từ bỏ ở Kinh đô rồi. Bản giáo chủ tên gọi là Phách Tử Lê. Người nghe rõ chưa?

-Vậy thì người đến đây để báo thù chăng?

- Ta báo thù ai?

- Cửu Dương Thượng Nhân, Phan Khôn, Đồng Bách Ngọc Phụng tức là tất cả các nhân vật võ lâm nổi tiếng ở Kinh đô...

Thất Tuyệt giáo chủ lại nổi lên một trận cười quái dị, nói: -Còn người nữa! Tuy người thân phận nhỏ bé không đáng kể, nhưng cũng là kẻ đã dám chống lại bản giáo. Vậy bản giáo không khoan dung được.

Nói xong, lão vung chưởng lên đánh ra một tiếng động.

Nhân Kiệt La Siêu lạng người ra xa một trượng, cười khanh khách nói: - Lý Tiến! Bản lãnh của người tầm thường lắm. Người biết cái gì ta đã thuộc hết. “Vô ảnh Đoạt Hồn Thủ” đối với người khác thì còn được, chứ đối với La mỗ thì chẳng ăn thua gì.

...

(thiếu một đoạn...)...

Phan Khôn.

Huỳnh Long Tử cùng Phan Tịnh đồng thời la lên một tiếng kinh ngạc.

Nhân Kiệt La Siêu lại nói liếp: - Lý tiến sau khi biết được Ngọc Phụng kết duyên với Phan Khôn, đã thề độc sẽ giết cho bằng được cặp này. Hai lần lão gặp Phan Khôn, nhưng Phan Khôn vẫn kính trọng và nhường nhịn hắn. Nhưng sau hắn bị bắt buộc bắt đắc dĩ phải ra tay ứng chiến. Những môn bí truyền của Cửu Dương Thượng Nhân là “Tuyệt Mạch Thần Phong Chưởng” và “Vô ảnh Đoạt Hồn Thủ” được thi triển để tỉ đấu. Xong kết quả ngang sức không ai hơn kém. Không hiểu về sau tại sao Lý Tiến thay đổi quyết định mà từ đó không đi tìm Phan Khôn nữa. Hắn đổi tên hiệu là “Vô ảnh đại đạo” đi đến đâu là gian dân giết người đến đó. Hắn làm những việc rất tàn bạo, giết người cướp của. Huỳnh huynh chắc cũng đã nghe thấy rồi.

Huỳnh Long Tử cặp mắt sáng như điện, gật đầu nói: -Vô ảnh đại đạo làm mưa làm gió khắp nơi, chẳng những ta chỉ nghe đồn mà chính mình đã ngấm ngấm thám thính. Nhưng hắn xuất hiện như ma quỷ không sao tìm được. Té ra Vô ảnh đại đạo lại là hắn.

Nhân Kiệt ngừng một lát rồi nói: -Về sau võ lâm điều tra ra những người chết đều bị môn “Vô ảnh Đoạt Hồn Thủ”. Tiếng tăm ấy đồn đại đến tai Cửu Dương Thượng Nhân. Thượng Nhân liền thân hành đến núi Nga Mi tìm được hắn. Đáng lý hắn bị xử tử, nhưng hắn năn nỉ cầu xin tha mạng. Thượng Nhân động lòng tha chết cho hắn, nhưng đuổi ra khỏi môn tường và bắt phải xa rời Kinh đô vĩnh viễn, không được về đất cũ. Hắn chịu điều kiện đó và chạy đến Hồi Cương. Ngày nay hắn lên địa vị giáo chủ Thất Tuyệt Giáo.

Nhân Kiệt La Siêu nói tới đây, vẻ mặt lại càng nghiêm trọng, trầm giọng nói tiếp: -La mỗ từ đất Hồi Cương trở về, nên nội tình Thất Tuyệt Giáo cũng biết được đôi chút. Lý Tiến phen này lại vào kinh đô là cốt đi báo thù. Riêng mình hắn thì cũng chẳng có gì đáng sợ. Nhưng hắn còn một vị sư phụ và hai vị sư thúc. Nghe đồn công lực của mấy lão này có thể phát chưởng bạt núi lay non. Tuy tiếng đồn không đủ tin cậy, nhưng chắc chắn công lực họ rất cao thâm, không thể dùng sức mà địch được.

Huỳnh Long Tử cùng bọn Phan Tịnh thấy Nhân Kiệt kể chuyện đều kinh hãi. Nhất là Phan Tịnh, đến bây giờ mới biết Thất Tuyệt giáo chủ cùng song thân mình đã có mối oán thù từ trước.

Thốt nhiên chàng lớn tiếng nói: -Nước chảy vào thì phải lấy đất lấp, giặc đến thì tướng phải ra cự địch. Văn bối không tin rằng bọn Thất Tuyệt Giáo làm gì được võ lâm Kinh đô. Đêm nay tám trưởng lão của hãn đã bị chết mất hai. Văn bối còn muốn cho cả bè lũ chúng đều chết ở dưới tay mình.

Huỳnh Long Tử quay lại trừng mắt nhìn Phan Tịnh. Chàng thấy sư phụ tỏ vẻ không hài lòng không dám nói gì nữa.

Bồng La Hạo bật cười hỏi: - Vụ này làm gì mà khẩn trương đến thế?

Nhân Kiệt La Siêu cũng trợn mắt nhìn gã.

La Hạo lăm lét nhìn Nhân Kiệt cười nói: -Gia gia bắt tất phải nổi giận. Nếu con nói vô lý thì chỉ coi là câu nói băng quơ chứ sao.

Mấy người nghe gã nói vậy đều cười ồ. Nhân kiệt cũng bật cười nói: -Người nói vô lý dĩ nhiên là câu nói băng quơ. Vậy mi nói nữa đi.

La Hạo hồi lâu mới nói tiếp: -Chúng ta đã biết bọn giáo đồ Thất Tuyệt Giáo đầu là chủng Duy Ngô ở đất Hồi Cương, bọn chúng đến Kinh đô vì muốn rửa cái nhục chiến bại ngày trước. Nhưng Lý Tiến là người giả tạo, bọn giáo đồ biết giáo chủ mình không phải là người Hồi, vậy nếu họ biết ra tất không tôn hãn làm giáo chủ nữa. Sao chúng ta không nói huých toẹt cho họ biết?

Nhân Kiệt nghe gã nói vậy thì cả cười đáp: -Mi đã nghĩ đến, có lý nào gia gia lại không nghĩ đến. Cách này không ăn thua gì đâu. Tuy mình biết Thất Tuyệt giáo chủ là người Hán nhưng có gì để chứng minh được không? Bọn Thất Tuyệt giáo đồ có lý đâu lại đi tin mình một cách dễ dàng như thế được. Ta còn nghe nói, trong ba lão sư phụ và sư thúc hãn có đến hai cũng là người ở đây. Có lẽ trước kia họ là hạng đồi bại không còn đất sống ở Kinh đô nữa cũng nên.

Phan Tịnh chau mày nói: -Như vậy thì chỉ còn một biện pháp.

Mọi người đều kinh ngạc Phan Tịnh vội hỏi: - Biện pháp gì?

- Giết hết chúng đi.

Phan Tịnh giương cặp mắt long lanh lên đột nhiên đứng dậy thi lễ cùng Huỳnh Long Tử, Nhân Kiệt cùng Cái Vương Tử nói: - Thừa sư phụ cùng hai vị sư thúc! Đệ tử xin đi đây.

Huỳnh Long Tử trầm giọng hỏi: -Người đi đâu?

-Gia gia đệ tử bị hãm hại dưới khe Lạc Hiền. Đệ tử nhất định đi cứu người lên. Sau ba bữa đệ tử xin về đến núi Diệu Phong.

Huỳnh Long Tử trừng mắt hỏi: -Người đến đó làm chi? Cũng muốn xen vào cuộc đấu chăng?

Phan Tịnh cười đáp: -Không! Đồ nhi đến xem cuộc ác đấu giữa sư phụ và lão ác độc đó.

Dứt lời chàng lún mình nhảy lên nóc nhà. La Hạo vội gọi: -Tịnh ca! Tiểu đệ cũng đi với Tịnh ca.

- Bắt tất phải thế. Hạo đệ cùng La thúc thúc xa nhau đã lâu nay được trùng phùng nên ở nhà trò chuyện với thúc thúc.

Nói xong chàng chạy biến mất.

La Hạo cũng nhảy lên nóc nhà nhưng không thấy tông tích Phan Tịnh đâu nữa. Gã đành nhảy xuống dặm chân nói: -Từ đây mặc kệ y không hỏi han gì đến nữa.

Nhân Kiệt La Siêu cùng Cái Vương Tử nhìn La Hạo rồi bật cười khanh khách.

Huỳnh Long Tử ngơ ngác chẳng hiểu vì sao La Siêu và Cái Vương Tử lại cười lên như vậy? Nhân Kiệt La Siêu cười một lúc rồi mắng con: - Hạo nhi phải giữ lễ một chút đừng để Huỳnh bá bá cười.

La Hạo lặng lẽ ngồi ngẩn người ra suy tưởng.

Nhắc lại Phan Tịnh ra khỏi tửu quán rồi trong lòng nóng nảy việc tìm Thiên Hiệp. Chàng chạy nhanh như tên bắn. Đến lúc trời tang tảng sáng chàng đã tới cửa động U-U.

Chàng tự hỏi: -Khe Lạc Hiền ở chỗ nào? Mình cứ lần mò mãi thì biết đến bao giờ mới tìm cho ra? Chi bằng mình gọi U-U động chúa là Ma Tôn Đồng Hải Sơn ra đây để hỏi xem. Bây giờ mình có sợ hấn nữa đâu. Lo gì hấn không dẫn mình đến đấy. Đồng thời mình làm nhục hấn một trận cho hả mối căm hờn bấy lâu.

Nghĩ vậy chàng chạy như bay vào khe núi. Chỉ trong khoảnh khắc đã thấy cửa động U-U hiện ra trước mắt.

Trong động có người trông thấy chàng, một mặt báo vào trong động, một mặt lớn tiếng hỏi: -Người nào vào đây hãy báo danh trước đã! Sao lại tự nhiên sấn sổ đi vào?

Phan Tịnh không thèm đáp vẫn tiến thẳng về phía trước.

Gã kia vội đứng ngang ra chặn đường.

Phan Tịnh cười mát bảo: -Tránh ra.

Chàng khẽ phất tay một cái, một luồng kinh lực phóng ra khiến gã kia loạng choạng lùi lại luôn mấy bước.

Phan Tịnh lộn người đi mấy vòng đã lên đến ngọn núi. Chàng đứng trên nhìn xuống chỉ thấy cây cối rậm rạp che kín, có lẽ vì thế mà gọi là động U-U. Chàng tuyệt không nhìn được vào bên trong xem có động tĩnh gì xảy ra.

Chàng hít mạnh một hơi chân khí, hú lên một tiếng thật dài, rồi lớn tiếng gọi: -U U động chúa nghe đây! Ta là Phan Tịnh đã đến kiếm ngươi.

Trong động U-U vẫn không thấy động tĩnh gì. Chỉ nghe luồng gió khe núi rít lên vi vút, khiến cho cây cối rạt rào càng tăng thêm vẻ bí mật.

Phan Tịnh gọi luôn mấy tiếng, vẫn không thấy người đáp lại.

Chàng cười nhạt rồi nghĩ thầm: -Động U-U đã nổi tiếng vô lâm xa gần đều biết, té ra cũng là phường tham sống sợ chết.

Đột nhiên chàng nghe mấy tiếng còi toe toe rồi tám chín bóng người chạy nhanh như bay đến nơi. Nhưng chàng không rõ bọn chúng từ nơi nào chui ra. Chàng chắc là bọn chúng nấp ở gần đầu đây, và đợi lệnh mới xuất hiện.

Phan Tịnh vừa thấy bọn họ đã cười rộ hỏi ngay: -Đào Bách Xuyên! Ta muốn gặp U-U động chúa. Người làm gì vậy?

Đào Bách Xuyên mặt đầy sát khí cười nhạt hỏi: -Phan Tịnh tiểu tử! Ngươi hai lần tới động, định làm gì đây?

Phan Tịnh cũng sa sầm nét mặt đáp: -Đào Bách Xuyên! Dẫn ta tới khe Lạc Hiền thì ta tạm thời để cho động chúa của ngươi sống thêm mấy bữa, ngươi không ngăn trở ta được đâu. Ta e rằng bọn ngươi dốc toàn lực trong động ra cũng không cản được bước tiến của ta.

Lân Điện chúa Đào Bách Xuyên thét lên lạnh lạnh: -Thằng lỏi này! Nói khoác vừa chứ. Hãy giết nó đi!

Bọn người theo sau Đào Bách Xuyên nghe Điện chúa hạ lệnh liền nhảy xổ ra vây Phan Tịnh vào giữa.

Phan Tịnh ngạo nghễ chẳng hề tỏ vẻ sợ hãi. Chàng cười ha hả rồi lấy Vô Địch Phi Đầu Lệnh bên mình ra, giơ lên nói: -Đào Bách Xuyên! Ta muốn đầu ngươi bay ra xa tám trượng!

Đào Bách Xuyên cười nhạt nói: -Ta cho ngươi ném “Đào Hoa Độc Chưởng” của bản Điện chúa.

-Đánh chết thằng lỏi đi.

Phan Tịnh cười rộ vung chưởng ra đánh ngay vào Đào Bách Xuyên.

Đào Bách Xuyên cũng lún người xuống phóng chưởng phản kích. Hai chưởng chạm nhau đánh “sầm” một tiếng.

Phan Tịnh lạng người đi tiến gần lại. “Tuyệt Tình Chưởng” của chàng mãnh liệt vô cùng và bóng chưởng trùng điệp đập mặt trời.

Đào Bách Xuyên vừa trông thấy đã kinh ngạc hỏi: -Tiểu tử! Mi học được thân pháp này ở đâu?

Nhưng Điện chúa vừa dứt lời, Phan Tịnh đã biến thể phóng chưởng chém xuống.

Một tiếng rú thê thảm vang lên, máu tươi phun ra ồ ạt. Thủ cấp Đào Bách Xuyên đã bay ra xa đến tám chín trượng.

Phan Tịnh cười rộ mấy tiếng rồi thuận thế ra chiêu “Lôi Hỏa Tương Bạc”. Lửa cháy rần rần, bọn chấp sự của Lâm Điện đều rú lên một tiếng kinh khủng.

Phan Tịnh lại thét lớn: -Đi kêu động chúa các ngươi ra đây. Nếu không thì ta đập bằng động U-U bây giờ.

Đột nhiên, một tiếng quát từ đằng xa vọng lại: - Thằng lỏi Phan Tịnh kia! Hãy dừng tay!

Một bóng người xẹt tới, chính là Long Điện chúa Trần Đức Phi.

Phan Tịnh tức giận quát lên: - Trần Đức Phi! Mi tìm cái chết đó chẳng?

Long Điện chúa vừa nhìn thấy thi thể Đào Bách Xuyên, thì nổi giận dưng dưng quát lên: -Phan Tịnh! Mi gây thù lớn với động U-U thì không tránh khỏi cái chết!

-Hừ! Gây thù ư? Một ngày kia ta sẽ đập động U-U thành bình địa. Trần Đức Phi! Mau kêu Đồng Hải Sơn ra đây yết kiến ta.

Long Điện chúa lạnh lùng đáp: -Phan Tịnh! Động chúa đang có khách không thể ra gặp ngươi được. Phải chăng ngươi chỉ có một việc là muốn đến khe Lạc Hiền?

Phan Tịnh gạt đầu đáp: - Nếu ngươi chịu dẫn ta đến khe Lạc Hiền cũng được, và ta sẽ miễn trách cho Đồng Hải Sơn bữa nay. Nhưng món nợ của hần sẽ có ngày phải thanh toán.

Trần Đức Phi cười nhạt không trả lời. Hần xoay mình lạng ra xa ba trượng lạnh lùng nói: -Ngươi hãy theo ta! Khe Lạc Hiền tuyệt địa. Thằng lỏi con xuống đó rồi không lên được nữa còn nói chi đến chuyện thanh toán ai?

Phan Tịnh cười nhạt đáp: -Ngươi đừng giả vờ nữa. Bất luận là tử địa hay tuyệt địa ta cũng phải xuống. Nhưng ta hỏi mi có phải gia gia ta ở dưới khe Lạc Hiền không?

-Đúng thế! Bản động chúa không thềm nói đối ai bao giờ.

-Gia gia ta còn sống không?

-Ai mà biết, khe Lạc Hiền sâu hàng ngàn tầm, ai xuống đến đó mà biết y sống hay chết?

- Vậy ta hỏi mi. Gia gia ta ăn uống bằng gì?

-Ban đầu còn thông dây thả cơm đưa xuống. Nhưng về sau không thấy y đón lấy cơm nữa.

Phan Tịnh nghe nói vậy giật mình tự hỏi: “Chẳng lẽ gia gia ta chết rồi ư? Nếu người còn sống tất đón lấy cơm ăn. Cơm thả xuống không có người đón, chẳng lẽ người chết rồi hay sao?” Lòng chàng đau khổ muốn phát khóc. Chàng cảm hận quá thét lên: - Dẫn ta đi ngay!

Trần Đức Phi thì triển cước trình chạy qua ba đỉnh núi, thì đến một ngọn cao ngất trời, hần trở xuống nói:

- Dưới đây là khe Lạc Hiền.

Phan Tịnh trong lòng nóng nảy, vận động chân khí phóng người chạy như bay trên đỉnh núi, bỏ Trần Đức Phi lại sau khá xa. Đến đỉnh núi, chàng nhìn xuống khe Lạc Hiền thì mù trắng mịt mờ, chẳng thấy đáy khe đâu.

Phan Tịnh xiết nỗi đau thương đột nhiên chàng sa nước mắt gọi rầm lên: -Gia gia!... Gia gia! Con là Phan Tịnh đây.

Tiếng chàng gọi vang trong khe núi âm ỉ mãi không dứt. Phan Tịnh đau xót đến cực điểm chàng lẩm bẩm: - Thế này thì làm sao mà mình xuống được? Dù có xuống được tới nơi thì cũng khó lòng cứu được gia gia đem lên.

Lòng chàng xao xuyến không biết làm thế nào.

Giữa lúc chàng đang băn khoăn lo nghĩ, thì thấp thoáng thấy một bóng người màu xanh lợt xuất hiện.

Chàng quay lại nhìn xem ai, thì chính là đệ tử của Cháp Phát Tiên Tử đã đến đứng bên.

Nàng chính là Tình Hoa công chúa.

Phan Tịnh ồ lên một tiếng rồi hỏi: - Sư muội! Sư muội vẫn mạnh giỏi chứ? Tại sao lại đến đây làm chi?

Công chúa vẫn dùng tấm khăn trắng che mặt. Nàng cười mát, hỏi lại: -Tại sao ta không đến đây được?

Phan Tịnh nghe giọng nói, biết ngay nàng có ý căm giận liền buột miệng đáp: -Tiểu huynh đến đây là muốn xuống khe núi này để cứu tính mạng của gia gia. Không hiểu sư muội tới đây có chuyện gì?

Công chúa hắng giọng đáp: -Ta vì người mà đến đây.

-Vì tiểu huynh? Trước sư muội đã cho tiểu huynh hay về sự việc trong mộ Lan Phi, tiểu huynh cảm kích vô cùng. Bữa nay sư muội lại muốn chỉ bảo tiểu huynh điều gì chẳng?

-Hừ! Người đừng nghĩ thế? Bữa nay ta đến đây để giúp người xuống khe Lạc Hiền.

-Ừa! Vậy thì hay lắm. Tiểu huynh đang muốn đó.

Công chúa tiến lên hai bước, lạnh lùng hỏi: -Sao người không đem người hồng nhan tri kỷ đi theo để y giúp người?

Phan Tịnh nghe nói vậy ngạc nhiên không hiểu, chàng lẩm bẩm một mình: “Sư muội ta nói hồng nhan tri kỷ đây là người nào?” Rồi chàng ngơ ngác hỏi: -Sư muội nói ai vậy?

Công chúa cười khẩy nói: - Người dối được ta chẳng?

-Tiểu huynh có dối sư muội điều gì đâu?

Rồi chàng chợt tỉnh ngộ hỏi lại: - Sư muội! Phải chăng sư muội muốn nói đến Nô muội. Nàng là vợ của tiểu huynh đấy.

Công chúa nghe nói, tai nàng ù lên. Nàng lớn tiếng quát: -Sao? Người nhắc lại lần nữa coi.

Phan Tịnh không khỏi bật cười nói: -Sư muội! Tiểu huynh tưởng sư muội hỏi về Nô muội, nàng là vợ tiểu huynh đấy!

Công chúa lùi lại hai bước, ngơ ngác nhìn Phan Tịnh hồi lâu, nàng cười khanh khách nhưng giọng cười chứa đầy u uất ghen ngào nói: - ủa! Ta thật là người hồ đồ. Hiện nay trong võ lâm còn ai không biết tiếng người là Lôi Thần phò mã. Ta đã thấy một người con gái cùng ở với người một chỗ và dường như nàng là công chúa.

Phan Tịnh cười nói: -Phải rồi! Nàng là công chúa.

Tình Hoa công chúa Chu Uyển Vân lại càng kinh ngạc hỏi: - Ta nghe người ta đồn Tình Hoa công chúa đẹp như thiên tiên ta muốn xem mặt nàng.

Nàng nói tên Tình hoa công chúa miệng ráo hoảnh như chẳng liên quan gì đến mình. Phan Tịnh vội nói: - Ô! Không phải Tình Hoa công chúa đâu. Tình Hoa công chúa là người độc ác, tiểu huynh không ưa nàng nữa. Hễ nghe thấy nói đến Tình Hoa công chúa là tiểu huynh lại bực mình. Hiện giờ nàng làm Phụng Điện chúa của động U-U. Người cùng đi với tiểu huynh là con gái tiên hoàng Thần Tôn tên gọi Ngọc Nô công chúa. Nàng là người rất tốt.

Tình Hoa công chúa Chu Uyển Vân nghe Phan Tịnh nói, càng lấy làm lạ. Nàng hiểu chàng chưa biết rõ hành tung mình và hiển nhiên chàng đã bị Phụng Điện chúa động U-U lừa gạt. Nhưng nàng vẫn không khỏi tức mình xẵng giọng hỏi: -Phan Tịnh! Ta bảo cho người hay đừng nên quên gốc. Tình Hoa công chúa đối với người không tốt ở chỗ nào?

Phan Tịnh nhớ lại việc Phụng Điện chúa lấy mắt Qui bối đồ ở trong đường hầm mộ Lan Na rồi bỏ đi. Phụng Điện chúa ra khỏi đường hầm gặp Ngọc Nô lại điểm vào Ngũ âm tuyệt mạch của nàng để đoạt “Vô Tình Kinh” và “Vô Tình ấn” thì nổi giận nói: -Nếu tiểu huynh còn gặp Phụng Điện chúa nhất định không buông tha. Tại dưới mộ Lan Na, hắn đã lấy bản đồ rồi bỏ tiểu huynh đi luôn. Sau đó hắn còn điểm Ngũ âm tuyệt

mạch của Ngọc Nô công chúa để đoạt Kinh án. Hắn còn bắt cả em gái tiểu huynh, hạ sát Thần Nhạc Song Kỳ và Tây Nam Tam Vương. Tội trạng của hắn kể không xiết được. Hắn không gặp tiểu huynh thì thôi. Nếu còn chạm trán nhau, tiểu huynh nhất định giết chết không tha.

Công chúa run lên hỏi: - Tình Hoa công chúa gây ra những thảm trạng đó ư? Phải chăng vì thế mà người bỏ nàng không muốn lấy nàng nữa?

Phan Tịnh thở dài lắc đầu đáp: - Sư muội, chuyện này nói ra còn dài lắm. Ban đầu tiểu huynh bị hãm trong Ngọc Nô động phủ ở dưới hầm khu Minh Lăng. Mẫu thân nàng bức bách tiểu huynh phải lấy nàng, tiểu huynh không chịu. Nhưng sau, tấm lòng thanh khiết và trung hậu của nàng, khiến cho tiểu huynh vô cùng xúc động. Đến bây giờ thì tiểu huynh không thể bỏ nàng được nữa. Nô muội đã là người đáng thương lại còn đáng yêu nữa. Sư muội! Sư muội mà thấy nàng tất cũng sinh lòng ưa thích ngay.

Công chúa nghe Phan Tịnh nói, ngẫm nghĩ một hồi, nàng biết rằng vụ này còn có nhiều điều phức tạp, rối ren, bất giác nàng bứt đi đến nửa phần cảm tức. Đột nhiên nàng tìm tảng đá lớn sạch sẽ ngồi xuống dịu giọng hỏi: - Sư huynh! Sư huynh có thể đem đầu đuôi câu chuyện thuật rõ từng chi tiết một cho tiểu muội nghe không?

Phan Tịnh ngẩng mặt trông chiều trời rồi thở dài đáp: - Sư muội! Sư muội cùng tiểu huynh tuy không phải đồng môn, nhưng ân sư chúng ta đã là tình nghĩa vợ chồng thì sau này chúng ta còn nhiều cơ hội gặp lại nhau. Bây giờ tiểu huynh đang nóng lòng cấp cứu phụ thân. Xin sư muội giúp cho tiểu huynh một tay để xuống đáy khe Lạc Hiền trước đã.

Công chúa lại đứng lên chạy ra sườn núi ngo xuống, rồi buồn rầu đáp: -Tiểu huynh, e rằng xuống khe này không phải chuyện dễ dàng. Sư huynh cùng Ngọc Nô đã thành hôn chưa?

Phan Tịnh lắc đầu đáp: -Chưa.

-Hiện giờ nàng ở đâu?

-Nàng ở chỗ bà ngoại.

-Ừa! Nàng hãy còn bà ngoại ư? Nàng là con gái đức tiên hoàng mà sao chẳng ai biết nhỉ?

Phan Tịnh nóng ruột đáp: -Sư muội ơi! Tiểu huynh đã bảo sau này chúng mình còn có nhiều thời giờ, tiểu huynh sẽ kể kỹ từng chi tiết cho sư muội nghe. Câu chuyện nói ra dài lắm mà.

- Nhưng tiểu muội thích nghe và yêu cầu sư huynh kể ngay bây giờ.

Giữa lúc ấy có tiếng cười ha hả vọng lại.

Phan Tịnh giật mình nói: -Sư muội, có người đến đó!

-Ai đến thì đến chứ mình tội gì? Sư huynh là Lôi Thần phò mã đã không sợ trời sợ đất, sao còn sợ người?

-Tiểu huynh nghe tiếng cười quen tai lắm.

-Quen thì sợ hay sao?

- Sư muội! Sư muội không biết...

Chàng chưa dứt lời bỗng có tiếng vọng lại: -A Di Đà Phật! Tiểu thí chủ nghe tiếng mà biết người. Duyên phận bản tăng với thí chủ khá lớn thật.

Bóng người thấp thoáng. Trong trường xuất hiện thêm ba người đứng thong dong.

Phan Tịnh trông thấy bất giác cả kinh nói: -Sư muội phải để ý đến lão trọc kia. Năm mươi năm trước đây, lão là Huyền Thiên Nhất Quái, đã từng làm chấn động võ lâm đó.

Công chúa quay đầu nhìn lại thì trong ba người, quả nhiên người đứng giữa là một nhà sư già mày trắng. Hai bên là U-U động chúa tức Ma Tôn Đồng Hải Sơn và Phụng Điện chúa động U-U. Bất giác nàng bật cười hỏi: - Sư huynh! Có cả vợ sư huynh là Tình Hoa công chúa trong đám này nữa đấy!

Nàng nói xong cười ngặt nghẽo.

Ngờ đâu Phụng Điện chúa cũng rũ ra mà cười, hần nói: -Không dám đâu! Tôi chỉ lừa gạt y một lúc mà thôi, thế mà y tưởng thật. Ngờ đâu lại gặp công chúa thật ở đây?

Phan Tịnh chẳng hiểu ra sao tức giận quát lên: - Các người đến vừa đúng lúc. Một gã có mối thù giam hãm phụ thân ta, một ả là kẻ phản chồng. Còn một người nữa thì ta đã vâng mệnh lệnh của một vị tiền bối phải hạ sát. Bữa nay không một tên nào hồng chạy thoát đâu.

Phụng Điện chúa cả cười hỏi: -Ai là vợ ngươi? Ngươi thử mở tấm khăn bịt mặt của sư muội ngươi ra mà coi!

Phan Tịnh chấn động tinh thần, quay lại nhìn công chúa, cặp mắt loang loáng, lớn tiếng hỏi: -Sư muội! Hần nói thế có nghe được không?

Công chúa đứng yên không nhúc nhích, buồn rầu đáp: - Phan Tịnh! Nay ngươi có Ngọc Nô công chúa rồi, thì còn nghĩ gì đến ta nữa?

Phan Tịnh cảm thấy trong dạ nôn nao. Chàng tức mình ở chỗ công chúa không trả lời chàng. Chàng tưởng nàng khinh mình hét lên: -Phụng Điện chúa! Mi đánh lừa ta ư?

Hai mắt chàng đầy sát khí, chàng không thấy sư muội phủ nhận lời Phụng Điện chúa, quay qua gắt cả nàng: -Sao sư muội lại không nói? Mà sao lại phải che mặt?

Công chúa từ từ kéo tấm khăn trắng xuống để lộ bộ mặt đẹp như hoa phù dung.

Nhưng nàng đột nhiên hét lên lạng người đến bên Phụng Điện chúa. Thân pháp nàng mau lẹ dị thường.

“Bốp bốp!” hai tiếng vang lên. Phụng Điện chúa bị nàng tát cho hai cái. Đồng thời một tiếng rú: -úi chao! Tấm khăn che mặt Phụng Điện chúa đã bị công chúa kéo tuột ra.

31. Khe Lạc Hiền Phụ Tử Trùng Phùng

Hoa ghen thua thắm liễu hờn kém xanh

Hai câu thơ này đáng đem ra để tả tấm dung nhan mỹ lệ tuyệt luân của Phụng Điện chúa.

Phan Tịnh vừa ngó thấy không khỏi sững sờ. Chàng cố gắng, ngưng thần qui về chính khí, cặp mắt từ từ nhìn xuống, không dám ngó thẳng vào mặt nàng.

Lúc này Phụng Điện chúa nóng nảy quá chừng. Nàng thét lên lạnh lạnh, nhảy xổ vào công chúa.

Công chúa né người đi quay lại nhìn Phan Tịnh, cười mát nói: -Phan Tịnh! Ngươi nhìn rõ rồi chứ? Nàng đẹp lắm mà! Thật một vưu vật ở nhân gian. Ngươi đến thân cận với nàng đi không thì uống mất.

Công chúa cảm phẫn mà nói ra câu này không hiểu nàng ghen với sắc đẹp của Phụng Điện chúa, hay nàng tức Phan Tịnh mà nói móc chàng.

Nàng lại nói tiếp: -Ngươi lại còn có “Nô muội” nữa. Ta chúc cho các người duyên phận đẹp ở với nhau cho đến lúc răng long đầu bạc.

Nàng chưa dứt lời đã băng mình ra xa ngoài ba trượng.

Phụng Điện chúa quát lên: -Khoan đã! Ngươi tưởng chạy đi được ư?

Rồi nàng quay lại nói với U-U động chúa: - Gia gia đừng để cho y tẩu thoát.

Ngờ đâu lúc này U-U động chúa thấy Phụng Điện chúa lộ diện thì cặp mắt lão hàu háu nhìn nàng. Nàng nói mà lão cũng không nghe.

Phụng Điện chúa bất giác chấn động trong lòng nghĩ thầm: “Mẫu thân muốn ta che mặt là cốt để gia gia khỏi trông thấy. Trước mẫu thân đã bị gia gia dùng võ công cướp đem về, bắt đắc dĩ người phải kết hôn với

gia gia. Vì thế mà gia gia nhìn thấy ta hao hao giống mẫu thân nên người mới ngó mình dữ thế.” Bất giác nàng tức mình xẵng giọng: - Gia gia! Con vừa nói gì gia gia không nghe thấy ư?

Đột nhiên nàng động tâm quay lại nhìn Bạch Mi lão tăng hỏi: -Thiền sư! Thiền sư có biết võ lâm chí bảo là gì không?

Huyền Thiên Nhất Quái chấp tay để trước ngực hỏi lại: - A Di Đà Phật! Võ lâm chí bảo nào?

Phụng Điện chúa trở công chúa hỏi: - Thiền sư có biết nàng là ai không?

-Nàng là Tĩnh hoa công chúa con đức Gia Tôn hoàng đế. Sao lão tăng lại không biết?

Công chúa xen vào cười mát hỏi: - Người còn có việc gì muốn lưu ta ở lại? Ta muốn xem người có bản lĩnh gì để giữ ta được không? Có việc gì người nói ra! Nếu không thì bản công chúa đi đây.

Phụng Điện chúa không biết trả lời công chúa ra sao. Nàng lặng người đứng bên nhà sư già khẽ nói: - Trong võ lâm thường đồn đại những báu vật Hối Thiên Bối Diệp và Băng Luân áo chôn theo Lan Phi hiện giờ ở trong người công chúa đó. Sao thiền sư lại để nàng đi được?

Huyền Thiên Nhất Quái cười ha hả nói: -Tiểu ni tử ơi! Có thật thế chăng?

-Chẳng lẽ ta lừa gạt cả thiền sư nữa hay sao?

Huyền Thiên Nhất Quái vung cây phát trần lên veo veo rồi cười ha hả nói: - Để nàng cho ta! Cô lo đối phó với thằng nhỏ kia đi.

Công chúa đảo mắt ngó Huyền Thiên Nhất Quái cười khẩy, nói: -Người làm gì được ta? Người cậy có cây phát trần ư? Ta cũng muốn dùng phát trần lãnh giáo mấy chiêu.

Công chúa nói xong rút cây phát trần ở sau lưng ra. Nàng rung tay một cái, những lông phát trần dựng đứng chóm chóm. Huyền Thiên Nhất Quái ngó thấy sững sốt hỏi: - Nữ thí chủ! Sư phụ nữ thí chủ là ai?

Công chúa không nhịn được nữa đáp: - Người đáng gì mà hỏi đến sư phụ ta? Đừng rắc rối nữa! Động thủ đi!

Huyền Thiên Nhất Quái đột nhiên biến sắc, cặp lông mày trắng rung động, lão cười khanh khách nói: - Nữ thí chủ! Bần tăng muốn lột da nữ thí chủ cũng dễ như trở bàn tay. Việc lấy hồi Thiên Bối Diệp ở trong người nữ thí chủ phỏng có khó gì? Nữ thí chủ có biết bần tăng là ai không?

Công chúa đã nghe Phan Tĩnh bảo là Huyền Thiên Nhất Quái, tiếng tăm chấn động võ lâm mấy chục năm trước đây, nên không cần hỏi lại nữa, nói ngay: -Ta bất chấp người là ai. Bữa nay người muốn động thủ với ta thì ta phải đánh chết người. Người có tin rằng ta làm thế được không?

-Nữ thí chủ nói khoác quá!

Vừa dứt lời, lão lại vung phát trần lên, bóng phát trần đầy trời, cả bốn mặt chụp xuống công chúa.

Công chúa ngấm ngấm kinh hãi la lên: -Giỏi thực!

Rồi nàng cũng vung phát trần ra đập đập vào bóng đám phát trần của Huyền Thiên Nhất Quái. Nàng lặng người đi quát to: - Buông tay ra!

Hai cây phát trần cuốn chặt vào nhau, hai bên cùng so nội lực.

Phan Tĩnh nói: -Phụng Điện chúa người đã cướp em gái ta lại còn mạo danh công chúa lấy Qui bối đồ của ta. Mi còn dùng Ngũ Âm Tuyệt Chưởng điểm huyệt Nô muội, định đẩy nàng vào đất chết. Mi là một con người độc ác. Bữa nay ta phải đánh mi chết mất xác.

Phụng Điện chúa cảm giận phóng chưởng ra cực kỳ mãnh liệt.

Phan Tĩnh vận đến tám thành công lực phóng “Lôi Đình chưởng”.

“Bình” một tiếng! Bộ mặt xinh đẹp tuyệt luân của Phụng Điện chúa hiện giờ càng xinh đẹp hơn.

Phan Tĩnh bất giác ngấm ngấm kinh hãi. Chàng nghĩ bụng: -Ả này đã đón được phát chưởng tám thành công lực của ta, thì đủ biết công lực ả đã tiến bộ nhiều lắm.

Phan Tịnh thấy U-U động chúa đứng một bên chưa xông vào tham chiến. Chàng cảm hận hấn hãm hại gia mình, nên càng muốn phát lực cho mau Phụng Điện chúa để thanh toán hấn.

Chàng vận đến mười thành công lực, rồi quát to: - Mi tiếp thêm một chưởng nữa của ta!

Giữa lúc ấy, Huyền Thiên Nhất Quái đột nhiên cười khanh khách nói: -Nữ thí chủ! Nữ thí chủ quả nhiên là một tay hảo thủ.

Phan Tịnh quay đầu lại thấy đôi phát trần của công chúa cùng Huyền Thiên Nhất Quái quấn chặt lấy nhau, và sắc mặt hai người cực kỳ nghiêm trọng.

Đỉnh đầu Huyền Thiên Nhất Quái đã bốc lên một luồng hắc khí mờ hôi lão ươn ướt đầm.

Công chúa thì toàn thân bao phủ một luồng thanh quang mờ mịn. Cặp lông mày nàng rũ xuống coi trang nghiêm như một vị nữ Bồ Tát. Rõ ràng nàng đã vận hết toàn lực đối phó với địch nhân.

Phan Tịnh nghĩ thầm: - Phải chăng nàng đã lấy được Hồi Thiên Bối Diệp nên phát hiện ra một làn ánh sáng xanh? Nếu đúng thế thì nàng chỉ mới tập được trong vòng mười mấy ngày ngắn ngủi, mà đã đủ đối phó với Huyền Thiên Nhất Quái tu luyện hàng mấy chục năm.

Phan Tịnh nghĩ vậy trong lòng nóng nảy khác thường. Chàng không rảnh để suy nghĩ nhiều hơn, đột nhiên chàng vận “Tuyệt Tình Chưởng” đánh vào Phụng Điện chúa.

Lúc Phụng Điện chúa phát giác ra, thì phát chưởng của Phan Tịnh đã đến trước ngực nàng chỉ còn cách chừng một thước. Nàng la lên một tiếng kinh hoàng, sắc mặt lợt lạt, loạng choạng tạt ngang ra ba bước. Nàng tránh rất khéo vừa thoát khỏi phát chưởng của Phan Tịnh chỉ cách có nửa bàn tay, rồi người nàng tung ra xa ngoài mười trượng.

Nếu nàng bị trúng phát chưởng này thì không thể nào thoát chết được.

U-U động chúa thấy vậy quát lên: - Tiểu tử!

Lão điểm bàn chân xuống nhảy xổ tới phóng “Thần Phong Tuyệt Mạch Chưởng ” ra.

Phan Tịnh lại vận “Tuyệt Tình Chưởng” nhằm Huyền Thiên Nhất Quái đánh tới.

Chàng gầm lên: - Lão quái vật! Nộp mạng đi!

Huyền Thiên Nhất Quái mắt chiếu ra những tia sáng hung dữ. Cây phát trần của lão vung lên mấy cái. Người lão cũng chuyển đi ba bước vừa tránh thoát chưởng lực của Phan Tịnh.

Lúc này phát chưởng của U-U động chúa đã tới nơi.

Phan Tịnh điên tiết lên, xoay mình lại quát to: -Người cũng muốn chết ư?

Chàng vung chưởng ra đón lấy chưởng lực của U-U động chúa. Lúc này công lực chàng tăng tiến ghê gớm nên chưởng lực hùng hậu phi thường.

U-U động chúa kêu lên một tiếng, loạng choạng lui lại tám bước liền. Toàn thân hấn run lên, sắc mặt lợt lạt ngồi phệt xuống đất kinh hãi nói: -Thằng lỏi con! Bản lãnh mi tiến bộ nhiều lắm rồi!

Phan Tịnh cười lạt rồi không hỏi gì đến U-U động chúa nữa, xoay lại sửa soạn tấn công Huyền Thiên Nhất Quái. Vì chàng thấy lúc này sắc mặt công chúa đã dần dần đỏ bừng lên, rõ ràng công lực nàng kém sút Huyền Thiên Nhất Quái một bậc.

Phan Tịnh quát lên một tiếng nhảy xổ vào Huyền Thiên Nhất Quái phóng chưởng “Lôi ấn Vô Tình” ra không một tiếng động.

Huyền Thiên Nhất Quái bị hai mặt giáp công, tâm thần lão phải chia đôi ra để đối phó với cả hai người.

Đột nhiên công chúa rung tay một cái và quát to: -Buông tay ra!

“Bình” một tiếng vang lên. Phát chưởng của công chúa đã đánh trúng vào vai bên tả của Huyền Thiên Nhất Quái.

Huyền Thiên Nhất Quái gầm lên một tiếng thật to, rồi lùi lại luôn mấy bước.

Nhưng hắn là lão quái trăm tuổi nên chưa đến nỗi bị trọng thương. Lão lùi bốn năm bước rồi đứng vững lại. Hai mắt lão sắc như đao nhìn Phan Tịnh chăm chăm, bật lên tiếng cười quái gở, để lộ bản tướng hung ác của mình. Lão phất tay áo nhảy xổ lại Phan Tịnh.

Thân pháp lão nhanh như điện chớp, Phan Tịnh không kịp quay lại nhìn, vội vận hết công lực ngưng thần chờ đợi.

Giữa lúc ấy một bóng trắng thoáng qua. Phụng Điện chúa đã nhào đến trước mặt Huyền Thiên Nhất Quái. Nàng nói: -Lão thiên sư hãy khoan. Giết gà cần chi đến dao mổ trâu, để vãn bối thu phục gã này.

Phụng Điện chúa tuy căm hận đến cực điểm, nhưng nét mặt nàng vẫn quyến rũ, khiến Phan Tịnh không dám nhìn nàng.

Phụng Điện chúa cười khẩy nói: -Phan Tịnh! Người còn muốn nói gì nữa không?

Phan Tịnh ngạo nghễ đáp: -Mi còn bản lĩnh gì cứ trở hết ra.

Phụng Điện chúa quay lại nhìn công chúa nói: -Ta có điều không phải với người. Nhưng thằng lỏi này ta không thể tha được. Vì bước tiền đồ của động U-U nên ta phải trừ diệt gã. Người đừng lấy thế là đau đớn nhé.

Đột nhiên Phan Tịnh thấy muôn đạo kim quang tóe ra làm cho mắt chàng hoa lên cơ hồ không mở ra được. Chàng chợt nhớ đến sự gì liền la lớn: -Lôi Đình ấn.

Bên tai chàng, Phụng Điện chúa cười nhạt nói: -Người đã biết là hay lắm rồi.

“Sầm” một tiếng! Phan Tịnh không mở được mắt ra nữa, nên ngực chàng bị trúng một chưởng của Phụng Điện chúa, chàng oẹ lên rồi hộc máu tươi ra, người lão đảo lùi lại mấy bước giơ tay lên che mặt.

Tiếp theo tiếng gió nổi lên ào ào. U-U động chúa nói bằng một giọng lạnh như băng: -Thằng lỏi con? Không ngờ người lại có ngày nay? Sao không đi tìm gia gia đi?

“Sầm” một tiếng. Phan Tịnh lại bị một chưởng nữa. Chàng không đứng vững được, thét lên: - Thôi thế là xong!

Người chàng như chiếc điều giấy đứt giây phật bay đi.

Chàng không biết mình ở chỗ nào nữa.

Mắt chàng gió lạnh thổi thấu xương, chàng lại oẹ lên và thổ máu tươi ra người ngất đi không biết gì nữa.

Chẳng hiểu chàng ngất đi đã bao lâu, bỗng kêu to lên một tiếng rồi tỉnh lại. Toàn thân chàng đau đớn như bị kim đâm, bật lên tiếng rên la khủng khiếp. Chàng giương mắt lên để nhìn quanh, thấy mình đang nằm trong một bụi rậm đầy gai góc. Toàn thân máu chảy đầm đìa, nhìn không còn ra hình người nữa.

Nhưng chàng đã mừng reo lên: - Ta chưa chết! Ha ha! Ta còn sống thì bọn chúng sẽ chết về tay ta.

Nhưng chàng nhớ lại mình bị nội ngoại thương rất nặng, muốn vận động chân khí cũng không được nữa thì làm sao thoát ra được đồng chông gai này, chàng bất giác thở dài lẩm bẩm: - Thôi ta đành nằm không nhúc nhích nghỉ một đêm, sáng mai may ra đỡ được phần nào rồi sẽ liệu.

Nghĩ vậy, chàng nhắm mắt không nhúc nhích, điều dưỡng nội thương.

Nhưng chưa được bao lâu, bên tay chàng bỗng nghe có tiếng người ngâm thơ:

”Cỏ dao bên kiếng rọi,

”Cây ngọc trước sân con.

”Năm ngoái hoa chưa nở,

”Năm nay nguyệt lại tròn.

”Kìa hoa nọ nguyệt,

”Trời để tuổi còn non.

Phan Tịnh nghe thanh âm này không khỏi kinh ngạc, mở bừng mắt ra.

Tiếng ngâm thơ hết lượt này đến lượt khác. Có lúc im lặng giây lát rồi tiếng ngâm lại vang lên.

Một lúc sau, thốt nhiên chàng lẩm bẩm: -Bài thơ này nhất định ám chỉ một địa điểm, mà địa điểm này tất phải có cây có hoa, nhưng nơi đây chỉ toàn là núi đá làm gì có gương? Vậy chữ bên gương là có ngụ ý gì?

Tiếng ngâm thơ im bật, rồi đột nhiên có tiếng cười ha hả nói: - Thiên Giáo! Thiên Giáo! Thiên là khéo tuyệt. Đoạn đầu bài từ này tuy không phải là tên một giáo hội nhưng tuyệt diệu ở chỗ ta là Thiên Hiệp. Nếu có thể ra khỏi nơi tuyệt địa này, ta quyết tổ chức phái Thiên Giáo. Đúng là một cái tên của trời ban cho.

Phan Tịnh nghe vậy bất giác toàn thân run bắn lên, chàng mừng như người phát điên, cất tiếng gọi: -Gia gia ơi! Gia gia! Con tìm được đến gia gia rồi ư?

Vì chàng cố sức gọi lớn nên làm chấn động đến nội thương. Chàng đau quá cơ hồ ngất đi.

Bỗng bên tai nghe thấy tiếng thở dài. Chàng hít một hơi chân khí, nhin đau rồi gọi nữa: -Gia gia! Con ở chỗ này. Con là Tịnh nhi đây.

Thiên Hiệp cũng cất tiếng gọi: - Tịnh nhi! Tịnh nhi!

Tiếp theo một tràng tiếng gọi như người điên: - Tịnh nhi, Tịnh nhi! Con ở chỗ nào?

Phan Tịnh mừng quá phát khóc đáp: -Gia gia! Con ở chỗ này! Gia gia có biết con đau khổ thế nào không? -úi chà! Tịnh nhi! Gia gia cũng nghĩ đến con luôn. Con lớn rồi nhỉ? Lại đây!

Phan Tịnh xúc động nước mắt trào ra. Chàng nói: -Gia gia ơi! Con không nhúc nhích được nữa rồi! Con bị người đánh hất xuống khe Lạc Hiền, may mà rớt xuống bụi gai nên không chết. Gia gia có đi được không?

-Ừ! vậy con cứ ở yên đó để ta tìm đến. Con bị ai đánh hất xuống đây?

- U-U động chúa!

-Hừ! Lại hấn ư? Ta cảm giận chưa nhai sống nuốt tươi hấn được.

Phan Tịnh cũng tức sôi máu phát thệ: -Gia gia! Gia gia đừng cảm hận nữa. Hải nhi mà ra khỏi nơi đây quyết phân thân hấn làm muôn đoạn.

Thiên Hiệp thở dài nói: -Không phải chuyện dễ đâu. Gia gia có bản lãnh cao siêu gì đều phải truyền cho hấn hết rồi.

Phan Tịnh sực nhớ đến lời Thất Tuyệt giáo chủ nói với Phụng Điện chúa trong mộ huyết Lan Phi. Chàng không khóc nữa, rồi cười nói: - Gia gia! Hấn chưa biết hết đâu! Gia gia còn có nhiều chỗ dấu hấn.

Thiên Hiệp cũng bật cười hỏi: -Sao con lại biết?

Câu hỏi vừa dứt, Phan Tịnh liếc mắt trông thấy một ông già đầu bù tóc rối mặt mũi lem luốc, chân què mất đùi, đầu bạc như sương, từ phía bên chuyển tới. Ông già đi tập tễnh từng bước một ra chiều khó nhọc lắm.

Phan Tịnh kêu lên: -Gia gia ơi! Gia gia bị gãy chân lại đùi mất một mắt rồi ư?

Chàng cảm thấy lòng đau như cắt, không ngớt la gọi.

Thiên Hiệp bình tĩnh đáp: -Con ơi! Con đừng đau thương nữa! Gia gia được toàn mạng đã là phúc đức lắm rồi. Gia gia chịu cảnh này đã quen rồi nên coi như không. Vả lại gia gia đã mất hết võ công, chẳng dễ tâm chuyện gì nữa cả.

Phan Tịnh cảm giận la lên: -Những quân ma quỷ kia, con phải làm cho bọn chúng chết cực kỳ thâm mới xứng đáng với tội lỗi của chúng.

-Việc con báo thù ta không ngăn trở. Có điều con phải đường hoàng.

Thiên Hiệp cầm chiếc gậy rẽ gai đi vào. Phan Tịnh thấy ông gậy chỉ còn nắm xương thì trong lòng lại càng đau xót. Chàng nắm tay phát thệ: -Con quyết giết bọn chúng. Con bắt bọn chúng phải trả gấp mười.

Thiên Hiệp tường thuật lại việc bị Ma Tôn Đồng Hải Sơn hành hạ đúng như lời La Siêu đã kể với chàng. Phan Tịnh cũng kể việc mình đi tìm kẻ thù thuật lại một lượt.

Thiên Hiệp nghe nói Thất Tuyệt giáo chủ chính là Lý Tiến, thì cảm hận vô cùng ông nói: -Hắn dám quật mộ mẫu thân con. Ta cần phải gặp hắn.

Phan Tịnh đáp: - Con nhất định đem hắn lại cho cha thấy mặt rồi mới giết hắn.

-Công lực hắn ghê gớm lắm! Ta e rằng con không làm nổi.

-Con phải làm cho bằng được.

Thiên Hiệp dừng bước tựa hồ như chợt nhớ ra điều gì ông xúc động hỏi: - Vừa rồi con nghe ta ngâm đoạn đầu bài từ của Lý hậu chủ con có thấy chỗ nào quái dị không?

-Con chưa hiểu.

- Vậy để ta nói cho con nghe.

Rồi ông kể: -Từ lúc ta bị hắn dùng dây thả xuống vực thẳm này, vì một chân bị gãy, hành động bất tiện nên không dám rời đi đâu chút nào. Hằng ngày chỉ chờ lão ma cho người đem cơm xuống ăn để cầm lấy chút hơi tàn. Sau ta nghĩ rằng nếu cứ lặng lẽ chết ở nơi tuyệt địa này thì sao bằng mình đi xem xét cho biết khu vực này rồi hãy chết. Thế rồi ta làm đôi gậy dò dẫm đi vào sâu và yên trí chỗ đáy hang tuyệt địa này tất nhiên vô cùng nguy hiểm. Ngờ đâu chẳng có nguy hiểm chi hết. Ta bình yên tiến vào và phát giác mấy cây có trái. Từ đó ta hái trái cây để ăn cho khỏi đói. Một hôm ta thấy đoạn đầu bài từ này trên cây táo do người có một chỉ lực rất cao thâm khắc vào đó.

Phan Tịnh hỏi xen vào: -Chắc trong bài từ có điều chi bí mật?

-Ta cũng nghĩ thế nên tìm kiếm hơn một năm trời mà chẳng phát hiện điều chi bí mật trong bài này.

-Để con lành vết thương sẽ cùng gia gia đi kiểm xem.

Thiên Hiệp dần dần đi gần tới nơi rồi ông cứu được Phan Tịnh đưa về thạch động ông ở. Phan Tịnh ở trong thạch động nhắm mắt vận khí trị thương.

Hôm sau chàng đã khá nhiều, có thể cử động theo ý muốn được nhưng chưa dám dùng đến chân lực. Thiên Hiệp nóng nảy không chờ được nói: -Tịnh nhi! Đi thôi! Chúng ta trước hết tìm đến cây ngọc theo lời bài từ.

Lúc này Phan Tịnh sung sướng nhất đời chàng, vì tuy ở nơi tuyệt địa nhưng đã tìm thấy được gia gia mình. Chàng đi sau ông vui vẻ nói huyền thiên không ngớt. Thiên Hiệp hân hoan nghe chàng nói chuyện, thỉnh thoảng lại khen con mấy câu.

Chẳng mấy chốc hai người đã vào sâu trong hang núi. Chỗ này mọc nhiều thứ đá rất kỳ dị. Hai cha con phải tìm đường mà đi. Miệng Thiên Hiệp lại nhắm mấy câu:

Cỏ dao bên kiếng rọi

Cây ngọc trước sân con

Năm ngoái hoa chưa rữa,

Năm nay nguyệt lại tròn.

Kìa hoa nợ nguyệt,

Trời để tuổi còn non.

Phan Tịnh ngẫm nghĩ rồi nói: -Gia gia ơi! Có lẽ chúng ta đến đây sớm quá! Trong bài từ đã nói rõ “Kìa hoa nợ nguyệt” thì phải ban đêm mới tìm ra được.

- Mình đã đến đây thì cứ tìm một lúc xem sao rồi sẽ liệu.

Hai người đang nói chuyện, Phan Tịnh mắt sáng chợt để ý đến trên sườn núi cao trăm trượng có một phiến đá bằng phẳng, nhẵn nhụi mà lại lấp lánh có ánh sáng như tấm gương. Chàng ồ lên một tiếng.

Thiên Hiệp vội hỏi: - Con trông thấy gì đấy?

Phan Tịnh trở khối đá bằng phẳng hỏi lại: -Gia gia có để ý khối đá kia bao giờ chưa?

Thiên Hiệp ngẩng đầu lên nhìn theo tay trở của Phan Tịnh,, nhưng mắt ông chỉ thấy lơ mờ, ông lắc đầu đáp: - Ta không thấy chi hết.

- Gia gia chưa chú ý đến bao giờ ư? Phải chăng đó là tấm gương nói ở trong bài từ. ủa! Gia gia coi kìa, dưới phiến đá bằng phẳng đó lại có một cây xanh biếc như ngọc bích nữa.

Thiên Hiệp xúc động lớn tiếng hỏi: -Đâu? Sao ta không trông thấy?

Phan Tịnh vội dắt tay ông đi gần lại, nhưng phiến đá bằng và cây đó lại ở lưng chừng sườn núi. Thiên Hiệp đã mất võ công, mục lực không trông được đến nơi nên không nhìn thấy rõ.

Phan Tịnh suy nghĩ rồi ngấm ngấm vận khí thì cảm thấy chân khí lưu thông và còn có thể công người lên tới chỗ phiến đá bằng được. Chàng liền nói: - Con nhất định là chỗ đó rồi. Để con công gia gia lên coi.

Thiên Hiệp gật đầu. Phan Tịnh không suy nghĩ nữa, liền công Thiên Hiệp rồi đề tụ chân khí nhảy lên phía phiến đá bằng.

Lúc Thiên Hiệp lên đến nửa chừng thì nhìn thấy chỗ đó đúng như lời trong bài từ đã diễn tả. Ông lớn tiếng nói: -Hơn năm trời nay ta không tìm ra được là vì không nhìn thấy.

Phan Tịnh lại hít mạnh một hơi chân khí công Thiên Hiệp lên. Chàng chạy nhảy một lúc thì đến bên phiến đá bằng. Chàng liền bám lấy một cây lớn bằng miệng bát dừng chân lại khẽ nói: - Nơi đây nguy hiểm lắm, không có chỗ nào đặt chân vào được. Gia gia tựa vào cây lớn này vậy.

Thiên Hiệp một tay vịn lấy cành cây rồi Phan Tịnh mới buông tay ra, đứng vững ở bên ông nhìn kỹ lại phiến đá bằng nhẵn nhụi như tấm gương. Chàng nói: - Con nhất định đây là tấm gương và cây ngọc rồi. Còn cổ Dao không biết ở đâu. Hôm nay chính gặp ngày rằm, hợp với đêm trăng tròn. Vậy chúng ta phải chờ đến đêm không chừng sẽ khám phá ra được điều bí mật trong bài từ cũng nên.

Thiên Hiệp gật đầu đáp: -Ta nhất thiết nghe lời con.

Hai người tựa vào gốc cây lớn ở lưng chừng sườn núi để chờ cho đến đêm trăng mọc.

Mặt trời vừa lặn, tiếng côn trùng bắt đầu kêu ra rả.

Thiên Hiệp cùng Phan Tịnh nóng lòng chờ đợi. Thiên Hiệp khẽ hỏi: -Con ơi! Đêm nay chúng ta khó lòng xuống được dưới núi nữa.

Phan Tịnh cũng nói: - Đúng thế! Chỗ này sườn núi dốc lắm. Nếu là ban đêm khó lòng xuống được. Có điều ở lại đây ta hy vọng sẽ phát giác ra chuyện gì, có khi không phải xuống nữa cũng nên.

Một lúc sau vầng trăng tròn mọc lên, Thiên Hiệp cùng Phan Tịnh bắt giác hoang mang nhìn về khối đá bằng phẳng không chớp mắt. Mặt đá có ánh trăng chiếu vào quả nhiên lấp lánh như tấm kiếng rọi.

Thiên Hiệp Phan Khôn nói: -Nhất định đúng rồi! Con ơi! Đây là phúc phận của con đó.

Giữa lúc ấy Phan Tịnh tai rất thính, đột nhiên thoáng nghe thấy tiếng gì chấn động như đá nứt ra. Chàng chau mày khẽ hỏi Thiên Hiệp: -Gia gia có nghe thấy thanh âm gì không? Thiên Hiệp lắng tai nghe rồi lắc đầu tỏ ý không hiểu là tiếng gì.

Một lúc sau trăng tròn lên cao. Mắt Phan Tịnh hoa lên, chợt thấy bên cạnh phiến đá bằng một tia sáng hồng nhô lên. Chàng nhìn theo thì thấy một khóm cỏ từ mặt đá mọc lên.

Phan Tịnh cả mừng nói: -Gia gia, cổ Dao xuất hiện đây rồi! Khóm cỏ hồng này nảy nở rất mau, nó theo ánh trăng mà chuyển động cao lên từng tấc một.

Thiên Hiệp cũng khôn xiết vui mừng nói: -Con ơi! Lúc trăng tròn lên tới đỉnh đầu thì lập tức con phải tung mình nhảy lên đừng để mất cơ hội này thật là cơ hội ngàn năm một thuở.

Phan Tịnh gật đầu đáp: -Gia gia! Hai cha con ta cùng đi.

- Không! Không được! Mình con đi thôi, ta ở đây chờ con.

Dần dần mặt trăng lên đến giữa trời. Mới trông hai giờ mà cây cỏ cao lên đến hai thước rồi đột nhiên trở thành một đóa hoa lớn đỏ tươi rất đẹp.

Giữa lúc ấy lại có tiếng lách cách khê vang lên. Gần bên phiến đá bằng, vách núi tự nhiên nứt ra để lộ một cửa động. Trong cửa động có ánh vàng lấp loáng chiếu ra.

Thiên Hiệp quát to: -Con ơi mau tiến vào đi. Nhưng nên nhớ rằng đừng để đến lúc trăng xế, cửa này khép lại thì không ra được nữa. Con phải vào rồi ra mau đừng có tham lam.

Phan Tịnh vâng lời rồi không nghĩ gì nữa, lạng người chui vào cửa đá.

Thiên Hiệp hai mắt đăm đăm nhìn vào cửa động. Trong lòng ông khẩn trương, người ông run lên, miệng ông lẩm bẩm: -Trời còn cho trẻ mãi...

32. Thiên Đình Sứ Giả

Tiếng cười vừa dứt, một thanh âm sang sảng nổi lên: -U-U động chúa! Ma Tôn Đồng Hải Sơn! Thiên Huyền Lão Quái cùng Phụng Điện chúa! Các người hãy ra mau! Phan Tịnh này chưa chết đâu! Bữa nay ta phải cắt thịt rút xương bọn người ra.

Khu rừng rậm động U-U bề ngoài tuy không thấy động tĩnh gì nhưng bên trong cực kỳ khẩn trương. Bọn người phụ trách canh phòng lo giữ vững phương vị và phòng vệ rất nghiêm mật.

Phan Tịnh lại tiếp tục réo lên từng người ra để khiêu chiến.

Người kinh hãi nhất khi hay tin Phan Tịnh còn sống là Phụng Điện chúa. Nàng vội vã chạy đến kiếm gia gia, vừa bước vào cửa phòng đã thấy Ma Tôn nét mặt xám xanh nói: - Uyển nhi! Con lại đây vừa đúng lúc! Thằng lỏi kia lại đến đó. Rõ ràng nó đã bị gia gia đánh hất xuống khe Lạc Hiền mà sao lại chưa chết?

Phụng Điện chúa thấy Ma Tôn ra chiều khiếp sợ thì cười lạt nói: -Gia gia! Gã đến đây càng hay! Phen này hài nhi sẽ làm cho gã hết đường ra. Con đã luyện Vô Tình Kinh tiến bộ rất nhiều. Con thử xem gã còn giữ trò gì được nữa không?

U-U động chúa dặn: - Uyển nhi phải cẩn thận! Ta cùng thiên sư sẽ ra ngay lập tức.

Phụng Điện chúa băng băng đi ngay. Nàng vẫy tay cho mấy chục thiếu nữ ăn mặc đủ màu sắc, theo nàng kéo ra ngoài cửa động.

Vừa thấy Phan Tịnh, Phụng Điện chúa quát hỏi: - Phan Tịnh! Người lại đến động U-U để giở trò gì đây?

Phan Tịnh cười lạt đáp: -Cha con người khoét mắt chặt chân gia gia ta, những món nợ này người tính sao đây?

Phụng Điện chúa cả kinh hỏi: -Người ở dưới khe Lạc Hiền lên đây thật ư?

- Hừ! Chắc các người lấy làm lạ lắm. Phan Tịnh nay ở dưới vực sâu muôn trượng mà còn lên đây được, thì cái động U-U của bọn người ta chẳng coi vào đâu.

Chàng đáp xong quát lớn: -Đưa đây!

- Người đòi cái gì? - “Vô Tình Kinh” cùng “Vô Tình ấn” của Nô muội đã bị người cướp mất. Người tự lượng sức mình liệu giữ được chăng? Muốn tốt thì đưa ra đừng ôm ở nữa.

Phụng Điện chúa cười mát đáp: -Vô Tình Kinh đó quả nhiên có nhiều kỳ công tuyệt học! Người cũng tự lượng sức mình xem liệu có lấy lại ở trong tay ta được không? Hơn thế nữa, bữa nay cái mạng kiến ruồi của người chưa chắc đã giữ được.

Phan Tịnh cười ha hả nói: -Mối thù của gia gia tất nhiên phải trả nhưng kẻ thù chính là lão thất phu Đồng Hải Sơn. Còn đối với người tuy là hạng tàn ác vô liêm sỉ, nhưng ta có thể dung tha cho khỏi chết.

Phụng Điện chúa tức giận quát lên: -Phan Tịnh! Người dám thóa mạ cả gia gia ta ư?

-Chẳng những thóa mạ mà ta còn phải giết hẳn.

Phụng Điện chúa vẫy tay ra lệnh cho bọn thuộc hạ: - Quân này không biết điều. Các người hãy vây đánh và bữa nay gã đến thì được, chứ không cho về.

Bọn thiếu nữ hậu vệ Phụng Điện chúa dạ ran rồi bổ vây Phan Tịnh vào giữa.

Phụng Điện chúa vẫn che mặt bằng tấm khăn trắng, sở dĩ nàng che mặt cốt chỉ để giấu U-U động chúa. Hôm trước nàng đã bị Tĩnh Hoa công chúa mở ra, nhưng rồi nàng lại bịt vào là để tuân theo lời di huấn của mẫu thân nàng.

Phan Tịnh bình tĩnh đứng yên không nhúc nhích. Mặt chàng sát khí đằng đằng khiến cho bọn thuộc hạ Phụng Điện chúa trông thấy phải phát sợ.

Phụng Điện chúa lạnh lùng nói: - Phan Tịnh! Nếu bây giờ người chịu chạy đi thì bản Điện chúa còn có thể tha mạng cho được. Vậy người đi đi!

Phan Tịnh cười rộ đáp: - Ta đến đây làm chi hẳn người đã biết rồi. Khi nào còn chịu rút lui.

- Người không đếm xỉa gì đến tánh mạng người nữa ư?

Phan Tịnh lại càng cười rộ. Bỗng người chàng lướt mau như ánh chớp, đến trước mặt Phụng Điện chúa.

Bọn thuộc hạ Phụng Điện chúa thét lên, rồi đứng quay lại ngăn trở.

Phan Tịnh chau mày quát lên: - Bọn lâu la này! Cút đi!

Chàng vung chưởng lên thì một luồng sức mạnh như sóng cồn trào ra. Bọn thiếu nữ đồng thời cũng vung chưởng lên nghinh địch.

“Sầm” một tiếng vang dội. Bọn thiếu nữ la hoảng: - úi chao! Hai ả đứng đầu nét mặt tái xanh, ọe lên một tiếng, rồi hộc máu tươi ngã ngửa về phía sau.

Mấy ả đứng sau cũng loạng choạng người đi, lùi lại bảy tám bước rồi không đứng vững ngồi phệt cả xuống đất.

Phan Tịnh đồng dục nói: -Phụng Điện chúa! Người đã trông thấy chưa? Biết điều cút đi về kêu gia gia người ra đây. Nếu không cái động U-U này gặp tai họa không nhỏ đâu.

Phụng Điện chúa che mặt bằng tấm khăn trắng, nên không nhìn rõ nàng lộ vẻ gì khác lạ. Nàng vẫn đứng yên không nhúc nhích, lạnh lùng đáp: -Phan Tịnh! Xem chừng người đắc ý lắm thì phải?

Nàng vừa nói vừa thò tay vào bọc.

Phan Tịnh thoáng nghĩ một chút, biết ngay nàng lại sắp lấy Vô Tình ấn ra.

Chàng quát lớn: - Thế là người tự rước lấy cái họa vào mình.

Chàng phóng chưởng đánh ra. Chưởng phong rít lên rào rạc như sóng cồn.

Phụng Điện chúa bất đắc dĩ phải phóng chưởng ra đối địch. Nhưng chưởng phong hai bên vừa chạm nhau, nàng thét lên một tiếng, điểm chân xuống đất rồi tung người lùi ra xa đến ngoài mười trượng. Tay nàng ở trong bọc vẫn chưa rút ra kịp.

Phan Tịnh khi nào chịu chần chờ để nàng gỡ trò. Chàng lạng người đi nhanh như chớp đuổi theo sát đối thủ và phóng “Tuyệt Tình Chưởng” ra.

Lập tức bóng chưởng xuất hiện trùng trùng điệp điệp. Chàng quát bảo: -Người muốn sống đưa Kinh, ấn ra trả đi.

Phụng Điện chúa ngó thấy bốn mặt ánh chướng chấp chùng, chướng phong kéo tới âm âm, nàng không khỏi kinh hãi la lên: -Phan Tịnh! Sao công lực ngươi lại có phần tăng tiến hơn trước?

Phan Tịnh vì nghe nàng nói nên chướng thể hoãn lại một giây. Không ngờ Phụng Điện chúa trong khoảng thời gian chớp mắt này lại ráp tâm liễu mạng với chàng nàng quát lên: - Ngươi coi đây.

Phan Tịnh đột nhiên thấy ánh vàng lóa mắt, biết rằng Phụng Điện chúa đã lấy Lôi Đình ấn ra rồi.

Chàng không kịp suy nghĩ vừa vung cả hai chướng phóng loạn lên vừa quát: -Cuộc báo ứng này tự ngươi chuốc lấy đừng oán ta nhé!

“Sầm” một tiếng! Máu vọt tung lên.

Phan Tịnh thu chướng về. Phụng Điện chúa đã bị “Tuyệt Tình Chướng” của chàng đánh bay ra mười mấy trượng, hất vào trong khu rừng rậm trước động U-U.

Chàng không kịp suy nghĩ gì nữa, phóng người lẹ như chớp chạy phẳng phẳng vào phía cửa động định đoạt lại Kinh, ấn.

Phụng Điện chúa rút xuống đã mau mà người chàng đuổi theo cũng lẹ. Hai bóng theo nhau chỉ trước sau một chút.

Đột nhiên từ trong động có tiếng quát tháo âm âm, rồi hai bóng người chạy ra mau lẹ vô cùng. Một người chạy đến chỗ Phụng Điện chúa còn một người chạy đến chỗ Phan Tịnh. Rồi tiếng cười gằn lên: - Thằng lỗi con! Mi phải chết!

Phan Tịnh nhìn lên thì chính là U-U động chúa. Tuy hấn cụt một chân mà hành động rất mau lẹ chẳng khác chi người thường.

Phan Tịnh đồng dục đáp: - Ngươi ra đây vừa khéo.

Cả hai người chẳng ai chịu nhường ai, U-U động chúa vận động “Thần Phong Tuyệt Mạch Chướng”.

Còn Phan Tịnh vận động “Tuyệt Tình Chướng”. Hai người đều nhanh như chớp đều phóng chướng ra. Bốn chướng chạm nhau phát ra một tiếng “bình” rùng rợn.

Tiếp theo là một tiếng ọc rồi máu tươi vọt ra, một bóng người tung vào cửa động.

Chính là U-U động chúa đã không chịu nổi chướng lực của Phan Tịnh và hấn bị hất ngược trở lại.

Phan Tịnh cười rộ lớn tiếng quát: -Đồng Hải Sơn! Ngờ đâu ngươi cũng có ngày này?

Rồi chàng tung mình nhảy theo.

Bỗng một tiếng hô vang từ trong động ra. Long Điện chúa Trần Đức Phi dẫn bọn thuộc hạ Long, Lân, Qui ba Điện ào ạt kéo ra chặn đường Phan Tịnh.

Phan Tịnh nóng lòng đoạt lại Kinh, ấn ở trong mình Phụng Điện chúa, nên chàng vừa rượt theo vừa kêu to lên: -Trần Đức Phi! Động chúa nhà ngươi đã bị thảm về tay tiểu gia. Người biết điều thì lánh ra xa.

Trần Đức Phi mặt lạnh như tiền, gằn lên: - Thằng lỗi con đã đánh động chúa ta bị thương, khi nào ta chịu buông tha mi?

Rồi hấn ra lệnh cho bọn thuộc hạ: - Chúng bay tấn công đi!

Hấn vẫy tay một cái. Bọn thuộc hạ ba Điện Long, Lân, Qui nhảy xổ vào. Nhất là bọn dưới trướng Lân Điện và Qui điện lại càng hung hăng liều mạng hơn hết.

Lân Điện chúa vốn bị chết về tay Phan Tịnh. Còn Qui Điện chúa tuy bị chết về tay Thiếu giáo chủ Thất Tuyệt giáo là Tề Ni Cấp Tư, nhưng “Qui bối đồ” bị Phan Tịnh cướp mất. Do đó bọn chúng căm hận Phan Tịnh thấu xương, nên hôm nay chúng quyết liều chết để báo thù cho chủ.

Phan Tịnh thấy bọn chúng cản đường, thì tức giận quát lên: -Bọn mi không tránh ra thì chớ có trách ta vô tình!

Khi nào bọn kia chịu nghe. Chúng sử dụng nào ám khí, nào chưởng phong nhằm đánh tới tấp vào Phan Tịnh, khí thế rất dũng mãnh. Phan Tịnh vẫn chưa phản kích mà chỉ né tránh.

Nhưng một lúc sau thấy bọn đối phương quyết ý liều mạng đánh rất rát, Phan Tịnh mặt nổi sát khí gầm lên: - Trần Đức Phi! Người hãy bảo chúng dừng tay! Ta không nỡ giết bọn kiến ruồi này!

Long Điện chúa cười lạt rồi cũng xông vào trận chiến, phóng ba chưởng liền tấn công Phan Tịnh.

Phan Tịnh gầm lên: -Thế là bọn người tự tìm lấy cái chết? Chàng phóng “Lôi Đình Chưởng” ra. Tay trái phóng chiêu “Lôi Hỏa Tương Bạc”, tay phải ra chiêu “Lôi Thiên Đỉnh Tráng”.

Chưởng phong ầm ầm nổi lên như sấm sét. Chưởng lực Phan Tịnh bây giờ so với mấy bữa trước đây đã tăng tiến không biết bao nhiêu mà kể.

Dưới chưởng lực của chàng những tiếng rú thê thảm, tiếng kêu la rầm rĩ vang lên.

Bọn cản đường chàng bị thương và nằm chết ngổ ngang trên mặt đất.

Long Điện chúa gầm lên rất bi thảm: -Thằng lỗi con! Bữa nay ta liều mạng với mi!

Gã không né tránh, phóng cả hai chưởng ra đánh tới tấp vào Phan Tịnh. Phan Tịnh cũng tức giận quát lên: -Ta thành toàn cho người!

Chàng phóng chưởng “Lôi ấn Vô Tình” không một tiếng động để trả đòn đối phương. Hai chưởng vừa chạm nhau Trần Đức Phi đã rú lên. Người đã cháy đen và bị hất tung xuống khe núi.

Giữa lúc ấy, từ trong động những tiếng quát tháo om sòm lại vọng ra. U-U động chúa dẫn toàn thể bọn thủ hạ ra nghênh địch.

Bọn thủ hạ ba Điện kia toàn là những tay cao thủ, được lựa chọn mà vừa chạm chưởng với Phan Tịnh đã kẻ bị chết người bị thương nên ai cũng kinh hãi, sắc mặt xám ngắt.

Nhưng bọn chúng thấy Long Điện chúa chết rồi, cảm tức quá không còn biết sợ chết là gì nữa, cứ hung hăng xông cả vào! Phan Tịnh vung chưởng lên đánh. Mỗi phát chưởng lại làm chết thêm một số thủ hạ của U-U động chúa.

Giữa lúc ấy từ dưới đáy vực một tiếng gầm dội lên. Tiếng gầm này tuy không to lắm, nhưng nghe rất rõ. Tiếp theo là tiếng niệm A Di Đà Phật.

Phan Tịnh vừa nghe thấy đã biết thanh âm này là do Huyền Thiên Nhất Quái phát ra.

Sau tiếng tuyên Phật hiệu, Nhất Quái lại nói: -Các vị thí chủ động U-U không thể địch lại “Quân Ma Chưởng” này đâu! Dù nhiều người cũng bằng vô ích. Thôi rút lui về đi.

Tiếng quát tháo tiếng reo hò lập tức im bặt.

Bấy giờ Huyền Thiên Nhất Quái đứng đỉnh đi ra. Bàn tay trái lão ánh vàng lấp lánh. Phan Tịnh vừa trông thấy ánh vàng rực rỡ ấy vội la lên: -Lôi Đình ấn bị lão cướp mất rồi.

Huyền Thiên Nhất Quái hú lên một tiếng quái gở, lão lạng người đi mau lẹ vô cùng, chớp mắt đã đến nơi. Chiếc “Lôi Đình ấn” phát ra ánh sáng vàng lấp lánh khiến cho Phan Tịnh không mở mắt được.

Huyền Thiên Nhất Quái không nói nửa lời, lão rung cây phát trần quét lên ba cái, sức mạnh bằng ngàn cân. Đồng thời lão cười ha hả nói: -Phan thí chủ! Thí chủ đã nhọc lòng vô ích. Bần tăng xin thất lễ.

Ba phát phát trần của Nhất Quái lợi hại vô cùng bức bách Phan Tịnh phải lùi lại bảy tám bước. Nhưng lão vừa quét phát trần xong, liền lạng người xa ra ngoài mười lăm trượng, một tay để trước ngực, miệng niệm: - A Di Đà Phật!

Phan Tịnh thấy tay lão cầm “Lôi Đình ấn” mà chưa biết cách sử dụng. Chàng quát bảo: -Giống quái vật kia! Té ra người đến động U-U vì một tâm địa bất lương, mục đích chỉ để cướp Vô Tình Kinh, ấn mà thôi.

Người chàng xẹt lại nhanh như chớp.

Huyền Thiên Nhất Quái lạng người đi né tránh rồi cười ha hả nói: -Đức Phật rủ lòng thương canh giữ trên bờ đầm Tuyết Long mấy chục năm trời là vì lẽ gì, thí chủ có biết không?

-Lão quái! Liệu người có chạy thoát được chăng.

Nói chưa dứt lời, Phan Tịnh đã vung cả hai chưởng đánh ra thế mạnh kinh người.

Huyền Thiên Nhất Quái mặt lộ hung quang, nổi lên một trận cười rộ nói: - Tiểu tử! Lại đây! Ta không cho người ném mùi đau đớn, người còn tưởng là ta sợ người.

Phan Tịnh vận đến mười thành công lực, định đánh cho lão bị thương. Chàng tiến gần lại quát lên: - Nộp mạng đi!

Rồi chàng phóng chưởng ra.

Huyền Thiên Nhất Quái nhú cặp mày trắng rung cây phát trần. Bóng phát trần mờ mịt.

Phan Tịnh muốn cho Nhất Quái khinh thường, nên lúc bắt đầu phóng chưởng, chàng ra một chiêu rất tầm thường. Nhưng đến nửa vờ chàng biến sang thế “Tuyết Tinh Chưởng”.

Cả hai bên đều ra tay rất lẹ đến nỗi không ai kịp nhìn rõ chiêu thức.

Kình lực vừa chạm nhau thì một tiếng rú kinh khủng vang động cả hang núi. Một bóng người tung đi như viên đạn ném vào khoảng không.

Phan Tịnh loạng choạng lùi lại ba bước. Chàng cảm thấy khí huyết nôn nao. Lúc trấn tĩnh lại được thì Huyền Thiên Nhất Quái đã chạy đi đằng nào mất rồi, không còn thấy đâu nữa.

Phan Tịnh đứng ngẩn người ra một lúc rồi chợt tỉnh ngộ, chàng lẩm bẩm: - Chắc là lão quái vật bị thương chạy trốn mất rồi.

Đoạn chàng nghiêng răng quát lên: -Người chạy đâu cho thoát!

Chỉ trong chớp mắt, Phan Tịnh đã vượt qua hai ngọn núi mà vẫn chẳng thấy bóng Huyền Thiên Nhất Quái đâu cả.

Chàng nghĩ bụng: -Bữa nay đành không đuổi kịp hán mất rồi!

Giữa lúc ấy từ đằng xa vọng lại một trận cười rộ. Tiếng cười này chàng nghe rất quen tai. Tiếp theo chàng lại nghe có tiếng cười quái dị khác nổi lên. Đồng thời vắng vắng có tiếng đàn vọng lại.

Phan Tịnh còn đang ngỡ ngàng thì tràng cười rộ lại nổi lên, rồi chàng nghe rõ thanh âm Huỳnh Long Tử hét lớn: - Lý Tiến! Lý Tiến! Mi thật là một đứa vô liêm sỉ!

Lại thấy có thanh âm cười ha hả nói: -Rượu ngon quá! La ca ca hãy lại đây uống một chén đã!

Phan Tịnh sửng sốt nghĩ thầm: -Sư phụ cùng Thất Tuyết giáo chủ đã đứng hẹn đến Diệu Phong. Cái Vương Tử cùng Nhân Kiệt cũng ở cả đây rồi! Chàng cảm thấy phấn khởi, liền tăng gia cước trình chạy thẳng về phía núi Diệu Phong.

Chỉ trong khoảnh khắc đã đến chân núi. Chàng đảo mắt nhìn bốn phía, rồi bất giác cười lạt lẩm bẩm: - Lão Thất Tuyết giáo chủ thật là một đứa vô liêm sỉ! Hắn đã cho bọn Thất Tuyết giáo đồ ngấm ngấm mai phục cả ở đây, định để bao vây ám hại sư phụ mình cùng La thúc thúc và Cái Vương Tử.

Chàng lạng người đi nấp vào phía sau một tảng đá lớn và để ý đến bọn Thất Tuyết giáo đồ đang mai phục trong những những nơi kín đáo.

Tiếng đồn vẫn từ trên đỉnh núi vọng lại.

Phan Tịnh ngấm ngầm quyết định chủ ý. Chàng cười mát một tiếng, đứng vươn thẳng người lên rồi tung mình đi như một làn khói tỏa, âm thầm tiến đến chỗ bọn Thất Tuyết Giáo ẩn thân.

Trong khu rừng rậm này có bảy tám tên giáo đồ, chúng chỉ bao quanh ngọn núi này chứ chưa hành động gì. Lúc chúng phát giác ra Phan Tịnh đến bên, thì đã chậm mất rồi.

Phan Tịnh phóng cả mười đầu ngón tay ra. Chỉ phong vọt ra veo véo. Cả bảy tám gã chưa kịp rú lên một tiếng đã bị Phan Tịnh điểm huyết ngã lăn ra đất.

Phan Tịnh nhìn chúng bằng con mắt lạnh lùng, rồi không nói câu gì, lại lạng người đi...

Chàng vào đến giữa núi Diệu Phong, để tuần tra khắp một lượt. Thân pháp chàng mau lẹ quá, đến quỷ thần cũng không hay biết. Bao nhiêu Thất Tuyệt giáo đồ đang mai phục ở đây đều bị chàng điểm huyết hết, mà những người ở trên núi không ai phát giác ra được.

Phan Tịnh lại thi triển thân pháp chạy lên đỉnh núi. Nhưng chàng chưa đến nơi, bỗng có tiếng quát: -Tiểu tử! Dừng bước lại đã!

Một bóng người ở mé bên xẹt tới.

Phan Tịnh chú ý nhìn, thì ra mục Tây Ni Cổ của phe Thất Tuyệt Giáo đón đường mình.

Phan Tịnh nhíu cặp lông mày quát hỏi: -Tây Ni Cổ! Mục định cản đường ta chăng?

Mục Tây Ni Cổ trong tay cầm cây gậy đầu rồng khê rung lên. ánh hào quang lấp lánh. Mục nhe răng cười hỏi: - Thằng lỏi con! Mi định đi đâu?

-Ta lên đỉnh núi Diệu Phong.

- Trên đỉnh núi hiện bản giáo đang tiếng hành một công cuộc lớn lao. Bất luận là ai cũng không được tự tiện lên đó.

Phan Tịnh cười lạt nói: - Bản Lô môn cũng đang tiếng hành một công cuộc lớn lao trên đỉnh núi Diệu Phong. Ta không lên không được! Tây Ni Cổ! Ta khuyên mục không nên sinh sự, kéo rồi có hối cũng không kịp nữa.

Mục Tây Ni Cổ rung cây gậy đầu rồng ra cười hềnh hếch nói: -Thằng lỏi con! Người đừng hòng lên được đỉnh núi này.

-Không kẻ nào ngăn trở được ta.

Đột nhiên mục Tây Ni Cổ hú lên một tiếng lanh lảnh. Trong tiếng hú này có mấy lần biến đổi âm thanh rất là cổ quái. Đồng thời mục lớn tiếng quát hỏi: -Các đệ tử bản giáo đâu?

Phan Tịnh biết mục hú lên là để kêu gọi bọn Thất Tuyệt giáo đồ. Bất giác chàng cười ha hả đáp: - Tây Ni Cổ lão bà ơi! Mục đừng bịt mắt ta nữa. Cả bọn Thất Tuyệt Giáo của mục, trên từ giáo chủ dưới đến giáo đồ, đều là một hạng đệ tiện vô liêm sỉ. Sự phụ ta ước hẹn với Thất Tuyệt giáo chủ là việc giữa hai người. Sao bọn mi kéo cả đàn cả lũ đến đây? Bây giờ dù mục có kêu đến rát cổ họng hòng cũng chẳng một tên nào đáp ứng lại đâu.

Mục Tây Ni Cổ toàn thân run bắn lên, kinh hãi hỏi: - Thằng lỏi con! Bọn đệ tử bản giáo đến núi Diệu Phong này đều đã được lựa chọn toàn những tay tinh anh. Sao ngươi lại ngăn trở chúng không cho nghe thấy tiếng báo hiệu của bản trưởng lão được?

Phan Tịnh tùm tùm cười đáp: - Bọn chúng đều đang phiêu lưu trong giấc mộng kê vàng.

Tây Ni Cổ tức giận quát lên: - Thằng lỏi con! Đừng nói nhảm! Cái bản lãnh mèo quào của mi làm gì được những phần tử tinh anh của bản giáo? Hiện bọn chúng bây giờ ra sao?

Phan Tịnh đột nhiên sa sầm nét mặt, lấy trong bọc ra một tấm gương đồng giơ lên, lập tức trong gương luồng ánh sáng lấp lờ.

Chàng quát hỏi: - Tây Ni Cổ! Mục có nhận được tín vật này không?

Mục Tây Ni Cổ hai mắt phóng ra những tia sáng hung dữ nhìn chăm chăm vào tấm gương đồng trong tay Phan Tịnh. Nét mặt mục biến sắc, đột nhiên lộ vẻ kinh hãi lùi lại một bước, lớn tiếng quát: -Đây là tín vật của Thiên Giáo đã tung hoành vũ trụ trăm năm về trước. Tín vật này kêu bằng “Nhật Nguyệt lệnh”.

Phan Tịnh cất tiếng khen: -Nhân lực của ngươi quả đã không lằm.

Rồi chàng không chờ mụ trả lời lớn tiếng quát: - Trước oai Thiên Đình sứ giả Thiên Giáo, bọn người chỉ đáng hàng lâu la tiểu tốt, làm sao địch lại được. Mụ biết điều thì tránh ra.

- Chà! Đừng hòng ta để cho mi đi!

- Thuận theo ta thì sống trái ý ta là chết. Qui luật của Thiên Giáo là thế. Chắc mụ cũng biết rồi?

-Thiên Giáo ra đến trước mi đã trăm năm nay. Thằng lỏi con nói khoác thế mà không biết xấu hổ.

Phan Tịnh lớn tiếng hơn quát bảo: -Một lần nữa, ta truyền cho mụ phải nhường bước!

- Ta không nhường thì mi làm gì được?

Phan Tịnh vụt lại trước mặt mụ Tây Ni Cổ. Mụ kinh hãi rú lên lùi lại một bước.

Tay mụ múa vung cây gậy đầu rồng lên. ánh hàn quang dày đặc như một bức màn.

Đồng thời mụ quát lên: - Thằng lỏi con! Công phu của mi quả nhiên ghê gớm!

-Đối với Thiên Đình sứ giả, kẻ nào dám hỗn xược?

Rồi chàng quát lớn: - Trái lệnh ta là chết!

Một tiếng “sầm” vang lên. Tiếp theo là một tiếng rú thê thảm.

Mụ Tây Ni Cổ đã chết ở dưới chưởng lực Phan Tịnh.

33. Núi Diệ Phong Máu Đổ Chan Hòa

Trên đỉnh núi, mười người ngồi xếp bằng toàn là những tay cao thủ bậc nhất trong võ lâm. Ba người ngồi giữa là Huỳnh Long Tử, Nhân Kiệt La Siêu, Cái Vương Tử. Họ ngồi theo thế chân vạc quay mặt vào nhau, lưng hướng ra phía ngoài.

Về mặt người nào cũng nghiêm trang, vô cùng cẩn trọng.

Ngoài ba người này, còn bảy người nữa ngồi chung quanh là Thất Tuyệt giáo chủ Lý Tiến, con gái lão là Ni Na và năm vị trưởng lão phái Thất Tuyệt.

Phái Thất Tuyệt có tám trưởng lão thì Tư Hình trưởng lão, Tây Ni Cổ trưởng lão, Đệ Bát trưởng lão đều chết về chưởng lực Phan Tịnh. Ngoài ra, còn năm trưởng lão kia đều có mặt tại đây.

Bọn người Thất Tuyệt Giáo ngồi theo phương vị Thất Tuyệt đồ trận. Thế trận này không bao giờ họ dùng đến một cách khinh xuất vì nó phát sinh huy lực ghê gớm vô cùng. Bảy môn bí truyền là Chưởng, Kiếm, Chỉ, Hưởng, Nhạc, Thái, Sắc, nhất tề thi triển bất luận là ai cũng không địch nổi.

Bọn Huỳnh Long Tử về mặt nghiêm trọng không dấu nổi băn khoăn.

Lúc này Thất Tuyệt giáo chủ mặt mũi lợt lạt, song trên môi thoáng lộ một nụ cười đắc ý. Cặp mắt lão chiếu ra những tia sáng rực. Hắn đồng dục nói: -Ba vị một đời cần khổ tu luyện đến được công lực thế này đâu phải chuyện dễ dàng. Thế mà nay phải đành phứt bỏ trong “Thất Tuyệt trận đồ” thật là đáng tiếc.

Bọn Huỳnh Long Tử ba người vẫn không ai nói gì.

Thất Tuyệt giáo chủ lại cười lạt nói tiếp: -Lão phu trước nay vốn mến tài không để nữ công trình của ba vị tiêu tan như mây khói. Lão phu khuyên ba vị uống ba viên thuốc định tâm hoàn này. Nếu ba vị nghe lời lập tức lão phu giải trận.

Huỳnh Long Tử bản tính cương nghị nóng nảy, không nhịn được nữa. Mấy chòm râu vàng đứng dựng lên lão trợn mắt quát to: - Cầm miệng ngay! Mi là hạng dê tiện đáng khinh, mi tưởng Thất Tuyệt trận thế của mi vây hãm được bọn ta chăng?

Thất Tuyệt giáo chủ cười mát đáp: -Khôn hãm được các vị chưa chắc, nhưng giết các vị thì dễ dàng lắm.

Huỳnh Long Tử đứng phắt dậy quát lên: -Lão thất phu hèn mạt kia! Đón chưởng của ta đây.

Nói xong, hai bàn tay Huỳnh Long Tử xát mạnh vào nhau, lòng bàn tay biến thành đỏ như lửa.

Giữa lúc ấy tiếng đàn lại nổi lên. Tiếng đàn phát ra ở ngoài xa cách chừng năm mươi bước do một thiếu phụ đứng tuổi gảy. Đằng sau thiếu phụ có hai thiếu nữ ăn mặc võ trang đứng hầu.

Huỳnh Long Tử trừng mắt lên, tựa hồ như tiếng đàn kia quấy rối tâm thần lão vậy.

Đột nhiên, La Siêu khê nói: -Long huynh hãy nén cơn giận không nên hấp tấp “Thất Tuyệt đồ trận” của phe Thất Tuyệt Giáo còn gọi là “Đồ Long trận”. Một khi trận đồ này phát động đến rồng thiên ngàn năm cũng khó chống nổi. Ta phải từ từ nghĩ cách đã.

Huỳnh Long Tử cười rộ đáp: -Lời La huynh tuy đúng, nhưng chẳng lẽ mình bó tay chịu chết hay sao?

Nhân Kiệt nghiêm nghị đáp: -Mình kéo dài được khắc nào hay khắc đó, may ra sẽ gặp biến chuyển có lợi cho mình cũng chưa biết chừng.

Giữa lúc ấy dưới chân núi có tiếng hú quái dị vọng lên, Thất Tuyệt giáo chủ đứng phắt dậy, vẻ mặt hoảng hốt vội hỏi: -Nhạc cung chúa! Đây là Tây Ni Cổ báo động. Người đi điều tra xem nguyên nhân tại sao?

Thiếu phụ đang gảy một điệu trầm trầm mê hồn, đột nhiên thay đổi thành điệu cao vút. Rồi một trong hai thiếu nữ đứng phía sau mục xẹt người chạy đi ngay.

Trên mặt Thất Tuyệt giáo chủ thoáng lộ sát khí, lão hét lên: -Chủ ý của ba người thế nào? Đừng tưởng bản giáo không dám giết bọn người đâu!

Rồi hán nhìn chăm chú La Siêu hỏi: -La Siêu! Người là kẻ tử tù của bản giáo, ta quyết không tha đâu. Nhưng nếu người chịu trả lời ta thì ta sẽ tha chết cho!

La Siêu cười đáp: - Ta không phải là người sợ chết đâu. Người cứ hỏi đi!

-Những điều bí học của bản giáo không truyền cho người ngoài mà người học được ở đâu?

-Những Tà Công Dị Học của phái Thất Tuyệt Giáo đối với Kinh đô là bí mật, nhưng ở Hồi Cương thì giữ bí mật sao được? Dù là kẻ mới biết chút võ nghệ cũng đã hiểu được một hai môn.

-Người nói láo! Trừ người bản giáo, những môn học này ai mà biết được?

Nhân Kiệt cười ha hả đáp: - Người đừng tưởng thế. Trong bọn môn đồ Thất Tuyệt Giáo bị phế bỏ thiếu gì người biết.

Thất Tuyệt giáo chủ cặp mắt liếc nhanh ồ lên một tiếng, thoáng lộ nụ cười trên nét mặt trắng bợt. Lão tỏ thái độ ôn tồn hỏi: - Thế ra người được những tàn phế đồ của bản giáo dạy cho. Nhưng người đã học ai?

- Đã là phế đồ của quý phái thì ta không nói chắc lão cũng biết rồi!

Thất Tuyệt giáo chủ dùng dùng nổi giận, toan làm dữ thì từ dưới chân núi lại vọng lên những tiếng rú thê thảm. Mặt hán thất sắc quát hét lên: -Đúng là Tây Ni Cổ trưởng lão rồi!

Tiếng hét vừa dứt, chợt lại có tiếng rú khác vọng lên, khiến cho Tuyệt Nhạc cung chúa sắc mặt vụt đổi lợt lạt la lên: - Giáo chủ! Đây chính là tiếng rú của tên hộ cấm đệ tử bản cung rồi.

Thất Tuyệt giáo chủ vẻ mặt hung dữ trợn mắt nhìn Huỳnh Long Tử quát hỏi: -Còn những kẻ nào đi theo người đến đây? Sao chúng dám hại trưởng lão của bản giáo?

Huỳnh Long Tử nghe Thất Tuyệt giáo chủ nói vậy sợ toát mồ hôi.

Lão nghĩ thầm: “Người đã hạ sát được mục Tây Ni Cổ thì không phải hạng tầm thường.”

Lão nghĩ thế nhưng không trả lời. Bỗng mé bên kia đỉnh núi có tiếng niệm Phật hiệu rồi nói: -A Di Đà Phật! Ngoài Phan Tịnh không còn ai nữa.

Bóng người thấp thoáng, một vị lão tăng mày trắng xuất hiện.

Thất Tuyệt giáo chủ không khỏi kinh hãi tự hỏi: “Người này là ai? Y lên núi Diệu Phong từ lúc nào mà mình tuyệt không biết gì hết? Tất nhiên y không phải hạng người tầm thường.”

Huyền Long Tử vừa ngó thấy Bạch Mi lão tăng, đã nổi giận đùng đùng quát hỏi: - Huyền Thiên Lão Quái. Người đây ư?

Huyền Thiên Lão Quái cười ha hả không trả lời Huyền Long Tử. Lão nhìn Thất Tuyệt giáo chủ vái chào rồi hỏi: - Chắc vị này là Phách Tỉ Lê thí chủ?

Thất Tuyệt giáo chủ lạnh lùng hỏi lại: -Đây là đâu và lúc này là lúc nào mà nhà sư một mình lẻ vào được và có ý gì?

Huyền Thiên Nhất Quái cười ha hả đáp: -Bần tăng đi tìm người.

-Bản giáo chủ mới vào Kinh đô, chưa biết được mấy người. Hòa thượng đi tìm bạn cũ mà đến đây chắc là lầm đường rồi!

Huyền Thiên Nhất Quái vẫn cười ha hả nói: -Không phải! Không phải! Hai người mà bần tăng muốn tìm, ngoài Phách Tỉ Lê thí chủ ra, không còn ai biết nữa.

Thất Tuyệt giáo chủ ngạc nhiên hỏi: -Hòa thượng muốn hỏi ai?

- A Di Đà Phật! Các bạn cố tri của bần tăng là Không Động, Nhị Quân.

Thất Tuyệt giáo chủ đột nhiên biến sắc, lớn tiếng quát: -Bản giáo chủ chẳng biết ai là Không động, Nhị Quân cả. Đại sư là một bậc cao nhân ngoài đời. Bữa nay tại hạ không tiện giữ khách ở chốn này. Đại sư đi đi.

Huyền Thiên Nhất Quái lại niệm Phật hiệu, rồi cáo từ trở gót ra đi. Nhưng Thất Tuyệt giáo chủ đột nhiên lớn tiếng hỏi: - Đại sư vừa nói Phan Tịnh đến đây là có ý gì? Rõ ràng gã đã bị đánh hất xuống khe núi Lạc Hiên, sau lại còn Phan Tịnh nào đến đây?

Huyền Thiên Nhất Quái nghiêm sắc mặt đáp: - Hai cha con U-U động chúa đã bị thương về tay gã, chưa biết sống chết thế nào và vụ đó vừa mới xảy ra đây.

-Ồ! Đại sư có trông thấy tận mắt không?

- Chính bần tăng cũng đã tiếp gã một chiêu! Nói xong, Huyền Thiên Nhất Quái cúi đầu nhìn xuống ngực mình. Thất Tuyệt giáo chủ cũng nhìn theo thì thấy trước ngực nhà sư có vết bàn tay còn in rành rành ở đó.

-Ồ! Đường như đại sư cũng bị thương.

Huyền Thiên Nhất Quái mất lộ sát khí, lớn tiếng đáp: -Thằng lỏi đó gớm lắm. Nếu không trừ khử gã đi, thì bần tăng e rằng Phách Tỉ Lê thí chủ không còn dật đứng ở đây nữa.

Thất Tuyệt giáo chủ đằng hắng luôn mấy tiếng, sát khí đằng đằng nổi lên.

Giữa lúc ấy, trên đỉnh núi có hai luồng ánh sáng chiếu rực lên, hai luồng ánh sáng này như một tấm gương trông rất rõ.

Thất Tuyệt giáo chủ kinh hãi nói: - Hai luồng ánh sáng này từ đâu chiếu lên thế?

Huyền Thiên Nhất Quái thấy hai luồng ánh sáng như điện chớp, bất giác toàn thân run bắn lên, cặp mắt nhìn trừng trừng hai luồng ánh sáng không chớp. Đôi lông mày lão nhăn tít lại, lăm lăm một mình: -Đây là một việc cũ từ trăm năm về trước. Không thể thể được! Không thể thể được.

Thất Tuyệt giáo chủ lớn tiếng hỏi: - Đại sư nói gì vậy?

Hai luồng ánh sáng từ từ chuyển động rồi chiếu thẳng vào mặt Huyền Thiên Nhất Quái.

Huyền Thiên Nhất Quái bỗng la lên: - Đó là “Nhật Nguyệt lệnh” của phái Thiên Giáo trước đây trăm năm.

Thất Tuyệt giáo chủ nghe nói đến Thiên Giáo sợ run, cặp mắt hẩn chằm chú nhìn về phía phát ra ánh sáng nhưng tuyệt không thấy bóng người nào cả.

Ngay lúc đó Tuyệt Nhạc cung chúa và hai tên hộ cầm đệ tử bỗng rú lên một tiếng rồi ngã ngựa về phía sau.

Huyền Thiên Nhất Quái và Thất Tuyệt giáo chủ thấy vậy, sợ toát mồ hôi.

Thất Tuyệt giáo chủ dù sao cũng là chúa tể một giáo phái, lại ở trước mặt các trưởng lão trong bản môn, nên không dám để lộ vẻ hoang mang. Tuy trong lòng lão kinh hãi, nhưng vẫn làm ra vẻ bình tĩnh, thủng thẳng lên tiếng quát: - Quân khốn kiếp ở đâu mà dám đến đây ám toán Tuyệt Nhạc cung chúa của bản giáo?

Mé bên đỉnh núi vắng vắng có thanh âm trầm vọng quát: -Nếu người còn dám buông lời khinh miệt Thiên Đình sứ giả, thì bản sứ giả lập tức hạ sát người.

Thất Tuyệt giáo chủ tức giận quát: -Thiên Đình sứ giả nào? Bản giáo chủ chưa từng nghe qua.

- Người chưa từng nghe qua ư? Sao không hỏi Huyền Thiên Nhất Quái.

Không biết tại sao Huyền Thiên Nhất Quái lại sợ phái Thiên giáo đến thế? Lão vừa nghe nói đã run lên đáp: -Thiên Đình sứ giả là người chấp pháp của phái Thiên Giáo, giáo chủ phái này chưa một ai được thấy qua.

Thất Tuyệt giáo chủ lại quát lớn hơn: -Có lý nào như thế được?

Hắn chưa dứt lời thì một tiếng sấm sét vang lên đánh vỡ mấy tảng núi đá tan ra như bột bay tung lên. Lại một trưởng lão trong năm người kêu rú lên và phun máu tươi ra.

Thiên Đình sứ giả lại trầm giọng quát lên: -Lý Tiến! Lý Tiến! Giáo chủ bản giáo muốn gặp mặt người. Không thì lúc này ta đã đánh chết người rồi.

Huyền Thiên Nhất Quái chân bước mau lẹ, cặp mắt lảo liên dường như muốn tìm đường tẩu thoát.

Thiên Đình sứ giả ở mé bên kia lập tức cảnh cáo: - Huyền Thiên Nhất Quái! Nếu người còn nghĩ đến chuyện trốn tránh tức là đi tìm đất chết. Luật lệ phái Thiên Giáo là kẻ nào chịu thuận theo mệnh lệnh Thiên Đình sứ giả sẽ đăng toàn sinh, ai mà trái ý tất nhiên phải chết.

Huyền Thiên Nhất Quái đáp luôn: - Dạ! Dạ! Thiên sứ có điều chi dạy bảo?

- Đưa Lôi Đình ấn và Vô Tình Kinh ra đây!

Hai luồng ánh sáng như mặt trăng mặt trời rơi vào mặt lão mãnh liệt hơn. Lão sợ quá chẳng còn hồn vía nào nữa vội thò tay vào bọc lấy kinh ấn ra.

Lúc này Huỳnh Long Tử vừa ngó thấy kinh ấn chợt nhớ lại Chỉ Dụ của Xích Lôi Thần Quân. Lão toan thừa cơ động thủ, ngờ đâu một bóng người thân pháp mau lẹ dị thường loáng cái đã liệng tới nơi đưa tay đoạt lấy kinh ấn. Đồng thời phóng ra một chưởng.

“Sầm” một tiếng vang lên. Tiếp theo là một tiếng rú.

Huyền Thiên Nhất Quái miệng học máu tươi, đã bị hất tung xuống chân núi.

Một tràng cười sang sảng ở bên kia bỗng nổi lên vang dội cả chốn sơn đầu.

Một chàng thiếu niên áo xanh khôi ngô tuấn tú đứng sừng sững giữa trường đấu. Trong tay cầm một tấm kính đồng nhỏ. Chàng chính là Phan Tịnh.

Thất Tuyệt giáo chủ vừa trông thấy Phan Tịnh, mặt hắn cơ hồ nảy lửa quát lên như sấm: - Thằng lỏi con! Té ra là mi!

- Chính là ta đây!

Thất Tuyệt giáo chủ thấy chàng sát khí đằng đằng bất giác sợ run.

Phan Tịnh cười lạt nói: -Lý Tiến! Nếu sư phụ ta không có lời ước hẹn đấu chưởng với mi thì bữa nay đến mười tên Lý Tiến cũng không còn mạng. Mi hãm hại gia gia ta, quật mồ mả thân ta. Ta muốn phân thây mi làm muôn đoạn. Bây giờ chẳng còn chi mà nói nữa. Sao mi không bảo mấy tên trưởng lão của mi rút đi cho rồi?

Thất Tuyệt giáo chủ cười rộ nói: - Thằng lỏi con! Mi có bản lĩnh gì cứ giở hết ra.

Lão vừa dứt lời thì mấy tên trưởng lão cùng Ni Na đứng phắt dậy. Ni Na mình mặc tấm áo bảy màu sắc sỡ bắt đầu múa lên. Một trưởng lão lập tức lên giọng “Hồi Hồi Cửu Hưởng”.

Phe Thất Tuyệt Giáo đã phát động trận thế nhưng thiếu mất một người trong Thất Tuyệt thành ra sơ hở một chỗ lớn.

Phan Tịnh tức giận quát lên: -Lý Tiến! Thế này thì người đừng trách ta tàn ác.

Chàng giơ “Lôi Đình ấn” lên rồi quát vang như sấm: - Kẻ nào trái lời ta là phải mất mạng!

Muôn đạo kim quang chiếu ra sáng lóe. Mấy vị trưởng lão Thất Tuyệt Giáo kinh hãi rú lên, hai tay che lấy mặt. Phan Tịnh lạng người tới nơi. Chỉ trong chớp mắt chàng điểm huyết cả mấy trưởng lão rồi thu “Lôi Đình ấn” về cười ha hả nói: - Lý Tiến! Mi biết điều thì để sư phụ ta cho một chưởng đi.

Thất Tuyệt giáo chủ không trả lời Phan Tịnh, hấn xẹt đến Ni Na hỏi: - Ni Na! Con có bị tổn thương gì không?

-Gia gia! Con không sao cả!

-Ni Na! Con mau dẫn các vị trưởng lão dời khỏi nơi đây. Nếu không có lệnh ta thì không ai được vọng động. Thôi đi mau đi!

- Gia gia ơi! Hải nhi muốn ở lại với gia gia!

-Ni Na, cứ nghe lời ta. Vụ này không có gì quan hệ đâu.

Ni Na thốt nhiên sa nước mắt. Nàng quay lại trợn mắt nhìn Phan Tịnh nói: - Thằng lỏi con! Nếu mi động đến sợi tóc của gia gia ta mà ta không giết được mi thì thề chẳng làm người nữa.

Phan Tịnh lạnh lùng đáp: -Cô nương! Cô còn nhớ vụ cô đánh ta đứt hết tâm mạch không? Thế mà ta không trút món nợ đó lên đầu cô, tức là ta đã tử tế lắm rồi.

Ni Na vừa quát mắng vừa nhảy xổ đến Phan Tịnh, thét lên: -Ta thách mi đó. Ta không tin rằng mi có thể làm gì nổi ta.

Vạt áo sắc sỡ của nàng phát phơ làm cho chàng mắt hoa đầu váng. Chàng thấy tinh thần dao động vội trấn tĩnh lại. Nhưng một luồng sức mạnh vô hình đã chụp xuống người chàng.

Chàng lớn tiếng quát: - Người muốn chết chẳng?

Chàng phóng chưởng đánh ra. Chưởng phong âm âm như là sóng dồn dập xô tới.

Huỳnh Long Tử cùng Nhân Kiệt và Cái Vương Tử cũng không khỏi kinh hãi.

Thất Tuyệt giáo chủ thấy cô gái quý báu của mình phải đương đầu với chưởng lực ghê gớm của Phan Tịnh liền vận hết bình sinh quát lên một tiếng, đồng thời phát “Vô ảnh Đoạn Hồn Thủ” ra.

“Sầm” một tiếng kinh khủng vang lên.

Thất Tuyệt giáo chủ cùng Ni Na bị hất văng ra hai bước.

Phan Tịnh đối chưởng với hai tay cao thủ bậc nhất hợp lại, nên cũng phải lùi lại hai bước.

Thất Tuyệt giáo chủ kinh hãi tự hỏi: “Thằng lỏi này làm gì mà có công lực mạnh đến thế?” Rồi hấn lạng người đến ngăn cản Ni Na, trầm giọng hỏi: -Con không nghe lời gia gia ư?

Ni Na hai mắt đầm lệ đáp: -Gia gia! Thiệt con không yên tâm chút nào.

Thất Tuyệt giáo chủ liền ghé tai nói nhỏ với Ni Na một hồi.

Ni Na gạt nước mắt gạt đầu. Nàng bước lại giải khai huyết đạo cho mấy vị trưởng lão rồi toan dẫn xuống núi.

Phan Tịnh vừa ngó thấy Tư ấn trưởng lão, lại quát lên: -Khoan đã!

Mấy người cũng không động tâm dừng bước. Phan Tịnh nhìn Tư ấn trưởng lão rồi bước tới cầm giận nói: - Gia gia ta bị một chưởng của người hất xuống đến nỗi đui mắt, cụt chân. Bây giờ người tính sao?

Tư ấn trưởng lão sợ xám mặt lại, đưa mắt nhìn Thất Tuyệt giáo chủ tỏ ý cầu cứu.

Thất Tuyệt giáo chủ hần học nói: -Thằng lỏi con! Bao nhiêu nợ nần ngươi cứ trút hết lên mình ta.

Phan Tịnh cũng tức giận quát lên: - Câm miệng! Vụ này không liên quan đến ngươi. Ta biết rằng khi đó ngươi còn đóng cửa tu luyện. Vụ cản trở phái Ngũ Tuyệt trên hồ Sa Nhĩ đều do hần chủ trương và ra tay.

Dứt lời bóng người chàng vừa lạng đi một cái, Tư ấn trưởng lão đã kêu la inh ỏi.

Toàn thân hần run lên bần bật nhưng người chưa ngã xuống. Mặt hần cắt không còn một hạt máu, hiển nhiên hần đã bị trọng thương.

Phan Tịnh đã quay về chỗ cũ xua tay nói: - Thôi đi đi! Hạn cho bọn ngươi trong nội ngày nay phải ra khỏi Kinh đô. Nếu không tuân lệnh ta thì đừng hòng một tên nào sống sót trở về cố hương nữa.

Ni Na trợn mắt căm tức nhìn Phan Tịnh, lại quay sang ngó Thất Tuyệt giáo chủ một lần nữa, rồi mới dẫn bọn trưởng lão xuống núi.

Phan Tịnh chờ cho Ni Na cùng bọn trưởng lão đi khỏi, chàng quay lại bảo Thất Tuyệt giáo chủ: -Bây giờ ngươi cùng ân sư ta quyết đấu đi. Nếu không có lời ước hẹn giữa sư phụ ta với ngươi, thì cuộc đời dê tiện của ngươi đến đây là chấm dứt.

Thất Tuyệt giáo chủ cười lạt nói: - Bây giờ chúng bây bốn người đánh một. Vậy ai là kẻ vô sỉ?

Phan Tịnh tức giận đáp: - Ta cùng La thúc thúc và Chu tiền bối nhất quyết không dúng tay vào.

Thất Tuyệt giáo chủ vẫn hần học nói: -Thằng lỏi con! Mi muốn ném đá dấu tay chăng?

Phan Tịnh quát hỏi: -Ngươi nói thế là nghĩ làm sao?

-Mi chờ cho lão râu vàng kia kiệt lực rồi bây giờ mới ra tay chứ gì, hay là mi dùng cách ám toán nào khác?

-Ta đây không phải là hạng người hèn hạ ấy.

- Mi nói chắc thế không?

-Dĩ nhiên ta phải giữ lời hứa.

- Vừa nãy mi còn bảo ta đi gặp giáo chủ phái Thiên Giáo nào đó?

Phan Tịnh tự biết trúng phải kế lão cô lập không cho mình hành động. Nhưng chàng đã trót nói ra không thể rút lời về được nữa. Chàng đành lạnh lùng đáp: -Ta có muốn cho mi đi gặp giáo chủ thật. Nhưng ngươi đã nói vậy, tạm thời ta hãy buông tha cho ngươi một chuyến đó. Ta biết rằng muốn bắt ngươi cũng chẳng có chi là khó.

Huỳnh Long Tử không nhẫn nại được nữa. Lão nóng nảy quát lên: -Tĩnh nhi! Đừng nhiều lời với hần nữa. Lý Tiến! Mi chuẩn bị tiếp chiêu của tay đây.

Thất Tuyệt giáo chủ cười rộ đáp: - Được lắm! Huỳnh Long Tử! Ngươi tưởng làm gì được ta ư?

Sắc mặt hần đột nhiên biến đổi. Hần loạng choạng tiến về phía Huỳnh Long Tử ba bước, mỗi bước vết bàn chân sâu xuống đến hai tấc, rõ ra hần đã vận động toàn bộ công lực.

Huỳnh Long Tử mắt trợn tròn xoe, râu vàng chống ngược cũng tiến lên ba bước.

Hai người đối diện nhau chỉ còn cách không đầy một trượng.

Bầu không khí trong trường lại trở nên vô cùng khẩn trương.

Phan Tịnh, Nhân Kiệt và Cái Vương Tử nhìn hai người không chớp mắt, vì đây là cuộc đấu sinh tử hiểm thấy trong võ lâm. Ai nấy trống ngực đánh thình thình, vì không chắc Huỳnh Long Tử có hạ nổi thất Tuyệt giáo chủ không.

Hai đối thủ quắc mắt nhìn nhau một lát, rồi Huỳnh Long Tử không nhẫn nại được nữa lớn tiếng quát: -Tiếp chiêu đây!

Lão vận động đến bảy thành công lực, phóng “Lôi Đình Chưởng” ra bật lên một tiếng vang như trời long đất lở.

Thất Tuyệt giáo chủ cũng gầm lên một tiếng. Hai vai rung động, hấn lùi lại bảy tám thước. Hấn lại vung hai tay áo, một luồng âm kinh phát ra một tiếng động để nghênh địch.

Huỳnh Long Tử chủ tâm muốn đánh một chiêu cho Thất Tuyệt giáo chủ phải thua ngay. Lão thấy Thất Tuyệt giáo chủ ra chiêu “Vô ảnh Đoạn Hồn Thủ” liền hít mạnh một hơi và tăng thêm ba thành công lực.

Đùng một tiếng dường như lay non lấp biển.

Huỳnh Long Tử cùng Thất Tuyệt giáo chủ rú lên và cả hai người đều loạn choạng lùi lại bảy tám bước, toàn thân còn run bần bật, nét mặt rất khó coi.

Phan Tịnh lớn tiếng gọi: -Sư phụ!

Chàng toan bước ra nhưng bị Cái Vương Tử ngăn lại nói: - Người chưa biết tính sư phụ mình hay sao? Đừng làm tổn thương đến thanh danh của lão.

Quả nhiên, lời nói của Cái Vương Tử đã khiến cho Huỳnh Long Tử phần khởi tinh thần. Râu lão vẫn chống ngược lên. Cặp mắt trở ra như đôi nhạc đồng.

Chân lão bước đi, tuy còn lảo đảo tỏ ra bị nội thương rất nặng, nhưng lão vẫn tiến về phía trước bảy tám bước thét lên: -Thất Tuyệt giáo chủ, tiếng đồn về người quả đã không ngoa. Hãy liếp lão phu một chưởng nữa đây!

Dứt lời lão phóng “Lôi ấn Vô Tình” ra không một tiếng động. Vì lão vận chân lực quá sức, làm chấn động nội thương nên miệng học máu tươi ra.

Thất Tuyệt giáo chủ mắt lộ hung quang hấn không né tránh, phóng chưởng ra nghênh địch. Miệng hấn hỏi: - Huỳnh Tu Tử! Người định đánh nước bài hai bên cùng chết cả hai sao?

Hai luồng chưởng phong tuy không thành tiếng động nhưng rất lợi hại. Chưởng phong vừa chạm nhau, cả hai người cùng rú lên rồi phun máu ra xa đến ba thước và đều ngã ngựa về đằng sau.

Phan Tịnh hốt hoảng la lên: - Sư phụ!

Ngờ đâu giữa lúc ấy, Huỳnh Long Tử kêu lên một tiếng, gắng gượng đứng dậy.

Thấy Thất Tuyệt giáo chủ vẫn nằm lăn dưới đất không dậy được, lão liền cười rộ nói: - Té ra ta vẫn thắng người một bậc!

Nhưng lão vừa dứt lời người lại lăn đùng ra. Phan Tịnh vội chạy lại lớn tiếng gọi: -Sư phụ!

Chàng để tay sờ lên ngực thấy lão vẫn còn thoi thóp thở mới hơi yên dạ. Chàng vội nâng lão dậy, hai tay đặt vào huyệt đan điền và huyệt mạch môn rồi nhắm mắt vận công truyền nội lực sang cho sư phụ.

Nửa khắc sau, Huỳnh Long Tử thở dài miệng lầm bầm: -Ấn sư! Huỳnh Long nhi rốt cuộc vẫn thắng trận không làm nhục đến thanh danh phái Xích Lôi.

Phan Tịnh vội nói: - Sư phụ, thần công của sư phụ quả là vô địch. Lão Thất Tuyệt giáo chủ e rằng khó sống được nữa rồi!

Huỳnh Long Tử gượng gạo đứng lên, đưa mắt nhìn Thất Tuyệt giáo chủ, thấy hấn vẫn nằm duỗi thẳng cẳng không hiểu lão nghĩ thế nào cố đi lại tới nơi, đưa tay sờ lên ngực thấy còn hơi nóng.

Huỳnh Long Tử thở dài nói: -Hấn là người đầu tiên đánh bại ta. Ấn sư đã trút giáp tí công lực vào người ta. Thế mà ta chỉ hơn y một chút, ta không thể để y chết thế này được.

Nhân Kiệt đứng bên cũng nói: - Huỳnh huynh! Hấn không chết đâu, e rằng hấn còn mau lành hơn là Huỳnh huynh là khác.

Huỳnh Long Tử ngạc nhiên hỏi: -Chẳng lẽ hấn bị thương nhẹ hơn ta?

-Không phải thế. Thất Tuyệt Giáo có thứ thuốc chuyên để chữa thương linh nghiệm vô cùng. Ngày trước đệ gặp nguy hiểm trên bờ hồ Sa Nhĩ bị thương chỉ còn thoi thóp thở. Sau nhờ thuốc đó cứu cho nên mới toàn mạng.

-Nếu thế thì được. Tưởng hần bị thương xoàng ta không còn mặt mũi nào trông thấy sư môn nữa.

Giữa lúc Thất Tuyệt giáo chủ quả nhiên tỉnh lại. Hần đứng lên nhìn mọi người thều thào nói: - Các vị đã ban ơn cho. Phách Tử Lê này sẽ có ngày báo đáp.

Nói xong, hần từ từ đi xuống núi. Mọi người nhìn theo bóng hần cũng thấy rõ lòng hần cực kỳ thâm trầm.

Phan Tịnh động tâm nói: -Lý Tiến! Người hãy thông thả một chút để nghe ta nói mấy câu.

Thất Tuyệt giáo chủ dừng bước quay lại, sắc mặt lợt lạt, hỏi: - Phan Tịnh! Mi toàn thắng rồi còn nói gì nữa?

-Người đừng quên lời ta. Trong vòng ba ngày bọn Thất Tuyệt Giáo các người phải kéo nhau về Hồi Cương vĩnh viễn không trở lại Kinh đô nữa.

Thất Tuyệt giáo chủ cười lạt hỏi: - Phan Tịnh! Người không phải là Hoàng đế, sao lại đuổi được bản giáo?

Phan Tịnh trờm mắt, lạng người đến bên Thất Tuyệt giáo chủ lớn tiếng hỏi: - Người muốn nghe lời ta chăng?

-Ta chỉ hỏi người có quyền lực gì?

-Phe Thất Tuyệt Giáo vào đây làm nhiều điều cản trở. Vậy ta bất luận là ai cũng có quyền đuổi bọn người đi.

Thất Tuyệt giáo chủ cười lạt hỏi: - Giả tí Thất Tuyệt Giáo đều là lương dân cả thì sao?

- Đó là một chuyện khác.

Thất Tuyệt giáo chủ cười lạt một tiếng, rồi quay mình đi xuống núi.

Phan Tịnh lại lớn tiếng hỏi: - Bọn người có chịu ra khỏi bờ cõi này không?

Thất Tuyệt giáo chủ không trả lời, cũng không quay đầu lại.

Phan Tịnh tức giận dậm chân luôn thấy cái.

Giữa lúc ấy, mắt chàng bỗng sáng lên, một thiếu nữ từ dưới chân núi băng băng đi lên, chân không chấm đất. Công phu của nàng thật là hiếm thấy, khiến chàng phải kinh hãi trở mắt ra mà nhìn.

34. Phan Thịnh Đại Náo Khánh Vân Tiêu

Chấp Phát Tiên Tử nhìn chàng tùm tùm cười nói: - Tịnh nhi! Người đã trải qua một phen lao khổ.

Phan Tịnh vội vàng không kịp thi lễ, miệng hô: - Sư mẫu!

Chấp Phát Tiên Tử bước lại trước mặt chàng, dịu dàng hỏi: - Ai bảo người xưng hô như vậy?

Phan Tịnh luống cuống ấp úng nói không ra lời. Chấp Phát Tiên Tử lại cười nói: - Từ đây ta không cho người xưng hô cách đó, mà chỉ được kêu ta bằng sư thúc thôi, nghe chưa? Người lại còn một tội khác nữa là lúc ở động Bất Lưu Nhân, người đã cố ý chịu thua đồ đệ ta mà ta chưa phạt đó! Người phải cẩn thận, ta e rằng Vân nhi không chịu tha người đâu.

Phan Tịnh nghe Tiên Tử nói công chúa không chịu dung tha mình, thì trong lòng có chỗ đau khổ khó nói. Chàng đành cung kính đáp: - Vâng! Vâng! Đó toàn là lỗi ở Tịnh nhi. Mối đau khổ của Tịnh nhi khó lòng biện bạch.

Chấp Phát Tiên Tử cười hỏi: - Người có chỗ khó nói ra, sao không bảo trước? Nay vì giận người, y không chịu nghe lời ta nữa. Hiện giờ y bỏ đi biệt tăm, ta đang lo cho y đây.

- Úi chao! Thực thế ư?

- Ta gạt người làm chi?

Bà cầm cây phát trần ve vẩy, mắt liếc nhìn Huỳnh Long Tử, Cái Vương Tử cùng Nhân Kiệt.

Cái Vương Tử có tật giật mình, vì chính lão đã dạy khôn cho Phan Tịnh giả thua công chúa, đồ đệ Chấp Phát Tiên Tử. Lão chẳng hiểu Chấp Phát Tiên Tử có cự nự mình không, nhưng lão lập tức kéo Nhân Kiệt La Siêu ra bảo: - La ca ca! Chúng ta đi thôi! Những con sâu rươi trong ruột đòi hỏi khó chịu lắm rồi.

Chấp Phát Tiên Tử nghe lão nói vừa cười vừa mắng lão: - Lão hóa tử kia! Người định đi được ư? Ta hãy phạt người ba chén đã.

Cái Vương Tử xua tay lớn tiếng đáp: - Không được! Không được! Tiên tử phải cho lão hóa tử uống chén rượu mừng mới hợp lý, chứ sao lại phạt?

Chấp Phát Tiên Tử bĩu môi, mặt bà ửng đỏ. Bà vung cây phát trần phóng ra một luồng kinh lực ngấm ngầm chạy xuống người lão. Bà vừa cười vừa mắng: - Người đi mà uống rượu!

Cái Vương Tử từng nghe công lực Chấp Phát Tiên Tử chẳng kém gì Huỳnh Long Tử, lão muốn thử tài nên cười ha hả hỏi: - Phải chăng Tiên Tử muốn cho lão hóa tử một bài học?

Lão vừa cười nói vừa phát tay áo. Chưởng phong rít lên vù vù để chống lại kinh lực của Chấp Phát Tiên Tử. Ngờ đâu hai luồng kinh lực vừa chạm vào nhau, lão đã run lên nghĩ thầm: - Công lực Chấp Phát Tiên Tử còn có phần cao hơn Huỳnh Long Tử một bậc thật.

Nghĩ vậy, lão không dám chống nữa. Lão vội vừa kéo Nhân Kiệt vừa cười ha hả nói: - Tiên Tử thần công ghê quá! Lão hóa tử rất là bội phục. La ca ca! Đi thôi!

Cái Vương Tử cùng Nhân Kiệt La Siêu xẹt người đi băng băng xuống núi.

Chấp Phát Tiên Tử nhìn Huỳnh Long Tử bằng cặp mắt tình tứ hỏi: - Long ca! Tiểu muội đến chậm một chút, Long ca bị thương rồi ư?

Huỳnh Long Tử âu yếm ngó Chấp Phát Tiên Tử, rồi lão đảo bước tới cầm lấy tay bà. Lúc này dường như Huỳnh Long Tử đã thay đổi tính nết khác trước.

Phan Tịnh thấy Huỳnh Long Tử như vậy cũng cảm khái nghĩ thầm: - Sư phụ mình nay đã biến thành nhu nhược rồi!

Chấp phát Tiên Tử dịu dàng nói: - Long ca! Long ca nên nghỉ ngơi thôi. Tiểu muội đến tìm Long ca đây.

Phan Tịnh cũng lắm bầm: - Phải rồi! Sư phụ phục mệnh sư tổ xong nghỉ ngơi là phải.

Chàng vội lấy Kinh Ấn trong bọc ra, hai tay nâng lên trước mặt Huỳnh Long Tử kính cẩn nói: - Sư phụ! Xin sư phụ thu lấy Kinh Ấn Vô Tình đưa về cho sư tổ. Đồ nhi xin đi thôi. Chuyến này đồ nhi đi tìm công chúa để giải thích mọi điều cho nàng hiểu rõ.

Huỳnh Long Tử thu Kinh Ấn rồi, Chấp Phát Tiên Tử nhìn chàng hỏi: - Người định đi đâu để kiếm công chúa? Từ khi y lấy được Bối Diệp Chân Kinh, công lực tiến bộ rất nhiều. Nếu y không chịu gặp người thì e chẳng có cách nào mà kiếm được.

Phan Tịnh buồn rầu đáp: - Dù nàng ở góc bể chân trời, Tịnh nhi cũng nhất định tìm cho bằng được.

Huỳnh Long Tử động tâm hỏi: - Tịnh nhi! Người bảo người là Thiên Đình sứ giả, mà ta xem công lực người hơn trước nhiều lắm. Người nói rõ vụ này cho ta hay!

Phan Tịnh thành thực đáp: - Đồ nhi bị U-U động chúa đánh hất xuống khe Lạc Hiền, may mà không chết, lại được gặp gia gia. Khe Lạc Hiền nguyên là một khu tuyệt địa trong võ lâm. Nhưng lại là nơi ẩn cư của Thiên Giáo, giáo chủ đã tung hoành trong võ lâm trăm năm về trước. Đồ nhi cùng gia gia đã tìm được đến

động phủ cùng nơi để báu vật của người. Gia gia đồ nhi thế là được chính thức thừa kế ngôi Thiên Giáo giáo chủ.

Huỳnh Long Tử cùng Cháp Phát Tiên Tử đều ồ lên một tiếng, rồi nói: - Tịnh nhi! Từ đây ngươi là Thiên Đình sứ giả rồi đó?

Phan Tịnh khẽ đáp: - Chính thế.

Huỳnh Long Tử lại hỏi: - Phải chăng qui luật của phái Thiên Giáo là “Thuận theo thì sống, nghịch mệnh thì chết?”

Phan Tịnh lại đáp: - Quả vậy!

Huỳnh Long Tử bất giác cười ha hả rồi đột nhiên quát hỏi: - Tịnh nhi! Ta biểu gì ngươi có chịu nghe không?

Phan Tịnh rùng mình vội cúi đầu kính cẩn đáp: - Lời sư phụ truyền dạy, có lý đâu đồ nhi dám chẳng tuân theo?

Huỳnh Long Tử lại vặn hỏi: - Nếu ta phản nghịch với ý ngươi thì sao?

- Dù sư phụ muốn đồ nhi phải tan xương nát thịt, đồ nhi cũng chẳng dám lùi bước.

Huỳnh Long Tử lại nổi lên một trận cười khoái trá. Nhưng trận cười này làm chuyển động thương thế đột nhiên lão thổ ra một bùm máu tươi. Phan Tịnh cùng Cháp Phát Tiên Tử vội vàng nâng đỡ lão.

Huỳnh Long Tử định thần lại rồi trầm giọng nói: - Tịnh nhi! Mọi họa phúc của võ lâm là thiên chức của ngô bối. Huống chi đời ngươi còn bị mối tình ràng buộc. Giờ đã có sư mẫu ngươi trông nom cho ta đủ sức. Ngươi đi đi thôi! Bây giờ ta về ẩn cư tại động Bất Lưu Nhân. Lúc nào người muốn tìm ta thì tới đó sẽ gặp.

Phan Tịnh kính cẩn vâng lời.

Cháp Phát Tiên Tử cũng nhìn Phan Tịnh cười nói: - Vân nhi giận ngươi lắm đó. Ta e rằng khó bề biện bạch. Ngươi phải nhượng bộ y mới xong. Nếu y cứ nặng nề không chịu phục thiện thì ngươi cầm Ngọc Phát Lệnh của ta đưa cho y.

Bà nói xong, móc trong bọc ra một cái phát trần ba tác bằng bạch ngọc chạm trổ rất tinh vi đưa cho Phan Tịnh.

Phan Tịnh thu lấy Ngọc Phát Lệnh cất vào bọc, rồi lạy tạ hai vị tôn sư, trở gót toan xuống núi thì Cháp Phát Tiên Tử kêu chàng đứng lại hỏi: - Tịnh nhi! Vừa rồi ta lên núi có thấy một nhà sư mày trắng, dường như bị thương nặng lắm. Phải chăng ngươi đánh y?

Phan Tịnh biết ngay là Huyền Thiên Nhất Quái liền đáp: - Chính phải!

Cháp Phát Tiên Tử nghiêm sắc mặt nói: - Tịnh nhi! Y là người nơi cửa Phật, sao ngươi lại nặng đòn đến thế? Nhân vật giang hồ dù giỏi võ công cũng phải lấy nhân đức làm trọng ngươi đã hiểu ý ta nói chưa?

Phan Tịnh biết rằng Cháp Phát Tiên Tử chưa rõ nhà sư này chính là Huyền Thiên Nhất Quái. Nhưng lúc này không tiện giải thích, chàng chỉ trả lời: - Dạ! Đề tử xin tuân lời giáo huấn.

Huỳnh Long Tử liền nói xen vào: - Tiên Tử trách lầm y rồi. Lão quái vật đó chưa chết là có phúc lắm đó! Tịnh nhi cứ việc đi thôi.

Phan Tịnh thi lễ rồi trở gót chạy xuống núi.

Chàng vừa chạy xuống tới chân núi bỗng thấy trong đám cỏ có tiếng sột soạt, rồi một bóng người đi ra.

Chàng liền vận động chân khí dừng bước thủ thế để đối phó, nhưng chàng nhìn kỹ lại thì người đó chính là Địa Quân Thượng Quan Từ. Chàng vội vàng chạy đến trước mặt thi lễ nói: - Tiểu đệ không biết là Thượng Quan thúc thúc. Xin có lời thỉnh an.

Mới cách có mấy ngày mà chàng thấy Thượng Quan Từ già đi nhiều. Thượng Quan Từ cầm tay Phan Tịnh hỏi: - Tịnh đệ! Phúc ngươi lớn quá? Ngươi bị nội thương đứt hết tâm mạch mà nay đã khỏi rồi. Ngươi có tìm thấy Xích Lôi Thần Quân không?

Phan Tịnh kính cẩn đáp: - Xích Lô Thần Quân chính là sư tổ tiểu diệt. Tiểu diệt nhờ sư tổ ban cho một viên Xích Lô Thần Đan mới chữa được khỏi bệnh.

Địa Quân gật đầu, lẳng lặng không nói gì, rồi đột nhiên sắc mặt rầu rầu ra chiều bi thảm.

Phan Tịnh động tâm hỏi: - Thượng Quan thúc thúc! Thúc thúc có điều chi băn khoăn mà vẻ mặt lại lo buồn đến thế? Vì lẽ gì một mình thúc thúc đến đây?

Thượng Quan Từ buồn rầu đáp: - Tịnh diệt! Công lực của ta bị người tước bỏ, ta chẳng cam tâm. Mấy bữa nay thơ thần đó đây, lòng ngổn ngang trắng mối lo buồn. Ta vừa được nghe Phan huynh đã làm Thiên Giáo giáo chủ. Hiền diệt ơi, ta tự nghĩ bây giờ mình chỉ còn biết chút y thuật ắt cũng có thể giúp y được phần nào trong công cuộc nghĩa cử. Nhưng ta không hiểu Phan huynh có bao dung chăng?

Phan Tịnh nghe nói cả mừng đáp: - Thượng Quan thúc thúc! Vô lâm đang lâm vào tình trạng rối ren. Phái Thiên Giáo thực có ý muốn ổn định lại tình thế. Bây giờ đang lúc cần người, tiểu diệt chỉ sợ không mùng được Thượng Quan thúc thúc có lý đầu gia phụ lại chẳng bao dung? Bây giờ tiểu diệt xin dẫn thúc thúc về gặp gia gia. Người một mình ở dưới khe núi đang tịch mịch mong chờ.

Thượng Quan Từ phấn khởi tinh thần, đi theo Phan Tịnh xuống khe Lạc Hiền cùng Thiên Hiệp Phan Khôn trùng phùng. Nổi mừng vui của hai người dĩ nhiên khôn tả.

Hôm sau Phan Tịnh rời khỏi khe Lạc Hiền.

Chàng nghĩ đến lời Chấp Phát Tiên Tử cho biết là Huyền Thiên Nhất Quái chưa chết, liền định đi truy tầm hẩn vọng xuống phục mệnh Vô Tình phu nhân. Đồng thời chàng muốn đi kiểm công chúa và cô em gái chàng.

Phan Tịnh vừa ra khỏi khe Lạc Hiền một lát, thì chàng phát giác ra có người đang theo dõi mình. Nhưng chàng chưa hiểu là nhân vật nào.

Phan Tịnh trong dạ băn khoăn, chàng linh cảm như sắp có chuyện gì xảy ra.

Chàng rời khỏi khu vực núi Diệu Phong ra đường quan đạo.

Vào khoảng giờ Ngọ, chàng liền vào khu rừng bên đường, ngồi tựa gốc cây nghỉ một chút. Nhưng chàng vừa đặt đít ngồi xuống, bỗng phía sau có âm thanh lạnh lẽo lên tiếng: - Phan Tịnh! Phen này nhất định người phải chết!

Phan Tịnh giật mình, nhưng chàng cố trấn tĩnh ngồi yên, bụng bảo dạ: - Mối nghi ngờ của ta quả nhiên đã thành sự thực.

Chàng tủm tỉm cười, bình tĩnh đáp: - Ngươi là ai? Có sao lại định giết ta?

- Hà hà! Ngươi tự vấn lương tâm sẽ rõ. Ngươi mà còn sống thì vô lâm yên ổn sao được?

Phan Tịnh vẫn ung dung hỏi lại: - Ngươi nói vậy là nghĩa làm sao? Ta làm náo loạn vô lâm ở chỗ nào?

- Chẳng bao lâu nữa rồi ngươi sẽ tự biết.

-Ồ! Như vậy thì bây giờ ngươi nói hơi sớm quá.

Phan Tịnh nói xong, đột nhiên lạng mình ngang ra một cái rồi điểm chân nhảy vọt vào trong rừng. Chàng đảo mắt nhìn quanh một lượt, rồi lớn tiếng quát: - Ngươi làm trò gì mà phải nấp lánh không dám lộ mặt ra?

-Tuy ngươi có mắt mà chẳng khác gì kẻ đui mù dám đụng chạm đến Thái tuế!

Một tiếng cười lạnh lẽo quái gở từ đằng xa vọng lại. Tiếng cười vừa nổi lên lại im bặt ngay.

Phan Tịnh chưa nhìn thấy bóng người, chàng không khỏi thất kinh, tự hỏi: “Khinh công người này thiệt không phải hạng tầm thường. Nhưng không biết hẩn là nhân vật nào? Phải chăng là Thất Tuyệt giáo? Nhưng Thất Tuyệt giáo vừa bị thảm bại, chắc chưa dám vọng động. Không lẽ hẩn là người động U- U. Động U-U đã mất hết nhuệ khí, làm gì còn có nhân vật thế này? Hay là kẻ dưới trướng Cửu Hoa Sơn Chúa? Cũng không thể được. Vậy hẩn là ai? Chẳng lẽ là công chúa muốn trở thần thông để phá khuấy mình? ừ!

Có lẽ đúng nàng. Trước những vụ biến cố kinh hồn, ta càng cần phải trấn tĩnh, thử xem nàng làm gì được ta?” Nghĩ vậy chàng làm như người ung dung không có mục đích gì. Thực ra chàng cũng chẳng biết mình đi tới đâu để tìm kiếm Huyền Thiên Nhất Quái, công chúa và em gái chàng. Chàng đành định bụng đi tới đâu hay tới đó.

Một hôm chàng đến thành Yên Minh vào phạm điểm nghỉ ngơi. Chàng mặc áo xanh có vẻ tầm thường, nên chẳng ai buồn chú ý đến. Nhưng không ngờ chàng chính là phò mã đương triều mà cũng là một tên khâm phạm. Nhà vua đã truyền bằng để tầm nã chàng.

Phan Tịnh vào ngồi trong quán một lát thì điểm tiểu nhị thốt nhiên cầm một cánh thiệp hồng đưa đến cho chàng.

Phan Tịnh kinh ngạc đón lấy cánh thiệp, nhìn xem thì ra thiệp mời đến dự tiệc mừng thọ lục tuần cho vị Tổng tiêu đầu Đỗ Lương Luân trong Khánh Vân đại tiêu cục.

Tiêu cục này đứng đầu cả bảy mươi hai tiêu cục trong mười ba tỉnh trên hai miền Nam, Bắc sông Đại Giang.

Phan Tịnh cố giữ vẻ thản nhiên thu lấy thiệp mời, nhưng trong lòng chàng rất lấy làm kinh dị, miệng lầm bầm một mình: - Bình sinh mình không có giao thiệp gì với bất cứ một tiêu cục nào ở hai miền Nam, Bắc sông Đại Giang và cả Đại tiêu cục Khánh Vân ở Yên Minh mình cũng chẳng quen biết một ai, thì mình nhận thiệp mời làm chi? Vả lại mình vừa mới vào quán đã có người đưa thiệp đến mời ngay thì trong vụ này tất có điều chi bí ẩn.

Nghĩ vậy, chàng xem kỹ lại ngày mở tiệc lại không sớm không muộn, nhằm đúng ngày mai. Chàng cau mày tự hỏi: - Ta có nên đi không? mình đi mừng thọ không lẽ đến tay không. Bây giờ biết đi đâu mua sắm lễ vật? Nếu mình không đi, tất họ bảo mình khinh thường để gây hấn. Thế nào mình cũng phải đi rồi...

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì điểm tiểu nhị đẩy cửa bước vào. Trong tay gã bưng một cái mâm. Trên mâm đặt ba quả đào bằng ngọc sáng loáng. Gã nói: - Khách quan! Người mà khách quan sai đi kiếm ba trái ngọc đào này đã đưa về đây.

Phan Tịnh giật mình đánh thót một cái, vội hỏi: - Ai đưa đến đây.

Điểm tiểu nhị lấy làm kỳ hỏi lại: - Không phải của khách quan hay sao?

Phan Tịnh tức giận nói: - Phải hay không phải của ta việc gì đến người, ta hỏi người ai đem lễ này lại đây?

- Một đại hán đứng tuổi mình mặc áo đen.

- Hấn đâu rồi?

- Y trao ngọc đào xong rồi trở gót đi luôn.

Phan Tịnh biết rằng muốn đuổi theo hấn cũng không kịp nữa, liền tiếp lấy ngọc đào, rồi cho điểm tiểu nhị lui ra. Chàng nhìn ba trái ngọc đào ngơ ngác nghĩ thầm: - Bây giờ lễ mừng cũng có rồi. Người này kể cũng chu đáo đây.

Phan Tịnh ngó lại ba trái ngọc đào, cười lạt lẩm bầm: - Bất luận người có âm mưu quỷ kế gì, Phan Tịnh này cũng đi xem sao. Mi định hãm hại ta đâu phải là chuyện dễ?

Đêm hôm ấy Phan Tịnh nhàn hạ chẳng có việc gì, chàng yên tâm ngủ yên. Sáng hôm sau chàng dậy sớm, rửa mặt rồi hỏi thăm địa chỉ Khánh Vân tiêu cục.

Điểm tiểu nhị cười đáp: - Khách quan! Bữa nay là ngày lục tuần đại khánh của Đỗ lão gia, khách quan cũng đi mừng hay sao?

Phan Tịnh nghe gã hỏi liền nghĩ thầm: “Tiệc mừng thọ của Tổng tiêu đầu Khánh Vân tiêu cục đến gã điểm tiểu nhị còn biết chắc chẳng ai không biết nữa.”

Nghĩ vậy chàng gật đầu đáp: - ừ? Ta cũng muốn đi bái thọ.

Điểm tiểu nhị giơ ngón tay lên nói: - Tiệc thọ lục tuần của Đỗ lão gia làm kinh động người khắp thiên hạ. Nếu Hà Tam này được rảnh cũng muốn đến lạy Đỗ lão gia một lạy.

Phan Tịnh cười hỏi: - Người có biết Đỗ lão gia ư?

- Khách quan bảo sao? Trăm họ trong thành còn ai là không biết Đỗ lão gia? Người là một nhà phúc hậu nổi tiếng đất kinh thành. Bất luận là ai gặp tai nạn, Đỗ lão gia không biết đến chẳng nói làm chi, người đã biết thì thế nào cũng hết lòng giúp đỡ, người như vậy thiên hạ phỏng được là bao?

Phan Tịnh gật đầu đáp: - Đỗ lão gia là người đức cao vọng trọng, nên ta cũng chuẩn bị lễ mừng.

Điểm tiểu nhị liền nói cặn kẽ địa chỉ Khánh Vân tiêu cục.

Trời gần đúng Ngọ, Phan Tịnh ăn qua loa rồi chuẩn bị đến Khánh Vân tiêu cục.

Bỗng thấy điểm tiểu nhị vào cười nói: - Khách quan! Khách quan cũng là một nhân vật thế nào đây? Tám người đưa kiệu đến ngoài quán để đón khách quan đi chúc thọ.

Phan Tịnh càng ngạc nhiên, nghĩ thầm: “Không biết lai lịch người này thế nào mà họ đưa ra những hành động rất khả nghi?” Nhưng chàng vẫn tùm tùm cười đáp: - Người bảo chúng chờ một chút, ta sẽ ra ngay.

Điểm tiểu nhị ra rồi, Phan Tịnh liền trả tiền phòng, lại trọng thưởng cho điểm tiểu nhị. Chàng biết rằng có hỏi đám phu kiệu là ai thuê họ đến rước mình, chắc họ cũng không biết nên chàng lẳng lặng đi ra. Bằng một thái độ đại quan nhân, Phan Tịnh ngang nhiên lên kiệu.

Tám gã kiệu phu khiêng chàng đi qua phố xá. Chàng ngồi trong kiệu đưa mắt nhìn hai bên đường và phía sau để dò xem có ai theo dõi chẳng, nhưng tuyệt nhiên chẳng thấy người nào khả nghi.

Phan Tịnh vẫn băn khoăn trong dạ. Kiệu đi chẳng bao lâu thì đến trước cửa Khánh Vân tiêu cục. Trong tiêu cục treo đèn kết hoa chật ních những người. Nào khách võ lâm từ tam sơn ngũ nhạc, nào thân sĩ địa phương. Phan Tịnh là đương triều phò mã, đồng thời cũng là một tên khâm phạm, chàng không khỏi chau mày nghĩ thầm: “Nếu hành tung mình bị bại lộ thì e rằng lập tức tin đưa vào đến nội thành và khắp Yên Minh chẳng ai là không biết vị phò mã đương trốn tránh, đã vào mừng thọ trong Khánh Vân tiêu cục. Tin này đến hoàng cung thì tiêu cục này đừng hòng mở nữa.”

Nghĩ vậy, chàng rất băn khoăn không biết làm thế nào? Phu kiệu vừa dừng lại, chàng đành phải xuống kiệu. Thốt nhiên có người lớn tiếng la: - Lôi Thần Phan Tịnh, con trai Thiên Hiệp Phan Khôn đã đến!

Người báo danh tuyên bố xong, Phan Tịnh mỉm cười ung dung đi vào. Chàng vừa xuất hiện, tiêu cục náo động cả lên. Hàng vạn con mắt đổ dồn cả vào chàng. Những ánh mắt này lộ ra nhiều mối tâm tình khác nhau. Có kẻ kinh dị, có người thì khâm phục. Lại cũng có người ghen ghét, chẳng ai giống ai.

Phan Tịnh vẻ mặt vẫn trấn tĩnh, đứng đĩnh đi thẳng vào nhà khách. Nhưng cặp mắt chàng đưa nhìn mọi người để ngấm ngấm phòng bị.

Chàng đến đây mừng thọ vì có thiệp mời, nhưng chẳng biết lúc nào sẽ xảy ra chuyện bất ngờ, nên không dám sơ hở một giây một phút nào.

Đại diện bảy mươi tiêu cục lớn nhỏ hai miền Nam, Bắc sông Đại Giang đều lấy làm kinh dị, tự hỏi: - Sao y biết mà đến đây? Bọn mình có giao thiệp gì với y đâu?

Người bạn chí thân của Tổng tiêu đầu Đỗ Lương Luân ở Khánh Vân tiêu cục là Tổng tiêu đầu Cam Ngô thuộc Long Vân tiêu cục ra nghênh tiếp Phan Tịnh, niềm nở nói: - Phan thiếu hiệp! Thiếu hiệp giá lâm thực làm vẻ vang cho chúng tôi, nhưng...

Phan Tịnh là người thông minh tuyệt thế, vừa nghe câu nói khách khí, liền không chờ y dứt lời, móc trong bọc ra tấm thiệp hồng, cười nói: - Tại hạ được chủ nhân bảy mươi hai tiêu cục có thịnh tình mời đến, nên văn bồi sửa chút lễ mọn để theo đuổi ngựa ký.

Cam Ngô là tay lão luyện giang hồ, vừa thấy Phan Tịnh gởi thiệp ra đã biết ngay trong vụ này có điều gì bí ẩn, liền nói một câu dài lòng: - Hay quá!

Đột nhiên phía sau Phan Tịnh có tiếng quát: - Thằng lỏi con đã dẫn xác đến đây, các vị nên vì Đỗ đại hiệp mà trả mỗi thù cắt tai. Khánh Vân tiêu cục không thể dung tha thằng lỏi này được.

Phan Tịnh chưa kịp quay đầu lại thì phía sau đã có một luồng kinh phong xô tới.

Phan Tịnh không kịp nghĩ sâu. Chàng tưởng người đưa thiệp mời hẳn là chủ nhân Khánh Vân tiêu cục đã dùng thủ đoạn dè hèn dẫn dụ mình vào nhà để ám toán.

Bất giác chàng nổi giận dưng dưng, chưa quay đầu lại đã xoay tay phóng chưởng, đồng thời quát lên: - Thật là quân vô liêm sỉ!

“Sầm” một tiếng. Gã phóng chưởng vừa rồi chưa kịp kêu lên, đã ngã lăn ra chết liền.

Phan Tịnh không khỏi kinh ngạc, quay lại nhìn xem thì thấy trên ngực gã có vết bàn tay cháy đen.

Lập tức trong tiêu cục nhốn nháo cả lên. Tiếng người quát tháo ầm ầm: - Phải bắt lấy thằng lỏi con! Gã đã phóng chưởng Lôi Ấn Vô Tình. Thù cũ hận mới của Đỗ tiêu đầu bắt gã phải trả ngay hôm nay.

Bảy mươi hai tiêu cục tổ chức tiệc thọ bị một phen náo động này, ai nấy lửa giận bốc lên dưng dưng. Nhưng bọn họ chưa nhận ra đại hán bị chết là ai? Bọn tiêu khách đều trợn mắt nhìn Phan Tịnh ra vẻ căm hờn. Phan Tịnh thấy vậy quát lên: - Phan Tịnh này vì hảo ý mà đến mừng thọ Đỗ tiêu đầu, không ngờ trúng phải mưu kế hèn nhát của các người.

Bọn tiêu khách cũng tức giận gầm lên: - Rõ ràng mi giết người, còn bảo ai thi hành án kế?

Phan Tịnh động tâm, chàng biết trong vụ này có người âm thầm thao túng. Nhưng chàng muốn kiếm ra người gây sự cũng chẳng biết đâu mà tìm. Chàng trấn tĩnh lại, lớn tiếng nói: - Chư vị hãy dẹp lôi đình. Trong vụ này e rằng có kẻ ngấm ngầm thi hành quỷ kế.

Nhưng dù chàng nói vậy cũng chẳng ai chịu nghe theo. Các tiêu khách nắm tay vung quyền chỉ muốn cùng chàng động thủ.

Giữa lúc ấy, một thanh âm trầm trầm lên tiếng: - Các vị hãy bình tĩnh lại một chút.

Rồi từ trong sảnh đường, một lão già mái tóc hoa râm, râu bạc, thân thể cao lớn, cặp mắt chiếu tia sáng hung dữ, thông thả đi ra.

Phan Tịnh sững sốt tự hỏi: - Lão là ai?

Các tiêu khách kêu lên: - Đỗ lão tiêu đầu đã ra. Để xem người nói gì?

Phan Tịnh nghĩ thầm: “Lão này là Đỗ tiêu đầu của Khánh Vân tiêu cục ư? Trông cặp mắt hung dữ của lão thì lão đâu có phải là thiện nhân như gã điểm tiểu nhị đã nói với mình? Té ra thằng cha này bề ngoài giả đạo đức mà bề trong ngấm ngầm tàn ác. Chẳng ai hay hẳn cũng chỉ là một kẻ thích hư danh. Mình bắt tất phải nể lão nữa.”

Phan Tịnh đang ngẫm nghĩ thì Đỗ tiêu đầu đã đến trước chàng. Phan Tịnh chú ý nhìn lão, thì thấy lão đã mất một tai.

35. Ai Là Thủ Phạm?

Giọng nói gay gắt của lão khiến cho Phan Tịnh phải bực mình, chàng lạnh lùng đáp: - Cái đó dĩ nhiên, có gì là phải hỏi.

- Ai mời khách quan đến đây?

- Tự ý tại hạ muốn đến.

- Khách quan trước kia đã quen biết lão phu chưa?

- Chưa từng quen biết.

Mọi người trong sảnh đường đều cười rộ, buông lời châm biếm mỉa mai.

Phan Tịnh tức mình thét lớn: - Kẻ nào buông lời diễu cợt sao không dám ra đây nói với ta?

Đỗ lão tiêu đầu cũng lớn tiếng: - Cầm miệng ngay! Người có phải là con Thiên Hiệp không?

Phan Tịnh lửa giận bốc lên ngàn ngút, lớn tiếng đáp: - Trong nội thành Yên Minh, người ta đều ca tụng ơn đức Đỗ tổng tiêu đầu. Nhưng nghe tên không bằng thấy mặt. Té ra cũng chỉ là phường khả ố. Ta là ai, người không đáng hỏi.

Nói xong chàng lấy ba trái ngọc đào trong bọc ra liệng xuống đất cho vỡ tan. Rồi mặt giận hầm hầm, chàng xoay mình toan đi ra.

Bọn tiêu khách nhốn nháo cả lên, chạy ra cản đường quát hỏi: - Thằng lỗi con! Mi tưởng chạy được ư?

Phan Tịnh giơ hai chưởng lên quát mắng: - Những quân khốn kiếp nào muốn ngăn trở ta là tự tìm lấy cái chết đừng có kêu oan.

Phan Tịnh phẫn khích buông lời kiêu ngạo chọc giận bọn tiêu đầu. Chúng toan xúm vào đánh chàng, nhưng Đỗ lão tiêu đầu đột nhiên lớn tiếng hô: - Các vị hãy dừng tay! Để cho gã đi!

Bọn tiêu khách đồng thanh la lên: - Thằng lỗi con dám đến làm huyên náo tiệc thọ, lại chẳng coi ai ra gì. Lẽ nào không cho gã một bài học mà buông tha gã ngay?

Đỗ tổng tiêu cục đều cười ha hả nói: - Gã là một đứa không cha, không mẹ, tình cảnh đáng thương. Thôi các vị tha cho gã một lần.

Phan Tịnh nghe lão nói vậy, thì lửa giận bốc lên đến cùng cực. Chàng quay lại trợn mắt nhìn Đỗ tổng tiêu đầu những muốn ra tay. Nhưng chàng nghĩ lại: “Ta chẳng nên vọng động là hơn, hãy lắng lắng để xem diễn biến thế nào?” Nghĩ vậy chàng đành hắng một tiếng. Tà áo xanh phất phới, chàng băng băng ra khỏi Khánh Vân tiêu cục, hiên ngang đi về phía đường phố lớn. Phía sau chàng còn nghe văng vẳng tiếng bọn tiêu đầu cười rộ chế diễu.

Lúc này Phan Tịnh trong lòng vô cùng bức dọc. Chàng tìm một nhà khách điểm khác vào phòng vui đầu ngủ kỹ.

Sáng sớm hôm sau, lúc chàng tỉnh dậy. Một cảnh tượng ngoài ý nghĩ của chàng là giữa một kinh sư đô hội mà lại yên lặng như tờ.

Gã điểm tiểu nhị bưng nước lên cho chàng rửa mặt, mắt gã hãy còn ngán lệ, vẻ mặt buồn rười rượi. Phan Tịnh không khỏi ngạc nhiên, ôn tồn hỏi: - Này chú tiểu nhị! Tại sao vừa sáng sớm mà chú đã khóc?

Điểm tiểu nhị nghe chàng hỏi dường như rất lấy làm khó chịu, gã buông thông đáp: - Không biết! Ông đi mà hỏi người ta.

Phan Tịnh càng lấy làm lạ, lại hỏi: - Chú tiểu nhị! Ta lấy lời tử tế hỏi chú. Vậy chú cứ nói thật, người nào trách phạt chú?

Ngờ đâu gã điểm tiểu nhị lớn tiếng mắng luôn: - Quân chó đẻ! Mẹ kiếp! Thằng lỗi Phan Tịnh dê tiện! Tôi mà gặp nó thì phải lột da rút xương mới hả được lòng căm tức!

Phan Tịnh tức quá, mặt đỏ bừng lên. Chàng nắm lấy cổ tay gã quát hỏi: - Sao mi lại mắng người tàn tật đến thế? Nếu mi không nói rõ thì ta quyết chẳng buông tha.

Gã điểm tiểu nhị bị Phan Tịnh nắm chặt tay đau quá trán toát mồ hôi, la rầm lên: - Khách quan! Buông tôi ra! Tôi thóa mạ quân khốn kiếp Phan Tịnh chứ có chửi mắng khách quan đâu?

Phan Tịnh lại càng tức, xiết chặt tay hơn. Gã điểm tiểu nhị lại càng kêu thét lên như lợn bị chọc tiết.

Phan Tịnh mặt đầy sát khí hầm hầm nhìn điểm tiểu nhị.

Điểm tiểu nhị thở hồng hộc nói: - Khách quan buông ra để cháu nói.

Phan Tịnh nghe lời buông tay ra. Gã điểm tiểu nhị cầm hận nói: - Khách quan có biết đâu? Đỗ lão gia là một nhà đại phúc đức trong thành Yên Minh này, bị thằng khốn kiếp Phan Tịnh giết chết cả nhà, con gà con chó cũng không còn. Bấy mươi hai tiêu cục khắp hai miền Nam Bắc sông Đại Giang phái người đến mừng thọ cũng bị quân khốn kiếp đó giết hết chẳng còn sót lại một ai. Đầu người treo lủng lẳng ngoài cổng thành. Khách quan thử nghĩ coi! Thằng khốn kiếp Phan Tịnh đó có đáng giận không?

Phan Tịnh nghe gã nói xong, đột nhiên sắc mặt xám ngắt, kêu to lên: - Có thật thế không?

Điểm tiểu nhị vội lùi lại mấy bước kinh hãi nhìn Phan Tịnh, ấp úng đáp: - Tiểu nhân đâu dám nói dối khách quan?

Phan Tịnh đứng ngây người ra, sắc mặt luôn luôn biến đổi, lúc xanh lè, lúc trắng bệch.

Điểm tiểu nhị sợ quá vội hỏi: - Nếu khách quan không có chuyện gì sai bảo tiểu nhân xin ra thôi.

Rồi gã không chờ Phan Tịnh trả lời chạy vụt ra cửa.

Phan Tịnh lặng lẽ suy nghĩ hồi lâu, rồi đột nhiên thét lên: - Ta trúng phải độc kế của hắn rồi! Hắn trút tội ác lên đầu mình không còn cách nào rửa sạch được nữa.

Đột nhiên chàng lại cười ha hả tự hỏi: “Đầu người treo trên tường thành mà sao lại bảo là ta giết được?” Nghĩ vậy chàng lớn tiếng gọi điểm tiểu nhị: - Tiểu nhị! Tiểu nhị! Vào đây mau!

Chàng muốn gọi gã vào để hỏi cho biết rõ. Nhưng gọi luôn mấy tiếng mà không thấy ai thưa. Chàng biết gã sợ quá mà không dám vào nữa. Chàng toan ra khỏi phòng đến hỏi chủ quán cho biết rõ đầu đuôi.

Bất thành linh trong phòng thoáng qua một bóng người. Một thiếu nữ áo đen che mặt xuất hiện trước Phan Tịnh, lên giọng the thé hỏi: - Phan Tịnh! Người gây ra những việc tốt đẹp nhỉ? Ta không ngờ người tàn ác đến thế!

Phan Tịnh sửng sốt hỏi:

- Cô nương là ai? Tại sao dám sấn vào phòng người khác?

Nữ lang cười lạt đáp: - Người bắt tất cần biết ta là ai. Ta hỏi người: Phi Thương Chấn Cửu Châu Đồ Long Luân có mối thù gì chẳng đội trời chung với người, mà người giết toàn gia y lớn nhỏ mười tám mạng, lại giết luôn cả người bảy mươi hai tiêu cục đến mừng thọ?

Phan Tịnh càng nghĩ tới vụ này càng căm tức. Chàng hằn học hỏi lại: - Cô nương lấy bằng cớ nào mà bảo ta giết họ?

- Chà! Trưa hôm qua người đã đến đại náo Khánh Vân tiêu cục, dùng chưởng Lôi Ẩn Vô Tình giết người. Rồi đến đêm lại gây tội ác ngập trời, còn nói chi nữa?

- Bọn này không phải ta giết đâu.

- Người cãi được chăng? Bao nhiêu người bị nạn đều chết về Lôi Ẩn Vô Tình Chưởng. Trước ngực còn vết bàn tay rành rành ra đó.

Phan Tịnh nghe nói tức run lên. Chàng găm thét như người điên: - Nó làm thế này thì ta nhảy xuống sông Hồng Hà cũng không sao rửa sạch được tiếng oan.

Nữ lang che mặt lạnh lùng nói: - Kẻ nào gây sự thì phải chịu trách nhiệm. Thôi, người đi theo ta.

Phan Tịnh tức giận, sắc mặt xám ngắt, quát hỏi: - Người là ai? Sao ta lại phải theo người đi đâu?

Nữ lang che mặt buông tiếng cười lạt nói: - Người không đi cũng không được đâu!

Phan Tịnh tức giận cười rộ đáp: - Đi hay không là tùy ở ta. Chẳng lẽ người cưỡng ép được ta hay sao?

- Dĩ nhiên là thế.

Nữ lang nói xong cười lạt. Nàng bước gần lại, còn cách Phan Tịnh ba thước đã phóng chỉ điểm ra rất mau lẹ. Chỉ phong rít lên ba tiếng điểm vào ba chỗ yếu huyệt của chàng.

Thủ pháp của nàng kỳ bí tuyệt vời. Phan Tịnh cơ hồ không còn cách nào né tránh.

Bất đắc dĩ Phan Tịnh vung Lôi Đình Chưởng ra chống đỡ. Lòng bàn tay chàng đỏ tía máu phóng ra nhanh như điện chớp. Chàng cũng quát lên: - Cô nương! Cô với ta chưa từng quen biết, chẳng nên bức bách ta phải ra tay.

Thiếu nữ che mặt dường như sợ hãi Lôi Đình Chưởng của Phan Tịnh. Nàng vội thu chỉ lực về, xoay người lui đến góc nhà đứng lại lạnh lùng hỏi: - Phan Tịnh! Người không đi theo bản cô nương thật ư? Bữa nay hoặc giả ta chưa thể uy hiếp được người, nhưng có ngày người phải hối hận.

Phan Tịnh xem ra nữ lang này chỉ có chiêu thức kỳ bí mà thôi, còn về công lực lại rất tầm thường, chàng cười hỏi: - Cô nương bảo bao giờ thì Phan Tịnh này phải hối hận?

Nữ lang che mặt hắng giọng một tiếng, rồi hai vai rung động muốn lui ra khỏi phòng.

Phan Tịnh cười hỏi: - Cô nương đi đâu? Nếu Phan Tịnh này đâu thể để ai muốn vào nhà thì vào, muốn ra thì ra, thật cô nương đã coi thường tại hạ quá.

Nữ lang che mặt dừng bước quay lại hỏi: - Người định làm gì?

- Cô nương nói rõ lai lịch, đồng thời cho tại hạ biết liên quan gì tới Khánh Vân tiêu cục?

- Chẳng có liên quan chi hết.

- Thế thì lạ thật! Cô không có liên quan gì tới Khánh Vân tiêu cục thì ra cô chuyên đi can thiệp vào việc người ngoài và không biết người biết của chút nào.

Nữ lang che mặt lạnh lùng đáp: - Có lẽ thế! Ta nói cho người hay: Rồi đây còn có nhiều người rắc rối với người, trừ khi người chịu đi theo ta là yên.

Phan Tịnh cười ha hả nói: - Đi theo cô nương không được đâu. Dù bao nhiêu người ưa can thiệp vào việc người ngoài như cô nương, tại hạ cũng không sợ. Nếu cô nương không chịu cho biết tên tuổi, thì tại hạ đành coi mặt cô nương vậy.

Nữ lang áo đen kinh hãi, lùi lại một bước quát mắng: - Người dám nói thế ư?

Phan Tịnh đáp: - Sao tại hạ lại không dám?

Nói xong chàng thì triển Tuyệt Tình Chưởng, vung tay lên nhảy xổ lại.

Tuyệt Tình Chưởng Pháp vừa phóng ra, nữ lang che mặt nhìn thấy quanh mình bóng chưởng mịt mờ, không khỏi kinh hãi la lên: - Phan Tịnh! Ta phải cáo tố sư phụ xem người có dung tha người không?

Phan Tịnh cười mát đáp: - Bất luận cô nương đi cáo tố với ai. Tại hạ cũng xem cho bằng được mặt cô nương.

Bóng chưởng dồn dập tiến vào, chỉ còn cách nữ lang không đầy năm tấc, Phan Tịnh biến thể chưởng ra thế trảo toan móc tấm khăn che mặt nàng ra, thì đột nhiên ngoài cửa sổ có tiếng quát vang...

Phan Tịnh bị phân tâm vừa ngừng lại một chút, đã thấy một giây chỉ phong rít lên, xuyên thủng tấm giấy che cửa phòng vào rất lạ. Đồng thời đánh "sầm" một tiếng, cửa sổ gãy tan.

Lại một thiếu nữ che mặt khác nhảy xổ vào. Nàng liệng người đi một cái đã tới đứng bên nữ lang kia. Thiếu nữ mới đến khẽ hỏi: - Muội muội! Người không việc gì chứ?

Thiếu nữ che mặt đến trước lắc đầu đáp: - Gã không chịu đi theo!

- Chúng ta về cáo tố sư phụ, lo gì gã chẳng chịu đi theo?

Lúc này Phan Tịnh nhìn hai thiếu nữ bằng cặp mắt lạnh lùng. Chàng thấy cả hai cô ăn mặc giống nhau như hệt và cùng che mặt bằng một tấm khăn đen, thật khó mà phân biệt được ra hai người. Chàng đành nhận định phương vị để phân biệt một cô đến trước, một cô đến sau.

Phan Tịnh vẫn lặng lẽ nhìn hai thiếu nữ bằng cặp mắt lạnh lùng, chẳng nói năng gì.

Thiếu nữ đến sau đột nhiên lên tiếng: - Phan Tịnh! Ta bảo thật người, người đừng có bảo nhẹ không ưa lại ưa nặng. Lúc này bọn ta không có ác ý gì với người cả. Người có chịu đi theo chúng ta không?

Phan Tịnh thản nhiên hỏi lại: - Các cô có liên quan gì đến Khánh Vân tiêu cục không?

- Chẳng có liên quan chi hết.

- Nếu hai cô đã không có liên quan gì với tiêu cục kia, thì tại hạ xin cáo từ. Hiện Phan Tịnh này đang mắc phải tiếng oan không tài nào biện bạch được, cần hành động gấp rút để thanh toán ngay cho xong.

Thiếu nữ cười lạt nói: - Hừ! Người nói dễ nghe thật! Oan hay không chỉ có trời biết?

Phan Tịnh thấy hai cô này yêu cầu mình đi theo một cách vô lý, nên nhất định không chịu đi theo.

Thiếu nữ đến sau thấy Phan Tịnh ra chiều kiên quyết, liền hỏi: - Người không đi cũng được, nhưng tới hôm thứ ba vào quãng nửa đêm có đến miếu Thành Hoàng trong thành này được không?

Phan Tịnh ngạo nghễ đáp: - Các cô chỉ là bọn đàn bà con gái quần tam tụ ngũ, tại hạ chẳng cần đến làm chi?

Hai thiếu nữ dậm chân tức giận nói: - Được rồi! Theo hay không là tùy ở người. Chúng ta đi đây!

Hai thiếu nữ xẹt mình ra ngoài cửa phòng đi luôn.

Phan Tịnh trông sau lưng hai nàng tự hỏi: “Các cô này ở đâu đến đây?” Đột nhiên chàng động tâm, cũng tung mình nhảy ra để theo. Nhưng chàng vừa ra khỏi cửa quán thì hai thiếu nữ chia hai ngã, một người đi về mé đông một người đi về hướng tây. Phan Tịnh do dự tự hỏi: “Bây giờ mình nên theo ai đây?” Chàng còn đang ngần ngừ thì hai cô gái đã lẫn vào đám đông rồi ngoắt vào ngõ hẻm. Chàng liền đuổi theo thiếu nữ đi về phía đông. Nhưng lúc tới ngõ hẻm thì đã chẳng thấy bóng nàng đâu nữa. Chàng đành bỏ cuộc theo dõi trở gót đi về phía Khánh Vân tiêu cục.

Chẳng mấy chốc Phan Tịnh đến nơi. Chàng nhìn qua cửa vào phía trong thì thấy đèn hoa tươi tắn, cổng đóng kín mít. Ngoài cổng là một con đường lớn vào thành, nhưng sau khi xảy ra cuộc chém giết tại đây, đường xá vắng hẻo lánh. Thỉnh thoảng mới có người đi qua, nhưng đều phải bưng mũi vì mùi máu tanh sặc sụa từ trong Khánh Vân tiêu cục xông ra.

Phan Tịnh đảo mắt nhìn bốn phía không thấy ai, liền phóng mình lên bức tường xây quanh nhà, rồi nhẹ nhàng nhảy vào trong tiêu cục.

Bên trong bốn bề tịch mịch tuyệt không một tiếng động, chỉ có mùi tanh nồng nặc khiến người ta phải nôn mửa.

Phan Tịnh bịt mũi rào bước đi vào. Chàng chỉ nhìn thấy nhiều xác chết không đầu thì còn biết là ai nữa? Trước ngực mỗi xác chết đều có in vết bàn tay đen sì.

Phan Tịnh nhìn kỹ lại những vết tay, thì đúng là vết Lôi Ấn Vô Tình Chưởng không sai chút nào. Chàng chau mày lẩm bẩm: - Lôi Đình Chưởng Lực là môn tuyệt học của sư môn. Ngoài bản Vô Tình Kinh của Vô Tình phu nhân biên chép lại, không còn ai biết nữa, mà sao những phát chưởng này lại giống in như hệt.

Chàng tiến vào nội thất, thì thấy xác đàn bà trẻ con vẫn còn nằm ngổn ngang ra đó, chàng nghĩ thầm: “Bọn đàn bà con nít này không biết võ công, kể ra không phải dùng đến môn Lôi Ấn Vô Tình Chưởng cũng hạ sát được, mà sao trên thi thể những người này cũng có vết chưởng?” Phan Tịnh quyết tâm tìm cho ra chút manh mối để biết đường truy tầm hung phạm, nên chàng kiên tâm xem xét từng xác chết một, mà tuyệt nhiên không thấy một vết tích gì khả nghi.

Phan Tịnh buông một tiếng thở dài. Chàng toan ra khỏi tiêu cục, đột nhiên cánh cổng mở ra, một đoàn người hò hét đi vào, mỗi người trong tay cầm hai chiếc bao tải.

Phan Tịnh vội lạng người đi nấp vào phía sau một cánh cửa. Bốn người này vốn là thân sĩ địa phương, cùng những người các tiêu cục gần thành Yên Minh. Họ mở bao tải, dốc đầu người ra như trái dưa. Họ thở dài sườn sượt nói: - Trời ơi! Bây giờ biết những đầu nào lấp vào xác nào?

Bọn này đứng ngần ngừ tỏ vẻ khó nghĩ.

Phan Tịnh vẫn yên lặng đứng sau cánh cửa. Chàng nhìn qua khe cửa coi đồng đầu người, chợt trông thấy một chiếc đầu lâu nát bét không khỏi kinh hãi, ngấm ngấm nghiêng rằng lẩm bẩm: - Mình phải tìm cho ra hung phạm. Nếu không phân thân hắc làm muôn đoạn được thì thề chẳng làm người.

Đột nhiên chàng nhìn đồng đầu người nghĩ thầm: “Đúng ra những người này đều bị chết khủng khiếp vậy lúc lâm tử bộ mặt họ tất nhiên phải kinh hãi tột độ, nghiêng rằng trợn mắt mới phải. Sao vẻ mặt họ vẫn

bình thản lạ thật?” Phan Tịnh chú ý nhìn lúc nữa mà vẫn không thấy chiếc đầu có cặp mắt trợn ngược lên. Trước hiện trạng này, chàng lặng lẽ ngẫm nghĩ mãi không ra.

Hồi lâu toàn thân chàng run bắn lên vì tức giận, buộc miệng la: - Phải rồi! Nhất định là bọn chúng!

Những người bên ngoài đang nghiên cứu về việc lấp đầu người vằn xác chết, chưa sao tìm ra được bỗng nghe tiếng la đều giật mình kinh hãi.

Phan Tịnh đương trường xuất hiện. Trong đám người này có mấy gã hôm qua đã được gặp chàng.

Chàng run lên bần bật la hoảng: - Chính hắn rồi! Chính là Ma Vương giết người đó! Trốn cho mau.

Bọn người này đa số không hiểu võ công. Số ít do các tiêu cục lân cận phái đến, bản lãnh cũng tầm thường. Bọn họ nghe tiếng la hoảng cũng lật đật chạy ra ngoài Khánh Vân tiêu cục trốn luôn.

Phan Tịnh không làm sao được trước cảnh dở khóc dở cười này. Một mình chàng chạy ra sau nhà đào một cái huyệt lớn. Mất chừng hai giờ mới đào xong. Chàng nhặt xác cả thấy đến hơn trăm người bỏ chung xuống đó lấp đất đi.

Phan Tịnh mai táng xong, đứng trước ngôi mả khổng lồ chôn hơn trăm người này lâm râm khấn khứa: - Các người tuy không phải bị ta giết, nhưng cũng vì ta mà oan thác. Dù ta còn một hơi thở cũng phải báo mối thù sâu tựa bể này cho các người...

Chàng đang khấn, bỗng bất thành linh có tiếng cười lạt.

Phan Tịnh nghe rất rõ, nhưng chàng vẫn không nhúc nhích, tựa hồ như không nghe thấy, để âm thầm nhận định phương vị, nơi phát ra tiếng cười đó. Chàng tính rằng mình chỉ nhảy một cái là tới nơi liền ngấm ngấm vận động chân khí để chờ tiếng cười phát ra lần thứ hai, là nhảy phốc đến tìm gặp đối phương.

Quả nhiên lát sau người kia cất tiếng nói: - Thằng lỏi con! Mi đã là một tội nhân của võ lâm, ai gặp cũng có quyền giết người.

Phan Tịnh vẫn không nhúc nhích, nhưng đột nhiên chàng chỉ đầu ngón chân xuống rồi nhảy vọt về phía có người ẩn nấp. Đồng thời chàng la lên: - Mi đừng hòng chạy thoát!

Chuyến này chàng nhảy lẹ quá, nên trông rõ bóng người nấp ở phía sau một cây hoa. Đối với việc tàn sát này rồi đổ tiếng cho mình, chàng cảm hận hung thủ thấu xương, quyết tâm bắt cho kỳ được. Người chàng chưa đến nơi đã phóng chưởng ra. Một luồng chưởng phong như gió bão chụp xuống bóng người kia. Rồi người chàng cũng nhảy phốc tới nơi.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, lại một trận cười lạnh leo vọng lên.

Phan Tịnh vừa hạ mình xuống, lửa giận bốc lên ngàn ngút, chàng quát lớn: - Người đừng hòng chạy thoát! Phan Tịnh này mà không bắt được người thì từ đây quyết không len lỏi vào chốn giang hồ nữa.

Phan Tịnh lại nhảy vào chỗ không. Thật là một điều sỉ nhục lớn cho chàng. Chàng cảm tức không biết đến đâu mà nói.

Người ấy trong bóng tối kia đã đổi phương vị ra chỗ khác, cười khẩy nói: - Tiểu tử! Mi không làm nổi đâu!

Phan Tịnh đưa cặp mắt nhìn chòng chọc về phía phát ra tiếng nói. Chàng tức giận hỏi: - Người là ai? Cả nhà Tổng tiêu đầu trong Khánh Vân tiêu cục, cùng tất cả những người trong bảy mươi hai tiêu cục đến đây có phải do người hạ thủ không?

- Người đã biết rồi sao còn hỏi lại?

Phan Tịnh mặt đầy sát khí hỏi lại: - Ta với người vốn không quen biết, sao người lại vu oan giá họa cho ta?

- Người chưa nhìn thấy ta sao dám bảo là chưa từng quen biết?

Phan Tịnh cứng lưỡi không biết nói sao. Chàng nghĩ thầm: “Thằng cha này kinh công đã đến mực siêu phàm, mình làm thế nào để coi mặt hắn được?” Rồi chàng hỏi bằng giọng khinh miệt: - Nếu người phải là người can đảm thì sao lại không dám xưng tên họ?

- Lúc người sắp chết ta sẽ cho người được như ý.

Bóng đen xẹt qua! Lần này Phan Tịnh nhìn rõ y nhảy ra bức tường vây phía sau hậu viện nhanh như chớp. Loáng cái hắn đã ra khỏi bức tường.

Phan Tịnh vừa phóng chưởng vừa nhảy qua tường quát lên: - Loài ác ôn! Mi chạy đâu cho thoát?

Người chàng còn lơ lửng trên không, chưa hạ xuống đến mặt tường chàng đã điểm chân xuống để nhảy tiếp luôn.

Ngờ đâu Phan Tịnh vừa ra khỏi tường vây, đột nhiên lại nghe thấy một tràng cười khẩy. Chàng giật mình vội nhìn xem ai, thì thấy bảy người ngồi xếp bằng thành hình bán nguyệt. Người nào cũng đeo mặt nạ, mặt xanh răng lồi, đầu bù tóc xoắn, mình mặc áo đen. Chúng ngồi chờ cho Phan Tịnh nhảy vào cạm bẫy.

Bảy người này vừa thấy Phan Tịnh nhảy tới nơi liền sẵn sàng ra tay động thủ ngay.

Hai tay họ đều để trước ngực.

Phan Tịnh biết là trúng kế dụ địch của đối phương, nhưng lúc này cũng không còn cách nào tránh được. Chàng vận hết công lực. Trên đỉnh đầu và trong lòng bàn tay chàng phát hiện một luồng hồng quang mờ mịt. Đó là hiện tượng của Lôi Đình Chưởng đã phát huy đến tột độ.

Đột nhiên chàng thét lớn: - Loài ác ôn! Đón chiêu của ta đây.

Một luồng chưởng phong mãnh liệt cơ hồ chuyển núi lay non phát ra như sấm sét ầm ầm xô tới.

Bọn người mặt quỷ ngồi dưới đất thét lên những tiếng quái gở, đồng thời phóng chưởng ra nghênh địch.

Những tiếng “đùng đùng” vang lên, khiến người nghe phải kinh tâm động phách.

Luồng gió mãnh liệt ào ào như bão táp làm đá chạy cát bay! Những tiếng nổ rền như trời long đất lở vẫn còn tiếp tục.

Bảy người ngồi dưới đất, thì ba người trúng chưởng rú lên khùng khiếp, miệng học máu tươi.

Phan Tịnh cũng rên lên một tiếng. Người chàng còn đang lơ lửng hạ xuống, thì lại bị đánh hất lên cao ba trượng. Mắt chàng hoa lên. Miệng ọc một tiếng rồi cũng phun máu tươi ra, xuýt nữa ngất đi.

Nhưng chàng biết rằng đại địch ở trước mặt, nên phải gắng gượng phấn khởi tinh thần miễn cưỡng vận động chân khí hạ mình xuống thủ thế.

Bảy gã mặt quỷ cũng hét lên: - Gã tiểu tử này công lực kinh người. Chúng ta chạy đi thôi.

Bốn gã chưa bị thương và ba gã bị thương nặng cùng tung mình nhảy ra xa ngoài mấy trượng rồi chạy đi.

Phan Tịnh đứng nhìn bọn họ chạy rồi nổi lên một tràng cười rộ khùng khiếp mà không rượt theo. Nhưng chàng chưa dứt tiếng cười, sắc mặt đã xám ngắt, miệng phun ra hai bùm máu tươi rồi ngồi phệt xuống đất.

36. La Hạo Bại Lộ Chân Tướng

Rồi chàng cười thầm cho bọn mặt quỷ quá sợ công lực mình phải đông tuốt.

Ngờ đâu chàng còn đang ngẫm nghĩ, thì một bóng xanh xẹt tới.

Phan Tịnh giật mình lắm bả: - Thôi thế là xong đời.

Nhưng Phan Tịnh nhận kỹ ra thì người này là La Hạo, con La Siêu. Chàng thở phào một cái nhẹ nhõm, khẽ cất tiếng gọi: - Hạo đệ! Hạo đệ đến vừa khéo.

Ngờ đâu La Hạo vừa hạ mình xuống đã hấp tấp giục chàng: - Tịnh ca! Chạy cho mau!

Phan Tịnh kinh hãi hỏi: - Việc chi vậy?

- Tiểu đệ bảo Tịnh ca chạy đi! Chạy cho mau!

Phan Tịnh bất giác bật lên tiếng cười rồi nói: - Hạo đệ! Có việc chi cấp bách vậy? Sao tiểu huynh lại phải chạy?

La Hạo quay đầu nhìn lại, rồi nảo ruột thở dài dài nói: - Thôi không kịp nữa rồi!

Hai bóng người xẹt tới nhanh như điện chớp. Hai người này là Nhân Kiệt La Siêu và Cái Vương Tử. Hai lão cùng nét mặt xám ngắt, vừa tới nơi đã trợn mắt nhìn Phan Tịnh cơ hồ tóe lửa.

Phan Tịnh vốn là người thông minh, biết ngay là có chuyện gì quan trọng. Chàng cất tiếng nói luôn: - Xin La thúc thúc cùng Chu thúc thúc hãy dẹp lời đình, nghe tiểu điệt giải thích.

Nhân Kiệt cùng Cái Vương Tử cầm giận, cặp mắt tròn xoe.

Nhân Kiệt đột nhiên tiến gần lại dơ tay lên tát bốp bốp vào mặt Phan Tịnh. Má chàng sưng húp lên. Lão vừa tát vừa quát mắng: - Còn gì nữa mà giải thích? Ta phải đánh chết thằng lỏi hung tàn này.

Cái Vương Tử thấy Nhân Kiệt đã động thủ liền đứng yên, nét mặt hầm hầm.

Phan Tịnh loạng choạng, lùi lại hai bước, gương hỏi: - La thúc thúc! Tại sao thúc thúc lại nổi nóng như thế.

Nhân Kiệt lại đá đến “bình” một cái, Phan Tịnh lảo long lóc mấy vòng. Một lúc lâu chàng mới lóp ngóp bò dậy mà không ngồi lên được.

Nhân Kiệt gầm lên: - Không ngờ Phan Khôn lại có đứa con tàn nhẫn đến thế này! Đồ Lương Luân có thù hằn gì với mi mà mi lòng lang dạ thú hạ sát toàn gia? Mi lại còn giết tất cả bao nhiêu người trong các tiêu cục mười ba tỉnh, hai nẻo sông Đại Giang là nghĩa làm sao?

Phan Tịnh cố hết sức lồm cồm ngồi dậy.

Nhân Kiệt cầm hận quá chừng. Toàn thân lão run lên bần bật, miệng sùi bọt trắng thét lên: - La Siêu này ghét kẻ tàn ác như quân thù hằn. Mi gây ra việc thương luân bại lý thì dù có là cha mẹ ta, ta cũng ra tay can thiệp.

Lão càng nói sát khí càng bốc lên ngàn ngạt. Lão vung chưởng lên toan đánh chết Phan Tịnh.

Phan Tịnh kinh hãi quá ngồi trơ ra nhìn lão.

La Hạo đứng bên thấy vậy, kêu rầm lên: - Gia gia! Chớ làm vậy! Phải hỏi rõ đầu đuôi đã chứ!

La Hạo vẫn biết tính cha nóng như lửa, vội bước tới đứng chắn trước mặt Phan Tịnh.

Nhân Kiệt điên tiết lên quát: - Hạo nhi tránh ra!

- Không! Gia gia mới nghe người đi đường bàn tán, chưa lấy gì làm bằng chứng đã nổi nóng. Hài nhi biết Tịnh ca không phải con người tàn ác như thế. Đây nhất định là một sự hiểu lầm.

Cái Vương Tử cười rộ hỏi: - Hiểu lầm ư? Việc gì còn có thể bảo là hiểu lầm. Đẳng này dấu vết Lôi Ẩn Vô tình Chưởng hầy rành rành ra đó, còn hiểu lầm gì nữa?

Nhân Kiệt quát to hơn: - Hạo nhi! Mi có tránh ra không?

- Không! Nếu gia gia đánh chết Tịnh ca thì đánh chết cả hài nhi luôn thể!

Phan Tịnh cực kỳ kinh hãi. Tuy chàng biết La Hạo đã quên mình để chống đỡ cho chàng. Trong lòng chàng vô cùng cảm kích, nhưng chàng đã hết sức chán nản cuộc đời, nên cất giọng thều thào run run nói: - La thúc thúc! Xin thúc thúc hãy dẹp cơn giận. Thúc thúc muốn cho điệt nhi phải chết, điệt nhi cũng chẳng dám sống nữa. Nhưng xin thúc thúc gia hạn cho điệt nhi một tháng. Điệt nhi xin đúng hẹn đến chờ La thúc thúc ở đây để nạp mạng.

Nhân Kiệt cười rộ như người phát điên nói: - Một tháng ư? Trong một tháng trời mi còn gây ra bao nhiêu kiếp nạn cho vô lâm nữa?

La Hạo lớn tiếng năn nỉ: - Gia gia! Nhất định Tịnh ca có chỗ khổ tâm không nói ra được. Gia gia hãy dung tha cho y.

Cái Vương Tử cũng cười rộ nói: - La ca ca! Người ta thường nói nữ nhân ngoại tộc quả là đúng lắm.

Phan Tịnh giật nảy mình nghĩ thầm: “Hạo đệ là con gái ư? Sao Chu thúc thúc lại bảo y là nữ nhân? Nếu vậy kỳ thật.”

Nhân Kiệt vẫn chưa nguôi giận chút nào. Lão gầm lên: - Hạo nhi! Nếu mi không tránh ra, ta đập chết luôn cả mi nữa. Nó đã gây nên tội ác ngập trời, thì dù nó có là lang quân của mi, ta cũng không thể tha thứ được.

La Hạo vốn là thân gái. Lúc này nàng bị Cái Vương Tử cùng Nhân Kiệt phát giác ra tâm tình của mình, nàng xấu hổ và kích động vô cùng, tung mình nhảy ra ngoài ba trượng kêu thét lên: - Chu thúc thúc và gia gia cứ giết y đi! Hài nhi cùng y đã có điều giao kết làm anh em thề cùng sống chết. Gia gia giết y tức là giết luôn cả hài nhi nữa.

Rồi nàng bưng mặt khóc hu hu. Nhân Kiệt không biết làm thế nào. Phan Tịnh có tội chết đã đành, nhưng lại làm hại luôn cả tính mạng con gái mình thì lão không đành lòng. Lão chần chờ không dám hạ thủ nữa.

Trong lòng lão một bên là nghĩa khí vô lâm, một bên là mối thâm tình phụ tử, xung đột nhau ở trong đầu óc lão. Lão không biết có nên hủy hoại luôn con mình để cứu vãn mối hại lớn cho vô lâm, hay là buông tha Phan Tịnh để con gái mình khỏi chết? Lão bối rối quá, chỉ biết thét rầm lên chứ không biết làm thế nào? Đột nhiên lão ngửa mặt lên trời cười rộ nói: - La Siêu! La Siêu! Người tự xưng Nhân Kiệt thiệt là uổng.

Tiếng cười của lão gào lên biến ra tiếng khóc, nước mắt tuôn ra đầm đìa. Rồi đột nhiên gơ hai tay lên toan đập xuống đầu Phan Tịnh. La Hạo kêu thét lên rồi ngất đi.

Phan Tịnh cũng tự cho là mình không thoát chết rồi. Chàng nhắm mắt khoanh tay ngồi đợi tử thần đến rước đi.

Giữa lúc tính mệnh chàng như ngàn cân treo đầu sợi tóc thì có tiếng người quát: - Không được!

Một bóng người lơ lửng trên không xẹt tới, vung chưởng ra đón đỡ chưởng lực của La Siêu. La Siêu cảm thấy một luồng kinh lực nặng nề như núi xô về phía mình. Lão loạng choạng lùi lại đến bảy tám bước mới đứng vững Phan Tịnh vừa mở mắt ra không khỏi kinh hãi la hoảng: - Lại là người đẩy ư?

Bóng đen hạ mình xuống là một thiếu nữ che mặt, giống hệt như thiếu nữ che mặt mà chàng đã gặp trong phạm điểm.

Thiếu nữ che mặt cười lật hỏi lại: - Chính là ta thì sao?

- Tại sao người lại cứu ta?

- Ta thích thế.

Nhân Kiệt bị chưởng lực nàng hất lùi lại tám bước. Lão cùng Cái Vương Tử không khỏi kinh hãi tức giận quát hỏi: - Con tiện tì kia! Mi là ai?

Thiếu nữ che mặt quay lại nhìn hai lão rồi hỏi lại: - Sao hai người lại muốn đánh chết y?

Cái Vương Tử lớn tiếng đáp: - Không việc gì đến mi.

Thiếu nữ che mặt cười lật hỏi lại: - Thế thì việc gì đến người?

Nhân Kiệt tuy bị hất lùi nhưng chưa bị thương, liền tiến gần lại, ngưng tụ hết sức bình sinh phóng hai chưởng đánh ra. Thiếu nữ che mặt quát lên: - Người thật không biết tự lượng!

Nàng cũng vung chưởng phản kích. Nhân Kiệt lại phải lùi đến tám bước và vẫn không đứng vững, phải ngồi phệt xuống.

Cái Vương Tử có mối thâm giao với Nhân Kiệt. Lão tức giận thét lên rồi vung chưởng đánh ra.

Thiếu nữ che mặt cũng phóng chưởng đánh lại, đồng thời quát lên: - Lão ăn xin kia! Sao không đi kiếm cơm mà ăn lại còn can thiệp vào việc của người ta.

Công lực thiếu nữ che mặt thâm hậu vô cùng, khiến cho Nhân Kiệt cùng Cái Vương Tử phải kinh hãi không dám tấn công tiếp. Tuy hai lão cực kỳ căm phẫn nhưng biết thiếu nữ này cao hơn mình nhiều. Không sao được, lão chỉ nghiêng răng ken két.

Thiếu nữ che mặt cười mát hỏi: - Hai lão già vô vị kia! Còn chưa chịu phục ư?

Nhân Kiệt cùng Cái Vương Tử ngồi trợn mắt lên, hằm hằm nhìn thiếu nữ che mặt.

Thiếu nữ che mặt bật cười hỏi: - Hai người chưa bị thương mà còn ngồi ăn vạ hay sao?

Cái Vương Tử cùng Nhân Kiệt ngấm ngấm vận khí thử xem, quả nhiên chưa bị thương chút nào. Hai lão then quá, đứng phắt dậy nhảy xổ vào thiếu nữ.

Thiếu nữ nổi lên một tràng cười rồi hỏi: - Hai lão già! Các người thật không biết điều. Ta nể các người cao niên đã nhẹ đòn cho. Thế mà hai người còn muốn hiệp lực đánh ta. Sao không biết xấu mặt?

Nhân Kiệt cùng Cái Vương Tử nổi lên một tràng cười rộ. Nhưng đây là lần đầu mà hai lão bị một phen hổ then và tức giận vô cùng. Tiếng cười của hai lão còn đau đớn hơn là tiếng khóc. Hai lão không nghĩ gì đến chuyện sống chết nữa.

Dứt tiếng cười, hai lão biến sắc quát lên: - Đón chưởng đây!

Hai người hợp sức phóng chưởng đánh vào thiếu nữ che mặt.

Thiếu nữ đứng chắn trước người Phan Tịnh thấy chưởng phong tràn lại như sóng xô. Nàng không né tránh, đứng yên để che cho Phan Tịnh khỏi bị chưởng đánh trúng.

Nàng chỉ hạ thấp mình xuống và không dám coi thường, từ từ phóng chưởng ra chống lại.

Bấy giờ Phan Tịnh lại lên tiếng: - Sau một tháng nữa, hai vị chờ tiểu diệt ở đây. La thúc thúc cùng Chu thúc thúc! Tuy hai vị ghét kẻ hung dữ như kẻ thù, nhưng không xét cho ra sự thực, không để cho tiểu diệt giải thích, thì hai vị thiệt là lắm to!

Chàng nói xong trở gót đi ngay.

Bỗng nghe phía sau có tiếng Nhân Kiệt và Cái Vương Tử la hét ầm ầm, hòa lẫn với tiếng cười sang sảng của thiếu nữ che mặt. Nàng nói: - Nếu hai người chưa chịu thì sao không đánh nữa đi.

Phan Tịnh tuy biết thiếu nữ công lực cao thâm vô cùng, nhưng cũng không muốn cho nàng chiến đấu với hai người nữa. Chàng quay lại nhà sảnh đường rồi dời khỏi tiêu cục.

Giữa lúc chàng bước chân ra cửa, thì có tiếng La Hạo kêu gọi một cách rất bí hiểm: - Tịnh ca ca! Hãy chờ tiểu muội đã.

Phan Tịnh dừng bước quay lại nhìn nàng.

Lúc này chàng đã biết La Hạo là gái rồi. Chàng ngơ ngẩn nhìn, không biết nói thế nào cho phải.

La Hạo chạy đến trước mặt Phan Tịnh nhoẽn miệng cười nói: - Tịnh ca ca! Bây giờ chúng ta đi thôi.

Phan Tịnh vẫn chẳng biết nói sao. Từ khi chàng làm phò mã, rồi lại gặp mấy cô gái nữa ràng buộc tình cảm. Bây giờ chàng lại thấy La Hạo cũng tỏ ý yêu mình thì lại càng thất vọng vô cùng.

La Hạo dường như nhìn rõ tâm lý chàng liền hỏi: - Tịnh ca ca! Ca ca có giận tiểu muội không?

- Làm sao mà giận?

- Vì tiểu muội đã lừa dối ca ca. Thực ra gia gia rất mong sinh con trai, không ngờ lại sinh ra tiểu muội là gái, nên ngay từ thuở nhỏ đã để tiểu muội ăn mặc nam trang.

Phan Tịnh lắc đầu hỏi: - Bất tất phải giải thích nữa! Bây giờ Hạo đệ định đi đâu?

- Tịnh ca ca! Ca ca đi đâu tiểu muội cũng đi theo.

Phan Tịnh đầu óc bối rối, chàng tự hỏi: “Lại thêm một phen thiếu nữ đòi theo mình, biết làm thế nào bây giờ?” Chàng liền tìm cách chối từ, đáp: - Đi chuyển này nguy hiểm vô cùng! Hạo muội theo ta làm chi?

Thực ra chàng cũng chẳng biết sẽ gặp nguy hiểm hay không. Sở dĩ chàng nói vậy là để La Hạo phát ngán mà rút lui.

La Hạo vội đáp: - Tịnh ca! ý kiến Tịnh ca tiểu muội biết rồi! Càng gặp nguy hiểm bao nhiêu, tiểu muội lại càng cần đi bấy nhiêu! Vì tiểu muội biết rằng có rất nhiều người ở trong bóng tối ngấm ngấm ám hại Tịnh ca.

Phan Tịnh trong lòng chán ngán, lẩm bẩm một mình: “Lại đi vào vết xe cũ như Nô muội rồi.”

Chàng khẽ hỏi: - Hạo đệ! Hạo đệ không quay lại xem gia thế nào ư?

Chàng vẫn kêu nàng bằng Hạo đệ chứ chưa chịu đổi cách xưng hô.

La Hạo lắc đầu đáp: - Không cần, thiếu nữ che mặt kia không có ác ý hại gia gia. Người tất chẳng bị thương đâu. Còn Tịnh ca thì hiện giờ bị thương nặng lắm đấy. Trước hết phải tìm vào nơi nào chữa thương đã.

Nàng nói tới đây, thì văng vẳng nghe tiếng thiếu nữ cười khanh khách nói với La Siêu và Cái Vương Tử: - Nếu hai vị còn chưa chịu phục, thì bản cô nương cũng không thể bồi tiếp được nữa. Hai vị thử nhìn coi: họ đã đi cả rồi. Chúng ta còn đánh nhau làm chi nữa. Ta phải đi tìm họ đây.

La Hạo nghe thấy, đột nhiên mắt sáng rực lên nhìn Phan Tịnh, Phan Tịnh chẳng cần suy nghĩ gì nữa nói ngay: - Ta không muốn gặp cô nương nữa.

Nét mặt La Hạo ra chiều hoan hỉ, dắt Phan Tịnh lùi vào trong tiêu cục rồi kéo chàng ẩn vào một gian phòng nhỏ.

La Hạo nguyên là một cô gái giả hoạt nhiều mưu trí, giả tử là người khác đã đóng cửa phòng lại. Nhưng nàng thì trái lại, vẫn mở rộng cửa phòng để cho không ai ngờ bên trong còn có người ẩn nấp.

Giữa lúc ấy phía ngoài có tiếng chân người bước vào tiêu cục.

La Hạo khẽ bảo Phan Tịnh: - Tịnh ca! Đừng có lên tiếng. Chỉ lát nữa là cô ta đi khỏi. Nhưng cô ta là ai vậy? Tiểu muội chưa từng nghe Tịnh ca bảo có người bạn như cô bao giờ.

Phan Tịnh nở một nụ cười bên lên lắc đầu.

Chờ cho tiếng bước chân đi xa, chàng mới thở dài đáp: - Trời ơi! Ta cũng chẳng biết nàng là ai? Ta gặp cả thấy ba cô gái che mặt bằng tấm khăn đen và họ ăn mặc giống nhau như hệt. Lần này chắc không phải hai cô đã gặp trước.

- Ô! Vậy thì trên chốn giang hồ mới có thêm một tổ chức bí mật của những thiếu nữ áo đen che mặt.

Phan Tịnh gật đầu đáp: - Có thể thế lắm!

La Hạo quả là người tinh tế. Nàng lại hỏi: - Vừa rồi nàng cùng gia gia tử đấu, Tịnh ca có nhận ra gốc tích võ công nàng không?

- Tiểu huynh không nhận ra được. Nhưng nếu ta không bị thương thì quyết chẳng sợ nàng.

- Phải rồi! Bây giờ Tịnh ca trị thương đi! Tiểu muội trông nom cho.

Phan Tịnh gật đầu, rồi ngồi nhắm mắt vận khí điều dưỡng. Một lúc sau, trên đỉnh đầu chàng tiết ra một luồng bạch khí. La Hạo không dám sơ xuất, vẫn canh giữ cửa phòng.

Nhưng một lúc sau, La Hạo đột nhiên lại nghe có tiếng chân người rầm rộ tiến vào tiêu cục.

Nàng vô cùng hoang mang, len lén thò đầu nhìn ra ngoài, thì thấy đến hai chục người trời võ lâm ngang nhiên từ ngoài tiến vào. Người đi đầu là một lão già trạc tuổi sáu mươi, nhưng thân thể to lớn. Chòm râu dưới cằm đã bạc phơ rủ xuống trước ngực. Nét mặt lão ra chiều giận dữ và có vẻ là một thần dũng.

Những người đi sau lão số đông là những đại hán đứng tuổi, gò má nhô cao. Nàng vừa trông đã biết ngay họ toàn là những tay nội công ghê gớm.

Bọn hai mươi người này mặt đầy sương gió, dường như họ từ xa đến đây.

Đoàn người đi thẳng vào sảnh đường.

Lão già đi trước trầm giọng quát: - Phan Tịnh tiểu tử! Nghe nói mi còn ở đây. Nếu mi có phải là một tay hảo hán thì xuất hiện đi thôi. Mã Bá Lý đã đến đây, chẳng có lý nào lại bỏ đi ngay.

Bọn đại hán trung niên cũng trầm giọng quát: - Tiểu tử! Nếu mi còn rụt đầu rụt cổ như con rùa thì sao gọi là hảo hán? Mau ra tử thí để so tài cao thấp với bằng hữu Tổng tiêu đầu Đỗ Lương Luân của Khánh Vân tiêu cục.

La Hạo chắc bọn này đều là bạn hữu của Tổng tiêu đầu Đỗ Lương Luân của Khánh Vân tiêu cục. Nàng quay lại nhìn, thì đỉnh đầu Phan Tịnh đang lúc bạch khí bốc lên rất mạnh.

Ngờ đâu giữa lúc này vắng vắng có tiếng đàn “tình tang”, không biết từ phương nào vọng lại.

Tiếng đàn vừa lọt tai, La Hạo đột nhiên cảm thấy có điều khác lạ. Tiếng đàn chẳng khác một nắm kim nhọn đâm vào khắp mình, đau đớn rất là khó chịu. Đồng thời nàng cảm thấy chân khí trong người nhột nhạo cả lên, kinh hãi vô cùng.

Đoàn người vừa đến đường như cũng khó chịu về tiếng đàn. Gã nào cũng biến sắc.

Đầu tiên là lão Mã Bá Lý, há miệng cười rộ nói: - Tiểu tử! Mi định dùng tà công dị thuật gì đó? Sao còn chưa lộ mặt ra?

Trong sảnh đường không có tiếng người đáp lại.

Mã Bá Lý lại lớn tiếng quát: - Tiến vào đi.

Cả hai mươi người sùng sức đi vào.

Tiếng đàn đột nhiên biến thành gắt gỏng. Điệu đàn cao vút lên.

La Hạo sắc mặt hồng hào biến dần thành trắng bợt, cơ hồ chống không nổi tiếng đàn quái dị này. Nàng nhìn lại Phan Tịnh thấy trán chàng mồ hôi toát ra nhỏ xuống.

La Hạo vận động chân khí để chống lại với tiếng đàn một mặt nàng lấy tấm khăn tay ở trong bọc ra để lau mồ hôi trán cho Phan Tịnh.

Luồng bạch khí trên đầu Phan Tịnh đã từ từ nhạt dần.

Bọn người tiến vào trong sảnh đường la hét om sòm. Chắc là bọn chúng đang cố chống lại tiếng đàn.

La Hạo chỉ chống chọi được một lúc, rồi cảm thấy không thể chịu được nữa. Nàng từ từ ngồi xuống vận khí để che đỡ tâm thần.

Tiếng la hét trong sảnh đường của hai mươi mấy người mỗi lúc một yếu dần.

Phan Tịnh bỗng mở mắt ra. Trên môi chàng thoáng lộ một nụ cười đau khổ, rồi lại nhắm mắt ngồi yên.

Tiếng đàn bỗng nhiên đang bỗng hạ xuống trầm, khiến cho người nghe phải say sưa và trong lòng thấy êm dịu. Bất giác trên miệng Phan Tịnh lộ ra một nụ cười, nét mặt chàng tựa hồ yên tĩnh lại.

Phan Tịnh mở mắt ra lần thứ hai. Lần này cặp mắt chàng ra chiều kinh hãi. Chàng muốn gắng gượng đứng lên nhưng không đủ sức.

La Hạo toàn thân mềm như bún. Nhưng nàng còn có khí lực đứng lên được.

Phan Tịnh mở cặp mắt lao láo ra mà nhìn. Sau một lúc điều dưỡng, chàng thấy chân khí trong người đã lưu thông. Giả tí điều dưỡng thêm được một lúc nữa thì chàng có thể hết thương. Ngờ đâu giữa lúc tối hậu, tiếng đàn chợt nổi lên khiến cho chân khí trong người chàng bị đình trệ. Chàng cảm tức giận răng ken két mà không biết làm thế nào được.

Giữa lúc ấy, bất thình lình một tiếng hú cao vút đến tầng mây vọng lại.

Tiếng hú kéo dài giây lát rồi biến thành một chuỗi thanh âm quái dị.

Phan Tịnh cảm thấy tâm thần dễ chịu hơn nhiều. Chàng biết là thanh âm này tuy quái lạ nhưng chính nó đã chống đối lại tiếng đàn. Khi nào chàng chịu bỏ qua khắc thời gian quý báu này? Chàng vội nhắm mắt vận động chân khí cho phục hồi nguyên vị.

Tiếng hú quái dị kéo dài một lúc rồi nhỏ dần đi.

Phan Tịnh ruột nóng như lửa đốt. Trong thâm tâm chàng muốn la lên: “Thanh âm kia sao đã vội hạ thấp xuống? Nếu dừng lại thì nguy to.”

Thanh âm quái dị tiếp tục nhỏ dần lại. Nhưng đột nhiên lại một tiếng hú khác tiếp theo. Tiếng hú này từ huyết Đan điền phát ra, chân khí dào dạt đã giúp cho thanh âm trước lại nổi lên mạnh mẽ.

Phan Tịnh đột nhiên thét lên một tiếng. Luồng bạch khí trên đỉnh đầu chàng thu lại. Chàng đứng phắt dậy, hú lên một tràng dài.

Phan Tịnh hú luôn ba hồi rồi bảo La Hạo: - Hạo đệ! Hãy chờ ta.

Chàng toan bước ra khỏi phòng thì đột nhiên la lên: - Chúng đây rồi.

Chàng dí đầu ngón chân xuống đất nhảy vọt về phía sảnh đường trong tiêu cục.

Người chàng chưa tới nơi. Xa xa đã thấy mấy người đeo mặt quỷ hốt hoảng trốn chạy.

Chàng cảm hận gầm lên: - Quân ác tặc kia! Trốn đâu cho thoát?

Rồi tung người nhảy vào tại điện. Lôi Đình Chưởng nổ lên ầm ầm đánh vào bọn người mặt quỷ không cho chạy trốn. Nhưng khinh công bọn này rất mực cao cường.

Người chúng lấp lánh tránh khỏi luồng chưởng lực của Phan Tịnh, đồng thời quay vòng trở lại ba bước.

Chúng giơ hai chưởng lên, bất thành linh phóng ra có đến chín chưởng một lúc.

Chưởng phong rít lên ầm ầm, đẩy Phan Tịnh lùi lại năm bước, cơ hồ không kịp phản kích.

Bọn người mặt quỷ này tựa hồ như muốn liều mạng. Chín chưởng phong phóng ra rồi. Chúng lại giơ tay lên thì có ba chấm sáng như sao bắn ra.

Phan Tịnh sợ ám khí của đối phương có thuốc độc liền lạng người đi để tránh.

Giữa lúc ấy, một tên mặt quỷ nổi lên một tràng cười rộ. Tiếng cười như cú vọ kêu gào. Gã điểm chân xuống đất rồi nhảy vọt ra ngoài sảnh đường. Gã nhảy đến lần thứ hai, thì ra đến cổng lớn. Phan Tịnh tức quá nghiêng răng ken két gầm lên: - Quân ác ôn! Mi chạy được ư?

Chàng tung mình đuổi theo.

Gã mặt quỷ quả khinh công tuyệt thế. Mỗi cái phóng người lại xa ra mười trượng.

Tiếng cười rộ vang lên trên không, gã đặt chân xuống đất bằng mình đi như một con chim khổng lồ, nhảy vọt ra ngoài đường đi vào trong thành.

Phan Tịnh đuổi theo đến giữa đường phố lớn mà chẳng thấy người mặt quỷ đâu nữa. Trước tiêu cục cũng không một bóng người.

Chàng tức mình, dậm chân nói: - Thằng mặt quỷ! Phan Tịnh này mà không tìm được bọn mi, thì thề chẳng làm người.

Chàng không dám dừng lâu, vì sợ trong tiêu cục lại xảy ra biến cố, lại hấp tấp chạy trở vào.

Vừa vào đến sảnh đường, Phan Tịnh kinh hãi thộn mặt ra, mắt chàng chợt thấy một giòng máu. Chàng la lên: - Hồng rồi! Chậm mất một bước rồi!

Chàng thấy hơn hai chục người cũng bị chết đứng như kiểu hơn trăm người trong Khánh Vân tiêu cục trước đây bị giết, có điều những người này chưa bị cắt đầu đem đi.

Trước ngực người nào cũng còn vết chưởng in rành rành và nét mặt người bị nạn, ai cũng thản nhiên không hề phát lộ vẻ đau đớn.

Chàng thộn mặt ra một lúc, rồi đột nhiên la hoảng: - Chắc lại bọn Thất Tuyệt Giáo đây!

Chàng sức nhớ ra điều gì, miêng lẩm bẩm: - Hồng rồi! Chàng nhảy vọt ra hậu viện, thì tuyệt không thấy bóng người. Lòng đau như cắt chàng nghĩ thầm: “Thanh âm quái dị vừa rồi đúng là môn Hồi Hồi Cửu Chuyển bí mật của phe Thất Tuyệt giáo. Chắc La thúc thúc phát ra tiếng hú đầu tiên, rồi sau Chu thúc thúc cũng hú lên trợ lực. Nhưng bây giờ các người đâu cả rồi?” Chàng tìm khắp hậu viện, chẳng thấy La Hạo đâu cả. Tầm lòng bị phần lại càng sôi sục.

Thốt nhiên, từ một trái núi non bộ phía sau viện có tiếng người rên ư ử.

Phan Tịnh lần theo tiếng người tìm đến. Nhưng chàng tìm khắp khu giả sơn này vẫn chẳng thấy bóng một ai, mà rõ ràng tiếng rên từ trái núi này vọng ra.

Đột nhiên Phan Tịnh phát giác dưới chân hòn giả sơn có một cái động nhỏ. Tiếng rên đúng ở trong huyệt động này truyền ra. Nhưng cửa động có một phiến đá lớn đóng lại.

Phan Tịnh không khỏi ngấm ngấm kinh hãi. Chàng chẳng hiểu vụ này ra sao nữa.

37. Miếu Được Vương Hào Kiệt Lâm Ngụy

Lúc này Phan Tịnh đã bình phục, chàng vận động chân lực đẩy tấm đá lấp cửa động sang bên. Ánh sáng chiếu vào trong động, chàng nhìn rõ người bên trong chính là Nhân Kiệt La Siêu và Cái Vương Tử. Hai lão ngồi xếp bằng, sắc mặt lợt lạt. Xem thế đủ biết công lực người đánh đàn thật là ghê gớm.

Phan Tịnh khê cất tiếng gọi: - La thúc thúc! Chu thúc thúc!

Nhân Kiệt cùng Cái Vương Tử hé mắt ra, nhưng vẫn nhìn Phan Tịnh bằng con mắt hằm hằm.

Phan Tịnh hỏi: - La thúc thúc cùng Chu thúc thúc vẫn bình yên chứ?

Nhân Kiệt cùng Cái Vương Tử đằng hắng một tiếng, rồi từ từ đứng dậy. Cái Vương Tử hẳn học nói: - Tiểu tử! Mi còn dám vác mặt đến đây ư?

Phan Tịnh vẻ mặt trang nghiêm, thông tay hỏi: - Hai vị thúc thúc có muốn theo tiểu đệ đi coi cho rõ tình hình không?

Nhân Kiệt cùng Cái Vương Tử hai mắt nhìn Phan Tịnh chăm chăm.

Phan Tịnh lại nói tiếp: - Hơn một trăm tính mạng tại Khánh Vân tiêu cục không phải do tiểu đệ hạ sát đâu. Bữa nay đã đủ tang chứng rồi. Vụ đó được trả bằng hai mươi mấy mạng người!

Nhân Kiệt mặt lạnh như tiền, vẫn chưa hết nghi ngờ hỏi: - Có thực thế không?

- Tiểu đệ trước nay không hề nói dối ai bao giờ.

Nhân Kiệt đưa mắt nhìn Cái Vương Tử, từ từ đứng lên. Nhưng cả hai người vẫn ra chiều miễn cưỡng. Sắc mặt chưa khôi phục lại được như cũ.

Chàng khê nói: - Dường như hai vị thúc thúc bị thương khá nặng thì phải?

Nhân Kiệt hững hờ đáp: - Đừng có rườm lời!

Phan Tịnh thấy lão vẫn còn tức, nên cũng không nói gì nữa. Chàng liền đi về phía nhà đại sảnh trong Khánh Vân tiêu cục. Lòng buồn rười rượi, chàng nghĩ thầm: “La thúc thúc cùng Chu thúc thúc đã tin lời đồn đãi mà không chịu nhận xét thực hư! Trên chốn giang hồ toàn là những việc giả dối lừa bịp. Rồi đây còn xảy ra thiếu chi vụ tương tự, không biết mình sẽ giải thích thế nào cho hai vị rõ được.”

Chàng vừa nghĩ vừa chân bước lẹ hơn. Chỉ trong khoảnh khắc đã tới nhà đại sảnh.

Hai chục xác chết, trước ngực còn vết cháy đen.

Nhân Kiệt La Siêu cùng Cái Vương Tử vừa ngó thấy râu tóc đứng đững cả lên.

Cái Vương Tử lớn tiếng quát hỏi: - Tiểu tử! Đây cũng là “kiệt tác” của mi chứ còn ai vào đây?

Phan Tịnh tức mình không nhịn được, hỏi lại: - Thế ra tiểu đệ đánh chết bọn họ rồi lại dẫn hai vị đến xem ư?

Nhân Kiệt La Siêu lạnh lùng đáp: - Còn ai lạ gì mi ý mình thông minh hơn người? Biết đâu đây chẳng là mi khéo đóng kịch? Được lắm! Bây giờ mi lấy gì chứng minh vụ này không phải tự tay mi gây ra? Chẳng lẽ những phát cuồng Lôi Ẩn Vô Tình đặc biệt kia người ta cũng giả tạo được sao?

Phan Tịnh tức quá, chàng lại bật lên tiếng cười đáp: - Hai vị thúc thúc! Tiểu điệt cả gan xin hỏi một lời: Hai vị thúc thúc vào ẩn mình trong thạch động dưới tòa giả sơn, rồi tự mình lại đóng cửa động chẳng?

Hai lão hơi đỏ mặt lên nói lảng: - Không hiểu tiếng đàn từ đâu vọng lại mà ghê gớm quá!

- Ô! Vậy thì đúng rồi! Hai vị thử nhìn kỹ lại vẻ mặt hai mươi mấy xác chết kia có ai ra chiều khùng khiếp mà chết không?

Hai lão đảo mắt nhìn kỹ lại một lượt, quả nhiên mặt xác chết nào cũng tươi tỉnh, tựa hồ như họ chết trong bình thân. Nhưng hai lão chưa nghĩ tới tại sao Phan Tịnh lại hỏi vậy, liền hỏi lại: - Mi hỏi câu này là có ý gì?

Phan Tịnh trời Khanh khách đáp: - Bọn họ chết về tiếng đàn, nên vẻ mặt vẫn hòa vui. Còn vết xém trên ngực là lúc chết rồi hung thủ mới giả tạo ra. Nếu họ chết về Lôi Ẩn Vô Tình Chương thì ruột gan bên trong phải tan nát. Hai vị thúc thúc thử kiểm nhận lại coi có đúng thể không?

Cái Vương Tử nhìn Phan Tịnh trừng trừng, rồi xoay mình đến xem xét thương thể các tử thi.

Phan Tịnh biết rằng nỗi oan của mình có cơ giả tở, chàng nhớ tới lúc hai lão hồ đồ toan đánh chết mình thì bụng bảo dạ: “Hai vị này ban nãy đã không tin mình, bây giờ phải để hai vị bẽ bàng một lúc cho bổ tức.”

Nghĩ vậy, chàng xịu mặt xuống lạnh lùng nói: - Hai vị thúc thúc đã không tin tiểu điệt, suýt nữa tiểu điệt lâm vào tình trạng vô phương giải thích. Hạo muội ở trong phòng phía đông, vậy hai vị đến đó mà tìm y. Tiểu điệt xin cáo từ thôi.

Chàng nói xong không chờ hai người đáp lại, chàng trở gót băng mình đi luôn.

Loáng cái đã ra khỏi Khánh Vân tiêu cục.

Phía sau tiếng Cái Vương Tử cười hô hô như tiếng khóc. Lão lớn tiếng gọi: - Phan Tịnh! Vụ này người mắc tiếng oan rồi! Nhưng người nhớ rằng Chu thúc thúc của người sẽ bị trừng phạt.

Phan Tịnh nghe lão nói không khỏi giật mình. Nhưng chàng bỏ mặc kẻ lão, vì việc quan hệ trước mắt là phải tìm cho ra thủ phạm. Vả còn một ngày nữa, chàng lại phải đến phó ước ở miếu Nhạc Vương với người đàn bà che mặt bằng tấm khăn đen.

La Hạo là một cô gái cũng khiến Phan Tịnh phải ngấm ngầm băn khoăn. Chàng tự nhủ: “Từ nay mình phải lánh xa nàng đi là hơn. Tình Hoa công chúa cùng Ngọc Nô đã khiến cho mình khó xử lắm rồi. Bây giờ mình còn mua náo chuốc sầu làm chi?” Tuy chàng nghĩ vậy, nhưng lại nhớ tới việc La Hạo quên mình giúp chàng, khiến chàng cảm thấy không thể phụ bạc với nàng được.

Phan Tịnh đầu óc băng khuâng ra khỏi ngoại thành Yên Minh, chàng từ từ cất bước trên đường quan đạo. Bỗng chàng sờ thấy tấm Nhật Nguyệt Lệnh ở trong bọc, tinh thần lại phấn chấn. Chàng lẩm bẩm: - Tiếng đàn kia đã hạ sát hơn trăm mạng người tại Khánh Vân tiêu cục. Bây giờ chắc tên ác ma đó cũng chưa đi xa. Bữa nay mình không có công việc gì, thử lục tìm xem, có thấy tông tích gì không.

Nghĩ vậy rồi chàng thi triển khinh công tuyệt đỉnh chạy nhanh như bay. Người thường chỉ thấy bóng chàng lấp loáng, vụt một cái là mất tích.

Ngờ đâu thân pháp chàng đã nhanh như điện chớp lại còn có một bóng người mau lẹ hơn, từ mé bên vọt qua. Phan Tịnh giật mình dừng bước quát lớn: - Ai?

Bóng người này xẹt qua bên vai chàng, mà chàng không kịp nhìn rõ mặt. Chàng nao núng trong lòng lẩm bẩm: - Người này khinh công mau lẹ không biết đến đâu mà lường.

Phan Tịnh còn đang ngấm nghĩ, chợt thấy trước ngực mình có treo một mảnh giấy, đúng là do người vừa xẹt qua mắc vào.

Chàng phát ón nghĩ thầm: “Ghê thật! Nếu người này là kẻ thù, thì mình khó lòng địch nổi y.”

Chàng cầm lấy tờ giấy coi thì thấy viết: “Đi mau đến Uyển Bình, Phòng Sơn, Lai Thủy, Tân Thành, tiến về phía Nam để cứu viện cho những tiêu cục nơi này. Và phải đi thực mau kẻo không kịp!”

Phan Tịnh kinh hãi tự hỏi: “Người này là ai? Sao viết như mà không đề danh? Vụ này có hai trường hợp, một là quả sự thật như vậy, hai là kẻ thù nghịch dùng kế dẫn dụ mình vào cạm bẫy.”

Chàng nghĩ vậy rồi lẩm bẩm: - Bất luận sự thực hay là ngụy kế, mình cũng cứ đi coi cho rõ chân giả.

Lát sau chàng lại chạy vào thành Yên Minh đến tòa Dực Vương Miếu. Chàng tính rằng nếu mình đi theo lời chỉ thị của người vừa rồi, thì không thể đúng ước hẹn với người đàn bà che mặt được. Chàng liền viết vào một mảnh giấy mấy giòong chữ: “Ta còn việc khác gấp hơn, không thể y hẹn được. Sau này sẽ gặp.

Dưới đề danh: Thiên Đình sứ giả.”

Chàng chạy tới Dực Vương Miếu thấy cửa miếu khép hờ, liền ngang nhiên đi thẳng vào.

Dực Vương Miếu là tòa miếu bỏ hoang, dột nát và đầy bụi bặm. Phan Tịnh bước vào đến trước điện, đặt mảnh giấy vào lò hương rồi toan trở gót đi ra, thì bất thành linh có tiếng cười vọng lại nói: - Phan Tịnh! Người thật lớn mật, dám vào đây dò thám!

Phan Tịnh đảo mắt nhìn quanh, nhưng chẳng thấy bóng một ai. Chàng cất tiếng ngạo nghễ hỏi: - Người có phải là người đàn bà che mặt không? Bản sứ giả đến đây không phải để dò thám gì đâu.

- Vậy người đến đây làm chi?

- Bản sứ giả còn có việc gấp, tối nay không thể phó ước được, nên vào báo tin để người khỏi chờ đợi.

Trong điện lại vang lên một tràng cười khanh khách, nói: - Phan Tịnh! Người đã vào đây thì đừng hòng ra khỏi nữa!

Phan Tịnh cười rộ nói: - Người nói khoác mà không biết thẹn, kẻ nào ngăn cản được bản sứ giả?

- Người không tin?

- Ai mà tin được lời láo khoét ấy!

Chàng vừa dứt lời, đột nhiên trong điện nổi lên một cơn gió lốc. Phan Tịnh cả kinh quát lớn: - Người dám.

Chàng vùng chưởng đánh ra đến “sầm” một tiếng, rung chuyển cả tòa điện. Nhưng chẳng thấy bóng người đâu.

Bỗng “bốp bốp” hai tiếng, má chàng bị hai cái tát hầy còn rõ vết ngón tay. Chàng loạn choạng lùi lại ba bước.

Phan Tịnh lửa giận bốc lên ngàn ngút, quát tháo như điên cuồng: - Con tiện nhân kia! Mi có giỏi thì ra đây! Bản sứ giả sẽ đập tan xác mi thành tro bụi.

Mặt chàng sát khí đằng đằng, mặt lộ tia sáng hung dữ, nhưng nhìn khắp mọi xó xỉnh mà tuyệt không thấy bóng người.

Phan Tịnh bất giác trong lòng xao xuyến tự hỏi: “Công lực mình hiện nay đến Thất Tuyệt giáo chủ còn không địch nổi. Con mụ này là ai mà ghê gớm thế? Nó tát mình hai chiếc mà mình không kịp nhìn thấy bóng nó, há chẳng lạ lắm ư?” Chàng nén cơn giận xuống, định thần lại, rồi bình tĩnh hỏi: - Đây cô gái che mặt! Ta có điều chưa hiểu, muốn hỏi cô?

- Người cứ hỏi đi!

- Phan Tịnh này cùng bọn đàn bà che mặt các người chưa từng quen biết, lại không thù oán. Sao các người tính chuyện khó dễ với ta mãi thế?

- Cái đó ta cũng không hiểu. Bọn ta chỉ biết vâng lệnh sư phụ mà thi hành.

Phan Tịnh sửng sốt hỏi: - Sư phụ bọn người là ai?

- Chẳng bao lâu nữa người sẽ được thấy sư phụ bọn ta.

- Vậy bây giờ ta đi đây! Nhưng ta muốn hỏi ngươi có thù gì với ta?

- Hừ! Ngươi không muốn gặp sư phụ ta ư? Cái đó không quan trọng, đối với ngươi, ta còn có việc nữa chưa xong.

- Việc gì?

- Bắt ngươi treo lên đánh một trận.

Phan Tịnh nghe nói lại cười rộ hỏi: - Đó cũng là mệnh lệnh của sư phụ các ngươi hay sao?

- Hừ!

Phan Tịnh xoay mình chạy ra ngoài điện nói: - Ta không muốn gặp y nữa! Nhưng sau này có ngày ta gặp y thì y không tránh khỏi ăn đòn đâu.

Trong điện bỗng nổi lên một trận cười, rồi có tiếng nói: - Phan Tịnh! Ngươi không đi được đâu.

Phan Tịnh dí đầu ngón chân xuống, nhảy vèo một cái. Nhưng người chàng vừa tung lên thấy một luồng tiềm lực nặng như núi đè đầu chàng xuống. Phan Tịnh la thảm: “Hổng rồi!” Chàng đề chân khí lộn người trở lại hạ xuống trước đại điện. Chàng đưa mắt nhìn ra thấy ngoài cửa điện ba thiếu nữ che mặt không biết đến đứng đó từ lúc nào? Cách ăn mặc cũng giống như những người chàng đã gặp trong lữ điếm. Thiếu nữ che mặt đứng giữa lạnh lùng nói: - Phan Tịnh! Ta đã bảo ngươi không đi được mà.

Phan Tịnh tức giận hai mắt dường tóe lửa, ngấm ngấm vận chưởng lực Lôi Ẩn Vô Tình, rồi quát lớn: - Ta phải đập chết những con tiện nhân này.

Rồi phóng chưởng ra không một tiếng động.

Ba cô gái dường như đã biết thế chưởng lợi hại vô cùng, liền phát tay áo một cái thì một luồng âm phong phóng ra.

Hai luồng chưởng lực chạm nhau mà không bật lên một tiếng động nào.

Phan Tịnh biến sắc, biết rằng chưởng lực của mình đã bị đối phương dùng chưởng lực âm nhu hóa giải rồi. Thật là một chuyện kinh hãi chưa từng thấy đối với chàng.

Chàng lùi lại ba bước lớn tiếng hỏi: - Các ngươi là ai? Các ngươi thi triển tà môn gì vậy?

Ba thiếu nữ che mặt bật lên tiếng cười hích hích, ra vẻ thích thú trước thái độ của Phan Tịnh.

Người chúng vừa lấp loáng thì một trận quái phong nổi lên. Rồi ba tiếng bốp bốp rùng rợn, Phan Tịnh lại bị ba cái tát chảy máu miệng.

Chàng như con thú bị thương điên tiết quát lên ầm ầm, vung cả hai tay đánh liên tám chưởng vào ba cô gái. Chưởng lực cực kỳ ghê gớm! Tòa Dực Vương Miếu cơ hồ sụp đổ, nhưng dù chàng giận dữ điên cuồng cũng không sao đụng đến tà áo ba cô, mà cả tông tích chúng cũng không thấy đâu nữa! Mà lạ thay! Mỗi lần chàng phi thân nhảy ra ngoài điện lại bị kinh lực ngăn trở. Phan Tịnh càng tức giận bao nhiêu chàng chẳng thấy ăn thua gì? Đột nhiên chàng sực nhớ đến Nhật Nguyệt Lệnh của phái Thiên Giáo, một thứ lệnh bài chưa từng ai chống đỡ được để thoát thân.

Chàng liền thò tay vào bọc móc Nhật Nguyệt Lệnh ra cầm tay, trong bụng mừng thầm lắm lắm: - Bất luận công lực các ngươi cao đến đâu cũng không thể ngăn trở ta được nữa.

Nhưng chàng bỗng nghe thấy một tiếng quát: - Mau!

Chàng còn đang kinh hãi, thì trước mắt đã thấy ánh vàng lấp loáng! Toàn thân chàng đã bị trói chặt.

Hai mắt Phan Tịnh tối sầm lại. Chàng ọe lên một tiếng rồi phun máu tươi ra. Giận như điên lên chàng quát: - Không ngờ Phan Tịnh này lại bị mấy con đàn bà làm nhục!

Vừa dứt lời giây trói rít chặt lại! Hai chân chàng bị kéo ngược lên. Người chàng bị treo trên rường điện.

Lại thấy tiếng cô gái che mặt nói: - Phan Tịnh! Ngươi bị đàn bà con gái làm nhục quen rồi. Ta tưởng ngươi chả lấy thế làm nhục mới phải.

Phan Tịnh tức quá nghiêng rằng ken kết, vung chưởng đập vào nóc điện.

Bỗng vèo một tiếng! Một luồng chỉ phong điểm trúng huyệt Nhuyễn ma của chàng. Lập tức chàng không nhúc nhích được nữa, chỉ còn ráng gân cổ lên chửi mắng không tiếc lời cho hả giận.

Ba cô gái che mặt lại cười rộ rồi lên tiếng mỉa mai: - Phan Tịnh! Chúng ta xem chừng ngươi không chịu nổi trận đòn này đâu! Bây giờ ngươi ngoan ngoãn cất tiếng gọi thư thư thì bọn ta sẽ nhẹ đòn cho.

- Ồ! Quân tiện nhân mặt dày không biết xấu hổ là gì.

Ba cô gái che mặt phi thân nhảy lên, mỗi cô tát một cái má chàng đã sưng húp, bây giờ xám xịt lại.

Ba người hạ mình xuống cười rộ, rồi thoáng một cái đã biến mất.

Giữa lúc ấy ngoài điện có tiếng cười lạt nói vọng vào: - Thằng lỏi kia không ngờ ngươi cũng có ngày nay. Ta không phải phải bụi, cũng đủ bắt ngươi phải xuống chầu Diêm Vương!

Ngoài cửa miếu bóng đen thấp thoáng, một người xuất hiện.

Phan Tịnh vừa nhìn thấy đã kinh ngạc la lên: - Kim Cưu Khuất! Té ra là mi! Thế thì mấy con bé che mặt cũng là đồng đảng với bọn Thất Tuyệt giáo các ngươi rồi!

Thủ Tịch trưởng lão phái Thất Tuyệt vừa cười lại vừa bước vào, lạnh lùng nói: - Tiểu tử! Khắp thiên hạ đều thù ngươi. Chẳng Thất Tuyệt giáo ta thì người khác cũng hạ ngươi. Bữa nay ngẫu nhiên bản giáo không phải dùng đến một tên quân mà bắt được ngươi. Ngươi chịu hàng đi thôi!

Lão nói xong từ từ đưa tay lên để trước ngực, thủ thế sắp phóng chưởng ra.

Phan Tịnh người không nhúc nhích được nữa, chàng cất tiếng hỏi: - Khoan đã!

Tư Ẩn trưởng lão phái Thất Tuyệt lạnh lùng cười lạt nói: - Ngươi chết đến gáy rồi còn nói gì nữa?

Phan Tịnh biết rằng lúc này dù mình muốn trốn cũng không được. Chàng bình tĩnh lại nói: - Bậc đại trượng phu có sợ gì cái chết. Nhưng có điều ta chưa hiểu, thì dù chết cũng không nhắm mắt được.

- Ngươi hỏi mau đi rồi lão phu sẽ thanh toán cho.

- Hơn một trăm mạng người bị hại trong Khánh Vân tiêu cục, phải chăng cũng là do bọn Thất Tuyệt giáo các ngươi hạ độc thủ?

- Hừ! Ngươi đã biết rồi còn hỏi làm chi.

- Vậy ra bọn Thất Tuyệt giáo các ngươi chưa rời khỏi Kinh đô?

- Đừng rườm rà nữa!

Kim Cưu Khuất từ từ phóng song chưởng ra.

Phan Tịnh cả kinh hét lên: - Kim Cưu Khuất! Ta hỏi ngươi một câu nữa đã. Những tiêu cục các nơi có thù hận gì với bọn Thất Tuyệt giáo các ngươi, mà các ngươi hạ sát hết?

Kim Cưu Khuất cười lạt đáp: - Ngươi còn sống thì bao nhiêu tiêu cục bị chết vô lâm cũng cho là do Lôi Ẩn Vô Tình của ngươi hạ thủ. Bọn ta dù muốn tha ngươi thì thiên hạ cũng chẳng chịu tha nào.

Phan Tịnh gầm lên một tiếng nói: - Thất Tuyệt giáo! Phan Tịnh này mà không chết thì chẳng còn một tên Thất Tuyệt giáo đồ nào được trở về Hồi Cương yên lành.

Kim Cưu Khuất cười lạt nói: - Đến kiếp sau ngươi sống lại rồi hãy tính đến chuyện đó.

Đột nhiên lão vung hai chưởng đánh ra. Ngực Phan Tịnh như bị búa đập vào, chàng rú lên một tiếng hôc máu tươi rồi ngất đi. Nhưng người chàng treo trên rường nhà vẫn lửng lơ đưa đi đưa lại.

Kim Cưu Khuất nhìn Phan Tịnh lảo đảo: - Thằng lỏi con! Té ra ngươi cũng có ngày nay.

Đoạn lão hít một hơi chân khí rồi phóng chưởng ra lần thứ hai. Thế chưởng mãnh liệt dường lay non động núi, đánh tới Phan Tịnh.

Giữa lúc tính mạng Phan Tịnh như ngàn cân treo đầu sợi tóc, thì một luồng nhu phong từ ngoài cửa điện lọt vào, tiếp theo là một tiếng quát.

Chưởng lực Kim Cưu Khuất bị va chạm đánh sầm một tiếng, rồi bị hất ra đập vào mái ngói làm thủng một mảng rộng. Ngói vỡ bay tứ tung.

Phan Tịnh bị treo trên rường nhà vì rường gãy mà rớt xuống.

Một thiếu nữ áo đen che mặt lạng người một cái, đã ào tới nơi đón lấy chàng.

Bốn thiếu nữ che mặt khác đứng thành hàng ở ngoài điện.

Kim Cưu Khuất thấy thân pháp thiếu nữ mau lẹ ghê gớm, hấn kinh hãi lùi lại hai bước, cất giọng lạnh như băng hỏi: - Các người là ai?

Thấy bốn cô kia không trả lời, y lại quay vào.

Một trong bốn cô đứng ở cửa hỏi cô đang ôm Phan Tịnh: - Hiện tình y thế nào?

- Y bị thương nặng lắm?

- Người đưa y về trước đi!

Thiếu nữ ôm Phan Tịnh đi ra ngoài điện. Kim Cưu Khuất ngăn lại nói: - Phan Tịnh là kẻ tử thù của bản giáo. Người đem gã đi đâu?

Thiếu nữ kia quát lên: - Tránh ra, người nhân lúc người ta đang bị nguy cấp để hành hung. Thật là một đứa dê hèn.

Kim Cưu Khuất cười lạt nói: - Ta e rằng người không đem gã đi được!

Rồi hấn hứ lên một tiếng quái gở, nghe rất khủng khiếp. Thiếu nữ che mặt giật mình lùi lại mấy bước.

Công phu Hồi Hồi Cửu Chuyển của phe Thất Tuyệt giáo thật là ghê gớm! Kim Cưu Khuất nhân cơ hội này nhảy xổ lại thiếu nữ.

Ngoài điện bỗng nổi lên tiếng quát: - Người muốn chết chăng?

Kim Cưu Khuất lập tức cảm thấy một luồng áp lực ghê gớm hút người hấn lại, không cho nhảy đi nữa.

Kim Cưu Khuất kinh hãi vô cùng, vội xoay người lại phóng chưởng đánh ra, Ngoài điện lại có tiếng quát: - Bản lĩnh người còn kém lắm.

Thiếu nữ kia phát tay áo một cái Kim Cưu Khuất rú lên một tiếng, người loạng choạng, kinh hãi hỏi: - Cô nương ở môn phái nào?

Thiếu nữ che mặt ở trong điện ôm Phan Tịnh, nhân cơ hội chớp nhoáng này vội xẹt ra ngoài.

Thiếu nữ vừa phát chưởng ra, quay lại nhìn một cô bên hữu nói: - Người giúp đỡ y về trước đi!

Hai cô ôm Phan Tịnh chạy đi! Thiếu nữ vừa phóng chưởng quay lại nhìn Kim Cưu Khuất lạnh lùng nói: - Bữa nay đáng lẽ ta giết người. Nhưng ta chưa khai sát giới, thế là vận người còn hèn lắm đó. Người muốn yên lành, thì xẻo một cái tai để lại rồi rút đi.

Kim Cưu Khuất tức giận nói: - Ta là Thủ Tịch trưởng lão phái Thất Tuyệt. Người giết ta thì được, chớ làm nhục ta thì không chịu đâu.

- Không chịu thì cũng phải chịu. Người nhất định không tự mình động thủ ư?

Kim Cưu Khuất trợn mắt lên, đột nhiên lão phóng hai chưởng ra, đồng thời lão chỉ ngón chân xuống đất nhảy vọt lên chỗ nóc điện thủng để chui ra ngoài.

Thiếu nữ che mặt lại quát lên: - Người không chạy được đâu!

Rồi phóng chỉ ra điểm, Kim Cưu Khuất đang nhảy lên cao chừng một trượng. Người hấn còn đang lơ lửng trên không, thì tự nhiên mất hết công lực, rớt xuống.

Thiếu nữ che mặt thân pháp cực kỳ mau lẹ. Nàng vòng người đi một cái. Kim Cưu Khuất chân chưa chạm đất, bỗng rú lên một tiếng khủng khiếp! Trong tay thiếu nữ đã cầm một cái tai, máu chảy đầm đìa.

Thiếu nữ che mặt cầm chiếc tai Kim Cưu Khuất, lạnh lùng nói: - Kim Cưu Khuất! Người về bảo lại giáo chủ người: Nếu y còn dám giết càn một người ở đây thì sẽ mất mạng với ta đó!

Nàng rung tay một cái, liệng chiếc tai đầm máu vào một cây lớn ở trước điện nghe đến “bạch” một tiếng. Cái tai Kim Cưu Khuất đã khảm vào thân cây sâu đến năm tấc.

Thần công này khiến cho Kim Cưu Khuất sợ hết hồn.

Hắn không dám nói gì nữa, nhảy ra ngoài điện rồi chạy như bay. Thiếu nữ quay lại bảo một cô khác: - Người theo dõi hắn xem bọn Thất Tuyệt giáo hiện giờ ở đâu?

Thiếu nữ kia dạ một tiếng rồi nói: - Sư phụ để hắn cho đồ nhi theo dõi.

Rồi tung mình theo hút Kim Cưu Khuất.

Thiếu nữ che mặt được kêu bằng sư phụ, chỉ còn lại một cô tùy tùng ra khỏi Dược Vương Miếu.

Nàng vừa đi, thì một lão già râu tóc bạc phơ tiến vào Dược Vương Miếu. Lão nhìn cảnh miếu điện tan nát, bất giác lắc đầu lẩm bẩm: “Thử xem rồi hắn đối phó với cuộc diện này thế nào?” Lão buông một tiếng thở dài rồi cũng bỏ đi.

38. Vào Thế Trận Phan Tịnh Bị Khốn

Chàng kinh ngạc khê la lên một tiếng rồi tự hỏi: “Hiện ta ở chỗ nào đây? Rõ ràng ta bị Kim Cưu Khuất phóng chưởng đánh mà không còn một chút sức nào để kháng cự. Trước tình trạng đó chẳng lẽ ta còn sống được ư? Có lý nào ta lại chưa chết?” Chàng liền cúi đầu một cái thấy đau, thì biết rằng đúng là mình còn sống, nhưng bị thương nặng thì chắc không còn nghĩ ngợi gì nữa.

Chàng thử vận động chân khí, thấy vẫn lưu thông như thường lệ thì rất lấy làm quái dị, đứng phắt ngay dậy. Chàng chợt nhớ đến những tiêu cực ở phía nam Uyển Bình, Phòng Sơn, Lai Thủy, Tân Thành đang gặp bọn Thất Tuyệt giáo gây nên kiếp nạn, thì trong lòng nóng nảy vô cùng! Chàng tạm gác không nghĩ tới chuyện mình vào nằm giữa rừng cây, cất bước toan xuyên qua đám rừng để ra ngoài.

Trong rừng yên lặng như tờ không một tiếng động. Chân chàng dẫm lên đất cát kêu sột sạt. Lúc này tuy giữa ban ngày mà trong rừng vẫn tối mù tối mịt. Phan Tịnh vừa đi được mấy bước, bỗng nghe tiếng một cô gái gọi: - Phan Tịnh! Người đừng hòng ra khỏi phiến đá ngoài ba trượng. Ta để người yên nghỉ trong khu rừng này trong vòng mười ngày.

Phan Tịnh ngạc nhiên, vì rõ ràng tiếng cô gái phát ra trong vòng bốn trượng mà sao không thấy người? Mục lực chàng hiện nay rất là sắc bén. Chàng đảo mắt nhìn quanh mà chẳng thấy một bóng người nào.

Chỉ trong chốc lát thiếu nữ kia lại lên tiếng: - Phan Tịnh! Người đừng nghĩ ngợi gì nữa. Sau mười ngày sư phụ ta sẽ đến phát lạc người.

Phan Tịnh bật cười hỏi: - Người là ai? Người ý mình vào cái gì mà cầm được ta, không cho ra khỏi đây ngoài ba trượng?

Thiếu nữ kia cười đáp: - Người không tin thì cứ thử xem! Phan Tịnh liền đi về phía có tiếng người.

Chàng đi được đúng ba trượng, thì dừng lại cười thầm nghĩ bụng: “Cô này thật trẻ con quá, giở trò ngáo ộp dọa mình, nhưng mình có phải là đứa con nít ba tuổi đâu mà sợ.” Rồi chàng khoa chân bước ra ngoài. Ngờ đâu vừa đi được một bước, mắt hoa lên vì đầu đập vào một gốc cây. Chàng sửng sốt nghĩ bụng: “Sao mình lại hồ đồ đến thế này?” Chàng lùi lại một bước, rồi nhắm vào khe trống giữa những thân cây mà đi. Dè dặt chàng lại va trán vào một cành cây lớn. Bấy giờ chàng mới biết mình đang mắc kẹt trong một trận thế huyền diệu vô cùng.

Lòng chàng đâm hốt hoảng, đột nhiên chàng phóng ra một chưởng, quát hỏi: - Người là ai?

“Bình”! Một tiếng vang lên! Chưởng lực của Phan Tịnh hoàn toàn bị hất ngược lại khiến chàng phải lùi ba bước.

Thiếu nữ lại cười nói: - Phan Tịnh! Người đừng uổng phí hơi sức nữa? Người đã bị Kim Cừ Khuất trưởng lão phái Thất Tuyệt giáo đánh cho gần chết. Nếu không gặp được sư phụ ta thương tình mà trị thương cho, người đã uổng mạng rồi.

Phan Tịnh vẫn băn khoăn về chuyện những tiêu cực đang gặp nạn. Chàng bồn chồn chẳng khác chi con kiến bò trong chiếc nồi nóng, rồi cáu giận thét lên: - Người bảo sư phụ người đưa ta ra, nếu y làm lỡ việc lớn của ta thì ta quyết không tha y đâu.

- Người có việc gì quan hệ thế? Hay là lại muốn đi giết người?

- Thú lắm! Ta giết người bao giờ?

- Thế thì hơn trăm mạng ở Khánh Vân tiêu cực không phải người giết ư? Sư phụ ta căm hận người vô cùng vì vụ đó. Người muốn bắt người khổ sở điều đứng rồi mới buông tha.

- Thế còn bọn các người có thù gì với ta?

- Sau này người sẽ biết.

- Ta muốn biết ngay bây giờ.

- Không ai bảo cho người biết đâu.

Phan Tịnh điên tiết gầm thét lên như sấm.

Đột nhiên chàng nhớ tới “Nhật Nguyệt Lệnh” của phái Thiên Giáo, vội vờ tay vào bọc thấy hầy còn y. Chàng liền lấy ra cầm trong tay, vận chân lực mãnh liệt vào đó cho bật ánh sáng lên. Ánh sáng chiếu vào bụi cây rậm, lập tức chàng nhìn thấy một cô gái che mặt đứng sau một gốc cây gần đó.

Thiếu nữ che mặt vừa thấy ánh sáng vàng rực rỡ ấy, kinh hãi cất tiếng hỏi: - Phan Tịnh! Trong tay người có vật gì đó?

Phan Tịnh thấy Nhật Nguyệt Lệnh của mình có công hiệu, lòng vui sướng cười ha hả đáp: - Đây là tấm gương báu chuyên để phá vỡ mọi tà pháp. Con tiện nhân kia! Người còn nhớ đã treo ta lên nóc Dục Vương Miếu không? Nếu không có bọn người rắc rối thì ta việc gì đến nỗi bị thương về tay Kim Cừ Khuất.

Nói xong, chàng tiến về phía thiếu nữ che mặt. Nhưng chỉ đi được trong vòng giới hạn ba trượng chứ không thể ra xa hơn nữa. Bất luận chàng chạy về phía nào cũng bị cây lớn chặn lại.

Bấy giờ chàng mới hiểu Nhật Nguyệt Lệnh của mình có công hiệu soi đâu cũng thấy, nhưng không thể dùng để phá trận được.

Thiếu nữ che mặt lại cười khanh khách nói: - Phan Tịnh! Người lại gặp một phen mừng hụt.

Phan Tịnh tức quá lớn tiếng thóa mạ. Chàng dơ Nhật Nguyệt Lệnh lên soi ánh sáng chiếu ra đến mấy chục trượng, soi rõ cả bên ngoài khu rừng. Đột nhiên, chàng thấy một thiếu nữ che mặt khác lao đảo chạy tới. Bỗng nàng ngã lảo ra. Tấm khăn đen che mặt ướt đẫm máu tươi.

Thiếu nữ đứng giữ Phan Tịnh gần đó cũng phát giác ra đồng bạn bị thương, liền cất tiếng gọi: - Trân thư! Thư thư làm sao thế?

Rồi nàng đi về phía thiếu nữ bị thương. Thiếu nữ ra khỏi rừng rồi bọn họ nói chuyện với nhau, Phan Tịnh nghe không rõ nữa. Chàng chỉ dùng Nhật Nguyệt Lệnh để chiếu ánh sáng ra xem, thấy thiếu nữ che mặt ôm lấy thiếu nữ bị thương chạy vào rừng và hấp tấp nắm huyết mạch cho bạn.

Thiếu nữ được kêu là Trân thư hồi tỉnh lại, thiếu nữ che mặt kia vội hỏi: - Trân thư! Trân thư vâng lệnh theo dõi Kim Cừ Khuất trưởng lão, sao lại bị trọng thương.

Trân thư nhìn thiếu nữ che mặt khẽ hỏi: - Thục muội! Ta còn được thấy mặt Thục muội là may lắm rồi.

Đột nhiên thiếu nữ bị thương ra chiều kinh hãi, lớn tiếng nói: - Ô! Thực muội! Người mau đi báo tin cho sư phụ hay. Ta e rằng bọn chúng sẽ theo đến đây.

- Trân thư! Trân thư bảo ai theo đến đây?

- Bọn Thất Tuyệt giáo.

Thực muội cười nói: - Sư phụ mà sợ người phái Thất Tuyệt giáo ư? Sao Trân thư lại hoang mang đến thế?

- Thực muội! Người chớ coi thường Thất Tuyệt giáo! Võ công của ta đã bị chúng nhận biết rồi.

Thực muội kinh hãi hỏi: - Bọn chúng cũng nhìn nhận ra được võ công trong Hồi Thiên Bối Diệp ư?

Phan Tịnh nghe hai người đối thoại, câu nào cũng rõ. Bây giờ chàng nghe thấy chúng bàn đến Hồi Thiên Bối Diệp thì cười ha hả nói: - Ta tưởng sư phụ bọn người là ai? Té ra là nàng.

Nguyên Hồi Thiên Bối Diệp bị Tinh Hoa công chúa là Chu Uyển Vân lấy được.

Vậy hai thiếu nữ che mặt kêu một thiếu nữ khác làm sư phụ, thì nàng đó chính là Chu Uyển Vân vậy.

Thực muội biết rằng mình đã lỡ lời để tiết lộ bí mật. Cô kia chưa kịp trả lời thì đột nhiên phía ngoài rừng có ba bóng người lấp loáng đi vào. Phan Tịnh nhận ra ba người này, một là Thất Tuyệt giáo chủ, còn hai người kia thì một gầy khảnh gầy khéo mặc toàn đồ trắng.

Phan Tịnh vừa nhìn thấy Thất Tuyệt giáo chủ không kịp suy nghĩ gì nữa tức giận quát lên: - Thất Tuyệt giáo chủ! Người đã làm nên một tội đẹp đấy! Chẳng những người chưa chịu rời khỏi Kinh đô, còn sát hại hơn trăm mạng người trong Khánh Vân tiêu cực. Ta cần phải giết người!

Thực ra thì Thất Tuyệt giáo chủ không nghe rõ câu chàng nói. Nhưng bọn họ ba người thấy hai luồng ánh sáng mãnh liệt xuất hiện trong rừng và đúng ánh sáng của Nhật Nguyệt Lệnh chiếu ra, mà Thất Tuyệt giáo chủ đã mục kích ở trên núi Diệp Phong.

Phan Tịnh thấy hai lão già áo trắng đang nói chuyện với nhau thì thiếu nữ che mặt kêu Trân thư quay lại nói Thực muội: - Bọn Thất Tuyệt Giáo đến đây rồi!

Chàng lớn tiếng xen vào: - Lão già mặc áo xanh đúng là Thất Tuyệt giáo chủ. Các người buông ta ra để ta đi giết hắn.

Trân thư nói: - Thất Tuyệt giáo chủ chẳng có chi đáng sợ, nhưng hai lão già áo trắng kia thì bản lĩnh không biết tới đâu mà lường. Bọn họ là sư thúc Thất Tuyệt giáo chủ đấy.

- Ủa! Té ra họ là Không Động Nhị Quân ư?

- Không Động Nhị Quân nào? Thực muội! Người đi báo ngay cho sư phụ biết!

Phan Tịnh quát lên như người điên: - Các người buông tha ta ra, ta cần gặp Không Động Nhị Quân.

- Sư phụ ta không cho thì người không thể rời khỏi nơi này được.

Phan Tịnh nóng nảy nhưng không biết làm thế nào. Thiếu nữ che mặt là Thực muội quay lại bảo thiếu nữ kia: - Trân thư! Trân thư đã bị trọng thương hãy tạm ở đây. Bọn chúng không có cách nào vào trận được đâu. Tiểu muội đi báo cho sư phụ hay là Trân thư thư đã bị chúng đả thương. Sư phụ quyết không tha bọn chúng đâu.

Nói rồi băng băng đi ngay.

Phan Tịnh thu Nhật Nguyệt Lệnh về thì ngoài ba trượng không trông thấy gì nữa.

Chàng chỉ biết rằng Trân thư thư hãy còn nguyên chỗ cũ, chàng ngẫm nghĩ một hồi rồi bình tĩnh lên tiếng gọi: - Trân thư!

Chàng chưa dứt lại thì thiếu nữ bỗng cười hỏi: - Người cũng kêu ta bằng Trân thư ư?

- Thế mới phải chứ. Vì sư phụ các cô là công chúa, thì chúng ta cũng là người trong một nhà. Trân thư lại gần đây ta có mấy điều muốn hỏi Trân thư, Trân thư có trả lời ta không?

Bỗng nghe tiếng chân bước nhẹ. Rồi Trần thư lên tiếng: - Người hỏi gì thì hỏi đi!

- Trần thư! Ta không hiểu sao sư phụ các cô lại đối xử với ta như thế này?

- Sư phụ ta cảm hận người lắm!

- Ta biết rồi! Nhưng ta có nhiều nỗi đau lòng không bề giải tỏ.

- Hừ! Thôi đừng nói khéo nữa! Đem tâm hồn người bỏ sư phụ chạy đi, người đã lượng tình cho người. Nhưng còn tấn kịch phía sau núi Thiên Trang, phò mã giải thích thế nào?

- Ủa! Nàng đã thấy Nô muối chứ gì? Nhưng Trần thư ơi! Ta hỏi người, một cô gái si tình không kể gì đến sự an vui của mình, hy sinh cuộc đời cho người. Vậy Trần thư đặt vào địa vị ta sẽ đối xử với nàng thế nào? Nàng vì ta mà bị thương, để hộ vệ cho ta. Ta không nói đến mối tình nàng yêu ta mà tấm lòng lương thiện của nàng cũng đủ cảm động đến trời xanh. Thế thì ta bỏ nàng thế nào được.

- Phò mã không nhớ là mình đã có vợ rồi ư?

- Phải rồi, ta đã có vợ! Không nói tới việc đó vội. Giả tử công chúa được gặp Nô muối chắc công chúa cũng lượng tình cho nàng. Bây giờ ta lại hỏi Trần thư một câu nữa: Trần thư theo dõi Tư Ấn trưởng lão phái Thất Tuyệt về tới đâu?

- Thang Sơn!

- Thang Sơn ư? Thế ra Thất Tuyệt giáo trú chân ở Thang Sơn.

- Chẳng biết có đúng thế không? Ta đuổi tới đó thì bị bọn chúng phát giác rồi, bỗng nghe một khúc đàn kinh hồn động phách làm ta mê man. Sau hai người áo trắng cùng Thất Tuyệt giáo chủ đánh ta một chiêu đến bị trọng thương. Đồng thời họ nhận ra đường lối võ công của ta.

- Thế là Trần thư còn sống trở về được, kể cũng là may lắm.

- Bọn chúng theo đến đây. Có lẽ bọn chúng có ý tha ta về để tiện bề theo dõi.

Đột nhiên thiếu nữ hắng giọng. Phan Tịnh vội hỏi: - Chuyện gì thế?

- Bọn chúng đã biết người ở trong rừng này nên theo vào đây.

Phan Tịnh lửa giận bốc lên ngùn ngụt, hỏi: - Trần thư! Có thể tha ta ra được không?

- Tha thì được, nhưng không có mệnh lệnh của sư phụ nên ta không dám.

- Cái đó không quan hệ gì đâu. Ta bảo đảm với Trần thư, ta chịu hết trách nhiệm.

Chàng chưa dứt lời bỗng nghe tiếng rào rào, như tiếng cây đổ xuống.

Trần thư lớn tiếng nói: - Phò mã! Bọn chúng đang chặt cây.

- Người tha ta ra mau!

- Không! Không được đâu!

Lại có tiếng cây đổ ầm ầm. Rồi nghe rõ thanh âm Thất Tuyệt giáo chủ nói: - Phan Tịnh tiểu tử kia! Mi tưởng cái trận thế cón con này mà ngăn được bọn ta ư? Thò mặt ra đi thôi! Đừng chui rúc trong đó làm gì nữa.

Phan Tịnh tức muốn vỡ phổi, lớn tiếng nói: - Trần thư! Buông tha ta mau!

- Không! Việc này ta không tác chủ được.

- Sớm muộn thế nào rồi bọn kia cũng phá trận vào đây thì sao?

Chàng tức quá, vận Lôi Đình Chưởng Lực nhằm đánh vào một cây lớn đến “sầm” một tiếng. Thân cây cháy đen lại. Chàng cũng phải giật lùi lại hai bước, rồi lẩm bẩm: - Bọn kia chặt đổ được cây, dễ thường Phan Tịnh này không đánh đổ được hay sao?

Chàng phóng phát chưởng thứ hai. Thân cây lay động, cành lá rụng xuống tới tấp.

Đột nhiên chàng gầm lên một tiếng đánh luôn ra ba chưởng. Một cây lớn đổ xuống. Chỗ này là trung tâm trận pháp, cây đó đổ tức là trận thế bị phá vỡ. Ánh dương quang lọt vào được sáng rõ cả lên.

Trần thư kinh hải nói: - Phò mã! Phò mã phá trận thế của sư phụ. Người sẽ không tha đâu!

Phan Tịnh đưa mắt nhìn Thất Tuyệt giáo chủ cùng hai lão già mặc áo trắng. Dường như ba lão này đang ngạc nhiên vì trận thế bị phá vỡ. Phan Tịnh tay cầm Nhật Nguyệt Lệnh quát hỏi: - Thất Tuyệt giáo chủ! Hơn một trăm mạng người bị giết tại Khánh Vân tiêu cực trong thành Yên Kinh, phải chăng là người đã gây ra?

Thất Tuyệt giáo chủ không lộ vẻ gì bối rối, lạnh lùng nói: - Ai cũng nhìn rõ chính là mi đã dùng Lôi Đình Chưởng đánh chết họ, mi còn đóng kịch gì nữa?

- Người muốn chết chăng?

Rồi chàng nhảy xổ về phía trước phóng chưởng đánh ra. Thất Tuyệt giáo chủ nghiêng người đi né tránh, rồi lớn tiếng quát: - Tiểu tử! Bữa nay mi đừng hòng thoát khỏi bàn tay Thất Tuyệt giáo.

- Rồi người sẽ biết ta có thoát hay không?

Dứt lời, chàng lập tức phóng Tuyệt Tình chưởng ra. Bóng chưởng mịt mờ chụp xuống Thất Tuyệt giáo chủ.

Chưởng pháp này do Vô Tình phu nhân nghiên cứu mấy chục năm trời ở dưới Tuyệt Long đầm. Thất Tuyệt giáo chủ muốn tránh cũng không được, đành vận hết sức bình sinh phóng chưởng ra đón.

“Sầm” một tiếng! Thất Tuyệt giáo chủ rên lên thê thảm, rồi lùi lại bảy bước, sắc mặt tái mét.

Phan Tịnh cũng lùi lại một bước dài và cảm thấy khí huyết nhộn nhạo cả lên.

Thất Tuyệt giáo chủ định thần lại, nhìn hai lão già áo trắng kính cẩn nói: - Diệt nhi bất tài không địch nổi gã tiểu tử đó. Nếu bản giáo mà không trừ được thằng lỏi này thì không còn đất đứng ở Kinh đô. Xin hai vị sư thúc thành toàn cho.

Phan Tịnh lên tiếng quát: - Lão thất phu! Dù người có mời đến tổ tôn nhà người đến, ta đây há sợ gì! Hãy tiếp chưởng của ta đây!

Chàng chỉ điều dưỡng được một chút rồi lại phóng chưởng đánh ra.

Thất Tuyệt giáo chủ cảm hận gầm lên một tiếng lùi lại ba trượng.

Phan Tịnh lại tiến lên. Một lão áo trắng vung tay lên, lập tức một luồng kinh lực vô hình cực kỳ mãnh liệt phóng ra cản đường Phan Tịnh. Lão áo trắng thủng thẳng lạnh lùng hỏi: - Phan Tịnh kia! Tại sao người nhất quyết đối phó với Thất Tuyệt giáo ta?

Phan Tịnh tức giận đáp: - Thất Tuyệt giáo các người là bọn tà đồ dị tộc, lại muốn làm bá chủ, coi vô lâm Kinh đô không còn có người nữa hay sao? Thất Tuyệt giáo các người đã đả thương gia gia ta là Thiên Hiệp Phan Khôn, rồi giao cho bọn Ma Tôn Đồng Hải Sơn hành hạ cực kỳ khổ sở. Thất Tuyệt giáo còn sát hại biết bao người vô tội ở đây. Phan Tịnh này thề tiêu diệt Thất Tuyệt giáo.

Lão áo trắng lạnh lùng nói: - Người không làm nổi đâu!

- Hừ! Hai lão già đề tiện kia! Định vào tác oai tác phúc ở Kinh đô ư? Các người là Không Động Nhị Quân khác nào bọt nước, phỏng có chi đáng kể?

Không Động Nhị Quân nghe nói cả kinh. Hai lão không ngờ Phan Tịnh biết rõ lai lịch mình, liền cười ha hả nói: - Phan Tịnh! Người nhất định phải chết!

- Chưa chắc!

Dứt lời chàng hít mạnh một hơi chân khí rồi vung Nhật Nguyệt Lệnh chiếu thẳng vào mặt Không Động Nhị Quân, bụng bảo dạ: - Dù hai lão công lực cao đến đâu cũng không thể chống lại Nhật Nguyệt Lệnh là một bảo vật chuyên để phá cương khí nội gia.

Thất Tuyệt giáo chủ vừa trông thấy Nhật Nguyệt Lệnh đã vô cùng kinh hãi, lên tiếng cảnh cáo: - Sư thúc hãy cẩn thận. Nhật Nguyệt Lệnh này là tín vật của Thiên Giáo giáo chủ, ai chống lại sẽ không thoát chết!

Ngờ đâu Không Động Nhị Quân vẫn đứng vững, Nhật Nguyệt Lệnh chiếu vào không làm gì được họ. Hai lão vẫn giương cặp mắt sáng quắc rùng rợn nhìn chằm chập Phan Tịnh.

Phan Tịnh cả kinh tự hỏi: “Nhật Nguyệt Lệnh bài phóng hào quang ra mà không kiềm chế được họ, không hiểu họ đã luyện thứ nội công gì?” Chàng vội đề tụ chân lực, ngờ đâu chân lực lại phân tán ra chứ không tụ lại được.

Phan Tịnh kinh hãi vô cùng. Bỗng thấy Không Động Nhị Quân lại nhe răng ra nhìn chàng mà cười. Cái cười này làm cho tâm thần chàng dao động, chàng lảo đảo: - Lạ quá! Chuyện này là thế nào đây? Sao chân lực mình đột nhiên không tụ lại được?

Ánh hung quang ở mắt Không Động Nhị Quân mỗi lúc một mạnh thêm. Ánh hào quang ở Nhật Nguyệt Lệnh thu dần lại, rồi không thấy gì nữa vì Phan Tịnh không đề tụ được chân lực, nên Nhật Nguyệt Lệnh bài không phát huy hiệu lực được nữa.

Đầu óc chàng dần dần hôn mê đi. Hai mắt chàng nhìn chằm chập Không Động Nhị Quân mà lòng chàng nóng nảy vô cùng, không biết làm thế nào được.

Thần trí chàng không tỉnh táo nữa, nhưng nhờ được công lực thâm hậu, trước khi thần trí hôn mê đột nhiên chàng phát giác hiện tượng này xảy ra chỉ do cặp mắt của nhị quân tác quái, mình phải nhìn đi chỗ khác để tránh hai con mắt của họ. Nhưng cặp mắt của chàng tựa hồ không chịu nghe theo tâm trí chỉ huy, cứ nhìn chằm chập vào đối phương. Đầu óc chàng mỗi lúc một tối tăm hơn.

Bấy giờ một lão trong Không Động Nhị Quân quay lại bảo Thất Tuyệt giáo chủ: - Người lại thu thập gã đi!

Giọng nói lão cực kỳ bình tĩnh, tựa hồ như không có chuyện gì. Phan Tịnh nghe lão nói thì vừa bồn chồn, vừa tức giận.

Thất Tuyệt giáo chủ trên môi thoáng lộ một nụ cười thâm hiểm, ung dung đi lại phía Phan Tịnh. Phan Tịnh trán nổi gân xanh, mồ hôi nhỏ giọt. Thất Tuyệt giáo chủ còn cách Phan Tịnh chừng ba bước thì dừng lại, thản nhiên nói: - Phan Tịnh! Đây là người tự rước lấy cái chết, đừng oán ta nhé!

Đột nhiên một thanh âm rót vào tai Phan Tịnh khiến cho toàn thân chàng run lên.

Nhưng đó là một phép truyền âm của một tay bản lĩnh ghê gớm nên Không Động Nhị Quân và Thất Tuyệt giáo chủ đều không nghe thấy.

Phan Tịnh run lên một cái rồi đột nhiên thoát được sự kiềm chế của mục quang đối phương. Chàng ngấm ngầm vận chân khí, thì thấy đã lưu thông như thường.

Không Động Nhị Quân cũng phát giác ra Phan Tịnh đã thoát khỏi sự kiềm chế của mình, lập tức hô lên: - Các vị phải cẩn thận đây!

Tiếng hô chưa dứt, Phan Tịnh đã gào lên và phóng chưởng ra đánh “sầm” một tiếng.

Thất Tuyệt giáo chủ khác nào chiếc diều giấy đứt giây bị chưởng lực Phan Tịnh đánh bay ngược lại xa ra ba trượng. Hắn ọe lên một tiếng rồi hộc máu tươi ra.

Không Động Nhị Quân gào lên: - Thằng lỏi con này muốn chết đây!

Bóng người lấp loáng, Không Động Nhị Quân đã sẵn lại phóng chưởng ra.

Hai luồng chưởng lực mãnh liệt đồng thời chụp xuống Phan Tịnh.

Phan Tịnh vòng người đi tránh được mặt tã, còn mé hữu phải phóng chưởng ra đỡ.

Chưởng lực chạm nhau đánh “bình” một tiếng làm cho đá chạy cát bay. Phan Tịnh loạng choạng lùi lại ba bước.

Một lão lạng người đi như bóng theo hình phóng ra một chưởng. Phan Tịnh kêu lên một tiếng, vận hết sức bình sinh để chống đỡ.

“Sầm” một tiếng! Ngực chàng nghẹt thở, rồi miệng phun máu tươi ra. Chàng loạng choạng lùi lại đến bảy tám bước miệng lảo đảo: - Thế là hết đời ta!

Bỗng lại một thanh âm rót vào tai Phan Tịnh: - Người tựa lưng vào một gốc cây ở mé tả!

Phan Tịnh gắng gượng lạng người đi một cái tựa lưng vào gốc cây. Một lão áo trắng nhảy tới chỉ còn cách chàng ba thước. Lão bật tiếng cười ha hả nói: - Phan Tịnh! Mi chịu chết đi thôi! Bữa nay dù có thần tiên đến cứu cũng không được nữa!

Phan Tịnh không biết làm sao, cũng đành cười lạt nói: - Không Động ác ma! Ta ân hận chưa ăn thịt người lột da người được!

- Đáng tiếc là mi chết đến nơi rồi!

Giữa lúc ấy, Phan Tịnh cảm thấy một luồng khí nóng ghê gớm vô cùng do huyết Mạch môn ở sau lưng trút vào người chàng. Luồng nhiệt khí chạy ra tới hai bàn tay. Lòng chàng khắp khởi mừng thầm, biết rằng có người ám trợ mình.

Lão áo trắng lại lớn tiếng cười hỏi: - Phan Tịnh! Trước khi chết, mi hãy nói cho ta nghe ai bảo với mi chúng ta là Không Động Nhị Quân? Trong thiên hạ hiện nay có ai biết bọn ta đã qui đầu Thất Tuyệt giáo chủ ở Hối Cương đâu?

- Có người mách bảo ta mới biết chứ!

- Người đó là ai? Mi nói ra thì ta để cho mi được chết toàn thây.

Phan Tịnh cười khanh khách, không ra vẻ gì bị thương cả. Chàng lớn tiếng nói: - Ta có bảo người cũng không làm gì được y. Ngay giữa ta và các người đây cũng chưa biết ai sống ai chết.

Không Động Nhất Quân lại cười nói: - Phan Tịnh! Người đến chết hãy còn cứng cổ! Đáng khen là mặt hán tử!

Luồng chân lực trút vào sau lưng Phan Tịnh mỗi lúc một mạnh thêm. Chàng quát lên: - Đừng rườm lời nữa! Hãy tiếp chưởng của ta đây!

Chàng phóng một chưởng ra đánh vào Không Động Nhất Quân. Không Động Nhất Quân hần học nói: - Mi đã muốn được chóng chết, ta cũng thanh toán cho mi.

Rồi lão vung chưởng đánh ra.

Hai người chỉ đứng cách nhau ba thước, chưởng lực hai bên chạm nhau mãnh liệt.

Phan Tịnh chỉ rung người lên một chút, còn Không Động Nhất Quân rú lên một tiếng khùng khiếp, ngã bật ngửa ra. Miệng lão phun máu tươi tung tóe.

Phan Tịnh lại vung chưởng tay trái ra nói: - Tiếp thêm một chưởng nữa của ta.

Biến diễn đột ngột này khiến cho Không Động Nhị Quân kia chưa bị thương kinh hãi thộn mặt ra. Đột nhiên lão nhảy vọt tới quát lên một tiếng, phóng chưởng ra đến “sầm” một tiếng.

Người lão lấp loáng hai cái thật nhanh đã ôm được lão nằm dưới đất lên vọt ra xa ba trượng, la rầm lên: - Cứu người cho mau.

Phan Tịnh vẫn đứng tựa lưng vào gốc cây, nhưng cổ ý lớn tiếng quát: - Người không nộ mạng còn chạy đâu?

Không Động Nhất Quân không đáp lời chàng, vọt mình chạy đi.

Giữa lúc ấy bốn bóng đen xẹt tới. Chính là bốn thiếu nữ che mặt.

Cô đứng đầu lớn tiếng quát hỏi: - Kẻ nào đã đánh môn hạ ta bị thương? Hãy nói cho mau.

Không Động Nhất Quân một tay cấp đồng bạn bị thương, còn một tay vung chưởng ra đánh vào thiếu nữ che mặt.

Thiếu nữ che mặt nhún người xuống tránh rồi quát to: - Mi đừng hòng sống an toàn được nữa!

“Sầm” một tiếng khùng khiếp! Tiếp theo là một tiếng hú thê thảm. Rồi một bóng trắng tung lên không bắn ra xa đến ngoài hai mươi trượng.

Thất Tuyệt giáo chủ đang bị thương phải cố nhịn đau, loạng choạng chạy đi rồi không thấy tăm tích đâu nữa.

Bọn Thất Tuyệt giáo chủ đi rồi. Thiếu nữ che mặt đối chường với Không Động Nhất Quân vừa rồi đột nhiên ngồi phệt xuống đất. Tầm khăn che mặt thấm ướt máu tươi.

Phan Tịnh biết rằng trong bốn cô gái che mặt, rất có thể một người là Tĩnh Hoa công chúa. Chàng vội lớn tiếng hỏi: - Nói cho ta hay là ai vậy?

Phan Tịnh cảm thấy chân lực trong thân thể mình lại theo sau lưng mà thoát ra.

Một thiếu nữ che mặt nhìn Phan Tịnh đáp: - Người lại đây mà coi sẽ rõ.

Phan Tịnh rời khỏi gốc cây nhảy xổ lại chỗ thiếu nữ bị thương.

39. Lão Già Bí Mật Là Ai?

Phan Tịnh nghe thanh âm nàng đã biết rồi, vừa kêu lên: - Công chúa ơi! Hiền thể ơi! Sao nàng lại vô tình thế?

Thiếu nữ che mặt đó quả là Tĩnh Hoa công chúa. Sau khi lấy được Bối Diệp Chân Kinh, nàng dốc lòng nghiên cứu luyện tập, lại được Chấp Phát Tiên Tử giúp sức nên tiến bộ rất mau.

Từ hôm thấy Phan Tịnh cùng Ngọc Nô cặp kè với nhau, nàng tức quá quay về cung đình lựa bốn tên cung nữ thu làm đệ tử, truyền thụ Bối Diệp Kỳ Công và chúng đã thành công được ít nhiều. Đó chính là bốn thiếu nữ đi theo nàng hiện nay. Nàng chuyên đi tìm Phan Tịnh để trả oán. Nhưng bản tâm công chúa chỉ muốn hành hạ chàng chứ không muốn giết chết hoặc hãm hại chàng. Vì thế mà lúc Phan Tịnh gặp nạn, nàng lại ra tay giải cứu.

Lúc này Phan Tịnh đã biết rõ chân tướng nàng. Lòng nàng vừa thương yêu, vừa tức giận, nên không nghĩ gì đến thương thế, vừa chạy vừa la: - Ta không muốn thấy mặt ngươi là kẻ vô nghĩa bạc tình nữa.

- Ta cần gặp nàng! Nàng hiểu lầm ta rồi!

Rồi chàng cố nhịn đau tăng gia cước lực rượt theo.

Từ đêm tân hôn, Phan Tịnh chưa có lúc nào được gặp nàng để giải thích. Vì những lần trước, hoặc chàng không biết chân tướng nàng hoặc chỉ gặp trong giây lát không đủ thì giờ nhìn nhận. Lần này dù trong người đang bị thương, chàng cũng nghiến răng cố chạy theo.

Công chúa tuy bị thương, nhưng chạy lẹ như sao sa điện chớp. Phan Tịnh đuổi thực mạng mà không sao kịp được. Hai người như bóng theo hình, chỉ trong khoảnh khắc đã chạy hơn mười dặm. Phan Tịnh vừa đuổi vừa la: - Vân muội! Nàng chẳng nên tuyệt tình với ta như vậy! Ta cần gặp nàng!

- Ta không thèm trông thấy mặt ngươi nữa. Ngươi chưa chết là ta còn cảm hận!

- Ta chết thì nàng có được gì không?

- Ta cũng không cần biết, ta căm hờn ngươi lắm rồi.

Phan Tịnh vừa chạy theo vừa ngó xuống đất, chợt thấy vết máu thì giật mình kinh hãi. Chàng biết rằng đây là máu ở miệng công chúa trào ra. Chàng lại nhìn bước chân công chúa thấy nàng tuy chạy nhanh nhưng đã lão đảo rồi. Đột nhiên, chàng ọe lên một tiếng rồi hộc máu ra. Đầu nặng chân nhẹ, chàng xuýt té xuống, nhưng vẫn cố rượt theo, vừa rượt vừa gọi: - Vân muội! Ta bị thương rồi sao nàng còn chạy mãi?

Trước mặt hiện ra một dãy núi, công chúa xoay mình một cái quanh vào trong núi.

Phan Tịnh trong dạ bồn chồn, miệng lại học máu tươi. Chân chàng loạng choạng không cất bước được nữa. Chàng gắng gượng hít mạnh một hơi chân khí rồi lại chạy vào trong khe núi. Xa xa chàng thấy công chúa nằm phục trên một tảng đá lớn thì hoảng hốt la lên: - Vân muội!

Chàng nhảy lại như tên bắn. Lúc còn cách mấy trượng đã thấy trên tảng đá đầy máu tươi. Lòng chàng quận đau phóng mình vọt tới nơi cất tiếng bi ai gọi: - Vân muội!

Rồi hai chân chàng nhũn ra, miệng học máu và ngất đi, ngã lăn quay bên mình công chúa. Lúc chàng hồi tỉnh thấy mình đang nằm trong lòng công chúa. Công chúa cặp mắt sa lệ lẳng lặng không nói gì! Phan Tịnh khẽ nói: - Vân muội ơi! Ta đối với nàng tuy có điều lầm lỗi. Nhưng dù sao, chúng ta cũng là vợ chồng, nàng nên lượng tình cho ta!

Công chúa từ từ kéo tấm khăn che mặt xuống. Sắc diện nàng lợt lạt, trên môi thoáng lộ một nụ cười đau đớn. Nàng nói: - Tịnh ca! Tiểu muội còn chưa trừng phạt Tịnh ca đó.

Phan Tịnh thấy công chúa đã nở một nụ cười thì trong bụng vui mừng nói: - Vân muội! Nàng đã vui lòng tha thứ cho ta. Thực tình Nô muội là một cô gái rất đáng thương. Nàng hãy bình tĩnh lại để nghe ta thuật chuyện lại cho mà nghe!

Rồi chàng đem việc bị Thất Tuyệt giáo bắt, chuyện gặp Ngọc Nô ở động phủ bị Hà Tồn bức bách hứa hôn, cho đến chuyện đi tìm Xích Lôi Thần Quân cùng Vô Tình phu nhân, nhất nhất thuật lại cho công chúa nghe. Công chúa gạt nước mắt nói: - Tịnh ca! Tịnh ca đừng nói nữa, tiểu muội tin lời Tịnh ca rồi. Bây giờ Tịnh ca định đi đâu?

Phan Tịnh cảm hận nói: - Tiểu huynh phải tuyệt diệt Thất Tuyệt giáo mới được.

Chàng sức nhớ tới những vụ tiêu cực tại Uyển Bình, Phòng Sơn, Lai Thủy đang bị kiếp nạn, liền đứng lên nói: - Vân muội! Ta e rằng đại nạn đã xảy ra?

- Sao?

- Thất Tuyệt giáo giết trên trăm mạng người trong Khánh Vân tiêu cực, lại giết luôn cả hai mươi mấy người do Mã Bách Lý dẫn đến tiêu cực đó để điều tra. Bọn chúng làm như vậy để vô lâm khắp thiên hạ coi ta là kẻ sát nhân, rồi đâm ra thù nghịch với ta. Ta được một vị cao nhân ngấm ngấm báo tin cho biết là bọn Thất Tuyệt giáo đang theo đường Uyển Bình, Phòng Sơn tàn sát các tiêu cực và giả tạo Lôi Đình Ấn Chương để đổ tội cho ta.

- Ủa! Thực thế ư?

- Khi nào ta lại nói gạt Vân muội.

- Nhưng hiện giờ Tịnh ca mình bị trọng thương thì làm thế nào?

- Bị thương cũng phải liều và phải đi ngay lập tức! Vân muội hiện giờ ở đâu? Phái Thiên giáo vừa mới được sáng lập, đang lúc cần người. Xin Vân muội đem cả bốn đệ tử đến tạm ở khe Lạc Hiền. Chẳng bao lâu ta sẽ quay về đó.

Công chúa ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi: - Bây giờ Tịnh ca đi thế nào được?

- Thế nào cũng phải đi.

Chàng thấy công chúa đắm đuối nhìn mình thì ôm chặt lấy nàng. Hai cặp môi hồng khẽ đặt vào nhau.

Hai người đắm đuối trong cảnh mê ly không biết đã bao lâu. Đột nhiên có tiếng cười khúc khích vọng lại.

Phan Tịnh cùng công chúa giật mình buông nhau ra. Công chúa đảo mắt nhìn rồi đỏ mặt lên vừa cười vừa mắng: - Con nha đầu đang định chết kia! Ta sẽ chặt chân mi đó.

Một trận cười vang lên từ sau tảng đá vọng lại rồi ba bóng đen vọt ra cười nói: - Sư phụ ơi! Việc gì mà sư phụ phải thẹn thò?

Công chúa đánh trống lảng hỏi: - Thương thế Trần nhi ra sao?

Phan Tịnh thấy ba thiếu nữ che mặt đến, chàng cũng bẽn lẽn nói: - Vân muội! Ta phải đi thôi!

Công chúa buồn rầu nói: - Tình ca bị thương như vậy đi làm sao được?

Phan Tịnh vừa đi được hai bước thì công chúa gọi lại nói: - Tình ca bảo trọng thân thể! Tiểu muội nghỉ đây một lát rồi tới khe Lạc Hiền để gặp công công.

Phan Tịnh dặn nàng: - Vân muội! Vân muội đừng quan tâm đến chuyện Nô muội nữa nhé! Nàng thật là cô gái rất tốt. Sau này Vân muội với nàng chắc chắn sẽ là đôi chị em thân thiết.

Công chúa mỉm cười nói: - Tiểu muội biết rồi! Tình ca bắt tất phải quan tâm!

Phan Tịnh từ biệt công chúa rồi chạy ra đường lớn. Chàng uống thuốc xong vận công điều dưỡng một chút, đã thấy thương thể đỡ nhiều. Chàng chạy thẳng tới Uyển Bình thì toàn thành này đều cảm hận chàng.

Phan Tịnh tìm vào một quán rượu chọn chiếc bàn vắng, ngồi xuống lắng tai nghe họ thì thảo bàn nhau về chuyện Vĩnh An tiêu cục bị phò mã giết hết.

Chàng tức giận đến cực điểm ngồi đứng không yên tửu bảo đưa rượu thịt vào nhưng chàng chẳng còn lòng dạ nào ăn uống nữa, chàng lấy ít bạc vụn ra tính tiền mà chẳng nói nửa lời. Chàng nghĩ bụng: “Mình đến Uyển Bình đã chậm mất một bước chi bằng sang thẳng Phòng Sơn.”

Đi qua nửa ngày, Phan Tịnh đến Phòng Sơn cũng chậm mất rồi. Kỳ Lân tiêu cục ở đây đã bị đại nạn. Bao nhiêu người trong tiêu cục không còn một người nào sống sót.

Phan Tịnh trong dạ bồn chồn. Tuy trời tối rồi, chàng cũng đi thẳng tới Lai Thủy và tới nơi vào khoảng hết canh ba, Chàng vừa vào trong thành bỗng nghe có tiếng đàn vọng lại. Phan Tịnh lẩm bẩm: - Bọn chúng đang động thủ rồi!

Lập tức chàng tăng gia cước lực chạy thẳng phía có tiếng đàn. Ngờ đâu lúc chàng đang chạy bỗng trong bóng tối có tiếng quát hỏi: - Ai đó?

- Người đến lấy đầu người đây.

Rồi một bóng trắng xuất hiện như ma quỷ, phóng ra đứng cản đường.

Phan Tịnh nhìn chòng chọc vào bóng trắng quát hỏi: - Cô nương là ai? Nếu không nói tên thì miễn cho tại hạ phải đi ngay.

Thiếu nữ áo trắng lạnh lùng đáp: - Phan Tịnh! Người không đi được đâu.

- Cô nương nói rộn đấy chứ?

Đột nhiên chàng phóng chưởng đánh ra. Thiếu nữ áo trắng né mình tránh khỏi.

Phan Tịnh liền chạy đi như gió, cả cười nói: - Tại hạ không quen biết cô nương. Vậy xin cáo từ.

- Chúng ta không phải là người lạ đâu.

Nàng chưa dứt lời, người đã nhảy tới nơi. Một luồng chưởng phong âm nhu xô đến sau lưng chàng.

Phan Tịnh ngấm ngầm kinh hãi lẩm bẩm: “Người này thân pháp lạ quá!” Chàng vội né sang bên thì luồng chưởng phong âm nhu lướt qua bên mình khiến chàng không khỏi bỏ vía.

Phan Tịnh dừng bước lại lạnh lùng hỏi: - Cô nương! Tại hạ đã không quen biết cô, sao cô cứ nhè tại hạ mà trả hận?

- Người không nhận ra ta. Nhưng ta biết người là được rồi.

- Cô nương nhất định đòi đánh nhau với tại hạ ư?

- Ta muốn hạ sát người.

- Vậy tại hạ ước hẹn với cô nương sau hai giờ nữa. Chúng ta sẽ gặp nhau ở ngoài thành, tỉ đấu một phen. Cô nương có bằng lòng không?

Thiếu nữ áo trắng ngần ngừ một chút rồi hỏi lại: - Người có đến đúng hẹn không?

- Phan Tịnh này không nói dối ai bao giờ.

- Được rồi, vậy người đi đi! Ta chờ người!

Phan Tịnh tựa hồ được cất gánh nặng, chàng chạy như bay về phía có tiếng đàn.

Chàng đi chừng được hơn trăm trượng, thì trong bóng tối lại có người nhảy ra nói: - A Di Đà Phật! Phan thí chủ! Bần tăng chưa chết được đâu! Và cũng chẳng có chuyện gì mà nói, chỉ xin lĩnh giáo thí chủ mấy chiêu!

Phan Tịnh nhìn kỹ lại thì ra Huyền Thiên lão quái.

Chàng tức giận quát hỏi: - Lão quái vật kia! Người không muốn sống cho yên ổn hay sao?

- Nếu Phan thí chủ muốn thành toàn cho bần tăng thì bần tăng rất xin lòng đón tiếp.

- Được lắm! Người hãy chờ đây, chỉ trong vòng hai giờ ta sẽ trở lại.

- A Di Đà Phật!

Phan Tịnh lại tiếp tục chạy về phía có tiếng đàn. Chàng đi được một quãng thì thấy bốn năm bóng đen từ trên nóc nhà nhảy xuống chạy lướt qua. Chàng lẩm bẩm một mình: “Chắc bọn này đã hạ thủ giết người!” Rồi chàng nhẹ nhàng theo dõi chúng.

Bọn kia đi đến trước một tòa trang viện lớn thì chúng nhảy vào trong viện. Chàng thấy vậy giận sôi máu, nhưng cố nén để theo dõi xem bọn chúng giở thủ đoạn gì.

Trong trang viện yên lặng như tờ. Giữa sảnh đường có bảy tám tiêu khách mặc võ phục xếp bằng ngồi đó. Người nào cũng vẻ mặt bình thản nhưng không nhúc nhích.

Phan Tịnh biết rằng họ chết cả rồi.

Bốn năm gã võ phục áo đen kia đều đeo mặt nạ nhảy vào sảnh đường. Chân tay mau lẹ dị thường, chúng dùng bàn tay sắt nung đỏ sẵn đem dìm vào ngực từng người.

Phan Tịnh thấy vậy gầm lên: - Quân ác tặc dê hèn kia! Nộp mạng đi thôi!

Dứt lời, lập tức chàng nhảy xổ đến phóng chưởng Tuyệt Tình ra.

“Sầm, sầm” mấy tiếng! Trong sảnh đường, những tiếng rú thảm thiết vọng lên.

Phan Tịnh cảm giận đến cực điểm quát lên: - Ta phải tuyệt diệt lũ ác tặc này!

Rồi chàng phóng chưởng ra đánh “sầm” một tiếng. Máu chảy lênh láng.

Hiện giờ chỉ còn một gã run như cây sậy đứng nguyên tại chỗ. Đường như gã sợ quá nên đứng thộn mặt ra không kịp chạy trốn, mà cũng không dám ra tay nghênh địch.

Phan Tịnh kinh hãi, tự hỏi: “Vụ này là thế nào đây? Bọn Thất Tuyệt giáo đồ đều có bản lĩnh mà sao bọn này tuyệt không kháng cự chút nào?” Phan Tịnh nghĩ vậy rồi dè dặt lửa giận xuống, quát to: - Các người lột mặt nạ ra đi!

Gã mặt quỷ riu riu vâng lời tháo mặt nạ ra. Phan Tịnh thấy là một gã đại hán trung niên, sắc diện tầm thường liền quát hỏi: - Mi là người Kinh đô hay ở Hồi Cương?

Đột nhiên gã kia quỳ xuống sì sụp lạy, năn nỉ: - Xin phò mã tha mạng cho! Xin phò mã tha mạng cho!

- Đừng rườm rà! Hãy trả lời ta: Mi là ai?

- Thừa phò mã! Tiểu nhân là Yến Tử Phi Trương Tiêu.

- Vậy người là người Kinh đô. Sao người lại đi theo bọn Thất Tuyệt giáo ở Hồi Cương, hành động tàn ác thế này?

- Nếu tiểu nhân không nghe theo thì sẽ bị chúng giết chết

- - Ủa có chuyện ấy ư? Ai bức bách hà hiếp bọn người?

- Ni Na cùng trưởng lão phái Thất Tuyệt giáo.

- Những người bị Thất Tuyệt giáo bắt buộc như ngươi có độ bao nhiêu tên?

- Tiểu nhân không biết rõ.

Phan Tịnh ngẫm kinh hãi, chàng lẩm bẩm: “Thế lực bọn Thất Tuyệt giáo mỗi ngày một bành trướng, chẳng những bọn giáo đồ của chúng đã nhiều mà chúng còn thu nạp bọn vô lại ở đây để sai khiến. Thật là đáng sợ.”

Mặt chàng lộ sát khí, hỏi bằng một giọng rất sắc nhọn: - Trương Tiêu! Tổng đàn Thất Tuyệt giáo có phải ở Thang Sơn không?

- Tiểu nhân không biết.

Phan Tịnh biết rõ bọn tầm thường này chắc không được Thất Tuyệt giáo cho biết căn cứ trọng địa của chúng.

Lúc này tiếng đàn đã ngưng. Trương Tiêu vội nói: - Bọn tiểu nhân tất cả gần hai mươi tên do một lão già áo trắng cai quản để dẫn xuống đây.

- Lão áo trắng nào?

Ngờ đâu, chàng vừa dứt câu hỏi, Trương Tiêu đột nhiên rú lên một tiếng rồi chết lả ra.

Đồng thời một luồng kinh phong ập đến sau lưng Phan Tịnh. Phan Tịnh né người đi quát lên: - Kẻ nào to gan lớn mật sao không lộ mặt ra?

Bóng người thấp thoáng, một lão già áo trắng nhảy xô tới, thân pháp lão mau lẹ một cách kỳ lạ. Trong lòng lão ôm một chiếc đàn cũ kỹ.

Phan Tịnh biết lão chính là hung thủ giết người.

Mặt chàng liền lộ sát khí quát hỏi: - ác tặc kia! Báo tên họ đi!

Lão áo trắng vẻ mặt thâm trầm nham hiểm, lão cười khẩy hai tiếng nhưng không nói gì. Lão xòe năm ngón tay ra nhắm chụp xuống ngực Phan Tịnh. Phan Tịnh không ngờ lão chưa nói câu gì đã động thủ ngay.

Chàng lùi lại ba bước, lớn tiếng quát: - Ta phải đập chết ngươi!

Lão áo trắng dường như biết chưởng lực của chàng lợi hại, lão biến trở thành chưởng rồi cứ để nguyên thế phóng ra.

“Binh” một tiếng vang lên.

Lúc này Phan Tịnh mới thấy đối phương biến đổi chiêu thức cực kỳ mau lẹ và nguy hiểm vô cùng! Chàng ngấm ngấm kinh hãi lùi lại luôn mấy bước.

Lão áo trắng cũng thét lên một tiếng thật to rồi đang thế chưởng lại trở về thế trở, chụp xuống ngực Phan Tịnh.

Phan Tịnh oẹ một tiếng, miệng thổ máu ra. Chàng kinh hãi la thảm: “Ta nguy với hắn rồi!” Nhưng giữa lúc ấy có một luồng chỉ phong veo veo chụp xuống lão áo trắng.

Lão áo trắng sững sốt chưa kịp lùi lại, thì bỗng nghe đánh “soạt” một tiếng. Vạt áo trước ngực lão đã bị rách một miếng lớn.

Lão áo trắng chỉ trong chớp mắt đã tránh ra xa ngoài một trượng, đứng bên sảnh đường. Hai mắt lão chiếu ra những tia sáng hung dữ, đảo mắt nhìn bốn mặt, miệng la lên những tiếng quái dị lú lú: - Y sa oa! Lạt tề Lạt tề!

Bấy giờ Phan Tịnh mới hiểu, chàng lẩm bẩm: - Lão là người Hồi và chắc là một trong ba sư thúc của Thất Tuyệt giáo chủ.

Lão áo trắng “Lạt tề Lạt tề” một lúc nhưng không có tiếng trả lời. Lão ngoảnh lại nhìn Phan Tịnh nhe răng ra mà cười. Đột nhiên lão vung chưởng đánh ra. Chưởng phong mãnh liệt vô cùng bao trùm cả thân thể Phan Tịnh.

Phan Tịnh gào lên một tiếng vận hết chân lực toàn thân để nghênh địch, thì bỗng nghe trên nóc sảnh đường có tiếng người dần giọng quát: - Không thể tiếp chiêu của hần được đâu, vì toàn thân hần đã luyện thành Thi Độc Công.

Phan Tịnh nghe nói trong mình lão đầy thuốc độc, thì trong lòng cực kỳ kinh hãi, vội nhảy lên ra một trượng. Chàng hầm hầm nhìn lão áo trắng, quát lên: - Quân nghiệt súc kia! Ta không ngờ mi lại luyện chất độc vào người!

Lão áo trắng dường như rất căm hận người nào đó đã ám trợ Phan Tịnh. Hai mắt lão loang loáng nhìn quanh, nhưng người trong bóng tối vẫn không xuất hiện. Đột nhiên lão áo trắng đưa tay lên gảy đàn “tình tang”.

Tiếng đàn này khác nào một cái dùi nặng ngàn cân đập vào trái tim Phan Tịnh.

Chàng cảm thấy khí huyết nhộn nhạo, cơ hồ đứng không vững. Giữa lúc ấy có tiếng quát: - Lão quái vật kia! Ta há sợ ngươi sao?

Một luồng kinh phong chụp tới. Phan Tịnh nhìn thấy một bóng người bé nhỏ, gầy còm nhảy vọt tới chỗ lão áo trắng.

Lão áo trắng dường như khiếp sợ người nhỏ bé gầy còm này. Lão hú lên một tiếng rồi nhảy vọt lên nóc nhà.

Tiếp theo là một tiếng “sầm” vang tai. Nóc nhà bị thủng ra một mảng. Lại một tiếng hú nữa, lão đã tung mình nhảy ra xa ngoài mười trượng.

Một giọng thanh âm khàn khàn lên tiếng: - Lão quái vật kia! Quả nhiên ngươi đã tiến bộ khá nhiều!

Cả hai người thân pháp đều mau lẹ phi thường.

Phan Tịnh không muốn bỏ mất cơ hội, được cùng hai tay cao thủ tuyệt đỉnh tỷ đấu, chàng liền rượt theo hai lão. Chàng còn biết rằng lão vừa cứu chàng ấy, trước đây đã mấy lần chỉ thị cho chàng, lão là một cao nhân bên vực chàng, mà không chịu nói tên nên chàng cũng muốn xem cho rõ mặt ân nhân.

Lão áo trắng cùng lão gầy còm bé nhỏ chỉ trong nháy mắt đã rời khỏi chỗ tiêu cục đến trăm trượng và đã nhảy ra giữa đường phố. Phan Tịnh đuổi đến nơi thì hai người đang đứng nhìn nhau như hai con gà chọi.

Lúc này tuy đang đêm, nhưng Phan Tịnh nhìn rõ lắm. Lão áo trắng vẫn tay ôm đàn. Toàn thân lão có một làn khí đen dày đặc bao phủ chung quanh. Lão gầy còm kia đã già lắm rồi, trên đầu chỉ còn lơ thơ vài sợi tóc bạc mà sợi nào cũng đứng dựng lên. Toàn thân lão lại bốc ra một luồng mù trắng.

Hai lão nhìn nhau chăm chăm một lúc, rồi đột nhiên hai vai rung động. Nhanh như chớp, hai lão nhảy xổ vào nhau. Luồng hắc khí và luồng mù trắng đụng vào nhau rồi lại lùi ra và cả hai người cùng lão đảo.

Phan Tịnh không kịp nhìn rõ chiêu thức của hai lão đã biểu diễn như thế nào.

Lão già bé nhỏ và gầy còm lạnh lùng lên tiếng: - Lão quái vật kia! Chuyến này ngươi vào kinh đô ta e rằng ngươi phải bỏ xác ở quê người không còn trở về cố hương được nữa.

- Hừ!

- Ta lại cho ngươi hay là ngươi mắc phải ác kế của gã sư đệ. Chúng là người ở đây chứ không phải người Hời, chúng đã gạt ngươi mấy chục năm mà ngươi không biết chi hết.

Lão áo trắng không hiểu tiếng. Lão gầy còm liền nói lại bằng tiếng Hời.

Lão áo trắng đột nhiên la lên những tiếng quái gở dường như không tin lời lão gầy còm.

Hai người lại từ từ phóng chưởng ra. Hai chưởng chạm nhau đánh “bình” một tiếng nho nhỏ. Cả hai người đều lùi lại ba bước.

Ngờ đâu, giữa lúc này, Phan Tịnh thấy Huyền Thiên lão quái nhảy vọt vào trường đấu. Lão vung chưởng nhằm đánh vào lão già gầy còm.

Lão áo trắng thấy có người tiếp viện hú lên một tiếng rồi nhảy xổ lại.

Lão gầy còm cử động nhanh như chớp nhoáng, né tránh cả hai người.

Phan Tịnh cất tiếng khê mắng: - Lão quái kia thật là hạng vô liêm sỉ!

Chàng cũng từ trên nóc nhà nhảy vọt xuống giữa đường phố. Trong tay chàng cầm Nhật Nguyệt lệnh, chàng vận động chân lực để ánh sáng Nhật Nguyệt chiếu vào người Huyền Thiên Nhất Quái.

40. Theo Ác Ôn, Thầy Chưởng Nhận Trò

Chàng vận đến tám thành công lực phóng Lôi Ấn Vô Tình ra.

Huyền Thiên Nhất Quái dường như rất kinh hãi ánh sáng Nhật Nguyệt Lệnh. Hắn thất đảm thét lên be be, lạng người vọt ra xa ba trượng.

Lão gầy còm bé nhỏ bấy giờ mới lên tiếng: - Phan Tịnh! Hắn đã gia nhập Thất Tuyệt giáo. Vậy không thể buông tha hắn được.

Phan Tịnh nhớ tới lời ủy thác của Vô Tình phu nhân, lại khắc khoải trong lòng.

Chàng một tay cầm Nhật Nguyệt Lệnh chiếu ra, một tay phóng chưởng rất mãnh liệt.

Huyền Thiên Nhất Quái lại nhảy vọt ra xa thêm mấy trượng. Lão tức giận quát lên: - Thằng lỏi con! Bản lãnh mi đã ăn thua gì? Mi có giỏi thì cất Nhật Nguyệt Lệnh đi, cùng Phật gia giao đấu ba trăm hiệp.

- Hừ! Người không chịu nổi đâu!

Chàng liền cất Nhật Nguyệt Lệnh vào bọc, buông thông hai tay lạnh lùng nói tiếp: - Lão quái vật! Người mà chịu được ba chưởng của ta thì ta tha chết cho chớ đừng nói đến ba trăm hiệp.

Lúc này Phan Tịnh bỗng liếc nhìn thấy lão áo trắng và lão gầy nhom đang chiến đấu kịch liệt và cùng phóng ra những chưởng lực ghê hồn.

Thật là một cuộc đối chưởng rừng rợn, hãn hũu.

Phan Tịnh nhìn Huyền Thiên Nhất Quái bằng con mắt lạnh lùng hỏi: - Người đã chuẩn bị xong chưa, để ta phát chưởng?

Huyền Thiên Nhất Quái đã thấy Phan Tịnh phóng chưởng đánh bại Xích Lôi Thần Quân, nên lão vô cùng thận trọng. Cặp mắt lão nhìn Phan Tịnh chăm chập. Chiếc áo cà sa lão mặc không gió mà cũng lay động.

Giữa lúc ấy, nữ lang áo trắng từ đằng xa uyển chuyển đi tới. Nàng đứng cách ngoài ba trượng lên tiếng: - Phan công tử! Phu nhân chờ công tử đã lâu!

Phan Tịnh quay đầu nhìn lại thấy nữ lang áo trắng chính là đệ tử của Vô Tình phu nhân. Chàng nghĩ tới lời hứa hẹn với phu nhân, liền lớn tiếng đáp: - Thưa thưa hãy chờ một chút!

Đột nhiên chàng quát lên thật to: - Lão quái vật kia! Người còn nói gì nữa không?

Huyền Thiên Nhất Quái khê đằng hắng một tiếng.

Phan Tịnh phóng chưởng lực Lôi Ấn Vô tình không một tiếng động.

Huyền Thiên Nhất Quái đang đứng yên chờ đợi. Phan Tịnh vừa phóng chưởng ra, lão cũng vung chưởng lên chống đỡ, chứng tỏ lão quyết tử cùng chàng.

Hai luồng chưởng lực chạm nhau phát ra những tiếng ầm ầm. Phan Tịnh cảm thấy chưởng lực đối phương hùng hậu vô cùng, chàng không đứng vững phải lùi lại nửa bước, lớn tiếng quát: - Lão quái vật! Chưởng lực ngươi quả là tiến bộ ghê gớm.

Huyền Thiên Nhất Quái cười ha hả nói: - Tiểu tử! Nếu ngươi không dùng Nhất Nguyệt Lệnh để làm lóa mắt lão tăng thì lão tăng quyết đưa ngươi về chùa Phật.

Rồi lão hú lên một tiếng, cả người lẫn chuông xô vào Phan Tịnh, uy thế mãnh liệt vô cùng.

Phan Tịnh hét lên: - Giải thiết! Chàng lập tức thi triển thân pháp cực kỳ mau lẹ phóng Tuyệt Tình Chuông mà Vô Tình phu nhân truyền thụ cho.

Sầm một tiếng như trời long đất lở.

Phan Tịnh loạn choạng lùi lại ba bước, sắc mặt xám ngắt.

Huyền Thiên Nhất Quái cũng bị hất lùi lại đến một trượng. Toàn thân lão run lên bần bật.

Phan Tịnh đứng vững rồi lại sấn vào quát lên: - Tiếp chuông đây!

Bóng Tuyệt Tình Chuông mờ mịt chụp xuống Huyền Thiên Nhất Quái.

Huyền Thiên Nhất Quái biết rằng không thể tránh được đành vận toàn lực ra chống đỡ. Lại một tiếng long trời lở đất nổi lên. Huyền Thiên Nhất Quái miệng học máu tươi, sắc mặt lợt lạt.

Phan Tịnh hai mắt đầy sát khí, miệng cũng ứa máu tươi. Nhưng chàng không thoái chí, lại quát lên: - Lão quái vật kia! Mấy chục năm trước đây, ngươi đã mắc một món nợ ở trên bờ đầm Tuyệt Long, bữa nay ngươi phải trả đó!

- Sao?

- Vô Tình phu nhân muốn lấy đầu ngươi!

Huyền Thiên Nhất Quái hét lên một tiếng, toan bằng mình chạy trốn. Phan Tịnh cười ha hả nói: - Bữa nay ngươi đừng hòng trốn thoát.

Rồi chàng rượt theo phóng chuông đánh ra. Huyền Thiên Nhất Quái thi triển pháp Thiên Cân trụ đứng sững lại hỏi: - Tiểu tử! Mi định liều mạng chăng?

- Hẹn kỳ đã đến nơi rồi. Ta phải về phục mệnh phu nhân. Vậy ngươi cho ta mượn tạm cái đầu.

Nói xong chàng móc trong bọc lấy Vô Định Phi Long Lệnh, mà lâu nay chàng không dùng tới, khế vung lên một cái hỏi: - Ngươi có nhận được đây là cái gì không?

Huyền Thiên Nhất Quái vẻ mặt thê lương, cặp mắt oán hờn chăm chăm nhìn Phan Tịnh, nhưng tâm thần lão trấn tĩnh lại khá nhiều, lão lạnh lùng đáp: - Bàn tới chuyện mấy chục năm trước trên bờ đầm Tuyệt Long, thì mi đã biết gì?

Phan Tịnh dơ tay lên vuốt máu trên môi, rồi nở một nụ cười khinh miệt nói: - Ta chỉ biết lấy đầu ngươi, ngoài ra không cần nói nhiều.

Bàn tay chàng đỏ rực như lửa, chàng đã vận toàn thể công lực tiến gần lại Huyền Thiên Nhất Quái. Huyền Thiên Nhất Quái cười khanh khách nói: - Thằng lỏi con! Cái đầu ngươi vị tất đã giữ được còn định đánh chết ai?

Phan Tịnh tiến lên bước nữa toan phóng chuông thì đột nhiên nữ lang áo trắng quát lên: - Phan công tử hãy thông thả!

Phan Tịnh nghe nói, sững sốt thu chuông về, hỏi: - Sao vậy?

- Để cho lão nói hết đã!

Huyền Thiên Nhất Quái đưa mắt nhìn nữ lang áo trắng hỏi: - Phải chăng ngươi là đệ tử của phu nhân?

Nữ lang áo trắng đáp: - Lão quái! Cuộc vây đánh phu nhân mấy chục năm trước trên đầm Tuyệt Long, dĩ nhiên ngươi đã tham dự một phần. Ai là người chủ mưu, ngươi đã biết rồi sao không nói ra?

Huyền Thiên Nhất Quái cười khằng khặc hỏi lại: - Ngày ấy, trong vô lâm những ai là người có danh vọng như phu nhân?

Nữ lang áo trắng toàn thân run lên hỏi: - Người bảo có những ai?

- Ta không nói chắc người cũng biết rồi.

- Những kẻ thù với phu nhân hồi đó là Nam Hải Nhất Hạc, Chung Nam Đan Khách, Tình Thiên Bảo Chúa. Những người đó mất mạng dưới tay phu nhân cả. Ngoài ra ta không biết còn những ai nữa.

Giữa lúc ấy, mấy tiếng “sầm, sầm” vang dội. Bên kia lão áo trắng cùng lão gầy còm, đồng thời gào lên và lùi lại bảy tám bước.

Lão áo trắng nói lý lẽ một tràng dài: - Ô y oa lạ a bát kim.

Lão gầy nhom như làn khói tỏa bay đến bên Phan Tịnh vội la lên: - Tiểu tử! Chạy cho mau!

Phan Tịnh sửng sốt hỏi: - Tại sao vậy?

- Cờ Máu đã xuất hiện không ai địch nổi đâu!

- Cờ Máu của ai, sao văn bối chưa từng nghe nói đến?

- Rồi ta sẽ bảo người sau. Bây giờ phải chạy cho mau đã!

- Nhưng...

Phan Tịnh chưa dứt lời, bỗng thấy Huyền Thiên Nhất Quái rú lên một tiếng rồi ngã lăn xuống đất chết liền. Trên lưng lão cắm một lá cờ đỏ như máu.

Chàng lại thấy nữ lang áo trang cũng la lên một tiếng rồi thoát chạy vào trong ngõ hẻm.

Một thanh âm khàn khàn từ trong ngõ vọng ra: - Người khỏi tìm đâu nữa. Ta đã tới đây rồi. Người không nhìn thấy ta được đâu, về bảo với mẹ ác cẩu: Đầm Tuyết Long đã không chôn được mẹ nhưng ta không tha mẹ đâu!

Nữ lang hỏi lại: - Người là ai?

- Rồi người sẽ biết, ta chỉ là người nghe lệnh trên truyền ra mà thôi.

- Vậy người không phải là chủ Lá Cờ Máu kia?

Không có tiếng đáp lại. Nhưng Phan Tịnh đối với thanh âm khàn khàn này chàng bắt giác run lên vì chàng nghe rất quen tai, nhưng không nhớ là đã nghe thấy ở đâu.

Thanh âm kia lại vang lên: - Phan Tịnh! Ta khuyên mi đừng hỏi đến chuyện của Vô Tình phu nhân nữa, kéo mà hỏi hận không kịp!

Phan Tịnh ngạo nghễ đáp: - Người bắt tất phải nhọc lòng! Phan Tịnh này tự biết cách xử trí. Nếu người là tay hảo hán thì sao không lộ mặt ra?

- Hiện giờ chưa phải lúc!

Nữ lang áo trắng từ trong ngõ hẻm đi ra nhìn Phan Tịnh bằng con mắt lạnh lùng.

Phan Tịnh đột nhiên phi thân nhảy đến bên thi thể Huyền Thiên Nhất Quái. Tay chàng vừa dơ lên đã chặt được thủ cấp rồi quăng lại cho nữ lang áo trắng nói: - Phiền thư thư đưa thủ cấp này về Đầm Tuyết Long trình phu nhân cho.

Nữ lang áo trắng đón lấy thủ cấp Huyền Thiên Nhất Quái. Không hiểu nàng đã dùng thủ pháp gì mà thoảng cái đã nhổ được Lá Cờ Máu cắm trên lưng lão quái cắm trong tay. Nàng quay lại bảo Phan Tịnh: - Người phải lưu tâm chờ lệnh phu nhân. Ta đi đây!

Nói xong tung mình chạy biến đi.

Nữ lang đi khỏi rồi, tiếng khàn khàn lại nổi lên: - Lão già kia! Người chỉ là một kẻ qua đường, còn hỏi tới chuyện ân oán làm chi?

Lão gầy nhom nghiêm trang nói: - Quân dị tộc xâm phạm bờ cõi. Thường ngày tuy ta phiêu bạt tha hương nhưng vẫn phải hộ vệ cho thân nhân cốt nhục của mình.

Phan Tịnh nghe lão gầy nhom nói vậy mới biết lão là Tha Hương Vô Danh Khách. Lão cứu viện thân phụ mình là Thiên Hiệp. Nay lão lại mấy lần chỉ bảo đường lối cho mình, bất giác chàng đem lòng kính trọng.

Thất Tuyệt giáo đã làm những gì, Phan Tịnh mờ mịt không hay, nên chàng ráng tìm người trong bóng tối xem là ai? Lúc này tiếng khàn khàn đổi giọng, khê nói: - Phan Tịnh!

Phan Tịnh trong lòng run lên, chàng sức nhớ ra, buột miệng kêu lên: - Sư phụ!

Tha Hương Vô Danh Khách kinh dị giương cặp mắt loang loáng nhìn Phan Tịnh.

Lão có ngờ đâu người trong bóng tối là sư phụ chàng? Phan Tịnh vừa gọi vừa chạy vào trong bóng tối thì có tiếng quát vọng ra: - Phan Tịnh! Người dừng lại ngay! Ai là sư phụ người?

Phan Tịnh dừng bước, lớn tiếng nói: - Lão gia đừng dối đệ tử nữa. Đệ tử nghe tiếng đã biết rõ là nhị sư phụ rồi.

- Im miệng ngay! Người cùng ta không có mối quan hệ thầy trò chi hết!

- Đồ nhi uống nước phải nhớ tới nguồn, khi nào dám quên gốc?

- Đó là việc riêng của người. Ta hỏi người có phải người đã gặp gia gia người rồi không?

- Sư phụ! Đúng thế! Gia gia Tịnh nhi ở dưới khe Lạc Hiền.

- Bao giờ người lại quay về gặp y?

Phan Tịnh trong lòng chấn động vội hỏi: - Sư phụ! Phải chăng...

Chàng chưa dứt lời thì trong bóng tối nổi lên một trận cười rất hùng hồn, rồi có tiếng hỏi: - Tiểu tử! Đời người sống trăm tuổi phải lấy việc gì làm cốt yếu?

- Người ta sống ở đời cốt phải gây hạnh phúc cho quốc gia xã tắc, còn cá nhân của con người chẳng có gì đáng kể.

Trong bóng tối lại nổi lên tràng cười ha hả, giọng nói lại vô cùng khích động: - Cái nhục mất tai có thể quên được chăng? Phan Tịnh! Người về bảo với gia gia người là trong vòng mười ngày, chúng ta lại đến thỉnh giáo về Thần Phong Tuyết Mạch Chương của y.

Phan Tịnh nghe nói vậy, đột nhiên la lên một tiếng bi thảm. Chàng nhảy phốc lại quỳ mọp xuống đất, lớn tiếng đáp: - Lời sư phụ truyền dạy, đồ nhi nào dám chẳng tuân theo? Nhưng gia phụ bị Ma Tôn Đồng Hải Sơn hạ độc thủ đã thành người tàn phế. Đệ tử e rằng gia phụ sẽ không đáp lại được nguyện vọng của sư phụ.

Ngờ đâu giữa lúc ấy, từ phía khác có thanh âm sắc nhọn vọng lại: - Tịnh nhi! Người nói vậy có thật không?

Phan Tịnh nở một nụ cười thê thảm, đứng dậy khom lưng đáp: - Đại sư phụ cũng đến đấy ư? Xin tha thứ cho đồ nhi không biết để tiếp rước.

Thanh âm kia lạnh lùng nói: - Từ đây người đừng xưng họ bọn ta là sư phụ nữa. Người truyền thụ võ công cho người lại là những kẻ bị bại dưới bàn tay phụ thân người. Chúng ta truyền nghệ cho người chẳng qua là giữ đúng qui củ Đạo Nhĩ Lệnh. Còn người với bọn Vân Sơn Tứ Tử chúng ta không phải thầy trò chi hết.

Phan Tịnh như người bị đánh đòn, liền nghiêm giọng nói: - Bốn vị sư phụ nói thế thì ra quyết tâm báo mối hận bị gia phụ đánh một chưởng ư?

- Tình thế phải như vậy. Vân Sơn Tứ Tử bị hủy diệt danh vọng về tay y. Chắc người còn nhớ, lúc bọn ta ra đi đã dựng mộ lên biểu hiện thanh danh Vân Sơn Tứ Tử không còn nữa. Nếu muốn phục hồi danh dự, tất phải tìm đến y.

Tha Hương Vô Danh Khách lẳng lặng nghe chuyện, bây giờ mới hắng giọng lên tiếng: - Ta cứ tưởng là ai? Té ra là Vân Sơn Tứ Tử từng đã lừng lẫy tiếng tăm ngày trước. Các vị tìm đến Phan Khôn để thanh toán nợ năm xưa là phải lắm!

Trong bóng tối lại có tiếng cười ha hả nói: - Lão bằng hữu! Ông bạn nói thế là rất công bằng.

Tha Hương Vô Danh Khách hai vai rung động, cười rộ nói: - Thạch Đà Tử! Chúng ta giao kết với nhau trong một thời gian đã lâu. Bữa nay mới lại được gặp, nhưng bây giờ không phải là tình bạn hữu nữa. Vô Danh Khách này còn có một câu muốn hỏi cho ra.

- Ông bạn già cứ nói đi!

- Vân Sơn Tứ Tử hiện giờ đứng trên lập trường nào? Chủ nhân Lá Cờ Máu đối với các vị có quan hệ gì?

Vân Sơn Tứ Tử lẳng lặng không trả lời. Tha Hương Vô Danh Khách nổi lên một tràng cười rộ, bảo Phan Tịnh: - Họ là thù hay là bạn thì bây giờ đã rõ rồi. Phan Tịnh! Người chạy đi thôi! Từ đây người bắt tất phải dùng lễ sư đồ để ra mắt bọn họ nữa.

Tha Hương Vô Danh Khách nói xong nắm lấy tay Phan Tịnh tung mình nhảy đi.

Một tràng cười rộ nổi lên nói: - Lão vô danh kia! Ta lấy tình bằng hữu ngày xưa mà khuyên ông bạn đừng nên nhúng vào việc người khác. Tuy công lực ông bạn cao thâm nhưng không chịu nổi một đòn của chủ nhân Lá Cờ Máu đâu!

Tha Hương Vô Danh Khách cứ dắt Phan Tịnh chạy băng băng, không để ý gì đến tiếng cười nói ở phía sau lưng nữa. Nhưng Phan, Tịnh thì không thể nào quên được vụ này. Chàng tự hỏi: “Chủ nhân Lá Cờ Máu là ai? Sao bốn vị sư phụ dạy võ lòng cho mình, bây giờ lại bắt cận nhân tình đến thế? Dù mấy vị đó bị uy hiếp phải truyền võ nghệ cho mình, nhưng tình thầy trò trước kia rất đầm thắm, thì mình kêu các vị bằng sư phụ là phải. Sao các vị lại không ứng? Những vị này có mối liên quan gì đến Vô tình phu nhân?”

Bao nhiêu mối nghi ngờ quay lộn trong đầu óc chàng. Đột nhiên chàng nhớ tới lời hứa hẹn với nữ lang áo trắng, không thể thất tín được. Chàng liền nói với lão gầy nhom: - Thưa tiền bối! Hãy khoan!

Tha Hương Vô Danh Khách dừng bước lại hỏi: - Có chuyện chi?

- Văn bối có ước hẹn với một thiếu nữ áo trắng chờ ở ngoài thành Lai Thủy, không thể thất tín với nàng được.

- Y là ai?

- Văn bối cũng không biết.

- Được lắm! Ta cùng đi với người! Xong vụ này rồi người cùng ta đến thẳng Thang Sơn.

- Tiền bối! Tổng đàn phái Thất Tuyệt giáo đặt ở Thang Sơn phải không?

- Nhất định là thế. Bữa nay Cờ Máu lại xuất hiện, chẳng bao lâu trên chốn giang hồ sẽ xảy ra nhiều trận đẫm máu ghê hồn. Nếu quả bọn Thất Tuyệt giáo liên kết với chủ nhân Lá Cờ Máu, thì không ai ngăn cản được những hành động hung dữ điên cuồng của chúng.

Phan Tịnh cảm hận hỏi: - Có lý nào thế được? Chủ nhân Lá Cờ Máu là ai?

- Chủ nhân Lá Cờ Máu là ai hiện giờ chỉ có một mình Vô tình phu nhân biết rõ mà thôi, ngoài ra chưa ai thấy mặt hắn.

- Một ngày kia văn bối nhất định cùng bọn họ quyết đấu!

- Hiện giờ ta e rằng công lực người so với họ còn kém xa. Năm trước Vô Tình phu nhân giết Thiên Tình bảo Chúa Bạch Tu Ninh, chủ nhân Lá Cờ Máu có lộ diện để ngăn cản bà. Hắn bị chết hụt về tay Vô Tình phu nhân. Rồi từ đấy hắn đi ẩn lánh mất tích. Đến nay mới thấy hắn xuất hiện. Chắc là võ công của hắn phải tinh tiến lắm, nên mới tự coi mình là Thiên hạ vô địch.

Suy nghĩ một lúc, Tha Hương Vô Danh Khách nói tiếp: - Hiện nay bọn Vân Sơn Tứ Tử cũng qui đầu dưới Lá Cờ Máu, xem thế đủ biết bọn họ khuếch trương thế lực định làm bá chủ võ lâm, và như thế sẽ thành phe đối đầu với Thất Tuyệt giáo. Nhưng vừa rồi ta thấy lão quái áo trắng, nghe nói đến Lá Cờ Máu xuất hiện liền lộ vẻ kinh hãi, thì e rằng giữa hai phái này không đối đầu với nhau nữa.

- Tiền bối nói vậy thì bọn Thất Tuyệt giáo cam tâm xưng thần hay sao.

- Lão quái nhân vừa rồi là một nhân vật tiền bối then chốt trong phái Thất Tuyệt giáo ở Hồi Cương. Tuy Không Động Nhị Quân ngang hàng với lão, nhưng mới gia nhập sau này, và công lực cũng còn kém lão nhiều. Thế mà ta thấy lão quái đó tỏ vẻ vô cùng sợ sệt, thì trong phe Thất Tuyệt giáo còn ai là người địch nổi chủ nhân Lá Cờ Máu kia nữa?

Phan Tịnh gật đầu khen phải.

Tha Hương Vô Danh Khách lại nói: - Thiếu nữ áo trắng đang chờ đợi, vậy ngươi đi đi thôi! Xong vụ này ta sẽ bàn đến chuyện đối phó với chủ nhân Lá Cờ Máu và phe Thất Tuyệt giáo. Ta chắc rằng Lá Cờ Máu đã xuất hiện thì bọn Thất Tuyệt giáo tạm thời không dám tàn sát vô lâm như trước nữa đâu.

Phan Tịnh liền băng mình chạy đến nơi ước hẹn thì quả thấy nữ lang áo trắng hãy còn đứng đó.

Chàng vừa chạy tới, nữ lang áo trắng đã cất giọng tươi cười hỏi: - Người dám trở lại thật ư?

- Sao lại không dám?

- Hà! Hà! Ngươi có muốn biết ta là ai không?

- Cô nương đã tìm đến để báo thù, dù tại hạ có biết hay không cũng vậy thôi.

Nữ ư lang áo trắng đột nhiên quát lên: - Phan Tịnh! Đêm nay nhất định ngươi phải chết!

- Chưa chắc.

Nữ lang áo trắng vung tay một cái phóng ra một chưởng. Chưởng phong âm hàn khiến người phải rét run.

Phan Tịnh quát to lên một tiếng. Chàng ra chiêu Lôi Hỏa Tương Bạc. Một làn hỏa quang rần rần chụp xuống đối phương. Nữ lang áo trắng nở một nụ cười thê lương vung tay trái lên. Một làn hàn quang như khói trắng mờ mịt theo tay phát ra. Lôi hỏa của Phan Tịnh bị tắt phụt.

Tiếp theo luồng gió âm nhu quạt đến người chàng. Chàng cảm thấy từ chân lên đến đầu lạnh buốt, liền hai tay phóng chưởng Lôi Ấn Vô Tình để chống lại.

Nữ lang áo trắng bật lên tiếng cười the thé nói: - Phan Tịnh! Ngươi trúng phải hàn độc Bắc Mang rồi. Chỉ trong vòng mười hai ngày là mất mạng đó. Thôi ta đi đây.

Nói đoạn người nàng băng đi một cái. Tà áo trắng phát phới chớp mắt đã ra xa ngoài ba trượng. Phan Tịnh tức giận quát lên: - Con tiện nhân kia! Chạy đâu cho thoát? Phan Tịnh này với mi vốn không quen biết. Sao mi lại hạ độc thủ?

Người chàng rét quá run lên bần bật, cơ hồ không chịu nổi.

Nữ lang áo trắng vẫn cười the thé nói vọng lại: - Phan Tịnh! Ngươi chịu chết đi thôi! Ngươi đã không biết ta là ai, ta cũng chẳng cần bảo ngươi nữa.

Giữa lúc ấy có tiếng vọng lại: - Con đàn bà độc ác kia! Mi chạy không thoát đâu. Bắc Mang Thần Bà với mi có mối quan hệ thế nào?

Nữ lang áo trắng kinh hãi đảo mắt nhìn quanh, nhưng chẳng thấy bóng người, nàng tức giận hỏi: - Ngươi là ai! Mà phải nấp lánh thế?

- Mi là một đứa hung tàn không đáng được thấy mặt ta! Biết điều thì lấy thuốc giải độc cho gã đi.

Nữ lang áo trắng cười rộ nói: - Thuốc giải ư? Ta không giết bên mình.

- Vậy mi nói thuốc giải để đâu cho ta hay?

Nữ lang áo trắng càng cười to hơn đáp: - Thuốc giải độc nào? Dĩ nhiên chỉ mình sư phụ ta là có mà thôi. Vạn Niên Băng Châm này ta lấy trộm ở nơi sư phụ một mũi. Phan Tịnh kia! Ngoài sư phụ ta ra, khắp thiên hạ không ai giải được đâu?

Nói xong nàng băng mình đi như bay. Đột nhiên bên mình có một bóng đen nhảy xổ tới. Nhưng thân pháp nữ lang áo trắng kỳ ảo vô cùng, bóng nàng tựa hồ một giầy khói bay đi như gió. Chớp mắt đã ra ngoài mấy chục trượng.

Phan Tịnh nhận ra, thì bóng đen đó chính là Tha Hương Vô Danh Khách. Tuy thân thủ lão đã mau lẹ nhưng so với nữ lang áo trắng hầy còn kém.

Phan Tịnh trợn mắt lên, đứng thộn mặt ra, người run bần bật. Khí hàn lạnh thấu vào đến tim gan, sắc mặt chàng lợt lạt.

Tha Hương Vô Danh Khách quay trở lại bên mình Phan Tịnh. Lão nhìn chàng quát bảo: - Mau đóng kín huyết đạo toàn thân lại, đừng để chất băng độc chạy vào tim.

Lão là người xem nhiều hiểu rộng, biết ngay chất hàn độc Bắc Mang này ngoài phía Bắc Mang Thần Bà không còn ai giải cứu được.

Lão ngẩng trông chiều trời thì lúc đó vào khoảng canh tư. Da mặt lão co rúm lại, đủ tỏ lão đang có quyết định gì rất nghiêm trọng.

Đột nhiên lão khẽ dậm chân nói: - Nguy rồi!

Lão gơ ngón tay ra điểm vào huyết Hắc diêm của Phan Tịnh.

Tay trái xách chàng lên rồi thi triển phi mao cước trình chạy như bay.

Tha Hương Vô Danh Khách xách Phan Tịnh chạy về Phía Nam, chưa hết một ngày một đêm thì đã tới chân núi Bắc Mang, lão thở phào một cái. Nhìn thế núi hiểm trở bất giác lão chau mày hú lên ba tiếng dài.

Bỗng thấy trên đỉnh núi có ba bóng trắng đang chạy đi chạy lại.

Một thiếu nữ áo trắng cất tiếng hỏi: - Ông bạn ở đâu đến đây? Trước khi vào yết kiến sư phụ tại hạ hãy thông danh trước đã!

Lúc này sắc mặt Phan Tịnh đã trắng bợt, không còn một chút huyết sắc. Tuy Tha Hương Vô Danh Khách đã điểm huyết Hắc diêm của Phan Tịnh mà toàn thân chàng vẫn run bần bật, đau khổ không biết đến đâu mà nói! Tha Hương Vô Danh Khách đồng dặc nói: - Tiểu lão nhi là Tha Hương Vô Danh Khách xin bái yết Thần Bà.

Một bóng trắng hỏi: - Các hạ cầu kiến chủ nhân tại hạ có việc chi?

- Cứu người như chữa lửa. Tiểu lão là bạn cố tri của Thần Bà. Các người chẳng nên rắc rối nữa!

Hai thiếu nữ áo trắng từ trên đỉnh núi bằng mình nhảy xuống, còn một cô thì chạy biến đi không thấy đâu nữa.

Hai cô áo trắng đứng trước mặt Vô Danh Khách, không phải là cô đêm trước mà lão đã gặp. Lão hỏi: - Con tiện nhân đó đâu rồi?

Hai thiếu nữ áo trắng ngạc nhiên hỏi lại: - Lão tiền bối hỏi ai?

Vô Danh Khách tức giận nói: - Các người đã biết rồi sao còn giả vờ? Các người hãy coi gã này?

Hai cô quay lại nhìn mặt Phan Tịnh đồng thời kinh ngạc nói: - Y trúng phải chất băng độc của bản môn ư?

Vô Danh Khách hắng giọng đáp: - Gã bị một người trong bọn đệ tử các người đánh bị thương, chẳng lẽ các người còn không biết hay sao?

Hai thiếu nữ ngần ngại, lắc đầu đáp: - Văn bối không biết. Bản môn đã mười năm nay không phái người xuống núi. Chị em văn bối không đi đâu nữa bước, mà bảo là đệ tử bản môn đánh gã bị thương thì thật là quái lạ!

Vô Danh Khách cả giận hỏi: - Chất Bắc Mang Hàn Độc là một môn bí truyền của môn phái Bắc Mang. Trừ bọn người ra, thì còn ai vào đây?

Bỗng một thiếu nữ áo trắng từ trên đỉnh núi đi xuống nói: - Sư phụ văn bối mời tiền bối lên!

Tha Hương Vô Danh Khách vừa thấy mặt cô này, đã cười ha hả nói: - Cô nương! Cước trình cô lẹ quá!

- Tiền bối quá khen!

- Từ Lai Thủy về đến đây cô nương chạy nhanh hơn tiểu lão mấy phần.

Thiếu nữ áo trắng ngơ ngác không hiểu Vô Danh Khách nói gì. Ngờ đâu nàng còn đang nghi hoặc thì Vô Danh Khách thì triển thân pháp mau lẹ tuyệt luân, lao đến trước nàng, phát tay áo một cái.

Thiếu nữ áo trắng la lên một tiếng, ngã ngửa về phía sau. Lúc nàng chưa ngã xuống, Vô Danh Khách đã phóng năm ngón tay điểm lên người nàng.

Đây là một môn điểm huyết độc đáo của lão. Trừ lão ra, không còn người thứ hai nào có thể giải khai được.

Bấy giờ lão mới nổi lên một tràng cười sang sảng, rồi đồng thời tay xách Phan Tịnh, tay ẵm cô gái bị điểm huyết đi lên đỉnh núi Bắc Mang.

41. Bắc Mang Thần Bà

Tha Hương Vô Danh Khách trợn mắt nhìn mù, hỏi lại: - Phải chăng các người là đại đệ tử của Thần Bà, Thần Bà đã mời ta lên, sao các người lại dám cản đường?

- Ha ha! Tại sao người điểm huyết Lục sư muội, hãy giải thích cho rõ đã?

- Để ta gặp Thần Bà sẽ nói.

- Sư phụ ta đã hạ lệnh, nếu người không nói rõ lý do, thì đừng hòng vào bái kiến người.

Tha Hương Vô Danh Khách tức giận nói: - Thần Bà đã thừa biết rồi, sao còn hỏi vặn? Người nói cho y hay: Lấy thuốc giải hàn độc cho ta ngay! Nếu không, thì ta coi cái núi Bắc Mang này chẳng vào đâu.

Lão vừa dứt lời, đột nhiên có tiếng quát: - Mai nhi! Thương nhi! Các người hãy tránh ra! Ha ha! Mấy chục năm trời mới gặp cố hữu. Ngày nay đã coi già này không vào đâu!

Tiếng quát vừa dứt, một làn bóng trắng nhảy vọt ra. Đồng thời tiếng binh khí rít lên, bổ xuống.

Tha Hương Vô Danh Khách kinh hãi nhảy tránh sang bên, xa ra một trượng, đứng trên mỏm đá.

“Sầm” một tiếng kinh người! Chỗ lão vừa đứng trước bị đánh trúng, đá vỡ tan thành bụi bay lên. Sườn núi đá hiện ra một vết vỡ khá dài.

Rồi một tiếng cười ha hả, nói: - Lão quỷ trời đánh kia! Người ở đâu đến đây dám dở thói ngang tàng? Hãy tiếp chiêu nữa của ta đây.

Ánh hàn quang lóe lên, một luồng hàn phong ập tới.

Tha Hương Vô Danh Khách lại nhảy tung đi né tránh rồi quát lớn: - Thần Bà! Nếu người còn bức bách ta quá, ta không sợ người đâu!

- Bữa nay lão bà cho người hay: Người đến thì được chứ ra đi không xong đâu! Động thủ đi.

Mụ vừa nói vừa tới tấp đánh đến.

Tha Hương Vô Danh Khách vừa xách Phan Tịnh, vừa ôm một thiếu nữ áo trắng không phản kích được đành né tả tránh hữu, giữa làn bóng trắng chớp chùng dày đặc.

Bắc Mang Thần Bà thu trượng về, lập tức người mù xuất hiện. Mụ đã già lắm, đầu bạc như sương, song mặt dữ như Thiên lôi. Tay mụ cầm một cây thiết trượng to bằng cổ tay.

Mụ quát lớn: - Bỏ chúng nó xuống cùng lão bà đấu ba trăm hiệp rồi sẽ nói chuyện.

Tha Hương Vô Danh Khách đưa cặp mắt oai nghiêm nhìn Thần Bà, thấy mụ tuy vẻ mặt căm tức dữ dội, nhưng vẫn bao phủ một làn chính khí. Trong lòng lão nghi hoặc tự hỏi: “Thần Bà là một nhân vật lừng lẫy võ lâm, sao lại phái đệ tử hạ độc thủ Phan Tịnh? Nhưng sự thực đã rành rành, có lý đâu còn giả được?” Rồi lão nhìn Mai nhi, Thương nhi bảo: - Đón lấy.

Lão vừa nói vừa quăng Phan Tịnh và thiếu nữ áo trắng ra.

Cây thiết trượng của Thần Bà đã rít lên veo veo đánh tới.

Mụ ra chiêu thần tốc, mãnh liệt khiến Vô Danh Khách không kịp suy nghĩ nữa.

Đồng thời mụ quát lên: - Lão già chó chết kia! Người đã không coi ta vào đâu, bữa nay người sẽ biết.

Trượng phong xô tới ầm ập như sóng cồn.

Tha Hương Vô Danh Khách, người đã bé nhỏ lại gầy khẳng gầy kheo, lão chuồn một cách rất tài tình như con cá lội tung tăng giữa làn bóng trượng mịt mờ. Lão cố ưỡn ngực không phản kích, cất tiếng hỏi: - Thần Bà! Tại sao Thần Bà lại sai đệ tử hạ độc thủ đánh Phan Tịnh? Hãy nói cho ta biết đã! Tại sao lại dùng đến chất độc lợi hại nhất của Bắc Mang là Băng Độc Thần Châm?

Bắc Mang Thần Bà vẫn không trả lời, chỉ hăm hờ múa tít cây thiết trượng dồn dập đánh tới.

Tha Hương Vô Danh Khách bỗng hú lên một tiếng, nhảy tung lên khỏi làn ánh trượng rồi hạ mình xuống như sao sa, chày xuống chân núi.

Bắc Mang Thần Bà quát hỏi: - Lão chó má kia! Người trốn thoát được chăng?

Một làn bóng trắng loang loáng như gió rượt theo, đồng thời ánh hàn quang chụp xuống Vô Danh Khách, mụ tức giận quát lên ầm ầm: - Lão chó má kia! Tự nhiên vô cớ sao người lại điểm huyết đệ tử của ta? Ta phải cho người biết tay.

Mụ vung trượng nhằm Vô Danh Khách đánh rất rát.

Vô Danh Khách vừa né tránh vừa quát lên: - Ta không đánh chết nó thế là đã nể người lắm rồi đó.

“Sầm” một tiếng khùng khiếp! Một tảng đá lớn bị Bắc Mang Thần Bà đập trượng trúng vỡ làm đôi.

Tha Hương Vô Danh Khách không nhịn được nữa, gầm lên: - Thần Bà! Nếu người còn vô lễ ta cũng không nể người nữa đâu! Dù người có giỏi đến mấy ta cũng coi rất tầm thường.

Lão nói xong đứng lại không nhúc nhích.

Bắc Mang Thần Bà tức giận, lông tóc đứng dựng cả lên. Tính nóng như lửa, mụ không đáp lời Vô Danh Khách, cứ vung trượng đánh ráo riết.

Tha Hương Vô Danh Khách lại quát: - Thế là người tự tìm lấy cái nhục, đừng oán ta nhé!

Lão không né tránh nữa, chỉ lún người xuống một chút, rồi vung hai chưởng đánh ra đến “sầm” một tiếng kinh hồn.

Bắc Mang Thần Bà rú lên một tiếng hãi hùng, miệng học máu tươi ra. Mụ bị hất lùi lại đến ba trượng. Toàn thân mụ run bần bật. Bộ mặt Lôi Công của mụ biến thành lợt lạt.

Một thiếu nữ áo trắng chạy như bay, đến bên gọi to: - Sư phụ! Sư phụ!

Rồi giơ tay toan đỡ mụ dậy.

Bắc Mang Thần Bà hất tay ra quát lên: - Cút đi!

Tiếng mụ thê thảm. Cặp mắt long lanh ngấn lệ, mụ nhìn chòng chọc Vô Danh Khách, hằn học nói: - Giỏi lắm! Giỏi lắm! Thanh danh ta mấy chục năm nay bị tiêu tan vì phát chưởng của mi. Được lắm! Bây giờ có điều chi người hãy nói ra.

Công lực Tha Hương Vô Danh Khách cao sâu hơn Bắc Mang Thần Bà rất nhiều.

Lúc này lão thấy Thần Bà mặt lộ chính khí, nên không muốn hạ thủ mà thôi. Bấy giờ bị mụ bức bách, lão đánh một chưởng hất mụ đi, làm thanh danh của mụ bị tiêu tan, trong lòng lão không khỏi hối hận. Lão tủm tỉm cười nói: - Thần Bà! Lỗi là ở nơi bà! Tiểu lão theo đúng lễ đến xin yết kiến, bà cứ bức bách, tiểu lão phải động thủ.

- Đừng rườm lời nữa! Có việc gì cứ nói mau.

Vô Danh Khách lại tức mình, xẵng giọng: - Mụ đã biết rồi sao còn giả vờ hỏi làm chi?

- Thú lắm...

Bắc Mang Thần Bà cặp mắt chiếu ra những tia sáng hung dữ, như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương.

Tha Hương Vô Danh Khách lại hỏi: - Được lắm! Ta hỏi mụ: Bằng Độc Thần Châm phải chăng là môn ám khí độc đáo của mụ?

- Hừ!

- Phan Tịnh bị thương vì Bắc Mang Thần Châm.

- Ai đánh y bị thương?

- Chà! Lục đệ tử của mụ đó?

Hai thiếu nữ áo trắng đứng bên đều biến sắc, tức giận nói: - Sư phụ! Lão nói nhăng đấy! Mấy năm nay Lục muội vẫn ở liền với đệ tử, không dời nửa bước, và chưa từng xuống núi. Hơn nữa sư phụ, chưa truyền thụ môn Thần Châm cho y, thì y đã thương gã thế nào được?

Bắc Mang Thần Bà cười lạt, nhìn Vô Danh Khách nói: - Thế thì người nhận lầm rồi!

Tha Hương Vô Danh Khách cười nói: - Lầm ư? Thần Châm hãy còn ở trong mình Phan Tịnh đó!

Bắc Mang Thần Bà vẫy tay bảo hai thiếu nữ: - Lấy thuốc giải ra đây để chữa cho y. Vụ này thật là quái dị! Mười mấy năm nay ta chưa rời khỏi Bắc Mang nửa bước, hôm nay phải xuống núi một lần mới được. Nhưng... Hà hà...

Bắc Mang Thần Bà cặp mắt lộ sát khí.

Tha Hương Vô Danh Khách không khỏi giật mình vì làn chính khí trên mặt bây giờ mất hết. Lão nói: - Thần Bà! Lão phu khuyên Thần Bà không có ý nghĩ sai lầm.

- Sao? Người muốn cai quản ta chăng?

- Tuy tiểu lão không cai quản được Thần Bà, nhưng Thần Bà lại lấy chuyện bị thua về chưởng lực của tiểu lão làm hổ thẹn ư?

- Hổ thẹn! Phải rồi, ta hổ thẹn và căm hờn người.

Tha Hương Vô Danh Khách cười rộ hỏi: - Thần Bà có biết lão phu là ai không?

Câu hỏi này khiến cho Bắc Mang Thần Bà phải sửng sốt. Hai mắt bà nhìn Vô Danh Khách không chớp, dường như để thấu rõ tâm can lão.

Tha Hương Vô Danh Khách lại cười nói: - Lúc lão phu thành danh trong võ lâm, còn nhớ có gặp bà một lần và khi đó bà còn là một vị tiểu cô nương!

Bắc Mang Thần Bà biến sắc, đột nhiên xúc động, lớn tiếng nói: - Phải chăng lão tiên bối là Đông Hải Kim Ngao Tẩu. Tiên bối cùng Thiên Sơn Dược Sư mang ngoại hiệu là Thiên Hải Long Tiên.

Tha Hương Vô Danh Khách gật đầu, nghiêm sắc mặt hỏi: - Bây giờ mụ thấy thế nào? Mụ lại thua dưới bàn tay ta có gì tổn hại đến thanh danh không?

Bắc Mang Thần Bà dịu giọng đáp: - Như vậy là vinh hạnh cho vãn bối. Vãn bối được Thiên Hải Long Tiên dạy bảo cho thì còn nói gì nữa? Nhưng tình thực mà nói thì mũi Bắc Mang Thần Châm kia không phải là của bản môn, vì bọn đệ tử bản môn quả chưa ai xuống núi.

Tha Hương Vô Danh Khách sửng sốt hỏi: - Nếu lão phu không hoa mắt, thì đêm hôm trước đã gặp người thiếu nữ áo trắng và rõ ràng y là Lục đệ tử quý môn. Vậy bà giải thích thế nào đây?

- Nếu có đệ tử xuống núi thì vãn bối tất phải biết chứ?

- Thiếu nữ đó đã nói rõ là đệ tử của bà.

- Bất luận người nào cũng có thể mượn danh nghĩa của văn bối để làm điều càn rỡ. Bây giờ vấn đề cần phải tìm cho ra là mũi Bắc Mang Thần Châm kia sao y lại có, và sao y biết cả Phương nhi (tức Lục đệ tử)?

Bắc Mang Thần Bà nói xong, ngẩng mặt nhìn lên trên không ra chiều nghĩ ngợi. Rồi bà lẩm bẩm như nói với chính mình: - Từ lúc Phương nhi nhập môn, y chưa xuống núi lần nào. Vậy mà ai lại cải trang theo dung mạo của y được? Mười năm nay mình ở núi Bắc Mang, chỉ có sư muội đến thăm mấy lần, ngoài ra không còn ai hết. Chẳng lẽ lại là sư muội? Và không có lý nào sư muội lại gây sự thế này?

Vô Danh Khách nghe mụ lẩm bẩm như vậy liền hỏi ngay: - Thần Bà! Sư muội bà là ai?

Bắc Mang Thần Bà tủm tỉm cười đáp: - Sư muội văn bối là kẻ vô danh, dù có nói ra tiền bối cũng không biết.

- Bà thử nói cho nghe!

-Ngoại hiệu y là Mặt Nương, vì y dung mạo xinh đẹp lại ăn nói dễ nghe, nên người ta tặng cho y cái ngoại hiệu đó.

Tha Hương Vô Danh Khách vừa nghe, đã cười rộ hỏi: - Phải chăng y là vợ góa Tình Thiên Bảo Chúa? Và chồng y đã bị chết về chưởng lực của Vô Tình phu nhân phải không?

Bắc Mang Thần Bà kinh ngạc đáp: - Chính thị!

- Thôi thế thì đúng y rồi! Nhưng Bắc Mang Thần Châm của bà có để lọt vào tay ai không?

- Không!

- Có đúng thế không? Chẳng lẽ mũi châm này bà chưa dùng tới bao giờ?

- Suốt đời văn bối mới dùng tới một lần để đối phó với một tên nghiệt đồ.

Bắc Mang Thần Bà nhắc tới một tên nghiệt đồ của mụ, mụ hậm hực nói tiếp: - Nếu không vì hấn, thì văn bối đã chẳng giữ bọn đệ tử bản môn không cho xuống núi làm gì?

Tha Hương Vô Danh Khách cúi đầu ngẫm nghĩ hồi lâu rồi đột nhiên nói: - Thần Bà! Bây giờ bà đi ngay thì bỏ những người bị thương kia hay sao?

Mụ liền tung người nhảy quay về đón lấy thuốc giải độc ở tay Cô nhi. Mụ giải khai huyết đạo Phan Tịnh và chữa thương cho chàng.

Phan Tịnh được giải khai huyết đạo và chữa thương rồi, Tha Hương Vô Danh Khách không nói nữa lời, kéo Phan Tịnh đi luôn.

Phan Tịnh ngạc nhiên hỏi: - Đây là địa phương nào?

- Đừng hỏi nữa! Nơi đây không có liên quan gì đến người. Vả lại ta có bảo người cũng chẳng ích gì, vì cô gái đêm trước không phải là đệ tử Bắc Mang.

- Vậy nàng là ai?

- Rồi sau này người sẽ điều tra dần dần. Bây giờ chúng ta phải tới núi Thang Sơn ngay tức khắc, không thể chần chờ được nữa.

Hai người tăng gia cước lực. Theo sau có Bắc Mang Thần Bà. Thoáng cái ba người đã xuống chân núi Bắc Mang.

Bắc Mang Thần Bà hướng về Vô Danh Khách, khom lưng nói: - Xin thứ cho văn bối không thể tiễn chân xa hơn được.

Tha Hương Vô Danh Khách đưa mắt nhìn mụ, rồi nghiêm sắc mặt nói: - Thần Bà! Tiểu lão có câu này khuyên bà chẳng biết có lọt tai không? Những ngày sắp tới trong võ lâm còn nhiều chuyện rắc rối, bà nên bớt nóng nảy. Nếu không, chỉ sến tay một cái đã thành mối hận ngàn thu. Khi hối hận lại sẽ không kịp nữa.

Bắc Mang Thần Bà vâng dạ đáp: - Bản môn đệ tử từ đây có xuống núi hành đạo, cũng mong được tiền bối chiêu cố.

Tha Hương Vô Danh Khách cười ha hả, trở vào Phan Tịnh lớn tiếng nói: - Y là phò mã gia đương triều, tài kiêm văn võ, lại là cây cột trụ của phái Thiên Giáo. Thần Bà! Nếu Thần Bà cần tay giúp đỡ thì cứ kiếm y là được. Thôi lão phu đi đây.

Phan Tịnh vội đến trước Thần Bà vái chào nói: - Bắc Mang tiền bối! Văn bối xin bái kiến tiền bối.

Rồi chàng chấp tay, thái độ ung dung chàng lấy Nhật Nguyệt Lệnh trong bọc ra giơ lên nói: - Quân dị tộc xâm phạm bờ cõi, bọn tà ma giở thói lăng loàn. Các phái võ Kinh đô còn gặp lắm chuyện lầm than. Phái Thiên Giáo lại ra đời diệt trừ tà ma, duy trì đạo đức, thể theo lòng trời hợp ý mọi người. Nhưng bản giáo mới trùng hưng, rất cần được kiệt sĩ thiên hạ đem tài ba ra phù trợ chính nghĩa. Nay bản sứ giả đại diện cho bản giáo chủ trân trọng mời Thần Bà gia nhập giáo hội. Chẳng hiểu Thần Bà có ưng chịu không?

Bắc Mang Thần Bà cùng Tha Hương Vô Danh Khách nghe chàng nói những lời danh thếp, chính nghĩa, nghiêm trang đều gật đầu ra chiều ưng thuận.

Bắc Mang Thần Bà lại ra chiều nóng nảy cười hỏi: - Quý giáo đã có lời mời, già này xin tâm lĩnh. Khi nào được rảnh sẽ đến yết kiến quý giáo chủ. Nhưng chưa hiểu quý giáo chủ là ai?

Phan Tịnh cười đáp: - Chính là phụ thân văn bối, danh hiệu là Thiên Hiệp Phan Khôn.

- Ủa! Té ra là Phan đại hiệp. Nếu vậy lão thân sẽ đi yết kiến.

Phan Tịnh lại vái chào Thần Bà rồi cùng Tha Hương Vô Danh Khách thi triển khinh công đi ngay. Hai người đi nhanh như điện chớp, Vô Danh Khách giục luôn miệng, những mong tới Thang Sơn ngay tức khắc.

Phan Tịnh không hiểu tự hỏi: “Tại sao chuyển đi Thang Sơn này lại vội vã thế? Hay là trên đó quả có chuyện gì trọng đại xảy ra?” Sau cùng, chàng không thể nhẫn nại được, lên tiếng hỏi: - Tiền bối! Chuyển đi Thang Sơn này sao phải gấp rút như vậy?

Tha Hương Vô Danh Khách đáp: - Sự tình cấp bách lắm rồi. Phái Thất Tuyệt giáo cùng phái Cờ Máu cấu kết với nhau, đại thể của võ lâm nguy ngập đến nơi. Dù ta có đến Thang Sơn mời được lão hữu cùng Vô Tình phu nhân trở lại giang hồ, e rằng cũng khó vãn hồi được tình thế nghiêm trọng này!

Phan Tịnh cả kinh, nhưng chàng cũng chưa tìm ra phương pháp gì để ngăn trở phái Thất Tuyệt cùng phái Cờ Máu liên kết với nhau. Chàng nghĩ rằng: Nếu chưa tìm ra được kế sách vẹn toàn, thì dù có đến Thang Sơn cũng vô ích.

Tha Hương Vô Danh Khách dường như đã đoán ra ý nghĩ của Phan Tịnh. Lão tùm tùm cười nói: - Đến nơi ta sẽ có cách. Người bắt tất phải nghĩ ngợi nhiều.

Tối hôm sau, hai người đến Thang Sơn vào khoảng cuối canh ba. Về phía bắc, núi này có một cái hang nhỏ hẹp cực kỳ bí mật. Đó chính là căn cứ Tổng đàn phái Thất Tuyệt giáo. Ngoài hang này chừng mười dặm đều bố trí những trạm canh phòng rất nghiêm mật.

Đêm hôm ấy gió lộng trời tối. Đột nhiên tại một trạm canh phái Thất Tuyệt, bỗng kéo lên hai Lá Cờ Máu. Hai gã phu canh giật mình lớn tiếng la: - Lạp tề ô lý!

Một tiếng cười khẩy vọng lại, rồi đột nhiên gã phu canh mé hữu rú lên một tiếng, lăn ra chết liền! Còn tên phu canh kia vội kêu thét lên: - Tề lạp sa y!

Rồi co giò chạy tuốt.

Lại một tiếng cười gằn văng vẳng ở phía sau nổi lên. Lá Cờ Máu thứ hai bay vèo đến cắm đứng vào vai gã. Gã rú lên một tiếng thật to, vẫn chưa biết trên vai mình đã cắm Lá Cờ Máu. Gã cứ để vậy, chạy thục thân thẳng vào hang núi.

Nhưng gã phát giác ra rằng sau khi gã rú lên một tiếng thì cả bốn mặt, tám phương có đến mười mấy gã Thất Tuyệt giáo đồ chạy tới, và đều hô khẩu hiệu: “Tề lạp sa y” liên thanh không ngớt.

Mười mấy tên Thất Tuyệt giáo đồ nhảy xổ tới nơi, thì chẳng thấy động tĩnh chi nữa, bốn bề lặng ngắt như tờ.

Bọn Thất Tuyệt giáo đồ còn đang kinh dị ngơ ngác thì chợt thấy hai bóng đen chạy như bay tới, chẳng nói năng gì, phóng chưởng đánh ra mãnh liệt.

Một tiếng rú thê thảm vang lên rồi máu tươi vọt ra như suối.

Mười mấy tên Thất Tuyệt giáo đồ nhón nháo cả lên, miệng không ngớt la: - Tề lạp sa y!

Ầm ầm hai tiếng! Lại hai cây thịt đổ xuống. Thân pháp hai bóng đen mau lẹ như tên, tiếp tục phóng chưởng đánh. Bảy tám gã Thất Tuyệt giáo đồ nữa ngã lăn ra. Mấy tên còn sống sót vừa kêu la vừa chạy tán loạn.

Một bóng đen ung dung lấy trong bọc ra mấy Lá Cờ Máu ném tới. Mấy tên kia vừa la vừa chạy, để nguyên Lá Cờ Máu trên vai.

Bọn Thất Tuyệt giáo đồ chạy hết rồi một bóng đen khế quát: - Phan Tịnh! Đi thôi! Người nhớ rằng đêm nay tuyệt đối đừng để bại lộ hành tung và chỉ đón đường giết bọn Thất Tuyệt giáo đồ.

Bóng đen kia chỉ khế hắng giọng một tiếng.

Hai người lại chạy như bay đi sâu vào, đuổi theo phương hướng bọn Thất Tuyệt giáo đồ trốn chạy. Chỉ trong khoảng khắc đã đến trước cửa hang.

Trong hang vẫn vọng ra tiếng la: - Tề lạp sa y!

Đó là khẩu hiệu báo việc khẩn cấp của Thất Tuyệt giáo.

Giữa lúc ấy từ trong hang bay vọt ra hai bóng người. Sau hai bóng người còn có một lũ khác đi theo.

Phan Tịnh cùng Tha Hương Vô Danh Khách ẩn mình vào một bên nhìn ra rất rõ.

Phan Tịnh khế hỏi: - Tiền bối! Hai người đi đầu kia là trưởng lão Thất Tuyệt giáo, mình có nên động thủ không?

Tha Hương Vô Danh Khách đáp: - Ta còn thấy rõ hơn người. Công lực hai lão này không phải tầm thường, để ta ra tay giết họ. Người chờ lại một chút, hễ thấy ta giết xong hai lão, thì lập tức xông ra mà giết bọn giáo đồ cho thất điên bát đảo. Xong rồi lại phải đi ngay, chớ có tham chiến.

- Vãn bối hiểu rồi.

Tha Hương Vô Danh Khách khế vỗ vai Phan Tịnh và giao cho chàng hai Lá Cờ Máu, rồi đột nhiên rú lên một tràng dài. Hai tay lão vung ra như chim đại bàng giương cánh nhảy lên trên không.

Hai trưởng lão Thất Tuyệt giáo thấy vậy liền quát lên một tiếng, lún người xuống chuẩn bị tiếp chiến.

Tiếng hú vừa dứt, bóng đen còn lơ lửng trên không đã phóng chưởng ra như chớp, mạnh như sấm sét chụp xuống.

Hai trưởng lão muốn tránh cũng không sao kịp nữa, vừa la lên một tiếng, chưa kịp phóng chưởng ra nghênh địch, thì từ trên không bật lên tiếng cười the thé, bóng người hạ xuống nhẹ nhàng như mảnh lá rụng.

Ầm ầm hai tiếng! Hai trưởng lão Thất Tuyệt giáo đã bị hất ra ngoài năm trượng, đụng vào vách đá đến “sầm” một tiếng, đầu óc vỡ tan.

42. Nữ Lang Áo Trắng Bại Lộ Chân Tướng

Chàng vừa cười vừa giơ tay phóng Lá Cờ Máu ra quát to: - Trong nhà tĩnh thất há để kẻ nào khác vào ngủ nhờ. Bọn Thất Tuyệt giáo kia! Ta hẹn cho các người trong ba ngày phải rời khỏi Kinh đô, nếu không chúa

đang ta sẽ giết hết bọn tà ma các người đó.

Vừa dứt lời, chàng nhắm bọn Thất Tuyệt giáo đồ nhảy xổ lại phóng chưởng tới tấp, tưởng chừng như để trả thù những vụ đã xảy ra ở Khánh Vân tiêu cục cùng những tiêu cục khác ở Phong Sơn, Lai Thủy. Thật ra chàng còn căm giận bọn Thất Tuyệt giáo nên muốn nhân cơ hội này giết cho kỳ hết.

Trong bọn giáo đồ này có hai tay cao thủ vào bậc nhất võ lâm, cũng rú lên những tiếng thê thảm không ngớt.

Giữa lúc ấy, trong hang núi một giầy tiếng đàn réo rắc nổi lên. Phan Tịnh tâm thần bỗng giao động, sát khí chàng dịu xuống đến phân nửa. Chàng tự hỏi: “Tại sao ta lại tàn ác đến thế này?” Nghĩ vậy, trán chàng toát mồ hôi ướt đầm, rồi lòng chàng cảm thấy hối hận.

Bất thành linh ba bóng trắng vọt ra...

Tha Hương Vô Danh Khách vừa thấy khê quát bảo chàng: - Bọn chúng đã đến đó! Chạy cho mau!

Lão khê vỗ vào lưng Phan Tịnh. Phan Tịnh nhớ ngay đến lời lão dặn trước, không nên náo loạn để hỏng việc lớn. Thế rồi hai người tung mình chạy đi.

Ba bóng trắng vừa xuất hiện thân pháp cực kỳ thần tốc. Chớp mắt họ đã đến trước mặt Phan Tịnh và Vô Danh Khách. Một lão cười khẩy lên tiếng: - Ha ha! Quý khách đến nhà sao lại bỏ đi ngay?

Tha Hương Vô Danh Khách không trả lời, đột nhiên vận chưởng lực phóng ra như vũ bão.

“Véo” một tiếng, một luồng chưởng phong chụp xuống hai bóng trắng.

Hai bóng trắng này chính là Không Động Nhị Quân.

Không Động Nhị Quân quát lên một tiếng. Ba người đồng thời phóng chưởng ra nghênh địch.

“Sầm” một tiếng! Vô Danh Khách lùi lại một bước.

Không Động Nhị Quân và bóng trắng nữa là Ni Na, con gái giáo chủ Thất Tuyệt giáo, cả ba người chỉ run người lên hai cái.

Không Động Nhị Quân cười gằn hỏi: - Bằng hữu! Phái Thất Tuyệt giáo không đụng chạm gì đến phái Lá Cờ Máu mà sao y lại phái hai vị đến đại náo Tổng đàn bản giáo?

Đứng trước mặt ba tay cao thủ nắm then chốt phái Thất Tuyệt giáo, Phan Tịnh cũng ngấm ngấm kinh hãi. Lúc này chàng cùng Vô Danh Khách tuy đã hóa trang, nhưng vẫn e rằng chỉ một lúc là mình sẽ bị bại lộ hành tung.

Tha Hương Vô Danh Khách vội vận phép truyền âm bảo Phan Tịnh: - Phan Tịnh! Người đem toàn lực ra mà đánh đứa con gái kia để thoát thân cho mau.

Phan Tịnh không dám chần chờ, vội vận toàn lực nhưng chưa phóng Lôi Đình Chưởng ra tấn công.

Vô Danh Khách lại quát lên: - Đánh đi!

Chưởng phong lão đánh ra véo véo chụp xuống Ni Na, Phan Tịnh không dám chần chờ nữa, cũng vung chưởng đánh tới tấp.

Không Động Nhị Quân cả kinh thét lên một tiếng, vung song chưởng đánh chéo ra để đón chưởng lực Vô Danh Khách.

Tha Hương Vô Danh Khách chỉ chờ có thế. Kể ra chưởng lực Không Động Nhị Quân hãy còn kém Vô Danh Khách một bậc. Vừa rồi vì cả ba người hợp lực phóng chưởng nên lão mới phải lùi lại một bước.

Tha Hương Vô Danh Khách cười lạt một tiếng, rồi biến thế chưởng đánh thẳng vào Không Động Nhị Quân.

Bình bình! Chưởng lực Phan Tịnh và Ni Na đụng nhau, cả hai người cùng lùi lại một bước, chứng tỏ công lực họ ngang nhau.

Nhưng tiếng vang thứ hai là chưởng lực Vô Danh Khách và Không Động Nhị Quân đụng nhau.

Không Động Nhất Quân rú lên một tiếng. Lão đã bị thương về chưởng lực của Vô Danh Khách, lão đảo đảo lùi lại bốn năm bước mới đứng vững.

Tha Hương Vô Danh Khách mới đánh một chưởng, Nhất Quân đã bị thất bại. Lão lại phóng chưởng lực thứ hai như sét đánh chụp vào Nhất Quân kia. Lão này biết mình không địch nổi Vô Danh Khách, đành phải né tránh.

Lúc này Phan Tịnh cùng Ni Na đã đối nhau một chưởng, nhưng Phan Tịnh không muốn dùng đến Lôi Đình Chưởng một cách khinh xuất thành ra bất phân cao hạ.

Tha Hương Vô Danh Khách không dám ham đánh, nhân cơ hội chớp thoáng này kéo Phan Tịnh quát lên: - Chạy đi thôi!

Lão chỉ đầu ngón chân xuống tung người đi.

Không Động Nhất Quân cùng Ni Na tức giận la ó om sòm, vẫy tay hô bọn giáo đồ vây lại tấn công. Tuy nhiên, cả ba người tự biết bên mình chưa đủ sức, nên cũng không dám đuổi theo.

Phan Tịnh cùng Vô Danh Khách thấy vậy, thì trong bụng mừng thầm, tự nhủ: - Bọn họ không rượt theo là coi như tội mình thành công rồi.

Ngờ đâu hai người vừa nghĩ vậy, thì đột nhiên thấy mấy tiếng “véo véo” liên thanh, ánh hồng lấp lánh. Bốn Lá Cờ Máu đã cắm thành hàng ngay dưới chân. Tiếp theo hai bóng người chia ra hai bên nhảy xổ vào Phan Tịnh và Tha Hương Vô Danh Khách. Chưa nói câu gì, đối phương đã vận chưởng lực vô cùng mãnh liệt đánh ra.

Tha Hương Vô Danh Khách cùng Phan Tịnh kinh hãi vô cùng, vội thi triển phép Thiên Cân Trụ hạ mình xuống.

Hai người kia khễ đằng hắng một tiếng, chưởng lực vẫn không biến thế tiếp tục chụp xuống.

Chưởng lực chưa tới nơi mà Phan Tịnh đã cảm thấy chưởng phong xô lại cơ hồ nghẹt thở. Chàng đảo mắt nhìn không khỏi sợ run, vì người đến đánh úp chính là Quảng Tùng Tử, một trong bốn vị ân sư của mình.

Lúc này chàng đã thay đổi chân tướng, xuất hiện với địa vị người trong phái Lá Cờ Máu để đối phó với Thất Tuyệt giáo. Chàng nghiêng răng lẩm bẩm một mình: - Sư phụ ơi! Xin tha thứ cho nỗi khổ tâm của đệ tử.

Chàng đề khí tới huyết Đan điền, vận hết công lực dùng Lôi Ẩn Vô Tình Chưởng để chống đỡ.

“Sầm” một tiếng khùng khiếp! Tiếp theo là những tiếng “bình bình” vang lên! Phan Tịnh loạng choạng lùi lại đến tám bước liền. Một cánh tay chàng tê nhức hồi lâu.

Quảng Tùng Tử cũng đứng không vững, loạng choạng lùi lại mấy bước, công lực lão chỉ hơn Phan Tịnh chút đỉnh.

Bên Tha Hương Vô Danh Khách đã hất Thạch Đà Tử ra ngoài một trượng. Còn lão vẫn đứng nguyên chỗ không nhúc nhích, tỏ ra công lực lão cao hơn Thạch Đà Tử rất nhiều.

Tha Hương Vô Danh Khách đánh lui được Thạch Đà Tử, rồi lớn tiếng cười nói: - Sao người mình lại đánh nhau với người mình?

Lão nói câu này dĩ nhiên đã thay đổi âm điệu. Nhưng trong bóng tối bỗng có người cất giọng khàn khàn: - Im miệng ngay! Ai là người cùng phe với hai tên giả mạo? Biết điều thì lộ chân tướng đi! Lá Cờ Máu không thể dung tha cho hai tên lớn mặt trá hình này!

Tha Hương Vô Danh Khách càng cười rộ nói: - Ai không biết các ngươi là Vân Sơn Tứ Tử? Chủ nhân Lá Cờ Máu không dung bọn một tai các ngươi đâu?

Câu nói huych toẹt này trúng vào chỗ bí mật của Vân Sơn Tứ Tử. Lập tức chúng căm giận thét lên: - Lão thất phu kia! Mi là ai?

- Hà hà! Chúa đảng chưa cho các ngươi hay về hai nhân vật như chúng ta ư?

Câu nói hăm dọa này đã khiến cho Vân Sơn Tứ Tử kinh hãi, đột nhiên lùi lại một bước.

Phan Tịnh cảm thấy trong lòng rất rối bấn khoăn. Bất luận Vân Sơn Tứ Tử qui đầu đảng Lá Cờ Máu là phải hay quấy, bất chấp cả việc bốn lão đi tìm phụ thân mình để rửa hận, chàng vẫn giữ tình sư đệ. Dù chàng lâm vào tình trạng bất đắc dĩ, chàng vẫn không nỡ phản bội ân sư.

Chàng nghĩ vậy, rồi tự nhiên buông thông hai tay, tỏ ra thái độ cung kính. Tình trạng này lọt vào mắt Tha Hương Vô Danh Khách, khiến lão bồn chồn trong dạ, sợ lộ bí mật thì bao nhiêu tâm cơ bày ra vụ này sẽ hỏng mất.

May mà Vân Sơn Tứ Tử bị Tha Hương Vô Danh Khách hăm dọa một câu, đâm ra hoảng sợ, vì thực tình họ không biết dưới phái Lá Cờ Máu có bao nhiêu người, và là những hạng người nào? Kể ra thì họ biết khá nhiều, nhưng số người chưa biết cũng không phải là ít, nên họ lầm rằng Vô Danh Khách cùng Phan Tịnh đúng là đã vâng lệnh chúa đảng Cờ Máu đến đây.

Vân Sơn Tứ Tử lẩm bẩm: - Không thể thế được! Chúa đảng đã hạ lệnh kết giao với, sao lại...

Tha Hương Vô Danh Khách quả nhiên không thẹn là tay lịch duyệt giang hồ. Lão mới nghe nửa câu nói của bọn Vân Sơn Tứ Tử, liền lớn tiếng quát: - Câm miệng ngay! Chúa đảng là hạng người cao quý há chịu tiết lộ tâm ý mình với bốn tên ngu xuẩn như bọn người?

Lão nói câu này quả nhiên khiến Vân Sơn Tứ Tử đều biến đổi sắc mặt, lùi lại luôn mấy bước.

Tha Hương Vô Danh Khách biết mưu mô của mình có công hiệu, liền lạnh lùng nói tiếp: - Các người hãy về đi, rồi sẽ biết!

Rồi lão quay lại, vẫy Phan Tịnh hăm hăm quát lên: - Đi thôi!

Đoạn tung mình nhảy một cái lên cao hơn mười trượng. Phan Tịnh kinh hãi lẩm bẩm: “Hú vía! Sao mình lại ngốc thế! Toan nhìn nhận sư phụ để tiết lộ mưu cơ?” Chàng cũng chỉ chân xuống đất, rồi tung mình nhảy theo Vô Danh Khách.

Vân Sơn Tứ Tử vẫn trở mắt thộn mặt ra tại chỗ, không biết nên hành động như thế nào? Giữa lúc ấy một thiếu nữ áo trắng xuất hiện như bóng ma, hạ mình xuống trước mặt Vân Sơn Tứ Tử.

Bốp! Bốp! Mỗi người đều bị nàng đánh một bạt tai, rồi nàng lạnh lùng quát lên: - Đồ ngu ngốc! Các người trúng phải gian kế của chúng rồi. Không rượt theo đi mau, còn đứng thộn mặt ra làm gì đây?

Vân Sơn Tứ Tử tuy bị thiếu nữ áo trắng đánh, nhưng vẫn vâng dạ liền miệng.

Chúng gầm lên mấy tiếng căm hận rồi bay vù đi đuổi Vô Danh Khách cùng Phan Tịnh.

Tha Hương Vô Danh Khách cùng Phan Tịnh đang chạy nhanh như gió, bỗng nghe thấy tiếng Vân Sơn Tứ Tử gầm thét ở phía sau lưng vọng lại, hai người càng tăng gia cước lực chạy nhanh hơn.

Phan Tịnh vẫn hoang mang trong dạ. Chàng có mối tình cảm sâu xa cùng Vân Sơn Tứ Tử, nên lòng chàng thấy quặn đau. Chàng vừa chạy vừa hỏi Vô Danh Khách: - Tiền bối! Sư phụ vẫn bối qui đầu phái Cờ Máu há chẳng lầm ư?

Vô Danh Khách khề hắng giọng đáp: - Vân Sơn Tứ Tử không phân biệt được đâu là thiện, đâu là ác. Họ là hạng người ba phải. Trước kia tuy được chút tiếng tăm, nhưng không phải vì làm điều hay mà nổi danh, chỉ nhân cao hứng nhất thời làm việc thiện mà có đấy thôi.

Phan Tịnh có vẻ bất mãn về câu trả lời của Vô Danh Khách. Chàng cãi: - Không phải thế đâu tiền bối ạ! Mấy vị sư phụ vẫn bối đều là người tốt, thủy chung vẫn thương yêu che chở cho vẫn bối.

Tha Hương Vô Danh Khách cười mát nói: - Dĩ nhiên là thế! Vì người có bộ mặt khả ái thì dù họ là kẻ ác ôn cũng vẫn đem lòng thương yêu người. Nhưng người nghĩ gì thế?

- Vẫn bối muốn khuyên sư phụ thoát ly phái Cờ Máu!

- Không được đâu.

- Tại sao vậy?

- Vân Sơn Tứ Tử theo phái Cờ Máu học võ công. Họ đã chịu ơn khi nào lại thoát ly phản bội hẳn được? Ta tưởng người nên bỏ ý nghĩ đó đi là hơn.

- Tiền bối! Vân bối muốn hiện thân để yết kiến và khuyên nhủ các vị ân sư.

- Như thế cũng được.

Lúc đó hai người vắng vẳng nghe tiếng tà áo Vân Sơn Tứ Tử bay lất phất. Khinh công Vân Sơn Tứ Tử quả rất lợi hại. Nhưng Thiên Hải Song Tiên tiếng tăm lừng lẫy trong hoàn vũ, há phải hạ tầm thường? Chỉ vì có Phan Tịnh nên lão không thi triển khinh công đến tột độ được mà thôi.

Lúc đó, đột nhiên Vô Danh Khách nắm lấy tay Phan Tịnh khẽ quát lên: - Đi!

Lão dắt tay Phan Tịnh lên cao đến mười lăm mười sáu trượng. Tha Hương Vô Danh Khách lại vung hai tay một cái nhảy vèo lên sườn núi, nhô lên hụp xuống mấy cái, hai người đã lướt qua đỉnh núi, Phan Tịnh thở lên hồng hộc.

Tha Hương Vô Danh Khách vội lau hết lớp phấn nhồi mặt ban nãy, đoạn bỏ tấm áo đen khoác ngoài ra, khôi phục lại chân tướng.

Phan Tịnh cũng làm theo và cởi bỏ áo ngoài.

Tha Hương Vô Danh Khách bấy giờ quay lại bảo Phan Tịnh: - Người đi đi! Ta ẩn trong bóng tối hay hơn.

Phan Tịnh khom lưng nói: - Đa tạ tiền bối thành toàn cho.

Rồi chàng lao mình như bay xuống núi. Nhưng chàng vừa xuống đến lưng chừng núi, thì đột nhiên một bóng trắng bay vọt tới.

Chàng để ý nhìn xem bóng trắng là ai, bất giác mạch máu căng thẳng. Chàng quát lên: - Té ra là người. Không ngờ lại chạm trán oan gia.

Rồi chàng vận công lực, toan giết ngay nữ lang áo trắng đã phóng Bắc Mang Thần Châm làm mình chết hụt.

Nữ lang áo trắng cười lạt nói: - Phan Tịnh! Người mà chưa chết thì mạng người lớn thật.

- Im miệng ngay! Ta hỏi người, Phan Tịnh này có thù hằn gì mà người hạ độc thủ?

- Ta với người có mối thù sâu tựa bể.

- Thú lắm! Ta chưa từng biết mặt người, vậy thù hận ở đâu đưa tới.

Đột nhiên chàng nghĩ tới Lục đệ tử Bắc Mang Thần Bà là Phương nhi. Phải chăng bà này là giả trang làm cô kia.

Cặp mắt chàng chiếu ra những tia sáng hung dữ, hằm hằm nhìn thẳng vào mặt nữ lang áo trắng. Nhưng chàng không khám phá ra được chân tướng đối phương, vì nữ lang không có vẻ gì lộ ra ngoài mặt, chắc nàng đã đeo mặt nạ.

Đột nhiên Phan Tịnh cười ha hả nói: - Thảo nào ta không nhận ra người! Té ra vì người đeo mặt giả.

Tiếng vạt áo lất phất lướt qua. Bọn Vân Sơn Tứ Tử cũng theo tới nơi, họ dừng ở phía sau nữ lang áo trắng.

Nữ lang áo trắng không quay đầu lại, hững hờ hỏi: - Không đuổi kịp chúng ư?

Tịnh Nhất Tử khom lưng đáp: - Bọn thuộc hạ bắt tài.

Phan Tịnh thấy vậy bất giác đầu tóc đứng dựng cả lên, quát hỏi: - Con tiện nhân kia! Mi là chúa đẳng Lá Cờ Máu phải không?

Nữ lang áo trắng cũng thét lên: - Mi dám thóa mạ ta ư? Bốn vị Đại tiền khu! Xé xác thằng lỏi con này ra cho ta!

Phan Tịnh biến sắc. Chàng biết những sư phụ mình không dám trái lệnh thị.

Đột nhiên hai luồng ánh sáng mãnh liệt từ bàn tay chàng bắn ra. Chàng cầm Nhật Nguyệt Lệnh trong tay, đồng thời lạng người đi rất mau, rồi phóng Tuyết Tình Chưởng.

Ánh chưởng đập chùng chục xuống nữ lang áo trắng.

Phan Tịnh ra chiêu một cách đột ngột, khiến cho nữ lang giật mình la lên một tiếng kinh hãi.

Vân Sơn Tứ Tử cũng quát lớn: - Tịnh nhi! Không được vô lễ.

Nhưng Phan Tịnh đang lúc cảm hận nên phóng chưởng mạnh đến cùng cực, thành thử dù có thu chưởng về cũng không kịp nữa.

Tuyết Tình Chưởng của Phan Tịnh phóng ra nhanh như điện chớp. Nữ lang áo trắng lâm vào tình trạng nguy cấp phải vận chưởng lực lên chống đỡ.

“Sầm” một tiếng vang lên! Nữ lang áo trắng oẹ lên một tiếng rồi trào máu tươi ra.

Nhưng Phan Tịnh vẫn không chịu tha nàng. Chàng xoay người lại chụp lấy huyết đạo Kiên ác trên vai nàng, rồi giận dữ cất tiếng hỏi: - Mũi Bắc Mang Thần Châm của mi đâu? Sao không đem ra mà đánh chết ta nữa đi? Ha ha! Chúa đảng Cờ Máu té ra chỉ là một cái bị thịt!

Vân Sơn Tứ Tử nhảy xổ tới Phan Tịnh. Chàng lớn tiếng quát: - Đứng lại! Nếu các vị sư phụ tới gần thì đồ nhi lập tức giết con mụ này?

Vân Sơn Tứ Tử quả nhiên lâm vào tình thế ném chuột sợ vỡ đồ, dừng bước lại đứng yên không nhúc nhích.

Phan Tịnh lại nói tiếp: - Các vị sư phụ! Phan Tịnh này nhờ ơn bốn vị ra tay chỉ bảo cho thành người. Nhưng tại sao sư phụ lại hạ mình qui đầu con tiện nhân này?

Tịnh Nhất Tử nhìn chàng nói bằng một giọng sắc bén: - Tịnh nhi buông tay ra! Người đã tự rước lấy vạ lớn vào mình rồi đó.

- Vạ lớn ư? Đệ tử giết con mụ này đi thì đã sao?

- Không được!

- Sao lại không được? Đồ nhi giết mụ đi tức là chặt đứt giây trói cho sư phụ chứ sao?

- Cút ngay đi đồ vô lễ! Bọn ta bị ai trói buộc?

- Các vị bị con tiện nhân này ràng buộc không thoát ly được.

Thạch Đà Tử đột nhiên cười nói: - Tịnh nhi! Người tưởng y là chủ nhân đảng Cờ Máu ư?

- Không phải mụ thì còn ai nữa? Rõ ràng các vị sợ hãi thị và phải tuân theo lời thị sai khiến.

- Y bất quá chỉ là một tên ghê tởm nữ mà chúa đảng mới thu nạp.

- Đối với một đứa con nuôi hèn hạ của chúa đảng mà các vị cũng phải cung kính sợ hãi đến thế kia ư?

Đột nhiên chàng giơ tay lên cào mặt nữ lang áo trắng.

Nữ lang áo trắng thét lên một tiếng lạnh lạnh. Nhưng tay Phan Tịnh đã kéo tấm mặt nạ của nữ lang rút xuống. Chàng vừa trông rõ chân tướng lại càng tức giận thét lên: - Phụng Điện Chúa! Té ra là mi!

Phụng Điện Chúa động U-U bị Phan Tịnh lột mặt nạ, mắt nàng chiếu ra những tia sáng hung dữ. Nàng nhổ nước bọt vào mặt chàng, cảm hận nói: - Thằng lỏi Phan Tịnh này! Ta giận mình chưa băm vằm xác ngươi ra được!

Phan Tịnh cười rộ nói: - Phải lắm! Mi cảm hận ta, nhưng tiếc rằng mi không còn cơ hội nào báo thù nữa.

Bây giờ Thạch Đà Tử cũng lớn tiếng quát: - Tịnh nhi! Buông nàng ngay!

Phan Tịnh đáp: - Con tiện nhân này nham hiểm độc ác vô cùng. Đồ nhi không thể buông tha thị được.

- Một lần nữa ta bảo ngươi buông tha nàng ra? Người có nghe không?

- Thị là con gái Ma Tôn Đồng Hải Sơn. Đồ nhi phải giết thị!

- Nàng là nghĩa nữ chúa đẳng Cờ Máu, người không tha không được!

Vân Sơn Tứ Tử bước dần lại gần Phan Tịnh. Phan Tịnh kinh hãi, nhìn bọn Vân Sơn Tứ Tử nói: - Các vị sư phụ! Con tiện nhân này tàn ác dị thường. Đồ nhi không thể tha thị được. Dù chúa đẳng có hỏi tội, đồ nhi sẽ nhận trách nhiệm, quyết không sợ hãi.

Tịnh Nhất Tử tức giận nói: - Người phải tha nàng. Nếu người chỉ đụng đến một sợi lông của nàng là ta quyết không tha người.

Phan Tịnh nhìn lại Phụng Điện Chúa thì lúc này trên môi nàng lại nở một nụ cười khinh miệt. Chàng tức quá gầm lên: - Mi cười gì? Trên núi Diệu Phong mi chưa mất mạng, mi tưởng rằng ta không dám giết mi chăng?

Phan Tịnh cảm hận Phụng Điện Chúa thấu xương, nhưng chàng lại nể mặt bốn vị sư phụ. Tuy chàng biết Vân Sơn Tứ Tử hiện nay bước vào con đường lầm lạc, nhưng chàng không dám trái mệnh sư tôn. Sau chàng từ từ buông tay ra nói: - Vì ta nể mặt ân sư mà tha cho người một lần. Nhưng lần sau người chạm trán ta thì liệu hồn đó.

Phụng Điện Chúa tung người nhảy ra xa ngoài một trượng. Thốt nhiên nàng móc trong bọc ra một Lá Cờ đỏ như máu nhỏ phát lên quát: - Bốn vị Đại tiên khu! Nghe lệnh đây, phải tức tốc xé xác thằng lỗi con này ra!

Phan Tịnh cảm tức tưởng chừng như vỡ phổi. Chàng gầm lên: - Sư phụ! Các vị hãy trông tư cách con tiện nhân dê hèn là thế đó!

Nhưng Vân Sơn Tứ Tử nhìn thấy Lá Cờ Máu thì không khác gì chuột thấy mèo, khom lưng kính cẩn đáp: - Thuộc hạ xin tuân mệnh!

Nghe câu nói ấy Phan Tịnh như bị sấm đập vào tai choáng váng phát ù. Chàng lắp bắp: - Thôi hỏng rồi! Bọn sư phụ mình biến thành hạng người đáng thương mà đáng nhục.

Phụng Điện Chúa lại quát: - Phải đập chết thằng lỗi con ngay tức khắc, không được lơ việc!

Phan Tịnh toàn thân run lên bần bật, chàng quát mắng: - Dù ta có phải trái lệnh sư tôn cũng quyết không tha mi nữa!

Cây Nhật Nguyệt Lệnh trong tay chàng phóng ra những tia sáng mãnh liệt chiếu vào Phụng Điện Chúa. Đồng thời chàng huy động Lôi Ẩn Vô Tình Chưởng đánh ra.

Quảng Tùng Tử quát lên: - Phan Tịnh! Dừng tay ngay!

Phan Tịnh bất giác thu chưởng lại.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, Tịnh Nhất Tử và Hoảng Chân Tử từ hai bên ập vào. Người họ chưa đến, chưởng phong đã xô tới cơ hồ nghẹt thở.

Phan Tịnh cả kinh thất sắc, bất đắc dĩ chàng vội vàng phóng Tuyệt tình Chưởng ra chống đỡ.

“Sầm” một tiếng kinh thiên động địa! Phan Tịnh loạn choạng lùi lại ba bước.

Chàng kinh hãi hỏi: - Sư phụ ơi! Đồ nhi có tội gì?

- Câm miệng ngay!

Quảng Tùng Tử lại phóng chưởng từ phía sau đánh tới.

Phan Tịnh xoay người đi để tránh phát chưởng đó. Lúc này mạch máu trong toàn thân chàng đều căng thẳng. Chàng trợn mắt lớn tiếng kêu lên: - Sư phụ ơi! Đồ nhi vốn một lòng giữ đạo tôn sư mà sao các sư phụ chẳng nghĩ gì đến chút tình sư đồ.

- Dừng rườm lời nữa! Bọn ta đâu có hạng đệ tử như mi. Dù có truyền thụ võ công cho mi cũng chỉ là bắt đắc dĩ mà thôi!

Phan Tịnh run lên hần học hỏi: - Sư phụ nói vậy phải chăng tự đáy lòng mà ra?

- Ai lại nói giỡn với mi!

Tinh Nhất Tử lớn tiếng hô: - Chúng ta xông cả vào! Cờ hiệu đã ban ra không được trái lệnh.

Vân Sơn Tứ Tử nhảy xổ vào Phan Tịnh.

Phan Tịnh mấy lần né tránh, rồi lớn tiếng hỏi: - Các vị nhất định giết đồ nhi ư?

Vân Sơn Tứ Tử chẳng nói chẳng rằng cứ phóng chưởng ra tới tấp. Chưởng phong ầm ầm đập tan từng tảng đá núi bay lên tứ tung.

Phan Tịnh lớn tiếng hét: - Được lắm! Chàng lún người xuống không né tránh nữa, phóng Tuyệt Tình Chưởng ra chống đỡ “sâm, sâm”.

Phan Tịnh ọe lên một tiếng, rồi phun một tia máu tươi ra như tên bắn. Người chàng lão đảo mấy bước. Mặt chàng thê thảm. Chàng lớn tiếng gầm lên: - Phan Tịnh này lấy làm hổ thẹn là đệ tử các vị.

Nhất Tinh Tử quát mắng: - Phan Tịnh! Đó là tại mi không biết phải trái.

Rồi lão phóng chưởng đánh xuống ngực Phan Tịnh. Phan Tịnh thu tàn lực chống lại chưởng này.

“Ầm” một tiếng vang lên! Chàng rú lên, người đã văng ra ngoài hai trượng, ngã lún xuống đất không dậy được nữa.

Hoẵng Chân Tử vung tay lên toan phóng Lá Cờ Máu vào ngực Phan Tịnh.

Phan Tịnh chỉ còn thoi thóp thở nếu bị Lá Cờ Máu đó cắm xuống thì còn chi là tính mạng? Nhưng giữa lúc nguy cấp này, một bóng người bé nhỏ gầy nhom gầm lên một tiếng, rồi nhảy xổ tới nhanh như điện chớp.

Thoáng nghe một tiếng vang nho nhỏ, Lá Cờ Máu đã bị một sợi dây vàng giật lại.

Vân Sơn Tứ Tử kinh hãi la lên: - Đông Hải Kim Ngao Tẩu!

Bóng người lấp loáng, Tha Hương Vô Danh Khách đã xuất hiện. Lão trở vào mặt Vân Sơn Tứ Tử nói: - Phan Tịnh hết đạo tôn sư, vậy mà các ngươi không che chở cho gã lại nhấn tâm toan hạ sát đồ đệ. Một ngày kia các ngươi sẽ bị quả báo.

Đoạn lão quay lại nhìn Phụng Điện Chúa lạnh lùng nói: - Con tiện nhân nham hiểm độc ác kia! Ta không muốn kiềm chế mi để làm bẩn bàn tay ta. Ta gửi lời về bảo với chúa đẳng Lá Cờ Máu là hành động phải có chút thiện tâm, nếu không thì trời chẳng dung tha đâu.

Phụng Điện Chúa đằng hắng một tiếng, toan giơ Lá Cờ Máu lên, bỗng Tha Hương Vô Danh Khách sực nhớ ra hỏi nàng: - Mi mượn cái mặt nạ kia của ai?

Phụng Điện Chúa chẳng nói năng gì. Nàng xoay mình lạnh lùng hỏi Vân Sơn Tứ Tử: - Bốn vị Đại tiên khu chuẩn bị đối phó với lão thất phu này bằng cách nào?

Vân Sơn Tứ Tử khom lưng đáp: - Xin tùy theo mệnh lệnh cô nương.

Phụng Điện Chúa cười lật hỏi: - Chúa đẳng đã dạy các vị những gì?

Vân Sơn tứ Tử nghiêm trang dạ một tiếng. Rồi từ từ xoay lại nhìn Vô Danh Khách nói: - Đông Hải Kim Ngao Tẩu! Lão đã lừng danh thiên hạ tưởng không đến nỗi bỏ mạng ở Thang Sơn này.

Tha Hương Vô Danh Khách động tính hiếu kỳ, cặp mắt đăm đăm nhìn Vân Sơn Tứ Tử nghĩ thầm: “Ta thử xem lão chúa đẳng Cờ Máu dạy bọn ngươi những kỳ công dị thuật gì?” Đột nhiên mắt Vân Sơn Tứ Tử chiếu ra những tia sáng khác lạ, tròn mắt họ đỏ lên trông rất khủng khiếp.

Tha Hương Vô Danh Khách lùi lại một bước la lên: - Huyết Diệm Mê Hồn.

Rồi hốt hoảng ôm lấy Phan Tịnh đang dưới đất nhảy ra ngoài tám trượng.

Vân Sơn Tứ Tử hú lên lanh lảnh nghe thật hãi hùng, rồi băng mình rượt theo.

Tha Hương Vô Danh Khách quát to một tiếng, nhảy tung người đi. Lão vừa nhảy vừa chạy, người lơ lửng trên không, chân không chấm đất.

Vân Sơn Tứ Tử vẫn gằm thét vang dội. Vô Danh Khách người đang lơ lửng trên không, tức giận quát lên: - Ta tưởng chúa đẳng Cờ Máu luyện được công phu gì ghê gớm. Té ra hẳn chỉ là truyền nhân của Huyết Diệm Lão Ma.

Vô Danh Khách không dám dừng bước, cứ tiếp tục nhảy một hồi qua luôn mấy tòa đỉnh núi.

Lão đặt Phan Tịnh xuống ngồi đầu núi, rồi đột nhiên nước mắt đầm đìa khóc rống lên.

Tại sao lão khóc? Lão sợ Huyết Diệm Mê Hồn của bọn Vân Sơn Tứ Tử chăng? Hay là còn có nguyên nhân nào khác? Không ai hiểu được.

Phan Tịnh bị gió lạnh thổi vào mặt, lại bị tiếng khóc của Vô Danh Khách làm cho hồi tỉnh. Chàng giương cặp mắt lăm bắm: - Có tiếng khóc? Ai khóc vậy?

Tha Hương Vô Danh Khách chẳng hỏi han gì và cũng không thềm nhìn Phan Tịnh, chỉ tiếp tục khóc thảm thiết.

Phan Tịnh nghe tiếng khóc hồi lâu rồi nhận ra là chính Vô Danh Khách. Chàng lấy làm kỳ hỏi: - Tiền bối khóc ư? Tiền bối có chuyện chi mà phải thương tâm đến thế?

Tha Hương Vô Danh Khách lắc đầu nghẹn ngào hỏi: - Người tỉnh rồi ư? Đừng quan tâm đến ta. Để mặc cho ta khóc.

- Tiền bối có điều chi đau khổ, dù sai khiến vân bối nhảy vào đồng lửa, vân bối quyết không từ chối.

- Vụ này người không thể giúp ta được. Đi thôi! Ta dẫn người đến một nơi này.

Nói xong, lão lau nước mắt, cặp Phan Tịnh chạy như bay.

Lúc tảng sáng thì chạy tới một tòa thâm sơn. Trong khu rừng rậm này một mái chùa nguy nga rộng lớn hiện ra. Vô Danh Khách càng chạy gần tới chùa bao nhiêu, vẻ mặt càng trang nghiêm bấy nhiêu...

43. Vô Danh Lão Truyền Thụ Võ Công

Chàng đang suy nghĩ, đầu óc quay cuồng nhiều giả thuyết. Bỗng thấy Vô Danh Khách lăm bắm trong miệng: - Ba năm nay chưa đến bái kiến ân sư, chẳng hiểu lão gia bây giờ ra sao?

Phan Tịnh tâm thần giao động tự hỏi: “Té ra lão muốn đưa mình đến bái kiến sư phụ lão! Lão đã tuổi già thể này mà hãy còn có sư phụ. Không biết sư phụ lão năm nay đã bao nhiêu tuổi?” Phan Tịnh còn đang ngẫm nghĩ thì Tha Hương Vô Danh Khách đã đến trước cửa chùa. Lão đặt Phan Tịnh xuống, rồi khúm núm dưới đất dập đầu lia lịa. Nước mắt lão lại tràn ra như suối. Lão lên giọng rất bi ai: - Ân sư ơi! Đồ nhi không dám cầu thả như trước làm cho ân sư phải nổi giận. Mỗi khi đồ nhi tưởng đến việc này lại lòng đau như cắt. Bữa nay đồ nhi thay đổi tâm tính rồi.

Cánh cửa chùa đã loang lổ. Phan Tịnh ngược mặt nhìn lên thì ba chữ hãy còn rõ rệt: “Vô Danh Cảnh”.

Phan Tịnh toàn thân run bắn lên, miệng lăm bắm: “Té ra Vô Danh Cảnh là đây!” Tha Hương Vô Danh Khách từ từ đứng dậy, đẩy cổng bước vào ba bước, lại quì xuống khấu đầu lạy. Lão đứng lên đi, cứ ba bước lại một lần khấu đầu cho tới khi vào đến trong chùa.

Đây là một ngôi chùa hoang. Trong chùa tịch mịch thê lương, tựa hồ như lâu nay không có người ở.

Phan Tịnh rất lấy làm ngờ vực và kinh hãi. Chàng khẽ cất tiếng hỏi Vô Danh Khách: - Tiền bối!

Tha Hương Vô Danh Khách buồn rầu đáp: - Người lấy làm lạ phải không? Đây là nơi ta đã xuất thân. Ta cùng sư phụ nương náu trong chùa này hàng ba chục năm trời, nhưng ân sư lão gia...

Lão nói tới đây hai mắt rướm rướm sa lệ. Hồi lâu lão nhỏ nhẹ nói tiếp: - Nhưng sau ta bị ân sư đuổi ra khỏi chùa, vì ta không chịu làm một việc mà ân sư đã sai bảo.

- Việc chi vậy! Tiền bối không tuân sư mệnh, chắc là có chỗ khổ tâm lắm?

Câu này làm cho Vô Danh Khách cặp mắt sáng rực lên, dường như khích động vô cùng, lão nói: - Ủa! Phan Tịnh! Người quả là một đứa nhỏ nhân từ. Ta xem người quả đã không lầm.

- Tiền bối có thể cho văn bối nghe câu chuyện đó được chăng?

- Rồi tự nhiên người sẽ biết?

Phan Tịnh lấy làm kỳ dị, chàng chăm chăm nhìn Vô Danh Khách. Lão lại nuốt nước mắt nói: - Tuy ta bị ân sư đuổi ra khỏi môn trường. Nhưng cứ ba năm một lần ta lén về đây thăm sức khỏe lão gia. Trước đây mấy bữa ta đã đến rồi, may mà được tin người vẫn còn tráng kiện.

Tha Hương Vô Danh Khách nói đến đây, cặp mắt lão đột nhiên chiếu ra những tia sáng kỳ dị, kinh hãi. Lão nhắc Phan Tịnh lên rồi phi thân nhảy vào trong chùa. Khám chùa bỏ không, hai bên đều có che bức rèm cũ kỹ đã vàng khè. Lão lanh lẹ ẩn mình vào trong.

Phan Tịnh thấy người lão run bần bật, nét mặt xám xanh, trông rất khó coi, chàng sợ hãi quá cất tiếng khẽ hỏi: - Tiền bối! Có việc chi vậy?

Tha Hương Vô Danh Khách hoảng hốt đáp: - Trong chùa có người, người chớ lên tiếng!

Phan Tịnh không dám nói nữa. Quả nhiên vắng vắng có tiếng bước chân hai người đang ung dung tiến dần về phía trước.

Phan Tịnh lắng tai nghe, thì đoán là tiếng bước chân của hai người đàn bà. Chàng ghé vào tai Vô Danh Khách hỏi: - Họ là nữ nhân?

Tha Hương Vô Danh Khách gật đầu.

Bỗng nghe thấy tiếng người nói: - Thư thư! Lão gia bị mất công lực phải chăng vì truyền võ công cho Anh đệ?

- Hừ! Đó là vận mệnh lão phải như vậy. Truyền thụ hay không cũng thế thôi.

- Phải đấy, thư thư ạ! Chúa đảng Cờ Máu đã nói hiện nay trong thiên hạ chỉ có mình lão là đối thủ với hần được, vì thế mà hần muốn trừ khử lão đi. Nhưng nếu lão chịu truyền thụ võ công cho Anh đệ, liệu mình có nên tha mạng không.

- Không được! Dù lão có như ngọn đèn trước gió trong buổi tàn niên, sức không trói chặt con gà, nhưng lão vẫn đủ khả năng truyền thụ võ công cho đồ đệ. Không giết lão không xong.

Tha Hương Vô Danh Khách nghe tới đây, hai mắt cơ hồ tóe lửa. Phan Tịnh thấy lão mím môi, nghiêng răng ken két, mấy sợi tóc bạc lơ thơ đứng dựng cả lên.

Phan Tịnh vội nắm lấy tay lão ghé tai nói: - Tiền bối! Xin đừng khích động! Chờ cho họ vào gần đây nhìn rõ rồi sẽ tính.

Vô Danh Khách cố nén lòng khê buông một tiếng thở dài, nhìn qua khe rèm, thấy hai mục đàn bà đứng tuổi. Tóc chúng búi cao lên, và có cài một lá cờ nhỏ bằng đồng tiền.

Đúng là tiêu biểu của Lá Cờ Máu.

Hai mục này chân bước nhẹ nhàng, cặp mắt lấp lánh hàn quang, rõ ràng là những tay cao thủ tuyệt đỉnh trong võ lâm.

Tha Hương Vô Danh Khách chau mày tự hỏi: “Bọn này là ai? Phải chăng chúng là nghĩa nữ của chúa đảng Lá Cờ Máu?” Lão biết rằng còn có một người thứ ba đang ở gần chỗ ân sư của mình. Lão nghiêng răng khê vỗ vai Phan Tịnh, ra hiệu cho chàng hãy chờ một chút.

Đột nhiên, lão vén bức rèm lên, nhảy xuống nhanh như tên bắn.

Phan Tịnh trong lòng hồi hộp, trống ngực đánh thình thình. Bỗng chàng nghe hai tiếng quát lớn. Tiếp theo là một tiếng “sầm” tựa như trời long đất lở! Rồi những tiếng rú thê thảm vang lên.

Phan Tịnh thò đầu nhìn ra, thấy một thiếu phụ đã nằm trên vũng máu.

Giữa lúc ấy, Vô Danh Khách đang vung chưởng ra đánh người thiếu phụ thứ hai.

Thiếu phụ này hai mắt hung dữ, nhưng bị Vô Danh Khách đột kích, mụ trở tay không kịp chỉ lùi mãi.

Tha Hương Vô Danh Khách phóng liên tiếp hết chưởng nọ đến chưởng kia, không khác gì kẻ liều mạng. Tường vách ngôi chùa hoang này cũng rung động kêu lên rầm rắc, cơ hồ muốn sập đổ.

Vô Danh Khách lại gầm lên một tiếng, đánh luôn ra ba chưởng. Chưởng nào cũng cực kỳ mãnh liệt. Thiếu phụ vẫn còn kinh hãi chưa trấn tĩnh lại được chân tay chưa hết luống cuống.

“Bình” một tiếng! Thiếu phụ bị trúng chưởng, miệng vọt máu tươi, loạng choạng lùi lại mấy bước.

Tha Hương Vô Danh Khách tựa hồ căm giận hai thiếu phụ này thấu xương. Lão khoa chân bước sấn lại giơ tay lên sửa soạn đánh thêm nữa.

Thiếu phụ chu chéo thét lên: - Người...

Mụ vừa nói được tiếng người, thì lại trúng chưởng lặn ra chết liền.

Tha Hương Vô Danh Khách vẫn không dừng tay nhảy tới chỗ thiếu phụ bị ngã trước còn nằm lặn ra đó. Lão phóng chỉ điểm vào tử huyệt khiến cho thiếu phụ co quắp lại mà chết.

Tha Hương Vô Danh Khách cất tiếng buồn thảm nói: - Các người đòi mạng ân sư ta? Bây giờ thử xem ai đòi mạng ai?

Lão thuận tay giật lấy lá cờ máu nhỏ xíu trên búi tóc hai thiếu phụ, rồi ngoảnh đầu lại chột nhìn thấy Phan Tịnh đang kinh hãi trở mắt nhìn lão. Lão nở một nụ cười thê lương nói: - Phan Tịnh! Không sao cả! Kẻ nào vô lễ với ân sư ta, ta đều chẳng dung tha.

Phan Tịnh cũng nhìn lão nở một nụ cười nhản nhó...

Tha Hương Vô Danh Khách lại chui vào trong khám thờ, nhắc Phan Tịnh xuống rồi xuyên qua cửa ngạch vào phía sau điện.

Bên trong cửa sau là một cái sân con, hết sân con thì lại có một toà điện đường.

Tha Hương Vô Danh Khách quanh hết cái sân con, tung mình nhảy vào chính giữa điện đường. Lão đặt Phan Tịnh xuống, rồi khẩu đầu lạy mãi. Lão vừa lạy vừa gọi: - Ân sư ơi! Đồ đệ là Tiểu Hồn Nhi đã về đây!

Phan Tịnh thấy Vô Danh Khách tự xưng là Tiểu Hồn Nhi suýt nữa bật lên tiếng cười. Nhưng chàng thấy bầu không khí cực nghiêm trọng nên phải cố nhịn. Chàng liếc mắt nhìn vào trong điện thì chẳng thấy bóng một ai.

Vô Danh Khách lại lên tiếng: - Ân sư! Chẳng lẽ ân sư không nhìn nhận đồ nhi nữa ư?

Lão vừa dứt lời, thì có một thanh âm tựa hồ như tự trong lòng đất vọng lên: - Chà! Người bước đi! Ta không có Tiểu Hồn Nhi nào là đồ đệ nữa.

Tha Hương Vô Danh Khách nghe câu ấy thở dài sườn sượt, nét mặt lão trở lại bình thường, miệng lẩm bẩm: - Tạ ơn trời phật! Ân sư vẫn bình yên.

Phan Tịnh rất lấy làm kỳ, chẳng hiểu ra sao. Bỗng Vô Danh Khách lại nói tiếp: - Ân sư ơi! Xin ân sư lượng tình cho đồ nhi! Trước kia đồ nhi không muốn thấy ân sư phải đau lòng, nên đồ nhi...

- Thôi người ra đi! Mấy chục năm trời người không trở lại, bây giờ còn về đây làm chi?

- Đồ nhi thỉnh thoảng vẫn trở lại.

- Nhưng lão phu không cần người nữa.

- Xin ân sư đừng nói vậy.

- Ha ha! Ta không cần người nữa. Mới hay trời cũng chiều người. Bây giờ ta đã có một gã thiếu niên tư chất chẳng kém gì người.

- Ân sư chẳng nên...

Vô Danh Khách chưa dứt lời, đột nhiên bức vách phía sau khán thờ hở ra một cái cửa nhỏ. Một chàng thiếu niên áo trắng ở trong đi ra.

Thiếu niên áo trắng mắt đẹp như ngọc, cử động mau lẹ dị thường, nhưng nước da rất mịn màng trắng bóng. Vừa trông thấy đã biết ngay thiếu niên này có tư chất tà phái chứ không phải chính phái.

Gã đảo mắt nhìn Vô Danh Khách cùng Phan Tịnh thấy là một ông già và một người bị thương thì háng giọng hỏi: - Hai người là ai? Nếu không ra khỏi chùa này thì đừng trách ta vô lễ.

Tha Hương Vô Danh Khách hơi biến sắc, nhưng vẫn giữ vẻ khiêm cung nói: - Giọng anh hùng phát xuất ngay từ lúc thiếu niên. Xin công tử cho biết quý tánh danh.

Thiếu niên áo trắng ra vẻ kiêu ngạo cười nói: - Ta bắt tất phải cho người hay.

Tha Hương Vô Danh Khách vẫn nhũn nhặn hỏi: - Xin công tử cho biết vì lý do gì lại vào tới Vô Danh Cảnh này?

- Ta muốn đến là đến, người bắt tất phải hỏi làm chi?

Phan Tịnh không nhịn được, tức giận nói: - Thật là một gã tiểu tử kiêu ngạo vô lễ.

Thiếu niên áo trắng trợn mắt lên, trở vào mặt Phan Tịnh mắng: - Người liệu hồn đó.

Tha Hương Vô Danh Khách cũng không nhịn được nữa, lớn tiếng nói: - Ân sư! Ân sư thu nạp gã thiếu niên áo trắng này để truyền thụ võ công đây ư? Tư cách gã như vậy có đáng không? Vả gã chính là...

Vô Danh Khách chưa dứt lời, thiếu niên áo trắng đã quát lên: - Càng miệng! Câm miệng ngay.

Gã vung tay phóng chưởng ra. Chưởng phong gã rất mãnh liệt, chứng tỏ võ công gã cũng thuộc hàng cao thủ bậc nhất.

Tha Hương Vô Danh Khách cười ha hả nói: - Thằng lỏi con! Mi muốn chết đó chẳng?

Lão vung tay lên, hai điểm hồng quang bắn vào thiếu niên áo trắng.

Thiếu niên đưa hai tay lên quét một cái đã nắm được hai điểm hồng quang ấy. Vừa nhìn rõ vật trong tay, gã vội lùi lại la lên: - Đây là Huyết Ngọc Phan của hai vị thư thư.

Mắt gã chiếu ra những tia sát khí, nhưng vẻ mặt có chiều sợ sệt, kinh hoàng.

Tha Hương Vô Danh Khách sa sầm nét mặt quát lên: - Thằng lỏi con! Ta tha mạng cho mi. Mi về hỏi Huyết Diễm Lão Ma hay là truyền nhân của y xem còn nhớ vụ xảy ra tại Vô Danh Cảnh mấy chục năm trước đây không? Món nợ đó cần phải thanh toán cho xong.

Lão nói rồi vung tay lên, một luồng chưởng phong mãnh liệt vô cùng chụp vào thiếu niên áo trắng.

Thiếu niên áo trắng lún người xuống, dùng hết sức bình sinh vung cả hai chưởng ra đón lấy chưởng lực Vô Danh Khách.

Sầm một tiếng! Thiếu niên áo trắng bỗng kêu rú lên, lão đảo lùi lại tám chín bước vào đến chân tường mới dừng lại.

Tha Hương Vô Danh Khách hàm hàm quát hỏi: - Thằng lỏi con! Mi có dám tiếp ta một chưởng nữa không?

Thiếu niên áo trắng nét mặt lúc xanh lè lúc trắng nhợt, khoát tay nói: - Khoan đã!

- Sao! Người sợ rồi phải không?

Thiếu niên áo trắng không trả lời hỏi lại: - Tình hình hai vị thư thư ta ra sao?

- Hừ! Mi trông đó thì biết, lọ là còn phải hỏi.

Thiếu niên áo trắng toàn thân run bắn lên, hai chân gã nhũn ra cơ hồ đứng không vững. Gã giơ tay lên cầm lấy món tóc trên đỉnh đầu, rồi lấy cạnh bàn tay kia chặt đứt món tóc. Gã cầm nắm tóc trong tay run lên

nói: - Hồ Anh này mà không báo thù cho thư thư thì thề chẳng làm người! Nếu người có giỏi thì nói rõ tên hiệu ra để ta ghi vào tâm khảm.

Tha Hương Vô Danh Khách nhìn gã bằng con mắt lạnh lùng đáp: - Ta đã bảo mi rồi mà! Mi đi kiếm Huyết Diệm Lão Ma mà hỏi.

Thiếu niên áo trắng cầm mớ tóc của mình quăng xuống đất nói: - Người không nói thì ta cũng biết rồi! Tên người là Tiểu Hồn Nhi.

- Câm miệng ngay! Tiểu Hồn Nhi đâu phải là danh hiệu ta. Ta cho người hay, Đông Hải Kim Ngao Tẩu chính thị là ta.

Thiếu niên áo trắng tựa hồ không tin ở tai mình. Gã trở hai mắt tròn xoe, ấp úng hỏi: - Người là một người trong Thiên Hải Long Tiên?

Tha Hương Vô Danh Khách khẽ giơ tay lên làm như sắp phóng chưởng ra. Thiếu niên áo trắng lập tức kêu lên: - Hồ Anh này cảm tạ tiền bối đã tha chết!

Nói xong gã xá dài rồi lướt mình chạy đi.

Nhưng Phan Tịnh vội lớn tiếng kêu lên: - Hồ huynh! Đừng quên ta là Phan Tịnh nghe?

Ngoài điện có tiếng Hồ Anh đáp lại: - Người đừng vội đắc ý, sớm muộn gì rồi bọn người cũng không trốn thoát khỏi bàn tay của ta đâu! Sau này còn có ngày tái ngộ.

Tha Hương Vô Danh Khách nhìn Phan Tịnh hỏi: - Sao người tự phóng lửa đốt mình làm chi?

Phan Tịnh tủm tỉm cười đáp: - Tiền bối! Tiền bối và văn bối cùng chung kẻ thù, nên văn bối nói tên mình cho hẳn biết.

Giữa lúc ấy, từ chỗ hở bức vách phía sau khán thờ có giọng khàn khàn vọng ra hỏi: - Gã quả là thủ hạ Huyết Diệm Lão Ma ư?

Tha Hương Vô Danh Khách kính cẩn đáp: - Đúng thế! Bây giờ ân sư có cho đồ nhi vào bái kiến không?

- Hừ! Ai cần người vào bái kiến!

- Tiểu Hồn Nhi mong nhớ ân sư mấy chục năm nay.

- Đừng rườm lời nữa! à! người nói chuyện với ai đó?

- Gã này họ Phan tên Tịnh, con trai một nhà võ lừng tiếng giang hồ là Thiên Hiệp Phan Khôn đó!

- Ta bất chấp gã là con ai! Nhưng tư chất gã thế nào?

- Có thể nói là thiên hạ khó tìm được người thứ hai như gã.

- Thực thế chẳng? Vậy nếu gã được công lực của ta liệu có đối địch lại được tên lão ma kia không?

Tha Hương Vô Danh Khách đột nhiên nước mắt tuôn ra như suối, vừa khóc vừa đáp: - Sư phụ ơi! Đồ nhi không báo thù được cho sư phụ, cảm thấy mình không còn đất dung thân nữa. Ân sư nhất định là như vậy ư?

Phía dưới khán thờ có tiếng cười khô khan vọng lên nói: - Ta không làm như vậy, thì còn cách nào giết được lão ma kia? Hồn dùng kế hãm ta vào cảnh thân tàn ma dại. Mấy chục năm trời ta còn giữ nắm xương tàn này là vì lẽ gì? Ta ngồi đây, người có thể tưởng tượng được khổ sở đến thế nào không? Người không nỡ thấy ta chết. Nhưng thực ra sống thế này thà chết đi còn hơn.

Giữa lúc ấy, Tha Hương Vô Danh Khách đột nhiên khóc rống lên. Lão lùn phục xuống đất dập đầu “bình bình”, máu tươi chảy ra không ngừng.

Tiếng nói từ dưới lòng đất phía sau khán thờ ra chiều khích động hỏi: - Bây giờ người đã biết mình lầm lỗi chưa? Cứ ba năm người lại lên về thăm ta một lần, người tưởng ta không biết ư? Thế là ta uống công dạy dỗ người bấy lâu.

Tha Hương Vô Danh Khách vẫn khóc ròng. Tiếng khóc mỗi lúc một to. Sau lão vừa khóc vừa gào lên: - Ân sư ơi! Đồ nhi biết tội rồi! Xin ân sư cho đồ nhi được thấy mặt ân sư một lần nữa.

Cặp mắt lão đầm lệ đầm đầm nhìn vào cánh cửa con. Hồi lâu vẫn không thấy tiếng nói từ phía trong vọng ra.

Tha Hương Vô Danh Khách trông đợi ân sư đã mòn con mắt. Phan Tịnh thấy vậy bất giác cũng ứa hai hàng lệ.

Giữa lúc ấy phía trong cửa nhỏ có tiếng gọi khẽ: - Tiểu Hầu Nhi! Người vào đây! Ta cũng chờ người từ lâu rồi. Ta mong người mà không cho người vào yết kiến, cũng cảm thấy tịch mịch.

Phan Tịnh nghe câu này, lệ trào ra như dòng suối chảy. Nhưng Vô Danh Khách thì khác nào như kẻ tôi hiền phụng chỉ nhà vua, lão hô lớn: - Ân sư!

Người lão vọt nhanh hơn tên bắn.

Phan Tịnh nước mắt đầm đìa, song trên môi thoáng lộ một nụ cười. Chàng lẳng lặng cầu chúc thầy trò Vô Danh Khách được trùng phùng, đầy hạnh phúc. Chàng cảm thấy lần này hai vị gặp nhau là lần vĩnh quyết, mà cũng có thể là từ đây mối ân tình sư đồ của họ vĩnh viễn không phai lạt.

Phan Tịnh vẫn ngồi yên lặng chờ đợi.

Không hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu, bỗng thấy Vô Danh Khách trở ra hai mắt đỏ hoe, buồn rầu nhìn Phan Tịnh nói: - Sư đệ ơi! Người vào bái kiến sư phụ đi!

Phan Tịnh sững sờ hỏi: - Tiền bối bảo sao? Lão tiền bối muốn thu vãn bối làm đồ đệ ư?

Tha Hương Vô Danh Khách gật đầu, trầm giọng đáp: - Ân sư cần người lắm! Phi người thì người không đạt được nguyện vọng mà người đã hoài bão suốt đời.

- Bản lãnh tiền bối cao thâm đến thế còn chưa hoàn thành được tâm nguyện cho lão tiền bối...

- Không được! Số là ân sư có tư chất khác thường. Người thường không thể thừa kế công lực của người được. Người vào đi! Huyết Diệm Lão Ma hãm hại một đời ân sư. Tâm nguyện của người là giết chết hắn. Mấy chục năm người trông đợi cũng phải có kết quả chứ!

Phan Tịnh ngần ngừ ấp úng hỏi: - Vãn bối liệu làm được chăng?

Tha Hương Vô Danh Khách hai mắt tròn xoe quát hỏi: - Phan Tịnh! Người không muốn vậy sao? Huyết Diệm Lão Ma lại xuất hiện trên chốn giang hồ, tức là võ lâm sắp lâm vào cảnh lâm than. Chẳng lẽ người không thấy hay sao.

Phan Tịnh lùi lại mấy bước nói: - Không, không! Vãn bối không có ý ấy.

Tha Hương Vô Danh Khách tiếp tục nói bằng một giọng rất nghiêm trang: - Vân Sơn Tứ Tử cũng sắp tìm phụ thân người để báo cái thù cắt tai. Bọn chúng đã luyện thành Huyết Diệm Công của lão ma truyền cho. Vậy người lấy gì để chống đối với chúng?

Phan Tịnh thấy cặp mắt lão rất nghiêm khắc, liền vâng dạ luôn mồm nói: - Tiền bối có điều chi dạy bảo?

Chàng chưa dứt lời thì Vô Danh Khách đã nói: - Được rồi! Người phải tuyên thệ báo thù cho sư phụ, hạ sát cho bằng được Huyết Diệm Lão Ma.

Phan Tịnh lập tức quì trước khán thờ tuyên trọng thệ.

Giữa lúc ấy, dưới khán thờ có thanh âm khàn khàn vọng lên nói: - Tiểu Hầu Nhi! Đừng bức bách gã. Bảo gã vào đây cho ta coi.

Tha Hương Vô Danh Khách cắp Phan Tịnh dậy, cảm động nói: - Sư đệ ơi! Suốt đời ta cảm ơn người.

Phan Tịnh nhìn Vô Danh Khách nói: - Vãn bối còn chưa biết danh hiệu sư phụ.

- Vô Danh lão nhân!

Phan Tịnh gật đầu rồi lún người chui qua cửa nhỏ xuống dưới hầm.

Trong này tối đen như mực, chàng lại bị thương nên chẳng thấy chi hết. Chàng đứng phía trong cửa, vận hết nhãn lực nhìn vào trong.

Một lúc sau chàng mới nhìn rõ dưới hầm có một gian thạch thất nhỏ vuông vắn hai trượng.

Trong nhà bỏ trống không. Trừ chỗ giữa có một lạch nước nhỏ, ngoài ra chẳng thấy chi hết.

Chàng nhìn thêm một lúc nữa, mới thấy một lão già râu dài, ngồi xếp bằng quay mặt xuống suối nước. Cặp mắt lão sáng như sao, không ngớt nhìn chàng từ đầu xuống chân.

Phan Tịnh phục dậy xuống đất, cung kính nói: - Đồ nhi là Phan Tịnh xin bái kiến sư phụ!

Chàng nghiêm trang lạy bốn lạy, rồi cảm thấy bị một luồng kinh lực vô hình đỡ dậy, muốn lạy xuống cũng không được.

Vô Danh Lão Nhân vẫn im tiếng. Hai tia mắt kia vẫn tiếp tục nhìn đi, nhìn lại chàng.

Đột nhiên Vô Danh Lão cất tiếng hỏi: - Hài tử! Phải chăng trong người có Nhật Nguyệt Lệnh?

Phan Tịnh sửng sốt nghĩ thầm: “Cặp mắt lão này ghê thật, có thể nhìn qua mấy lần áo vào bên trong.” Chàng vội đáp: - Thưa sư phụ! Đúng thế! Đồ nhi hiện là Thiên Đình sứ giả phái Thiên Giáo. Gia phụ là Phan Khôn làm Thiên Giáo giáo chủ.

Vô Danh Lão Nhân đột nhiên nổi lên một tràng cười ha hả, nói: - Hay lắm! Quả nhiên phái Thiên Giáo vĩnh viễn vẫn “Trời cho trẻ mãi không già”.

Phan Tịnh nghe lão nói đúng câu kệ trong Lạc Hiền, liền hỏi: - Sư phụ! Sao sư phụ cũng biết vụ này?

Vô Danh Lão Nhân lại càng cười to hơn đáp: - Hài tử! Tư chất người hơn cả lão phu! Người lại đây để ta sờ cốt cách người xem.

Phan Tịnh nhảy qua khe suối, phục xuống đầu gối Vô Danh Lão Nhân.

Vô Danh Lão Nhân thò hai tay khô đét như que củi sờ từ đầu xuống đến chân Phan Tịnh, luôn miệng khen: - Hay lắm! Hay lắm! Quả nhiên một bậc kỳ trăm đời khó tìm được một.

Lão sung sướng lớn tiếng gọi: - Tiểu Hài Nhi.

Tha Hường Vô Danh Khách đứng bên ngoài vội đáp: - Ân sư! Đệ tử đây.

- Ha ha! Mắt người quả đã không lầm. Lão phu được gã này, dầu chết cũng không hối hận.

Tha Hường Vô Danh Khách kích động nói: - Ân sư...

- Tiểu Hài Nhi! Người nghe ta dặn đây. Từ nay người phải trông nom và hộ vệ cho sư đệ người. Chính người cũng qui đầu phái Thiên Giáo để làm rạng rỡ môn phái này.

- Dạ dạ! Ân sư!

Vô Danh Lão Nhân đột nhiên tay chạm vào huyệt Hôn thụ của Phan Tịnh, lão khẽ bảo chàng: - Hài tử! Người vì lão phu mà hoàn thành cho lão phu một việc. Ráng làm cho xong nghe.

Lão ấn bàn tay vào huyệt đạo Phan Tịnh. Phan Tịnh không nói gì nữa ngủ thiếp đi.

44. Khe Lạc Hiền Phan Tịnh Vâng Lệnh

Chàng lấy làm lạ tự hỏi: “Sao mình lại đến đây? Rõ ràng mình vào trong Vô Danh Cảnh kia mà?” Phan Tịnh lồm cồm bò dậy nhìn ra bốn mặt, thì thấy đây là một nơi xa lạ mà chàng chưa đặt chân đến bao giờ. Chàng ngoảnh đầu nhìn lại, thì thấy thân cây có một dòng chữ viết bằng ngón tay: “Sư đệ! Sư phụ qui tiên rồi. Tiên sư thu được người làm đệ tử là thỏa nguyện không còn điều chi oán hối nữa. Lão huynh rất hổ thẹn với tiên sư, nên ở lại giữ linh vị người. Sau này sẽ có ngày tái ngộ. Bọn Vân Sơn ước hẹn đã tới kỳ, sư

đệ phải mau mau quay về khe Lạc Hiền để giải nguy cho phụ thân. Sư đệ ở đây đi thẳng xuống Linh Sơn, vượt qua trường thành là tới nơi. Sư đệ phải đi mau đừng để lỡ việc.” Dưới đề danh: “Sư huynh lưu bút”

Phan Tịnh đọc lưu bút của Vô Danh Khách, chàng tựa như không tin là sự thực, chàng tự hỏi: “Sư phụ chết rồi ư? Hôm qua người vẫn còn tráng kiện sao đã chết ngay được?” Chàng muốn kiếm Tha Hương Vô Danh Khách để hỏi cho ra sự thực, nhưng không biết Vô Danh ở về phương nào để tìm đến.

Phan Tịnh đành thất thểu cất bước, chàng phát giác ra thương thể đã khỏi hẳn và toàn thân khoan khoái dễ chịu, nội lực lại có phần tăng tiến hơn trước.

Bất thành linh nhãn quan chàng nhìn thấy trên đỉnh núi lơ mờ có bóng người thấp thoáng rồi vụt một cái đã không thấy đâu nữa. Chàng kinh ngạc tự hỏi: “Sao mục lực mình lại trông xa được đến thế?” Rồi chàng lẩm bẩm: - Phải chăng đó là sư huynh ta? Chàng liền lạng người đi một cái lại càng kinh ngạc, miệng há hốc ra, vì cái nhảy này đã ra xa được gần ba mươi trượng. Ngày thường bắt quả chàng nhảy xa được mười trượng là nhiều mà sao nay lại nhảy dài gấp ba trước? Chàng nghĩ rằng mình đã nhảy xa được gấp ba chắc công lực cũng tăng lên gấp ba mới phải.

Chàng vừa nghĩ vừa tiếp tục bằng mình nhảy đi. Mới nhảy được năm lần đã lên tới đỉnh núi. Chàng nhìn ra đúng là Vô Danh Khách.

Phan Tịnh toan cất tiếng gọi. Nhưng rồi chàng thay đổi ý kiến, bụng bảo dạ: - Bây giờ chắc sư huynh mình về Vô Danh Cảnh. Mình cứ lẳng lặng theo gót y thì hơn.

Ngờ đâu Vô Danh Khách xuống đến chân núi, rồi đột nhiên biến mất. Phan Tịnh chạy đến chỗ đó bỗng không thấy tông tích sư huynh đâu nữa. Chàng lẩm bẩm: - Hiện giờ thân pháp y không bằng ta. Vậy y đi ngả nào mà lẩn tránh được thị tuyến của ta.

Chàng tìm khắp khu phụ cận hồi lâu, chẳng thấy chi hết đành tính chuyện rời khỏi Ly Sơn về khe Lạc Hiền núi Diệu Phong vậy.

Giữa lúc ấy, một tiếng hú lanh lảnh rót vào tai chàng. Nghe tiếng hú chói tai văng đầu. Chàng biết công lực người này phải ghê gớm lắm.

Phan Tịnh còn đang lẳng tai nghe để ý xem tiếng hú từ phương nào vọng lại, thì chợt nghe tiếng Vô Danh Khách quát tháo.

Phan Tịnh rất đổi hoang mang, bụng bảo dạ: “Nguy rồi! Sư huynh mình đang gặp cường địch!” Chàng bèn chúm môi hú lên một tiếng dài rồi hỏi: - Sư huynh! Sư huynh ở chỗ nào?

Tha Hương Vô Danh Khách lên tiếng nói vọng lại từ trong khe giữa núi: - Sư đệ ơi! Mau lại đây!

Phan Tịnh nghe tiếng nói, liền thi triển cước lực chạy nhanh xuống. Tiếng Vô Danh Khách lại kêu gọi rất gấp: - Sư đệ lại đây mau?

Phan Tịnh đuổi đến chỗ phát ra âm thanh lấy làm kỳ tự hỏi: “Rõ ràng âm thanh phát ra ở chỗ này, sao ta không thấy bóng người?” Chàng lớn tiếng gọi dõn: - Sư huynh! Sư huynh! Tiểu đệ đã đến đây!

- Lại mau lên! Bọn chúng toan quật mộ sư phụ!

Sầm một tiếng! Tiếng dõn chững vọng lại. Phan Tịnh nghe tiếng chững trong lòng núi vọng ra. Chàng vội rẽ chông gai tiến vào thì thấy dưới chân núi hiện ra một khe hở. Chàng đứng ngoài nhìn qua khe hở ra hơn mười trượng, thì thấy có một khu đất trống cỏ xanh, giữa khu đất này có một ngôi mả mới. Tại đây Tha Hương Vô Danh Khách đang bị hai người đàn bà áo đen chừng năm mươi tuổi uy hiếp, khiến lão chân tay luống cuống. Râu tóc lão đứng dựng cả lên, đang liều mạng quyết đấu. Ngoài ra còn hai mục đàn bà khác cũng mặc áo đen đang đào ngôi mả mới.

Cặp mắt Phan Tịnh cơ hồ tóe lửa. Chàng thét lên một tiếng: - Dừng tay!

Chàng nhảy qua khe vách núi phóng vào mé trong. Bốn mục đàn bà chừng như đã biết người mới đến là ai rồi. Chúng không hỏi han gì cả.

Phan Tịnh mặt đầy sát khí, tung người đến bên bọn phu nhân đang giáp công Vô Danh Khách. Chàng vung Tuyệt Tình chưởng đánh ra, một chưởng đã in vào trước ngực một người đàn bà.

Mụ đàn bà vẫn không quay đầu lại chỉ “hừ” một tiếng rồi nói: - Người hãy còn kém lắm.

Rồi mụ vung một tay nhẹ nhàng quật vào Phan Tịnh.

Ngờ đâu công lực Phan Tịnh qua một ngày một đêm đã tăng gia gấp ba. Đến khi mụ đàn bà phát giác ra là nguy rồi thì không phản ứng kịp nữa.

“Bình” Một bóng đen bị hất ra ngoài năm trượng. Miệng oẹ lên một tiếng rồi hộc máu tươi vọt lên trên không. Đầu đập vào vách núi đánh “chát” một tiếng nát như bùn.

Ba mụ áo đen kia thấy vậy cả kinh thất sắc, đều dừng tay lại.

Một mụ lớn tiếng quát hỏi: - Phải chăng người là Phan Tịnh? Bọn ta đang muốn tìm người đây.

Tha Hương Vô Danh Khách thở hồng hộc lớn tiếng nói: - Đừng để bọn chúng tẩu thoát. Bọn chúng đến kiếm sư phụ. Ta bảo sư phụ qui tiên rồi thì bọn chúng không tin đòi quật mả lên khám nghiệm mới nghe. Bọn chúng là Chấp Hình Nhân của chúa đảng Cờ Máu.

Phan Tịnh đảo mắt nhìn ba mụ áo đen lạnh lùng hỏi: - Các người muốn sống hay là muốn chết?

Ba mụ từ từ bước lại đứng sát bên nhau. Phan Tịnh lại quát hỏi: - Người hãy nói chúa đảng Cờ Máu hiện ở đâu ta sẽ tha chết cho.

Ba mụ cùng cười lạt, chẳng ai trả lời.

Phan Tịnh gầm lên một tiếng rồi phóng chưởng nhanh như vũ bão.

Ba mụ đàn bà cũng gầm lên vung chưởng ra chống đỡ. Một tiếng “sầm” như trời long đất lở vang lên. Ba mụ đàn bà sắc mặt lợt lạt, Phan Tịnh cũng cảm thấy trong ruột nôn nao, chân của cả bốn người đều lún sâu xuống đến nửa thước.

Chân khí Phan Tịnh đầy rẫy, chàng lại phóng Tuyệt Tình Chưởng ra rất mãnh liệt.

Bóng chưởng đập chùng vây lấy ba mụ đàn bà.

Chàng vòng đi một cái, hai phát chưởng lại vang lên.

Tiếp theo là mấy tiếng rú thê thảm. Hai mụ bị hất tung ra xa ba trượng, chết ngay tại chỗ.

Phan Tịnh vội thu chưởng lại, đứng yên nhìn mụ sống sót cười lạt hỏi: - Tính mạng người ở trong tay ta rồi. Người muốn sống hay là muốn chết? Muốn sống thì nói cho ta hay chúa đảng Cờ Máu hiện giờ ở đâu?

Mụ áo đen tuy mặt xám như xác chết, nhưng tuyệt không lộ vẻ kinh hãi. Mụ đưa cặp mắt lạnh lùng nhìn ba xác chết rồi lại nhìn Phan Tịnh cười mát chứ không trả lời.

Phan Tịnh cả giận quát lên: - Người không sợ chết thật ư?

Mụ áo đen lớn tiếng đáp: - Thằng lỏi con! Ta không ngờ công lực mi mạnh đến thế. Bốn chị em ta đã làm. Tùy mi muốn giết muốn mổ thế nào cũng được, hà tất phí lời làm chi nữa? Chúa đảng Lá Cờ Máu có đến mất trăm thuộc hạ, mi không thoát khỏi tay bọn họ đâu!

Phan Tịnh lại phóng chưởng đánh chết nốt mụ này luôn.

Tha Hương Vô Danh Khách chạy đến bên Phan Tịnh nói: - Sư đệ! Nếu sư đệ không đến kịp thì sư huynh bị chúng hạ rồi.

Phan Tịnh buông thông hai tay xuống ngẩn ngơ một lúc, rồi đột nhiên nhảy đến trước ngôi mả mới dập đầu lạy liên hồi. Chàng trông thấy trên tấm mộ bia có khắc chữ: “Ấn sư Vô Danh Lão Nhân chi mộ” Dưới đề: Đệ tử Tiểu Hầu Nhi, Phan Tịnh đồng lập.

Bất giác chàng sa lệ hỏi: - Sư huynh ơi! Phải chăng sư phụ vì tiểu đệ mà chết?

Tha Hương Vô Danh Khách tìm lời an ủi nói: - Sư đệ đừng nghĩ thế! Sư phụ đã có người ủy thác điều tâm nguyện, người ngậm cười trở về nơi Cực lạc. Tuy người trút hết công lực toàn thân vào cho sư đệ, tình lực tuy khô kiệt, mà lòng người rất thanh thoi.

Phan Tịnh buồn bã gật đầu đứng dậy.

Tha Hương Vô Danh Khách sức nhớ ra vội giục: - Sư đệ nên đi mau! Cái hẹn mười ngày của bọn Vân Sơn gần tới kỳ rồi. Đừng trùng trịch để lỡ kỳ hạn mà suốt đời phải ân hận.

Phan Tịnh run lên hỏi: - Bao giờ sư huynh mới đến khe Lạc Hiền?

- Qua tuần tứ cửu sư phụ, ta sẽ tới đó để nhờ sư đệ nói với giáo chủ cho ta gia nhập Giáo hội.

Phan Tịnh cười nói: - Đã là tình sư huynh, sư đệ, hà tất phải kiêu cách như người ngoài? Sư đệ xin đi đây?

- Tiểu huynh phải ở lại đây coi giữ mộ phần, và chỉnh đốn lại, nên không thể đưa sư đệ đi xa được.

Phan Tịnh từ biệt Tha Hương Vô Danh Khách, xuống núi Ly Sơn rồi đi thang tới Yên Minh. Trong một ngày chàng đã vượt khỏi bức tường thành. Công lực chàng hiện nay chạy trên đường lớn giữa ban ngày, khiến cho người thường khó lòng nhìn rõ được bóng. Chàng chạy suốt ngày đêm không ngừng bước vội vã trở về khe Lạc Hiền.

Đến trưa hôm sau, Phan Tịnh về tới khe Lạc Hiền. Chàng theo lối cũ đi xuống, xa xa đã trông thấy Thượng Quan Từ đang trông thuốc ra về nhàn hạ thì lòng nhẹ nhõm như cất đi gánh nặng. Chàng chạy lại phía Địa Quân, còn đằng xa đã cất tiếng hỏi: - Thượng Quan thúc thúc vẫn mạnh giỏi đấy a?

Địa Quân ngẩng đầu lên nhìn thấy Phan Tịnh thì lộ vẻ vui mừng nói: - Ủa! Phan tiểu đệ đã về đấy ư? Ta và gia gia mong người muốn chết!

- Tiểu đệ cũng nhớ gia gia và thúc thúc quá chừng. Hiện gia gia ở đâu?

Địa Quân nhìn chàng cười đáp: - Gia gia người hử? Người thử đoán xem y ở đâu?

Phan Tịnh nóng nảy nói: - Thượng Quan thúc thúc! Thúc thúc cho tiểu đệ biết, có việc gấp cần gặp gia gia ngay!

Lập tức có thanh âm vui vẻ lên tiếng gọi: - Tịnh nhi! Ta đây! Người không trông thấy ư?

Thanh âm nghe gần đâu đây, nhưng Phan Tịnh đảo mắt nhìn vẫn chẳng thấy đâu, lại gọi to: - Gia gia! Gia gia ở đâu? Hải nhi không nhìn thấy.

Một trận cười ha hả vang lên. Phan Tịnh đưa mắt nhìn lên thấy trên lưng chừng vách núi, Phan Khôn đang ngồi ở trên phiến đá lồi ra cao đến mấy chục trượng. Đột nhiên ông phi thân nhảy xuống. Cặp chân giả đập xuống đất nghe lách cách.

Phan Tịnh ồ lên một tiếng rồi cả mừng nói: - Gia gia! Gia gia làm cặp chân giả từ bao giờ?

Phan Khôn vui vẻ đồng dạng nói: - Người coi đây! Đột nhiên ông lún người xuống, rồi nhảy vọt lên ngồi trên mỏm đá rồi nổi lên tràng cười khoái trá nói: - Con ơi! Con coi gia gia thế nào?

Phan Tịnh vỗ tay reo: - Hay quá! Thiên Hiệp ngày nay không ai đánh ngã được nữa rồi.

Thiên Hiệp cười ha hả nói: - Tịnh nhi! Con cũng nhảy lên đây để ta xem công lực con ngày nay thế nào?

Rồi ông lại nhìn Địa Quân Thượng Quan Từ vẫy tay nói: - Thượng Quan huynh! Thượng Quan huynh cũng lên đây.

Thượng Quan Từ công lực mất hết. Mấy bữa nay tuy đã khôi phục lại ít nhiều, nhưng ngày đêm chỉ chăm trông thuốc. Lão nhìn Phan Tịnh cười nói: - Tịnh đệ! Người dắt ta lên.

Phan Tịnh nắm lấy lưng Địa Quân nhảy vèo một cái lên phiến đá. Lão nhìn Phan Tịnh kinh ngạc hỏi: - Tịnh đệ! Công lực người tiến bộ đến thế kia ư?

Phan Tịnh tủm tỉm cười không nói gì. Đột nhiên chàng lún người xuống vung tay nhảy lên đỉnh núi. Hai người nhìn theo chàng thì biết rằng công lực chàng đã tiến triển vô cùng.

Phan Tịnh nghiêm trang nói: - Công lực của Tịnh nhi đã được sư phụ truyền cho.

- Sao! Huỳnh Long Tử làm gì mà truyền công lực cho người cao được đến thế?

- Không phải Huỳnh Long Tử sư phụ, Tịnh nhi vừa bái Vô Danh Lão Nhân làm sư phụ.

- Vô Danh Lão Nhân ư? Vô Danh Lão Nhân là ai?

- Y là sư phụ của Đông Hải Kim Ngao Tẩu.

- Ủa! Sư phụ của Thiên Hải Song Tiên ư? Vô Danh Lão Nhân có đến trăm tuổi rồi thì phải? Y còn là bậc tiền bối của sư phụ ta. Sao ngươi lại được gặp y? Thật là cơ hội ngàn năm một thuở!

Phan Tịnh liền đem chuyện gặp Tha Hương Vô Danh Khách, cùng việc Vân Sơn Tứ Tử đã qui đầu chúa đảng Lá Cờ Máu, lãnh chức Tứ Đại Tiền Khu trở lại giang hồ, cho đến việc chàng tới Vô Danh Cảnh để bái sư và được Vô Danh Lão Nhân đem toàn bộ công lực truyền sang cho mình, nhất nhất thuật lại một lượt.

Thiên Hiệp cùng Địa Quân thộn mặt ra nghe. Sau Thiên Hiệp nổi giận dùm dùm nói: - Vân Sơn Tứ Tử giỏi thật! Bọn này thật là khả ố. Trước kia nếu ta không nghĩ đến chúng chưa làm điều gì quá tàn ác thì đã hạ sát chúng rồi.

Phan Khôn vẫn chưa hết giận hằm hằm nói tiếp: - Nếu bọn chúng đến đây thì hay lắm. Chúng đến thì được nhưng đi thì không được?

Phan Tịnh vội nói: - Xin gia gia bớt giận. Dù sao thì các vị đó cũng là sư phụ Tịnh nhi.

Thiên Hiệp nhìn Phan Tịnh hỏi: - Tịnh nhi! Bọn chúng coi ngươi là đệ tử ư? Ta chỉ coi chúng là bọn bại tướng bị mất tai. Bây giờ chúng khinh ta là người tàn phế. Ha ha! Phái Thiên Giáo đã phục hưng dưới khe Lạc Hiền mà để cho bọn nào đến tầm cừu cũng được, thì còn nói gì đến chuyện phục hưng nữa?

Đột nhiên ông cầm tay Địa Quân nhảy xuống, rồi hai người đi thẳng vào gian thạch thất đã phát hiện ra hôm trước, nghiêm giọng nói: - Thiên Đình sứ giả hãy theo ta vào đây?

Phan Tịnh nghe gia gia đã dùng chức vị Giáo chủ ra lệnh, thì biết ngay là tính ông cương cường đến cực điểm, chàng không dám trùng trình lên tiếng đáp: - Xin tuân mệnh!

Chàng cũng nhảy xuống rồi theo sau Thiên Hiệp cùng Địa Quân vào trong gian nhà đá.

Phan Tịnh chạy vào rồi bất giác sững sốt tự hỏi: - Mới đây sao bây giờ lại biến đổi thế này? Sơn động đi sâu mãi vào mà bên trong tựa hồ đã do những tay thợ khéo vô cùng chạm trổ tinh vi. Động đá vòng vào một lúc thì đến một tòa đại sảnh rộng rãi vắng vẻ.

Trong sảnh đường đủ cả bàn đá, ghế đá. Hai bên sảnh đường lại có đường hầm thông vào phía sau.

Thiên Hiệp vẫn chưa ngừng bước, đi thẳng vào đường hầm mé tả. Phan Tịnh thấy hai bên đường hầm đều có cửa sổ, thì biết ngay đó là những gian nhà đá. Chàng đếm được cả thấy có đến hai chục gian.

Chuyển qua một khúc quanh, đến tòa sảnh đường thứ hai rộng rãi hơn. Phan Tịnh kinh ngạc nghĩ thầm: - Những chỗ này, sau khi mình vào lần đầu, phụ thân mình mới khám phá ra và đây tất là một nơi đại bí mật của võ lâm.

Phan Tịnh còn đang ngẫm nghĩ, thì ba người đã vào tòa sảnh đường thứ ba. Trong tòa này ánh vàng rực rỡ, khí tượng trang nghiêm. Chính giữa có đặt ba tòa bảo vị. Hai bên bày ghế đá rất là tề chỉnh.

Thiên Hiệp nghiêm nghị đi vào bảo tòa chính giữa ngồi xuống. Địa Quân ngồi xuống bảo tòa mé hữu, vẻ mặt cũng rất mực nghiêm trang.

Thiên Hiệp đồng dục ra lệnh: - Thiên Đình sứ giả! Ngươi nổi hiệu thanh la ở mé hữu lên một hồi.

Phan Tịnh ngạc nhiên không hiểu nổi hiệu thanh la làm gì? Nhưng chàng không dám hỏi lại, vâng lời chạy ra mé hữu cầm dùi đá đánh ba tiếng “choang, choang”.

Thiên Hiệp lại ra lệnh: - Ngươi đánh thêm ba tiếng nữa!

Phan Tịnh vâng lời làm theo.

Thiên Hiệp trở ghế đá mé tả nói: - Ngươi ngồi xuống ghế thứ tư kia!

Phan Tịnh vâng lời vừa ngồi xuống, bỗng nghe thấy tiếng bước chân người. Chàng tự hỏi: “Trong này còn có người nữa ư?” Chàng còn đang ngẫm nghĩ, thì hai bên có ba người chạy ra. Chính là Nhân Kiệt La Siêu, Cái Vương Tử và La Hạo.

Phan Tịnh tỉnh ngộ lạng người tới trước mặt ba người thi lễ.

La Hạo có ý thẹn thùng chấp tay chào lại.

Bổng Thiên Hiệp lên tiếng: - Các vị hãy an tọa đi!

Nhân Kiệt La Siêu ngồi vào bảo tọa thứ ba còn bỏ trống. Cái Vương Tử thì ngồi xuống chiếc ghế đá đầu mé hữu. La Hạo ngồi xuống ghế trên liền với Phan Tịnh.

Thiên Hiệp lại nói tiếp: - Bản giáo có một vị Giáo chủ, hai vị Phó giáo chủ. Ghế đầu mé hữu là ngôi Hộ giáo trưởng. Một ghế mé tả là Thiên Đình sứ giả. Bản giáo chỉ chờ đợi người đảm nhận chức vụ, sẽ viết thiệp mời võ lâm thiên hạ đến tham dự đại hội, mở cuộc đại điển phục hưng bản giáo. Không ngờ bữa nay theo lời báo cáo của Phan sứ giả, thì bọn bại tướng của Vân Sơn Tứ Tử của bản tòa năm trước đã đi đầu hàng đảng Lá Cờ Máu, luyện thành Huyết Diễm Công và trong một vài ngày nữa chúng đến đây tầm cừ. Mở đầu cuộc phục hưng bản giáo, ta không thể dung tha bọn Vân Sơn Tứ Tử để làm mất thanh thế bản giáo.

Mấy câu này khiến Phan Tịnh không khỏi chần động. Chàng biết gia gia mình vốn tính cương cường háo thắng, đã nói câu gì quyết không canh cải.

Chàng nghĩ rằng làm thế không được. Dù sao Vân Sơn Tứ Tử cũng là sư phụ võ lòng cho mình. Có lý đâu lấy oán đền ơn, một mai tiếng tăm đồn đại vào võ lâm thì còn biết giải thích thế nào được. Chàng không nhận được nữa, liền đứng lên lớn tiếng nói: - Gia gia!...

Ngờ đâu chàng mới nói lên được một tiếng gia gia, thì Thiên Hiệp đã sa sầm nét mặt quát lên: - Phan sứ giả! Đây là kim điện của Thiên Giáo!

Lời nói sắc bén của Thiên Hiệp khiến cho Phan Tịnh phải run sợ, chàng vội đổi giọng: - Khải bẩm giáo chủ! Thuộc hạ là Thiên Đình sứ giả có mấy lời xin bẩm báo.

Chàng vừa nói vừa đưa mắt liếc nhìn Địa Quân, Nhân kiệt cùng Cái Vương Tử.

Nhưng chàng thấy vẻ mặt ai cũng trang nghiêm thì không khỏi toát mồ hôi nghĩ thầm: - Gia gia thật là trời sinh ra để làm Giáo chủ. Mới trong một thời gian ngắn ngủi mà đã khiến cho mấy nhân vật lừng lẫy võ lâm đều nơm nớp kinh hoàng.

Thiên Hiệp nhìn thẳng vào mặt Phan Tịnh nói: - Sứ giả có điều chi, nói đi!

Phan Tịnh vốn người thông minh tuyệt đỉnh. Chàng biết rằng nên nói thẳng vào việc tất bị bác khước, lập tức chàng lớn tiếng hỏi: - Thuộc hạ xin hỏi: Bản giáo có lấy nghĩa tôn sư làm điều trọng yếu không?

Thiên Hiệp biến sắc đáp: - Sao Phan sứ giả lại hỏi câu này? Bản giáo trên vâng mệnh trời, dưới hợp nhân tình, chủ trương lấy thiên lý nhân luân làm gốc, có lý đâu lại không tôn sư trọng đạo.

Phan Tịnh nghĩ thầm: “Câu đầu mình đã đưa được gia gia vào khuôn phép rồi.”

Chàng liền đồng dục nói: - Vân Sơn Tứ Tử tuy là những viên bại tướng dưới tay Giáo chủ ngày trước, nhưng bốn vị đó không phải là phường tàn ác. Một vài ngày nữa họ sẽ đến đây để rửa cái nhục bị cắt tai ngày trước. Nhưng bốn vị này lại là ân sư của bản sứ giả. Người ta uống nước phải nhớ nguồn, thế mà bản sứ giả ơn thầy chưa đáp, đã ra tay tru lục. Bản sứ giả e rằng hành vi này sẽ khiến cho võ lâm đồng đạo không phục bản giáo.

Phan Tịnh nói một hồi hợp tình hợp lý khiến cho Địa Quân, Nhân Kiệt cùng Cái Vương Tử đều ngẫm ngẫm gật đầu. Nhưng Thiên Hiệp vẫn không động lòng đồng dục đáp: - Vân Sơn Tứ Tử không phải là bậc sư tôn của Phan sứ giả.

Chỉ một câu này là đủ sổ toẹt lý lẽ của Phan Tịnh.

Chàng vô cùng khích động lớn tiếng nói: - Nhất Tịnh Tử truyền căn bản nội công cho thuộc hạ, Quảng Tùng Tử dạy kiếm pháp, Hoàng Chân Tử dạy chưởng pháp, Thạch Đà Tử dạy khinh công. Nếu thuộc hạ

không được bốn vị này hết lòng dạy dỗ thì làm gì có ngày nay. Sao Giáo chủ lại truyền rằng các vị đó không phải là sư tôn thuộc hạ?

Thiên Hiệp đột nhiên lớn tiếng quát: - Phan sứ giả bắt tất phải nói nữa. Vân Sơn Tứ Tử bị bại về bàn tay bản tòa. Chúng phải tuân theo Vô Định Đoạt Nhĩ Lệnh mà làm. Đó không thể kể là nghĩa sư tôn được.

Phan Tịnh lên giọng thê thảm nói: - Dù sao mặc lòng, bốn vị kia đã truyền võ công cho thuộc hạ.

Thiên Hiệp đột nhiên mặt giận hầm hầm vẫy tay nói: - Bản tòa ra lệnh cho Thiên Đình sứ giả Phan Tịnh phải một mình chống bọn Vân Sơn Tứ Tử và phải lấy cho được cái tai bên hữu trình bản giáo soát nghiệm. Nếu trái lệnh sẽ coi như là kẻ phản bội. Việc này bản tòa giao cho La Siêu Phó giáo chủ giám thị!

Thiên Hiệp nói xong đứng dậy, đưa mắt nhìn Phan Tịnh rồi đi vào trong đường hầm mé hữu.

Phan Tịnh trở mặt, thộn mặt ra không biết nên ngồi hay là nên đứng dậy. Chàng không ngờ gia gia mình lại nghiêm khắc đến thế. Chàng lẩm bẩm: “Không hiểu gia gia mình còn có hậu ý nào khác nữa không?” Chàng đang ngẫm nghĩ thì Địa Quân đã đến bên vỗ vai chàng vui vẻ nói: - Tịnh diệt! Giáo đàn bế mạc rồi! Tịnh diệt đã rõ tình trạng nghiêm trọng rồi chứ?

Phan Tịnh nhìn Địa Quân gượng cười.

Giữa lúc ấy bỗng thấy thanh âm Thiên Hiệp vọng lại: - Tịnh nhi! Ngươi hãy vào đây.

Địa Quân lại cười nói: - Sáng lập ra một đạo giáo, há phải chuyện dễ dàng? Nhưng trong giáo phái vẫn có công tư riêng biệt. Mới rồi là việc công, bây giờ mới là chuyện riêng. Làm Giáo chủ lúc bình thường thì tỏ vẻ ôn hòa để cho kẻ khác dám thân cận. Nhưng đã đến lúc trị sự thì phải trang nghiêm, một lòng công chính. Có thể mới gây được uy nghiêm và giữ được uy tín với mọi người. Tịnh diệt ngươi đã biết chưa? Bây giờ ngươi vào đi, xem gia gia bảo gì?

Phan Tịnh xá dài nói: - Diệt nhi xin lĩnh giáo.

Chàng theo đường hầm mé hữu mà đi vào. Đến căn nhà đá thứ ba ở trong đường hầm là nhà riêng của Giáo chủ, Phan Tịnh đẩy cửa bước vào, đã thấy Thiên Hiệp ngồi trên chiếc bồ đoàn. Trong thạch thất không có chiếc ghế nào.

Chàng khẽ cất tiếng gọi: - Gia gia!

Thiên Hiệp vẫy tay cười nói: - Ngươi ngồi xuống bên ta đây.

Phan Tịnh ngồi xuống rồi, Thiên Hiệp tùm tùm cười nói: - Tịnh nhi! Vừa rồi Tịnh nhi thấy ta nghiêm khắc lắm phải không?

Phan Tịnh không biết đáp thế nào, Thiên Hiệp lại nói tiếp: - Ta biết rằng Vân Sơn Tứ Tử đối với con rất có công đức. Hiện giờ chúng đã qui đầu chúa đăng Lá Cờ Máu làm chức Tứ Đại Khu. Vả lại chúa đăng Lá Cờ Máu chưa làm việc gì quá tàn ác, Vân Sơn Tứ Tử cũng chưa có gì đáng kể, thế thì ta làm sao mà đả kích họ được? Vụ này bên trong còn nhiều điều nhân quả rất phức tạp. Ta không thể một lúc mà nói rõ cho ngươi nghe hết được. Có điều con nên nhớ rằng gia gia đã làm việc gì tất không lầm lẫn.

45. Vân Sơn Tứ Tử

La Hạo dừng bước. Nàng chắc là bọn Vân Sơn Tứ Tử không sai, nên không nghĩ ngợi gì nữa, chum môi hú lên một tiếng. Tiếng hú phóng lên trên không do ngọn gió sớm truyền đi thật xa.

Nàng vừa lên tiếng hú thì có mấy tiếng cười vọng lại rồi bốn bóng người hiện ra.

Tinh Nhất Tử quát lên: - Hãy giết con này đi để ra oai!

La Hạo không khỏi kinh hãi, vận động môn Độc chưởng tuyệt kỹ để chuẩn bị chống đỡ.

Quảng Tùng Tử cũng nói theo: - Làm cho Phan Khôn mất nhuệ khí trước là phải.

Hoàng Chân Tử bỗng lớn tiếng nói: - Khoan đã! Lưu ả lại còn có việc dùng đến.

Thạch Đà Tử cười nói: - Tam ca thật là người tinh tế! Xem chừng con nhóc này với thằng lỏi Phan Tịnh có thể cùng một lứa với nhau. Bắt thị để kiểm chế Phan Tịnh có phải hay hơn không?

La Hạo tức mình nói ; - Lão thất phu kia! Phải chăng các ngươi là Vân Sơn Tứ Tử? Trước mặt Giáo chủ, Tịnh ca ta đã hết sức bênh vực cho bọn ngươi. Không ngờ các ngươi lại là quân hèn mạt vô liêm sỉ đến thế?

- Mi liệu hồn đó! Mi nói lại cho chúng ta nghe!

La Hạo đảo mắt nhìn bốn người rồi lạnh lùng hỏi: - Bọn ngươi phải chăng đến đây tìm Giáo chủ để báo thù về chuyện mất tai. Hay là đến để tìm cơ sở của Thiên Giáo?

Quảng Tùng Tử cười lật đáp: - Chúng ta đến đây dĩ nhiên là để tìm lão họ Phan báo thù cắt tai ngày trước.

La Hạo phất tay áo nói: - Thế thì được lắm! Ta là con gái Nhân Kiệt La Siêu, đối với bọn ngươi không có thù hận gì, sao lại toan đối phó với ta?

Nàng nói xong trở gót đi ngay ra khỏi khu rừng.

Vân Sơn Tứ Tử bị La Hạo nói mấy câu làm cho cứng họng, đành giương mắt nhìn nàng ra khỏi khu rừng. Sau Thạch Đà Tử đột nhiên lớn tiếng gọi: - Con lỏi này thật là giảo quyệt. Chúng ta đến kiếm Phan Khôn để trả thù thì có khác gì đến tìm căn cứ phái Thiên Giáo?

Câu này thức tỉnh ba lão kia. Nhưng La Hạo cũng đã ra khỏi rừng, nàng thi triển khinh công chạy như bay. Nàng vừa chạy vừa lớn tiếng gọi: - Tịnh ca ca! Bọn sư phụ Tịnh ca đã đến đó, mau ra mà nghênh tiếp!

Vân Sơn Tứ Tử chạy nhanh như gió cuốn ra khỏi rừng rồi quát lên: - Bất luận mi là con gái ai, cũng không trốn thoát được đâu!

La Hạo tuy vận khinh công đến tột độ mà chạy, nhưng chớp mắt bọn Vân Sơn Tứ Tử đuổi đến nơi. Tinh Nhất Tử cười lật rồi phóng chuồng ra đánh vào sau lưng La Hạo.

Nàng nghiêng rặng, vận hết sức bình sinh chạy về phía trước. Như vậy tuy chuồng kinh đã nhẹ đi một phần, nhưng thể mạnh vẫn còn ghê gớm ập tới. Chuồng phong càng tới gần càng mạnh. Nàng la thảm: - Thôi thế là xong đời!

Phan Tịnh bỗng hiện ra, xẹt tới như tên bắn. Chàng xua tay quát lên: - Sư phụ hãy dừng tay!

Sầm một tiếng Tinh Nhất Tử tưởng chừng như đánh vào bức tường đồng. Toàn thân lão giật bắn lên, lùi lại mấy bước.

Quảng Tùng Tử, Hoàng Chân Tử và Thạch Đà Tử đều dừng bước. La Hạo tung người nhảy mấy bước đã tới phía sau Phan Tịnh. Nàng tức giận la lên: - Mấy lão thất phu này toàn là hạng dê tiện!

Phan Tịnh quay lại nhìn La Hạo một cái rồi nói: - Hạo muội! Mấy vị đây là tôn sư ta. Hạo muội về trước đi.

La Hạo hần học nói: - Tịnh ca! Tiểu muội không ngờ Tịnh ca lại có hạng sư phụ không biết điều đến thế. Đúng là loài dê tiện vô liêm sỉ.

Phan Tịnh khoát tay ngăn nàng lại nói: - Hạo muội! Rồi tiểu huynh sẽ có cách. Hạo muội hãy về trước đi và đừng nói bốn vị sư tôn ta đã tới.

- Hừ! Tịnh ca còn bênh vực chúng ư?

- Một ngày cũng là nghĩa thầy trò. Hạo muội ơi! Tiểu huynh có chỗ đau lòng lắm. Hạo muội nên vì ta mà chám chúc cho. Ta rất cảm ơn.

Bấy giờ La Hạo mới gật đầu rồi lướt người bỏ đi.

Lúc Phan Tịnh quay lại thì thấy Vân Sơn Tứ Tử đã đứng ra bốn góc. Mặt lão nào cũng xám xanh. Cặp mắt lạnh lùng nhìn Phan Tịnh chằm chặp. Phan Tịnh ngấm ngấm thở dài nghĩ bụng: “Trước kia các vị sư

phụ đối đãi với mình như con cháu mà sao bây giờ biến đổi thành thù nghịch đến thế. Hay là vì các vị luyện môn Huyết Diệm Công nên đã biến tính?” Chàng gượng cười rồi quỳ xuống khấu đầu ba lạy kính cẩn nói: - Đệ tử là Phan Tịnh xin bái kiến sư phụ?

Vân Sơn Tứ Tử hắng giọng hỏi: - Phan Tịnh! Công việc của bốn người chúng ta người đã biết rồi, chẳng lẽ người còn muốn nói gì nữa?

Phan Tịnh đứng dậy cúi đầu đáp: - Thực tình đệ tử không có ý vặn hỏi đến việc của các vị sư phụ. Gia nghiêm từ khi đi Hồi Cương, giữa đường gặp nạn. Người bị Ma Tôn Đồng Hải Sơn ngấm ngấm đưa về Kinh đô giam cầm ở động U- U. Chiếc thân tàn bị hắt xuống khe núi, hiện giờ không còn có sức để ứng chiến nữa. Các vị sư phụ là các bậc kiệt sĩ đức độ trong võ lâm, có lý đâu lại muốn cùng người tàn phế tỉ đấu?

Tinh Nhất Tử cười lật hỏi lại: - Y đã tàn phế sao còn làm được Thiên Giáo chủ?

Phan Tịnh cứng họng không biết nói sao.

Quảng Tùng Tử tức giận nói tiếp: - Phan Tịnh tránh ra! Bọn ta đã nói cho người hay từ trước. Sao người còn cản đường chúng ta. Người tưởng chúng ta không dám giết người chẳng?

Phan Tịnh nhú cặp lông mày khẽ nói: - Nhị sư phụ dạy quá lời! Đệ tử đâu dám ngăn cản công việc của sư phụ. Nhưng đệ tử cũng là một phần tử trong phái Thiên Giáo, việc của Giáo chủ dĩ nhiên kẻ thuộc hạ không thể từ chối được. Đáng tiếc là...

Chàng chưa dứt lời thì Hoàng Chân Tử đã khoa chân tiến lại gần một bước, quát lên: - Gã nói một câu đó là đủ rồi. Đại ca! Tam ca! Còn để gã làm chi nữa? Rồi lão vung chưởng đánh ra.

Thạch Đà Tử vội lạng người đi ngăn lại nói: - Hãy khoan! Phan Tịnh! Người vừa nói còn điều chi đáng tiếc?

Phan Tịnh biết trong bọn Vân Sơn Tứ Tử thì Thạch Đà Tử mưu thâm hơn cả. Nhưng cũng chỉ có ý là còn chịu nghe điều phải trái. Chàng vội nói: - Tứ sư phụ! Đáng tiếc là Tịnh nhâm vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan: một bên là tình phụ tử, một bên là nghĩa thầy trò. Tịnh nhâm này biết đối xử làm sao?

Thạch Đà Tử cười ha hả nói: - Cái đó ư?

Lão chưa dứt lời đã nhanh như chớp vung chưởng đánh Phan Tịnh và quát to: - Thế thì không để người sống được nữa rồi.

Luồng kinh lực nặng như núi chụp xuống.

Cặp mắt Phan Tịnh chiếu ra những tia sáng kinh hãi. Chàng đứng yên không nhúc nhích.

Chưởng phong của Thạch Đà Tử đã đánh tới trước mặt, Phan Tịnh mới xoay tay lại chống đỡ nói: - Đáng tiếc rằng Phan Tịnh này không thể chết được.

Sầm một tiếng vang lên! Thạch Đà Tử la hoảng: - Nguy rồi!

Người lão lặn trên mặt đất ra xa hơn một trượng mới đứng dậy được. May mà Phan Tịnh phóng chưởng nhẹ đòn, nên người lão chỉ bị lấm láp chứ chưa bị thương.

Vân Sơn Tứ Tử kinh hãi lùi lại một bước đồng thanh nói: - Công lực của mi tiến bộ thần tốc đến thế ư?

Trên mặt Phan Tịnh thoáng qua một nụ cười, chàng đáp: - Sư phụ! Trời chưa sáng. Tịnh nhâm đã chờ các vị ở đây rồi. Chắc sư phụ cũng biết vì sao mà đệ tử phải ra đây chờ đợi?

Vân Sơn Tứ Tử không biết trả lời thế nào.

Phan Tịnh lại nói tiếp: - Tuy các vị chưa coi Phan Tịnh này là đệ tử, nhưng Phan Tịnh vẫn không dám trái đạo thờ thầy. Thực tình đệ tử đã lo nghĩ cho các vị rất nhiều. Xin các vị bỏ ý niệm xuống khe Lạc Hiền, quay về đi là hơn.

Quảng Tùng Tử nổi giận đùng đùng hỏi: - Sao? Mi tưởng chống được bọn ta ư?

Lão toan vung chưởng đánh ra thì Phan Tịnh vội la lên: - Xin nhị sư phụ hãy nghe đệ tử một lời đã!

Quảng Tùng Tử hần học nói: - Điều gì! Mi nói đi!

Phan Tịnh xui mặt xuống nói: - Đệ tử là Thiên Đình sứ giả phái Thiên Giáo. Trong mình đã mang mệnh lệnh của Giáo chủ. Phái Thiên Giáo mới phục hưng thì việc hộ vệ bản giáo là điều cốt yếu. Nếu các vị sư phụ không xét tình cho nhất quyết xuống khe núi này thì đệ tử cùng sư phụ sẽ thành thù nghịch. Khi đó đệ tử dù có dạ tôn sư cũng không làm gì được nữa.

Tinh Nhất Tử cười ha hả nói: - Ta tưởng mi nói chi? Mi tưởng chúng sợ mi ư? Quân nghiệt súc kia! Thế thì mi thật là lớn mặt.

Vân Sơn Tứ Tử đồng thời trợn mắt nhìn Phan Tịnh sát khí đằng đằng.

Phan Tịnh vội lớn tiếng la: - Các vị sư phụ ơi! Đệ tử không nỡ nhìn các vị sư phụ thành người tàn phế!

- Đừng rườm lời nữa! Bốn người chúng ta đến đây đủ phá tan được phái Thiên Giáo.

Phan Tịnh tuy có thiện chí khuyên thầy, nhưng không sao được. Chàng suy nghĩ bụng bây giờ họ chưa xuống khe Lạc Hiền, ta phải làm cho mấy vị này thất bại một chút thì họ mới thấy khó khăn mà chịu rút lui.

Nghĩ vậy chàng khẽ nói: - Sư phụ! Đệ tử có một cách chưa hiểu ý sư phụ ra sao?

- Người nói đi!

- Đệ tử chỉ có một mình chống đối với bốn vị. Nếu bốn vị đánh bại được đệ tử thì bây giờ hãy xuống khe Lạc Hiền, bằng không thì xin các vị rút lui được chăng?

Đúng lý mà nói thì Vân Sơn Tứ Tử nếu đã không địch nổi Phan Tịnh thì dĩ nhiên họ không nên xuống khe Lạc Hiền nữa cho uổng công.

Dè dẫu Tinh Nhất Tử lại cười ha hả nói: - Bất luận thế nào chúng ta cũng nhất quyết xuống đó?

Lão vừa giơ tay lên, lập tức có tám phu nhân áo đen xuất hiện.

Nhân Tịnh lùi lại một bước biến sắc hỏi: - Sư phụ! Các vị định kéo đông người đến xâm phạm ư?

Vân Sơn Tứ Tử chỉ cười nhạt.

Giữa lúc ấy tiếng La Siêu từ đằng xa vọng lại nói: - Tịnh diệt! Tâm ý người thế là đạt rồi. Nếu người còn nói với bọn chúng tức là mất địa vị làm một phần tử phái Thiên Giáo đó! Về đi thôi!

Phan Tịnh lo lắng nhìn Vân Sơn Tứ Tử rồi đáp: - La thúc thúc! Tiểu diệt là kẻ đệ tử phải hết lòng đối với sư phụ đã.

Rồi chàng quay lại lớn tiếng la: - Các vị sư phụ! Các vị đã không nghe lời đệ tử khuyến cáo, đệ tử rất lấy làm đau đớn và đành để bốn vị hợp lực ra chiêu cho tỏ rõ tấm lòng thành thực của đệ tử.

Nói xong chàng đứng nghiêm trang, từ từ lún người xuống chờ đợi.

Vân Sơn Tứ Tử đưa mắt nhìn nhau tùm tùm cười. Họ tưởng rằng dù công lực Phan Tịnh có cao đến đâu, nhưng vẫn là một gã thiếu niên thì không tài nào chống nổi bốn người hợp lực phóng chưởng ra đánh.

Tinh Nhất tử lên tiếng: - Được lắm! Chúng ta thử xem bản lãnh mi tiến đến bậc nào? Mi có chết thì đừng oán bọn ta!

Vân Sơn Tứ Tử đồng thời vung chưởng lên. Chưởng phong ào ào chụp xuống Phan Tịnh.

Phan Tịnh hai mắt hé mở ngậm vận thần công, vung chưởng phóng ra đánh “sầm” một tiếng như trời long đất lở.

Đồng thời Phan Tịnh lạng người ra xa mấy chục trượng nói vọng lại: - Sư phụ ơi! Đệ tử một lòng thờ kính tôn sư, mong rằng các vị suy nghĩ cho kỹ. Đệ tử đi đây!

Vân Sơn Tứ Tử loạn xạ choạng lù lù mấy bước.

Sau một hồi kinh ngạc đột nhiên lớn tiếng quát: - Thằng lỏi con giỏi thiệt!

Từ đằng xa Nhân Kiệt La Siêu cười ha hả nói: - Các ngươi đã dạy được một tên đồ đệ giỏi thiệt!

Rồi bốn bề im lặng như tờ.

Vân Sơn Tứ Tử tức quá mắt trợn ngược, râu chổng lên.

Tinh Nhất Tử la lên: - Đi!

Rồi lão nhảy xổ đến trước khe Lạc Hiền.

Quảng Tùng Tử, Hoàng Chân Tử, Thạch Đà Tử và tám người đàn bà áo đen chạy theo sau. Chớp mắt họ đã đến trước khe Lạc Hiền.

Dưới khe Lạc Hiền lập tức có tiếng Phan Tịnh vọng lên; - Các vị là cao nhân ở đâu đến do thám bản giáo. Nếu không nghe lời tại hạ khuyên răn trở về đi thì bàn tay Thiên Đình sứ giả sẽ vô tình đó!

Hai luồng ánh sáng Nhật Nguyệt Lệnh phóng lên sườn núi.

Vân Sơn Tứ Tử hú lên một tiếng rồi nhảy vèo vèo xuống khe Lạc Hiền.

Tám người đàn bà áo đen cũng vung tay một cái, tám lá cờ máu phóng xuống khe núi. Người của chúng cũng nhảy xuống theo, thân pháp cực kỳ lạnh lợi. Giữa lúc ấy một bóng xanh nhảy xổ lại quát lên: - Chúa đảng Cờ Máu khinh người thái quá, dám ngang nhiên xâm phạm bờ cõi bản giáo. Bản sứ giả không thể tha thứ được?

Một luồng kinh phong mãnh liệt ập tới tám người đàn bà áo đen.

Bọn đàn bà áo đen lớn tiếng quát: - Ngươi dám!...

Bóng chưởng bông mù trời. Tuyệt Tình Chưởng phóng ra cực kỳ lợi hại không ai chống nổi.

“Sầm sầm” mấy tiếng vang lên! Ba người đàn bà áo đen đã lăn lông lốc xuống khe núi.

Phan Tịnh cười rộ nói: - Khe Lạc Hiền tuy không phải là đầm rồng hang cọp, nhưng các ngươi đã đến thì đừng hòng ra thoát!

“Bình bình”! Lại mấy mụ nữa rú lên, rớt xuống khe núi chết thẳng cẳng.

Còn hai mụ áo đen sợ vỡ mật lên tiếng kêu: - Bốn vị Đại tiên khu! Sao các vị không ứng chiến đi?

Vân Sơn Tứ Tử gầm lên: - Phan Tịnh! Chúng ta phải đập tan xác quân nghiệt súc!

Tinh Nhất Tử và Quảng Tùng Tử đồng thời nhảy xổ lại đánh Phan Tịnh.

Chàng la lên: - Xin dừng tay! Cái vị không phải là tay đối thủ với Thiên Đình sứ giả đâu!

Chàng quanh người đi một cái đến trước hai người đàn bà áo đen vung chưởng đánh tới. Hai tiếng rú thảm khóc nữa vang lên. Thế là chết hết cả tám mạng.

Phan Tịnh lại lớn tiếng la: - Phan Tịnh này đành trái lệnh Giáo chủ để các vị chạy đi.

Tinh Nhất Tử cười rộ nói: - Mi giỏi thật! Bọn ta nhất định không chạy. Mi hạ thủ đi thôi!

Quảng Tùng Tử đột nhiên gầm lên: - Phan Khôn! Mau ra ứng chiến!

Dưới khe núi nổi lên một tràng cười rồi có tiếng hỏi lại: - Kẻ nào đã đến đó?

- Chúng ta là Vân Sơn Tứ Tử đã bị hại về Thần Phong Đoạn Mạch Chưởng của ngươi. Bữa nay đến đây để rửa cái nhục bị cắt tai ngày trước.

- Ha ha! Vân Sơn Tứ Tử chết đã lâu rồi. Nay chỉ còn bọn chó săn của Lá Cờ Máu mà thôi! Thiên Đình sứ giả! Ngươi đưa Vô Định Đoạt Nhĩ Lệnh ra xẻo nốt cái tai bên hữu của chúng rồi đuổi chúng đi.

Phan Tịnh dạ một tiếng. Chàng đứng trên mỏm đá lưng chừng sườn núi khoanh tay nói: - Thừa bốn vị Đại tiên khu Lá Cờ Máu! Bản sứ giả xin thất lễ!

Chàng thò tay vào bọc. Nhưng đột nhiên mặt chàng lợt lạt vội vàng rút tay ra.

Cử động của chàng đã bị Thiên Hiệp đứng dưới khe núi trông rõ liền quát lên: - Phan sứ giả! Người dám trái lệnh của bản giáo chủ ư?

Phan Tịnh sắc mặt tái mét, ấp úng đáp: - Không! Thưa Giáo chủ! Không bao giờ bản sứ giả dám trái lệnh.

- Thế thì sao người không rút Vô Địch Đoạt Nhĩ Lệnh ra?

- Cái đó... Cái đó...

Phan Tịnh hai mắt đăm đăm nhìn Vân Sơn Tứ Tử. Chàng không biết đáp thế nào.

Chàng liền dùng phép truyền âm nói với Vân Sơn Tứ Tử: - Các vị sư phụ! Đồ đệ nghĩ tình thầy trò, xin các vị mau rời khỏi nơi đây!

Quảng Tùng Tử tức giận nói: - Thằng lỏi con! Mi có bản lĩnh gì thì cứ trở hết ra đi?

Phan Tịnh ngây người như tượng gỗ.

Thiên Hiệp đứng dưới khe núi tức giận quát lên: - Phan Tịnh! Nếu người không rút Vô Địch Đoạt Nhĩ Lệnh ra thì bản giáo chủ sẽ khép người vào tội phản nghịch.

Phan Tịnh lớn tiếng la: - Gia gia! Tịnh nhi không thể...

- Thế là người cố ý phản loạn rồi!

- Không, không! Hải nhi quyết không có ý ấy.

- Vậy người phải tuân theo mệnh lệnh của bản giáo chủ mà tức tốc thi hành.

La Hạo đứng trên núi cũng lớn tiếng la: - Tịnh ca! Ca ca không thể vi phản giáo điều được. Giáo chủ sắp nổi lôi đình đấy!

Phan Tịnh mồ hôi toát ra đầm đìa, la lên với giọng bi thảm: - Gia gia! Tịnh nhi không thể làm thế được. Xin gia gia nhiều dung cho.

- Sao người không làm được?

Vân Sơn Tứ Tử nhìn vẻ mặt Phan Tịnh cực kỳ đau khổ lại tưởng là chàng không dám ra tay, liền hú lên một tiếng. Mắt bốn người đều chiếu ra ánh hồng lợt, rõ ràng đã vận động Huyết Diệm Công. Đồng thời toan nhảy xuống khe núi.

Phan Tịnh vội kêu lên: - Xin dừng lại!

Nhưng rồi chàng không nói hết lời được, Vân Sơn Tứ Tử lấy làm kỳ nhìn chàng chăm chăm.

Thiên Hiệp lớn tiếng la: - Phan Tịnh! Nếu người không thi hành mệnh lệnh, bản giáo sẽ khép người vào tội phản nghịch.

Phan Tịnh run lên đáp: - Thưa giáo chủ! Vô Địch Đoạt Nhĩ Lệnh không còn nữa, bây giờ chỉ có Vô Địch Phi Đầu Lệnh. Tịnh nhi biết làm thế nào?

Chàng vừa dứt lời, Vân Sơn Tứ Tử rất đổi kinh ngạc, bất giác hít mạnh một hơi chân khí.

Dưới đáy khe, Thiên Hiệp “ồ” lên một tiếng rồi lập tức bốn bề phẳng lặng như tờ.

Bầu không khí vô cùng khẩn trương.

46. Xót Ân Sư Thiếu Hiệp Khóc Ròng

Phan Tịnh biết là gia gia mình không dám quyết đoán, chàng ngấm ngấm khăn Trời Phật tha cho Vân Sơn Tứ Tử. Lòng chàng xao xuyến, trống ngực đánh thành thành.

Lúc này Vân Sơn Tứ Tử cũng tụ tập lại một chỗ, vẻ mặt nghiêm trọng bàn kế tiến thoái. Phan Tịnh lắm bả: - Ta lại khuyên bọn họ nên bỏ ý nghĩ tầm cù.

Chàng liền dùng phép truyền âm nhập mật nói: - Các vị sư phụ ơi! Nên đi đi thôi, không thì chẳng còn cơ hội nào nữa!

Vân Sơn Tứ Tử tuy nghe tiếng Phan Tịnh, song chẳng ai ngó ngang đến lời chàng.

Bồing Quảng Tùng Tử lên tiếng: - Đại ca! Thằng lỏi đó tuy công lực cao thâm nhưng xem ra nó không địch lại nổi Huyết Diệm Công của chúng ta.

Thạch Đà Tử lại nghĩ khác nói: - Theo ý tiểu đệ thì bữa nay chúng ta hãy nên trở về báo cáo với chúa đảng phái những tay cao thủ đến là hay hơn hết.

Hoàng Chân Tử không nói gì. Tinh Nhất Tử thì lộ vẻ trầm tư, dường như không biết tính sao mà Quảng Tùng Tử và Thạch Đà Tử lại chờ y quyết đoán.

Giữa lúc ấy Nhân Kiệt La Siêu cười ha hả nói: - Bốn vị đại tiền khu Lá Cờ Máu hãy nghe đây! Bữa nay giáo chủ mở một đường sinh lộ yêu cầu các người qui đầu bản giáo. Giáo chủ sẽ dành cho bốn vị những địa vị cao cả trong bản giáo.

Quảng Tùng Tử tính nóng như lửa, nổi giận ùng ùng quát hỏi: - Thúi lắm! Người coi bọn ta là hạng người thế nào?

- Nếu các vị không nghe lời thì ta e rằng rồi đây có hối cũng không kịp nữa.

Quảng Tùng Tử hét lên: - Bọn Vân Sơn Tứ Tử ta thà là chịu chết chứ không làm tù nhân dưới trướng Phan thất phu đâu!

Phan Tịnh lại dùng phép truyền âm thâm nói: - Sư phụ ơi! Các vị đừng cố chấp thế!

Thiên Hiệp lại cười lên sang sảng ra lệnh: - Bản giáo chủ truyền cho Thiên đình sứ giả Phan Tịnh mau lấy đầu bốn tên cuồng đồ về phục mệnh. Nếu trái lệnh quyết chẳng dung tha.

Phan Tịnh toàn thân run bắn lên nói: - Gia gia! Hài nhi làm sao mà hạ thủ cho đành!

- Muốn giữ thanh thế cho bản giáo, không làm vậy không được?

- Trời ơi! Tội ác giết thầy, Phan Tịnh này gánh thế nào nổi!

- Nhất thiết người phải vâng lệnh ta!

Quảng Tùng Tử vỗ đầu quát lên: - Thằng lỏi con! Mi đừng giả vờ nữa, hãy tiếp chưởng của ta đây?

Rồi đột nhiên lão phóng chưởng ra.

Phan Tịnh không né tránh, khe vung chưởng ra đẩy ngược chưởng phong của Quảng Tùng Tử lại.

Thạch Đà Tử thở dài một tiếng, môi lão mấp máy nhưng không nghe rõ lão nói gì.

Thiên Hiệp lại quát lên: - Phan Tịnh! Người lấy Phi Đầu Lệnh ra đi.

Phan Tịnh không làm sao được bèn móc cái thẻ bài bằng trúc ra quát lên: - Nếu các vị không chạy thì đồ nhi phải tuyệt tình.

Đột nhiên ánh hồng quang hiện ra. Vân Sơn Tứ Tử đồng thời mất chiếu hồng quang như tóe lửa. Mặt bốn lão đỏ như gấc, môi miệng há ra để lộ hai hàm răng trắng nhọn trông gớm khiếp.

Thạch Đà Tử quát lên: - Cuộc thành bại là ở trong một cử động này. Chúng ta phải hạ sát y đi.

Vân Sơn Tứ Tử cùng phi thân nhảy xổ lại. Năm ngón tay xò ra. Lòng bàn tay đang đỏ bỗng biến thành tím.

Phan Tịnh cả kinh, lập tức vận đến tám thành công lực phóng chưởng ra đón.

Bỗng một luồng ánh sáng như tia lửa xua tan ánh hồng quang. Dưới khe núi, Nhân Kiệt La Siêu lại quát lên: - Tịnh diệt phải cẩn thận! Thứ Huyết Diệm đó độc vô cùng, đừng để nó dây vào người!

Vân Sơn Tứ Tử gầm lên: - Thằng lỏi con! Bắn lĩnh người bắt quá như vậy mà thôi!

Bóng người thấp thoáng, Vân Sơn Tứ Tử tiếp tục nhảy xuống khe núi.

Phan Tịnh vội quát lên: - Đồ đệ không cứu được các vị nữa rồi!

Chàng nhảy xổ lại vung hai chưởng ra, chiêu Lôi Hỏa Tương Bạc. Ánh hào quang rần rần chụp xuống bọn Vân Sơn Tứ Tử.

Vân Sơn Tứ Tử đang lơ lửng trên không bị bức bách phải dùng phép Thiên Cân Truy hạ mình xuống rất mau để tránh Lôi Hỏa Chưởng.

Phan Tịnh lún mình xuống còn nhanh hơn Vân Sơn Tứ Tử. Chàng lại phóng chưởng ra. Đầu tiên là Hoàng Chân Tử rú lên một tiếng. Toàn thân lão lửa cháy rần rần, lão bị hất tung người xuống khe núi và rú lên những tiếng thê thảm không ngớt.

Phan Tịnh còn đang lơ lửng trên không, nước mắt đã trào ra như suối, vội kêu lên: - Lưng chừng sườn núi có chỗ vách đá lồi ra. Sư phụ dừng chân lại đó thì còn có cơ thoát chết.

Nhưng Quảng Tùng Tử thét lên một tiếng, đạp chân vào sườn núi để nhảy xa ra hai trượng cho rơi xuống đáy khe. Lúc này Phan Tịnh đã trông rõ Thiên Hiệp, Địa Quân cùng Nhân Kiệt, ba người đang ngồi sóng vai. La Hạo cùng Cái Vương Tử đứng hộ vệ mỗi người một bên.

Quảng Tùng Tử nhảy xổ vào Thiên Hiệp, quát: - Phan thất phu! Nộp mạng đi!

Phan Tịnh biết rằng nếu để lão phóng Huyết Diệm Chưởng ra thì Thiên Hiệp cùng Địa Quân không có cách gì chống đỡ được. Còn Nhân Kiệt có đủ công lực chống lại nhưng uy thế phái Thiên Giáo sẽ bị hủy diệt.

Phan Tịnh bấy giờ cũng tức giận quát lên: - Vân Sơn Tứ Tử! Nếu bốn vị động vào người giáo chủ thì nhất định phải chết!

Chàng nhảy vòng người đi, dùng Lôi Ấn Vô Tình Chưởng đánh vào Quảng Tùng Tử.

Tinh Nhất Tử và Thạch Đà Tử vội quát lên: - Mi dám...

Đồng thời hai lão phóng Huyết Diệm Chưởng ra. Phan Tịnh biết rằng không thể để cho chất Huyết Diệm bám vào mình. Chàng cười lạt nói: - Chậm mất rồi!

Quả nhiên Quảng Tùng Tử rú lên một tiếng rùng rợn, người lão té lăn xuống đáy vực.

Phan Tịnh dùng phép Thiên Cân Truy hạ mình xuống. Chưởng phong Tinh Nhất Tử và Thạch Đà Tử gần chạm vào người chàng thì chàng đã hạ mình xuống tới đáy vực, Tinh Nhất Tử và Thạch Đà Tử vẫn còn lơ lửng trên không. Hai người hít một hơi chân khí chuẩn bị nhảy xuống. Phan Tịnh cầm Nhật Nguyệt Lệnh trong tay, chàng vận động chân lực cho hai luồng ánh sáng Nhật Nguyệt chiếu ra lóa mắt hai người rồi chàng hô lên: - Hai vị dừng lại mau trên sườn núi!

Tinh Nhất Tử gầm lên: - Chúng ta đành chết cả với nhau một chỗ! Rồi hết sức phóng Huyết Diệm Chưởng ra.

Thiên Hiệp vội hô: - Đừng để vật dơ bẩn làm ô uế bản giáo là nơi thanh tịnh. Phan Tịnh! Giải quyết chúng mau đi!

Phan Tịnh nén nỗi đau lòng, phóng chưởng tới. Tinh Nhất Tử chống làm sao nổi.

Lão ré lên một tiếng rồi té xuống đáy vực tan xương nát thịt.

Chỉ một mình Thạch Đà Tử còn sống sót. Lão rú lên những tiếng cực kỳ bi thảm nói: - Ca ca ơi! Thứ cho tiểu đệ cầu an, sống trộm trong một thời gian.

Lão hạ mình xuống ngồi trên mỏm đá ở lưng chừng sườn núi, nước mắt đầm đìa.

Thiên Hiệp hắng giọng toan ra lệnh thì Phan Tịnh quỳ xuống trước mặt ông năn nỉ bằng một giọng rất thê thảm: - Xin gia gia tha mạng cho y!

Thiên Hiệp chưa trả lời, Phan Tịnh đã phất tay gọi La Hạo bảo: - La sứ giả! Người đi chặt thủ cấp ba lão đem lại đây!

La Hạo khi nào dám trái lệnh. Bóng nàng thấp thoáng chạy đi, cắt đầu Quảng Tùng Tử, Hoàng Chân Tử và Tinh Nhất Tử đem lại.

Phan Tịnh lòng đau như cắt đập đầu lạy nói: - Xin Giáo chủ tha mạng cho Thạch Đà Tử!!

Thiên Hiệp lộ vẻ cương quyết, nghiêm giọng hỏi lại: - Bữa nay người tha cho y, liệu sau này y có tha người không?

Thạch Đà Tử hai mắt đỏ sòng trỏ vào mặt Thiên Hiệp mắng: - Phan Khôn! Mi như vậy mà đòi làm bậc anh hùng ư? Ta xem ra mi chỉ là một hạng người đê tiện nhất thiên hạ. Mi có giỏi thì đem bản lĩnh ra đấu với ta.

Thiên Hiệp cười nói: - Vân Sơn Tứ Tử ngày xưa là những nhân vật nổi danh trong võ lâm, tuy không phải là những kẻ sĩ chân chính song cũng không là hạng người gian ác. Nhưng nay đã chịu làm thuộc hạ phái Lá Cờ Máu, hai tay sặc mùi tanh nhơ. Hạng người như người cũng đòi đối chưởng với ta thì không xứng đáng chút nào?

Phan Tịnh vẫn đập đầu nói: - Xin gia gia tha mạng cho y!

Thiên Hiệp tức giận quát lên: - Đứng dậy giết hắn đi!

Phan Tịnh ngẩng đầu nhìn lên thấy Thiên Hiệp mặt giận xám xanh, sát khí đằng đằng. Chàng lạy luôn mấy lạy nói: - Gia gia! Bốn vị sư phụ hài nhi đã hạ sát hết ba người, xin tha cho Thạch sư phụ trở về.

- Dù còn một tên cũng không tha! Chúa đảng Cờ Máu dâm ác vô cùng, không thể tha bè lũ của hắn được?

Thạch Đà Tử đứng trên mỏm đá sắc mặt lúc xám xanh, lúc lợt lạt. Đột nhiên lão nổi lên một tràng cười rộ nói: - Đồ nhãi! Thôi ta thành toàn cho người!

Phan Tịnh đứng phắt dậy la lên: - Tứ sư phụ định làm chi vậy?

Thạch Đà Tử nhăn nhó cười nói: - Đáng trách là bọn Vân Sơn Tứ Tử chúng ta tài nghệ chưa tinh thâm. Chúng ta lại vô tình với nỗi khổ tâm của người, lòng ta thật lấy làm hổ thẹn với người.

Lão chưa dứt lời đã vung tay lên đập vào đầu đánh chết một tiếng ngã lăn ra.

Phan Tịnh hú lên một tiếng cực kỳ thê thảm: - Sư phụ ơi!

Chàng nhảy lên mỏm đá bên Thạch Đà Tử thấy lão đầu óc vỡ tan, chỉ còn thoi thóp. Khắp người máu me đầm đìa trông rất khủng khiếp.

Phan Tịnh phục xuống chân lão khóc lóc rất bi thảm. Thạch Đà Tử thều thào: - Hài tử! Dậy đi!

Tiếng lão cơ hồ nghe không rõ nữa. Phan Tịnh ghé sát vào tai lão hỏi: - Sư phụ ơi! Tịnh nhi ở đây! Sư phụ có dặn điều gì không?

Thạch Đà Tử run người lên một lúc rồi bình tĩnh lại thều thào nói: - Tịnh nhi! Con phải cẩn thận! Chúa đảng Cờ Máu đã truyền lệnh giết đồ nhãi đó!

Phan Tịnh gật đầu đáp: - Tịnh nhi biết rồi. Nhưng chúa đảng là ai, xin sư phụ nói cho biết.

Thạch Đà Tử lắc đầu đáp: - Ta chỉ biết bà ấy công lực cao thâm vô cùng, mà chưa thấy mặt bà bao giờ. Hiện Quý Vương, Ma Tôn đều đã bị bà ta thu phục cả rồi. Nếu Thất Tuyệt giáo cũng đầu phục nữa là bà ta sẽ tự lập ngôi Thánh Mẫu võ lâm thì bất luận là ai nếu không qui phục đều bị liệt vào hạng phải diệt trừ.

- Ủa! Là một phụ nhân ư?

- Phải rồi! à! Ta còn cho người hay là em gái người hiện đang ở chỗ bà ta!

Phan Tịnh không khỏi run lên nghĩ thầm: - Em gái mình là một thiếu nữ tuy chưa từng trải việc đời, nhưng y từng đọc sách và biết nghĩa lý, sao lại qui đầu làm thủ hạ mù tèn ác đó?

Thạch Đà Tử mặt nhuộm đầy máu thoáng lộ một nụ cười nói: - Tịnh nhi! Người đừng lo cho y. Chúa đảng Cờ Máu đối đãi với thuộc hạ hết lòng nhân nghĩa, nên ta mới cam chịu hy sinh vì bà ấy.

Nói tới đây, Thạch Đà Tử nắc lên một tiếng. Lão dấy lên đành gạt rồi từ từ nhắm mắt lại. Phan Tịnh kêu gọi rồi rít: - Sư phụ! Sư phụ!

Thạch Đà Tử không nói nữa.

Phan Tịnh nước mắt đầm đìa. Chàng kể lể bằng một giọng rất bi thiết: - Sư phụ ơi! Đệ tử giết chết sư phụ, tội ác ngập trời này còn cách nào chuộc lại được nữa?

Đột nhiên Thạch Đà Tử mở choàng mắt ra, la lên: - Nếu người muốn chiến thắng được chúa phái Cờ Máu thì trừ phi tìm cho được cuốn âm thư, ngoài ra không còn cách nào nữa.

Lão há miệng phun ra một cục máu đọng nữa rồi thở hộc lên mà chết.

Phan Tịnh quỳ xuống bên thi thể Thạch Đà Tử không biết đã bao lâu. Sau có tiếng trong trẻo thức tỉnh chàng: - Tịnh ca! Thế là Tịnh ca đã tận tâm lắm rồi!

Phan Tịnh cặp mắt đầy lệ ngẩng đầu nhìn La Hạo rồi lạnh lùng hỏi: - Hạo muội! Lại đến lấy thủ cấp sư phụ ta phải không?

- Không phải đâu! Giáo chủ cùng mấy vị đi cả rồi. Người dẫn tiểu muội lại nói với Tịnh ca là vụ này người đối với Tịnh ca thật tình nghiêm khắc quá, nhưng muốn cho phái Thiên giáo có nhiều triển vọng trên võ lâm, không thể nào vì tình riêng mà bỏ nghĩa công được. Người còn dẫn Tịnh ca tìm nơi an táng thi hài Vân Sơn Tứ Tử cho chu đáo.

Phan Tịnh không hỏi gì đến La Hạo nữa. Chàng cầm chiếc Vô Dịch Phi Đầu Lệnh bóp nát ra rồi đắp lên trên thi thể Thạch Đà Tử, nói bằng một giọng rất bi thương: - Sư phụ ơi! Vật này làm cho Tịnh nhi đau khổ vô cùng! Từ đây Tịnh nhi không dùng tới nó nữa!

Chàng ôm thi thể Thạch Đà Tử lên quay lại hỏi La Hạo: - Thi hài ba vị sư phụ ta hiện giờ ở đâu?

La Hạo trở xuống khe núi. Phan Tịnh nhảy phốc ngay xuống. Chàng đặt thi thể Thạch Đà Tử cạnh ba thi thể của Tinh Nhất Tử, Quảng Tùng Tử và Hoàng Chân Tử rồi quay lại bảo La Hạo: - Nhờ Hạo muội về bẩm với giáo chủ là ta đem thi hài các sư phụ ta đến Triệu gia tập để an táng.

La Hạo sững sốt hỏi: - Triệu gia tập ở đâu?

Phan Tịnh buồn rầu đáp: - Thôi, Hạo muội đừng hỏi nhiều nữa! Hạo muội về trình gia gia như vậy đi! Triệu gia tập là nơi ta học nhập môn võ công.

- Thiên trang không phải là nơi Tịnh ca học võ lòng ư?

Phan Tịnh lắc đầu rồi cấp hai bộ thi hài lên núi. Chẳng bao lâu chàng trở lại lấy nốt hai bộ kia.

La Hạo vẫn đứng đó chưa bỏ đi. Nàng thấy Phan Tịnh sắp rời khỏi nơi đây, vội lớn tiếng hỏi: - Tịnh ca! Tịnh ca hãy chờ lại một chút cho tiểu muội cùng đi được không?

Phan Tịnh lắc đầu. Chàng tung người nhảy lên trên không rồi trả lời vắn vẹn một tiếng: - Không được!

Người chàng đã lên cao đến mấy chục trượng. La Hạo ngơ ngác nhìn bóng chàng lơ lửng trên không, miệng lắp bắp: - Sao Tịnh ca lại cự tuyệt ta thế này?

Phan Tịnh nhô lên hụp xuống mấy cái đã tèo lên tới đỉnh núi.

La Hạo trong lòng khôn xiết đau đớn vì thất vọng.

* * *

Mấy giờ sau đó, trên đường quan đạo từ Diệu Phong đi Yên Minh có một cỗ xe ngựa ruổi rong. Trên xe một chàng trẻ tuổi toàn thân mặc hiệu phục.

Trời đã xế chiều, cỗ xe vẫn lọc cọc lăn bánh. Chàng thiếu niên đó là Phan Tịnh.

Vẻ mặt buồn thiu với bao nỗi đau đớn trong lòng, một mình chàng tải bốn cỗ thi hài ra đi. Lúc này trên đường đã ít người qua lại. Bóng hoàng hôn bao phủ con người mặc đồ trọng hiếu càng tăng lên vẻ thê lương.

Ngờ đâu, giữa lúc ấy, từ đằng xa vọng lại mấy tiếng đàn tình tang.

Phan Tịnh chợt động tâm, chàng ngảnh đầu trông ra ngoài, cặp lông mày nhíu lại.

Chim hôm thoi thóp, đồng ruộng bao la. Bốn bề vẫn phẳng lặng như tờ.

Đột nhiên chàng vùng roi ngựa lên không đánh “véo” một tiếng rồi thét lên: - Chạy đi!

Vó ngựa dồn dập khua rộn trên đường cái. Chàng giục ngựa vừa đi được mấy chục trượng nữa thì trước mắt thấp thoáng có bóng người. Chàng lại đảo mắt nhìn quanh thì hai bên đường quan lộ đồng ruộng bát ngát. Xa xa rừng núi chập chùng.

Phan Tịnh cười lạt dừng xe lại, rồi cất tiếng hỏi: - Ta là Thiên đình sứ giả phái Thiên Giáo tên gọi Phan Tịnh. Các hạ là cao nhân phương nào sao không xuất hiện để gặp nhau nói chuyện?

Lại mấy tiếng đàn tình tang vang lên. Sau khu rừng cây rậm rạp, ánh đèn thấp thoáng. Bên rừng cây kiếm khí ngất trời.

Phan Tịnh cười ha hả nói: - - Ta ngờ là ai! Té ra vẫn là bọn tà đồ Thất Tuyệt giáo ở Hồi Cương. Chà! Các ngươi bắt tất phải ẩn hiện, có bản lĩnh gì cứ trở hết ra!

Phan Tịnh nhảy xuống xe ngựa nghề đứng giữa đường. Cặp mắt chàng rất sắc bén.

Chàng trông rõ ngoài mấy chục trượng có một bóng người mặc áo xanh từ từ đi tới.

Chàng biết ngay là Thất Tuyệt giáo chủ, liền lạnh lùng lên tiếng hỏi: - Thất Tuyệt giáo chủ Lý Tiến! Ngươi ở đây bày Thiên la địa võng định làm gì ta?

Thất Tuyệt giáo chủ trên nét mặt lợt lạt thoáng lộ một nụ cười nham hiểm nói: - Phan Tịnh! Bấy lâu chưa gặp, bây giờ ngươi định đi đâu?

- Ta có việc đi đâu mặc ta, ngươi bắt tất hỏi han làm chi? Bọn Thất Tuyệt giáo các ngươi thật là lớn mật!

- Mật lớn nhỏ thì làm sao?

Phan Tịnh sa sầm nét mặt, chàng cười ha hả nói: - Lý Tiến! Ngươi quật mồ mả thân ta rồi lại gây ra bao nhiêu vụ đổ máu tại các tiêu cục ở Yên Minh, Phòng Sơn, Lai Thủy để đổ tội cho ta. Ha ha! Bây giờ chúng ta phải thanh toán những món nợ này chứ?

Thất Tuyệt giáo chủ lạnh lùng đáp: - Có thật thế không? Ta nghe nói gia gia ngươi vẫn còn tráng kiện. Ta muốn đến ra mắt y!

- Sao?

- Ta muốn đến gặp Phan Khôn!

Phan Tịnh nghĩ tới việc lão cùng gia gia mình trước kia là sư huynh, sư đệ, bất giác chàng cười ha hả đáp: - Được lắm! Ta sẽ thành toàn cho ngươi!

Thất Tuyệt giáo chủ cũng cười rộ nói: - Phan Tịnh! Mi đừng ôm ờ nữa. Bữa nay mi không đi được đâu! Ni Na! Con mời ba vị sư tổ xuất hiện đi!

Xa xa có tiếng trong trẻo đáp lại rồi đột nhiên có tiếng đàn sáo từ trong khu rừng trước mặt vọng tới. Tiếp theo là những áo quần màu sắc rực rỡ của đoàn thiếu nữ nhảy múa ngay rừng bên cạnh.

Phan Tịnh cố trấn tĩnh tâm thần, nghĩ bụng: - Chắc là bữa nay bọn Tuyệt nhạc, Tuyệt thái trở hết tài nghệ để áp đảo ta đây!

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì khu rừng mé hữu lại xuất hiện bảy thiếu nữ đẹp như thiên tiên uyển chuyển bước ra nhảy múa với tấm thân mềm mại hết sức khêu gợi.

Phan Tịnh la lên: - Ô! Đây lại là bọn Tuyệt sắc!

Thất Tuyệt giáo chủ cười lạt nói: - Phan Tịnh! Người là một vị phò mã phong lưu, nếu bữa nay lại ra khỏi được Thất Tuyệt đại trận của bốn giáo thì dù ở đây có đẹp đến đâu, bản giáo cũng không lưu luyến nữa.

Phan Tịnh háng giọng nói: - Phan Tịnh này không coi bọn Thất Tuyệt giáo các người vào đâu hết!

Chàng lại nói tiếp: - Lý Tiến! Dù người không tham luyện Kinh đô, ta vẫn e rằng người khó lòng yên ổn về được tới đất Hồi Cương.

Thất Tuyệt giáo chủ gật đầu. Hai mắt chiếu ra những tia sáng lạnh lùng. Lão lùi lại phía sau nói: - Phan Tịnh! Ta lại e cho mi phải bỏ xác trên đường Hương Sơn này.

Đột nhiên lão nhảy ra xa hai mươi trượng đồng dặc nói: - Xin sư thúc phát động trận thế?

Bóng xanh lấp loáng, Thất Tuyệt giáo chủ đã lui vào trong rừng.

Lúc đó tiếng đàn, tiếng sáo vang lên rồi tiếng bước chân ở hai đầu quan lộ vọng lại.

Đi đầu là hai lão già gầy nhom và cao nghệu, mình mặc áo dài.

Hai tay lão buông thông xuống tới đầu gối. Cứ xem cánh tay dài đặc biệt của lão cũng biết rằng kiếm thuật của lão có chỗ hơn người.

Phía trước lại có một đoàn người tay không. Đi đầu là một lão đầu sói râu bạc, thân thể to lớn. Chính là Tuyệt chưởng Cung chủ Sa Ngõa. Phan Tịnh nghĩ thầm: “Tuyệt kiếm, Tuyệt Chưởng, Tuyệt Nhạc, Tuyệt Thái, Tuyệt Sắc, đều đã xuất hiện chỉ còn thiếu Tuyệt Chỉ, Tuyệt Hưởng chưa thấy đâu. Xem tình hình này, thì mình lại phải ra tay chém giết rồi đây!” Nghĩ vậy chàng lớn tiếng nói: - Không Động Nhị Quân! Các người có tài gì cứ trở ra đi! Nếu Phan Tịnh này mà chau mày tức là hèn kém rồi.

Tiếng đàn lại nổi lên. Trong rừng lại xuất hiện ra thêm mười người. Phan Tịnh vừa ngó thấy đã hơi chột dạ. Chàng lẩm bẩm: - Quả nhiên bọn Thất Tuyệt giáo đã phát động hết lực lượng. Mười người này là Không Động Nhị Quân, Thất Tuyệt giáo chủ, Ni Na và sáu vị trưởng lão còn sống sót.

Không Động Nhị Quân cười ha hả nói: - Thằng lỏi con! Mi còn có di ngôn gì nữa không?

- Đừng có rườm rà.

Không Động Nhị Quân thốt nhiên hú lên một tiếng vang động khắp không gian.

Thất Tuyệt giáo chủ cung kính nói: - Xin đại sư thúc phát lệnh cho!

Tiếng đàn vang lên nghe chói tai như tiếng gươm giáo chạm nhau loảng choảng.

Không Động Nhị Quân phát tay áo trắng một cái lớn tiếng hô: - Các vị đâu vào đấy đi! Bữa nay mà còn để thằng lỏi con sống sót thì từ đây phái Thất Tuyệt giáo coi như tan tành.

Phan Tịnh tuy ngấm ngầm vận động chân lực để đối phó với cuộc đại biến này, nhưng người chàng vẫn vừa cười vừa tiến về phía Không Động Nhị Quân nhanh như tên bắn, rồi lớn tiếng quát: - Bữa nay ta cùng phái Thất Tuyệt giáo quyết một mất một còn.

Ngờ đâu, chàng vừa tiến tới thì mười người phái Thất Tuyệt giáo cũng mỗi người đi mỗi ngã thế là vô hình trung phái Thất Tuyệt giáo đã bao vây chàng vào giữa.

Phan Tịnh nhú cặp lông mày đồng dặc hỏi: - Không Động Nhị Quân! Trước khi các người phát động Thất Tuyệt đại trận có dám tiếp ta ba chiêu không?

Chàng vừa nói vừa tiến về phía Không Động Nhị Quân.

Không Động Nhị Quân nét mặt vẫn lộ nụ cười nham hiểm đứng yên không nhúc nhích. Khi Phan Tịnh còn cách chừng ba trượng, hai lão mới lên tiếng: - Phan Tịnh! Chúng ta thành toàn cho mi đây.

Giữa lúc ấy trong rừng nổi lên một hồi những tiếng quát dị khiến cho Phan Tịnh cảm thấy tức ngực khó chịu.

47. Vùng Hoang Dã

Đồng thời lão phóng chưởng nặng bằng ngàn cân chụp xuống Phan Tịnh.

Phan Tịnh bị những thanh âm quái dị của bọn Tuyệt Hưởng làm phân tán tâm thần, không ngừng tụ chân lực lại được. Nhưng chàng không muốn tỏ ra khiếp nhược, liền quát lên: - Giỏi lắm!

Rồi phóng chưởng Lôi Ấn Vô Tình với năm thành công lực chống lại.

- “Sầm” một tiếng! Phan Tịnh cơ hồ nghẹt thở, loạn choạng lùi lại năm bước liền. Sắc mặt chàng biến đổi. Cặp mắt chiếu ra những tia hàn quang ghê rợn. Chàng thét lên: - Hãy chờ đó, đừng chạy nữa!

Phan Tịnh vừa thét vừa tung mình nhảy vào vào rừng. Trước mắt chàng, bóng người chập chùng chừng độ mười tên đang bắt chước tiếng ếch kêu, trêu rống nghe rất quái dị, vang tai âm ỉm. Đồng thời Không Động Nhị Quân cũng la: - Thằng lỏi con! Bữa nay dù mi có chấp cánh cũng đừng hòng trốn thoát!

Bóng trắng thấp thoáng đuổi theo Phan Tịnh rất sát. Người chưa đến nơi lão đã vung chưởng ra. Chưởng phong ập tới sau lưng chàng.

Phan Tịnh vội thi triển phép Thiên Cân Trụ hạ mình xuống vung chưởng ra quét đám giáo đồ Tuyệt Hưởng Cung do một lão râu đốm bạc cầm đầu.

Đột nhiên chúng phục cả xuống phát ra tiếng ếch kêu, cặp mắt nhìn Phan Tịnh chằm chặp và không chống đỡ lại phát chưởng của chàng.

Phan Tịnh lấy làm lạ tự hỏi: - Chẳng lẽ bọn này, không sợ chết ư?

Lúc chưởng phong gần đến nơi, bọn giáo đồ đột nhiên há miệng ra làm tiếng chó sủa “gâu gâu”. Trong tiếng này có phát ra một luồng kinh lực hùng hậu để chống lại phát chưởng của Phan Tịnh.

“Sầm” một tiếng vang lên! Phan Tịnh lạng người đi nhưng bên giáo đồ Thất Tuyệt có hai tên học máu tươi ra.

Phan Tịnh giật mình kinh hãi nghĩ thầm: - Không ngờ chúng há miệng phát ra thanh âm quái dị mà đồng thời lại nhả ra một luồng kinh phong mãnh liệt để chống đối!

Không Động Nhất Quân vừa đuổi tới nơi.

Phan Tịnh phóng phát chưởng đầu tiên làm mất nhuệ khí bọn giáo đồ Tuyệt Hưởng Cung, đã giảm bớt được một phần lực lượng bên địch. Chàng liền lạng người đi né tránh.

Không Động Nhị Quân quát hỏi: - Thằng lỏi con! Mi không dám tiếp chiêu ư?

Phan Tịnh cười đáp: - Người nói rồn đấy chứ!

Đồng thời chàng lại phóng chưởng vào phe giáo đồ Tuyệt Hưởng Cung và la lên: - Cút đi!

Lão kia trong Không Động Nhị Quân cùng bọn Tuyệt Hưởng Cung phải lùi lại trước chưởng lực hùng hậu của chàng.

Phan Tịnh đồng dục nói: - Dưới chưởng lực của bản sứ giả, bọn người đâu có thể rút lui được một cách dễ dàng? Hãy tiếp chiêu của ta đã!

Chàng phóng luôn ra ba phát chưởng vang lên âm ỉm.

Những tiếng nôn ọe phát ra pha lẫn với tiếng hú thê thảm! Năm sáu gã giáo đồ Tuyệt Hưởng Cung bị trọng thương vì chưởng lực khủng khiếp của Phan Tịnh.

Không Động Nhị Quân tức giận gầm lên: - Thằng lỏi con! Mi giỏi thiệt!

Rồi hai lão đem hết công lực rèn luyện mấy chục năm trời phóng chưởng ra đánh Phan Tịnh.

Phan Tịnh thấy mặt trận Tuyệt Hưởng Cung đã rối loạn thì bật lên tràng cười ha hả. Chàng vận động đến mười thành công lực quay lại chống với Không Động Nhị Quân.

Chưởng lực hai bên chạm nhau bật lên những tiếng khủng khiếp như trời long đất lở.

Không Động Nhị Quân toàn thân run bần bật, hai lão “ọe” luôn mấy tiếng, tưởng chừng như nghẹt thở. Rồi quát lên the thé: - Thằng lỏi con! Mi có một người chọi hai mà công lực còn ghê gớm đến thế ư?

Phan Tịnh không trả lời xoay vòng người lại như cơn gió lốc rồi phóng chưởng ra đánh chết thêm hai tên giáo đồ Tuyệt Hưởng Cung.

Bọn giáo đồ Tuyệt Hưởng Cung không trầm tĩnh được nữa, phát ra những tiếng la hỗn loạn.

Phan Tịnh thấy vậy lại nổi lên một tràng cười rộ. Chàng toan xuất chưởng, phóng chân đá nữa thì lão già râu đốm bạc không la lên những tiếng quái dị nữa, mà lại hô khẩu hiệu: “Tề Na Sa!” Râu tóc lão đứng dựng cả lên, hai lão đồng thời phóng chưởng ra.

Phan Tịnh cười lạt vung chưởng nghênh địch.

“Oe” một tiếng! Máu tươi tưới ra mặt đất.

Giữa lúc ấy một bóng trắng xẹt tới - Tình tang! Ba tiếng đàn vang lên. Phan Tịnh cảm thấy chân khí nhộn nhạo.

Bỗng có tiếng la: - Ô sa! Rồi một luồng chưởng phong ập tới sắc mùi hôi tanh.

Phan Tịnh sực nhớ ra chàng biết đây là Hủ Thi Công của lão áo trắng. Chàng không dám chống ra mặt chưởng phong này, liền nhảy vọt lên cao ba chục trượng.

Khinh công chàng khiến cho người thấy phải kinh hãi. Không Động Nhị Quân la hoảng om sòm.

Lão áo trắng chỉ thấp thoáng một cái rồi không thấy đâu nữa.

Phan Tịnh người còn đang lơ lửng trên không, đã lớn tiếng quát: - Không Động Nhị Quân tiếp chiêu đây!

Chàng nhảy lên một cái rồi nhào xuống.

Không Động Nhị Quân thấy công lực chàng ghê gớm như vậy trong lòng run sợ đưa mắt nhìn nhau ra hiệu rồi lộn người đi luôn mấy vòng để chuẩn ra khỏi khu rừng.

Phan Tịnh bỏ đám Tuyệt Hưởng giáo đồ, vừa rượt theo Nhị Quân vừa quát hỏi: - Hai người chạy đi đâu?

Người chàng đột nhiên tạt ngang ra và vẫn lướt lơ lửng trên đầu Không Động Nhị Quân.

Không Động Nhị Quân nhảy đi vèo vèo chạy ra đường quan đạo rồi lớn tiếng hô: - Thất Tuyệt đồng qui!

Nhưng chỉ nghe thấy tiếng đàn tình tang từ trong rừng vang lên, chứ không có bóng người cử động.

Không Động Nhị Quân kinh hãi lớn tiếng hỏi: - Sao sư huynh lại không đồng ý? Chẳng lẽ bây giờ chưa đến thời cơ phát động ư?

Phan Tịnh lạng người tới phóng nhanh như gió cuốn. Chàng vừa đáp chân xuống đất đã nhảy phóc về phía Không Động Nhị Quân.

Không Động Nhị Quân lúc này không thể né tránh được đành xoay người lại nghênh địch.

Miệng hai lão vẫn lớn tiếng hô: - Sa oa! Ô lạp tề lạp!

ý tứ câu này là thúc giục đồng đảng phát động Thất Tuyệt đại trận cho mau! Phan Tịnh cười lạt, vận tám thành công lực phóng Lôi Ẩn Vô Tình Chưởng đánh ra.

Không Động Nhị Quân quát lên một tiếng rồi hai lão hợp lực để chống đỡ.

Bỗng hai lão đồng thời la lên một tiếng: - Ủi chao!

Mắt mũi tối sầm lại! Giữa lúc ấy, Thất Tuyệt giáo chủ cũng hô to: - Sa oa! Ô lạp tề lạp!

Trong rừng, lão già áo trắng vẫn không lên tiếng.

Phan Tịnh động tâm sực nhớ ra, Vô Danh Khách đã cùng lão già áo trắng tỉ đấu với nhau và đã nói cho lão ta biết chân tướng của Không Động Nhị Quân và Thất Tuyệt giáo chủ. Bây giờ lão áo trắng phái Không Động Nhị Quân ra đánh với mình là có ý mượn tay mình để giết hai lão đó đi.

Nghĩ vậy, chàng cười rộ lớn tiếng nói: - Không Động Nhị Quân! Bữa nay hai người nhất định phải chết!

Chàng tiến lên hai bước, Không Động Nhị Quân lên lại nói: - Thằng lỏi con kia! Tuy hai ta không đánh nổi mi, nhưng mi chờ vội mừng!

- Hai con lợn ngu ngốc kia! Rõ ràng lão già áo trắng cầm cây đàn đó đã biết rõ hai người là người ở đây trà trộn vào Hội giáo của lão. Lão muốn mượn tay ta để trừ khử hai người. Hai người còn chưa biết ư?

Không Động Nhị Quân cả kinh thất sắc, lớn tiếng hỏi: - Mi bảo sao?

- Ta bảo hai người chết đến nơi rồi mà vẫn chưa biết!

- Ai mà tin được lời xảo trá của mi?

- Sự thực đã rõ rồi, hà tất phải nguy hiểm? Tin hay không tin là tùy ở các người. Hãy tiếp chiêu của ta đây!

Phan Tịnh cố ý nhân nhượng Không Động Nhị Quân, chàng chỉ cốt nói cho Thất Tuyệt giáo chủ nghe tiếng, khiến hắn phải sồn lòng nên chàng chỉ phóng chưởng bằng ba thành công lực.

Không Động Nhị Quân né tránh rồi lớn tiếng hỏi: - Mi nói thực không? Phải chăng chính mi có ý mách bảo cho lão biết.

- Có thể như vậy.

Không Động Nhị Quân sắc mặt xám ngắt la gọi: - Lý Tiến! Lão già đó biết chân tướng chúng ta rồi.

- Sư thúc! Thực thế ư? Nếu vậy thì sư thúc phải cẩn thận!

- Người cũng phải đề phòng đó!

Phan Tịnh đột nhiên cười rộ. Chàng vòng người đi phóng Tuyệt Tình Chưởng ra, la lên: - Không Động Nhị Quân! Các người biết thì đã chậm mất rồi. Hãy tiếp chiêu đây!

Bóng chưởng đập chùng chùng như những làn sóng từ bốn mặt xô tới! Không Động Nhị Quân hết đất lùi, gầm lên: - Phan Tịnh! Chúng ta liều mạng với mi đây!

Rồi hai người dùng toàn lực ra chống đối.

Bên kia Thất Tuyệt giáo chủ lớn tiếng hô: - Sa oa! Ô lạp tề lạp!

Hắn thỉnh cầu lão áo trắng hạ lệnh phát động Thất Tuyệt đại trận. “Sầm sầm” hai tiếng khủng khiếp! Không Động Nhị Quân đồng thời rú lên một tiếng vang đến tận chín tầng mây.

Máu tươi hai lão phun ra như tên bắn.

Phan Tịnh lại càng cười rộ nói: - Không Động Nhị Quân! Bây giờ các người đã tin lời ta chưa?

Chàng ra chiêu Lôi Hỏa Tương Bạc, lửa cháy rần rần. Không Động Nhị Quân bị lửa Lôi Hỏa cháy thành than.

Phan Tịnh lại cười sang sảng lớn tiếng la: - Lý Tiến! Lần sau là đến lượt người đó?

Xa xa bỗng nghe tiếng Thất Tuyệt giáo chủ hét lên nghẹn ngào! Phan Tịnh lại càng cười lớn hơn, rồi nói to: - Lý Tiến! Bây giờ người hối hận thì ta e rằng quá chậm mất rồi?

Lý Tiến lên tiếng gọi: - Ni Na! Con lại đây!

- Gia gia! Con ở đây rồi!

- Chạy đi thôi!

- Gia gia? Đi đâu bây giờ?

- Phải đi! Phái Thất Tuyệt giáo không có đất để cha con ta dung thân rồi, con đã biết chưa? Bây giờ không chạy chỉ lát nữa là muốn chạy cũng không tài nào thoát được.

Thốt nhiên một bóng xanh và một bóng trắng lướt trên không trung.

Phan Tịnh lớn tiếng hỏi móc: - Đường đường là Giáo chủ một môn phái mà đang khi lâm trận lại bỏ trốn ư?

Một tiếng cười thâm từ miệng Thất Tuyệt giáo chủ phát ra, sau lão la lên: - Phan Tịnh! Mi nhớ rằng ta mà không tán xương mi ra được thì thề chẳng làm người?

Hắn vừa dứt lời, tiếng đàn trong rừng nổi lên như sấm dậy.

Trong khoảng giây phút này Thất Tuyệt đại trận đã bắt đầu phát động.

Ánh kiếm như rừng dày, chưởng phong như sấm sét. Thái, Sắc, Nhạc tam tuyệt đồng thời thi triển. Thêm vào đó là những tiếng la quái gở từ bốn mặt tám phương tràn vào. Phan Tịnh không dám trùng trình lấy Nhật Nguyệt Lệnh ra cầm tay.

Thất Tuyệt giáo chủ đột nhiên nổi giận quát mắng: - Kẻ nào dám cản đường bản giáo chủ? Bản giáo chủ sẽ khiến cho chết không có đất mà chôn?

Những tiếng quát âm âm lẫn với tiếng la, tiếng hú thâm trầm.

Phan Tịnh biết Thất Tuyệt giáo chủ đang cướp đường chạy tháo thân.

Chàng đảo mắt nhìn ra thấy một bóng trắng lướt nhanh như sao sa về phía Thất Tuyệt giáo chủ, thì biết ngay đấy là lão già áo trắng không sai. Chàng nghĩ bụng: - Thất Tuyệt giáo chủ còn thiếu ta món nợ máu, hẳn lại quật mô mả thân ta. Ta phải đích thân bắt hắn trả.

Nghĩ vậy, chàng sợ lão áo trắng đánh chết Thất Tuyệt giáo chủ thì mình không trả được thù bèn lớn tiếng quát: - Lão quái vật kia! Mi đừng vội đắc ý! Hãy tiếp chiêu đây!

Chàng chỉ đầu ngón chân xuống đất rồi nhảy phóc rượt theo bóng trắng.

Chân chàng chưa chấm đất, Nhật Nguyệt Lệnh đã chiếu ra hai luồng ánh sáng lóe mắt. Đồng thời chàng phóng chưởng đánh tới, chưởng phong rít lên như gió bão.

Lão áo trắng quát lên một tiếng cảm tức rồi dừng lại.

Phan Tịnh không cần biết lão có hiểu tiếng hay không, cười lạt nói: - Lão quái vật kia! Tâm địa mi độc ác vô cùng! Bữa nay mi đừng hòng sống nữa!

Lão áo trắng mắt lộ hung quang, găm lên một tiếng xòe năm ngón tay ra chụp xuống Phan Tịnh.

Phan Tịnh phóng chưởng lực vô cùng mãnh liệt ra chống lại.

Lão áo trắng rú lên một tiếng rồi nhảy xéo ra ngoài. Chớp mắt lão đã lạng ra xa mấy chục trượng rồi tiếp tục nhảy xố về phía Thất Tuyệt giáo chủ.

Phan Tịnh tức giận quát lên: - Lão quái vật giảo quyệt này, chạy đâu cho thoát?

Chàng lướt mình đi một cái đã ra xa ngoài ba mươi trượng. Chàng chỉ đầu chân xuống đất nhảy vọt đi cái thứ hai là vượt qua lão áo trắng.

Người chàng đang lơ lửng trên không đã quát lên: - Tiếp chiêu đây!

Chàng phóng Lôi Họa Chưởng ra. Lão già áo trắng tức giận la lên mấy tiếng lú lo, rồi không né tránh, phóng chưởng nghênh địch.

Sầm một tiếng vang lên! Lão áo trắng lùi lại ba bước. Phan Tịnh cảm thấy tức ngực, hạ mình xuống đất trời lạt nói: - Lão quái vật này quả nhiên bản lĩnh còn cao thâm hơn Không Động Nhị Quân nhiều!

Giữa lúc ấy, bỗng nghe tiếng Thất Tuyệt giáo chủ đồng dục lên tiếng: - Phan Tịnh! Tuy mi ngăn trở lão để cứu tính mạng cho cha con ta. Nhưng mi nghe cho rõ: Ta không vì thế mà cảm ơn mi đâu. Rồi có lúc ta sẽ giết mi đó.

Phan Tịnh cười rộ đáp: - Lý Tiến! Người cũng nghe cho kỹ: Mi với ta có mối tử thù, lại quật mô mả thân ta, ta chưa rửa được. Sở dĩ ta để người sống thêm ít bữa là có ý muốn sau này chính tay ta sẽ giết người, chứ không phải vì lòng nhân đức mà ta cứu sống người đâu!

- Kiếp này mi đừng hòng chuyện đó.

Hắn nói xong thì cả bóng xanh lẫn bóng trắng cùng biến vào trong rừng mất dạng.

Phan Tịnh cười thầm lẩm bẩm: - Chắc mi cũng chẳng làm nên trò gì nữa đâu!

Lão áo trắng thấy Thất Tuyệt giáo chủ cùng Ni Na đã thoát thân rồi thì bao nhiêu nộ khí trút lên đầu Phan Tịnh. Lão quát tháo om sòm những tiếng líu lo rồi nhảy xổ về phía chàng.

Phan Tịnh đứng yên không nhúc nhích. Chàng lạnh lùng nói: - Lão quái vật! Nếu ngươi tiếp nổi ba chiêu của ta, thì ta sẽ bỏ đi ngay, để mặc kệ mi làm mưa làm gió ở đây, ta quyết chẳng can dự vào nữa.

Lão áo trắng không hiểu tiếng, tưởng Phan Tịnh thóa mạ mình, lão quát tháo om sòm. Toàn thân tiết ra một luồng khí đen, lão nhảy xổ lại.

Phan Tịnh chờ cho lão còn cách chừng năm bước liền lớn tiếng quát: - Lão quái vật! Nếu ta không đánh chết ngươi thì quả đất kinh đô này hết người rồi!

Chàng vận toàn lực phóng chưởng ra. Thế chưởng kinh thiên động địa chụp xuống đầu lão.

Sầm một tiếng quỷ khóc thần kinh. Lão áo trắng nhảy vọt thẳng lên hai mươi trượng, miệng không ngớt gào thét. Lão còn lơ lửng trên không đã lạng người luôn vào trong rừng.

Phan Tịnh nổi lên một tràng cười rộ, nhưng chàng không đuổi theo, chỉ chạy nhanh lại bước lên xe rồi giật cương ngựa cho xe đi.

Giữa lúc ấy lão áo trắng lẫn vào trong rừng rồi còn hát vang lên những khúc hát Hồi Cương mà chàng chẳng hiểu chi hết.

Bức màn đêm buông phủ xuống vũ trụ mênh mông. Thất Tuyệt giáo đồ bốn mặt vừa hát vừa chăm chú nhìn Phan Tịnh chăm chặp và rào bước vây bọc lấy chàng.

Bọn thiếu nữ Tuyệt thái múa may quay cuồng! Những cô gái tuyệt sắc điệu bộ uyển chuyển trông rất quyến rũ! Những khúc Tuyệt Nhạc xúc động lòng người! Những thanh âm Tuyệt Hưởng như đập vào màng tai! Ánh hào quang Tuyệt Kiếm mù mịt góc trời! Những tay Tuyệt Chưởng chân bước oai hùng như cọp dữ! Chỉ còn bọn Tuyệt Chỉ là vẫn không thấy đâu cả.

Phan Tịnh mắt sáng như sao đảo nhìn những bọn giáo đồ Thất Tuyệt. Đột nhiên chàng phát giác ra những cô tuyệt sắc chỉ mặc y phục che từ hông xuống đến đùi. Lát sau những cô này cởi dần không mặc một tí gì trong người nữa. Phan Tịnh bất giác mặt đỏ bừng lên không dám ngẩng đầu nhìn nữa.

Trong rừng tiếng đàn tình tang vẫn vang lên. Cả lão già áo trắng cũng gảy đàn.

Tiếng đàn sầm sập như gươm vàng ngựa sắt dồn dập trên bãi sa trường. Thanh điệu sát phạt đượm vẻ thô lương.

Tiếng hát làm chấn động cả một vùng hoang dã. Bọn giáo đồ Cung Tuyệt Kiếm đồng thanh la lên một tiếng “giết” đinh tai nhức óc.

Làn kiếm khí lạnh lẽo chụp xuống Phan Tịnh.

Mặt khác, giáo đồ Cung Tuyệt Chưởng cũng chạy sầm sầm đến nơi.

Bọn Tuyệt Hưởng gân cổ kêu gào, bọn Tuyệt Thái múa may quay cuồng đều xô lại gần Phan Tịnh.

Phan Tịnh vẫn ngưng tụ chân lực, giữ vững nguyên khí, đứng sững trên đường quan đạo không nhúc nhích. Cặp mắt chàng chăm chú theo dõi từng cử động của đối phương. Chàng lại để ý hơn nữa đến lão già gầy nhom mặc áo đen, thủ lĩnh bọn Tuyệt Kiếm.

Trên môi Phan Tịnh thoáng lộ một nụ cười, nhưng trong lòng chàng băn khoăn tự hỏi: “Đêm nay liệu ta có phải đi đến chỗ đại khai sát giới, nhuộm cánh đồng hoang này bằng máu đỏ không?” Nghĩ vậy, chàng đột nhiên chum miệng hú một tiếng dài. Tiếng hú vang dội ngân nga kéo dài, tưởng chừng như không ngớt. Lát sau, chàng đồng đặc cất tiếng nói: - Các người biết điều thì lánh xa đi, Phan Tịnh này không nỡ nhìn thấy các người phải thầy phối đây nội!

Phan Tịnh nói mấy câu đại nghĩa này bằng một giọng oai hùng và ngạo nghễ.

Nhưng bọn Thất Tuyệt đại trận khi nào chịu để lời chàng vào tai.

Chớp mắt, bọn giáo đồ Cung Tuyệt Kiếm xông đến trước. Đứng đầu là lão già áo đen gầy nhom và cao nghệu, lớn tiếng quát: - Thằng lỏi kia! Nộp mạng đi thôi!

Lão vung kiếm lên, ánh hàn quang chiếu ra rùng rợn. Chúng ra tay mau lẹ vô cùng.

Phan Tịnh cơ hồ không kịp trở tay.

Chàng kinh hãi điểm chân xuống rồi nhảy lên ngược lùi lại ba trượng. Chàng không khỏi bỏ vía nghĩ thầm: - Kiếm pháp người này quả là diệu tuyệt?

Giữa lúc ấy bọn giáo đồ Cung Tuyệt Chưởng cũng chạy vọt tới phóng chưởng đánh ra như vũ bão. Lão cầm đầu bọn Tuyệt Chưởng đầu sói tóc bạc, trầm giọng quát lên: - Tiểu tử! Bản cung không thể tha chết cho người được!

Một mình Phan Tịnh phải chống với mấy chục người thì dù bản lĩnh chàng có cao tới đâu cũng không thể chống cự được lâu. Chàng liền xoay mình đi một cái rồi phóng chưởng ra. Chàng đảo mắt nhìn lại thì lão áo đen cao gầy đã biến đâu mất. Chàng để ý kiếm lão trừ khử đi để khỏi lo âu về sau. Vừa thấy lão đổi phương vị, chàng liền nhảy vọt người lên không một tiếng động đến phía sau lão.

Lão tóc bạc đầu sói phát giác ra liền hô lên: - Đông Cung Chủ phải để ý!

Phan Tịnh vội vung chưởng Lôi Thiên Đỉnh Tráng đánh sầm một tiếng. Lão áo đen cao gầy rung tay một cái, ánh hàn quang lấp loáng.

“Soẹt” một tiếng! Cánh tay Phan Tịnh đã bị thương chảy máu.

Nhưng chính lão cũng hự lên một tiếng, người lão bị đánh hất ra ngoài ba mươi trượng. Đầu chạm vào vách đá đánh chát một cái vỡ óc ra chết liền.

Lão đầu sói râu bạc là Tuyệt Chưởng Cung Chủ quát lên: - Lôi Thần phò mã! Người thật là tàn ác!

Rồi vung chưởng đánh tới.

Phan Tịnh lạng người né tránh khỏi luồng chưởng của lão đầu sói rồi nói: - Phan Tịnh ngày nay không phải là Phan Tịnh ngày trước đâu. Ta khuyên người dẫn thủ hạ chạy đi là hơn.

Lão đầu sói râu bạc cười rộ đáp: - Sa Ngõa này thà là chết ở dưới bàn tay người, chứ không khi nào lâm trận lại bỏ chạy.

Lão vẩy tay lớn tiếng hô: - Các vị huynh đệ đánh chết thằng lỏi con đi!

Dè dẫu lão vừa dứt lời thì bọn Tuyệt Sắc, Tuyệt Thái ở trong trận la hoảng. Một thanh âm đàn bà the thé quát lên: - Mai Nhi! Lan Nhi! Đừng để bọn đàn bà con gái mặt dày này sống sót!

Tiếp theo là những tiếng la hoảng, thế trận đã rối loạn.

Lão đầu sói râu bạc, râu tóc chống ngược lên tức giận quát: - Lôi Thần phò mã! Người ước hẹn bao nhiêu tay đến giúp sức.

Phan Tịnh vừa nghe thanh âm đã biết ngay là Bắc Mang Thần Bà tới nơi rồi.

Chàng cười ha hả nói: - Lão thất phu! Nếu người còn chưa chạy thì ta e rằng cái mạng người khó lòng giữ được!

Rồi chàng đồng dục hỏi tiếp: - Phải chăng Bắc Mang Thần Bà tiền bối đã đến đó? Văn bối Phan Tịnh ở chỗ này.

Bắc Mang Thần Bà cả cười đáp: - Phan Tịnh! Người đấy ư? Bọn ta không liên quan gì đến việc của người. Mai Nhi! Lan Nhi! Các người ra tay đi!

Bỗng thấy có thanh âm trong trẻo đáp lại: - Sư phụ! Đồ nhi thực không nỡ xuống tay!

Một cô gái khác cũng đáp: - Bọn chúng dường như không có chút võ công nào, nên Lan Nhi không nỡ hạ thủ.

Tiếng Bắc Mang Thần Bà xẵng giọng: - Các người chẳng hiểu gì hết. Giả tử các người là trai thì ta e rằng bây giờ các người đã mất mạng rồi. Chỉ vì các người là gái nên chúng không làm gì được mà thôi.

Cuộc hỗn chiến tiếp tục diễn biến. Bọn Thất Tuyệt giáo đồ bị chết và bị thương tàn tạ. Bọn Tuyệt Chưởng tuy vây kín Phan Tịnh, nhưng chàng cũng một ý nghĩ như Mai Nhi và Lan Nhi nên không nỡ hạ thủ.

Chàng nghiêm nghị nhìn lão đầu sói râu bạc nói: - Lão già kia! Phan Tịnh này có đầy đủ công lực Tam Giáp Tý, ta thành thực khuyên người một lần nữa là không nên ở lại đây nữa, vì ở đây bọn Thất Tuyệt giáo không còn có đất dung thân đâu. Nghe hay không là tùy ở người. Nếu tin ta thì mau chạy đi thôi!

Chàng nói xong tung mình nhảy lên không lướt qua đầu bọn Tuyệt Chưởng mà đi.

Phan Tịnh xẹt qua khu rừng có lão già áo trắng ẩn nấp ở đó. Người chàng chưa tới nơi, trong rừng đã có người lớn tiếng hỏi: - Thằng lỏi con! Người dám đến đây ư?

Phan Tịnh người còn lơ lửng trên không cười gằn đáp: - Sao lại không dám?

Tình tang! Tiếng đàn trong rừng lại vọng lên. Bọn Tuyệt Hưởng, Tuyệt Nhạc đột nhiên dừng lại. Bọn Tuyệt Chưởng, Tuyệt Kiếm, Tuyệt Thái cũng đồng thời chạy mau vào trong rừng.

48. Trúng Lá Độc Mai Nhi Bỏ Mạng

Chàng tự hỏi: - Chẳng lẽ bọn chúng có âm mưu quỷ kế gì trong khu rừng này? Lục Tuyệt đã xuất hiện, chỉ còn Tuyệt Chỉ chưa thấy đâu? Dù sao ta cũng quyết không sợ bọn chúng.

Trong rừng bỗng có tiếng người the thé vọng ra: - Một bàn tay hào kiệt đường đường lừng lẫy oai danh trong võ lâm mà cũng sợ ư?

Phan Tịnh cười lạt đáp: - Người nói giỡn đấy chứ. Ta sợ gì bọn người?

- Thế sao người không dám vào thẳng, mà còn chần chờ ở ngoài đó.

- Ta còn muốn khám phá xem bọn người có âm mưu, quỷ kế gì không?

Nói xong chàng từ từ tiến vào rừng. Nhưng chưa vào đến nơi thấp thoáng nhìn thấy bóng lão già áo trắng đang ngồi xếp bằng ở dưới một gốc cây ngoài ven rừng. Trên đầu gối lão gác ngang cây đàn.

Phan Tịnh vừa nhìn thấy tình hình này, đã xác định là đối phương sắp thi hành quỷ kế, nhưng chàng chưa hiểu là kế gì? Phan Tịnh là người tài cao mặt lớn, cứ ngang nhiên đi vào, không tỏ vẻ gì khiếp sợ.

Đột nhiên Bắc Mang Thần Bà ở sau lưng chàng quát lên: - Phan Tịnh hãy thông thả! Đừng dấn thân vào độc kế của chúng.

Phan Tịnh nghe Bắc Mang Thần Bà nói đến chữ “độc”. Chàng nghĩ ngay: Lão già áo trắng kia đã luyện được môn “Thi Độc Công”. Hay là trong rừng này có bố trí nguy kế gì liên quan đến “Thi độc”.

Chàng đang ngẫm nghĩ thì Bắc Mang Thần Bà đã dẫn Mai Nhi, Lan Nhi đi tới. Bà thấy Phan Tịnh vẻ mặt hiên ngang thì đập cây thiết trượng to bằng cánh tay trẻ con xuống đất nói: - Phan Tịnh! Thảo nào Kim Ngao đã lựa chọn đúng người. Người quả là một nhân vật nghị biểu khác thường.

Phan Tịnh đỏ mặt lên khiêm nhượng nói: - Bắc Mang tiên bối quá khen mà thôi?

Chàng sực nhớ đến Phụng Điện chúa động U- U, tự xưng là đệ tử Bắc Mang, liền nói tiếp: - Bắc Mang tiên bối! Lần trước văn bối nhờ ơn cứu mạng mới có ngày nay. Văn bối đã điều tra ra người đồ vạ cho tiên bối rồi.

Mai Nhi vội hỏi xen vào: - Ai vậy?

- Thị là Đồng Uyển Uyển, con gái Ma Tôn Đồng Hải Sơn. Tại hạ không hiểu sao thị lại chế được chiếc mặt nạ giống hệt thư thư.

Bắc Mang Thần Bà vẻ mặt nghiêm trọng hỏi: - Phải chăng thị là thuộc hạ phái Lá Cờ Máu?

- Chính phải! Thị là nghĩa nữ của mụ ấy.

Bắc Mang Thần Bà mặt chợt co rúm lại rất khó coi. Lan Nhi bước đến bên bà khẽ gọi: - Sư phụ!...

Thần Bà thấy Lan Nhi máy môi có vẻ muốn nói điều gì liền gạt phắt đi: - Lan Nhi không được nói nữa! Ta đã biết rồi!

Trong rừng lại có tiếng cười lạt rồi nói vọng ra: - Phan Tịnh! Quả nhiên người không dám vào rừng.

Phan Tịnh toan đi thẳng vào, Bắc Mang Thần Bà vội nhìn Phan Tịnh hỏi: - Ta nghe phụ thân người đã sáng lập phái Thiên Giáo, có ý muốn gia nhập. Không hiểu người có chịu tiến dẫn ta chăng?

Phan Tịnh mừng quá chấp hai tay xá dài nói: - Thiên Đình sứ giả phái Thiên Giáo xin đại diện cho giáo chủ, kính cẩn rước tiền bối vào bản giáo.

Rồi chàng gơ cây Nhật Nguyệt Lệnh ra để chứng minh.

Bắc Mang Thần Bà cười khàn khạch rồi đột nhiên lớn tiếng lớn: - Lão thân gia nhập quý giáo, không có gì làm lễ. Vậy lão thân hãy tỉ đấu với lão quái vật này. Mai Nhi! Người vào rừng thám thính xem sao?

Phan Tịnh toan cản lại thì Bắc Mang Thần Bà đã nắm giữ tay chàng, nói: - Người đừng coi thường Mai Nhi, để mặc cho y lo liệu.

Mai Nhi là cô gái chừng hai mươi tuổi. Không hiểu nàng hữu ý hay vô tình liếc mắt nhìn Phan Tịnh, trên môi thoáng qua một nụ cười, nhẹ dịu dàng đáp lời sư phụ: - Đồ nhi xin tuân mệnh!

Nàng chỉ đầu ngón chân xuống rồi nhẹ nhàng lướt người đi trông dáng điệu rất xinh.

Phan Tịnh vẫn chưa hết lo ngại về khu rừng nguy hiểm này, chàng nhìn Mai Nhi lướt đi, mà trong lòng chàng không khỏi nao núng, buột miệng nói: - Mai thư thư, phải cẩn thận đấy!

- Tạ ơn công tử có dạ quan hoài!

Thanh âm nàng mới trong trẻo ngọt ngào làm sao! Nó khiến cho người nghe không khỏi ngẩn ngơ. Vừa dứt lời, người nàng đã xẹt vào trong rừng.

Phan Tịnh đứng ngoài cặp mắt vẫn đắm đắm nhìn lão áo trắng ngồi ở ven rừng, thì thấy lão vẫn ngồi yên không nhúc nhích mà cũng chẳng thấy động tĩnh gì, dường như lão không hay biết Mai Nhi đã vào rừng. Chàng càng sinh lòng nghi hoặc, lớn tiếng gọi: - Mai thư thư! Liệu mà ra cho chóng, chớ có vào sâu hiểm địa!

Trong rừng vọng ra tiếng cười trong trẻo. Người nàng lướt xuyên qua những đám cây rậm để vòng lại chỗ lão áo trắng, trông chẳng khác gì bướm lướt trên hoa.

Thốt nhiên nàng dừng lại sau lưng lão áo trắng rồi cất tiếng oanh đồng đặc quát: - Lão quái này! Tiếp chiêu của ta đây!

Nàng phóng chưởng đánh vào sau lưng lão già áo trắng đang ngồi.

Dè dặt trong lúc chớp nhoáng này, tiếng đàn tình tang lại nổi lên.

Những cành lá trong rừng không gió mà lay động, lá cây rụng xuống bay tới tấp.

Mai Nhi phóng chưởng đánh trúng lưng lão già áo trắng. Người lão vỡ tan ngã quay xuống đất! Té ra đây chỉ là một người giả nặn bằng đất.

Phan Tịnh biết nàng đã trúng kế vội thét lên: - Mai thư thư chạy ra mau!

Mai Nhi cũng vô cùng sửng sốt, bị mấy lá cây rơi trúng người. Nàng tung mình nhảy lên đánh véo một cái ra khỏi khu rừng. Ngờ đâu người nàng còn lơ lửng trên không đã rú lên một tiếng rồi té nhào xuống.

Bắc Mang Thần Bà cùng Phan Tịnh cả kinh thất sắc. Thần Bà hốt hoảng la: - Mai Nhi!

Bà tung người lại toan ôm lấy nàng thì Phan Tịnh vội quát lên: - Tiền bối chú.

Chàng xẹt người rất mau đến trước Thần Bà ngăn lại không cho bà ôm lấy Mai Nhi.

Bắc Mang Thần Bà tức giận quát hỏi: - Phan Tịnh! Sao ngươi lại ngăn trở ta?

Phan Tịnh đảo mắt nhìn Mai Nhi nằm lẩn dưới đất trong lòng xao xuyến, nét mặt buồn rầu nói: - Mai thư thư đã trúng phải “Thị độc” của lão quái vật rồi.

Bắc Mang Thần Bà nghe nói tâm thần chấn động tỉnh táo lại. Bà nhìn Mai Nhi thì chỉ trong chớp mắt toàn thân nàng đã sưng húp lên và đen sạm lại. Mặt nàng cũng sưng vù và trông không còn ra người nữa. Nàng chết mất rồi! Bắc Mang Thần Bà, giọt lệ như sương găm lên: - Mai Nhi! Ta không ngờ Mai Nhi bỏ ta mà đi!

Lan Nhi đứng bên cũng sa lệ gọi: - Thư thư ơi! Lan muội nhất định báo thù cho thư thư!

Phan Tịnh căm hận vô cùng! Chàng trở tay vào rừng quát mắng: - Lão quái vật dê tiện kia! Mi ra đây! Nếu ta không phanh thây mi làm muôn đoạn được thì thề chẳng làm người.

Trong rừng chỉ có tiếng cười the thé vọng ra, nhưng không có tiếng người đáp lại.

Bắc Mang Thần Bà đập cây thiết trượng xuống đất, hăm hở chạy vào rừng.

Lan Nhi vội kêu lên: - Sư phụ!

Bắc Mang Thần Bà căm hận nghiêng răng nói: - Lan Nhi! Ngươi sợ gì? Ngươi tưởng ta cũng sẽ giống thư thư ngươi chăng? Đâu có thể dễ dàng như thế được?

Phan Tịnh nghe bà nói vậy thì biết mình có khuyên can cũng chẳng ích gì. Chàng liền nói: - Tiền bối phải cẩn thận lắm mới được!

Bắc Mang Thần Bà cười rộ đáp: - Phan Tịnh! Ta đã sống rụng hết cả hàm răng. Có lý đâu lại giống tuồng con nít để chúng khinh khi được? Ngươi đừng nói nhiều nữa! Đứng ngoài lược trận cho ta, thế nào ta cũng phải tính toán cho bọn Thất Tuyệt Giáo này!

Bà điên tiết lên dữ như hung thần, xăm xăm chạy vào rừng. Phan Tịnh cùng Lan Nhi đứng bên ngoài trở mắt ra mà nhìn.

Bắc Mang Thần Bà đảo mắt nhìn tả ngó hữu.

Trong rừng lại có tiếng nói vọng ra: - Gã Phan Tịnh tiểu tử kia! Có giỏi thì vào đây để bản giáo đỡ một sức!

Bắc Mang Thần Bà cũng lớn tiếng đáp: - Bọn mi ra đây mà chịu chết.

Ánh hàn quang lấp lánh. Cây thiết trượng vung lên vù vù, bà xông vào mé bên.

- Chà! Mụ ăn mày kia! Không cho mụ ném qua mùi cay đắng thì mụ chẳng biết trời cao đất dày là gì.

Tình tang! Tiếng đàn vọng lên. Lá cây rụng xuống tới tấp.

Phan Tịnh thấy vậy chợt hiểu ra. Chàng giật mình kinh hãi la lên: - Tiền bối phải để ý đừng để lá cây rơi vào người!

Bắc Mang Thần Bà hú lên một tiếng. Cây thiết trượng vung lên veo veo làm vang động cả khu rừng. Kinh lực bà cực kỳ ghê gớm khiến cho Phan Tịnh cũng phải bội phục! Phan Tịnh quay lại bảo Lan Nhi: - Lan thư thư! Thư thư mau mời lệnh sư phụ trở ra ngay.

- Sao vậy?

- Dịch ở trong bóng tối, ta ở ngoài chỗ sáng. Họ được lợi điểm hơn ta. Chi bằng ta phóng hỏa đốt khu rừng độc này đi.

- Phải lắm!

Lan Nhi liền lớn tiếng gọi: - Sư phụ! Xin ra mau!

Bắc Mang Thần Bà múa tít cây thiết trượng. Ánh hào quang lấp lánh. Những lá cây xuống như mưa. Phan Tịnh cũng kéo gân cổ lên mà gọi: - Xin tiền bối ra ngay để bàn kế phá địch!

Trong rừng tiếng cười lạt lạt nổi lên. Đột nhiên từng dây chỉ phong phóng ra veo veo.

Bắc Mang Thần Bà tức giận gầm lên: - Giỏi lắm! Bọn mi là những quân chó má núp mình trong bóng tối để ám toán người.

Ánh trượng lóe lên rồi sầm một tiếng. Cây trượng đập xuống mặt đất, cát bụi tung bay.

Lại mấy luồng chỉ phong nhằm Bắc Mang Thần Bà phóng tới.

Cây trượng lại rít lên khùng khiep. Thần Bà lớn tiếng nói vọng ra: - Phan Tịnh! Người bắt tất phải nóng nẩy. Một mạng đồ nhi của ta nếu không đổi được mười mạng chó lợn kia thì thà là ta chịu chết, không muốn ra khỏi khu rừng này nữa. Ta quyết liều mạng với chúng đây.

Tuy bà bản lĩnh phi thường nhưng bọn địch ẩn mình dưới lòng đất nên bà không làm gì được. Hơn nữa chỉ phong tiếp tục phóng ra như tên bắn. Cây thiết trượng phải luôn luôn múa tít không ngừng chút nào để vừa quét cho lá rừng khỏi rớt vào người và để phòng ngừa chỉ phong ám toán.

Thần Bà tức giận như điên lên, gầm thét không ngớt miệng.

Đột nhiên Lan Nhi nhớ ra điều gì lớn tiếng gọi: - Sư phụ! Sao sư phụ không dùng độc châm để đánh chúng?

Bắc Mang Thần Bà đáp vọng ra: - Phải rồi! Ta thử cùng chúng tỉ đấu xem sao.

Rồi thấy ánh hàn quang chuyển động. Bắc Mang Thần Bà vùng tay lên không.

Chớp mắt những tiếng rú vang lên. Bọn giáo đồ Tuyệt Chỉ cung đã có mấy tên trúng phải thần châm.

Bắc Mang Thần Bà hú lên lạnh lạnh, bà lại chuyển mình rất mau xông xáo trong khắp khu rừng. Thần châm không ngớt phóng ra. Phát nào cũng có người trúng phải.

Đột nhiên trong rừng bóng trắng lấp lánh. Lão già áo trắng xuất hiện. Lá rừng rớt xuống trúng người lão, những lão vẫn không việc gì.

Phan Tịnh vừa thấy lão đã lớn tiếng gọi Bắc Mang Thần Bà: - Xin tiền bối ra ngay!

Lão già áo trắng cười lạt nhảy xổ lại chỗ Bắc Mang Thần Bà như ánh chớp.

Công lực lão áo trắng cũng ngang với Tha Hương Vô Danh Khách, Bắc Mang Thần Bà còn kém Vô Danh Khách một bậc thì dĩ nhiên không thắng được lão già áo trắng.

Phan Tịnh la lên: - Nguy rồi!

Chàng nhảy lại bên cánh rừng, còn cách xa lão già áo trắng chàng đã phóng chuồng ra. Nhưng đã chậm mất rồi! Lão áo trắng thấy Phan Tịnh vọt tới, vội phóng chuồng đánh vào Bắc Mang Thần Bà.

Bắc Mang Thần Bà là một nhân vật nổi tiếng trong võ lâm, ý mình công lực cao thâm, liền vùng trượng lên đỡ.

Sầm một tiếng vang lên! Bắc Mang Thần Bà la hoảng: - Nguy rồi!

Bà lùi lại bảy tám bước, bị mấy lá cây đang rớt xuống chỉ còn cách sợi tóc là trúng vào người. Lan Nhi thấy vậy toát mồ hôi lạnh ngắt.

Giữa lúc ấy Phan Tịnh đã phóng chuồng ra ngăn cản lão áo trắng.

Bỗng có tiếng quát hỏi: - Phan Tịnh! Mi có dám tiến vào rừng không?

Thanh âm này tựa hồ từ lòng đất vọng lên chứ không phải ở miệng lão áo trắng.

Phan Tịnh không trả lời, lớn tiếng nói với Thần Bà: - Tiền bối! Tính mệnh Mai thư thư đã đổi quá mười mạng rồi thì phải? Còn lại đám này xin tiền bối nhường cho vân bối thu thập bọn chúng.

Bắc Mang Thần Bà lớn tiếng đáp: - Hay lắm! Ta ra khỏi rừng ngay bây giờ.

Bà rung tay một cái.

Véo! Một luồng hàn quang vút lại phía lão áo trắng.

Lão áo trắng khẽ hắng giọng phất tay áo phóng ra một làn hắc khí. Những mũi Bắc Mang thần châm liền mất hút, khác nào những viên đá chìm xuống biển cả.

Tiếp theo bóng người lấp loáng, Bắc Mang Thần Bà từ trong rừng nhảy vút ra như tên bắn, mồ hôi trán toát ra đầm đìa. Bà thở hồng hộc hỏi: - Phan Tịnh! Lão này là ai mà công lực ghê gớm đến thế? Người liệu có địch nổi hắn không?

Phan Tịnh kính cẩn đáp: - Lão là một nhân vật tiền bối vào hạng đứng đầu phái Thất Tuyệt giáo ở Hội Cương hiện nay. Chính lão là người Hồi và đã luyện được Thi Độc công. Lòng dạ lão nham hiểm sâu độc vô cùng, nhưng vẫn bối không sợ lão!

Rồi chàng ngừng tụ chân khí đồng dục nói: - Lão quái vật kia! Người tưởng bố trí một tòa thi độc lâm rồi ẩn nấp trong đó là ta không đuổi mi ra được ư? Mi hãy coi đây!

Chàng vận Lôi Đình chưởng lực phóng chiêu “Lôi Hỏa Tương Bạo” đánh liền năm chưởng. Đồng thời chàng lớn tiếng hô: - Bắc Mang tiền bối! Xin tiền bối ngăn chặn bọn Tuyệt chỉ ở trong rừng chạy ra! Bữa nay vẫn bối quyết làm cho phái Thất Tuyệt giáo phải tan tành.

- Phan Tịnh! Người cứ phóng tâm mà đánh đi.

Lại ba tiếng nổ âm âm. Ánh lửa rần rần từ chưởng lực bốc ra. Khu rừng đã bắt đầu bị lửa đốt cháy.

Phan Tịnh lại nhảy vọt lên trên không cao mấy chục trượng phóng lôi hỏa đánh xuống.

Chỉ trong khoảnh khắc hỏa quang âm âm bao trùm cả một khu rừng độc.

Trong rừng những tiếng la hoảng ồm sòm: - Trời ơi! Lửa! Thằng lỏi con phóng lửa đốt rừng!

Phan Tịnh cười ha hả nói: - Lão quái vật Thất Tuyệt giáo kia! Bây giờ ta thử xem mi còn núp ở trong rừng được nữa không?

Bất thành lình Phan Tịnh ngửi thấy một mùi tanh tươi. Bắc Mang Thần Bà lớn tiếng gọi: - Phan Tịnh! Không được rồi! Mùi vị này khác lạ lắm!

Lan Nhi cũng kêu lên: - Sư phụ! Đồ nhi thấy đầu óc choáng váng.

Phan Tịnh trong lòng kinh hãi, tự hỏi: - Phải chăng đây là vì ngọn lửa đốt lá rừng nên hơi độc bốc ra.

Chính chàng cũng cảm thấy trong bụng nôn nao, chàng vội phong bế những huyết đạo lại rồi la lên: - Tiền bối! Chạy cho mau!

Chàng dắt Lan Nhi nhắm phía đường quan đạo chạy như bay. Bắc Mang Thần Bà cũng cầm cây thiết trượng hốt hoảng chạy theo.

Phía sau một tràng cười rộ vang lên nói: - Thằng lỏi con! Thế là mi đốt lửa tự thiêu! Còn chạy đâu cho thoát!

Rồi tiếng đàn nổi lên vang dội. Những bọn Tuyệt kiếm, Tuyệt chưởng, Tuyệt sắc, Tuyệt thái, Tuyệt hưởng trước đã chạy đi bây giờ đều quay lại.

Phan Tịnh chỉ nhô lên hụp xuống mấy cái đã xách Lan Nhi bỏ lên xe ngựa rồi lớn tiếng nói: - Bắc Mang tiền bối! Phiền tiền bối đoạn hậu cho!

Rồi chàng ra roi cho ngựa chạy.

Con ngựa tung bốn vó lập tức chạy như bay trên đường quan đạo.

Lúc này Lan Nhi đã hôn mê bất tỉnh.

Phan Tịnh một tay ôm Lan Nhi một tay cầm roi giục ngựa chạy cho mau. Phía trước một bọn giáo đồ cung Tuyệt chưởng lớn tiếng quát: - Tiểu tử! Mi còn trốn đâu cho thoát?

Hai bên, bọn Tuyệt sắc, Tuyệt thái cũng nhảy múa tiến lại. Phan Tịnh chau mày, chàng điểm vào huyết đạo trên lưng Lan Nhi và nói: - Lan thư thư, thư thư hãy tạm nằm nghỉ một lúc để tại hạ đối phó với bọn này rồi sẽ tính.

Tuy chàng hít phải hơi “Thi độc”, nhưng nhờ có công lực thâm hậu, và đã sớm đề phòng nên chưa bị tổn hại gì. Chàng thấy bọn Tuyệt chưởng đứng chắn trước mặt thì ngừng lại không tiến tới nữa. Bọn giáo đồ Tuyệt chưởng đều lún người xuống chuẩn bị phóng chưởng đánh Phan Tịnh.

Phan Tịnh lại lấy Nhật Nguyệt Lệnh ra. Chàng cười lạt vận động chân lực cho ánh sáng mãnh liệt phóng ra. Người nào đã bị ánh sáng Nhật Nguyệt Lệnh chiếu vào là chân khí cuộn cuộn tiết ra không thu lại được.

Phan Tịnh lại ra roi cho ngựa chạy, đồng thời lớn tiếng quát: - Tuyệt chưởng cung chủ! Ta đã dung tha cho người một lần rồi, nhưng người không biết điều, người tưởng ta không dám giết người chăng?

Nói xong chàng phóng chưởng ra, chưởng phong cực kỳ mãnh liệt dường như nghiêng non giốc biển xô tới phía trước.

Bọn giáo đồ Tuyệt Chưởng Cung gầm lên một tiếng rồi phóng chưởng ngăn chặn.

Phan Tịnh thừa lúc bọn chúng chưa phát chưởng đã lợi dụng ánh sáng mãnh liệt của Nhật Nguyệt Lệnh chiếu vào mấy chục tên giáo đồ Tuyệt chưởng đồng thời phóng “Lôi thiên đỉnh trảng” phát ra những tiếng vang thán sào quỷ khóc.

Bọn giáo đồ rú lên những tiếng thê thảm. Phan Tịnh vung cây roi lên cho xe chạy xông vào giữa đám giáo đồ Tuyệt chưởng.

Trên xe chứa cả thầy bốn xác chết cùng Lan Nhi.

Phía sau xe Bắc Mang Thần Bà như một vị hung thần múa tít cây thiết trượng chạy vượt lên trước xe. Mụ vung trượng lên đánh bọn Tuyệt chưởng.

Bên cạnh xe bỗng hiện ra lão đầu sói râu bạc tức là Sa Ngõa. Lão quát to: - Lôi thần phò mã! Hãy tiếp chưởng của ta đây.

Rồi lão nhằm đầu ngựa phóng chưởng ra.

Phan Tịnh cả kinh vận hết chân lực vào Nhật Nguyệt lệnh cho những tia sáng mãnh liệt chiếu thẳng vào mặt Sa Ngõa. Lập tức lão gầm lên: - Sa Ngõa này đầu chết cũng không nhắm mắt.

Lão vừa la vừa đưa tay lên dụi mắt.

Bỗng nghe Bắc Mang Thần Bà quát lên: - Ta cho người được chết một cách sung sướng!

Bà giơ trượng lên giáng xuống đầu Sa Ngõa đánh chát một tiếng, máu vọt tung ra bốn phía, lão chết ngay lập tức không kịp la một tiếng.

Vó ngựa dồn dập một loạt đã vượt khỏi bọn giáo đồ Tuyệt chưởng, tiến thẳng về Yên Kinh.

Tiếng kêu inh ỏi của bọn Thất Tuyệt giáo đồ mỗi lúc một xa.

Bắc Mang Thần Bà chạy theo xe như bay, đột nhiên bà lên tiếng hỏi: - Phan Tịnh! Bây giờ đi tới đâu?

Phan Tịnh chưa kịp trả lời bỗng thấy trước mặt chừng mấy chục trượng có bóng năm sáu người lay động. Chàng vội dừng ngựa lại, đưa mắt nhìn ra rồi bất giác cười ha hả nói: - Lão quái vật, cuộc trình người lạ thật! Phan Tịnh này tưởng người chạy thoát rồi thì thật là đáng tiếc! Bây giờ còn gặp đây, thật may quá! Ta cùng bọn Thất Tuyệt giáo các người phải thanh toán hết mọi điều ân oán đi!

Chàng thấy lão già áo trắng dẫn cả bọn trưởng lão năm người đi theo.

Một trưởng lão trong bọn lạnh lùng nói: - Phan Tịnh! Công lực của người đã đến bậc thông thần! Trong bản giáo không ai địch nổi, nhưng người có dám chống lại một chưởng liên hợp của cả bọn ta không? Nếu người chống nổi thì bọn Thất Tuyệt giáo sẽ quay về cố hương, không bao giờ xuống Kinh đô nữa.

Phan Tịnh cười lạt, chàng nhảy xuống xe đi bộ từ từ tiến lại trước mặt lão già áo trắng cùng bọn trưởng lão, chàng dong dạc đáp: - Được lắm! Nhất định như vậy!

Chàng còn cách bọn chúng chừng hai trượng thì đứng lại. Chàng lún người xuống dồn hết chân lực vào hai bàn tay. Nhưng chàng chợt thấy cặp mắt cả sáu người đều chiếu ra những tia sáng đỏ thì trong lòng đâm ra kinh hãi, nghi ngờ, lùi bắn người lại.

49. Trên Xe Ngựa

Lão già áo trắng cầm đầu cả bọn cười lạt nói: - Phan Tịnh! Người biết vậy là hay lắm! Nếu người tiếp được một chương của lão phu, thì lập tức lão phu sẽ tha cho người đi, quyết không cản trở!

Phan Tịnh chú ý nhìn thì biết rằng lão đeo mặt nạ. Chàng cười lạt nói: - Phái cờ máu sao lại rắc rối với Phan Tịnh này? Người muốn đối chưởng với ta vì mục đích gì? Công lực người so với Vân Sơn Tứ Tử thế nào?

Lão già áo trắng cất giọng khàn khàn đáp: - Phan Tịnh! Người đừng giả vờ hồ đồ nữa. Phái Cờ Máu ta hiện nay chỉ còn một tên cường địch là người mà thôi. Bữa nay, lão phu tìm người chỉ có một mục đích, chỉ muốn thử xem bản lĩnh Lôi Thần phò mã đến mực nào mà tiếng tăm đồn đại khắp thiên hạ.

Phan Tịnh cười đáp: - Ta e rằng tiếng đồn thiên hạ chưa nói lên được đầy đủ bản lĩnh của ta!

- Người nói khoác quá!

- Có lẽ người còn nói khoác hơn ta! Người bảo dưới mắt chúa phái Cờ Máu ngoài Phan Tịnh không còn ai nữa. Giọng lưỡi đó thật là điên cuồng.

- Sự thực là thế đó!

Phan Tịnh ngẫm nghĩ một lúc rồi lớn tiếng nói: - Người về nói lại với chúa phái: Nếu quả mụ nghĩ như vậy thì Phan Tịnh này tuy có thắng được mụ cũng không hạ sát mụ làm gì nữa, mà để cho người khác đánh chết mụ để mụ hiểu thiên hạ còn lắm người bản lĩnh phi thường.

- Người đừng giả điên giả dại nữa! Ta e rằng người không còn cơ hội nào để đấu với chúa Phái ta. Người hãy tiếp ta một chương đã.

Đột nhiên, Bắc Mang Thần Bà đứng ở phía sau Phan Tịnh quát lên: - Những quân chó chết này! Sao không cút đi cho khuất mắt ta?

Lão già áo trắng đảo mắt nhìn Bắc Mang Thần Bà cười khẩy, nói: - Ta tưởng là ai? Té ra là mụ già chuyên bắt trộm gà trộm chó!

Bắc Mang Thần Bà gầm lên rồi nhảy xổ lại lão già áo trắng quát hỏi: - Mi là ai? Mi nói láo gì?

Phan Tịnh liếc mắt nhìn Bắc Mang Thần Bà thì thấy bà ta trong cơn giận, cử chỉ như người điên, mặt dữ như Lôi công, nhưng thần sắc lợt lạt, rõ ràng câu “Trộm chó trộm gà” mà lão già áo trắng vừa nói đã làm cho bà âm thầm đau đớn.

Lão già áo trắng ra giọng khinh miệt nói: - Mụ ăn xin kia! Mi thật chẳng biết gì. Còn ta thì trên đầu mi có mấy rế xương ta đã nhìn rõ hết. Ta là ai mi thử đoán coi?

Bộ mặt Lôi công của Thần Bà lại càng khó coi. Tay cầm cây thiết trượng rung lên một cái, bà lớn tiếng quát: - Bất luận mi là ai? Hãy ném một trượng của ta rồi hãy hay?

Bà vung cây trượng lên toan bỏ xuống. Phan Tịnh vội kéo tay Bắc Mang Thần Bà ngăn lại nói: - Bắc Mang tiên bói! Hãy để vãn bối tiếp lão một chiêu. Chắc lão là một tay đắc lực của chúa phái Cờ Máu. Không hiểu Phan Tịnh này có chống nổi lão không?

Lão già áo trắng cười khềnh khệch nói: - Người muốn tiếp một chương thì rất hợp ý lão phu. Xong rồi lão phu sẽ đi ngay.

- Chà! Đi hay không là tùy ở người.

Lão già áo trắng khoa chân tiến lên một bước. Cặp mắt phóng ra những tia sáng đỏ hồng. Lão quát lên: - Tiếp chiêu đây?

Phan Tịnh không dám chần chờ dồn công lực vào hai cánh tay ra chiêu “Lôi Ẩn vô tình” không một tiếng động chống lại chiêu lực “Diệm Hồng” của đối phương.

Trên không dường như có tiếng sấm nổ. Lão già áo trắng đột nhiên hai mắt lồi ra.

Lão lùi lại tám bước miệng “ợ” một tiếng rồi phun ra một ngụm máu tươi. Lão run run nói: - Phan Tịnh! Người quả xứng đáng một tay kinh địch của chúa Phái Cờ Máu.

Lão học máu ra không ngớt nhưng vẫn gắng gượng hô đồng bọn: - Quay về đi thôi! Rồi lão trở gót thần thờ đi ngay.

Phan Tịnh đứng nguyên chỗ không nhúc nhích. Mặt chàng lúc nhợt nhạt lúc xám xanh.

Bắc Mang Thần Bà thấy vậy la hoảng: - Phan Tịnh! Người cũng bị thương rồi!

Phan Tịnh vẫn đứng trơ như phỗng tựa hồ như không nghe thấy gì.

Bắc Mang Thần Bà là người kiến thức rất rộng, bà xao xuyên trong lòng, tiến lại gần vỗ vào lưng Phan Tịnh, lớn tiếng gọi: - Tịnh lại đi! Tịnh lại đi!

Phan Tịnh ọc lên một tiếng rồi học máu tươi ra.

Chàng loạng choạng mấy bước rồi hít mạnh một hơi, khê lẩm bẩm: - Huyết Diệm chưởng thật là ghê gớm! Nếu là kẻ khác thì hôm nay tất phải mất mạng với hắn rồi.

Người chàng nội lực đầy đủ Tam giáp tí công, nên tuy bị thương, vẫn không có gì đáng ngại.

Chàng quay trở lại, lên xe ngồi, vẫy tay nói: - Bắc Mang tiền bối! Mời tiền bối ngồi cả lên đây!

Bắc Mang Thần Bà ngó thần sắc Phan Tịnh rồi tung mình nhảy lên xe. Phan Tịnh giật cương cho ngựa chạy.

Chiếc xe ngựa lại lốc cọc lao về phía trước, cát bụi mù trời.

Bức màn đêm từ từ buông xuống vùng sơn lâm thảo dã. Chiếc xe ngựa tiếp tục rong ruổi trong bóng đêm.

Phan Tịnh cùng Bắc Mang Thần Bà ngồi lặng lẽ trên xe. Một mối bi thương tràn ngập trong lòng, hai người bất giác đều sa nước mắt, một đằng thì vì thương tôn sư mà khóc, một đằng nghĩ đến đồ đệ Mai nhi bị chết thảm mà rơi lệ xót thương.

Giữa lúc ấy đột nhiên Lan Nhi ở trong xe bỗng la lên một tiếng thật to.

Bắc Mang Thần Bà thấy Lan Nhi tỉnh lại thì trong bụng mừng thầm. Bà cất tiếng hỏi: - Lan Nhi! Con làm sao vậy?

Lan Nhi kinh hãi kêu lên: - Sư phụ! Đệ tử sợ quá!

Lan Nhi nằm trong thùng xe, miệng nàng vẫn tiếp tục ú ớ la hoảng nhưng nàng không đứng dậy được để ra ngoài.

Phan Tịnh giật cương cho ngựa dừng lại. Chàng nhìn Bắc Mang Thần Bà khê nói: - Bắc Mang tiền bối! Ban nãy vì gặp tình trạng cấp bách nên vãn bối bất đắc dĩ phải điểm huyết Lan Nhi, xin tiền bối lượng cho.

Lan Nhi vẫn rú lên: - Lan nhi sợ quá, sợ mấy cái xác cụt đầu này! Sư phụ mau lại gần đây với Lan Nhi.

Phan Tịnh đã biết rõ tình trạng nên chàng không lộ vẻ hoang mang. Bắc Mang Thần Bà vào thùng xe vừa giải khai huyết đạo cho Lan Nhi. Nàng liền nhảy xổ vào lòng Bắc Mang Thần Bà.

Bắc Mang Thần Bà vỗ về nàng, ôn tồn nói: - Lan Nhi đừng sợ, có sư phụ đây.

Lan Nhi tuy bớt kinh hãi, nhưng nghĩ tới thư thư bị chết thảm bất giác nàng bật lên tiếng khóc thút thít nói: - Sư phụ! Lan Nhi không muốn đi nữa, quay về thôi!

Bắc Mang Thần Bà buồn rầu nói: - Lan Nhi đừng nói chuyện trẻ nít nữa! Chúng ta đến đầu phái Thiên giáo để tính việc báo thù cho Mai thư chứ!

Bắc Mang Thần Bà cất giọng buồn rầu bảo Phan Tịnh: - Phan Tịnh! Chúng ta không còn chuyện gì nữa, người cho xe chạy đi thôi!

Phan Tịnh lại giật cương cho xe chạy. Tiếng vó ngựa lộp cộp đến quá nửa đêm, gần sáng canh tư thì xe rẽ sang con đường đá vào Triệu gia tập.

Phan Tịnh ngừng nhìn thấy nhà cao cửa rộng đã mất hết. Chàng nhớ lại thời còn nhỏ, bắt giặc cảm khái muôn vàn. Chàng dừng lại trước cổng lớn yên lặng một hồi rồi gọi: - Bắc Mang tiền bối! Đến nơi rồi đây.

Trong thùng xe không có tiếng đáp lại. Phan Tịnh gọi hai lần nữa vẫn chẳng thấy ai thưa. Chàng chột dạ tự hỏi: - Chẳng lẽ xe đi xóc thế mà thầy trò bà này ngủ mê như vậy được?

Chàng vội nhảy xuống xe quanh lại phía sau. Bất giác chàng run lên vì thấy trên cửa xe có cắm một lá cờ máu. Cửa xe nửa khép nửa mở. Phan Tịnh biết là có biến, cất tiếng gọi to: - Bắc Mang tiền bối!

Chàng vừa gọi vừa cúi đầu nhìn vào. Bất giá chàng buột miệng kêu lên một tiếng rồi lùi lại ba bước. Trán chàng nổi gân xanh, mắt lộ sát khí. Chàng gầm lên: - Chúa phái Cờ Máu! Bắc Mang tiền bối với mi có thù hằn gì mi mà mi nỡ hạ độc thủ giết bà?

Trong thùng xe, Bắc Mang Thần Bà vẫn ẩm Lan Nhi trong lòng, song bà đã chết và hai mắt bị móc mất. Cả Lan Nhi cũng chết thảm như vậy. Trước mặt hai người bị kiếm đâm thủng huyệt còn rỉ máu ra trông gớm khiếp! Chàng cảm hận chửi mắng om sòm như người điên một hồi rồi điểm chân xuống đất nhảy lên bức tường cao trông ra bốn phía. Tiếng chàng la hét đã làm cho người Triệu gia tập choàng tỉnh giấc. Nhưng chàng không tìm ra được dấu vết gì về kẻ sát nhân.

Chàng lại chạy về đường cũ như người nổi cơn điên. Lát sau quay trở lại thì thấy trong xe ngựa đã được người Triệu gia tập đốt đèn lên và người đứng bao quanh. Mọi người bàn tán huyên náo rối loạn cả lên.

Phan Tịnh còn ở đằng xa đã nhìn thấy cảnh tượng này, chàng chau mày ẩn thân vào bóng tối lớn tiếng quát: - Ai bảo các người đa sự làm chi? Muốn sống thì về ngủ đi!

Câu nói hăm dọa của chàng quả nhiên công hiệu, những người Triệu gia tập chỉ vì hiếu kỳ mà chạy ra. Họ nhìn thấy trong xe toàn xác chết đã muốn bỏ đi. Bây giờ lại nghe Phan Tịnh hăm dọa, ai nấy tranh nhau chạy trốn.

Sau một hồi náo loạn, bốn bề lại yên lặng như tờ.

Phan Tịnh lại sợ có người nhìn trộm. Vì những người Triệu gia tập không ai quen biết chàng nên lúc này chàng chẳng muốn cho ai dòm ngó mình.

Phan Tịnh đảo mắt nhìn bốn phía, thấy không còn ai ngấp nghé, chàng mới xuất hiện, mở cổng lớn ra đem thi thể Vân Sơn Tứ Tử cùng thầy trò Bắc Mang Thần Bà vào trong nhà. Trong tòa viện rộng thênh thang, hiện đã thành nơi hoang phế không có vết chân người.

Phan Tịnh ra thẳng vườn sau. Vẫn thấy cây cỏ tốt tươi, căn nhà nhỏ để luyện văn rèn võ vẫn còn y nguyên như trước. Chàng biết là bên trong đầy mạng nhện và cát bụi.

Chàng đưa thi hài Vân Sơn Tứ Tử vào chỗ đã dựng bia từ trước, đào lỗ lên để mai táng. Còn thầy trò Bắc Mang Thần Bà thì đưa vào chôn trong một góc vườn khác.

Chôn cất xong, Phan Tịnh lòng đau như cắt quỳ xuống trước phần mộ Vân Sơn Tứ Tử, nước mắt đầm đìa.

Chàng lẩm bẩm khấn: - Sư phụ! Xin sư phụ yên giấc ngủ ngàn thu! Kẻ đồ đệ bất hiếu này không dám trái mệnh cha khiến sư tôn ôm hận suốt vàng. Tội lỗi này chẳng biết vì đâu? Bốn vị sư tôn muốn báo thù cái nhục cắt tai hồi trước, nên chẳng tiếc mình, qui đầu dưới trướng phái Cờ Máu. Giả thử các vị biết phụ thân đồ đệ đã thành tàn phế mà có lòng tha thứ thì đâu đến nỗi như ngày nay.

Chàng đang khấn dở thì có thanh âm một lão già lên tiếng khàn khàn nhức nhức: - Phan Tịnh kia! Người khấn khứa chi vậy? Nói qua nói lại chỉ là đổ lỗi cho sư phụ.

Nghe thanh âm cũng đủ biết nội lực lão này không phải hạng tầm thường. Phan Tịnh ngẩng đầu lên lau nước mắt, bình tĩnh hỏi: - Lão nói không phải lầm lỗi ở sư phụ, thế thì ai là người có lỗi trong vụ này?

Thanh âm bên kia lại vọng lại: - Lỗi ấy ở nơi phụ thân ngươi, ngày trước đã quá ngông cuồng hiếu thắng, ngươi thử đặt địa vị mình vào sư phụ bị cái nhục cắt tai thì hỏi ngươi có chịu bỏ qua không?

Phan Tịnh đáp: - Ông bạn nói phải lắm! Phụ thân tại hạ quả là người nóng nảy hiếu thắng. Nhưng gia phụ đã thành người tàn tật, thế mà Vân Sơn Tứ Tử còn mượn tay ác ôn là chúa phái Cờ Máu, không từ một thủ đoạn nào, để rửa thù xưa. Như vậy có phải là quá đáng không?

- Về điểm này ta cũng chịu là người nói đúng. Vân Sơn Tứ Tử chẳng nên qui đầu dưới trướng Cờ Máu. Nhưng phụ thân ngươi có Thần Phong Tuyết mệnh chưởng và Nhất dương chỉ, nếu Vân Sơn Tứ Tử không luyện được Huyết Diệm chưởng thì liệu họ có tính đến chuyện báo thù được không?

- Gia phụ đã mất hết công lực rồi còn đâu?

- Nhưng bọn Vân Sơn Tứ Tử không biết thế.

- Theo lời ông bạn thì ra tội lỗi hoàn toàn ở gia phụ. Ông bạn có thể xuất hiện cho tại hạ gặp mặt được chăng?

- Kể ra thì tội lỗi cũng không phải hoàn toàn ở phụ thân ngươi. Trên chốn giang hồ ai cũng chỉ trông vào bản lĩnh mình để tranh thắng. Nếu đã muốn tiếng tăm vang lừng bốn bể thì chẳng ai tránh khỏi con đường máu chảy trong võ lâm. Ngay đến cái danh hiệu của ngươi là Lôi Thần Phò mã há chẳng do đường lối ấy mà ra? Ngươi có thể đưa ta về ra mắt phụ thân ngươi được không?

- Ủa! Té ra tiền bối là chỗ quen biết với gia phụ từ xưa?

Người kia cười mát đáp: - Chẳng những quen biết mà thôi.

Phan Tịnh nghe có bước chân trầm trọng đi tới, chàng liền đứng dậy nhìn về phía có tiếng bước chân vọng lại! Nhưng bước chân bỗng ngừng hẳn tựa hồ như người đó còn ngẫm nghĩ điều gì. Một lát sau giọng nói chậm rãi lại cất lên: - Vừa rồi ngươi khấn Vân Sơn Tứ Tử có nói đến nếu họ có lòng tha thứ... Vậy cái lòng tha thứ của ngươi là thế nào?

- Tiền bối sao lại hỏi vậy?

Người kia bỗng bật cười. Tiếng cười này Phan Tịnh nghe rất quen tai. Chàng lấy làm kỳ, lớn tiếng hỏi: - Tiền bối là ai vậy?

- Dù ta với ngươi có mối thù lớn, nhưng lúc này ta cũng không coi ngươi là kẻ cừu địch nữa.

Phan Tịnh chợt đoán ra lão là ai, buột miệng định lên tiếng kêu đích danh thì từ trong bụi cây một người áo xanh đi ra. Trên môi lão thoáng lộ một nụ cười thê lương, mắt nhìn chăm chú vào Phan Tịnh.

Phan Tịnh lớn tiếng la lên: - Thất Tuyết giáo chủ Lý Tiến! Ngươi đây ư?

Thất Tuyết giáo chủ xuất hiện lúc này và ở nơi đây thực ra ngoài ý nghĩ của Phan Tịnh. Lão đến cách chàng chừng ba trượng thì dừng lại, âm trầm cười hỏi: - Ngươi lấy làm kỳ lắm đấy nhỉ?

Phan Tịnh đột nhiên sa sầm nét mặt hỏi: - Ngươi đến đây làm chi? Tuy ngươi bị phái Thất Tuyết ruồng bỏ nhưng mối thù giữa ta và ngươi vẫn chưa tiêu tan.

Thất Tuyết giáo chủ cười hỏi lại: - Ta với ngươi có thù hằn gì?

Phan Tịnh tức giận nói: - Lý Tiến! Ngươi đừng khéo ồm ồm! Bọn Thất Tuyết giáo làm cho phụ thân ta bị thương rồi giao cho Ma Tôn Đồng Hải Sơn, đến nỗi người phải thành tàn tật. Ngươi lại quật mỗ mỗ thân ta...

Nói tới đây nét mặt chàng bao phủ một làn sát khí khủng khiếp. Nhưng Thất Tuyết giáo chủ chỉ “ồ” một tiếng rồi tựa hồ như người chìm đắm vào giấc suy nghĩ mông lung.

Hồi lâu lão mới buồn rầu nói: - Phan Tịnh! Ta quên mất một điều là sở dĩ ta căm thù phụ thân ngươi vì y đã cướp vợ ta. Ngày đó ta oán hận lắm nên không quan tâm đến chuyện làm cho mỗ thân ngươi phải đau

khổ. Bữa trước đây Ni Na đánh người bị trọng thương ở sau núi Thiên Trang không phải là ta có thù với người, nhưng người là con Phan Khôn thì là như vậy ta cũng vui được một phần cảm tức.

Lão nói câu đó kể ra cũng hợp tình hợp lý, nhưng Phan Tịnh không chịu nghe, chàng lớn tiếng quát: - Lý Tiến! Người đừng nói nhiều vô ích. Ta không cần biết ai là cừu nhân của người. Ta chỉ biết người đánh phụ thân ta bị thương lại quát mồm mẩu thân ta thì ta không thể tha người được, người đã hiểu chưa?

- Phải rồi! Ta không trách người mà chỉ cần biết người có để ta gặp phụ thân người một lần nữa hay không mà thôi.

Phan Tịnh trợn mắt nhìn lão rồi lớn tiếng hỏi: - Lý Tiến, người muốn gặp gia phụ là có ý gì?

Thất Tuyệt giáo chủ cười mát đáp: - Ta muốn gặp y là để được thấy mặt y một lần nữa mà thôi, chứ không có ý gì khác cả.

Phan Tịnh cười nhạt nói: - Ta dẫn người về ra mắt gia phụ thì được, nhưng người có chịu để ta điểm huyết trước không?

- Chỉ cốt sao ta được gặp phụ thân người còn người muốn làm thế nào thì làm.

Phan Tịnh không khỏi ngạc nhiên vì không bao giờ chàng ngờ đến Thất Tuyệt giáo chủ Lý Tiến lại chịu để kẻ khác câu thúc. Thật là một điều ra ngoài sự tưởng tượng của chàng.

Đột nhiên từ đằng xa có tiếng gọi vọng: - Gia gia! Gia gia ở chỗ nào?

Phan Tịnh nghe rõ là tiếng Ni Na, Lý Tiến liền trầm giọng nói: - Phan Tịnh! Người muốn điểm huyết thì điểm nhanh đi. Con Ni Na đã đến, e rằng nó sẽ ngăn trở.

Ni Na lại lên tiếng gọi nữa. Thất Tuyệt giáo chủ vẻ mặt dăm chiêu ra chiều thống khổ vô cùng.

Phan Tịnh thốt nhiên buột miệng lớn tiếng đáp: - Ở chỗ này!

Một bóng trắng từ trên không xẹt tới, nhảy xổ vào lòng Thất Tuyệt giáo chủ, nàng khóc nói: - Gia gia làm con tìm muốn chết! Thắng bại là lẽ thường của con nhà võ. Sao gia gia lại đổi tính nết mau lẹ đến thế? Đột nhiên gia gia biến thành con người khác rồi.

Thất Tuyệt giáo chủ khê đẩy Ni Na ra ôn tồn nói: - Ni Na! Con lại yết kiến sư huynh đi.

Phan Tịnh nghe cách xưng hô của lão không khỏi rung mình. Đầu óc chàng tựa hồ như bao phủ một lớp mây nghi ngờ dày đặc.

Ni Na vừa thấy Phan Tịnh hấp tấp lùi lại một bước, nhìn Thất Tuyệt giáo chủ kinh hãi hỏi: - Gia gia! Sao gã này lại là sư huynh con?

Cặp mắt Thất Tuyệt giáo chủ lộ vẻ uy nghiêm đáp: - Y nguyên là sư huynh con đó.

- Gia gia! Con không hiểu...

Thất Tuyệt giáo chủ đột nhiên nhỏ hai giọt nước mắt buồn rầu đáp: - Phụ thân y, Thiên Hiệp Phan Khôn, là sư huynh ta, thì dĩ nhiên y cũng là sư huynh con. Ni Na con ơi! trước kia quả gia gia đã làm nên tội ác, nghĩ đến thật thẹn với sư môn.

Ni Na dương mắt lên nhìn phụ thân. Hồi lâu nàng mới hỏi: - Gia gia! Từ nửa ngày hôm qua đến bây giờ, gia gia tự lự gì nhiều thế?

Đột nhiên Lý Tiến nổi lên một tràng cười rộ, đáp: - Ni Na! Con hỏi thế là phải. Ta suy nghĩ nhiều lắm. Ta nghĩ rằng sao trước kia ta không biết suy nghĩ như bây giờ! Đời người trăm tuổi phỏng được là bao. Nực cười cho những kẻ cố làm nên sự nghiệp lớn lao, thanh danh lẫy lừng thiên hạ! Rút cục họ cũng chỉ còn nắm xương trắng vùi dưới ba tấc đất! Ta hỏi cả hai. Con người ta sắp chết thì nghĩ đến điều gì trước nhất?

Phan Tịnh cùng Ni Na đều ngạc nhiên dăm dăm nhìn Thất Tuyệt giáo chủ. Lão đảo mắt nhìn Phan Tịnh cùng Ni Na rồi nở một nụ cười thê lương nói tiếp: - Vì các người chưa có ý muốn chết nên không hiểu được lòng ta hiện nghĩ gì!

Phan Tịnh chỉ thộn mặt ra nhìn lão. Còn Ni Na thì trong lòng cực kỳ xúc động, sắc mặt nàng lợt lạt.

Thất Tuyệt giáo chủ bình tĩnh nói: - Con người ta trước khi chết tất nhớ lại thời thơ ấu, kẻ nào có mẹ thì nghĩ ngay tới mẫu thân. Đáng tiếc là từ thuở nhỏ ta không cha không mẹ, nên nhớ ngay đến sư phụ cùng sư huynh của mình.

Rồi nước mắt lão chảy xuống ròng ròng, nghẹn ngào nói tiếp: - Ta nhớ đến ân tình sư phụ nuôi dưỡng từ ngày còn nhỏ cho đến lúc trưởng thành. Người yêu dấu nuông chiều ta rất mực. Sư huynh ta cũng thân thiết vô cùng! Còn sư muội là người nhuần nhả tình tứ, mà ta thì...

Nói đến đây, vẻ mặt lão băng khuâng. Rồi lão nhìn Phan Tịnh chòng chọc nói: - Sở dĩ ta chờ người ở đây chỉ là vì mục đích muốn nhờ người dẫn ta về thấy mặt sư huynh.

Ni Na thất kinh hỏi: - Gia gia! Gia gia định đến gặp Thiên Giáo giáo chủ ư?

- Phải rồi! Ta dẫn cả con cùng đi.

- Gia gia ơi! Y thù hận gia gia đến cực điểm, tất y sẽ giết gia gia ngay.

- Dù y giết ta, ta cũng quyết đến gặp y.

Giữa lúc ấy, từ trong bụi cây vọng ra một tràng cười rộ rồi có tiếng nói: - Khá khen cho Thất Tuyệt giáo chủ đã biết hồi đầu!

Thất Tuyệt giáo chủ xoay mình lại quát hỏi: - Ai đó? Ra đây.

Rồi lão lập tức chạy vào phía bụi cây. Phan Tịnh tựa hồ đã được nghe khẩu âm này, nhưng chàng chưa nghĩ ra là ai, bèn quát hỏi: - Có giỏi thì ra đây! Sao lại giở trò đầu đuôi hở đuôi thế?

Trong rừng cây bóng người lấp loáng rồi một chàng thiếu niên anh tuấn hiện ra cười hỏi: - Phan Tịnh tiểu tử! Người quên ta là Hồ Anh rồi ư? Mối thù của thư thư ta chắc người còn nhớ thì phải?

Bây giờ Phan Tịnh mới biết là gã Hồ Anh ở Vô Danh Cảnh. Gã bị Đông Hải Kim Ngao Tẩu phóng chưởng đánh hất đi.

Chàng còn biết cả suýt nữa Vô Danh Lão Nhân đem Giáp Tý công lực truyền lại cho gã. Chàng cười lật hỏi: - Phải chăng người là nanh vuốt của phái Cờ Máu? Phan Tịnh này không coi người vào đâu hết!

Hồ Anh đột nhiên rút trong bọc ra một lưỡi kiếm khê gươm lên, hàn quang lấp lánh.

Gã cười lật nói: - Ta nói ra e rằng sẽ làm cho người phải khó chịu.

Phan Tịnh run lên. Chàng nhìn chăm chặp lưỡi kiếm của gã, đột nhiên quát hỏi: - Hồ Anh! Thầy trò Bắc Mang tiền bối phải chăng đã chết dưới lưỡi kiếm của người.

- Ô! Có vậy mà người đã kinh hãi lắm ư? Đó chẳng qua là ta thử lưỡi kiếm đấy thôi!

Phan Tịnh nổi giận dùm dùm quát mắng: - Hồ Anh! Ta phải xé xác người mới hả giận!

Chàng chỉ đầu ngón chân xuống, thân pháp như chim ưng vồ mồi nhảy phóc lại.

Người chưa tới nơi, chàng đã phóng Lôi Ấn Vô Tình Chưởng cực kỳ lợi hại.

Hồ Anh lạng người đi một cái đã ra xa ba trượng. Gã quát hỏi: - Phan Tịnh tiểu tử! Mi đừng đắc ý vội, đêm nay mi chớ hòng chạy thoát!

Gã vùng tay kiếm lên, một làn hàn quang xẹt tới nhanh như chớp.

Phan Tịnh biết rằng lưỡi kiếm trong tay Hồ Anh là món khí giới vô cùng lợi hại, nên không dám khinh địch. Chàng khê hắng giọng một tiếng né người tránh đi. Nhưng Hồ Anh sấn tới quét liên ba nhát, bức bách Phan Tịnh phải lùi lại. Gã nghiêng răng gầm lên: - Tiểu tử! Đêm nay ta quyết báo thù cho Thư thư ta. Mi đừng hòng chạy thoát.

Phan Tịnh bị lưỡi kiếm ghê gớm uy hiếp, để đối phương chiếm mất thượng phong.

Lòng chàng nao núng, nhưng từng đánh quen trăm trận, nên chàng trấn tĩnh lại được.

Chàng tạm thời không muốn đánh gấp mà chỉ đánh cầm chừng với đối phương.

Thất Tuyệt giáo chủ cùng Ni Na đứng bên lạng lẽ theo dõi cuộc chiến đấu. Thất Tuyệt giáo chủ đột nhiên bảo Phan Tịnh: - Người hãy lùi lại để ta tính với gã!

Hồ Anh cười lạt hỏi: - Thất Tuyệt giáo chủ! Người đã chui vào một bọn với thằng lỏi từ bao giờ thế?

- Câm miệng ngay!

Hồ Anh lại cười nói móc: - Người đừng giở thói hung hăng nữa. Ta không sợ người đâu? Ta chẳng cần dùng đến kiếm người cũng không địch nổi. Người cứ hỏi thằng lỏi con Phan Tịnh thì biết Hồ Anh này không thêm nói ngoa.

Thất Tuyệt giáo chủ khi nào chịu được câu nói khinh miệt của một thằng nhỏ, lão lớn tiếng quát; - Phan Tịnh! Người lùi lại mau!

Phan Tịnh cũng lớn tiếng đáp: - Gã là nghĩa tử của chúa phái Lá Cờ Máu, không nên khinh địch!

- Người cứ lui ra! Thằng lỏi con ông công cuồng muốn vuốt râu hùm tức là gã tìm cái chết!

- Ha ha! Một tên giáo chủ bị giáo phái đuổi ra ngoài, vẫn còn nói ngang không biết xấu hổ!

Câu nói này khiến cho Thất Tuyệt giáo chủ tức đến vỡ mặt. Lão cười gằn rồi bước gằn lại Hồ Anh.

Hồ Anh nhìn lão bằng cặp mắt khinh bỉ rồi tra kiếm vào vỏ, đứng sững để chờ!

50. Thất Tuyệt Giáo Chủ Hồi Đầu Chịu Tội

Tuyệt hưởng của Thất Tuyệt giáo chủ la lên mỗi lúc một ghê rợn. Chính Phan Tịnh nghe thanh âm này cũng cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Hồ Anh lộ vẻ phần nộ quát hỏi: -Người muốn đánh thì đánh đi! Sao còn giở trò quỷ gì thế?

Thất Tuyệt giáo chủ la lên ba tiếng. Phan Tịnh trong lòng xao xuyến còn Hồ Anh thì sắc mặt lợt lạt.

Thất Tuyệt giáo chủ lớn tiếng quát: -Ta muốn đập chết thằng lỏi ông công cuồng này!

Nhanh như chớp lão phóng cả hưởng lẫn chỉ ra nhảy xổ tới tấn công Hồ Anh.

-Tinh tang! Hai tiếng đàn kinh hồn động phách đột nhiên vọng lại. Tiếng đàn đó dường như để phá giải Tuyệt chương công của Thất Tuyệt giáo chủ vậy.

Hồ Anh la lên: -Giỏi lắm!

Rồi một làn ánh sáng đỏ hiện ra đón đỡ chương chỉ của Thất Tuyệt giáo chủ.

Sầm một tiếng vang lên! Hồ Anh lùi lại ba bước, Thất Tuyệt giáo chủ cũng rú lên một tiếng, người lão run lên, lùi lại đến bảy tám bước vẫn chưa đứng vững.

Hồ Anh cười lạt điềmchân xuống nhảy vọt tới, Phan Tịnh cả kinh, vừa vung tay phóng chương vừa quát to: -Hãy dừng lại!

Hồ Anh vội né tránh chương lực của Phan Tịnh.

Giữa lúc ấy Thất Tuyệt giáo chủ không đứng vững được nữa, ngồi phệt xuống đất.

Ni Na nhảy xổ lại la lên: -Gia gia! Gia gia! Làm sao vậy?

Hồ Anh đứng vững lại rồi nhìn Phan Tịnh cười lạt nói: -Tiểu tử! Ta tạm tha cho người lần này! Người chuẩn bị để sau này cùng ta đối phó.

Phan Tịnh ngoảnh mặt lại nhìn Thất Tuyệt giáo chủ thấy mặt lão vàng như nghệ thì biết là lão đã trúng phải Huyết Diễm chương của Hồ Anh. Chàng liền cười lạt nói: -Hồ Anh! Người tưởng chạy được ư? Người đã đến đây tìm ta, sao chưa tiếp chương đã bỏ chạy? Như thế chẳng hóa ra hèn nhất lắm ư? Lại đây, Phan

Tĩnh này không biết tự lượng, muốn lãnh giáo mấy chiêu tuyệt học của các hạ như thế nào mà được cháu phái Huyết Kỳ coi như một nhân vật ghê gớm và truyền Huyết Diễm chương cho.

Mắt Hồ Anh chiếu ra những tia sáng hung dữ, gã tức giận nói: -Phan Tĩnh! Cái hiệu Lôi Thần phò mã của ngươi thật là uổng. Ngươi định cùng hãn hợp lực luân phiên đánh với ta chăng?

-Hừ! Huyết Diễm chương đã nổi tiếng là thiên hạ vô địch, thì ngươi có tiếp thêm mấy chương của ta nữa tưởng cũng còn thừa sức.

Dứt lời chàng phóng Lôi hỏa tương bạc ra. Một làn Lôi hỏa rần xô tới trước ngực Hồ Anh khiến gã không phản kích được.

Hồ Anh la rầm lên: -Ngươi đừng bức bách ta quá! Ta không sợ mi đâu!

Rồi gã phóng Huyết Diễm chương ra. Trong làn lửa đỏ nhạt có một luồng kinh lực rất mãnh liệt bay tới chống lại Lôi hỏa, so chương của lão già áo trắng hôm qua còn mạnh hơn một bậc.

Phan Tĩnh vừa rồi mới phóng chương với năm thành công lực, chàng vội thu về né tránh sang bên, đồng thời vận đến tám thành công lực rồi quát to: -Hồ Anh! Ngươi có giỏi thì tiếp một chương nữa của ta coi thử!

Chàng phóng Lôi Ấn Vô Tình chương ra không một tiếng động. Hồ Anh nghĩ rằng phải hết sức chống lại mới xong. Gã lún người xuống, vận đến mười hai thành công lực phóng chương ra nghênh địch. Chương lực chạm nhau phát ra tiếng nổ rùng rợn.

Phan Tĩnh lùi lại ba bước. Chàng nhìn Hồ Anh bằng con mắt kinh dị, nghĩ thầm: -Bữa nay mà ta không trừ được gã này thì gã sẽ trở thành một tên đại cường địch của ta về sau.

Sự thực thì phát Vô Tình chương của Phan Tĩnh cũng làm cho Hồ Anh phải lùi lại đến tám bước. Như vậy đủ chứng minh công lực của Hồ Anh còn kém chàng một bậc.

Phan Tĩnh hít mạnh một hơi chân khí cười mát nói: -Hồ Anh! Trong bọn thuộc hạ phái Huyết Kỳ thì ngươi là người đầu tiên ngang sức với ta. Nếu ngươi tiếp ta được một chương nữa thì ta bỏ mặc không can thiệp gì đến hành vi của phái Huyết Kỳ nữa.

Hồ Anh sắc mặt nhợt nhạt, giọng nói run run hỏi: -Ba bữa nữa,ta sẽ gặp ngươi được không?

Phan Tĩnh quyết tâm, đánh chết gã, toan phóng Vô Tình chương ra, bỗng nghe có tiếng quát: “Tất Oa Na! Kỳ Ô-Y-Na!” Rồi lại nghe Ni Na la hoảng: -Lão khốn khiếp kia! Ngươi dám động thủ đánh gia gia ta. Ta sẽ lấy máu cả nhà ngươi để rửa hận.

Phan Tĩnh ngoảnh đầu lại xem thì thấy một bóng trắng như chiếc cầu vồng đang liệng xuống Thất Tuyệt giáo chủ, coi rất khủng khiếp.

Ni Na toan liều mình nhảy lại ngăn cản bóng trắng. Phan Tĩnh biết là cả Ni Na lẫn Thất Tuyệt giáo chủ nguy đến nơi. Chàng quát lên một tiếng rồi nhảy vèo tới. Đồng thời chàng phóng Vô Tình chương ra để đánh bóng trắng. Hai bên thân pháp đều mau lẹ vô cùng.

Sầm một tiếng, chương lực va chạm nhau thật dữ dội. Bóng trắng rú lên một tiếng rồi mình vút đi. Phan Tĩnh cũng sợ toát mồ hôi. Lúc chàng quay đầu nhìn lại thì Hồ Anh đã đi đâu mất rồi.

Phan Tĩnh thở phào một cái bước đến bên mình Thất Tuyệt giáo chủ. Chàng trông thấy lão bị trọng thương thì buông một tiếng thở dài như không biết nói gì với lão.

Chàng cảm thấy tâm hồn dâng lên một nỗi bàng khuâng khôn tả. Thất Tuyệt giáo chủ nguyên là kẻ tử thù của chàng, nhưng lúc này chàng lại quan tâm đến sự sống chết của lão và muốn cứu trợ cho lão, chàng cũng không hiểu tại sao mình lại có hành động như vậy.

Lúc này Ni Na phục xuống bên mình giáo chủ vừa khóc vừa gọi: -Gia gia! Gia gia! Thương thế gia gia ra sao?

Thất Tuyệt giáo chủ từ từ mở mắt ra. Lão hết nhìn Ni Na lại nhìn sang Phan Tĩnh.

Phan Tịnh thấy lão tuy cặp mắt đã thất thần vì bị thương, nhưng vẻ mặt rất là bình tĩnh. Lòng chàng có một cảm giác khôn tả. Chàng tự hỏi: -Chẳng lẽ con người độc ác như Thất Tuyệt giáo chủ nay đã biến thành con người khác rồi chăng?

Thất Tuyệt giáo chủ nhìn Phan Tịnh hồi lâu rồi thều thào nói: -Người tin lòng ta rồi chứ? Ta rất khao khát được thấy gia gia người một lần nữa.

Phan Tịnh ấp úng không biết trả lời ra sao. Trên môi Thất Tuyệt giáo chủ thoáng lộ một nụ cười, lão nói tiếp: -Phan Tịnh! Người giúp ta việc này thì ta cảm kích vô cùng. Bây giờ người có muốn điểm huyết ta nữa không?

Thất Tuyệt giáo chủ Lý Tiến vừa nói vừa lộ vẻ khẩn cầu. Ni Na bỗng giục chàng: -Người chịu lời gia gia ta đi! Ta tin rằng người không nỡ khước từ!

Phan Tịnh không còn nói sao được nữa đành gật đầu đáp: -Ta ưng chịu rồi. Bây giờ ta dẫn người đến khe Lạc Hiền. Nhưng người đã nghĩ kỹ hậu quả chưa? Người tưởng rằng gia gia ta sẽ lượng thứ cho người ư?

Thất Tuyệt giáo chủ khẽ nói: -Người ưng lời ta là hay lắm rồi! Ni Na! Con thay mặt ta tạ ơn gã đi!

Ni Na toan chấp tay xá, Phan Tịnh vội nói lớn: -Bất tất phải thế! Ta chẳng có ân đức chi hết. Có điều người hãy nghĩ kỹ đi đã!

Thất Tuyệt giáo chủ tựa hồ quên cả đau đớn, lão đứng dậy gượng cười hỏi: -Phan Tịnh! Theo ý người thì gia gia người sẽ đối phó với ta thế nào?

-Ta cũng không biết trước được. Nhưng lấy việc người đối phó với Văn Sơn tứ tử mà suy ra thì chắc rằng người sẽ bị mất mạng.

Ni Na trở mặt ra nhìn cha, vội hỏi: -Gia gia ơi! Nếu đúng như vậy thì sao?

Thất Tuyệt giáo chủ gật đầu nói: -Đúng thế! Y đã quyết tâm sáng lập phái Thiên giáo thành một sự nghiệp rực rỡ, vậy y giết ta là một việc hợp tình hợp lý. Nhưng ta không sợ, y giết ta tức là rửa sạch tội cho ta và có thể ta mới yên lòng nhắm mắt.

Ni Na lên tiếng kêu: -Đừng! Gia gia! Gia gia đừng đi nữa! Gia gia chết đi thì hoàn cảnh con sẽ ra sao?

-Con này ngốc quá! Đừng ngăn trở ta nữa! Sống mà đau khổ thì thà rằng chết đi còn hơn.

Lão lại quay sang nhìn Phan Tịnh bảo con: -Ni Na, nếu sư huynh giết ta thì đáng với tội ta lắm. Nhưng con vô tội chắc rằng y sẽ chiếu cố cho con. Có phải vậy không, Phan Tịnh?

Phan Tịnh rất lấy làm khó nghĩ không biết nói thế nào thì Ni Na đã cướp lời: -Gia gia không nên đi. Nếu y giết gia gia thì con thề rằng quyết chẳng chịu bỏ qua.

Thất Tuyệt giáo chủ sa sầm nét mặt, xẵng giọng: -Ni Na! Con nên vì gia gia mà nghĩ kỹ đi. Nếu sư huynh giết ta là đúng sở nguyện của ta đó. Ta chỉ sợ y không chịu giết ta để ta phải đau khổ suốt đời mà thôi. Sao con không suy nghiệm tâm tình ta lúc này mà coi? Nếu y giết ta, con không được đem dạ thù hằn y. Nếu con không nghe lời ta tức là một đứa nghịch tử bất hiếu đó!

Lão nói câu này bằng một giọng rất nghiêm khắc. Phan Tịnh cũng không khỏi cảm động. Ni Na vừa khóc vừa nói bằng một giọng rất bi ai: -Gia gia ơi! Gia gia biến đổi thành một người khác rồi? Gia gia chết thì số phận con đây sẽ ra sao?

Thất Tuyệt giáo chủ nhìn Ni Na chòng chọc. Trong mắt lão lộ vẻ thương yêu lẫn cả hối hận. Lão biết rằng mình đã giáo dục Ni Na một cách lạ thường. Lão lấy làm xấu hổ.

Bây giờ lão đã biết tính, nhưng còn để lại trong người Ni Na những mối họa khó lòng rửa sạch được.

Thất Tuyệt giáo chủ ngón ngang trăm mối, lão buồn rầu khẽ đáp: -Ni Na! Ta không biến đổi chi hết! Ta chỉ phục hồi như buổi thiếu thời mà thôi.

Rồi lão tự như chìm đắm vào trong những ý nghĩ miên man. Cặp mắt hết nhìn trời lại ngó đất rồi ngó Ni Na: -Người liệu có thể giúp ta được không?

Phan Tịnh sững sốt bên lên hỏi lại: -Làm sao mà ta chiếu cố được y?

Chàng biết rằng Thất Tuyệt giáo chủ muốn chất lên người chàng một gánh nặng. Nhưng chàng thấy vẻ mặt lão vô cùng đau đớn, nên không nỡ cự tuyệt, phải đáp cho xuôi chuyện: -Ta hiểu rồi! Khi nào nàng cần ta giúp đỡ việc gì, ta sẽ chiếu cố cho.

Tuy chàng chỉ đáp một câu lơ mờ mà Thất Tuyệt giáo chủ đã lấy làm hoan hỉ lắm, cảm động nói: -Phan Tịnh! Ta chỉ cần được người nói một câu như thế là đủ yên tâm rồi!

Lão quay sang bảo Ni Na: -Ni Na! Con nên biết rằng những hành vi của ta từ trước đến giờ đều là tội lỗi hết. Từ nay con cứ trông Phan sư huynh này làm gương. Phan sư huynh của con đây là một người quang minh lỗi lạc. Bây giờ chúng ta đi thôi.

Nói xong Thất Tuyệt giáo chủ liền đi ra ngoài. Lão bị trọng thương, chân bước loạn choạng. Phan Tịnh lại nâng đỡ cho lão đi.

Thất Tuyệt giáo chủ cùng Phan Tịnh và Ni Na đến cỗ xe ngựa đã chờ sẵn đó.

Thất Tuyệt giáo chủ nhìn cỗ xe nở một nụ cười thâm nói: -Chiếc xe này vừa rồi chở tử thi thì bây giờ nó lại chở tù nhân.

Phan Tịnh nghiêm giọng đáp: -Nếu người thành thực hối hận thì chiếc xe này đâu phải là tù xa!

Thất Tuyệt giáo chủ biết mình lỡ lời, không nói gì nữa, bước lên xe ngồi.

Phan Tịnh sợ xảy chuyện như Bắc Mang thần bà, chàng trông nom cẩn thận lại dặn kỹ Ni Na rồi mới khởi hành.

Dọc đường, bọn Thất Tuyệt giáo cũng biết rằng giáo chủ của chúng hiện ở trong xe, nhưng có Phan Tịnh ngồi đó nên chúng không dám động thủ.

Xe đi rất mau, quá trưa hôm sau đã đến khe Lạc Hiền, Phan Tịnh dừng xe lại, người đầu tiên ra đón chàng là La Hạo. Nàng lớn tiếng gọi: -Tịnh ca! Tịnh ca đã về đấy ư? Tiểu muội nghe nói chuyện đi vừa rồi Tịnh ca gặp rất nhiều nguy hiểm lắm phải không?

Phan Tịnh cười đáp: -Có kinh hãi nhưng không nguy hiểm. Đáng tiếc...

Chàng nhớ tới thầy trò Bắc Mang thần bà vì chàng mà mất mạng liền ngừng lời.

Giữa lúc ấy, Cái Vương Tử cũng chạy ra la lên: -Lão diệt tài! Người đã về đấy ư? May quá! Giờ Ngọ hôm nay mới tiếp được tin chúa phái Huyết Kỳ khai đàn tự phong làm võ lâm nguyên hầu, giáo chủ đang đợi người về để thương lượng đó!

Phan Tịnh lúc đầu kinh ngạc nhưng rồi chàng cười ha hả nói: -Chúa phái Huyết Kỳ dám công nhiên khai chiến với võ lâm thiên hạ thì ghê thật!

Cái Vương Tử nghiêm nét mặt nói: -Lão diệt tài! Đây là một việc nghiêm trọng người cười gì? Ta nghĩ rằng nếu không mười phần nắm chắc cả mười thì muội đã chẳng dám điếu võ giương oai. Người chớ coi thường muội mà có ngày nguy đấy.

Phan Tịnh chuyển động cặp mắt hỏi: -Mụ hện đến bao giờ và gặp nhau ở nơi nào?

-Còn được mười ngày nữa mới đến kỳ hẹn, còn địa điểm thì ở khu Tiếp Thiên Đình gì đấy thuộc núi Thái Sơn, chắc nơi đó phải cao ngất trời.

-Chà! Lên núi Thái Sơn nhìn xuống quả thấy thiên hạ là nhỏ. Mụ này có dụng ý khá điên cuồng.

Phan Tịnh nhảy xuống xe nhìn La Hạo khê nói: -Hạo muội! mau vào mời giáo chủ ra và nói rằng có một việc phiền lão gia phải thân hành ra mới được.

La Hạo không hiểu chuyện gì đưa mắt nhìn Phan Tịnh. Phan Tịnh lại giục: -Hạo muội đi mời giáo chủ ra ngay rồi một lát sẽ hiểu!

La Hạo trở gót đi vào.

La Hạo đi rồi, Phan Tịnh mới sực nhớ đến một vấn đề nghiêm trọng là mình xếp đặt cách nào để Thất Tuyệt giáo chủ cùng gia gia mình hội diện.

Chàng hiểu gia gia mình là người cực kỳ nóng nảy, biết đâu ông vừa thấy mặt Thất Tuyệt giáo chủ chẳng lập tức hạ lệnh giết lão. Chàng bần khoản nghĩ cách cứu mạng cho Thất Tuyệt giáo chủ vì lão đã thành tâm hối cải đến nỗi hy sinh tất cả cuộc đời của lão nữa. Chàng đưa mắt nhìn Cái Vương Tử với tất cả tấm lòng lo lắng.

Cái Vương Tử là tay lão luyện, vỗ vai chàng hỏi ngay: -Tĩnh diệt! Ta xem dường như Tĩnh diệt có tâm sự gì thì phải?

Phan Tịnh gật đầu đáp: -Chu thúc thúc! Tiểu diệt có một việc cực kỳ nan giải, chưa biết làm thế nào cho ổn đấy!

Cái Vương Tử nở nụ cười thần bí nói: -Người không nói ra ta cũng biết rồi! Ta tưởng việc tốt lành này chẳng có khó gì giải quyết cả.

Phan Tịnh biết lão hiểu lắm, vội nói: -Chu thúc thúc! Chu thúc thúc nghĩ đi đâu rồi đấy!

Cái Vương Tử cười ha hả đáp: -Bọn trẻ tuổi các người có khổ nào chẳng qua vì tình chứ còn gì nữa?

-Thúc thúc hiểu lắm rồi! Việc này tiểu diệt nói ra e rằng thúc thúc khó lòng tin được.

-Việc gì mà thần bí gớm thế? Lão hóa tử này đi khắp thiên hạ, từng trải phong sương thế sự mà lão diệt bảo ta hiểu lắm ư? Người thử nói ta nghe xem nào.

Phan Tịnh động tâm nói -Tiểu diệt xin nói cho thúc thúc hay để nhờ thúc thúc giúp đỡ tiểu diệt giải quyết việc rắc rối này mới xong.

-Dĩ nhiên ta phải giúp người, việc gì còn phải đoán trước rào sau? Nhưng người phải nói cho ta biết việc đó chứ.

-Tiểu diệt muốn cứu mạng cho một người.

Cái Vương Tử cười ha hả ngắt lời: -Cái đó mà còn bảo là chuyện phiến nào ư? Người giữ chức Thiên Đình sứ giả của Thiên Giáo, hơn nữa bản lãnh cao siêu đến thế thì việc cứu mạng người, người còn có chi là khó? Thôi được rồi! Người định cứu mạng ai?

Phan Tịnh chau mày đáp: -Chu thúc thúc đừng tưởng chuyện đùa. Nếu là một người thường thì tiểu diệt mới tự mình cứu được. Nhưng người này tiểu diệt muốn giết y đã chẳng dễ dàng gì, mà cứu y thì lại khó khăn hơn nữa.

Rồi chàng hạ giọng nói tiếp: -Tiểu diệt muốn cứu y nhưng e rằng gia gia không chịu!

Cái Vương Tử đăm đăm nhìn Phan Tịnh hỏi: -Người định cứu ai?

Phan Tịnh liếc mắt nhìn chiếc xe ngựa đáp: -Thất Tuyệt giáo chủ!

Cái Vương Tử lùi lại hai bước, vẻ mặt trở nên nghiêm trọng xua tay hỏi: -Thất Tuyệt giáo chủ ư? Phan Tịnh! Người điên rồi hay sao? Người đã bao nhiêu lần quyết định giết y, bây giờ sao đột nhiên lại muốn cứu y? Không được đâu! Lão hóa tử này không muốn nghe nữa vì ta không giúp người được việc đó! Nay người đã bắt được y đem về đây, ta tưởng đến giáo chủ cũng không thể không giết y được.

-Chính thế! Đến Vân Sơn tứ tử gia gia tiểu diệt còn chẳng chịu buông tha, huống chi là Thất Tuyệt giáo chủ.

Nói đến đây, bỗng từ trong xe có tiếng giáo chủ vọng ra: -Phan Tịnh! Ta cảm ơn người vô cùng. Người bắt tất phải can thiệp cho ta nữa.

Cái Vương Tử kinh ngạc hỏi: -Lão diệt! Y đến đây rồi thật ư?

-Phải rồi! Chu thúc thúc hãy nghe tiểu diệt nói đã. Không phải tiểu diệt bắt y về mà chính y hối hận tội lỗi trước kia, chỉ muốn được thấy mặt sư huynh một lần cuối cùng rồi đầu chết cũng không oán hận gì nữa. Thúc thúc thử nghĩ coi lời khẩn cầu của y như vậy liệu thúc thúc có bỏ đi được không?

Cái Vương Tử vẻ mặt cực kỳ trầm trọng, ngẫm nghĩ hồi lâu rồi đi về phía xe ngựa, khẽ cất tiếng hỏi: -Lý giáo chủ! Người đã quyết tâm chưa? Người không nghĩ đến hậu quả ra sao?

Thất Tuyệt giáo chủ ngồi trong xe đáp vọng ra: -Có phải Chu huynh Cái Vương Tử đó không? Phan Tịnh đã nói rõ tâm ý của tiểu đệ với Chu huynh rồi, tiểu đệ chẳng còn gì để nói nữa.

-Lý Tiên! Ta tin người rồi, nhưng ta hỏi người một câu...

-Chu huynh cứ nói ra!

Cái Vương Tử vẻ mặt nghiêm trang nói: -Đại phạm đã là người trong võ lâm thì đều coi cái chết chẳng vào đâu, nhưng cái nhục thì khó lòng chịu nổi, người ở trước mặt giáo chủ Phan Khôn, người sẽ bị y làm nhục, người có chịu đựng được không?

-Sư huynh đã bắt tội tiểu đệ thế nào thì tiểu đệ cũng chẳng dám không tuân.

Cái Vương Tử đột nhiên cười ha hả. Vẻ mặt lão đang nghiêm đổi thành cương quyết. Lão mở xe đỡ Thất Tuyệt giáo chủ, khẽ nói: -Lý huynh! Lý huynh thật không hổ là một trang nam tử, lão hóa tử này thật hết sức ngưỡng mộ. Lý huynh hãy chịu khuất tất và ẩn nấu một chút. Đợi lát nữa lão hóa tử sẽ đến nơi Lý huynh ra mặt.

Cái Vương Tử nói xong đưa Thất Tuyệt giáo chủ cùng Ni Na ẩn vào sau một tảng đá lớn khá xa. Lão quay về bảo Phan Tịnh: -Lão diệt! Người đừng nói vội là Thất Tuyệt giáo chủ đã đến đây. Chờ gia gia người ra rồi chúng ta sẽ tìm cách đưa y vào cạm bẫy thì mới hy vọng cứu mạng cho Thất Tuyệt giáo chủ.

-Việc này tiểu đệ hoàn toàn trông cậy vào tài lực của Chu thúc thúc.

Cái Vương Tử cười ha hả đáp: -Lão diệt! Người đừng thổi ta lên nữa.

Lát sau La Hạo chạy như bay tới nơi nói: -Xin các vị chuẩn bị nghênh tiếp giáo chủ, người đã ra đó. Có điều xem ra người không được vui vẻ. Người nói có việc gì sao không đem vào khe Lạc Hiên.

La Hạo đảo mắt nhìn hai người tựa hồ như để hỏi Phan Tịnh là sắp giở trò gì.

Giữa lúc ấy Nhân Kiệt cùng Địa Quân hộ vệ Thiên Hiệp ra khỏi khe Lạc Hiên.

Phan Tịnh vừa trông thấy lật đật chạy lại bái kiến.

Thiên Hiệp chăm chú nhìn chàng một lúc rồi lên tiếng hỏi: -Tịnh nhi hãy đứng lên, có việc gì nói mau đi? Những người bản giáo đang luyện công vì người mà phải đình trệ lại rồi đó.

Cái Vương Tử vội bước tới trước mặt Thiên Hiệp xá dài nói: -Thưa giáo chủ! Phan Tịnh vừa nói với thuộc hạ một việc rất khó giải quyết.

-Việc gì?

Cái Vương Tử đồng dạng đáp: -Bản giáo đã mệnh danh là Thiên giáo, vậy phải hành động thuận lòng trời hợp lòng người, tuy trang nghiêm mà bác ái. Đối với kẻ địch không bắt ai phải oan uổng và cũng không buông tha những kẻ nghịch đạo trời. Vậy bản giáo đối với người đã đổi mặt sửa lòng, cải hối lỗi lầm, để thành người trung hậu thì nên xử trí thế nào? Điều này chưa được quy định rõ ràng.

Thiên Hiệp đảo mắt nhìn Cái Vương Tử trầm giọng hỏi: -Chu huynh! Việc đó có chi mà khó xử. Gặp trường hợp có người hối cải lỗi lầm, bản giáo tuy nghiêm khắc, nhưng quyết không giết người đã biết ăn năn.

Cái Vương Tử đột nhiên cười ha hả hỏi lại: -Giáo chủ quả nhiên là bậc Thánh Minh thông tuệ, nhưng nếu người đó thuộc vào hạng tội ác ngập trời thì sao?

Thiên Hiệp không ngờ lão hỏi câu này, nhưng ông không cần phải nghĩ lâu xem lời Cái Vương Tử có ngụ ý gì, buột miệng đáp ngay: -Bất luận là tội ác đến đâu nhưng đã hối cải nhất luật phóng xá.

Cái Vương Tử vui mừng ra mặt, đưa mắt nhìn Phan Tịnh rồi hỏi lại: -Lời nói của giáo chủ có nhất quyết thế chẳng?

Thiên Hiệp rất đỗi ngạc nhiên. Ông nghĩ không hiểu tại sao Cái Vương Tử lại hỏi vặn câu này. Nhưng cũng mỉm cười đáp: - Chẳng lẽ bản giáo chủ còn nói giỡn hay sao?

Phan Tịnh vội quỳ mọp xuống thưa: -Bản sứ giả vì thấy một người đã biết hối cải lỗi lầm mà đã tha chết cho y.

Thiên Hiệp có ý không bằng lòng xẵng giọng đáp: - Phan Tịnh! Người có điều gì sao không nói thẳng mà cứ quanh co mãi?

Phan Tịnh phủ phục đáp: -Hài nhi bất đắc dĩ mà phải như vậy. Nếu không được lời gia gia trước, tất gia gia sẽ giết y!

-Ai? Người bảo y vào đây ra mắt ta.

Thiên Hiệp nét mặt hơi biến đổi dường như ông đã bực mình. Phan Tịnh đưa mắt nhìn Cái Vương Tử, Cái Vương Tử chỉ máy môi, nhưng Phan Tịnh không nghe rõ lão nói gì. Lão quay lại đưa mắt nhìn Nhân Kiệt cùng Địa Quân.

Hai lão này lộ vẻ nghi ngờ không hiểu, Phan Tịnh biết ngay Cái Vương Tử muốn kêu gọi sự giúp đỡ của Địa Quân cùng Nhân Kiệt, trong lòng chàng không khỏi hoang mang. Chàng khẽ đáp lời Thiên Hiệp: - Vâng!

Rồi chàng đứng lên đi về phía Thất Tuyệt giáo chủ cùng Ni Na ẩn thân. Thất Tuyệt giáo chủ hỏi ngay: - Sư huynh ta đã ra rồi phải không?

Phan Tịnh gật đầu. Ni Na vẫn xao xuyến trong lòng hỏi ngay: - Y sẽ xử trí với gia gia ta ra sao?

Thất Tuyệt giáo chủ vội gạt đi: -Ni Na! Người không được vặn hỏi nữa. Ta chết là phải lắm. Dù sư huynh muốn Lý mỗ này chết thì đó cũng là điều sở nguyện của ta. Nhưng lại chỉ sợ y...

Lão chưa dứt lời thì tấm thân cao lớn đã đứng dậy. Lão thấy Thiên Hiệp, Địa Quân, Nhân Kiệt, Cái Vương Tử, cùng La Hạo đang trở mắt nhìn về phía mình.

La Hạo nhin không được buột miệng la hoảng: - úi chà! Thất Tuyệt giáo chủ!

Sắc mặt mọi người đều khấn trương cùng cực.

Về mặt Thiên Hiệp đột nhiên biến cải, trông rất khó coi. Ông trợn mắt nghiêm khắc nhìn Cái Vương Tử rồi tăng hắng một tiếng.

Cái Vương Tử nghiêm trang chạy đến trước mặt Thiên Hiệp xá dài nói: -Lời tuyên bố của giáo chủ xem nặng bằng non.

Cái Vương Tử suyết nửa làm cho Thiên Hiệp nổi lòi đình. Thiên Hiệp xua tay lớn tiếng hỏi: -Chu huynh! Chu huynh đã làm hộ giáo trưởng lão trong bản giáo sao còn hồ đồ như vậy? Lý Tiến là một tên dâm tặc, phản sư môn. Sau khi ở kinh đô không còn chỗ dung thân hấn mới đi đầu Thất Tuyệt giáo, khi làm đến chức giáo chủ thì lòng dạ lại càng thêm phần độc ác. Hấn lại đưa bọn Thất Tuyệt giáo vào đây. Đối với kẻ mặt người dạ thú như hấn đâu có thể dung tha một cách dễ dàng được.

Cái Vương Tử thoát nghe mặt mũi đã hổ thẹn nóng bừng, nhưng rồi lão trấn tĩnh lại, đồng dặc đáp: -Giáo chủ đã ra lệnh lẽ nào thuộc hạ dám chẳng tuân theo. Nhưng giáo chủ vừa truyền rằng nếu ai đã hối cải sẽ được đặc ân phóng xá không cứu xét đến nữa, không thể thì mất hết ý nghĩa của Thiên giáo.

Thiên Hiệp tức quá hét lên âm âm: -Người im miệng ngay! Bất luận là ai cũng có thể bỏ đi không xét, riêng một mình hấn thì không được.

Cái Vương tử đã quyết chí nên chẳng sợ hãi, lão lớn tiếng hỏi: - Thế ra giáo chủ cũng nuốt lời ư?

Địa Quân và Nhân Kiệt đứng bên không dám nói gì. Thiên Hiệp trừng mắt giận dữ nhìn Cái Vương Tử. Thốt nhiên mặt ông lộ vẻ kỳ dị, giọng nói ôn hòa lại đôi phần, ông hỏi: - Chu huynh! Ta biết rằng từ trước đến giờ Chu huynh ghét kẻ ác như kẻ thù, mà sao bữa nay Chu huynh lại khác hẳn thường tình?

Câu hỏi này khiến cho Cái Vương Tử cơ hồ cứng họng. Lão biết rằng tiếng ác của Thất Tuyệt giáo chủ đã đầy rẫy khắp nơi, thật là một tên tội lỗi ngập trời, không thể tha thứ được. Hơn nữa lão đã thành một kẻ cường địch của cả võ lâm. Vậy thì việc biện hộ cho lão cũng khó lòng mở miệng.

Cái Vương Tử ngẫm nghĩ một lúc rồi mỉm cười hỏi lại: -Giáo chủ! Thuộc hạ biết rằng giáo chủ nói sao làm vậy mà sao bữa nay giáo chủ lại không đếm xỉa đến lời hứa.

Câu hỏi sắc bén này khiến cho Thiên Hiệp lửa giận bốc lên. Ông lớn tiếng: -Chu huynh! Sao Chu huynh không nói với ta từ trước là tên nghiệt chủng này?

Cái Vương Tử cũng không vừa, đồng dặc đáp: - Giáo chủ chỉ truyền rằng: bất luận là ai đã biết hối cải đều được đặc ân bỏ đi không xét, tuyệt nhiên không nói đến có người nào ngoại lệ đó.

Hai người tranh biện đến đỏ mặt tía tai, chưa ai chịu ai thua ai thì Địa Quân liền đứng ra giàn xếp nói: -Giáo chủ cùng Chu huynh, theo ý đệ thì Lý Tiến nguyên là một vị giáo chủ, bất luận y là người thiện hay người ác nhưng bản lĩnh y lừng lẫy vô lâm mà đã biết hối cải, tự nguyện quy đầu, không sợ một hình phạt nào, như vậy cũng là việc hân hữu. Vậy hai vị hãy bình tĩnh lại để mà xử trí mới khỏi lỡ việc lớn sau này.

Câu nói của Địa Quân thật là hợp tình hợp lý.

Thiên Hiệp buông tiếng thở dài trợn mắt nhìn Cái Vương Tử rồi quay sang hỏi Địa Quân: - Theo ý Thượng Quan huynh thì nên thế nào?

Địa Quân Thượng Quan Từ ngẫm nghĩ một lát rồi trình trọng đáp: - Thiên giáo mới phục hồi, phép tắc chưa nghiêm định rõ rệt. Theo ngụ ý thì bản giáo đã lấy điều thuận ý trời, hợp lòng người làm tiêu chuẩn thì cũng nên tỏ lượng khoan hồng, còn nên chăng là tùy ở nơi giáo chủ định đoạt!

Sắc mặt Thiên Hiệp đã hơi dịu lại, ông hỏi Nhân Kiệt: -La huynh tính sao?

Nhân Kiệt La Siêu cười đáp: - Thất Tuyệt giáo chủ đã chịu nhẫn nhục về đầu hàng Thiên giáo ta như vậy. Thiên giáo đã có đủ uy lực để hiệu triệu khắp thiên hạ. Người này tuy tội ác không thể tha thứ, nhưng vận khí y hãy còn may mắn về đầu bản giáo. Vinh dự mà nói thì không nên giết.

Thiên Hiệp thấy mọi người không ai tán thành ý kiến của mình, đột nhiên ông ngửa mặt lên trời miệng lầm bầm hỏi: - Sư phụ! Đệ tử có thể tha hãn được không?

Bầu không khí trở nên nghiêm trọng. Thiên Hiệp lặng lẽ nhìn lên không trung không nói gì nữa.

Bấy giờ Phan Tịnh mới dẫn Thất Tuyệt giáo chủ cùng Ni Na từ từ tiến lại. Cái Vương Tử vội đưa mắt nhìn chàng ra hiệu bảo hãy dừng lại. Phan Tịnh trong lòng cực kỳ khẩn trương. Chàng dừng bước lại không dám tiến lên, quay lại bảo hai người: -Hai người hãy đứng dậy tạm chờ quyết định của lão giáo chủ đã!

Thiên Hiệp không biết nghĩ sao đột nhiên sa nước mắt, người ông run bắn lên rồi lớn tiếng gọi: - Gã tội nghiệp kia hãy vào đây.

Địa Quân, Nhân Kiệt, Cái Vương Tử thấy vẻ mặt Thiên Hiệp cực kỳ phần nộ, đều sợ hãi vô cùng.

51. Chúa Cờ Máu Tự Phong Nguyên Hậu

Phan Tịnh còn đứng đằng xa nghe tiếng Thiên Hiệp gầm thét thì sợ sệt quay lại nhìn Thất Tuyệt giáo chủ.

Thất Tuyệt giáo chủ lại tỏ vẻ ung dung cười bảo chàng: -Phan Tịnh! Không sao hết! Ta được thấy mặt sư huynh là mãn nguyện lắm rồi!

Ni Na sợ quá, sắc mặt lợt lạt. Thất Tuyệt giáo chủ cầm tay nàng dắt đi: -Ni Na! Con đã là người từng trải bao nhiêu cuộc chiến đấu, y nói: đừng sợ hãi gì cả. Nhất là lúc lâm sự quyết không lùi bước. Nhất là bữa nay con phải ghi nhớ rằng bất luận việc gì xảy đến với ta cấm con không được phản kháng.

Ni Na nước mắt đầm đìa, ảo não gật đầu. Thất Tuyệt giáo chủ cố nhịn đau vì thương thế. Lão ngang nhiên đi tới trước Thiên Hiệp. Phan Tịnh cùng Ni Na theo sau lão. Vẻ mặt người nào cũng nghiêm trọng, trống ngực đánh thình thình.

Thất Tuyệt giáo chủ quả nhiên không mất vẻ oai phong của người giáo chủ, lúc lâm nguy vẫn chẳng sờn lòng, trên vẻ mặt phẳng phất một nụ cười.

Phan Tịnh nhìn đằng sau thì thấy chân lão tuy bước lão đảo vì bị trọng thương, nhưng nửa người trên vẫn đứng đặc dung dung. Nếu không nhìn kỹ thì không biết là lão bị trọng thương.

Thất Tuyệt giáo chủ đi đến trước Thiên Hiệp thì cặp mắt sáng rực lên, trên môi nở một nụ cười. Đột nhiên hai hàng nước mắt tuôn rơi, lão khẽ cất tiếng gọi: -Sư huynh!

Rồi lão nhảy phốc vào chân Thiên Hiệp, lớn tiếng hỏi: -Sư huynh! Tiểu đệ còn được thấy mặt sư huynh là trong lòng mãn nguyện lắm rồi!

Thiên Hiệp ban đầu lộ vẻ ngạc nhiên đứng thộn mặt ra không nói gì rồi toàn thân ông run lên vì tức giận, thét to: -Quân nghiệt súc kia! Ai là sư huynh mi?

Ông vung chưởng lên, luồng kinh phong đẩy Thất Tuyệt giáo chủ Lý Tiến ra ngoài mấy trượng. Lão lăn ra mấy vòng, mồ hôi trán nhỏ giọt. Ni Na kinh hãi la hoảng: -Gia gia!

Rồi nàng nhảy xô về phía Thất Tuyệt giáo chủ, ngờ đâu Thất Tuyệt giáo chủ trăn người đi đứng dậy, trông tựa hồ lão bình yên vô sự. Nhưng Phan Tịnh nhìn rõ hai chân lão run lẩy bẩy đứng không vững thì biết ngay là lão cố gượng làm ra vẻ bình tĩnh đấy thôi.

Thất Tuyệt giáo chủ vẫn tươi cười nói: - Sư huynh! Tiểu đệ biết mình tội lỗi ngập đầu, sư huynh muốn trừng phạt dạy dỗ cách nào, tiểu đệ cũng một mực tuân theo.

Ni Na ôm chặt lấy Thất Tuyệt giáo chủ để ngăn trở cha không cho tiến về phía Thiên Hiệp, Thất Tuyệt giáo chủ trợn mắt lên nhìn, đẩy nàng ra rồi vẫn lão đảo về phía Thiên Hiệp, đồng dặc nói: - Sư huynh! Tiểu đệ chết là đáng lắm vì đã biết tội mình rồi.

Thiên Hiệp cảm hận mặt đỏ bừng lên, cặp chân giả nện xuống đất thành thịch.

Thốt nhiên ông cười rộ nói: -Lý Tiến! Mi biết điều nhận tội lỗi trước mặt ta là ta sẽ tha mi hay sao? Mi nói đúng đó. Mi chết là đáng lắm, bây giờ ta muốn giết mi đây!

Ông khoa chân bước về phía trước, vung chưởng đánh mạnh ra đến “sầm” một tiếng.

Ni Na kêu thét lên: - Không được! Giáo chủ không được giết gia gia tiểu nữ.

Thất Tuyệt giáo chủ rên lên một tiếng. Người lão bị văng ra xa hơn trượng. Miệng lão học máu tươi ra. Lão cất giọng cực kỳ thâm trầm nói lớn: -Sư huynh! Sư huynh giết tiểu đệ không dám oán trách. Nhưng trước khi chết, tiểu đệ xin sư huynh dặt lên gập sư phụ một lần cuối cùng được không?

Phan Tịnh đứng bên không nhin được nữa la lên: -Gia gia! ở Triệu gia tập y đã bị con nuôi chúa phái Cờ Máu đánh cho một chưởng thương thế rất nặng. Bây giờ y có lòng hối cải, sao gia gia không mở cho y một con đường sống?

- Im lặng! Người không được nói leo vào đây.

Thiên Hiệp tiến về phía Thất Tuyệt giáo chủ. Cặp giò bằng cây đập xuống thành thành, nét mặt xám xanh.

Phan Tịnh, Địa Quân, Nhân Kiệt, Cái Vương Tử và Ni Na thấy mặt Thiên giáo chủ sát khí đằng đằng, ai nấy đều kinh hãi vô cùng.

Ni Na run lên tiến lại đứng bên Thất Tuyệt giáo chủ. Cặp mắt nàng chiếu ra những tia sáng hung dữ như muốn giết ngay Thiên Hiệp Phan Khôn.

Thất Tuyệt giáo chủ quỳ dưới đất, miệng rướm máu ra, nhưng vẻ mặt vẫn bình tĩnh và mắt chiếu ra những tia sáng khấn cầu. Lão quát Ni Na: -Ni Na! Lui ra! Con không nghe lời ta đấy ư?

Ni Na run bần bật, miễn cưỡng đứng sang một bên, nhưng nét hung dữ chưa tiêu tan.

Thiên Hiệp đến bên Thất Tuyệt giáo chủ Lý Tiến, quắc mắt nhìn hồi lâu rồi cảm hận hỏi: -Lý Tiến! Mi đã biết tội chưa?

Thất Tuyệt giáo chủ cặp mắt bình thản nhìn Thiên Hiệp đáp: -Đành là tội tiểu đệ đáng muôn thác. Đệ chỉ xin huynh trưởng cho gập mặt ân sư một lần cuối cùng nữa mà thôi.

-Cái mặt mi mà còn đòi gặp sư phụ thì đã chẳng có những hành động tàn ác đến thế. Mi tưởng vào bái yết sư phụ và sẽ được sư phụ nhìn mặt mi nữa hay sao?

Thất Tuyệt giáo chủ nước mắt đầm đìa nói: -Dù thế nào mặc lòng tiểu đệ cũng xin sư huynh cho được thấy mặt người một lần cuối cùng.

-Thôi mi đừng nghĩ vẩn vơ nữa! Chuẩn bị để nhận lấy cuộc báo ứng cho xong đi.

Thất Tuyệt giáo chủ nhìn chăm chăm Thiên Hiệp rồi buông tiếng thở dài nói: -Sư huynh! Tội lỗi của đệ thật là đáng chết và được chết dưới bàn tay sư huynh đã là may mắn lắm rồi. Xin sư huynh hạ thủ đi. Tiểu đệ nhắm mắt chịu chết đây.

Thiên Hiệp toàn thân cũng run lên bần bật. Ông từ từ giơ tay lên toan đập xuống.

Địa Quân, Nhân Kiệt, Cái Vương Tử, ba người đồng la lên: -Giáo chủ! Vì danh dự của bản giáo, thuộc hạ xin giáo chủ suy nghĩ cho kỹ đã.

Thiên Hiệp buông tay xuống quay lại quát lên: -Các ngươi đừng có nhiều lời! Bản giáo chủ đã quyết định việc gì thì không tranh cãi nữa.

Địa Quân, Nhân Kiệt, Cái Vương Tử nhìn nhau bàng hoàng. Thiên Hiệp lại nói tiếp: -Kẻ nào còn ngăn trở ta thì ta sẽ nhường chức Thiên giáo chủ cho mà làm.

Ba người đành im tiếng không dám nói nữa. Thiên Hiệp lại bảo Thất Tuyệt giáo chủ: -Lý Tiến! Đây là tự mi rước họa vào thân, chớ trách ai nữa nhé!

-Tiểu đệ tuyệt không dám trách oán sư huynh.

Thiên Hiệp lại từ từ giơ tay lên. Từ lòng bàn tay ông phát ra một luồng chân lực chậm chạp đánh xuống tựa hồ như để xử lăng trì tội nhân bất chết một cách lâu lã, thảm khốc.

Mọi người đều nao nao trong dạ. Thất Tuyệt giáo chủ trán toát mồ hôi. Trong miệng máu tươi chảy ra càng nhiều nhưng vẫn không một lời than thở.

Ni Na cặp mắt tưởng chừng như sắp lồi hẳn ra ngoài. Nàng muốn xông vào cứu cha thì đột nhiên Thiên Hiệp buông tay xuống quát hỏi: -Sư đệ! Ngươi thật tình muốn hỏi cái ư?

Ông không nhớ đến mình mang chân gỗ, cứ phục xuống bên Thất Tuyệt giáo chủ ôm chặt lấy lão. Trong tiếng khóc pha lẫn tiếp cười ông nói: -Sư đệ! Ngươi đã thật tình hỏi cái thì được. Sư huynh chỉ chờ có vậy không biết bao lâu rồi!

Cảnh tượng đột ngột vô cùng cảm động này khiến cho mọi người đều sững sốt.

Thất Tuyệt giáo chủ giương mắt nhìn Thiên Hiệp lớn tiếng la gọi: -Sư huynh!

Rồi lão không nói thêm được nữa. Miệng phun luôn ra mấy cục máu tươi. Địa Quân thấy vậy xoay mình chạy xuống khe Lạc Hiền.

Cái Vương Tử liếc mắt nhìn Phan Tịnh, trở về phía trước nói: -Lão diệt! Ngươi đi ra ngoài để canh chừng cho giáo chủ. Chúng ta cũng đi thôi!

Nhân Kiệt, Cái Vương Tử dẫn La Hạo, Ni Na nhảy xuống khe Lạc Hiền.

Trên sườn núi chỉ còn lại Thiên Hiệp và Thất Tuyệt giáo chủ, hai người vẫn ôm nhau kể lể những chuyện sau khi tương biệt.

Một lát, Địa Quân đem thuốc trị thương đến. Thất Tuyệt giáo chủ uống rồi tinh thần trở dậy. Lão đỡ Thiên Hiệp ngồi lên rồi hai người tiếp tục câu chuyện hàn huyên, tình đậm thắm kể sao cho xiết! Hồi lâu Phan Tịnh chạy lại hỏi: -Xin gia gia cùng sư thúc về thôi, đêm đã khuya rồi.

Hai người trông nhau mỉm cười dặt tay đứng dậy.

Thất Tuyệt giáo chủ bỗng nhìn Phan Tịnh nói: -Phan Tịnh! Ta cho ngươi cái này.

Phan Tịnh cười đáp: -Sư thúc đã ban thưởng, tiểu đệ xin bái lĩnh.

Thất Tuyệt giáo chủ cười nói: -Bây giờ đã là người cùng nhà, người bắt tất phải khách sáo. Nhưng vật đó hiện không ở bên mình ta. Người đi mà tìm và cũng phải một phen vất vả mới lấy được. Có điều với công lực của người, thì chỉ tới nơi là thành công.

Phan Tịnh hỏi: -Cái đó là vật gì?

-Chuyện này nói ra dài lắm, khi ta chưa đến Hồi Cương có giao kết với một người đàn bà. Võ công nàng đã đến chỗ độc đáo, chưởng lực có thể hóa giải được mọi thứ kịch độc và có thể hại người không cần lộ diện. Ta phục nàng sát đất. Nhưng tính nàng cô độc, hành tung vô định. Nàng thường một mình ở những nơi mả hoang mờ vắng. Hai người chúng ta như gần nhau mà cũng như xa nhau. Nàng cho ta một ngọn đèn rất quý và dặn ta rằng nàng vẫn ở trong một khu mồ mả tại núi Tây Lĩnh. Cứ thấy ánh đèn nhấp nhúa là nàng biết ngay và sẽ tới nơi. Sau ta bị sư môn đuổi đi không còn chỗ dung thân nên phải một mình qua đất Hồi Cương.

Phan Tịnh lại hỏi: - Người đàn bà kia võ công đã kỳ diệu đến thế, vậy bà ta là ai? Sư thúc cho tiểu đệ diệt cái gì?

Thất Tuyệt giáo chủ đáp: -Người hãy nghe ta nói hết đã. Việc này xảy ra đã từ mấy chục năm trước, có tìm được nàng hay không cũng chưa biết đâu mà nói trước. Nhưng sau khi ta gia nhập Thất Tuyệt giáo chủ ở Hồi Cương rồi thì được tin nàng ở Kinh đô cũng tổ chức một phái cực kỳ bí mật gọi là Thần nữ tôn.

-Ừa! Thần nữ tôn ư? Có phải phái này toàn kỹ nữ không?

- Chính thị! Thần nữ tôn chia nhau ra bố trí trong các kỹ viện nhưng ít khi hiện lộ tông tích. Bọn Thần nữ tôn luyện tập võ công theo cuốn âm thư.

Phan Tịnh đôi mắt sáng rực lên hỏi: -Âm thư! Có đúng là âm thư không!

-Phải rồi! Võ học phái Thất Tuyệt giáo cũng có ghi rõ là âm thư. Và theo chỗ ta biết, muốn hóa giải Huyết Diễm Công thì cần phải có võ công theo cuốn âm thư ấy mới thành tựu.

Phan Tịnh gật đầu nói: - Sư thúc! Quả đúng như vậy, Chúa phái Cờ máu cũng đang cố công tìm cho được quyển âm thư phải không? Nếu cuốn âm thư lọt vào tay họ thì mối họa cho võ lâm không phải là nhỏ. Có điều hiện giờ bọn người Huyết Diễm Công chưa một ai đánh bại được tiểu đệ!

Thất Tuyệt giáo chủ nhìn Phan Tịnh một cách soi mói rồi nói: -Phan Tịnh! Người chớ vội lấy thể làm tự mãn!

-Sư thúc! Tiểu đệ cũng nghĩ vậy!

Thất Tuyệt giáo chủ lấy trong bọc ra một hạt châu sắc xanh tròn như trái cân to bằng quả trứng đưa cho Phan Tịnh rồi bảo: -Đây là hạt minh châu mà mấy năm trước nàng đã tặng cho ta. Trong hạt châu này có một sợi tim rất đặc biệt, hề trông vào là cháy liền và chẳng cần phải có không khí mới cháy được, lại không lo bị gió thổi tắt được.

Thất Tuyệt giáo chủ ngẫm nghĩ giây lát rồi nói tiếp: -Người tìm được nàng rồi thì phải hỏi lấy cuốn âm thư. Người chỉ cần nàng truyền thụ cho mấy môn hóa giải các chất độc là đủ.

-Tiểu đệ nhớ rồi. Nhưng bà ta tên là gì?

- Tên nàng là Trần Thường Tú. Cái tên nghe cũng tục, nhưng người đúng như danh hiệu, bao nhiêu tú khí chung đúc nên. Mấy chục năm rồi không hiểu bà ta còn xinh đẹp hay đã thành bà già móm miệng rồi?

Thất Tuyệt giáo chủ bật cười. Lão dắt Thiên Hiệp nhảy xuống khe Lạc Hiên.

Trong mấy ngày, dưới khe Lạc Hiên bầu không khí cực kỳ vui vẻ. Nhưng từ giáo chủ trở xuống ai nấy đều lo nghĩ đến vụ Chúa phái Cờ Máu gởi thiệp mời các khách võ lâm phó hội.

Phái Thiên giáo mới phục hưng, muốn cho giáo đàn hồi nổi thanh thế không thể phái một tên sứ giả đi thay được. Đây là một cơ hội rất tốt để thu phục nhân tâm. Nhưng chuyện đi này tất xảy ra cuộc huyết chiến kinh hồn động phách. Phái Thiên Giáo tất nhiên không thể chịu để Chúa phái Lá Cờ Máu ngang nhiên tự xưng là Võ Lâm nguyên hậu được. Vì vậy mà việc đối xử rất khó. Nếu đi thì phái Thiên Giáo, ai là người

có thể chống lại Huyết Diệm Chưởng? Nhiệm vụ này tất lại đổ trên vai Phan Tịnh gánh vác mới xong. Vì ngoài Phan Tịnh ra không ai có đủ tư cách.

Phan Tịnh đã đứng vào cương vị lãnh trách nhiệm đi phủ nhận danh hiệu “Vô lâm nguyên hậu” tất phải lên đường ngay. May được Tha Hương Vô Danh Khách đến vừa đúng lúc.

Phan Tịnh mừng rỡ vô cùng, chàng vừa thấy Vô Danh Khách đã hớn hỏ nói ngay: -Sư huynh! Sư huynh quả là một người rất thủ tín.

Tha Hương Vô Danh Khách cười ha hả nói: -Sư đệ xếp đặt cho ta vào địa vị nào?

Phan Tịnh dẫn Vô Danh khách vào yết kiến Thiên Hiệp. Phái Thiên giáo từ trên xuống dưới chẳng ai là không hoan nghênh Vô Danh Khách và đặt lão vào địa vị Hộ giáo lão phái Thiên Giáo.

Ngay hôm ấy lão cùng Phan Tịnh được chỉ định đến Thái Sơn dự hội. Hai người cùng trở kinh công, chạy nhanh như bay tới Tây Lĩnh chưa đầy hai ngày đã tới nơi.

Hôm ấy chính là ngày chúa phái Lá Cờ Máu tự phong mình lên chức Vô Lâm Nguyên Hậu.

Phan Tịnh cùng Tha Hương Vô Danh Khách đến chân núi Thái Sơn vào khoảng cuối giờ Thìn sang đầu giờ Tỵ. Dưới chân núi cũng có một đoàn người vô lâm lên núi xem dự lễ.

Tha Hương Vô Danh Khách thìn Phan Tịnh nói: - Sư đệ! Hôm nay vào hội kiến chúa phái Lá Cờ Máu người sẽ làm chủ, còn ta chỉ đóng vai tùy tùng không nói câu gì.

Phan Tịnh nhìn Vô Danh Khách nói: -ở nhà riêng thì chúng ta là sư huynh, sư đệ nhưng đối với việc công, sư huynh giữ địa vị Hộ giáo trưởng thì sư huynh phải cáng đáng cho mới được, vậy sư huynh làm chủ là hơn.

Vô Danh Khách cười đáp: -Sư đệ! Sư đệ đã có danh hiệu là Lôi Thần phò mã làm chấn động giang hồ, nhưng kinh nghiệm chưa đủ. Vậy sư đệ cứ làm chủ đồng thời để luyện cho việc đời cũng là một việc hay cho tương lai vậy.

Phan Tịnh nghe Vô Danh Khách nói vậy đành gật đầu đáp: - Nếu tiểu đệ có chỗ nào vụng về thì sư huynh nhắc nhở cho nhé.

- Dĩ nhiên là thế! Nhưng ta tin rằng sư đệ xử trí còn lẹ hơn ta.

Phan Tịnh cười nói: -Nếu có cơ hội tiểu đệ sẽ “đòi nợ” chúa phái Lá Cờ Máu.

Tha Hương Vô Danh Khách cũng cười nói: -Cái đó là tùy sư đệ. Ta chỉ nhắc sư đệ trước là bản lĩnh sư đệ chưa bằng mù ấy đâu, đừng có ham chiến, chạy đi là hơn.

Phan Tịnh cười hỏi: -Sư huynh sợ tiểu đệ không chạy thoát được ư?

-Ta nghĩ rằng nếu chúa phái Lá Cờ Máu không có chỗ nào hơn người thì chắc mù chưa phát thiệp đi mời vô lâm đến để tự phong mình làm Vô Lâm Thánh Mẫu. Đối với cái danh hiệu này chẳng sớm thì muộn, lúc nào mù phô trương chả được. Vả lại mù cũng tự biết là chuyện phô trương này tất gặp người phản đối. ấy là chưa kể đến sau cuộc phô trương còn nhiều sự tranh chấp. Nếu mù không có võ công tuyệt thì tội gì mù chuốc lấy những sự phiền nào vào mình.

Phan Tịnh gật đầu nói: -Chắc mù tự coi mình là thiên hạ vô địch.

Tha Hương Vô Danh Khách chau mày nói: -Lại còn một điều này đáng đề phòng hơn nữa, là sở dĩ mù phát thiệp mời các nhân vật vô lâm ngoài mục đích tôn mù lên ngôi nguyên hậu, mù còn có ý giăng một mẻ lưới tóm hết các tay cao thủ khắp thiên hạ đến tham dự hôm nay.

Phan Tịnh ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: -Phải đó! Nếu mù có ý thâm độc như vậy, thì ta phải hạ thủ trước là hơn, tức là giết hết những tên chó săn để chặt chân tay mù. Chúng ta đại náo một trận trời long đất lở trên núi Thái Sơn rồi sẽ tùy cơ ứng biến.

Hai người bàn định rồi đi thẳng lên núi, mới đến lưng chừng hai người bỗng thấy Lá Cờ Máu rộng ba thước dài một trượng cắm trên cửa ải. Lại có một tấm biển đề trước cửa ải trên đề bốn chữ “Ai đến xin ghi tên vào”.

Tha Hương Vô Danh Khách cười nói: - Ta là vô danh thì không biết ghi gì vào được?

Phan Tịnh cũng cười nói: -Đã vô danh thì thôi, ghi cái gì để lại nữa.

Hai người đến trước cửa ải bỗng thấy trên một phiến vách đá có bao nhiêu người ghi tên khắc chữ vào, chữ lớn chữ nhỏ đủ cỡ. Phan Tịnh chú ý nhìn xem thì thấy các nhân vật tám môn phái lớn trong võ lâm đều có hết.. Cả Thất Tuyệt giáo, Cửu Hoa Sơn, U-U động cũng đều có phái người đến dự.

Phan Tịnh cười lạt nói: -Đúng là tập hợp các phần tử tinh anh khắp thiên hạ.

Tha Hương Vô Danh Khách mỉm cười nói: -Chưa thấy có Thiên Hải Song Tiên mà toàn là những hạng hậu bối tầm thường.

Hai người đứng trước vách đá xem xét hồi lâu. Những người đến sau cũng vận chân lực vào ngón tay để khắc tên, chỉ có hai người chưa làm cử động gì.

Bất thành linh ở phía sau vách núi có tiếng nói vọng ra: - Các vị bằng hữu! Các vị có lòng đến đây xin ghi tên cho.

Phan Tịnh đưa mắt nhìn vách núi hỏi: -Ông bạn! Nếu chúng ta không ghi danh thì sao?

- Vậy thì nhất định ngươi là hạng vô danh!

-Sao ngươi biết?

-Vì ngươi không đủ sức lấy ngón tay ghi tên vào vách đá được.

Phan Tịnh cười lạt nói: -Đã vậy thì ngươi hãy coi đây! Vừa dứt lời chàng vung tay phóng ra chiêu “Lôi ấn vô tình”. Bỗng nghe tiếng sấm ầm ầm khê nổ lên. Đá vụn rớt xuống rào rào. Trên vách núi lưu lại một vết bàn tay ở chính giữa những tên người khác.

Chàng cười ha hả hỏi: - Thế nào! Ông bạn đã trông rõ chưa?

Trên đỉnh vách đá liền có người mặc võ phục xuất hiện cúi đầu nhìn xuống ra chiều tức giận nói: - Ông bạn! Đường như ông bạn không muốn sống nữa, tên bạn là gì?

Phan Tịnh lại cười rộ đáp: -Ngươi đúng là kẻ có mắt không trông. Đại danh ta là thế mà ngươi còn không biết, còn phải nói mãi.

Người đứng bên vách núi tức giận nói: - Gã điên khùng này ở đâu đến? Sao dám buông lời bắt nhả.

Phan Tịnh lại càng cười lớn hơn nói: -Ngươi không biết đại danh ta, mà ta chưa lột da ngươi đã là phúc đức lắm rồi đấy!

Chàng quay lại bảo Vô Danh Khách: -Chúng ta nên đi thôi! Hai người nghênh ngang tiến vào cửa ải.

Con đường vào cửa ải này dài đến mấy trượng, hai người chưa đi hết, phía trong đã có bốn người đứng chờ ở đó. Bốn người này nhìn Phan Tịnh cùng Vô Danh Khách cười lạt nói: -Người nào chưa lưu danh thì không được tham dự đại hội lễ phong hiệu chúa phái Cờ Máu.

Phan Tịnh trợn mắt ngạo nghễ hỏi: - Các ngươi nói giỡn đấy chứ? Ai dám cản trở ta?

Bốn gã kia cười đáp: -Nhị vị bằng hữu! Chúa phái Cờ Máu không hoan nghinh vị nào không chịu ghi danh. Các vị đã muốn bá kiến thì nên trở ra nêu đại danh lại rồi hãy vào. Không thể không được, miễn thứ cho bọn tại hạ ngăn trở không để cho các vị lên núi dự lễ.

Phan Tịnh quay lại nói với Vô Danh Khách: -Sư huynh! Xem chừng không động thủ không xong rồi đâu.

Tha Hương Vô Danh Khách chỉ cười mà không đáp.

Phan Tịnh đi về phía bốn gã. Bốn gã tức giận quát lên: - Nếu các vị không dừng lại thì đừng trách chúng ta vô lễ!

Phan Tịnh vẫy tay một cái. Tha Hương Vô Danh khách tiến lên một bước, rồi hai người sóng vai nghiêm nhiên đi vào, tựa hồ như không nhìn thấy bốn gã kia!

Bốn gã tức giận quát lớn: -Những tên lớn mật này ở đâu đến thế?

Đồng thời chúng phóng chưởng đánh tới, chưởng lực bốn gã này đều khá cao. Cả bốn gã hợp lực đánh ra lại càng ghê gớm. Nếu không phải là tay y cao thủ bậc nhất võ lâm thì e rằng không chống nổi với những chưởng lực mãnh liệt này.

Phan Tịnh cười thầm lắc đầu: -Đúng là những tên chẳng hiểu trời cao đất dày là gì.

Chàng vung một chưởng lên phóng chiêu ra nghênh địch.

Bỗng thấy bốn tên đồng thời la hoảng ngã lăn xuống đất.

Phan Tịnh cùng Tha Hương Vô Danh Khách vẫn dửng dưng đi lên, xem như chẳng có gì xảy ra cả.

Phan Tịnh không ngờ trước khi gặp Chúa phái Cờ Máu đã gặp chuyện lôi thôi ở lưng chừng sườn núi Thái Sơn.

Chàng ra đòn nhẹ, bốn gã tuy ngã quay xuống đất nhưng chưa gã nào bị thương.

Chúng lồm cồm bò dậy quát hỏi: -Các người là ai?

Phan Tịnh cùng Tha Hương Vô Danh Khách vẫn nín lặng không trả lời.

Bỗng thấy trên đỉnh núi một người đầu tóc bạc phơ chạy xuống như bay. Phan Tịnh cùng Tha Hương Vô Danh Khách gật đầu nghi thầm: -Khinh công người này thật là tuyệt diệu.

Người mới đến vừa nhìn thấy vết bàn tay lưu lại trên vách đá liền biến sắc.

52. Trên Non Thái Huỳnh Muội Trùng Phùng

Bốn gã nghe nói kinh hãi biến sắc, lập tức đổi giọng cung kính thi lễ nói: - Lôi Thần phò mã! Xin tha thứ cho bọn tiểu nhân ngu muội. Bọn tiểu nhân xin nghênh tiếp đại giá.

Phan Tịnh thấy bọn chúng ra vẻ hèn hạ thì nghĩ bụng: “Bọn thuộc hạ chúa phái Cờ Máu toàn là hạng người đê tiện thế này thì làm lên đại sự thế nào được?” Rồi chàng hắng giọng một tiếng chứ không nói gì.

Lão già đầu râu tóc bạc chưa hết tức giận quát lên: -Các người mau tránh ra.

Lão vung tay phất một cái. Chưởng phong hất bốn gã ra xa ngoài một trượng, lăn lộn mấy vòng trên mặt đất. Xong lão cười nói: -Mấy tên khốn kiếp đó không biết đại giá. Xin đại giá lượng thứ.

Phan Tịnh thủng thẳng đáp: - Nơi đây bắt tất chúng ta phải thủ lễ thái quá.

Lão đầu bạc lại nhìn Tha Hương Vô Danh Khách hỏi: -Xin hỏi vị này...

Phan Tịnh không chờ lão nói hết đã ngắt lời: -Vị này là sư huynh tại hạ. Vì y không có tên tuổi gì nên không lưu danh.

Lão đầu bạc cặp mắt sáng quắc bật lên tiếng “ủa” kinh ngạc. Rồi đưa mắt nhìn Vô Danh Khách từ đầu đến gót chân. Lão thấy y hình thù bé nhỏ gầy nhom thì ra vẻ không tin hỏi lại: - Tiểu lão kém bề lịch duyệt, chưa được biết vị vô danh huynh này hay hoạt động ở địa phương nào?

Tha Hương Vô Danh Khách cười đáp: - Lão phu thường ở chốn tha hương, nên ít người biết tới.

Lão đầu bạc không hỏi nữa, nhưng nét mặt hơi lộ vẻ không bằng lòng. Lão xòe tay ra nói: -Xin mời hai vị đi lên.

Lúc lão xòe tay ra, Tha Hương Vô Danh Khách cảm thấy một luồng chưởng phong sắc bén như lưỡi dao quét tới thì không khỏi tức giận, liền lạnh lùng đáp: - Các hạ bắt tất phải khách sáo.

Đồng thời một luồng “Cương khí vô hình” phóng ra đầu ngón tay trở bật nhẹ một cái. Một luồng chỉ phong điểm tới khiến cho lão đầu bạc phải rút tay về bên sắc nói: - Hai vị quý khách giá lâm. Chúa phái Cờ Máu hoan nghênh vô cùng!

Nói xong lão lật đật đi lên đỉnh núi.

Giữa lúc ấy phía sau đột nhiên có người hỏi: - Lão chó chết kia sao mà ngu ngốc thế? Đến Đông Hải Kim Ngao Tẩu mà không biết thì còn len lỏi vào chốn giang hồ thế nào được.

Phan Tịnh cùng Tha Hương Vô Danh Khách giật mình quay đầu nhìn lại thì thấy hai người đàn bà che mặt đang ung dung đi tới. Phan Tịnh cùng Vô Danh Khách dừng bước để chờ. Hai người đàn bà kia đi lướt qua bên cạnh rồi thẳng đường lên núi không thèm để mắt nhìn đến hai người.

Phan Tịnh thấy thái độ kiêu ngạo của họ, chàng không nhịn được toan xông lên trước để hỏi xem họ là ai và sao lại biết Tha Hương Vô Danh Khách, nhưng Tha Hương Vô Danh Khách khẽ bảo chàng: - Sư đệ! Để cho họ đi thôi! Khi lên đến Tiếp Thiên Bình còn gặp nhau nữa, can chi phải hấp tấp? Họ đã biết ta thì hẳn cũng là tay áo đắc.

Phan Tịnh nghe nói vậy mới thôi.

Hai người vừa đi vừa cười nói, thẳng một mạch lên tới Tiếp Thiên Bình không bị ai ngăn trở.

Không ngờ lúc gần tới Tiếp Thiên Bình thì hai người đàn bà che mặt đã đứng chỗ ở đó. Một người cười hỏi: - Lôi Thần phò mã! Phò mã làm Thiên Đình sứ giả phái Thiên giáo, vậy đã chuẩn bị tôn thờ Chúa phái Cờ Máu làm Vô Lâm thánh mẫu?

Phan Tịnh cùng Vô Danh Khách dừng bước đưa mắt nhìn hai người đàn bà. Vì họ che mặt nên không biết họ hỏi câu này với thái độ thế nào? Phan Tịnh sững sờ hỏi lại: - Cao tính phương danh hai vị là chi? Đã gặp hai anh em tôi ở đâu?

-Phan Tịnh! Người đến Vô Danh cảnh từ hồi nào mà kêu Vô Danh Khách bằng sư huynh?

Hai người nghĩ bụng họ đã biết cả Vô Danh cảnh thì quả là tay không vừa, nhưng nghĩ mãi vẫn không ra họ là ai? Hai người còn đang ngẫm nghĩ thì một người đàn bà nói: - Thử thử! Y chưa trả lời bọn ta thì ta đừng hỏi sang vấn đề khác.

Phan Tịnh cười mát đáp: - Tất nhiên hai vị là những nhân vật nổi danh trong vô lâm. Các vị thử nghĩ xem ta có nên suy tôn chúa phái Cờ máu lên ngôi Nguyên Hậu không?

-Đó là việc riêng của người, chúng ta biết thế nào được?

Phan Tịnh cười lật nói: - Hai vị đã biết rõ đó là việc riêng của ta thì còn hỏi làm chi? Vả lại ý định chúng ta thế nào chắc hai vị đã biết rõ rồi.

Một người đàn bà đột nhiên nói bằng một giọng lạnh như băng: - Phan Tịnh! Bữa nay ai ai cũng ngưỡng vọng người cả. Mong rằng người đừng đi vào con đường khác. Nếu người ngang nhiên thừa nhận chúa phái Cờ máu thì bảo rõ cho người hay: Liệu mà giữ lấy cái đầu.

Dứt lời hai người trở gót băng băng đi lên Tiếp Thiên Bình.

Phan Tịnh cùng Vô Danh Khách ngạc nhiên hồi lâu rồi Vô Danh khách tựa như cười mà không phải cười, lão nói: - Đây là hai con cọp không biết ở đâu tới?

Phan Tịnh quay lại tủm tỉm cười nói: - Sư huynh! Nghe giọng lưỡi thì họ là kẻ đối đầu với chúa phái Cờ máu. Chúng ta lo gì không có bạn. Vả lại họ đã biết Đông Hải Kim Ngao Tẩu, lại biết cả Vô Danh cảnh, vậy họ là ai? Chắc sư huynh có thể đoán là hạng người nào rồi?

-Ta nghĩ mãi không ra, vì ta chẳng kết bạn với những người đàn bà nào như họ.

Phan Tịnh nghĩ mãi không ra, nói: -Ta chẳng cần nghĩ đến họ vội. Hãy lên Tiếp Thiên Bình xem sao đã.

Hai người nhảy vọt lên. Trên Tiếp Thiên Bình mây mờ lãng vãng, cao ngất trời xanh thật không hổ với cái tên Tiếp Thiên Bình này, rộng chừng trăm trượng vuông. Trên đó đã có đến mấy trăm đồng đạo vô lâm từ trước. Chính giữa Tiếp Thiên Bình có dựng một cái đài cao ba thước. Trên đài đặt ba chiếc ghế da cọp.

Phan Tịnh cùng Vô Danh Khách lên Tiếp Thiên Bình rồi đưa mắt nhìn mọi người một lượt. Trong mấy trăm người võ lâm này có cả Quỷ Vương và các trưởng lão phái Thất Tuyệt giáo.

Phan Tịnh cười lật khế bảo Vô Danh khách: -Trên Tiếp Thiên Bình đủ mặt anh hùng. Bữa nay không xảy việc gì thì chẳng nói làm chi. Nếu phải động thủ thì e rằng khó lòng thắng lợi được.

Tha Hương Vô Danh khách liếc mắt nhìn mọi người trong trường rồi reo lên: - Sư đệ! Chúng ta chưa bàn đến lai lịch những người trong phái Cờ máu, cứ xem chỗ lưu danh trên vách đá cũng đủ biết đại khái những người trên Tiếp Thiên Bình đều không phải hạng tầm thường. Tình thật mà nói nếu xảy ra cuộc xung đột chúng ta chưa chắc đã thoát thân được dễ dàng đâu.

Phan Tịnh trầm ngâm một lát rồi nói: -Dù sao mặc lòng bức thư phủ nhận của bản giáo cũng nhất định phải đưa đến chúa phái Cờ máu rồi muốn đến đâu thì đến.

- Như vậy thì thế nào cũng có chuyện rắc rối rồi.

-Nhưng đó là một việc vụn vặt bất đắc dĩ, thật ra đệ còn muốn đòi nợ Chúa phái Cờ máu.

- Thế thì lại càng lôi thôi lắm.

Tha Hương Vô Danh Khách cùng Phan Tịnh bàn chuyện với nhau. Những người nhận biết chàng đều lắng tai nghe trộm và đưa mắt nhìn chàng. Đồng thời họ cũng nhìn Vô Danh Khách bằng con mắt tọc mạch.

Giữa lúc ấy trên con đường mé bên đi lên Tiếp Thiên Bình có một đoàn mấy chục người đứng tuổi mặc võ trang đi lên. Hàng đầu là ba lão già áo tía, thân thể khôi vĩ.

Những người này lên đài rồi chia nhau ra bố trí ở mặt trước tựa hồ để bao vây Tiếp Thiên Bình.

Phan Tịnh cười lật hỏi: -Sư huynh! Chúa phái Cờ máu bố trí thế này là có ý gì?

Tha Hương Vô Danh khách chưa kịp trả lời thì lại thấy trên nẻo đường này có mấy người thiếu nữ mặc áo đỏ đi lên. Mỗi cô hai tay bưng một cái lò hương đồng to bằng miện bát, chia nhau ra đứng bốn mặt bình đài. Về mặt cô nào cũng ra chiều nghiêm trọng. Thỉnh thoảng các cô lại liếc mắt quan sát những tân khách trên bình đài.

Phan Tịnh sực nhớ ra điều chi, chàng lẩm bẩm: “Không chừng phái Cờ máu đặt căn cứ nơi đây cũng nên?” Rồi chàng đem ý nghĩ của mình hỏi lại Vô Danh Khách. Vô Danh khách cười đáp: -Ta nhất định không phải chúng ở gần Tiếp Thiên Bình, nhưng cũng chỉ quanh quẩn trong vùng Thái Sơn này.

Phan Tịnh nói: -Sư huynh! Sao chúng ta không nhân cơ hội chúa phái Cờ máu chưa đến để đi quanh xem các ngã đường lên Tiếp Thiên Bình? Có thể nhân thể mà mình khám phá được căn cứ địa của bọn chúng cũng chưa biết chừng.

Tha Hương Vô Danh khách gật đầu tán đồng ngay.

Hai người liền đi vào nẻo đường mà hai bọn người vừa đến thì thấy trên đường này có ba đại hán võ phục đứng đó, tựa hồ như thể canh gác.

Phan Tịnh cùng Tha Hương Vô Danh khách ung dung đi tới.

Ba gã đại hán mặc võ phục thấy hai người có ý muốn đi vào con đường này liền ra ngăn cản nói: -Xin hai vị dừng bước.

Phan Tịnh đưa mắt lườm bọn chúng rồi nói: - Chúng ta đi tản bộ chứ có gì đâu.

Một gã đại hán nói: -Bọn tại hạ vâng lệnh chủ nhân ở đây ngăn cản không cho người ngoài được đi vào đường này.

Phan Tịnh trừng mắt hỏi: -Sao? Núi Thái Sơn là một thắng cảnh nổi tiếng khắp thiên hạ. Đã lên Thái Sơn mà không được đi du ngoạn thì lên làm gì?

Ba đại hán hiển nhiên chưa nhận biết Phan Tịnh. Chúng nghe chàng nói vậy thì đều sững sốt.

Lát sau một gã lộ vẻ tức giận hỏi: - Ồ! Người thật không biết điều. Người đến đây để chầu Thánh mẫu hay đến để du ngoạn.

Phan Tịnh trợn mắt lên nói: - Người liệu mà từ từ lỗ miệng. Ta được chủ nhân các người đưa thiệp mời lên đây. Chẳng lẽ những ai đã lên Tiếp Thiên Bình rồi không được đi đâu nữa? Có lý nào thế được?

Vô Danh Khách thấy Phan Tịnh muốn xung đột cùng bọn này liền khẽ bảo chàng: - Sư đệ! Các người cãi nhau làm chi? Chúng mình muốn đi cứ việc đi, còn sợ ai ngăn trở?

Phan Tịnh quắc mắt nhìn đại hán rồi tiếp tục tiến bước đi về phía trước. Tha Hương Vô Danh Khách đi theo sau chàng.

Ba gã đại hán thấy vậy tức quá quát hỏi: - Đứng lại! Chẳng lẽ các người dám trái ý Vô lâm Thánh Mẫu chăng?

Phan Tịnh cười rộ nói: -ý chỉ à! Ý có phải là hoàng hậu đâu mà ban ra ý chỉ.

Chàng sa sầm nét mặt nói tiếp: - Các người khôn hồn thì đừng ngăn trở. Nếu không nghe lời ta thì sau này hối không kịp.

Chàng lại cùng Tha Hương Vô Danh khách khoa chân tiến bước, không đếm xỉa gì đến ba gã nữa. Đột nhiên một luồng chưởng phong đánh ập tới sau lưng. Phan Tịnh cười lạt một tiếng. Chàng không thèm quay đầu lại chỉ xoay tay phóng chưởng ra đỡ.

Sầm một tiếng dữ dội! Phía sau có tiếng la hoảng rồi tiếp đến tiếng thét lạnh lạnh.

Chàng đứng không nhúc nhích, vẻ mặt tức giận nhìn gã nói: - Hừ! Đứng sau lưng để đánh lén, có phải chẳng là cách tiếp khách của bọn người? Phan Tịnh này không lưu tình thì e rằng người đã xuống châu Diêm Vương rồi!

Phan Tịnh tự báo danh hiệu, gã đại hán thộn mặt ra ấp úng hỏi: - Các hạ là Lôi Thần phò mã Phan Tịnh ư?

- Hừ!

Ba gã đại hán sắc mặt biến đổi. Cả gã bị thương cũng đứng phắt dậy, mặt chúng lợt lợt rồi đổi sang xanh lè, toàn thân run lên bần bật.

Phan Tịnh cùng Tha Hương Vô Danh khách không hiểu tại sao thì đột nhiên một gã gào lên như người điên: - Chúng ta có biết đâu chính là Lôi Thần phò mã.

Bọn chúng đưa mắt nhìn bốn phía đường như để tìm ai. Vẻ mặt mỗi lúc một thêm khiếp sợ vô cùng.

Phan Tịnh không nhịn được cất tiếng hỏi: -Ồ! Sao các người lại tỏ vẻ khiếp nhược đến thế?

Ba gã thộn mặt ra nhìn Phan Tịnh môi mấp máy muốn nói lại thôi.

Phan Tịnh lấy làm lạ, bỗng thấy lão già đầu bạc đang từ dưới chân núi lao người chạy lên rất mau. Mặt lão nhăn nhoe cười hỏi: - Ồ! Lại hai vị đây ư? Có chuyện gì thế?

Phan Tịnh cười đáp: - Chẳng có chuyện chi cả. Anh em ta muốn đi du ngoạn không ngờ gặp ba vị này ngăn trở bảo là quý chủ nhân có lệnh không cho bất cứ một ai qua nẻo đường này. Chuyện đó có thật không?

Lão đầu bạc cười ha hả đáp: -Đâu lại có chuyện đó!

Phan Tịnh cùng Vô Danh khách đang ngẫm nghĩ thì lão tóc bạc đã lùi lại mấy bước, khẽ dơ tay một cái. Ba đại hán thét lên, tiếp theo là những tiếng “huych”. Ba gã ngã lăn ra miệng học máu tươi chết tức khắc.

Phan Tịnh không khỏi kinh hãi, chàng tức giận quát hỏi: -Ta còn không nỡ hại bọn chúng, sao lại giết người dễ dàng đến thế?

Lão đầu bạc cười đáp: -Ba tên này dám can rõ ngăn trở bước đường của quý khách. Tội chúng đáng chết.

Phan Tịnh vẫn hằm hằm nói: -Các hạ nói vậy thật tàn ác quá! Dù bọn họ có trái ý tại hạ thì cũng chỉ là một lỗi nhỏ, làm gì mà phải giết họ?

Lão đầu bạc cười mát ra vẻ tức mình nói: - Lôi Thần phò mã! Đó là việc nội bộ của chúng ta, phò mã bắt tất phải hỏi đến. Phò mã muốn tha chúng, nhưng chúng làm mất danh dự của chủ nhân là việc lớn, không thể không giết được.

Phan Tịnh cười lạt nói: -Người ta đồn chúa phái Cờ máu đối đãi với bọn thuộc hạ hết lòng nhân nghĩa té ra là thế này đây. Thật tai nghe không bằng mắt thấy. Sư huynh! Chúng ta đi thôi!

Hai người trở gót đi luôn, không thèm nhìn lão già bạc đầu ấy nữa.

Đường trên núi khúc khuỷu quanh co, mây mù bát ngát. Hai bên cỏ biếc hoa tươi.

Nhìn xuống phía dưới núi non trùng điệp. Thật là một nơi phong cảnh hùng vĩ.

Phan Tịnh trong lòng khoan khoái, miệng huyết sáo rồi quay lại nhìn Vô Danh khách lớn tiếng nói: -Sư huynh! Người ta nói lên núi Thái Sơn coi thiên hạ nhỏ quả đã không sai.

Tha Hương Vô Danh khách cười ha hả đáp: -Trước kia ta cũng thường lên đây du ngoạn mà chẳng hứng cảm chi hết. Sư đệ! Lúc nào rảnh rang ngươi theo ta đi du ngoạn Thiên Sơn, phong cảnh còn đẹp gấp mười thế này.

Rồi lão hạ thấp giọng xuống hỏi: - Sư đệ! Nhất định bữa nay chúa phái Cờ máu có âm mưu ngụy kế chi đây. Sư đệ có cảm giác gì không?

Phan Tịnh hỏi lại Vô Danh khách: -Sao sư huynh lại biết?

Vô Danh khách cười đáp: -Nếu là Khương lão nhân thì chỉ đánh hơi là biết ngay. Lão bạc đầu kia tại sao lại đánh chết ba đại hán đó? Hành động này há chẳng tự tố cáo âm mưu của chúng?

Phan Tịnh lắc đầu đáp: - Tiểu đệ lại không nghĩ thế.

Tha Hương Vô Danh Khách cười nói: - Ta tin rằng chúa phái Cờ máu quả có lệnh không cho người ngoài qua nẻo đường này. Nhưng từ lúc người lên núi rồi bọn chúng lại ra lệnh không cho ngăn trở chúng ta là cốt để chúng ta khỏi hoài nghi mà thôi. Dè dặt ba đại hán võ trang kia không nhận biết sư đệ mới xảy ra vụ này.

Phan Tịnh trầm ngâm một lát rồi gật đầu đáp: - Sư huynh nói có lý. Nhưng chúa phái Cờ máu làm gì được bọn ta?

-Sư đệ! Sư đệ không nên khinh thường đối phương.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, qua mấy khúc quanh đột nhiên thấy một người đàn bà tóc dài xoa xuống lưng hiện ra trước mắt hai người.

Người đàn bà này xoay lưng lại đứng yên ở phía trước.

Phan Tịnh hơi ngạc nhiên hỏi Vô Danh Khách: -Sư huynh! Phải chăng đã đến chỗ chúa phái Cờ máu nghỉ ngơi rồi!

Tha Hương Vô Danh khách không trả lời Phan Tịnh, chàng lại đưa mắt nhìn người đàn bà thì hình như là người quen thuộc. Lòng chàng nghĩ ngợi quanh co rồi đột nhiên reo lên. Tha Hương Vô Danh Khách thấy thần sắc Phan Tịnh biến đổi liền khê hỏi: - Sư đệ! Có chuyện chi vậy?

Phan Tịnh chưa trả lời ngay, chàng rảo bước đi về phía người đàn bà. Chàng còn cách chừng ba thước thì nghe người đàn bà trầm giọng nói: -Ngươi dừng lại đây. Quay về Tiếp Thiên Bình cho mau.

Phan Tịnh vừa nghe thanh âm liền lớn tiếng gọi - Muội muội!

Rồi tiến mau lại. Người đàn bà đột nhiên thở dài nói: - Đã bảo đừng tới gần sao lại không nghe?

Nàng từ từ quay lại. Bộ mặt trắng bóng xuất hiện trước mắt Phan Tịnh chính là cô em ruột mà chàng hằng đem thương ngày nhớ. Chàng không cầm lòng được nắm lấy tay nàng nói bằng một giọng rất khích động: - Muội muội ơi! Ta nhớ muội muội khổ sở biết chừng nào!

Phan Tịnh nhìn chăm chăm vào cô em, thấy vẻ mặt nàng thoáng lộ một nụ cười, nhưng trong khóe mắt lại lộ vẻ lo âu.

Phan Tịnh không hiểu vội hỏi: - Muội muội! Sao muội muội gặp ta mà không có vẻ vui mừng?

Chàng đã tưởng cô em sẽ lắc đầu lộ vẻ băn khoăn, ngờ đâu nàng lại tươi cười lớn tiếng đáp: - Ủa! Ca ca đây ư? Tiểu muội sung sướng quá rồi! Trên núi Thái Sơn này tiểu muội được gặp ca ca thì còn sung sướng nào bằng? Ca ca ơi! Ca ca đến đây thật vừa khéo quá! Tiểu muội nghe nói gia gia vừa thoát hiểm rồi, người mạnh giỏi đấy chứ?

-Ồ! Người vẫn như thường và hiện làm Thiên giáo giáo chủ. Muội muội ơi! Muội muội đừng ở dưới trướng chúa phái Cờ máu nữa. Theo ta đi về thôi.

Em gái Phan Tịnh là Phan Tiểu Hoàn cười mát nói: - Ca ca! Như thế không được. Chúa phái Cờ máu đối đãi với tiểu muội ơn nặng tày non. Có lý đâu tiểu muội quên ơn phụ nghĩa phản bội người ra đi? Ca ca! Nếu không có chúa phái Cờ máu thì tiểu muội đã chết ở Triệu gia tập rồi.

Phan Tịnh không tin hỏi lại: - Mụ đối với muội muội có ơn cứu mạng ư? Con người độc ác như mụ còn cứu ai nữa?

-Ca ca đừng nói vậy! Người đối đãi với ai cũng hết lòng nhân nghĩa.

Phan Tịnh cười rộ nói: -Đáng buồn cười cho kẻ nhân nghĩa mà giết người không từ một thủ đoạn nào. Vân Sơn Tứ Tử đã tiết lộ mụ là người nghĩa sĩ, bây giờ muội muội cũng bảo thế. Nếu ta không chính mắt trông thấy bọn thuộc hạ mụ giết người một cách dã man tàn nhẫn thì cũng bị bọn chúng lừa gạt rồi.

-Ca ca!...

Phan Tịnh nghiêm sắc mặt ngắt lời: -Muội muội! Về hay không là tùy ở nơi muội muội quyết định. Nhưng ta bảo cho muội muội hay. Nếu muội muội thuộc quyền sở hữu của chúa phái Cờ máu thì chúng ta sẽ trở nên Cừu địch, ai vì chủ nấy!

Phan Tiểu Hoàn lên giọng ai oán: - Ca ca ơi! Ca ca đừng nên nói thế.

Phan Tịnh lạnh lùng hỏi nàng: -Muội muội! Chuyến này chúa phái Cờ máu phát thiệp mời quần hùng thiên hạ, phải chăng có âm mưu gì đáng sợ không?

-Không có đâu! Đó là người lên ngôi Thánh Mẫu võ lâm, mời quần hùng đến để chứng kiến buổi lễ phong hậu. Và để sau này người lên giữ chính nghĩa võ lâm.

-Ha ha! Muội muội tin ư?

Phan Tiểu Hoàn ánh mắt kỳ dị quay nhìn bốn phía nói: -Ca ca! Còn điều chi nữa mà ngờ? Chúa phái Cờ máu là con Phụng Hoàng trong loài người lại bản lãnh siêu phàm thì có thừa tư cách để cầm chính nghĩa võ lâm.

Lúc này Tha Hương Vô Danh Khách đã đến gần.

Phan Tịnh trở Phan Tiểu Hoàn nói: -Sư huynh! Đây là muội muội của đệ và là...

Phan Tiểu Hoàn ngắt lời: - Chúa phái Cờ máu là nghĩa mẫu của tiểu muội.

Phan Tịnh trợn mắt nhìn nàng tức giận nói: - Muội muội! Ta không ngờ muội muội lại nhận mụ làm nghĩa mẫu. Vậy muội muội không muốn về thấy mặt gia gia nữa chẳng?

Phan Tiểu Hoàn cất giọng bi thương đáp: -Dĩ nhiên là tiểu muội phải được gặp gia gia.

- Nhưng muội muội đã nhận chúa phái Cờ máu làm nghĩa mẫu thì không còn vấn đề được gặp gia gia nữa! Ta cho muội muội hay rằng muội muội mau mau thoát ly khỏi tay mụ đi là hơn.

-Không... không được....

Phan Tiểu Hoàn cơ hồ sa lệ. Bỗng từ đằng xa vọng lại ba tiếng thanh la. Có người lớn tiếng hô: -Thánh Mẫu giá lâm Tiếp Thiên Bình. Mọi người phải tránh ra một bên.

Phan Tịnh trở gót nói: -Sư huynh! Chúng ta đi thôi.

Hai người toan cất bước về Tiếp Thiên Bình. Phan Tiểu Hoàn la gọi: - Ca ca! Khoan đã!

Phan Tịnh quay lại thấy Phan Tiểu Hoàn sắc mặt lợt lạt, môi mấp máy, nhưng nàng run lên cầm cập nói không ra tiếng.

Phan Tịnh thấy tình cảnh cô em trong lòng cảm động muốn quay trở lại để hỏi xem nàng làm sao. Đột nhiên mé bên cách ngoài mười trượng có tiếng người gọi: - Hoàn nhi! Thánh mẫu kêu cô về đó!

Phan Tiểu Hoàn kinh hãi lo buồn. Cập mắt nàng ứa lệ. Phan Tịnh thấy vậy liền hỏi: - Muội muội có chuyện chi vậy?

Tiếng người kia lại gọi tiếp: -Hoàn nhi! Không trở về mau bên Thánh Mẫu đi! Nếu còn chần chờ sẽ bị quở đấy!

Phan Tiểu Hoàn lau nước mắt lớn tiếng đáp: -Biết rồi!

Nàng dí đầu ngón chân xuống, lao người đi thật mau lẹ, Phan Tịnh rất lấy làm kinh dị nghĩ thầm: - Không ngờ muội muội ta đã luyện được thân pháp đến như vậy.

Tha Hương Vô Danh khách bước tới bên cạnh Phan Tịnh giục: -Chúng ta cũng đi thôi!

Phan Tịnh cùng Tha Hương Vô Danh khách lại quay về phía Tiếp Thiên Bình. Hai người đi được mấy trượng, chuyển qua một khúc quanh đường núi, chợt Tha Hương Vô Danh khách khẽ bảo Phan Tịnh: -Sư đệ! Cô em sư đệ bị họ quẫn thúc rồi. Ta xem việc phong hậu của chúa phái Cờ máu nhất quyết không phải dễ dàng!

Phan Tịnh cười lạt nói: - Dù mụ có âm mưu gì, tiểu đệ cũng quyết không sợ mụ.

- Sư đệ phải phòng bị trước là hơn. Đối với con người lòng dạ hiểm sâu như mụ, điều cần nhất là mình phải trầm tĩnh, chớ có vọng động. Nếu không cẩn thận thì sẽ mắc vào cạm bẫy họ. Công lực sư đệ tuy cao thâm, nhưng cũng khó lòng mà thoát ra được mưu sâu kế độc của họ.

Phan Tịnh gật đầu. Lúc này trong lòng chàng thật bối rối nóng nảy vì lo lắng cho cô em. Chàng chỉ mong sớm đưa bức thư phủ nhận cho chúa phái Cờ máu rồi sẽ tính.

Bốn bề im phăng phắc không một tiếng động. Mấy trăm người này không phân biệt địa vị cao thấp, nhất luật coi như nhau và ai nấy tự chọn lấy vị trí của mình mà đứng.

Phan Tịnh đảo cặp mắt sắc như dao nhìn quanh một lượt rồi đi về phía Quỷ vương Cừu Minh. Chàng đứng ngay cạnh hắn. Bên cạnh Cừu Minh, nằm tên trong bọn Cửu Ngục Diêm La còn sống sót vừa trông thấy Phan Tịnh đã trợn mắt nhìn chàng ra vẻ căm hờn.

Trong bọn này có một tên khẽ thích cho Quỷ Vương quay đầu nhìn lại. Phan Tịnh lập tức nhìn hắn cười nói: -Cửu Hoa Sơn chúa! Lâu nay tại hạ không được gặp.

Chàng đảo mắt nhìn quanh rồi phì một tiếng, nói tiếp: -Sơn chúa! Tại hạ thật không hiểu! Sao tôn giá không giữ nguyên địa vị sơn chúa chẳng hay hơn ư? Mình xưng hùng xưng bá trên một trái núi, chẳng cần luồn lụy ai, chẳng ai câu thúc được mình. Sao lại đi phụng thờ chúa phái Cờ máu? Thế là tôn giá bỏ ngôi cao không làm, lại đi xin làm tên chạy theo sau ngựa của chúa phái Cờ máu.

Quỷ vương Cừu Minh cười gằn hỏi: -Tiểu tử! Mi lại muốn sinh sự với bản sơn chúa chăng?

Phan Tịnh cười đáp: -Không phải thế đâu. Đó là tại hạ nói thật. Nếu tôn giá đi tùy tùng chúa phái Cờ máu thì Phan Tịnh này phải ghét cay ghét đắng coi như hạng dã man giúp kẻ hung tàn làm điều bạo ngược.

- Hừ!

- Tôn giá bắt tất phải “hâm hừ” làm chi, nếu không bằng lòng thì hãy tiếp một chưởng của tại hạ.

53. Gặp Thúy Nương, Phan Tịnh Bị Bắt

Quý vương Cừu Minh vẫn coi Phan Tịnh không vào đầu, vì lão không biết chàng từ khi uống Xích lô đan của Xích Lô Thần quân, công lực chàng so với trước đã khác xa. Lão còn không biết Vô Danh lão nhân cũng đã đem cả giáp tý công lực truyền sang cho chàng. Lão lún người xuống thủ thế đón chưởng của Phan Tịnh.

Phan Tịnh biết lão chưa hiểu công lực mình tiến đến mực nào liền quát to: -Tôn giá chớ có khinh thường mà uống mạng.

Lão toan buông tiếng cười chế nhạo nhưng tiếng cười chưa thoát ra khỏi cửa miệng thì đột nhiên sắc mặt lão vụt biến đổi. Sầm một tiếng! Quý Vương Cừu Minh chưa thi triển thân pháp mau lẹ như quý để né tránh thì người lão đã loạng choạng bị hất ra ngoài một trượng, người lão ngồi phệt xuống đất đánh huych một tiếng.

Đó là Phan Tịnh không có ý đả thương nên lão đứng dậy được ngay. Phan Tịnh cười hỏi: -Sơn chúa! Thế nào! Nếu Sơn chúa đi theo chúa phái Cờ máu thì Phan Tịnh này muốn giết Sơn chúa lúc nào cũng chẳng khó gì.

Quý Vương Cừu Minh cảm tức tràn hông, sắc mặt lão hết tái xanh lại chuyển sang lợt lạt.

Năm gã Cừu Ngục Diêm La tức giận trở mắt ra nhìn Phan Tịnh, hằm hằm toan nhảy xổ về phía chàng, thì bỗng ba hồi thanh la nổi lên. Có người lớn tiếng hô: “Thánh mẫu đã giá lâm!” Những người trong trường vỗ tay reo hò. Ai cũng quay đầu nhìn ra thì thấy tám cô gái mặc áo trắng khiêng một cỗ kiệu có đặt tượng thánh mẫu đang ung dung đi tới! Pho tượng này rất sơ sài vụng về, vừa trông đến đã biết ngay là tượng gỗ. Thánh mẫu xuất hiện cách này thật ra ngoài ý nghĩ mọi người. Ai nấy đều đứng thộn mặt ra một lúc, cả Phan Tịnh và Tha Hương Vô Danh khách cũng vậy. Nhưng chỉ trong giây lát, Phan Tịnh lửa giận bốc lên ngàn ngút mà tất cả mọi người có mặt tại trường cũng đều bực mình cho việc đem hình gỗ thay người là một hành vi khinh mạn đồng đạo không ra gì.

Pho tượng gỗ vừa xuất hiện, mấy chục tên thuộc hạ chúa phái Cờ máu vội tập trung lại đứng chung quanh tượng gỗ, vẻ mặt rất cung kính.

Phan Tịnh toan động thủ, thì trong trường có người cười rộ hỏi: - Ta tưởng Vô lâm Thánh mẫu là ai, té ra là một pho tượng gỗ vô tri vô giác. Lão hóa tử này ở Trường An bị gạt rồi. Họ làm cho mình đường xa ngàn dặm, diệu vợi sơn khê tới đây để xem họ làm trò hề! Được rồi! Hãy tiếp chưởng của ta đây!

Góc Đông Nam cũng có người la lớn: - Tượng gỗ kia! Mi làm hại ta từ Nam Cương đến đây, uống phí công trình, ta đã bị lừa thì ít ra ta cũng phải phá khuấy cho bỏ ghét.

Ngoài ra còn bao nhiêu người nhao nhao lên, mỗi người thóa mạ pho tượng gỗ một câu. Bầu không khí nhộn nhạo cả lên. Chỉ trong khoảnh khắc mà đã có đến mấy chục người lớn tiếng thóa mạ. Phan Tịnh đưa mắt nhìn Tha Hương Vô Danh khách để hỏi ý.

Tha Hương Vô Danh khách trang nghiêm đáp: -Sư đệ! Sư đệ phải đề phòng những người bên cạnh.

Phan Tịnh quay đầu nhìn lại thì ngoài bọn Quý Vương Cừu Minh, hai bên còn có mấy lão già, lão nào cũng tám chục tuổi là ít. Chàng không hiểu câu nói của Vô Danh Khách vừa rồi là có ý gì. Bỗng nghe mấy chục người vừa thóa mạ pho tượng gỗ đều hô lớn: - Đập tan pho tượng gỗ đã lừa gạt chúng ta!

Làn sóng người âm ầm xô tới. Đám người này nộ khí xung thiên phóng chưởng đánh vào tượng gỗ, chưởng phong như sóng cồn đổ ập tới.

Tám cô thiếu nữ áo trắng thét lên lanh lảnh: -Ai dám vô lễ với Thánh mẫu.

Mọi người vẫn hùng hổ la lớn: - Đánh! Đánh tan xác nó ra.

Những luồng chưởng phong tăng gia mãnh liệt. Bao nhiêu người đến Tiếp Thiên Bình há phải hạng tầm thường nên chưởng phong ập tới có thể nói là nghiêng trời lệch đất.

Trong bọn tám thiếu nữ áo trắng thì em gái Phan Tịnh là Phan Tiểu Hoàn cũng có mặt trong bọn.

Phan Tịnh nhìn thấy không khỏi lo cho sự an nguy của nàng. Đột nhiên mấy tiếng rú thê thảm vang lên. Trong bọn mấy chục người đánh vào tượng gỗ có mấy người bị hất tung lên cao đến ba trượng. Máu tươi đỏ lôm từ trên không trút xuống.

Phan Tịnh thất kinh thì lại thấy thêm mấy người nữa cũng bị hất tung lên, máu đổ xuống như mưa. Chàng kinh hãi vô cùng. Chú ý nhìn qua thì thấy tám thiếu nữ áo trắng vẫn đứng yên không hề cử động. Chàng tự hỏi: “Thế thì ai đã ra tay hạ thủ?” Những tiếng la rầm trời vẫn tiếp tục vang lên: -Giết! Phải phá tan cái tượng gỗ đó đi! Những tiếng rú thê thảm pha lẫn với tiếng ọe hộc máu cùng những tiếng huỳnh huých của thân người ngã lăn ra. Một lát sau trong trường trở lại yên tĩnh. Sắc mặt người nào cũng đều lộ vẻ khiếp sợ.

Bầu máu nóng Phan Tịnh sôi lên sùng sục. Mặt chàng bao phủ một luồng sát khí dày đặc, miệng không ngớt lẩm bẩm: “Thật là một thủ đoạn tàn ác!” Mấy lão già đứng bên, nhìn chàng chăm chăm.

Góc Tây Bắc, không biết là ai, thốt nhiên có tiếng hô to: “Thánh mẫu vạn tuế!” Rồi tiếp theo nhiều người đồng thanh hô lớn: “Thánh mẫu vạn tuế!” Phan Tịnh cảm tức cơ hồ vỡ phổi.

Giữa lúc ấy, ngay bên cạnh chàng có tiếng người hần học nói: -Thế mà không biết nhục.

Tiếng nói vừa dứt, người vừa phát ngôn rú lên một tiếng chết ngay lập tức.

Phan Tịnh không nhịn được, chàng bật lên một tiếng cười ha hả.

Tha Hương Vô Danh khách vô cùng khấn trương nhìn tả ngó hữu. Lão vận chân lực toàn thân vào hai cánh tay sẵn sàng động thủ.

Nhưng tiếng cười vẫn vang dội lên và lấn át toàn trường. Quỷ vương dẫn bọn Cửu Ngục Diêm La đi ra chỗ khác. Mấy chục lão già liền xuất hiện bên mình Phan Tịnh. Lão nào cũng mắt lộ hung quang. Họ chờ chàng dứt tiếng cười để nói một câu. Nhưng Phan Tịnh vẫn cười hoài không ngớt, có người lấy làm lạ hỏi: -Thằng lỏi con đó điên rồi sao?

Phan Tịnh vẫn chưa dứt tiếng cười thì một cô gái ở mé Nam quát mắng: -Pho tượng gỗ hóa ra mặt dày! Giọng nói nàng rõ ràng muốn khiêu chiến với Thánh mẫu.

Đột nhiên cô gái vừa quát tháo bị ba làn chưởng phong đánh tới, nàng rú lên: -Huyết Diệm chưởng đã phát hiện!

Mé Tây cũng có tiếng đàn bà quát mắng: -Chúa phái Cờ máu! Người thật là đứa hung ác.

Sầm một tiếng! Lại một làn chưởng phong phát ra. Rồi tiếp theo là những tiếng ầm ầm, có người la lên: -Lôi Đình chưởng cũng xuất hiện rồi.

Phan Tịnh ngưng tiếng cười lại, chàng la lớn: -Sư huynh! Động thủ đi thôi!

Rồi chàng lướt người một cái, phóng Tuyết Tình chưởng ra với tám thành công lực nhằm đánh vào mấy lão già bên cạnh. Máu vọt lên như suối. Hai lão đứng đầu trúng chưởng ngã lăn xuống đất. Lập tức hai mươi mấy lão khác vây lại. Bọn này không lên tiếng, vung chưởng đánh liền và sử dụng cùng một thứ Huyết Diệm công.

Tha Hương Vô Danh khách phóng một luồng bạch khí mờ mịt chung quanh mình, lão ngưng thần nhìn khắp địch thủ, mặt vẫn giữ một vẻ bình tĩnh kiêu hùng. Bọn lão già kia không tới gần được Phan Tịnh sát khí đằng đằng dùng toàn lực phóng chưởng ra. Kẻ nào đụng chưởng của chàng cũng bị thương nặng. Đồng thời chàng lớn tiếng quát: -Ta là Thiên đình sứ giả phái Thiên giáo, vâng mệnh giáo chủ mang phúc thư tới cho chúa phái Cờ máu. Chúa phái Cờ máu! Nếu người không sợ thì hãy có mặt ra đây!

Chàng phóng chưởng vào mé tả. Tiếng sấm rầm nổi lên. Một lão già rú lên rồi loạng choạng lùi lại đến bảy tám bước. Phan Tịnh lại lạng người phóng chưởng vào lão khác. Chàng phát huy Giáp Tý công lực phóng Vô Tình chưởng tung hoành khắp trong không trường.

Bỗng Phan Tịnh nghe Tha Hương Vô Danh khách quát lên: - Sư đệ! Mang thư chạy về thôi! Không nên ham chiến!

Phan Tịnh đang lúc đánh giết cho sướng tay để cho bỏ cơn hận, chàng không hý kỵ gì nữa, phát Lôi Đình chưởng lực ra ầm ầm, chớp mắt lại mấy lão già ngã lăn ra, nhưng bọn kia thấy bảy tám lão già bị chưởng lực của Phan Tịnh uy hiếp, liền tập trung thành một nhóm. Một lão trầm giọng phát lệnh: -Động thủ đi!

Chưởng phong ầm ầm dường nghiêng non lấp biển. Phan Tịnh lún người xuống phóng chưởng ra nghênh địch.

- Sầm! Một tiếng - Bảy tám lão già run lên lớn tiếng thốt: -Thằng lỏi con giỏi thiệt!

Phan Tịnh cũng loạng choạng người lùi đi lùi lại liền năm bước. Sắc mặt chàng lợt lạt thở lên hồng hộc, rồi chàng quát lớn: -Các người lại muốn tiếp chưởng của ta!

Chàng vận toàn thân công lực chung quanh người tiết ra một luồng bạch khí, chàng phóng Lôi ấn Vô Tình chưởng đánh tới tấp.

Tám lão già mắt chiếu ra những tia sáng đỏ, vận đến mười thành công lực, liền thủ phóng chưởng ra. Chưởng phong chạm nhau ầm ầm tưởng chừng như trời long đất lở.

Phan Tịnh cảm thấy tức ngực, miệng chàng ọe một tiếng rồi trào máu tươi ra.

Một trong tám lão già hô lên - Thằng lỏi bị thương rồi! Sấn vào đi!

Người lão vừa lạng đi một cái thì có hai lão già nhảy phốc đến, người chưa tới chúng đã phóng chưởng đánh ra.

Phan Tịnh nghiêng răng nói: - Tiến vào đi!

Chàng chờ cho hai lão xông tới còn cách chừng một trượng, liền vận hết công lực thi triển Tuyệt Tình chưởng, chàng xoay mình như điện chớp. Lại hai tiếng rú thê thảm vang lên.

Hai lão già phun máu tươi ra như mưa. Chúng bị đánh hất ra hai trượng. Nhưng Phan Tịnh cũng loạng choạng lùi lại mấy bước rồi ngã lăn ra.

Mấy lão già thi nhau nhảy xổ lại. Tha Hương Vô Danh khách quát lên một tiếng cũng nhảy phốc lại. Người lão bé nhỏ gầy nhom. Vừa lạng đi một cái đã đến bên Phan Tịnh.

Lão phát chưởng ra như sóng dồn để chống lại mấy lão già. Nhưng lão già cũng vận công lực lên đến bảy tám thành.

Phan Tịnh xem chừng Vô Danh khách đã không chống nổi nữa. Đột nhiên lão lấy trong bọc ra một cái cần câu mềm oặt, dài đến hai trượng. Dây câu hãy còn nguyên, lão múa lên vù vù. Lão buông một tiếng cười rồi vung cần câu ra. Bóng rọi chập chùng. Bỗng nghe ba lão già la lên một tiếng, chiếc khăn che mặt của chúng đã bị hất ra ngoài mấy trượng. Một lão già la lớn: - Đông Hải Kim Ngao Tẩu!

Tha Hương Vô Danh khách cười ha hả hỏi: - Các người cũng biết ư?

Lão vung cần câu một cái. Những lưỡi câu dường như có mắt, vừa véo một tiếng, lưỡi câu bay thẳng vào trước mặt lão già. Lão sợ hãi quá vội lùi lại thật mau.

Tha Hương Vô Danh khách vội quay lại lớn tiếng bảo Phan Tịnh: - Sư đệ! Sư đệ còn đi được không?

Phan Tịnh cố gắng đứng lên đáp: -Sư huynh! Sư huynh hãy tự bảo trọng lấy thân, đừng phân tâm lo cho tiểu đệ nữa!

Mấy lão già mé bên lại đánh tới. Tha Hương Vô Danh khách cũng tung giây câu ra, lưỡi câu đánh tới chỉ còn cách mắt một lão già không đầy một tấc khiến cả bọn kinh hãi phải lùi lại không dám xông vào nữa.

Tha Hương Vô Danh khách nói: -Khi nào lại thể được? Sư đệ! Mau rút lui xuống núi đi!

Phan Tịnh cười lạt một tiếng, chàng móc trong bọc ra chiếc Nhật Nguyệt lệnh cùng bức thư của Thiên Hiệp gửi chúa phái Cờ máu đi từng bước một tiến lên trước mặt mấy lão già. Tha Hương Vô Danh khách vội kêu lên: -Sư đệ! Không được đâu!

Phan Tịnh cố nhịn đau vùng tay liệng bức thư vào chỗ mấy lão già nói: - Các người cầm thư này đưa cho chúa phái Cờ máu và bảo cho họ rằng phái Thiên giáo không thể nào nhìn nhận họ là Võ lâm Thánh mẫu được. Nếu có giỏi thì đến khe Lạc Hiền!

Ngờ đâu giữa lúc ấy có tiếng cười hích hích vọng lên. Một bóng xanh lấp loáng, trước mắt chàng hiện ra một thiếu phụ xinh đẹp chừng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi đưa tay đón lấy bức thư của Phan Tịnh liệng ra.

Mụ mở thư xem qua rồi cười hích hích nói: - Thằng cha Phan Khôn thật là lớn mật.

Mấy lão già thấy thiếu phụ xuất hiện đều ra vẻ cung kính.

Phan Tịnh thấy thân pháp kinh người của thiếu phụ thì không khỏi sợ hãi nghĩ thầm: -Phải chăng họ là chúa phái Cờ máu? Sao họ còn trẻ tuổi thế nhỉ?

Thiếu phụ cất bức thư của Thiên Hiệp Phan Khôn vào trong bọc, quay nhìn Phan Tịnh. Miệng họ vẫn trầm trầm khen ngợi: - Chà! Ông Lôi Thần phò mã mới xinh đẹp làm sao, quả không hổ là một tay tuấn kiệt. Ta muốn nhận người làm nghĩa đệ, được không?

Phan Tịnh trừng mắt nhìn thiếu phụ ra chiều khinh mạn nói: -Thật là một con đàn bà đê tiện.

Thiếu phụ xinh đẹp hơi biến sắc hỏi: - Người thóa mạ ai đó?

-Người chó còn ai, người là một con đàn bà dâm ô nhơ nhuốc không xứng đáng, đừng ảo vọng vô ích.

Mấy lão già bước lại quát lên: -Thằng lỏi con! Mật người lớn bao nhiêu mà dám vô lễ với Thúc Nương như vậy?

Đồng thời họ thủ thế muốn ra tay.

Thúc Nương khoát tay ngăn cản bọn họ, họ nhìn Phan Tịnh nói: - Phan Tịnh người đừng lên mặt, bao nhiêu người cầu làm em ta chưa được. Vậy mà người dám thóa mạ, khinh miệt ta. Được lắm, ta cho người một bài học rồi sẽ phạt lạc người sau.

Thúc Nương trở gót bước đi. Phan Tịnh cười khẩy. Chàng tự hỏi: “Họ bảo cho mình một bài học mà sao lại bỏ đi?” Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì đột nhiên thấy bóng xanh lấp loáng.

Bốp, bốp.

Phan Tịnh thấy mặt nóng ran. Chàng đã bị Thúc Nương tát hai cái liền không kịp né tránh gì cả.

Phan Tịnh từ lúc ra đời đến nay ngoại trừ một phen bị Xích Lôi Thần quân đánh đập và Tĩnh Hoa công chúa trói chặt tay chân chàng chưa bị cái nhục bạt tai bao giờ.

Phan Tịnh bị Thúc Nương tát mấy cái cho thì nổi giận dùng dũa, gắng gượng vận động chân lực. Cây Nhật Nguyệt lệnh cầm trong tay phóng ra hai luồng ánh sáng chiếu vào mặt Thúc Nương.

Thúc Nương cười khanh khách rồi quát mắng: -Phan Tịnh! Bữa nay người tự làm nên tội thì phải chịu đựng lấy. Ta làm cho người phải đau đớn mới cam tâm.

Bóng xanh lại lấp loáng. Thúc Nương không biết đã biến đâu rồi.

Phan Tịnh còn đang ngơ ngác thì lại bị hai cái tát bốp vào mặt.

Bình một tiếng! Sau lưng chàng cũng bị một chưởng. Chàng rú lên rồi ngã lăn ra.

Tha Hương Vô Danh khách muốn cứu ứng nhưng không kịp, lão quát mắng: -Con tiện nhân kia! Người dám giở thói lăng loàn trước mặt ta sao?

Nói rồi lão phát chưởng nhảy chồm tới Thúc Nương.

Thúc Nương đột nhiên biến sắc hỏi: - Lão già chó má kia! Người muốn chết chẳng? Người đừng ý mình nổi tiếng giang hồ, thành thực mà nói thì Thiên Hải Song Tiên ta chưa coi vào đâu. Người biết điều thì rút đi.

Tha Hương Vô Danh khách quát: -Hãy tiếp lão phu một chưởng đây!

Lão vận toàn lực phóng chưởng ra đánh. Thúy Nương xem chưởng của lão ta dường như không ra gì.

Thúy Nương cúi xuống nhắc Phan Tịnh nhảy cao lên ba trượng. Thân pháp này khiến ai trông thấy cũng phải hải hùng.

Tha Hương Vô Danh khách phóng chưởng tới nơi thì Thúy Nương đã ra xa ngoài mấy trượng. Lão vừa kinh hãi vừa tức giận gầm lên: -Buông ngay sư đệ ta xuống.

Lão vung tít cây cần câu trong tay nhảy xổ lại tấn công Thúy Nương. Mấy lão già đứng bên vội vã phóng chưởng đánh xéo ra chặn đường những lần song chưởng lực của Vô Danh Khách lại. Thúy Nương lại tung mình nhảy ra xa thêm mấy trượng.

Bỗng một gã thiếu niên áo trắng chạy đến lớn tiếng hỏi: - Thúy thư thư! Thư thư đã bắt được thằng lỏi đó rồi ư?

Thúy Nương đắc ý cười đáp: -Đã gặp tay thư thư thì gã có chạy đi đằng trời cũng không thoát khỏi.

Tha Hương Vô Danh khách tức điên người. Lão như con mãnh thú quát tháo om sòm. Lão ngẩng đầu nhìn ra thì thấy gã thiếu niên ấy là Hồ Anh thì không khỏi run sợ.

Hồ Anh lớn tiếng la: - Thằng lỏi đó làm cho tiểu đệ đau khổ vô cùng. Thư thư giao nó cho tiểu đệ phát túc.

Tha Hương Vô Danh khách trong ngực đánh thành thành, nghĩ thầm: -Nếu mụ giao sư đệ mình cho thằng lỏi kia thì hỏng mất.

Thúy Nương cười hì hì hỏi: -Anh đệ! Người định bắt gã đem nộp nghĩa mẫu để lập công chăng?

Hồ Anh hần học đáp: -Không phải thế. Tiểu đệ muốn giết gã!

Thúy Nương cười rộ nói: -Anh đệ! Người giết gã há chẳng uống mất tâm lực của ta. Cứ bắt gã đưa về cho nghĩa mẫu, còn lo nó sống được ư? Can chi mà phải nóng nảy?

Bất thành linh phía sau Tha Hương Vô Danh khách có tiếng trong trẻo quát vang lên: - Phải cẩn thận.

Tha Hương Vô Danh khách giật mình. Lập tức mấy luồng chưởng lực khủng khiếp từ hai bên ở phía sau lão xô tới. Vô Danh khách không kịp chuyển mình đành vội nung đà chạy về phía trước.

Mấy luồng chưởng phong lướt qua người lão. Giữa lúc ấy, Hồ Anh điểm chân xuống nhảy xổ lại vươn tay ra cười lạt nói: - Lão già kia. Người chưa quên ta là Hồ Anh chứ!

Tha Hương Vô Danh khách lún người xuống phóng chưởng ra chống đỡ. Chưởng phong chạm nhau bật lên một tiếng vang rùng rợn. Hai người khê la lên kinh hãi, đồng thời lùi lại một bước.

Hồ Anh mắt lộ hung quang quát lên: - Hãy tiếp thêm một chưởng nữa. Thúy thư! Thúy thư coi tiểu đệ giết lão già này!

Gã lún người thấp xuống. Thúy Nương cười mát hỏi: -Anh đệ! Người có biết lão là ai không?

-Nhìn khí giới trong tay thì dường như lão là Đông Hải Kim Ngao Tẩu.

-Đúng, lão đấy.

Hồ Anh đắc ý cười nói: -Tiểu đệ muốn giết lão để thay lão làm tiên vì lão là một trong Thiên Hải song tiên.

Hai mắt gã phóng hai luồng hồng quang ra giống như hổ phách, khác với thứ Huyết Diệm công thông thường.

Tha Hương Vô Danh khách không dám chần chờ. Vẻ mặt nghiêm trọng, lão vận công lực toàn thân hai bên cùng phóng chưởng ra.

Sầm một tiếng kinh hồn! Chưởng phong tung ra bốn phía. Hai người đối chưởng rồi đứng yên không nhúc nhích. Đồng thời cả hai cùng hét lên: -Hãy tiếp thêm một chưởng nữa.

Nhưng cả hai người cùng hự lên một tiếng học máu tươi ra, tuy vậy cả hai không lùi lại mà cứ tiến về phía trước.

Thúy Nương khoát tay nói: -Anh đệ! Người không đánh bại được lão đâu. Hãy đưa gã này về trước đi.

Đột nhiên có bóng người xẹt tới giờ tay ra điểm huyệt cho Hồ Anh đứng lại. Người đó nắm lấy gã cười lạt nói: -Hạ lão không phải chuyện dễ đâu. Người có giỏi chạy thì chạy đi?

Người này chính là cô gái che mặt mà Phan Tịnh và Tha Hương Vô Danh Khách đã gặp. Tha Hương Vô Danh Khách cảm hận Hồ Anh cực điểm. Lão đón lấy gã, ngằm vận chân lực điểm huyệt Hồ Anh không cho há miệng. Trán gã mồ hôi toát ra đầm đìa. Công lực toàn thân gã đã bị Tha Hương Vô Danh khách làm cho mất hết.

Thúy Nương thấy người vừa xuất hiện là một cô gái che mặt liền cười lạt hỏi: - Té ra bọn người chia làm hai toán đến đây. Người muốn cứu Phan Tịnh chăng? Ta e rằng không phải dễ làm đâu.

Cô gái che mặt không nói gì cứ đi thẳng về phía Thúy Nương.

Thúy Nương sa sầm nét mặt quát lên: - Ta đã bảo người không biết tự lượng. Nói thật cho người hay, dù người có cứu được thì ta e rằng gã đã thành các xác không hồn rồi.

Cô gái che mặt lướt người đi lùi lại một trượng lớn tiếng quát: -Sao vậy?

- Nghĩa mẫu ta đã coi Phan Tịnh là một tên đại địch. Hiện giờ gã đã lọt vào tay ta. Người đừng hòng cứu thoát gã một cách dễ dàng. Dù ta không địch nổi người thì ta cũng bóp chết gã ngay tức khắc.

Cô gái che mặt còn đang ngơ ngác thì giữa lúc ấy một nữ lang che mặt khác bay vọt tới lớn tiếng nói: -Nô muội! Đừng nghe mụ nói gạt, cứ tấn công đi.

Thiếu nữ che mặt đến trước ngăn thiếu nữ che mặt đến sau lại nói: - Không được đâu! Chúng ta không thể bức bách mụ được.

Thúy Nương cười lạt nói: -Câu đó còn nghe được.

Hai thiếu nữ che mặt tựa hồ bối rối không biết làm cách nào để cứu Phan Tịnh.

Thúy Nương lại cười nói: -Xin lỗi các người, ta về đây.

Mụ xách Phan Tịnh lên trở gót đi ngay.

Thiếu nữ che mặt lớn tiếng quát: -Người không thể đi được.

-Người không thể đem Phan Tịnh đi được.

Thúy nương quay lại hỏi: - Sao vậy?

Mụ vừa hỏi vừa cười nửa miệng ra vẻ coi thường sự ngăn trở của hai cô gái che mặt.

Hai cô gái che mặt không biết đáp thế nào. Tha Hương Vô Danh khách hỏi xen vào: - Chẳng lẽ người không coi tánh mạng Anh đệ của người ra gì nữa ư?

Thúy Nương đưa mắt nhìn Vô Danh khách hỏi: -Gã bị người phế bỏ hết võ công rồi phải không?

Mụ hỏi vậy khiến cho Tha Hương Vô Danh khách phải rùng mình nghĩ thầm: - Mất mụ này ghê thật.

54. Chúa Phái Cờ Máu Xuất Hiện

Hai thiếu nữ che mặt cùng Vô Danh khách trừng trừng nhìn Thúy Nương. Mấy trăm người trong toàn trường thủy chung không ai dám gia nhập vòng chiến vì những lão già bố trí khắp nơi. Bọn lão già lại toàn là tay võ công cao cường, nên ai cũng sợ chỉ xénh một chút là mất mạng.

Phan Tịnh bị Thúy Nương bắt đem về chỗ Thánh mẫu bằng tượng gỗ.

Thiếu nữ che mặt cất tiếng bi ai hỏi: -Bằng thư ơi! Bây giờ biết làm sao?

Thiếu nữ che mặt kia đột nhiên quát lên: -Nô muội! Cứ theo ta mà làm?

Tha Hương Vô Danh khách nhìn hai thiếu nữ che mặt bằng đôi mắt tò mò. Lão thấy “Băng thư” vừa dứt lời, người đã nhảy vào tới bọn lão già thuộc hạ chúa phái Cờ máu. Mỗi lần nàng vùng chưởng đánh ra lại thấy máu vọt lên và tiếng rú thê thảm nghe chói tai cực kỳ rùng rợn.

Ngọc Nô thét lên: -Băng thư! Nô muội đã đến đây!

Nàng lướt người nhảy ra xa mấy trượng, vùng chưởng ra đánh tới tấp.

Bọn lão già này võ công không phải tầm thường mà không một ai chịu nổi ba chiêu của hai thiếu nữ che mặt và đều bị chết thảm.

Tha Hương Vô Danh khách thấy thủ pháp hai cô cùng một lối thì nghĩ thầm: - Té ra họ là đệ tử Vô Tình môn.

Hai thiếu nữ che mặt này chính là Ngọc Nô và Truyền Băng, đệ tử của Vô Tình phu nhân. Chỉ trong khoảnh khắc hai nàng đã giết mười mấy lão già.

Giữa lúc ấy ba lão già áo tía xẹt tới quát hỏi: -Hai đứa mi là ai?

- Đánh đi! Truyền Băng vọt lại như tên bắn đến trước ba lão già vùng chưởng đánh ra.

Một lão áo tía phóng chưởng ra nghênh địch.

Sầm một tiếng! Lão áo tía loạng choạng người đi thét lên: -Giỏi thật!

Ngọc Nô cũng xẹt tới ra tay đánh lão áo tía khác. Lão này vùng hai chưởng ra nghênh địch. Chưởng lực chạm nhau phát ra tiếng nổ rùng rợn. Công lực hai bên tỏ ra tương đương.

Truyền Băng cười lạt một tiếng. Nàng xoay mình đi đột nhiên xuất hiện vô số bóng người giống hệt Truyền Băng.

Ngọc Nô cũng thi triển thân pháp như vậy. Chóng mắt đã không thấy hai nàng đâu mà chỉ thấy bóng người trùng trùng điệp điệp không biết châu thân hai nàng ở chỗ nào.

Ba lão áo tía chân tay cuống quýt. Tuy Huyết diễm chưởng ba lão đã đến mực cao tuyệt mà không phát huy ra được vì chẳng biết đâu là Ngọc Nô đâu là Truyền Băng cả.

Sầm sầm ba tiếng vang lên.

Bóng người dừng lại, Truyền Băng và Ngọc Nô đứng bình tĩnh ngay đương trường.

Ba lão áo tía vừa rú lên thân chúng đã bay tung đi.

Tha Hương Vô Danh khách biết làm thế này tuy chẳng bỏ ích gì cho việc giải cứu Phan Tịnh liền hỏi: -Phải chăng hai cô là môn hạ Vô Tình phu nhân? Theo ý lão phu thì các cô hãy rời khỏi nơi này rồi sẽ tính.

Ngọc Nô xúc động lớn tiếng hỏi: - Nhưng còn tính mệnh Tịnh ca ca...

Nàng chưa dứt lời thì Truyền Băng đã nói tiếp -Tiền bối nói phải đó! Nô muội hãy rời khỏi nơi đây đi, hãy từ từ tìm cách cứu Phan Tịnh sau, bây giờ nóng nảy chỉ thêm hại cho chàng.

Ngọc Nô hỏi: - Nếu bọn chúng xử tử y thì sao?

-Không có lý như thế được? Nô muội nóng nảy cũng vô ích.

Tha Hương Vô Danh khách nói: -Phải đó! Nóng nảy thực chẳng ích gì. Hãy rời khỏi nơi đây rồi sẽ tính kế.

Tha Hương Vô Danh khách chưa dứt lời thì một mù nạ giòng không biết hiện đến bên mình từ lúc nào. Mù này toàn thân áo xiêm màu biếc, châu ngọc khắp mình. Mù cười hỏi: -Bỏ đi ư? Sao lại vội thế, hãy vào nhà uống chén rượu đã được không?

Tha Hương Vô Danh khách giật mình lảng tránh sang bên rồi hỏi: -Ngươi là ai?

-Tiểu hầu nhi! Ngươi sợ gì?

Tha Hương Vô Danh khách lại càng kinh hãi hơn. Lão không hiểu sao mù này lại biết đến cái tên tục của mình.

Đối với Vô Danh khách, ai nói tên tục mình là một điều tối kỵ. Lão quăng Hồ Anh uống đất đánh bịch một tiếng rồi toan nhảy xổ lại đánh mụ nạ giồng.

Truyền Bạng lạng người ra đứng chắn trước lão nói: - Tiền bối đã bị thương không nên đánh nhau nữa để chúng tôi đối phó với mụ ta.

-Mụ dám kêu ta bằng Tiểu hầu nhi. Ta phải lột da mụ mới được.

Mụ nạ giồng chỉ cười mát không nói gì. Mụ quay lại ngấm nghĩa Truyền Bạng một hồi rồi gật đầu nói: -Hay lắm! Bà ấy kén được một tên truyền nhân rất hay!

Mụ khẽ vẩy tay một cái Truyền Bạng chưa kịp cảm giác chi hết thì tấm sa che mặt đã bị lột tung ra. Mụ lại cười nói: - úi chà! Thật là hay quá.

Mụ lại vung tay trái một cái. Tấm sa che mặt Ngọc Nô cũng lại lột tung. Đáng ghê hơn nữa là hai tấm sa che mặt đã nằm gọn trong tay mụ. Mụ cười hích hích nói: -Cô này cũng hay lắm.

Về mặt mụ khiến cho Ngọc nô cùng Truyền Bạng xịu mặt xuống hỏi: - Mụ là ai?

Mụ kia chỉ cười mà không đáp rồi hỏi lảng sang chuyện khác: -Sư phụ các người mạnh giỏi chứ?

-Ta bắt tất phải nói cho mụ hay. Mụ là ai hãy nói trước đi đã.

- Các người thử đoán xem.

Tha Hương Vô Danh khách đến bên hai thiếu nữ khẽ nói: - Các cô phải cẩn thận! Mụ là chúa phái Lá cờ máu đó.

Mụ nạ giồng nhú cặp lông mày đối giọng lạnh như băng nói: -Tiểu hầu nhi! Đừng lảm miêng nữa!

Mụ vươn tay ra. Một chấm ánh sáng lơ mơ bắn tới Vô Danh khách.

Truyền Bạng nhanh mắt vung tay đánh chưởng ra. Tuy chưởng phong không gạt hẳn được điểm ám quang này nhưng cũng làm cho hấn chếch đi một chút. Thế mà Vô Danh khách đã rú lên một tiếng vì một cánh tay lão bị thương máu chảy đầm đìa.

Mụ nạ giồng lạnh lùng nói: - Hừ! Đáng lẽ ngươi chết rồi. Phúc mạng ngươi còn to lắm đó.

Truyền Bạng cùng Ngọc Nô bật vía kinh hồn biết mình đã gặp phải đại địch. Cả hai đồng thanh cất tiếng hỏi: -Chính mụ là chúa phái Cờ máu phải không?

Mụ quay lại nhìn hai cô vẻ mặt tươi cười đáp: -Phải rồi!

Truyền Bạng ngấm nghĩ một chút rồi cười lạt hỏi: - Hay lắm chuyện này ta đến đây không đến nổi vô ích. Mụ muốn tự phong mình làm Thánh mẫu mà sao lại đẩy tượng gỗ ra?

-Cái đó để thay cho thân giá của ta.

Chúa phái Cờ máu tiến về phía trước một bước cười hỏi: - Phải chăng các người vâng lệnh sư phụ đến đây?

Truyền Bạng hững hờ đáp: - Ta đại diện cho sư phụ ta.

Chúa phái Cờ máu nghe nói vậy thì vẻ mặt thâm trầm, mụ gật đầu luôn mấy cái nói: -Hay lắm! Ta muốn gặp sư phụ ngươi để thanh toán món nợ ở Tình Thiên Bảo năm xưa. Ngươi đã đại diện cho sư phụ thì ngươi hãy tiếp ta một chưởng cũng được.

Truyền Bạng tức giận nói: - Mụ muốn động thủ ư?

-Nhưng ngươi là kẻ hậu bối ta không thể ăn hiếp trẻ con, vậy cho cả hai người đồng hiệp lực lại chống đỡ.

Truyền Bạng hắng giọng ra chiều khinh miệt.

Ngọc Nô đưa mắt nhìn Tha Hương Vô Danh khách ra vẻ dò hỏi.

Tha Hương Vô Danh khách nhìn nàng, ra hiệu cho nàng nhập cuộc đi để hợp lực với Truyền Bạng chống lại phát chưởng của chúa phái Lá cờ máu.

Ngọc Nô liền lướt mình đến đứng bên Truyền Bổng nói: -Được rồi! Ta cùng Bổng thử liên hợp tiếp chưởng lực của mụ.

Truyền Bổng nguyền Ngọc Nô nói: - Nô muội! Người đừng làm mất thanh danh của sư phụ.

Ngọc Nô cười đáp: - Bổng thử! Cái đó chẳng có quan hệ gì vì chính mụ tự nguyện như vậy cơ mà.

Chúa phái Cờ máu cười nói: -Phải rồi! Chính ta tự nguyện như vậy. Có thể thì mới khỏi mang tiếng là cậy lớn hiếp nhỏ, bọn người yên tâm động thủ đi. Các người chuẩn bị xong chưa? Ta sắp ra tay đây!

Giữa lúc ấy thình lình một góc Tiếp Thiên Bình nhốn nháo cả lên và những tiếng rú thê thảm vọng lại.

Chúa phái Cờ máu biến sắc ra lệnh cho hai lão già: - Các người lại đó xem có chuyện chi vậy?

Hai lão già vâng lệnh chạy vọt đi.

Chúa phái Cờ máu quay lại nhìn hai thiếu nữ hỏi: - Các người đến Tiếp Thiên Bình có tính đến chuyện quay về ra mắt sư phụ nữa không?

Truyền Bổng hững hờ đáp: -Cái đó không liên quan gì đến mụ. Muốn đánh thì cứ động thủ đi đừng rườm rà vô ích.

Chúa phái Cờ máu đẩy mình châu ngọc chạm nhau leng keng. Mụ cười nói: - Hay lắm! Đã thế thì ta không còn bận tâm chi nữa!

Mụ quay lại quát bảo thuộc hạ: -Các người hoạch định vòng sinh tử đi!

Truyền Bổng cùng Ngọc Nô trong lòng kinh hãi tự hỏi: - Vòng sinh tử là cái gì? Tác dụng của nó thế nào.

Bỗng thấy bọn lão già vung tay lên liệng những Lá cờ máu hình đuôi nheo ra véo véo. Những lá cờ này cắm phập xuống đất thành một vòng tròn chùng ba trượng vuông vây quanh Truyền Bổng, Ngọc Nô cùng chúa phái Cờ máu.

Chúa phái Cờ máu liếc nhìn Tha Hương Vô Danh khách rồi quát tả hữu: -Cho cả lão kia vào trong vòng sinh tử!

Mấy lão già lại liệng Cờ máu ra cắm xuống đất thành hình một cái vòng tròn nhỏ vây quanh Vô Danh khách.

Truyền Bổng, Ngọc Nô và Vô Danh khách đều ngấm ngấm kinh hãi và rất băn khoăn không hiểu chúng giở trò gì.

Chúa Phái Cờ máu cười mát nói: - Người nào đã bị vây vào trong vòng sinh tử là nhất định phải chết.

Vô Danh khách dần giọng quát mắng: -Mụ mặt dày kia! Lão phu chết thì chẳng tiếc gì. Nhưng hai cô bé này thì mi đã thuận tình cho họ hợp lực đón tiếp chưởng của mi. Nói một cách khác tức là tiếp xong phát chưởng, họ có thể rời khỏi Tiếp Thiên Bình, sao bây giờ mi lại giở trò lưu manh tráo trở ra?

Chúa phái Cờ máu cười lạt hỏi lại: - Lão già ngu xuẩn kia! Ai bảo tiếp một chưởng của ta rồi có thể xuống núi?

-Lời mi vừa nói quá rõ ràng có ý như vậy.

Chúa phái Cờ máu dần giọng quát: - Câm miệng ngay! Chúng chỉ tiếp ta một chưởng là mất mạng rồi. Ta đã hỏi chúng có muốn quay về ra mắt sư phụ không là có ý tha cho chúng về, thế mà chúng lại bảo là việc ấy không liên quan gì đến ta nên không chịu trả lời. Thế là chính chúng đã tìm lấy cái chết rồi còn nói chi nữa.

Đột nhiên mụ vừa vung tay, vừa quát lớn: - Hai con nhãi đẻ phòng đi, ta động thủ đây!

Đằng xa những tiếng la ó cùng tiếng rên xiết mỗi lúc một gần lại. Quần hùng trên Tiếp Thiên đài nhốn nháo cả lên, tỏ ra bọn đại địch chúa Phái Cờ máu đã tấn công lên đến Tiếp Thiên đài rồi.

Chúa phái Cờ máu thét lên: - Tiếp chưởng đây.

Một tay mụ vung lên. Một luồng chưởng phong đỏ tươi từ bàn tay hất ra. Chưởng phong có mùi tanh đến buồn nôn, uy thế mãnh liệt kinh hồn.

Tha Hương Vô Danh khách thấy thế gầm lên: -Các người phải hợp sức đem toàn lực ra nghênh địch, chớ có sợ mất thanh danh sư môn mà chết cả bây giờ.

Truyền Băng và Ngọc Nô dù không được Vô Danh khách nhắc nhở cũng đã đem toàn lực ra để đối phó với chưởng lực của đối phương, khi nào còn dám coi thường.

Hai nàng đồng thời lạng người đi trong phạm vi cái vòng tròn và phóng ra Tuyệt Tình chưởng mà Vô Tình phu nhân đã nghiên cứu mấy chục năm trời truyền thụ cho.

Những ảo ảnh chập chùng để chống ngăn chưởng lực đối phương.

Huyết quang phóng ra. Hai tiếng thét lên lạnh lạnh. Truyền Băng cùng Ngọc Nô đứng vững được lại thì sắc mặt lợt lạt, miệng phun máu tươi, lão đảo xuýt ngã, có vẻ đã bị trọng thương vì chưởng lực của đối phương.

Chúa phái Cờ máu lạng người đi mấy cái, sắc mặt mụ cũng hơi biến đổi, những châu ngọc đeo trên người mụ vang lên những tiếng leng keng, mụ cười rộ nói: -Đúng rồi! Đúng rồi!

Tha Hương Vô Danh khách nhìn thấy tình trạng Truyền Băng và Ngọc Nô như vậy liền hoảng hốt hỏi: -Thương thế hai người ra sao? Liệu còn đi được không?

Truyền Băng và Ngọc Nô chỉ nhăn nhó cười mà không đáp.

Chúa phái Cờ máu lại nói: -Đi được thì đi đâu? Người nào đứng trong vòng sinh tử thì có chấp cánh cũng không trốn thoát.

Mụ liếc nhìn Truyền Băng và Ngọc Nô rồi bước đi.

Hai nàng lộ vẻ kinh hãi vô cùng.

Tha Hương Vô Danh khách cảm giận quát mắng: -Con tiện nhân mặt dày kia, những lời mụ nói ra thú vị lắm!

Chúa phái Cờ máu tức giận gầm lên: -Vả vào miệng nó ba chục cái!

Ba lão già dưới trướng chúa phái Cờ máu lướt tới bên Vô Danh khách vung tay lên tát.

Tha Hương Vô Danh khách tức giận gầm lên: - Kẻ nào muốn động thủ với lão phu thì ra tay thử đi.

Tha Hương Vô Danh khách phấn khởi dự oai, phóng chưởng ra đánh sầm một tiếng, lão kia bị chưởng lực đánh lùi lại luôn mấy bước. Vô Danh khách vì trọng thương nên lão kia chỉ bị thương nhẹ, nếu Vô Danh khách như lúc bình thường thì lão đã uống mạng rồi! Chúa phái Cờ máu bật lên tiếng cười nham hiểm, mụ vò tay ra đánh véo một tiếng! Tha Hương Vô Danh khách rên lên một tiếng nhỏ. Lão bị đối phương điểm trúng huyệt đứng trơ ra đấy không nhúc nhích được. Mụ lớn tiếng quát: -Tất đi!

Nhưng giữa lúc ấy, hai lão ban nãy được phái đi xem tình hình chạy về lớn tiếng nói: - Bẩm chủ nhân! Lại có mặt thiếu nữ che mặt đến náo loạn.

Chúa phái Cờ máu nhìn Truyền Băng và Ngọc Nô hỏi: -Thị là ai vậy?

Truyền Băng và Ngọc Nô đứng yên không trả lời.

Hai lão già đứng bên kia tựa hồ bị lão về báo tin làm cho hoang mang đứng ngăn người ra quên cả việc phải tát Vô Danh khách.

Chúa Phái Cờ máu lại thét lên: - Tất đi!

Hai lão kinh hãi vội chạy lại nhìn vào mặt Tha Hương Vô Danh khách tát một hồi như kẻ điên cuồng. Tha Hương Vô Danh Khách cặp mắt lồi ra miệng chảy máu tươi không ngớt.

Truyền Băng cùng Ngọc Nô không nhin được nghiêng răng ken két. Chúa phái Cờ máu nhìn hai nàng cười gằn nói: -Bây giờ đến lượt bọn mi.

Mụ tiến lên một bước. Thành linh một bóng trắng xẹt tới khe giờ cánh tay ngọc lên.

Hai lão già rú lên một tiếng rồi ngã lăn xuống đất.

Chúa phái Cờ máu tức giận, quát hỏi: -Con tiện nhân mày ở đâu đến đây?

Mụ giơ tay lên. Chưởng lực đỏ như máu chụp xuống Truyền Băng cùng Ngọc Nô.

Đại địch đã đến nơi mà mụ còn nghĩ đến chuyện giết hại người thì đủ biết tâm địa mụ độc ác và ghê gớm đến chừng nào.

Thiếu nữ bóng trắng quát mắng: -Con yêu phụ kia! Ta đến giết mi đây.

Nàng phóng chưởng ra, một lần chưởng phong ngăn cản Huyết Diệm chưởng của chúa Phái Cờ máu. Đồng thời nàng lạng người đi một cái đến đứng trước chắn mặt Truyền Băng cùng Ngọc Nô.

Chúa Phái Cờ máu vừa thấy chưởng lực biết ngay mình chưa từng gặp phải tay địch thủ như nàng bao giờ thì cũng giật mình kinh hãi quát hỏi: -Mi là ai?

Thiếu nữ áo trắng che mặt lạnh lùng đáp: -Mi bắt Phan Tịnh làm gì rồi? Nói mau!

-Mi muốn biết y thì phải xưng tên họ trước đã.

-Yêu phụ mi không đáng hỏi tên họ ta!

-Vậy mi đừng hòng hỏi tới số phận gã Phan Tịnh.

Chúa phái Cờ máu từ từ lún người xuống. Thiếu nữ áo trắng cũng đứng thủ thế.

Hai bên vận toàn thần công lực để quyết đấu một đòn chí tử.

Truyền Băng cùng Ngọc Nô đưa mắt nhìn nhau. Hai nàng không biết nàng mới đến là ai. Truyền Băng cất tiếng hỏi trước: -Nô muội thử nghĩ xem y là ai?

Ngọc Nô lắc đầu. Truyền Băng lạnh lùng nói: -Phan Tịnh là gã phong lưu lãng mạn, đây chắc lại là một tình nhân của gã.

-Y đã có vợ rồi mà.

Truyền Băng dăm dăm nhìn Ngọc Nô hỏi: -Trước khi gã cùng người thành hôn thì gã cũng chẳng có vợ rồi là gì?

Ngọc Nô sực nhớ ra vội hỏi: -Băng thư! Có khi nàng là công chúa phu nhân cũng nên.

Truyền Băng la lên: - Phải rồi! Thế mà ta không nghĩ ra.

Hai nàng nói chuyện với nhau, chúa Phái Cờ máu đều nghe rõ đột nhiên mụ vận Huyết Diệm công quát hỏi: -Mi có phải là Tinh Hoa công chúa không?

-Đừng rườm lời! Hãy tiếp chiêu của ta đây!

Thiếu nữ áo trắng vừa nói vừa phóng cả hai chưởng ra. Chưởng lực của nàng nhẹ nhàng tưởng chừng như không có gì là mãnh liệt.

Không ai hiểu nàng thi triển thứ võ công gì. Nhưng chúa phái Cờ máu không dám coi thường. Mụ phóng Huyết Diệm chưởng ra.

Cả hai người cùng khê rú lên một tiếng lùi lại ba bước.

Chúa phái Cờ máu lại lớn tiếng nói: - Mi tiếp thêm một chưởng nữa của ta.

Chưa dứt lời mụ đã nhảy vọt lên không phóng chưởng ra đánh.

Thiếu nữ áo trắng lún người xuống, chiêu thức Bá Vương cử đỉnh. Bốn chưởng giao nhau đánh sầm một tiếng. Luồng chưởng phong của chúa phái Cờ máu sức mùi tanh tưởi tung ra bốn phía như gió bão.

Chân thiếu nữ áo trắng đứng lún sâu xuống năm tấc.

Chúa phái Cờ máu đang lơ lửng trên không hất ra xa ba trượng. Mụ lún người đi hạ mình xuống đất thở lên hồng hộc.

Mụ tròng mắt nhìn thiếu nữ áo trắng một nói: - Con tiện nhân này ghê gớm thật, mi cho ta coi chân tướng của mi!

Thiếu nữ áo trắng che mặt nên không trông rõ rằng nàng có biến đổi sắc mặt không? Nàng cất tiếng hỏi: - Phan Tịnh hiện tình ra sao?

Chúa phái Cờ máu dần giọng đáp: -Vì mi, ta hãy tạm thời chưa hạ sát gã.

-Hừ! Mi có đòi điều kiện gì không?

-Sau ba ngày, ta chờ mi ở đây để quyết một trận sống mái. Mi có ưng chịu như vậy không?

Thiếu nữ áo trắng từ từ cởi tấm khăn che mặt, để lộ bộ mặt xinh đẹp tuyệt luân.

Mắt nàng đăm đăm nhìn chúa phái Cờ máu.

Truyền Bạng cùng Ngọc Nô lẩm bẩm: - Thực là một mỹ nhân hiếm có!

Thực ra Truyền Bạng cùng Ngọc Nô cũng kiêu diễm chẳng kém gì thiếu nữ áo trắng này.

Chúa Phái Cờ máu lộ ra một nụ cười rất tươi, nói: - Quả nhiên là Tĩnh Hoa công chúa. Võ công của người vừa rồi đúng là ở trong Bối điệp chân kinh. Thảo nào mà mãnh liệt đến thế.

Truyền Bạng cùng Ngọc Nô nghe nói nàng là Tĩnh Hoa công chúa nguyên phối của Phan Tịnh, thì vô cùng mừng rỡ. Ngọc Nô bản tính thuần hậu buột miệng lớn tiếng hô: - Chu thư thư!

Tĩnh Hoa công chúa nhìn Ngọc Nô bằng con mắt ngạc nhiên.

Truyền Bạng biết công chúa không quen biết Ngọc Nô liền nói: -Công chúa! Chắc công chúa chưa nhận ra y. Y là Ngọc Nô đó, hẳn Phan Tịnh đã nói chuyện với công chúa rồi.

Công chúa nghe nói chợt nhớ ra “ủa” lên một tiếng rồi nói: - Thảo nào y...

Công chúa chưa dứt lời, Ngọc Nô đã hiểu ý nàng liền nói tiếp: -Chu thư thư! Xin thư thư đừng trách Tịnh ca. Mọi việc nhất thiết là tại tiểu muội không phải mà ra hết. Thư thư muốn trách mắng tiểu muội thế nào cũng được và bảo sao tiểu muội xin nghe làm vậy.

Tĩnh Hoa công chúa bằng lặng một lúc rồi lẩm bẩm: - Thảo nào mà gã...

Nàng lẩm bẩm lại câu nói trước nhưng Ngọc Nô nghe không rõ. Tĩnh Hoa công chúa thấy Ngọc Nô thuần hậu hòa ái thì sinh lòng mến phục và cảm thấy mình là người nhỏ nhen.

Tĩnh Hoa công chúa quay lại đồng dạng bảo chúa phái Cờ máu: -Được rồi! Ba ngày nữa ta lại tới đây gặp người.

Nàng bước lại bên cạnh Ngọc Nô cảm động nói: -Nô muội đừng nói vậy, đúng ra là tại ta...

Nàng ấp úng không nói hết câu được. Truyền Bạng là tay lão luyện, đỡ lời: - Thôi hai vị nên kêu nhau bằng thư muội là xong.

Tĩnh Hoa công chúa lại đến giải huyết cho Vô Danh Khách.

Tha Hương Vô Danh khách được giải khai huyết đạo rồi và mặt đầm đìa máu me, nhưng vẫn trầm giọng nói: -Nơi đây không nên nói chuyện. Chúng ta hãy đi ngay đây!

Tĩnh Hoa công chúa thấy Truyền Bạng cùng Ngọc Nô đều đã bị thương liền nghe lời Vô Danh khách. Nàng đỡ cho ba người xuống núi Thái Sơn.

Bọn họ vừa đi vừa lo đám thuộc hạ chúa phái Cờ máu ngăn trở, nhưng mụ đã hạ lệnh cho họ để bốn người tự xuống núi không được gây trở ngại.

Chúa phái Cờ máu chờ cho bốn người đi xa rồi mới phi thân nhảy lên Tiếp Thiên bình. Mụ đứng trên bình đài đồng dạng tuyên bố tự phong mình danh hiệu “Vô lâm thánh mẫu”.

Bọn người vô lâm tại không trường chẳng ai dám nói lên lời phản đối.

Chúa phái Cờ máu đưa mắt nhìn mọi người một lượt rồi hỏi: - Các người còn đợi gì nữa mà chưa sụp lạy làm lễ bái kiến bản Thánh mẫu?

Mấy trăm người vội vàng sụp xuống đất lạy. Chúa phái Cờ máu nổi lên một tràng cười khanh khách. Tiếng cười vòng vọt lên không gian rồi tan vào không khí.

Mấy trăm nhân vật võ lâm kinh hãi ngẩng đầu lên thì trên bình đài chỉ thấy còn đặt pho tượng gỗ điêu khắc hình thánh mẫu. Bọn tùy thuộc đã làm nam nữ hai đội sắp hàng tề chỉnh hộ vệ võ lâm thánh mẫu. Hiệu đồng la nổi lên, đoàn người đi theo con đường trên núi một lúc rồi mất hút.

Mấy trăm người võ lâm vừa sợ hãi vừa tủi nhục lục tục giải tán ra về.

55. Trong Cũi Sắt, Hào Kiệt Bị Giam Cầm

Lúc Phan Tịnh hồi tỉnh, đầu tiên mắt chàng nhìn ngay thấy bốn góc có bốn cây cột sắt to bằng cánh tay trẻ con, nhìn kỹ lại thì Phan Tịnh biết rằng mình đã bị nhốt vào trong một cái lồng sắt. Bên ngoài lồng sắt, đứng vây chung quanh chàng toàn là những thiếu nữ quần áo sắc sỡ. Trong đó có cả Thúy Nương và em gái chàng là Phan Tiểu Hoàn. Phụng Điện chúa động U-U là Đồng Uyển Uyển con gái Ma tôn Đồng Hải Sơn cũng có mặt tại đó. Cả bọn nhìn chàng tựa hồ như nhìn con dã thú.

Phan Tịnh cảm thấy nhục nhã đến cùng cực, chàng gầm lên: - Buông tha ta ra! Bọn ngươi chỉ là những quân hạ tiện.

Bọn đàn bà con gái phì cười khiến Phan Tịnh lại càng căm tức.

Phan Tiểu Hoàn lên tiếng: -Ca ca! Đây là Ca ca mình làm, mình chịu còn trách ai được nữa?

Phan Tịnh thấy em ruột mình còn nói vậy thì chàng tức quá toàn thân run lên bần bật. Chàng ọc lên một tiếng rồi miệng phun máu tươi ra. Chàng gầm lên; -Muội muội! Ta không ngờ rằng cả mi cũng không bằng giống cầm thú.

Phan Tiểu Hoàn từ từ quay lại chưa kịp trả lời thì Đồng Uyển Uyển đã tiến tới một bước quát to: - Phan Tịnh! Ngươi còn nhận được ta không? Ha ha! Ta không ngờ Lôi Thần phò mã tiếng tăm lừng lẫy cũng có ngày như hôm nay. Bây giờ ngươi còn nói chi nữa?

Phan Tịnh cảm giận mắt dường tóe lửa hét lên: - Con tiện nhân thói tha kia mi đừng vội đắc ý. Ta ra khỏi nơi đây mà bắt được mi thì ta sẽ cho mi phải quì xuống van lạy xin tha.

-Ngươi đừng hòng có cơ hội nào nữa!

Thúy Nương hai mắt trừng trừng nhìn chàng cả cười. Trong khóe mắt mù rộ ra những tia sáng khát vọng kỳ dị. Nhưng Phan Tịnh lúc này không hiểu được vẻ mặt khác thường của mù. Chàng phẫn nộ gầm lên: - Những con đàn bà dê tiện này, ta phải đập chết bọn mi.

Chàng xoay tay vận động chân lực. Nhưng cảm thấy tức ngực vô cùng, khí huyết như chạy ngược, không thể vận động chân lực được nữa.

Thúy Nương mỉm cười nói: -Phan Tịnh! Ngươi nên bình tĩnh lại là hơn, phẫn nộ chẳng ích gì.

Phan Tịnh nhổ nước bọt quát mắng: -Bữa nay ta mắc vào tay mi, nhưng có một ngày kia ta sẽ giết mi.

- Nếu ta chẳng chút lưu tình thì ngươi đã uống mạng rồi. Khi gặp chủ nhân là người khó lòng thoát chết. Thế mà ngươi vẫn chưa biết ư?

- Câm miệng ngay. Chúng bay cút hết đi!

-Ồ! Nơi đây nào phải trong phái Thiên giáo nhà ngươi mà đề cho ngươi được tự tiện hống hách?

Phan Tiểu Hoàn tiến lại gần chàng nói: - Ca ca! Nếu ca ca muốn bảo toàn được tính mệnh thì chỉ có cách là uống viên Định mệnh hoàn của chủ nhân và gia nhập vào làm thuộc hạ người. Nếu không thể thì nhất định ca ca phải chết rồi!

Phan Tịnh nghe cô em gái nói vậy liền cười ha hả đáp: - Muội muội! Chỉ có con người không bằng giống cầm thú như mi thì mới tôn thờ chúa phải Cờ máu làm nghĩa mẫu được, còn ta đây chết thì thôi chớ có sợ gì mà phải đầu hàng mụ ấy.

Phan Tiểu Hoàn quay đi, đưa tay áo lên lau nước mắt.

Phan Tịnh bình tĩnh lại, đột nhiên chàng hỏi: -Tiểu Hoàn! Người đã uống Định mệnh hoàn rồi sao?

Tiểu Hoàn gật đầu. Phan Tịnh lại hỏi: -Định mệnh hoàn là cái gì?

- Chủ nhân bảo thứ hoàn này muốn sống cũng được mà muốn chết cũng được. Muốn sống thì tăng thêm tuổi thọ, muốn chết thì đứt ruột gan mà chết ngay.

Phan Tịnh là người thông minh biết ngay chúa phải Cờ máu dùng thuốc độc để kiểm chế thuộc hạ thì không sợ bọn chúng có hành vi phản bội. Vô hình trung chàng đã có chút lòng lương thứ cho cô em mấy phần. Chàng biết Phan Tiểu Hoàn có chỗ đau lòng mà không nói ra được, không thì sao nàng thấy ca ca lâm nguy mà không giải cứu? Chàng nghĩ như vậy nên tấm lòng căm hận đã lắng dịu xuống rất nhiều. Dần dần chàng bình tĩnh trở lại đưa mắt nhìn ra bốn bức tường vách đồ nát dường như nơi đây là một toà cổ miếu.

Bỗng chàng lớn tiếng hỏi: -Tiểu Hoàn! Đây là đâu?

Phan Tiểu Hoàn đáp: - Đây là Mộ Sơn...

Phan Tiểu Hoàn chưa dứt lời thì Đồng Uyển Uyển đã quát lên: - Tiểu Hoàn! Sao ngươi dám nói ra, chẳng lẽ ngươi không sợ chết ư?

Phan Tiểu Hoàn cả kinh thất sắc không dám nói nữa.

Phan Tịnh tức giận thét lên: - Đồng Uyển Uyển! Mi là một con đàn bà dê tiện đến cùng cực!

Thúy Nương đứng bên cười nói: - Phan Tịnh! Người đừng nên trách y. Tại động U-U xuất nữa y đã mất mạng vì tay người. Vậy y không căm hận người thì căm hận ai? Gia gia y lại chết vì tay người thế là người trở thành kẻ thù không đội trời chung với y.

Câu này khiến cho Đồng Uyển Uyển nước mắt chạy quanh đột nhiên thị lớn tiếng quát: -Phan Tịnh! Ta giết người lập tức.

Thị giơ tay lên, một luồng chưởng phong ào ạt nhằm đánh vào cái cũi sắt.

Phan Tịnh không ngờ thị vừa nói đến đánh là đánh ngay. Nhưng thật ra chàng cũng không còn cách nào vận công để chống chọi đành cố nghiêng mình đi né tránh.

Chưởng phong quét vào hai bên chàng. Chàng lão đảo ngã lăn ra. Đồng Uyển Uyển lại vung tay trái lên. Thúy Nương lớn tiếng quát: -Uyển Uyển! Chủ nhân mà biết hành vi này của người tất không tha người đâu.

Đồng Uyển Uyển cũng lớn tiếng quát: - Nhưng hắn là kẻ thù giết gia phụ.

- Gã có mối thù giết cha người thì đã sao? Chẳng lẽ gã còn trốn thoát được ư?

Đồng Uyển Uyển cúi đầu đứng yên. Nhưng cặp mắt thị vẫn đằng đằng sát khí.

Phan Tịnh cười nhạt nói: - Đáng tiếc! Đây không phải là động U-U! Ta tuy bị cầm tù nhưng mi cũng chẳng hơn gì ta đâu.

Bỗng những tiếng xúng xoảng do châu ngọc chạm nhau vang lên.

Thúy Nương vội nói: -Chủ nhân đã tới. Các người phải cẩn thận nghe?

Có tiếng người từ ngoài cửa vọng vào nói: -Thúy nhi! Bọn người đối với ta cần gì mà phải quan tâm? Ta đem lòng sùng ái các người cũng bằng thừa.

Phan Tịnh đưa mắt nhìn ra thấy một mù nạ giòng đầy mình châu đeo ngọc giắt ung dung tiến vào.

Mụ vừa cười vừa đỉnh đỉnh đi tới bên bọn nghĩa nữ rồi đột nhiên trầm giọng nói: -Các người ra ngoài hết đi! Nếu ta không kêu thì không được vào nghe!

Mọi người nghiêm chỉnh vâng lệnh, cả bọn do Thúy Nương lặng lẽ dẫn đi ra ngoài.

Bọn người ra hết rồi, chúa phái Cờ máu liền đến gần bên cũi sắt nhìn Phan Tịnh cười lật ra chiều khinh miệt nói: - Phan Tịnh! Ta làm cho người phải một phen kinh hãi. Ta cứ tưởng người là một nhân vật võ lâm cái thể, vậy mà đến con nghĩa nữ của ta, người còn chưa địch nổi thì ra tiếng đồn quá xa sự thực.

Phan Tịnh nhìn thẳng vào mặt chúa phái Cờ máu. Chàng tức giận đến mặt đỏ gay.

Chúa phái Cờ máu lại nói: - Phụ thân người phúc thư cho ta, ta đã xem rồi. Ta muốn bảo người quay về để phúc trình cho y biết.

Phan Tịnh sửng sốt nghĩ thầm: “Mình đã lọt vào tay mụ, có lý đâu mụ còn tha mình? Hay mụ lại âm mưu gì nữa đây?”

Phan Tịnh còn đang ngẫm nghĩ thì chúa Phái Cờ máu cười rất tươi nói: -Người muốn được tha về cũng chẳng khó gì, người chỉ cần chịu với ta một điều kiện. Điều kiện đó là một câu nói không hơn không kém người có bằng lòng không?

Phan Tịnh hồ hững nói: - Người thử nói ta nghe!

-Vô Tình phu nhân hiện giờ ở đâu?

Phan Tịnh đột nhiên cười ha hả đáp: -Chúa phái Cờ máu, người đừng nhọc lòng vô ích, dù ta có bảo cho người hay, người cũng chẳng làm gì được người đâu.

Chúa phái Cờ máu cười nửa miệng nói: -Vậy người cứ nói đi.

-Người ở trong đầm Tuyết Long núi Côn Luân.

- Phan Tịnh! Bây giờ không phải là lúc nói đùa. Mấy chục năm trước lúc Vô Tình phu nhân bị đánh hất xuống đầm Tuyết Long, ta có tham dự vào vụ đó. Không cần người nói ra ta cũng biết là y chưa chết. Nhưng y đã ra khỏi đầm Tuyết Long rồi.

Phan Tịnh cười hỏi: -Người tưởng ta gạt người ư?

- Chứ sao?

- Ta cho người hay, người ở trong tuyết cốc dưới đầm Tuyết Long. Dù người lội nước giỏi tới đâu cũng đừng hòng vào được đến đó.

-Người không nói dối ta chứ.

-Việc gì ta phải gạt người! Đừng nói người không phải là địch thủ của người. Mà dù có thắng người đi nữa, người cũng không có cách nào mà vào đó được.

-Cái đó chưa chắc! Y giết hết thấy mọi người trong Tình Thiên Bảo. Y còn sống thì ta phải đòi món nợ máu đó. Đừng nói y ở dưới nước, dù y có bay lên trời ta cũng quyết kéo xuống.

Phan Tịnh hậm hực nói: -Chúa Phái Cờ máu! Phan Tịnh này với người vốn không thù oán, tại sao chỗ nào người cũng làm khó dễ cho ta?

Chúa phái Cờ máu lạnh lùng nói: - Người có biết tại sao ta hỏi người chỗ ở của Vô Tình phu nhân không?

- Chẳng lẽ vì ta với phu nhân có cơ duyên được gặp mặt một lần?

- Có lẽ như vậy! Vả lại người giết bốn vị đại tiên khu của ta.

Phan Tịnh cười ha hả đáp: - Chúa Phái Cờ máu! Thế mà người dám tự xưng là Vô Lâm thánh mẫu, cho mình là một nhân vật phi thường, thật uổng quá! Chẳng lẽ người bị người ta lợi dụng mà cũng không biết? Nguyên Vân Sơn Tứ Tử Tử có thù với gia gia ta. Bọn họ muốn lợi dụng thể lực người để tìm gia gia ta trả thù, chẳng lẽ ta thông tay ngồi nhìn hay sao?

-Hừ! Bất luận người muốn nói thế nào thì nói. Gia gia người đã gửi thư phủ nhận ngôi vị Vô lâm Thánh mẫu của ta thì ta thề phải tận diệt phái Thiên giáo. Người liệu ta có làm nổi không?

- Trước khi người chưa có được cuốn Âm thư thì ta tưởng người nói câu này hơi sớm quá?

Chúa phái Cờ máu mắt sáng lên hỏi: - Chẳng lẽ người lấy được âm thư rồi ư?

Rồi sắc mặt mục biến đổi trông gớm khiếp. Mục quát hỏi: -Phan Tịnh! Ai bảo cho người hay về câu chuyện âm thư?

Phan Tịnh cười ha hả đáp: -Còn ai lại không biết võ công trong cuốn âm thư có thể phá tan được những chướng lực kịch độc, và người đã phái người đi tứ xứ do thám xem cuốn sách này hiện ở tay ai. Chà! Ta e rằng người uống phí tâm cơ mà chẳng ích gì!

Chúa phái Cờ máu nhìn Phan Tịnh chăm chăm. Hồi lâu mục lắc đầu nói: -Phan Tịnh! Dù người có xảo quyết muốn lừa gạt ta cũng không được đâu. Nếu ta không có lời hứa hẹn ba ngày sẽ gặp công chúa vợ người thì ta chẳng để người sống làm chi nữa.

Mục lùi ra mấy bước lớn tiếng gọi: - Các người vào cả đây!

Thúy Nương lại dẫn đoàn đàn bà con gái đi vào. Chúa phái Cờ máu nói bằng một giọng rất sắc bén: -Thúy nhi! Ta giao gã cho người trông coi. Nếu để xảy ra chuyện gì thì tội lỗi sẽ đổ vào đầu người đó.

Thúy Nương lộ vẻ mừng thầm kính cẩn đáp: -Dạ! Nữ nhi quyết không dám sai lời nghĩa mẫu.

Chúa phái Cờ máu lại đưa mắt nhìn khắp mọi người rồi nói: -Tiểu Hoàn và Phương Lan phải hầu hạ ta luyện công trong ba ngày. Nếu không có việc gì thì không ai được quấy nhiễu ta. Ta tin rằng sẽ còn cách kiểm chế nổi võ công trong Bối Diệp chân kinh.

Phan Tiểu Hoàn nghe mục nói vậy cả kinh. Nàng nhìn Phan Tịnh bằng con mắt ai oán rồi nói: -Thưa nghĩa mẫu! Mấy bữa nay thân thể hài nhi không được khoan khoái.

Chúa phái Cờ máu nhìn nàng một lúc rồi cười lạt quát hỏi: - Tiểu Hoàn! Người dám phản ta ư?

Phan Tiểu Hoàn sợ quá run bần bật, nàng quỳ xuống nói: -Nghĩa mẫu! Dù Hoàn nhi này lớn mật đến đâu cũng không dám có ý nghĩ ấy.

-Ta cũng chắc rằng người không dám.

Phan Tiểu Hoàn khề nói: -Trong người Hoàn nhi tuy không được khoan khoái nhưng nghĩa mẫu đã sai bảo thì cũng là một vinh dự cho Hoàn nhi.

-Hừ! Con này nói dễ nghe lắm! Thôi đi đi đừng rườm rà nữa.

Chúa phái Cờ máu nói xong đi ra ngoài cửa. Phan Tiểu Hoàn cùng một cô gái nữa đi theo ra. Nhưng nàng vừa đi được mấy bước liền quay lại thề thắm ngó Phan Tịnh.

Đột nhiên nàng châu lệ tầm tã, nói bằng một giọng rất bi ai: -Ca ca! Tiểu muội e rằng đến kiếp sau mới được gặp lại nhau!

Phan Tịnh trông tình cảnh Phan Tiểu Hoàn mà lòng đau như cắt.

Chàng lớn tiếng gọi: - Muội muội! Vừa rồi ta đã mắng oan muội muội. Té ra muội muội không tự chủ lấy mình được!

Chúa phái Cờ máu chợt dừng bước quay lại. Nét mặt mục không lộ vẻ khác lạ gì cả, mục cất tiếng gọi: - Tiểu Hoàn!

Phan Tiểu Hoàn toàn thân run lên bần bật.

Chúa phái Cờ máu cười lạt nói: -Các người thật là huynh - muội thâm tình!

Phan Tiểu Hoàn cứng lưỡi không nói gì được nữa. Đột nhiên chúa phái Cờ máu giơ ngón tay ra điểm huyệt ba chỗ trên người Phan Tiểu Hoàn rồi lạnh lùng nói: -Đã thế! Thì người đi vào với anh người. Sau ba ngày ta sẽ định hình luận tội.

Đồng Uyển Uyển không hiểu tại sao vẫn có lòng thù nghịch Phan Tiểu Hoàn. Thị nhảy ngay lại nhắc Phan Tiểu Hoàn lên bỏ nàng vào trong cũi sắt.

Phan Tịnh nhảy xổ lại ôm lấy Tiểu Hoàn lớn tiếng gọi: - Muội muội! Muội muội!

Phan Tiểu Hoàn hai mặt nhắm nghiền không nhúc nhích.

Phan Tịnh ngoảnh đầu nhìn chúa phái Cờ máu thét lên: - Người đã thi hành thủ đoạn gì với muội muội ta?

Chúa phái Cờ máu nói: -Ta đã điểm huyết để giải khai những nơi kiềm chế sự phát tát của Định mệnh hoàn. Chỉ trong một khoảng thời gian là tính mệnh y kết liễu đến nơi. Phan Tịnh! Y được sống chung với người là ca ca chắc hẳn y vui lòng nhắm mắt lắm chứ sao.

Mụ nói xong lại lựa một cô gái khác rồi từ từ cất bước đi. Thúy Nương chờ cho chúa phái Cờ máu đi khỏi rồi xua tay nói: - Các vị muội muội, ai về phòng này yên nghỉ đi. Nơi đây không có việc gì nữa.

Mụ lại ngoắc Đồng Uyển Uyển cười nói: -Uyển Uyển! Ta biết rằng muội muội thiết tha đến chuyện báo thù cho phụ thân, nhưng Phan Tịnh đã là miếng thịt trên thớt, rồi người muốn cắt muốn thái thế nào mà chả được. Nhưng trong vòng ba ngày chủ nhân đã ước hẹn với người ta, người không được lên đến đây rửa hận mà mắc tội đấy.

Đồng Uyển Uyển không nói gì nữa, theo mọi người đi ra khỏi cửa.

Cánh cửa lớn đóng sầm lại, trong tòa điện tối đen như mực.

Trong tòa đại sảnh chỉ còn cái cũi sắt lớn giam giữ Phan Tịnh cùng cô em chàng đã bị trúng độc.

Trước hoàn cảnh âm u tịch mịch tuyệt vọng này Phan Tịnh cảm thấy nỗi cô đơn tràn ngập cả hồn, chàng lẩm bẩm: - Phan Tịnh hỏi Phan Tịnh! Chẳng lẽ đây là kết cục cuộc đời của người?

Giữa lúc ấy Phan Tiểu Hoàn bỗng buông một tiếng thở dài nào nuốt, nàng khẽ cất tiếng gọi: -Ca ca!

Phan Tịnh dịu dàng hỏi: -Muội muội! Muội muội cảm thấy đau ở chỗ nào?

Phan Tiểu Hoàn lắc đầu đáp: -Ca ca! Tiêu muội không đau đớn chi hết nhưng rất nổi bễ bàng!

-Muội muội! Muội muội không được tự do, đừng nghĩ vậy nữa, ban này Ca ca vì nóng giận nên đã nặng lời với muội muội. Muội muội đừng trách ta nữa. Thử tính xem có cách nào ra khỏi nơi đây không?

-Ca ca! Muốn ra khỏi nơi đây thì chỉ có cách liều lĩnh đi lấy cặp chìa khóa. Muội muội không muốn theo chúa phái Cờ máu luyện công là có ý định đêm nay đi lấy cặp chìa khóa. Dè đâu mụ không tín nhiệm muội muội nữa!

Trên môi Phan Tịnh thoáng lộ nụ cười, chàng nói: -Muội muội! Như vậy càng hay! Muội muội chưa biết mụ làm như vậy đã trở thành ân nhân cứu mạng cho muội muội!

- Tiểu muội lúc nào cũng nghĩ đến thoát khỏi tai ách này chỉ vì bị Định mệnh hoàn kiềm chế thành thử dù có thoát khỏi nơi đây cũng không sống được. Có lý nào tiểu muội chẳng muốn được gặp gia gia.

- Địa Quân Thượng Quan thúc thúc nhất định giải được Định mệnh hoàn cho muội muội.

-Nhưng chúng ta không ra khỏi nơi đây được thì làm sao?

- Bây giờ chỉ còn đợi ba ngày nữa Uyển Vân đến đánh bại mụ rồi giải cứu cho chúng ta.

Phan Tiểu Hoàn buồn bã không nói gì. Nàng tỏ vẻ cho rằng ý nghĩ công chúa đánh bại được chúa phái Cờ máu chỉ là một hy vọng rất mong manh.

Phan Tịnh hỏi: - Muội muội! Muội muội chưa biết là tẩu tẩu đã luyện được võ công trong Bối điệp chân kinh ư?

Phan Tiểu Hoàn gật đầu đáp: - Tiểu muội biết rồi! Bữa nay tẩu tẩu đã giao thủ cùng chúa phái Cờ máu. Thực lực hai người chỉ chênh lệch nhau chút ít nhưng sau ba ngày thì chắc tẩu tẩu không phải là đối thủ của mụ nữa.

-Tại sao vậy?

-Có thể là tẩu tẩu sẽ bị chết về tay chúa phái Cờ máu.

-Muội muội! Muội muội nói vậy thì thật là kỳ. Chẳng lẽ chỉ trong vòng ba ngày mà chúa phái Cờ máu đột nhiên võ công tiến tới gấp bội hay sao? Hay là muội có âm mưu gì?

Phan Tiểu Hoàn nói bằng giọng bi ai: - Phải đó! Chúa phái Cờ máu có một cây linh chi sống đã nghìn năm. Trong ba bữa nay nhất định muội uống Chi Huyết để tăng gia nội lực. Một giọt Chi Huyết bằng mười năm luyện công. Tẩu tẩu tuy học được võ công trong Bối điệp chân kinh nhưng làm thế nào hơn cách luyện công bằng được vật thần diệu vô cùng của muội nỏ!

-à thì ra thế đấy.

Phan Tịnh toàn thân run bắn lên. Bỗng chàng kêu to một tiếng nói: - Nếu vậy thì Vân muội cũng nguy mất!

Chàng cảm thấy trong dạ bồn chồn như con kiến bò trong cái nồi nóng. Chàng xoa tay dậm chân, miệng lập đi lập lại: -Làm thế nào bây giờ? Làm thế nào bây giờ?

Đột nhiên chàng ngồi xếp bằng, hai mắt nhắm lại gắng gượng trấn tĩnh tâm thần để trị nội thương.

Phan Tiểu Hoàn cũng ngồi bên chàng. Tuy nàng chỉ còn sống được trong một khoảng thời gian nhất định. Nhưng nàng yên trí mình phải chết như vậy nên lòng rất bình tĩnh.

Phan Tịnh trong mình có đủ giáp tý công lực, chẳng mấy chốc chàng cảm thấy chân lực đã ngưng tụ lại. Chàng lại càng gia tâm điều dưỡng chữa thương. Luồng bạch khí giác ra khắp thân thể.

Giữa lúc ấy có tiếng kẹt cửa mở ra. Phan Tiểu Hoàn ngẩng đầu nhìn ra thì cánh cửa đã hé mở. Một tia sáng lờ mờ chiếu vào. Nàng đoán là ánh sáng trăng sao.

Lúc này đêm đã hơi khuya. Thốt nhiên bóng người thấp thoáng tiến vào rồi đóng sập cửa lại. Trong điện lại tối đen như mực.

Phan Tịnh cất tiếng hỏi: -Ai đó?

Rồi chàng quay lại khẽ bảo Phan Tiểu Hoàn: -Muội muội phải để ý. Người đó đang tiến phía chúng ta đấy.

Phan Tiểu Hoàn hỏi: -Ca ca nghe rõ tiếng bước chân họ ư?

- Đúng thế! Ta lại nhìn thấy cả y là một cô gái che mặt.

-Cô gái che mặt ư? Phải chăng là tẩu tẩu?

-Không chắc! Mình đang ở trong tình trạng này mà chưa biết đối phương là ai thì điều cần yếu là phải đề phòng cẩn thận. Theo chỗ ta đoán ắt không phải tẩu tẩu người đâu.

Lúc này người đi vào đã gần hơn nên thấy toàn thân mặc đồ đen, che mặt cũng bằng tấm khăn đen. Y lặng lẽ đứng yên bên ngoài cũi sắt không nhúc nhích.

Phan Tịnh quát hỏi: -Người là ai? Sao lại không lên tiếng?

Người mới vào chỉ hứ một tiếng lạnh lùng mà người nghe đã phải ớn da gà.

Phan Tiểu Hoàn la lên: -Chính là Đồng Uyển Uyển.

Thiếu nữ áo đen đột nhiên quát mắng: - Sao người được kêu tên họ ta.

Phan Tịnh nghe nói là Đồng Uyển Uyển thì lại càng kinh hãi. Nhưng công lực chàng đã khôi phục được quá nửa, chàng phấn khởi tinh thần trầm giọng hỏi: -Đồng cô nương! Phải chăng cô nương đến đây để giết ta?

-Người đã biết rồi còn hỏi làm chi?

Phan Tịnh cười nói: -Cô nương không sợ hình phạt ư?

Đồng Uyển Uyển cười đáp: - Y đang đóng cửa luyện công, phải ba ngày mới xong, bây giờ ta đã bỏ đi rồi còn sợ gì nữa. Hừ! Nay là ngày ta đòi món nợ máu cho gia gia ta. Phan Tịnh! Người chịu chết đi thôi!

Đồng Uyển Uyển vừa nói vừa chuyển động thân hình đi lần lại chỗ Phan Tịnh đứng. Nàng nói tiếp: - Phan Tịnh! Người chết đến nơi rồi đây. Bây giờ người tính sao.

Phan Tịnh tay dắt Phan Tiểu Hoàn vào khu giữa cũi sắt cười lạt nói: - Đồng Uyển Uyển! Chưa chắc người đã hạ thủ được ta, không chừng khéo quá hoá vụng, chính người lại mất mạng trước. Người không tin thì hãy thử xem.

Rồi không chờ Đồng Uyển Uyển trả lời, chàng nhảy về phía Đồng Uyển Uyển phóng chưởng ra. ánh lửa bốc lên rần rần Đồng Uyển Uyển rít lên: - Phan Tịnh! Người ý mình đã khôi phục được công lực rồi ư.

Nàng chỉ đầu ngón chân xuống nhảy né sang bên chàng một trượng. Tay ngọc vung lên phát ra một luồng chưởng phong vô hình ập tới. Đồng Uyển Uyển từ ngày đoạt được Vô Tình kinh đã dày công tập luyện những chưởng pháp trong cuốn này, mà Phan Tịnh lại chưa khôi phục được hoàn toàn công lực nên chàng không dám vận động nội lực đến tột độ vì e thương thể lại phát tác nặng lên. Chàng né tránh rồi cười ha hả nói: - Đồng Uyển Uyển! Nếu người là người thông minh thì ra khỏi đây là hơn. Nếu đại thư người, Thúy nương mà biết việc này thì ta e rằng...

Chàng chưa dứt lời, cửa điện đột nhiên mở rộng ra. Phan Tịnh càng cười lớn nói: -Đồng cô nương! Tại hạ nói không sai mà bây giờ cô nương có muốn bỏ đi cũng không kịp nữa.

Ngoài cửa có tiếng trong trẻo hỏi vọng vào: -Phan Tịnh! Người nói gì với ai đó? à phải! Ta quên mất chắc Tiểu Hoàn đang nói chuyện với người.

Người đó chính là Thúy Nương.

Đồng Uyển Uyển bỏ tấm khăn mặt ra nói: - Đại thư! Tiểu muội sợ hai tên này tẩu thoát, nên đến đây để canh giữ dùm đại thư.

Thúy Nương nhảy vọt vào cười nói: -úi chào! Uyển Uyển người đấy ư?

Đột nhiên mặt biến đổi thanh âm quát lên: - Uyển Uyển! Nếu ta đến chậm một chút thì e rằng hấn đã chết rồi, phải không?

Câu nói sắc bén này đã phát lộ huyệt toét hành vi của Uyển Uyển. Ngờ đâu Đồng Uyển Uyển cũng thay đổi thái độ cãi lại: -Đại thư! Đại thư đừng ngậm máu phun người. Phan Tịnh là kẻ thù giết cha tiểu muội, tiểu muội sợ rằng gã mà trốn thoát thì nguy hiểm vô cùng. Tiểu muội đến đây là một hành động hợp tình hợp lý.

Thúy Nương nói móc: -Ồ! Khen cho người là một cô gái hiếu thảo.

Phan Tiểu Hoàn cảm hận Đồng Uyển Uyển nói xen vào: -Đại thư! Đại thư đừng tin lời biện luận của y, y đến đây định giết ca ca của tiểu muội đấy.

- Tiểu Hoàn! Người cứ yên lòng. Ta đã biết trước đêm nay thế nào y cũng vào đây.

Dứt lời, Thúy nương nhảy vọt đến bên Đồng Uyển Uyển, lạnh lùng nói: - Ta còn biết rõ: Viên Định mệnh hoàn nữ chúa đưa cho người cũng chưa uống.

Đồng Uyển Uyển lớn tiếng nói lại: - Đừng nói bậy.

Thúy nương cười lạt không nói nữa. Đồng Uyển Uyển đột nhiên phóng cả hai chưởng ra đánh vào trước ngực Thúy Nương nhanh như chớp.

Phan Tiểu Hoàn trông thấy kinh hãi la lên: - Đại thư phải cẩn thận.

Thúy nương ung dung lùi lại một bước, vung hai chưởng lên phản kích. Bốn chưởng chạm nhau nổ lên một tiếng sầm rùng rợn.

Đồng Uyển Uyển lão đảo người đi lùi lại. Thúy Nương khịt mũi lạnh lùng nói: - Nữ chúa bận luyện công, bao nhiêu việc lớn nhỏ trong Huyền cung đều do ta quyết định.

Dứt lời mặt tiến lên một bước phóng chưởng đánh tới.

Đồng Uyển Uyển rú lên một tiếng khùng khiếp rồi ngã lăn ra. Thế là Động U-U chỉ còn lại một phụng điện chúa là Đồng Uyển Uyển này cũng đã đắm ngọc trầm châu.

56. Con Nữ Quỷ Thu Hồn Đoạt Phách

-Có chuyện gì?

Phan Tịnh tiến gần lại. Chàng nhìn thấy cặp mắt Thúy Nương sáng rực lên chăm chú nhìn mình, vẻ mặt rất lắng lơ, mặt dịu dàng hỏi: - Phan Tịnh! Người có giận ta không?

-Người hỏi câu này là có ý gì?

- Người hãy trả lời ta đã!

-Ta cùng nữ chúa người không thù oán mà người tới kiếm ta để gây chuyện. Còn người với ta trước nay chưa từng quen biết thì có điều chi mà nói.

Thấy Phan Tịnh không trả lời ngay vào câu hỏi của Thúy Nương, Phan Tiểu Hoàn nhanh nhẩu đáp: - Ca ca tiểu muội không oán hận đại thư đâu.

- Có thật thế không?

Thúy Nương cười rất tươi rồi đột nhiên nghiêm giọng nói: -Phan Tịnh! Ta phóng xá cho người. Người lấy chưởng pháp Lôi Hỏa đánh vào thi thể Đồng Uyển Uyển cho ta.

Phan Tịnh không hiểu ý mặt đứng thộn mặt ra mà nhìn.

Thúy Nương lại cười nói: -Đánh mau đi đừng nhìn ta nữa.

Phan Tịnh ngờ vực không dám tin lời mặt. Chàng nghĩ bụng: -Ta cứ làm theo lời mặt, chắc cũng không có lý do gì để mặt dùng âm mưu quỷ kế.

Nghĩ vậy, chàng liền phóng Lôi ấn vô tình chưởng đánh vào xác Đồng Uyển Uyển thành cháy đen.

Thúy Nương liền chặt đứt hai cây chân song sắt nói: - Ra đi!

Phan Tịnh tưởng chừng như mình đang ở trong giấc mơ. Chàng chẳng hiểu tại sao Thúy Nương lại cứu mình.

Phan Tịnh dắt Phan Tiểu Hoàn bước ra khỏi cũi sắt. Thúy Nương nhìn Phan Tiểu Hoàn nói: -Tiểu Hoàn! Ta không thể lấy thuốc giải Định Mệnh hoàn cho người được, nhưng ta có thể điểm huyết cho sức thuốc không phát động ngay. Rồi khỏi nơi đây rồi người từ từ tìm cách mà điều trị. Nhưng người nên nhớ rằng đêm nay ta cứu các người không phải là bội phản nghĩa mẫu đâu nhé. Ta chỉ thấy rằng để anh em người phải chết oan thì thật là đáng tiếc.

Phan Tiểu Hoàn cảm động nói: -Cảm tạ đại thư đã cứu mạng cho.

Thúy Nương liền vỗ vào người Phan Tiểu Hoàn ba cái để điểm huyết cho Định mệnh hoàn không phát động được rồi mặt nói: - Tiểu Hoàn! Đường lối ra khỏi Huyền Cung người đều thuộc hết rồi. Mau dẫn ca ca người đi đi.

Phan Tiểu Hoàn lại cảm ơn Thúy Nương lần nữa, rồi cùng Phan Tịnh chạy ra cửa điện.

Hai người vừa ra khỏi cửa rồi, Phan Tịnh quay đầu nhìn lại thì ra tòa đại điện này có phải là nhà cửa gì đâu, mà chỉ là một hang núi. Ngoài động bốn mặt vách núi đứng dựng, cỏ dại mọc đầy.

Phan Tiểu Hoàn khẽ nói: -Ca ca! Theo tiểu muội mà đi.

Rồi nàng đi trước nhằm vào lối gai góc mà nhảy qua. Nẻo này tựa hồ như không có đường lối gì cả, nhưng sự thực có con đường như ruột dê nhỏ bé ngay phía sau bụi gai.

Hai người đi được một lúc, Phan Tiểu Hoàn lại nói: -Những khu phụ cận hang núi này còn có đến bảy tám chỗ đại điện. Chúng ta phải đi nhẹ gót, đừng để cho những trạm canh phát giác ra phiền lắm đấy.

Phan Tịnh hỏi: -Đây là địa phương nào?

- Đây là một hang núi thấp nhất trong dãy Thái Sơn. Cứ xem những hang động khu này thì đây có thể là một nơi mà người xưa đến đây để tập thể ẩn tu. Chúa phái Cờ máu mới phát hiện ra hai mươi năm nay liền đến định cư ở đây.

-Chà! Hay quá! Một ngày kia ta sẽ trở lại đây.

Hai người theo đường ruột dê giữa những bụi gai khi quanh tả, lúc rẽ hữu. Đột nhiên có tiếng quát hỏi: -Đang nửa đêm mà ai đi đâu thế?

Phan Tiểu Hoàn thấy bị người phát giác liền đáp ngay: -Ta là Bạch cô đây.

Một lão già cao lớn từ mé bên chạy tới đứng ngăn cản trước mặt Phan Tịnh cùng Tiểu Hoàn hỏi: - Té ra Bạch cô! Đang nửa đêm mà Bạch cô đi đâu thế?

-Lão bắt tất phải hỏi nhiều. Ta đã đi giữa đêm khuya thế này là có việc cấp bách lắm.

Lão đưa mắt nhìn Phan Tịnh hỏi: - Bạch cô! Gã này có phải là thằng lỏi họ Phan không?

Phan Tiểu Hoàn mắng ngay: - Đến nữ chúa còn coi y vào bậc thượng tôn. Sao lão dám buông lời vô lễ thế?

Lão già nghe nói biến sắc vội cúi đầu xuống xin lỗi: - Miễn thứ cho tại hạ không biết. Thật là đắc tội.

Phan Tiểu Hoàn khề hừ một tiếng. Đột nhiên nàng khoa chân tiến lại một bước vung tay lên đập vào đầu lão già một cách đột ngột.

Chát một tiếng, đầu lão bị vỡ, máu tươi phun ra như suối. Lão ngã quay xuống đất chết ngay.

Phan Tiểu Hoàn vội nói: - Ca ca! Chúng ta đi cho mau.

Hai người thì triển khinh công lao người đi thật nhanh.

Phan Tiểu Hoàn khề dặn: - Ca ca! Nếu lại gặp người nữa cản đường thì để tiểu muội đi trước còn ca ca nhảy xổ đến sau và đừng để tên nào sống sót. Có thể thì chúng ta mới mong rời khỏi hang núi này.

-Được rồi! Nếu lại gặp người nữa cản đường thì để tiểu muội đi trước còn ca ca nhảy xổ đến sau và đừng để tên nào sống sót. Có thể thì chúng ta mới mong ra khỏi hang núi này.

-Được rồi! Lôi ẩn vô tình chưởng của ta không phát ra âm thanh làm cho kinh động người khác đâu.

Hai người tiếp tục đi thẳng về phía trước, đi như thế mỗi lúc một cao lên. Bỗng phía trước lại thấy có ba lão già áo đen cao lớn đang canh giữ chỗ đường hiểm yếu. Còn ở đằng xa Phan Tiểu Hoàn đã la lớn lên: -Bạch cô phụng mệnh nữ chúa có việc khẩn cấp phải lên Tiếp Thiên bình. Ai nấy phải tránh đường.

Ba lão già phía trước quả nhiên kính cẩn đứng tránh sang bên.

Phan Tiểu Hoàn lướt tới nhanh như điện chớp. Đột nhiên nàng dừng bước, phóng cả hai chưởng ra. Tiếp theo là một tiếng rú thê thảm.

Phan Tịnh cũng sẵn số chạy tới vùng Lôi ẩn vô Tình chưởng ra đánh. Ba lão già chết ngay đương trường, dưới chưởng lực của hai người.

Phan Tiểu Hoàn nói: -Ca ca! phía trước chỉ còn một quan ải nữa là ra khỏi hang núi này.

-Hang núi này tên là gì?

-Đây là Hoàng Tuyền cốc ở chân núi Thái Sơn. Tiếng nói thông vào đến Âm Tào. Người ngoài khó lòng tiến vào hang này được. Trong Hoàng Tuyền cốc, hang động liên miên. Muốn trừ diệt chúa phái Cờ máu không phải là chuyện dễ.

Hai người đi một đoạn đường nữa, vòng qua mấy khúc quanh, Phan Tiểu Hoàn đột nhiên dừng bước nói: -Ca ca! Phía trước là quan ải do một người thân tín của nữ chúa canh giữ. Lão này đa nghi và giáo quyết vô cùng, chúng ta khó lòng lường gạt được hắn.

- Dù sao mình cũng phải đi.

- Lão này công lực cao thâm ghê gớm. Cả anh em ta hợp sức lại may ra mới chống nổi lão ta. Nhưng dù sao không hạ sát được lão thì mình vượt qua cũng chẳng khó gì chỉ sợ làm kinh động đến mọi người trong hang thì nguy.

- Cứ đi đi! Phan Tịnh ngấm ngấm cầm Nhật Nguyệt lệnh trong tay, chàng để Tiểu Hoàn đi trước rồi chàng theo sau vừa đi vừa ẩn thân hình.

Phan Tiểu Hoàn đi thong thả lại. Nàng vừa đi vừa gọi to: - Kiêu lão ở đâu đấy. Bạch cô vâng lệnh lên Tiếp Thiên Bình có việc.

Tiểu Hoàn gọi hai ba lần mới thấy có tiếng lạnh lùng hỏi: - Có mình cô nương thôi chứ?

- Phải rồi!

Bỗng thấy tiếng cười lạt từ trong vách núi vọng ra, rồi có người cất tiếng hỏi: - Bạch cô! Nơi đây là cửa ải quan trọng để tiến vào bản cốc, nên nữ chúa đã truyền dụ không được để ai ra khỏi một cách khinh xuất. Cô đã vâng mệnh đi ra, tất là cô đem tín vật của nữ chúa theo làm lệnh.

Phan Tiểu Hoàn đáp ngay: -Nữ chúa còn đang gấp rút luyện công. Người chỉ dẫn vậy rồi vào nhập định ngay, nên ta chưa kịp lấy tín vật.

-Hừ! Không có tín vật thì làm sao mà đi khỏi nơi đây được?

Phan Tiểu Hoàn tức giận lớn tiếng: - Kiêu lão! Việc này rất quan trọng, nếu để lỡ việc thì người phải chịu lấy trách nhiệm.

- Ta không cần đâu. Ta cũng thi hành đúng mệnh lệnh của nữ chúa. Vả lại trên Tiếp Thiên Bình hiện giờ vắng teo còn có chuyện gì gấp nữa? Cô nương ra đây, Thúc Nương có biết không?

-Dĩ nhiên là y phải biết. Lúc nữ chúa ra lệnh y cũng đứng bên cạnh.

Một tràng cười ha hả từ trong vách núi vọng ra nói: -Bạch cô! Cô nương dối gạt ta rồi! Thúc Nương rõ ràng còn bận canh giữ thẳng lối Phan Tịnh thì y ở bên nữ chúa thế nào được? Bạch cô có muốn ra khỏi hang này cũng không khó gì, chỉ cần quay về lấy tín vật của Thúc Nương là được. Vì trong ba ngày nữ chúa bận luyện công, nên mọi công việc lớn nhỏ đều giao cho Thúc Nương cai quản.

Phan Tiểu Hoàn quát lên: -Kiêu lão! Ta còn lạ chi điều đó, lo là người phải nói. Vì muốn tranh thủ thời gian, nên ta không kịp lấy tín vật mà thôi.

-Nếu không có tín vật thì cô nương không đi qua nơi này được đâu!

Phan Tiểu Hoàn khề thở dài nói: -Muốn khỏi lỡ việc ta cứ đi!

Đột nhiên bóng người thấp thoáng. Bốn lão già từ trong vách núi xẹt ra. Trong bọn có một lão chính Phan Tịnh cùng Vô Danh Khách lên lên Tiếp Thiên đài đã gặp thước đây.

Phan Tịnh nấp trong bóng tối lầm bầm: -Đúng hán rồi. Ta cho hán chết không có đất chôn.

Kiêu lão xuất hiện rồi cười lạt nói: -Bạch cô! Bạch cô định cưỡng bách lão phu để ra khỏi ải này, nhưng lão phu e rằng cô không làm được. Nếu không thể thì nữ chúa đã chẳng đặt Kiêu lão canh gác cửa ải quan hệ này. Lão phu tưởng cô nên quay về lấy tín vật là hơn.

-Không! Ta nhất định không chịu. Người được nữ chúa trọng dụng nên hống hách cả với ta phải không?

-Hà hà! Cô tuy là nghĩa nữ chúa phái, nhưng lão phu chắc rằng không bao giờ chúa phái giao cho giữ trọng nhiệm này.

Phan Tiểu Hoàn tức giận thét lớn: -Im miệng ngay!

Nàng lạng người đi nhảy xổ về phía trước.

Kiều lão cũng tức giận quát lên: - Bạch cô nương! Cô đừng bức bách lão phu phải động thủ.

Phan Tiểu Hoàn vùng chưởng đánh ra quát lên: -Lão già không biết điều này! Ta đã bị thương mà bữa nay người làm cho thương thể ta thêm nặng. Người cũng mất mạng dưới tay nữ chúa.

Kiều lão lạng người đi sững sốt hỏi: -Cô nương bị trọng thương thật ư?

-Tin hay không là tùy ở người.

Nàng lại phóng chưởng đánh ra.

Phan Tịnh ngấm ngầm nghiêng rằng tự hỏi: “Lúc này ta có nên xuất hiện không?” Bụng nghĩ vậy, người chàng đã nhảy vọt ra. Kiều Lão quát hỏi: -Ai?

- Lão gia đây chứ ai!

Phan Tịnh phóng chưởng ra nhanh như chớp. Một người trong ba lão kia vọt ra ngăn cản, đồng thời phóng chưởng phản kích. Nhưng lão liền rú lên một tiếng ngã lăn quay ra. Kiều lão đã nhận ra Phan Tịnh liền lớn tiếng quát mắng: - Phan Tịnh!

Tiếng quát vừa dứt, Phan Tịnh đã phóng chưởng đánh tới.

Kiều lão nhảy tạt ngang ra hai trượng để né tránh rồi hét lên: - Bạch cô! Cô giỏi thật! Thảo nào nữ chúa không tín nhiệm cô nữa!

Lão quay lại bảo hai lão kia: - Một vị cấp tốc đi báo việc này cho Thúc Nương hay!

Dè dẫu lão vừa dứt lời đã có tiếng cười đáp: - Kiều lão! Không cần báo nữa ta đã biết rồi.

Thúc Nương xuất hiện đột ngột khiến cho Phan Tiểu Hoàn cùng Phan Tịnh phải sững sốt.

Mụ cười lạt hỏi: - Tiểu Hoàn dừng tay mau!

Phan Tiểu Hoàn không biết ý mụ thế nào cũng dừng tay lại.

Thúc Nương lại nhìn Phan Tịnh hỏi: -Phan Tịnh! Người định chạy ư?

Nàng quay lại bảo bọn Kiều lão: -Ba người đứng cả về phía sau ta?

Phan Tịnh lửa giận bùng bùng toan mở miệng mắng thì đã thấy Thúc Nương từ từ xoay người lại. Sau một tiếng cười lạt, mụ hất tay áo một cái, bọn Kiều lão ba người rú lên thê thảm vội ngã lăn ra đất.

Thúc Nương quay lại bảo Phan Tịnh: -Người lại đánh vào mỗi xác một chưởng.

Bấy giờ Phan Tịnh mới biết Thúc Nương đã cứu bọn mình. Chàng cảm kích vô cùng, vâng lời đánh vào bọn Kiều lão mỗi người một chưởng.

Chàng toan ngỏ lời cảm tạ thì Thúc Nương đã bỏ đi mất rồi.

Hai người lập tức thì triển khinh công chạy nhảy như bay trên những ngọn núi cao hiểm trở.

Hai người chạy chừng một giờ, Phan Tiểu Hoàn mới thở phào một cái nhẹ nhàng nói: -úi chà! Bấy giờ mình mới thoát khỏi phạm vi thế lực chúa phái Cờ máu.

Phan Tịnh nói: -Muội muội! Chúng ta phải xuống núi ngay đêm nay mới được.

-Dĩ nhiên là ta phải đi ngay bây giờ.

Ngọn gió núi thổi tạt vào mặt khiến hai người cảm thấy rét lạnh. Ngờ đâu theo chiều gió thổi lại có tiếng người than thở nói: - Ta tưởng các người bắt tất phải xuống núi nữa, hãy tạm vào đây một lúc chẳng hay hơn ư?

Hai người giật nẩy mình lên Phan Tịnh quát lên: -Ai đó? Ai vừa nói đó?

Hồi lâu luồng gió thổi đưa thanh âm lại: -Ta là người đàn bà cô độc, các người không muốn gặp ta ư?

Phan Tịnh nhìn về phía có tiếng vọng lại thì thấy một bóng đen đang chạy tới.

Phan Tiểu Hoàn vừa nhìn thấy đã ớn lạnh xương sống nói: -Ca ca! Đây là con quỷ ghê gớm chuyên thu hồn đoạt phách.

Phan Tịnh ưỡn ngực ra cười hỏi: -Trên đời mà có quỷ ư?

-Thật đấy ca ca ạ! Trong Hoàng Tuyền cốc đã nhiều trai tráng bị giống quỷ này làm chết rồi quăng xác ra những nơi hoang vu phụ cận.

Bóng đen mỗi lúc một tiến lại gần rồi rú lên một tiếng nghe sồn tóc gáy.

Phan Tịnh quát lên: -Muội muội hãy đứng đây đợi ta một chút. Ta nhất định chế phục con người giả làm quỷ sứ này.

Chưa dứt lời chàng đã xông ngay về phía trước.

Phan Tiểu Hoàn vội la lên: -Ca ca chớ nên đi!

-Ta không sợ! Vạn nhất có bị nó mê hoặc thì muội muội tìm về khe Lạc Hiền để gặp gia gia.

Phan Tịnh phóng mình nhảy luôn vài cái nữa còn cách bóng đen không xa mấy. Chàng nhìn rõ đó là một người từ đầu đến chân toàn mặc đồ đen.

Phan Tịnh vận Lôi ấn vô tình chưởng quát hỏi: -Mi là ai? Mi giả vờ làm quỷ sứ là có ý gì?

Quái vật chỉ rú lên hai tiếng kỳ dị chứ không trả lời.

Phan Tịnh tức giận quát lên: -Mi vừa bảo là người cô độc, sao bây giờ lại không nói?

Quái vật lại rú lên hai tiếng ghê rợn.

Phan Tịnh tức giận gầm lên: -Bất luận mi là người hay ma quỷ thì cũng tự tìm lấy cái chết đừng kêu oan.

Chàng phóng Lôi Hỏa tương bạc ra. Hào quang rần rần chụp vào người quái vật.

Quái vật xoay mình đi một cái đã xa ngoài hai trượng.

Phan Tịnh không chịu buông tha, lại phóng Lôi Thiên Đỉnh Tráng như tiếng sét nổ đánh tới nữa.

Quái vật lại vèo người đi né tránh mỗi lúc một xa.

Phan Tịnh đuổi theo vừa đuổi vừa phóng chưởng ra đánh tới tấp. Nhưng lạ thay! Chàng đánh bấy nhiêu chưởng mà quái vật chẳng bị trúng phát nào. Phía sau tiếng Phan Tiểu Hoàn la gọi: -Ca ca! Đừng đuổi nó nữa. Ca ca nhất định sẽ bị nó mê hoặc.

Phan Tịnh cười thầm, lẩm bẩm: - Mê hoặc ta ư? Ma quỷ nào mà mê hoặc được Thiên đình sứ giả?

Phan Tiểu Hoàn càng bảo chàng bị ma quỷ mê hoặc, chàng càng không chịu bỏ qua nhất định đuổi theo cho kỳ được.

Quỉ ảnh chạy mỗi lúc một mau thêm, Phan Tịnh lại càng đuổi gấp, đồng thời phóng Lôi ấn Vô tình chưởng ra nhưng vẫn không thể nào đánh trúng khiến chàng tức bực nghiến răng ken két.

Phan Tịnh chỉ đầu ngón chân xuống lao người đi, rồi phóng Tuyệt Tình chưởng ra.

Bóng chưởng trùng trùng điệp điệp bao vây lấy Quỉ ảnh, trông chừng quái vật khó lòng tránh khỏi một chưởng.

Giữa lúc ấy trong bóng đêm lù lù bỗng phát ra tiếng cười trong trẻo nói: -Phan Tịnh! Sao ngươi lại hạ độc thủ đến thế?

Phan Tịnh vừa phóng chưởng ra, đột nhiên toàn thân run bắn lên. Chưởng lực chàng đã bị đối phương ngăn chặn và rõ ràng công lực đối phương còn cao thâm hơn chàng gấp bội. Chàng ngẩn ngẩn khẽ la: -Thật là hồng bét.

Chợt thấy dưới nách mình tê dại, chàng biết mình bị đối phương điểm huyệt rồi.

Phan Tịnh đứng trơ ra. Trong bóng đêm lại có tiếng cười trong trẻo. Quỉ ảnh xoay người lại một cái để Phan Tịnh lên lưng chạy vèo vèo. Thoảng cái đã mất hút vào trong những ngọn núi hiểm trở.

Phan Tiểu Hoàn thấy Phan Tịnh bị bắt đi. Nàng muốn khóc mà không có nước mắt, muốn tìm ca ca thì không biết đường. Nàng còn sợ nữ chúa phái Cờ máu phát giác ra mình bỏ trốn đi mà phái người đuổi theo.

Nghĩ vậy nàng chỉ dừng lại một chút rồi nhắm chạy thẳng về phía núi Lạc Hiền.

Phan Tịnh từ lúc bị điểm huyết mê man luôn không biết gì nữa. Lúc vừa tỉnh lại chàng cảm thấy có điều khác lạ. Chàng thấy mình được vật gì mềm mại thoang thoảng hơi hương ôm chặt.

Chàng trấn tĩnh nhìn lại bất giác giật mình kinh hãi vì thấy mình nằm gọn trong lòng một thiếu phụ mình trần như nhộng, ngồi trong một gian phòng chần gấm màu hồng. Mùi thơm ngát xông vào mũi chàng từng cơn.

Chàng la lên một tiếng thất thanh rồi nhảy phắt dậy. Nhưng chàng thấy mình cũng lỏa thể thì vừa thẹn vừa giận. Chàng vội vươn tay ra kéo tấm màn hồng che thân rồi quát hỏi: - Con đàn bà ti tiện này? Mi là ai?

Nhưng trong lòng chàng ngấm ngấm kinh hãi vì chàng nhớ lại là mình đã bị quỉ ảnh điểm huyết rồi. Chàng không ngờ mình lại vào ngủ ở đây.

Dứt tiếng quát, chàng trừng mắt nhìn thiếu phụ.

Thiếu phụ không quay đầu lại vẫn nhìn vào phía trong. Mụ nói bằng một giọng ai oán: -Người thật là chàng gốc có diễm phúc được vào đây mà không biết hưởng?

Phan Tịnh giận mặt xám xanh gầm lên: - Mi là ai? Có phải chính mi ở chốn thâm sơn này giả làm quỉ để hại người?

Thiếu phụ cười sang sảng đáp: - Phải thì sao mà không phải thì sao? Phan Tịnh! Đã đến đây thì yên phận là hơn. Mau lại nằm xuống đây!

Nói xong mụ nằm ngay xuống giường nhưng vẫn quay mặt vào phía trong. Phan Tịnh tức quá nổi lên một tràng cười rộ nói: -Ta đập chết loại đàn bà này.

Chàng vung chưởng thì thấy chân khí lưu thông như thường. Một luồng Lôi đình chưởng lực chụp xuống giường.

Thiếu phụ đang nằm trên giường, đột nhiên xoay mình lại từ trong chăn giờ cánh tay ngà ngọc ra khê vẩy một cái. Chưởng lực của Phan Tịnh bị hóa giải tiêu tan liền.

Bỗng nghe tiếng thiếu phụ cười nhẹ nói: -Phan Tịnh! Người phải biết điều một chút.

Phan Tịnh giương mắt lên nhìn chợt nhận ra Thúy Nương, chàng hiểu hết đầu đuôi bất giác giác nổi lên một tràng cười rộ nói: -Tưởng ai té ra là người. Ha ha! Một con quỉ thu hồn đoạt phách!

-Chắc không bao giờ người ngờ đến lại chính là ta.

- Ha ha! Thúy nương người thật là lớn mật! Không sợ chúa phái Cờ Máu phát giác ra vụ này ư?

Thúy Nương tủm tỉm cười nói: -Đời nào y phát giác ra được. Dù cho y có biết thì đã sao?

-Thúy Nương! Người dẫn dụ cho ta đến chốn này, không sợ ta đem cáo tố với chúa phái ư?

Thúy Nương nở một nụ cười thần bí nhìn Phan Tịnh đáp: -Phan Tịnh! Lại đây, nếu ta sợ người cáo tố đã chẳng đem người đến đây!

Phan Tịnh kinh hãi, toàn thân run lên thầm nghĩ: -Chắc con mụ này không cho mình thoát khỏi nơi đây nữa.

...

(Thiếu 2 trang...)

Thúy Nương ọe lên rồi miệng hộc máu tươi ra. Mụ loạng choạng lùi lại đến năm sáu bước. Sắc mặt lợt lạt mụ thở hồng hộc lớn tiếng quát: -Phan Tịnh! Mi giỏi thiệt! Trong tay mi cầm cái gì vậy?

Phan Tịnh biết rằng cây Nhật Nguyệt lệnh của mình đã công hiệu. Nó có công dụng là làm tiêu tan công lực đối phương, nên mụ mới bị một chưởng như vậy.

Phan Tịnh hầm hầm nói: - Thúy Nương! Đêm nay thì con dâm phụ như người đứng hồng sông nữa.

Ánh sáng Nhật Nguyệt lệnh tiếp tục chiếu vào người Thúy Nương. Phan Tịnh phóng luôn ba chưởng mãnh liệt, thể mạnh dường tan bia nát đá. Nhưng nó chỉ trượt qua mình đối phương, vì thân pháp mụ thật là tuyệt diệu. Mụ đã né tránh thì không tài nào đánh trúng được.

Phan Tịnh liền dừng bước ở giữa nhà thủy chung vẫn chiếu tia sáng Nhật Nguyệt lệnh vào Thúy Nương. Lúc này, Thúy Nương mình trần như nhộng, nên mụ ngấm ngấm sợ hãi. Nhưng ngoài mặt vẫn cố tỏ vẻ thản nhiên, trừng mắt nhìn Phan Tịnh, lạnh lùng nói: -Phan Tịnh! Đây là mi, mình làm mình chịu. Ta bắt mi giao lại cho y.

Phan Tịnh tưởng mụ bảo bắt mình giao lại cho chúa phái Cờ mau thì cười lạt nói: - Nếu thế thì mi cũng chẳng toàn mạng.

-Ha! Ha! Bây giờ mi thử bỏ đi coi.

Thúy Nương nói xong đột nhiên nhảy vào vách đá mé tả.

Bỗng nghe mấy tiếng lách cách vang lên, Thúy Nương đã biến mình vào vách đá.

Phan Tịnh quát hỏi: - Mi chạy đường nào?

Rồi chàng cũng nhảy xô về phía đó. Ngờ đâu nghe đánh chát một tiếng, đầu chàng va vào vách đá đau điếng người. Chàng định thần nhìn lại thì không thấy cửa ngõ chi hết. Chàng đưa mắt nhìn thì thấy Thúy Nương lại do tường vách phía đối diện chạy vào.

57. Thần Nữ Tôn Chủ

Phan Tịnh giận như điên lên sờ soạng bốn mặt tường đá từng ly từng tý mà không tìm ra cửa của căn nhà này. Chàng không khỏi nao núng trong lòng vì một gian nhà đá nhỏ xíu này mà cách bố trí cơ quan đã tinh xảo đến thế. Chàng cũng không biết đây là đâu.

Phan Tịnh vừa tức mình vừa buồn phiền, đứng thộn mặt ra giữa nhà, lẩm bẩm một mình: “Điều này mình chỉ còn cách chờ mụ trở lại mới có cơ hội ra khỏi nơi đây?” Rồi chàng lại tự nhủ: “Chẳng lẽ Phan Tịnh này lại bị một đám đàn bà con gái cầm tù được ư?” Nghĩ vậy, chàng cảm thấy yên tâm đôi chút.

Giữa lúc ấy, trên nóc nhà đá có thanh âm Thúy Nương nói vọng xuống: -Phan Tịnh! Bây giờ mi tính sao đây?

Chàng ngẩng đầu nhìn lên thì chỉ thấy trên nóc nhà có một lỗ nhỏ. Thanh âm do lỗ đó vào. Chàng cười ha hả đáp: -Thúy Nương! Ta tưởng mi giết quách ta thì hơn. Nếu để ta sống thì mi không khỏi mất mạng về tay chúa phái Cờ máu đâu.

Trên nóc nhà có tiếng người thở dài rồi nói: -Thư thư! Bây giờ tiểu muội đành giao gã cho thư thư vì không thể rời khỏi động Hoàng Tuyền lâu được. Tiểu muội xin đi đây! Thư thư phải để ý lắm mới được và đừng buông tha gã này. Gã mà thoát được thì tai họa vô cùng!

-Thúy muội cứ yên tâm! Không khi nào thư thư lầm lẫn đâu!

- Thư thư ơi! Khi mà thư thư chế phục được gã rồi đừng quên cho tiểu muội một chén canh.

Rồi có tiếng cười hì hì vọng xuống.

Trên nóc nhà lại có tiếng một mụ đàn bà khác hỏi vọng vào: -Phan quan nhân! Ta nghe nói thanh danh Lôi Thần phò mã vang dội vô lâm, mà sao lại để Thúy muội bắt giữ được?

Phan Tịnh nhìn lên nóc nhà thì chỉ thấy trước lỗ hổng một đôi mắt sáng như sao đang nhìn xuống.

Chàng vừa tức giận vừa buồn cười quát hỏi: - Người là ai? Hay cũng là một con đàn bà dâm tiện như Thúy Nương?

Mụ đàn bà trên nóc nhà cười mát đáp: - Phan quan nhân! Quan nhân nói đúng quá! Ta cũng chỉ là một mụ đàn bà dâm tiện, so với Thúy Nương còn dâm đẳng gấp mười vì...

Rồi mụ im lặng không nói tiếp nữa.

Phan Tịnh rất lấy làm kỳ tự hỏi: -Trong thiên hạ sao có kẻ tự xưng mình là con người dâm đẳng ty tiện. Bất luận người đàn bà nào dù dâm đẳng, dù ty tiện đến đâu cũng không muốn thừa nhận tính nết bỉ ổi này.

Phan Tịnh nghĩ lại không khỏi động tính hiếu kỳ nhẹ nhàng đáp: - Tại sao thế?

Người đàn bà kia khẽ đáp: - Vì trời sinh ta ra là một con đàn bà dâm tiện.

Phan Tịnh cười ha hả hỏi: -Trên đời làm gì có người trời sinh ra đã là một kẻ dâm tiện bao giờ?

- Quan nhân không tin ư?

- Dĩ nhiên là ta không thể tin được.

Mụ đàn bà cười lạnh lạnh nói: - Phan quan nhân! Khi ta đã nói ra mà người không bài bác được thì người phải chịu khuất thân theo ta nhé!

Phan Tịnh cười lạt, bụng bảo dạ: - Thật là một mụ đàn bà giỏi mưu mẹo. Nhưng ta chắc không có lý nào trời sinh ra con người đã dâm đẳng ty tiện được.

Nghĩ vậy, chàng giục: -Được rồi, người thử nói đi!

Mụ đàn bà đáp: - Ta đây không cha không mẹ, không họ không tên, không người thân thích, không kẻ bạn bè. Từ lúc hiểu việc đời là thành một gái mãi dâm lưu lạc phong trần. Vậy như thế có phải là trời sinh ra ta là một gái dâm tiện hay không?

Phan Tịnh chưng hửng nghĩ thầm: - Trên đời sao có người đáng thương như vậy?

Mụ đàn bà cười hích hích nói: - Phan quan nhân! Như vậy tỏ ra người đã tin lời ta là đúng?

Phan Tịnh cãi: - Ta vẫn chưa tin!

-Quan nhân lấy lý do gì mà không tin?

Câu hỏi này khiến cho Phan Tịnh rất khó nói. Nhưng chàng là người thông minh tuyệt đỉnh chỉ suy nghĩ một chút rồi hỏi lại: -Theo lời người nói mà thật thì trong thiên hạ thiệt ít người đáng thương như người. Nhưng người nói là tự trời sinh ra thì không đúng. Ta hỏi người: Người cũng có tấm thân bằng da, bằng thịt chứ?

-Dĩ nhiên là thế, người nào chẳng bằng da bằng thịt.

Phan Tịnh lại cười rộ hỏi: - Vậy người cũng là người chứ?

Mụ đàn bà cười rộ hỏi: - Quan nhân bảo ta không phải là người hay sao?

Phan Tịnh không cười nữa hỏi: -Người bảo trời sinh ra người là nói láo. Người cũng do người ta sinh ra chứ đâu phải trời sinh. Nếu trời sinh thì đã là thần chứ không phải người.

Phan Tịnh dứt lời. Trên nóc nhà hồi lâu không có tiếng người đáp lại. Rồi sau một lúc, mụ đàn bà lại lên tiếng: - Phan quan nhân! Người nói đúng đó!

Phan Tịnh thích chí hỏi: - Thế là người không phải là một mụ đàn bà trời sinh ra với tính dâm đẳng.

- Ta không chịu. Ta nhất định là trời sinh ra ta với tính dâm đẳng.

-Nhưng ngươi là người kia mà!

- Không phải! Ta là thần!

Câu đáp này khiến cho Phan Tịnh sững sốt lớn tiếng hỏi lại: - Ngươi là thần ư? Ngươi không có da thịt hay sao mà bảo là bậc thần thánh? Rõ là một người đàn bà sao lại bảo là thần? Như thế là ngươi ngụy biện, ta không phục đâu.

Mụ đàn bà buồn rầu đáp: - Ta là thần, người đời kêu ta bằng thần nữ.

Phan Tịnh cứng họng không nói được nữa. Chàng biết rằng thần nữ cũng chỉ là người, nhưng không biết lấy câu gì để bác khước. Chàng đi lui đi tới rồi bất giác tự cười mình là một văn trạng nguyên mà không áp đảo nổi một thần nữ.

Mụ đàn bà thấy Phan Tịnh hồi lâu không lên tiếng liền nói tiếp: -Phan quan nhân! Bây giờ ngươi tin ta rồi chứ? Ta là người đàn bà trời sinh ra tính dâm dăng!

Phan Tịnh sực nhớ ra điều gì liền la lên: -Phải chăng ngươi là người của Thần nữ tôn?

-Ừa! Mụ đàn bà trên nóc nhà ủa lên một tiếng rồi điềm tỉnh lại hỏi: -Phan quan nhân! Ngươi bảo sao?

Phan Tịnh mừng thầm, lớn tiếng gọi: -Ngươi đừng giả vờ nữa. Ngươi là Thần Nữ tôn rồi. Ta cho ngươi thấy vật này thử xem ngươi có nhận ra vật gì không?

Chàng nói xong thò tay vào bọc móc ra hạt Châu đăng của Thất Tuyệt giáo chủ đã cho chàng, giơ lên hỏi: -Ngươi có nhận ra đây là cái gì không?

Trên nóc nhà có tiếng la hoảng đột nhiên tại bức tường mé bên trái vang lên lách cách rồi một người đàn bà đứng tuổi búi tóc dài hấp tấp từ trong vách xuất hiện.

Dường như mụ không tin ở mắt mình nên nhìn chăm chú vào hạt châu trên tay Phan Tịnh.

Phan Tịnh cũng nhìn nòng lạnh lùng nói: - Như vậy đúng ngươi là Thần Nữ tôn rồi.

Mụ đàn bà thản nhiên hỏi lại: - Hạt Châu đăng của tôn chúa, ngươi lấy được ở đâu?

Phan Tịnh đã chứng thực mụ đàn bà này quả là người của phái Thần Nữ tôn mà Thất Tuyệt giáo chủ đã nhận ra tôn chủ là Trần Thường Tú. Phan Tịnh thở phào một cái nói: -Ngươi đã là người của Thần Nữ tôn, vậy dẫn ta đến ra mắt Thần Nữ tôn chủ. Ta cần được gặp bà.

-Hừ! Tôn chủ há phải là người dễ được ra mắt đâu!

- Ta nghĩ rằng người rất vui lòng được gặp ta.

-Ngươi nhận biết Tôn chủ ư?

- Rồi ngươi sẽ biết!

Mụ đàn bà nhìn Phan Tịnh chòng chọc dường như muốn nhìn thấu tâm trạng chàng. Mụ nói: -Ngươi ưng thuận với ta một điều kiện thì ta sẽ dẫn ngươi đi?

-Điều kiện gì?

- Đừng tố cáo chuyện Thúy Nương với chúa phái Cờ máu.

Phan Tịnh tủm tỉm cười nói: - Xem ra ngươi cũng chưa phải là người hư đốn. Được lắm! Ta chịu điều kiện này.

-Còn nữa! Ngươi cho ta biết tìm Tôn chủ về việc gì?

-Cái đó ra ngoài phạm vi của ngươi.

-Không phải thế. Ta muốn biết ngươi có hiểu gì về bản tôn không?

-Thành thực mà nói, ta không hiểu mấy đâu. Ta đến yết kiến Tôn chủ chỉ là vâng lệnh trên đến truyền tin mà thôi. Nhưng ta chắc rằng đây là một tin mà Tôn chủ ngươi vẫn đem lòng hoài vọng.

Mụ đàn bà trở gót đi về phía vách đá mé hữu đồng thời bảo Phan Tịnh: -Bây giờ người hãy theo ta.

Phan Tịnh sửng sốt hỏi: - Đi ngay bây giờ ư? Tôn chủ người cũng ở gần đây hay sao?

- Cái đó người bắt tất phải hỏi cứ đi theo ta là được Phan Tịnh gật đầu ưng thuận, mụ đàn bà đưa tay ra ấn vào vách đá rồi đi vào.

Phan Tịnh cũng đi theo. Lần này chàng đi được thông dong chứ không bị ngăn trở.

Phan Tịnh ngoảnh đầu lại thì chẳng thấy nhà đá đâu hết mà phía sau chỉ là một con đường hầm.

Chàng lẩm bẩm: -Thật là cách xếp đặt của quỷ phủ thần.

Mặt trước cũng là một đường hầm.

Hai người đi đến chỗ nghẽn lối, mụ đàn bà lại đưa tay ra đẩy. Mấy tiếng lách lách vang lên rồi hở ra một cái cửa nhỏ. Hai người đỡ cái cửa đó chui ra thì thấy đá núi lởm chởm, cỏ dại mọc đầy.

Bây giờ trời đã sáng rõ. Mụ đàn bà chau mày nói: -Phải chờ đến đêm hãy đi yết kiến tôn chủ.

Mụ lại nhìn Phan Tịnh rồi trở vào một ngọn núi nói: - Chỗ đó có một thạch động nhỏ, người hãy tạm vào ẩn ở trong đó một ngày. Thúy Nương lại sắp đến rồi, người không thể qua mắt y được đâu, thôi đi đi.

Mụ đàn bà nói xong co người lại rồi chuồn vào sau tảng đá mà đi.

Phan Tịnh đành theo lời mụ đến tạm ẩn vào trọng hang động. Bây giờ chàng chợt nhớ tới Phan Tiểu Hoàn. Chàng chờ cho trời sáng rõ đi tìm quanh một lúc nhưng chẳng thấy nàng đâu.

Phan Tịnh biết rằng cô em mình cũng chẳng ngu dại gì, chắc y thấy mình bị quỷ bắt đi tất gặp dữ nhiều lành ít, hẳn y quay về khe Lạc Hiền rồi.

Nghĩ vậy chàng cảm thấy yên tâm.

Chàng liền lén vào trong động ngồi chờ cho đến đêm tối. Suốt ngày hôm ấy chàng ngồi điều dưỡng, công lực đã khôi phục được quá nửa. Thúy Nương có vào căn thạch thất kia hay không chàng cũng chẳng hay.

Vào khoảng canh hai đêm hôm ấy một bóng đen vọt tới mau lẹ phi thường. Chớp mắt bóng người đã đến trước cửa động.

Phan Tịnh cất tiếng hỏi: -Người đã đến đây ư?

-Phải! Ta đã đến đây.

Phan Tịnh nghe khẩu âm thì rõ ràng là biết Thúy Nương. Chàng giật mình kinh hãi lớn tiếng hỏi: - Thúy Nương, người đây ư?

-Là ta thì làm sao? Người mau giao hạt châu dâng cho ta. Có phải người định đi lấy âm thư không? Ha ha! Minh tìm mãi Sơn Thần nữ tôn ở đâu té ra mụ là người của bọn ấy.

Phan Tịnh vội hỏi: -Mụ làm sao?

-Mụ không chịu nói địa chỉ tôn chủ nên ta đã giết chết rồi.

Phan Tịnh nghe câu này khác nào sét đánh bên tai Chàng nổi giận dùng dùi quất mắng: -Mi là một giống cầm thú. Mụ nường nhện mi mà mi lại giết mụ. Hãy tiếp chuông của ta đây.

Chàng đánh ra một phát Lôi Đình chuông lực. Tiếng vang rầm rĩ. Bóng người thấp thoáng. Phan Tịnh đã đứng trước mặt Thúy nương.

Thúy Nương lớn tiếng quát: - Phan Tịnh! Mụ dẫn mi đi kiếm tôn chủ để trừ diệt cả phải Cờ máu của bọn ta. Mụ nhân nhượng ta ở chỗ nào. Ha ha! Mau đưa hạt Châu dâng cho ta và nói địa chỉ tôn chủ cho ta biết. Hoặc giã ta còn tha mạng cho nếu không thì mi sẽ biết Thúy nương lợi hại thế nào.

Phan Tịnh cảm hận không biết đâu mà nói nhưng chợt nhớ ra điều gì chàng hỏi: - Mi giết mụ thật rồi ư?

- Thật thế!

- Mụ là người của Thần nữ tôn, tất nhiên học được võ công trong sách âm thư. Sao người lại giết được mụ?

Thúy Nương cười rộ nói: - Phan Tịnh! Người còn non mặt quá? Chưa hiểu việc gì hết.

Mụ vừa dứt lời nhảy xổ lại Phan Tịnh.

Chàng quát lên: - Mi thừa lúc mụ không đề phòng để ra tay. Thật là một con đàn bà độc ác. Đêm nay một là ta giết được mi hai là vĩnh viễn không ra khỏi nơi đây.

Thúy Nương đã nhảy tới nơi Phan Tịnh không né tránh, vận chân lực toàn thân vừa phóng chưởng ra vừa nói: - Thúy Nương, nhất định mi phải chết!

Sầm! Một tiếng kinh thiên động địa.

Thúy Nương rú lên một tiếng, người mụ bị hất ra ngoài một trượng. Phan Tịnh cũng loạng choạng lùi lại ba bước đến cửa động. Mặt chàng sát khí đằng đằng. Chàng nghiêng răng nhảy xổ tới.

Thúy Nương nói: -Phan Tịnh! Công lực mi đã tiến bộ rồi.

- Lại tiếp ta một chưởng nữa.

Người chàng lạng đi phóng Tuyệt Tình chưởng ra. Thúy Nương không tránh được đành phải nghinh đánh. Ngờ đâu chưởng lực gần chạm nhau thì hai luồng ánh sáng mãnh liệt tự lòng bàn tay Phan Tịnh phát ra, Thúy Nương hoảng hốt rú lên: - Ta chết mất rồi!

Đùng một tiếng. Đồng thời một tiếng rú thê thảm cũng vang lên. Thúy Nương đã bị Phan Tịnh đánh hất xuống núi. Phan Tịnh vẫn chưa yên lòng bằng mình rượt theo.

Bỗng thấy người Thúy Nương đập mạnh vào một tảng đá xương thịt nát nhừ ra trông thật rùng rợn.

Phan Tịnh cười ha hả nói: -Mi chết là đáng kiếp.

Chàng bỏ mặc xác Thúy Nương lại đấy rồi nhắm về phía thạch thất của mụ thuộc hạ Thần nữ tôn chạy đi. Nhưng khối đá đã đóng lại rồi, chàng không tìm được cửa vào bên trong nữa.

Phan Tịnh đứng ngơ ngẩn hồi lâu. Chàng tự hỏi: “Mình biết đi đâu tìm cho ra Thần nữ tôn chủ là Trần Thường Tú đây?” Chàng lại nghĩ thầm: “Vân muội cùng chúa phái Cờ máu có lời ước hẹn ba ngày. Bây giờ đã quá hai bữa rồi. Đêm nay ta phải tìm cho thấy Trần Thường Tú.”

Chàng nhớ lại Thất Tuyệt giáo chủ có nói: Chỉ cần đem hạt châu đăng đến đặt tại nơi nhiều mồ mả là tìm được bà ta. Chàng lập tức thi triển khinh công đi tìm một nghĩa địa. Chạy được chừng mười dặm, chàng chợt nhớ lại lời mời người đàn bà trong thạch thất là sẽ lập tức dẫn chàng đi yết kiến tôn chủ thì chắc hẳn chỗ ở của tôn chủ quyết không còn xa nữa. Chàng thấp châu đăng lên thì có chiếu ra ánh lửa xanh lè như ánh ma trời.

Chàng tìm đến một khu mộ địa có chừng bảy, tám ngôi mộ rồi vung hạt châu đăng lên. ánh sáng vọt ra thành đường hình cánh cung. Nhưng hồi lâu vẫn không thấy phản ứng, chàng thất vọng lắm bầm: “Mụ không ở đây rồi!” Chàng lại chạy đi ước chừng mười dặm nữa mà chẳng thấy có gì khác lạ.

Lúc này công lực chàng đã khôi phục lại rất nhiều. Mắt sáng tai tinh có thể nghe cả tiếng vạt áo của người đứng xa trăm bước. Đột nhiên chàng dừng bước quay đầu lại xem thì chỉ thấy núi non tịch mịch không một bóng người nhưng lúc chàng trở gót toan đi thì lại có tiếng gọi vút lên trên không.

Trong lúc bất thành linh mà nghe tiếng gọi ấy, Phan Tịnh dù lớn mật đến đâu cũng không khỏi ớn da gà. Chàng quay lại lạnh lùng nói: - Bất luận ngươi là thần, là quỷ hay là người. Hãy lộ diện cho ta coi!

Rồi chàng ngạo nghễ đứng chờ câu trả lời. Hồi lâu chẳng thấy gì chàng lắm bầm: -Vừa rồi mình quá đa nghi, có lẽ tiếng kêu đó chỉ là tiếng mèo.

Phan Tịnh cười lạt lùi lại mấy bước rồi mới trở gót. Ngờ đâu lúc chàng vừa xoay mình bỗng thấy cách chàng chừng ba thước một quái vật mặt xanh răng lở, đầu bù tóc rối hiện ra.

Phan Tịnh gầm lên một tiếng, chàng chỉ đầu ngón chân xuống rồi lộn vào đi lùi lại đến bảy tám trượng. Chàng đứng không vững, lão đảo ngã lăn xuống đất, nhưng vội vàng đứng dậy lộn tung người đi cách xa

quái vật chừng ba chục trượng. Chàng mới vỗ ngực thở phào một cái mạnh bạo quát to: - Mi không phải là sơn quỷ, cũng không phải là dạ xoa, vậy mi là cái gì?

Quái vật lại nhảy về phía Phan Tịnh. Trống ngực Phan Tịnh đánh thành thành, chàng quát lên: - Nghiệt súc! Đêm nay gặp ta chắc là mi phải chết.

Chàng vận chân lực vào hai cánh tay. Dè dặt quái vật lại gầm lên một tiếng nghe chói tai. Sau giây lát quái vật càng kêu lớn hơn. Phan Tịnh cảm thấy cả bốn phía đều có tiếng kêu như vậy. Dù chàng có lớn mật đến đâu cũng không khỏi run sợ. Chân rùn ra, chàng run lật bật.

Phan Tịnh liền cầm Nhật Nguyệt lệnh chiếu ánh sáng vào quái vật. Chàng chắc mẫm dù quái vật đã thành tinh cũng phải khiếp sợ.

Ngờ đâu quái vật này không sợ hãi chi hết, trái lại tiếng kêu càng nhiều và càng dữ dội hơn. Phan Tịnh quay đầu lại xem thì thấy mấy chục con quái vật rất khủng khiếp không biết đã xuất hiện từ lúc nào đang bao vây chàng vào giữa.

Người ta đã đến lúc nguy hiểm quá thì lại đâm liều không sợ nữa. Phan Tịnh ở vào trường hợp này nên một lúc sau chàng bình tĩnh trở lại và phần khởi tinh thần thét lên: -Bọn quỷ quái hại người kia. Đêm nay ta là khắc tinh của bọn mi đây.

Rồi chẳng những chàng không lùi lại mà còn tiến về phía quái vật, chàng định bụng: - Chúng không hề sợ ánh sáng Nhật Nguyệt lệnh thì cũng phải sợ lửa.

Bầy quái vật dường như không biết sợ là gì vẫn tiến về phía Phan Tịnh.

Phan Tịnh còn cách chừng ba trượng, đột nhiên quát lên một tiếng thật to, đồng thời phóng chưởng ra mãnh liệt như tiếng sét chụp xuống quái vật. Một con quái vật gầm lên, vung một tay ra thì lại thay. Phát chưởng Lôi Hỏa tương bạc mà chàng đã vận hết công lực đột nhiên tiêu tan như đá chìm đáy biển mất tăm.

Phan Tịnh giật mình quát hỏi: - Mi là người hay là ma? Chàng chờ cơ hội để lại phóng Lôi ấn vô tình chưởng ra đánh nữa. Ngờ đâu quái vật đột nhiên cất tiếng nói, mà khẩu âm dịu dàng như tiếng đàn bà con gái.

58. Miếu Sơn Thần Xảy Chuyện Bất Ngờ

Phan Tịnh sững sốt không kịp suy nghĩ gì buột miệng đáp ngay: - Ta là Lôi Thần phò mã Phan Tịnh.

-Người cùng Lý Tiến có mối liên quan với nhau như thế nào?

Phan Tịnh thấy người đàn bà vừa nói đến tên họ Thất Tuyệt giáo chủ chàng chợt tỉnh ngộ cười ha hả đáp: - Phải chăng các hạ là Thần nữ tôn chủ?

Người đàn bà giống như quái vật kia nghiêm giọng nói: - Người hãy trả lời câu hỏi của ta trước đã.

Phan Tịnh cũng trịnh trọng đáp: - Lý Tiến là sư thúc của tại hạ.

- Ủa! Vậy người là đồ đệ ai?

Phan Tịnh lấy làm khó nghĩ, chàng ngập ngừng một lát rồi đáp: - Sư phụ tại hạ không liên quan gì tới y... nhưng gia phụ là sư huynh của y.

- Phụ thân người tên gì?

- Thiên Hiệp Càn Khôn!

Quái vật tung mình lùi lại đến bảy tám trượng lớn tiếng quát hỏi: -Phan Tịnh! Mi đến đây làm chi?

- Tại hạ đại diện cho sư thúc đến đây cầu tôn chủ giúp một việc.

Quái vật dường như cực kỳ cảm xúc run lên nói: - Mi đừng gạt ta, Lý Tiến đã chết rồi còn đâu nữa?

Phan Tịnh lấy làm kỳ hỏi: - Ai bảo y chết rồi?

- Người đừng gạt ta, ta chờ y đã hai chục năm nay mà vẫn không được tin gì của y cả.

- Tại hạ biết chuyện ấy rồi, nhưng không gạt tiền bối đâu!

Quái vật giơ tay lên lột tấm khăn trùm đầu che mặt ra. Bà để lộ chân tướng là một nữ lang tuyệt sắc chừng ba mươi tuổi.

Phan Tịnh dường như không tin bà ta là người tình của Thất Tuyệt giáo chủ hai mươi năm trước đây. Có lý đâu bà hãy còn ít tuổi như thế được. Chàng nhìn chòng chọc vào gương mặt đầy vẻ u oán của bà.

Bà ta cũng đăm đăm nhìn Phan Tịnh rồi buồn rầu nói: -Ta xem ra mi không phải là người nói dối để lừa gạt ta.

-Tại hạ chưa từng nói dối ai bao giờ chứ đừng nói đến chuyện lừa gạt.

Bà ngẫm nghĩ một lát rồi đáp: -Ta là Trần Thường Tú đây. Ta biết rõ phụ thân cùng sư phụ người khi trước vẫn ra công truy tầm Lý Tiến để trừ diệt y hầu thanh lý môn hộ. Mi là con của Phan Khôn, mi lại giữ hạt châu đẳng thì chắc Lý Tiến đã bị giết chết nên châu đẳng mới lọt vào tay mi rồi mi mạo danh đến đây. Ta không thể tin lời mi được.

Phan Tịnh nghe bà ta nói nguyên nhân vì sao mà không tin mình thì buông một tiếng thở dài rồi cung kính xá dài nói: -Vấn bối là Phan Tịnh xin bái kiến Tôn chủ! Câu chuyện dài lắm. Sư thúc trước kia quả bị gia phụ cùng sư phụ truy tầm. Người trốn sang đất Hồi Cương làm giáo chủ phái Thất Tuyệt giáo...

Phan Tịnh ngừng lại hỏi: -Thưa tôn chủ! Việc này còn dài lắm. Xin tôn chủ dẫn tại hạ vào nhà rồi tại hạ sẽ thuật tiếp.

Thần Nữ tôn chủ Trần Thường Tú nghe đến việc mà bình sinh bà ta vẫn thiết tha quan tâm đến thì lẽ nào lại cự tuyệt, nên vội dẫn Phan Tịnh đi.

Mấy chục con quái vật kia cũng lột mặt nạ ra theo hầu hai bên tả hữu.

Chẳng bao lâu đoàn người lại quay về đến chỗ có bảy tám ngôi mộ, Phan Tịnh nghĩ thầm: -Té ra bọn họ ở chỗ này thật.

Thần nữ tôn chủ Trần Thường Tú xua tay nói: -Các chị em đâu đấy về phòng the hết đi.

Phan Tịnh nghe đến hai chữ phòng the suýt nữa phì cười vì phòng the của họ lại là mấy ngôi mộ địa bỏ hoang, một bảy kỹ nữ cũng kêu là khuê nữ. Chẳng đáng buồn cười ư? Bọn đàn bà con gái chia nhau đi về phía mấy ngôi mộ. Phan Tịnh nhìn thấy những tấm bia đá trên bảy tám ngôi mộ ấy từ từ mở ra, bọn kia vào trong bia đá liền đóng lại không nhìn thấy gì nữa.

Phan Tịnh động tính hiếu kỳ hỏi: - Mọi người trong quý phái đều ở cả khu này ư?

Thần nữ tôn chủ buồn rầu đáp: - Khu này là căn cứ địa của chúng ta.

Phan Tịnh nhớ lời Thất Tuyệt giáo chủ Lý Tiến lại hỏi: -Sư thúc có dặn rằng cứ cầm hạt châu đẳng mà vung lên ở những nơi có mồ mã trong nước Lỗ, là sẽ được gặp tôn chủ, lời dặn đó đúng không?

Trên môi tôn chủ thoáng lộ nụ cười thâm đạm, bà đáp: -Không những chỉ trong địa phận nước Lỗ mà ở Trung Nguyên chỗ nào cũng có thể gặp ta được. Lý Tiến chỉ biết việc trước đây hai mươi năm nhưng hai mươi năm vừa qua bản tôn đã phát triển khắp kinh đô.

Phan Tịnh cung kính hỏi: - Uy thế tôn chủ rộng lớn như vậy tại hạ không hiểu mục đích tôn chủ ra sao?

Thần nữ tôn chủ đưa mắt nhìn Phan Tịnh rồi đi về phía một ngôi mộ. Trong bảy tám ngôi mộ thì ngôi mộ này nhỏ nhất và đã bị tàn phá đổ nát ít nhiều.

Thần nữ tôn chủ điểm vào mắt bên trái con sư tử đá ở mé tả, tấm mộ bia ở giữa liền trệch sang một bên. Thần nữ tôn chủ đáp: - Bản tôn thu dụng những người cô nữ oán phu coi họ như người trong nhà.

Phan Tịnh muốn hỏi nữa thì Thần nữ tôn chủ đã nói tiếp: -Thiên hạ loạn lạc vạn vật điêu linh, cô nữ oán phu lưu lạc không nơi nương tựa mỗi ngày một nhiều. Đàn bà yếu đuối gặp kẻ cường bạo hoặc những người bị bỏ rơi không ai chăm sóc đến đều được bản tôn hộ vệ lo lắng cho họ.

Phan Tịnh nghe tôn chủ nói vậy thì không khỏi run sợ. Chàng đứng ở cửa mộ không dám tiến vào, lớn tiếng nói: -Tôn chủ nói vậy là sai. Theo lời tôn chủ thì phải chăng đã bức bách đàn bà lương thiện vào đường đâm dật không?

Thần nữ tôn chủ xoay mình lại, cặp mắt bà chiếu ra những tia sáng oán hờn hỏi: - Người tưởng ta là hạng kỹ nữ chăng?

Phan Tịnh lùi lại một bước đáp: - Tôn chủ ở địa vị chí tôn một phái khiến cho ai cũng phải ngưỡng mộ, khi nào vãn bối dám nghĩ như vậy.

Thần nữ tôn chủ mặt lộ vẻ u oán nói: - Người nói phải đó, bản tôn đã xưng danh là Thần nữ tôn quả có hạng cao xướng nường thân ở đây rất nhiều nhưng chúng đã làm gì? Người nên biết rằng trong thiên hạ mỗi ngày biết bao nhiêu kẻ làm điều vô sỉ đã bị mất mạng về tay những chị em bản môn.

Phan Tịnh ủa một tiếng rồi nói: - Té ra là thế!

Thần nữ tôn chủ cười mát nói: - Khi nào bản môn lại để cho người ngoài khinh miệt?

Bà nói xong sè bàn tay ra mời Phan Tịnh vào: - Mời phò mã đương triều địa vị cao đến nhất phẩm vào thăm nơi hang tối, thật là vinh hạnh cho kẻ hèn này vô cùng.

Phan Tịnh cười ha hả đáp: - Được tôn chủ có lòng quá yêu, vãn bối hân hạnh vô cùng.

Nói xong chàng khoa hai chân bước cúi đầu chui vào trong cửa mộ. Bên trong là bậc đá. Phan Tịnh chẳng chút do dự theo bậc đá đi xuống, Thần nữ đi theo sau chàng.

Phía sau vang lên mấy tiếng lách cách. Tâm bia mộ đã đóng lại. Trong mộ tối om, Thần nữ tôn chủ khẽ nói: -Thấp đèn lên!

Bà vừa dứt lời đột nhiên phía trước có ánh sáng bật lên. Trong nhà mờ đều sáng rực.

Phan Tịnh ngược mắt lên nhìn thì thấy kỳ dị vô cùng, cơ hồ chàng không tin ở mắt mình. Nhưng thực sự vẫn là sự thực. Chàng thấy mình đang ở trong một tòa đại sảnh cách bố trí phi thường hoa lệ. Bốn mặt nhà sảnh đường có đến hơn hai chục người đàn bà nghiêm trang đứng túc trực. Bọn này già có trẻ có và người nào cũng vẻ mặt trang nghiêm. Trần Thường Tú tìm tìm cười nhìn họ nói: -Các chị em về phòng nghỉ đi thôi!

Bọn đàn bà cúi đầu thi lễ rồi im lặng giải tán.

Chẳng bao lâu, một cô bé nhỏ tuổi bưng ra một bầu rượu và bốn cái chén nhỏ, lùi lại khép nép đứng phía sau Thần nữ tôn chủ.

Thần nữ tôn chủ nhìn thiếu nữ nói: - Người bá kiến quan phò mã đương triều là Phan tiểu hiệp đi.

Thiếu nữ nhìn Phan Tịnh kính cẩn vâng lời vạn phúc.

Phan Tịnh nghiêng mình đáp lễ nói: -Thưa tôn chủ, vãn bối tuy được vời vào làm Phò mã nhưng chưa chịu quan tước. Xin tôn chủ cứ gọi thẳng tên vãn bối là hơn.

Thần nữ tôn chủ trở thiếu nữ nói: -Tên tiểu đồ này là Chu Minh Anh, sau này xin Phan tiểu hiệp chiếu cố cho y.

Phan Tịnh kính cẩn nói: -Đâu dám thế! Vãn bối có điều thỉnh cầu mong được tôn chủ thành toàn cho.

Thần nữ tôn chủ Trần Thường Tú không khỏi sửng sốt. Phan Tịnh vội nói: -Vãn bối thấp châu đăng lên là chỉ mong được bá kiến tôn chủ.

Thần nữ tôn chủ gật đầu đáp: - Ta biết rồi, cần gì người cứ nói rõ đi.

Phan Tịnh liền đem việc Lý Tiến giáo chủ Thất Tuyệt giáo sau khi đã trao châu đăng cho mình thuật rõ lại cho bà ta nghe.

Thần nữ tôn chủ nghe xong buông một tiếng thở dài, cặp mắt bà mơ màng nhìn xuống đất hồi lâu mới lẩm bẩm một mình: - May mà y tuy đã lạc vào con đường mê muội còn tỉnh lại được.

Phan Tịnh biết bà đang nói về Thất Tuyệt giáo chủ Lý Tiến, nên không muốn nói xen vào quấy rối bà ta.

Thần nữ tôn chủ quay lại nhìn Phan Tịnh hồi lâu rồi buồn rầu nói: - Phan thiếu hiệp, thiếu hiệp có biết Thần Nữ tôn chủ giữ chức vụ gì trong bản tôn không?

Phan Tịnh nghĩ thầm: bà đã là chúa tể một tôn phái, thì dĩ nhiên nắm cả then chốt, quyền hành rất lớn trong tôn phái, sao bà còn hỏi mình câu này.

Phan Tịnh ngẫm nghĩ một chút rồi đáp: - Dĩ nhiên tôn chủ là người giữ địa vị cao cả nhất trong tôn phái và chủ trương những việc nghĩa khí để nổi danh với thiên hạ, làm rạng rỡ cho tôn phái. Ngoài ra lại nắm quyền sinh sát và hiệu lệnh cho tôn phái nữa.

Thần Nữ tôn chủ gật đầu nói: -Người nói đúng đó, nhưng cái nhiệm vụ trọng yếu nhất của tôn chủ là giữ pho âm thư và truyền lại lâu dài cho những đời sau.

Phan Tịnh nghe bà nói vậy là có ý báo cho mình hay cuốn âm thư là một vật rất hệ trọng trong tôn phái không thể khinh suất cho người biết một cách dễ dàng được.

Chàng nghĩ vậy ngập ngừng hỏi: -Phải chăng Tôn chủ có ý...

Chàng vừa mở miệng thì Trần Thường Tú vội cướp lời nói: -Ta biết rằng Phan thiếu hiệp nóng lòng muốn học được võ công trong cuốn âm thư mới có thể chống được Chúa phái Cờ máu. Nhưng vấn đề khó khăn ở chỗ ta có cho người mượn được hay không, cuốn âm thư là vật chí bảo truyền đời của hậu tôn, trước nay không ai biết cả. Một khi sách âm thư đã xuất hiện trên đời thì sẽ xảy ra tai họa vô cùng nguy hiểm cho bản tôn.

Phan Tịnh trầm ngâm một lúc rồi nói: -Tôn chủ nói đúng lắm. Nhưng muốn tránh khỏi tai vạ cho quý tôn vẫn bồi dưỡng cũng chẳng khó gì.

- Người có biện pháp nào không?

Phan Tịnh đáp: - Võ công trong âm thư của phái Thần nữ tôn đã tiết lộ ra bên ngoài thế mà quý tôn còn được an ninh chẳng qua là vì chưa ai biết căn cứ của quý tôn mà thôi. Vậy điều cốt yếu là phải giữ cực kỳ bí mật địa chỉ này là có thể tránh được mọi phiền não. Tôn chủ thử nghĩ xem có đúng vậy không?

Thần nữ Tôn chủ gật đầu, bà nhú cặp lông mày trầm ngâm suy nghĩ.

Lúc ấy, Phan Tịnh nhớ tới công chúa cùng chúa phái Cờ máu có cuộc ước ngày mai, chàng không biết mình có đến kịp không nên trong lòng ngấm ngấm nóng nảy lo âu vô cùng.

Thần nữ Tôn chủ suy nghĩ một lúc rồi đột nhiên bà đứng dậy, về mặt bà trở nên nghiêm trọng quay lại bảo Chu Minh Anh: - Anh Nhi, người truyền lệnh cho năm vị trưởng lão cấp tốc đăng đường nghị sự nổi lên chín hồi trống lệnh hiệu âm cổ.

Chu Minh Anh đứng sau lưng bà đột nhiên biến sắc hỏi: - Sư phụ có điều chi khẩn cấp vậy?

- Anh nhi đừng hỏi nữa.

-Nhưng âm cổ nổi chín hồi là chỉ khi nào bản tôn có người lên nhậm chức Tôn chủ mới dùng đến đại điển này...

- Anh nhi, ta đã bảo người không được hỏi, khi xong việc rồi người sẽ biết.

Cặp mắt Chu Minh Anh chiếu ra tia sáng khác thường, nàng nhìn sư phụ chăm chú một hồi dường như mãi tìm ra người nét dị dạng trên mặt bà.

Nhưng Thần nữ tôn chủ về mặt trang nghiêm tuyệt không có gì khác lạ. Bà khẽ gật lên: -Sao Anh nhi không đi mau lên?

Chu Minh Anh lo lắng nhìn Thần nữ Tôn chủ hồi lâu nàng mới nói: -Sư phụ! Nếu sư phụ vì y mà làm giao động đến gốc rễ Bản Tôn, thì xin sư phụ nghĩ kỹ lại!

Thần nữ Tôn chủ tức giận hỏi: -Anh nhi! Người không tuân lời ta chăng?

-Đồ nhi đâu dám không tuân.

- Vậy thì phải mau đi truyền lệnh, bản Tôn chủ không thể giải quyết được việc này nên phải mở đại hội chủ trương, chẳng lẽ lại để người lo thay cho ta ư?

Chu Minh Anh nói ngay: -Đồ nhi đã biết rồi!

Đoạn nàng trở gót đi vào con đường bí mật, Thần nữ tôn chủ thở phào một cái nói: - Phan thiếu hiệp, ta chỉ có cách ấy để giải quyết thôi.

Phan Tịnh dăm chiêu nhìn bà, bà cũng nhìn Phan Tịnh chòng chọc rồi nói: -Phan thiếu hiệp! Ta quyết định truyền võ công trong âm thư cho người nhưng người phải hứa với ta là không được truyền lại cho người nào khác.

-Vãn bối biết rồi.

- Hai là vĩnh viễn không được tiết lộ căn cứ của Thần nữ tôn.

- Dĩ nhiên là thế.

-Ba nữa là trừ trường hợp gặp chúa phái Cờ máu mới được dùng đến võ công trong âm thư. Còn ngoài ra không được sử dụng với bất cứ một ai.

-Xin tuân lời chỉ giáo của tôn chủ.

Thần nữ tôn chủ gật đầu nói: - Thế thì được. Người hãy tạm đứng sang bên, hễ thấy ta ra hiệu thì lập tức đến đứng ở sau lưng ta, ngoài ra người đừng can thiệp vào chuyện gì hết.

Phan Tịnh gật đầu vâng lời. Một lát sau năm bà già tóc bạc từ mé bên đi tới. Cả năm bà già này đều gầy như que củi chỉ còn nắm da bọc xương.

Thần nữ tôn chủ vội đứng dậy đón năm bà già vào trong sảnh đường mời họ ngồi xuống.

Bà chưa nói gì bỗng vắng vắng nghe từng tiếng trống hiệu nổi lên. Tiếng trống không lớn lắm tựa hồ từ dưới đất phát ra làm rung động cả mặt đất.

Năm bà già đột nhiên biến sắc. Mắt bà nào cũng chiếu ra những tia sáng kinh dị dăm dăm nhìn vào mặt Tôn chủ Trần Thường Tú dường như để yêu cầu giải thích.

Trống hiệu nổi liền chín hồi mới dứt tiếng. Một bà không nhận được cất tiếng hỏi bằng một giọng rất nghiêm trọng: - Tôn chủ! Âm cổ nổi chín hồi là nghĩa làm sao?

Một bà già khác lướt đến bên mình Thần nữ Tôn chủ, giơ ba ngón tay ra điểm nhanh như chớp vào huyệt mạch môn Tôn chủ. Thân pháp cực kỳ linh diệu.

Thần nữ Tôn chủ nhăn nhó cười hỏi: - Nhị trưởng lão! Vãn bối có bệnh tật gì đâu mà phải điểm huyệt mạch.

Bà già này bỏ tay ra. Bà già lên tiếng trước tiên lại hỏi: -Nhưng sao âm cổ lại nổi chín hồi? Tôn chủ muốn thoái vị chăng?

Thần nữ tôn chủ cúi đầu xuống khẽ đáp: -Phải đó! Vãn bối vì có việc riêng, nên mở đại hội làm lễ nhường ngôi để đi ra ngoài một chuyến. Xin năm vị trưởng lão chủ trương đại điển hộ vệ ngôi Tôn chủ cho Anh Nhi.

Một bà cười hỏi: -Sao Tôn chủ lại nói vậy? Anh nhi tuy là đệ tử chân truyền của tôn chủ, nhưng y còn nhỏ tuổi làm sao đảm đương nổi đại nhiệm này? Dù tôn chủ có việc riêng thì cứ ra đi hà tất phải từ ngôi?

Trần Thường Tú gượng cười đáp: -Vãn bối e rằng việc này có dính líu đến Bản tôn nên mới có hành động này. Anh Nhi kề cận vãn bối mười mấy năm nay có thể đảm đương nổi trách nhiệm này.

Một bà cặp mắt ếch loang loáng cất tiếng hỏi: -Thường Tú, người nhất định nhường ngôi thật ư?

-ý vãn bối đã quyết rồi.

- Tại sao vậy?

Thần nữ Tôn chủ ngẫm nghĩ một lát rồi buồn rầu đáp: - Việc này là một câu chuyện cũ đã từ hai mươi năm trước đây, chẳng nên nhắc lại nữa.

Năm vị trưởng lão Thần nữ Tôn thấy Trần Thường Tú không chịu nói, liếc mắt nhìn thấy Phan Tịnh đứng một bên thì biết ngay vụ này có liên quan đến chàng.

Từ nãy giờ đại trưởng lão chưa nói gì, bây giờ đột nhiên cất tiếng hỏi: - Thường Tú, gã kia là ai?

- Y là Lôi thần phò mã Phan Tịnh, tiếng tăm lừng lẫy khắp giang hồ.

- Ủa! Gã là nguyên nhân làm cho Tôn chủ phải thoái vị ư?

- Vụ này không liên quan gì đến y hết.

Thần nữ tôn chủ thẳng thắn đáp như vậy.

Năm vị trưởng lão thấy hỏi không ra được lý do, thì hai bên bỗng thấy mấy chục thiếu nữ y phục lộng lẫy kéo ra đứng sắp hàng. Mặt mũi cô nào cũng trang nghiêm.

Lát sau đồ đệ Thần nữ tôn chủ là Chu Minh Anh cũng thay đổi quần áo mới đi ra.

Phan Tịnh thấy nàng môi hồng răng trắng, nhan sắc mê người thì không khỏi động tâm.

Thần nữ Tôn chủ đứng lên nhìn Phan Tịnh nói: - Trước nay trong cuộc đại diễn của bản tôn không để người ngoài chứng kiến vậy Phan thiếu hiệp hãy theo ta.

Phan Tịnh tùm tùm cười chạy đến đứng sau Thần nữ Tôn chủ rồi theo bà xuyên qua một đường nhỏ vào trong thạch thất.

Thần nữ tôn chủ lập tức ấn vào vách đá mở ra một cái cửa nhỏ.

Bà vô cửa này đưa Phan Tịnh đi ra ngoài mộ.

Bà nhìn Phan Tịnh nói: - Phan thiếu hiệp! Cách đây chừng năm dặm có tòa miếu Sơn Thần. Người ra đó chờ ta, lát nữa ta sẽ tới gặp người sau.

Phan Tịnh cảm động nói: - Đa tạ Tôn chủ có dạ thành toàn. Nhưng vì văn bối mà tôn chủ phải thoái vị, văn bối thật chẳng yên tâm chút nào.

- Đừng nói vậy. Ta không phải vì người đâu. Người đi đi! Ta trở lại trao âm thư cho Anh nhi rồi đến đó ngay.

Phan Tịnh không nói gì nữa. Chàng ra khỏi cửa mộ rồi trông về mé hữu mà đi.

Tấm bia đá từ từ đóng lại. Phan Tịnh để ý nhìn thì trên tấm bia đó có khắc hai chữ “Hậu Thổ”.

Chàng nghĩ thầm: - Thần nữ tôn quả nhiên là một phái thần bí không biết đâu mà lường.

Chàng theo lời của Thần nữ tôn chủ mà đi. Lúc này trời đã xế về tây, chàng vừa đi được một lát thì bỗng phía sau có tiếng động khác lạ, giống như tiếng châu ngọc chạm nhau.

Phan Tịnh giật mình dừng bước lại. Nhưng chẳng thấy một ai, chàng lại tiếp tục đi về phía trước. Bỗng có tiếng quát: - Phan Tịnh hãy dừng bước!

Tiếng âm này lạnh như băng và dường như chàng đã nghe qua ở đâu rồi. Bất giác chàng rung mình xoay lại thì thấy chúa phái Cờ máu đứng cách mình chừng ba trượng và chàng không biết mục theo mình từ bao giờ.

Phan Tịnh kinh hãi lùi lại một bước.

Chúa phái Cờ máu cười nửa miệng nói: - Phan Tịnh tiểu tử! Mi giỏi thật.

Phan Tịnh nhìn mục chăm chăm lạnh lùng hỏi: - Người định làm gì ta?

- Mi đã hạ sát Uyển nhi lại giết Kiều lão cùng ba tên thuộc hạ của ta mà còn hỏi ta làm gì mi nữa ư?

Phan Tịnh cười nhạt nói: - Chẳng những thế mà thôi, cả mục Thúy Nương cũng chết về tay ta!

Chúa phái Cờ máu cười the thé nói: - Thị chết là phải! Người giết thị đi cho ta đỡ bận tay.

Phan Tịnh lấy làm kỳ hỏi: - Mụ không phải là đại đồ đệ của người ư?

- Y là một tên bạn đồ. Trên thực tế, Uyển nhi cùng bọn Kiều lão đều bị y giết. Mi tưởng che được mắt ta ư? Thằng lỏi con! Bọn mi cấu kết với nhau như vậy tưởng là làm được điều bất lợi cho Thánh mẫu ư? Ngờ đâu đêm nay người lại lọt vào tay ta.

- Thánh mẫu gì người? Người chỉ là con yêu phụ mặt dày mày dạn không biết nhục là gì!

Những châu ngọc trên mình chúa phái Cờ máu khẽ vang lên. Mụ sa sầm nét mặt dần giọng quát: -Thằng lỏi con! Cầm họng ngay! Mi đừng chọc giận ta để ta phải giết mi ngay. Đêm nay ta chưa muốn hạ sát mi, để ngày mai ta thóa mạ và lăng nhục mi trước mặt công chúa.

Phan Tịnh tức quá nhưng cũng phì cười hỏi: - Con yêu phụ kia! Liệu người có làm được thế không?

-Nếu ta không làm được thế thì mang danh hiệu Vô Lâm Thánh Mẫu để làm gì?

-Con yêu phụ! Ai kêu người bằng Vô Lâm Thánh Mẫu?

Chúa phái Cờ Máu cười the thé. Hai người lâm vào tình trạng động thủ đến nơi.

Phan Tịnh vừa quắc mắt nhìn chúa phái Cờ Máu vừa từ từ hạ thấp mình xuống chuẩn bị đối phó.

Chúa phái Cờ Máu vừa buông tiếng cười lạnh lạnh vừa tiến lại gần Phan Tịnh, lạnh lùng nói: -Thằng lỏi con! mi không chịu nổi một đòn của ta đâu!

Phan Tịnh đã dồn công lực toàn thân vào hai bàn tay. Người chàng dần dần tiết ra một luồng bạch khí.

Chúa phái Cờ Máu thấy vậy hơi kinh dị. Mụ nói: - Thằng lỏi con! Quả nhiên mi...

Mụ chưa dứt lời, đột nhiên Phan Tịnh gầm lên một tiếng. Chàng vừa vọt người tới vực phóng Tuyệt Tình chưởng ra nhanh như chớp.

Chúa phái Cờ Máu cũng quát to một tiếng vùng chưởng ra, phản kích.

Sầm!

-Thằng lỏi con! Mi quả nhiên gớm thật.

Một bóng người bị hất tung ra ngoài ba trượng, Phan Tịnh oẹ lên một tiếng hộc máu tươi ra.

Đồng thời tiếng châu ngọc vang lên, chúa phái Cờ Máu cũng phải lùi lại ba bước.

Sắc mặt mụ hơi lợt lạt và trên trán cũng toát mồ hôi.

Phan Tịnh trúng chưởng của chúa phái Cờ máu đã bị trọng thương. Người chàng bị hất ra ba trượng ngã lăn xuống đất. Nhưng chàng nghiêng rặng loạn choạng đứng dậy gầm lên: -Con yêu phụ kia, người có dám tiếp ta một chưởng nữa không?

Chúa phái Cờ Máu lộ ra một tia cười nham hiểm đáp: -Nếu mi còn động thủ lần nữa thì ta khó lòng giữ cho người thoát chết.

Phan Tịnh mặt đầy sát khí, chàng gắng gượng chống lại nỗi đau đớn của thương thể nhảy xổ tới chúa phái Cờ Máu, và thét lên như người điên: - Con yêu phụ đề tiện kia! Hay tiếp chưởng của ta đây!

Chúa phái Cờ máu cười lạt nói: - Thằng lỏi con! Không cho mi ném mùi đau khổ thì mi còn tưởng ta sợ mi.

Mụ ung dung phóng chưởng ra, một luồng huyết quang chụp xuống Phan Tịnh.

Phan Tịnh đang lúc cấu giận, chàng không né tránh phóng chưởng ra đón.

Hai luồng chưởng lực sắp đụng vào nhau đột nhiên có tiếng quát lên như sấm: - Dừng tay!

Một bóng vàng thấp thoáng tiếp theo là một tiếng binh.

Phan Tịnh lại phun ra hai bùm máu tươi, mặt chàng lợt lạt.

Chúa phái Cờ Máu cũng phải lùi lại ba bước.

Đồng thời một ông già râu vàng cao lớn xuất hiện giữa đường trường. Lão không nhìn gì đến chúa phái Cờ Máu, chỉ ngó Phan Tịnh quát lên.

Phan Tịnh ráng la gọi: - Ân sư!

Lão chính là Huỳnh Long Tử đi cùng Cháp Phát Tiên Tử vừa đến nơi, Huỳnh Long Tử lại nói: - Người đứng dậy đi! Nếu còn nằm lẩn dưới đất thì đừng nói chuyện với ta nữa.

Phan Tịnh rít chặt hàm răng gắng gượng đứng lên.

Giữa lúc ấy, Cháp Phát Tiên Tử rảo bước lại gần đứng sánh vai với Huỳnh Long Tử.

Bà đầm đăm đăm ngó chúa phái Cờ Máu rồi sắc mặt chợt biến đổi.

59. Báo Thù Riêng Lấy Cắp Âm Thư

Cháp Phát tiên tử cũng tung mình lên rượt theo, đồng thời cất tiếng gọi: - Long ca! Rượt theo mụ cho mau!

Huỳnh Long Tử không hiểu chuyện gì nên lớn tiếng hỏi: - Mụ này là ai?

Nhưng Cháp Phát tiên tử đã băng mình ra xa mấy chục trượng rồi, Huỳnh Long Tử ngó Phan Tịnh, cặp mày rậm nhíu lại ra chiều khó nghĩ, Phan Tịnh hiểu ngay vội kính cẩn khẽ nói: - Xin sư phụ mau mau rượt theo! Chắc là sư mẫu đã phát giác ra điều gì. Vả lại công lực của chúa phái Cờ máu không phải tầm thường. Đồ nhi e rằng một mình sư mẫu...

Chàng chưa dứt lời, Huỳnh Long Tử đã dậm chân nói: - Người nói phải đó. Người hãy ở đây chờ, ta phải đi trợ lực cho sư mẫu người mới được.

Huỳnh Long Tử nói xong rung mạnh hai tay, người lão vọt lên trên không đánh véo một tiếng.

Chớp mắt lão đã đuổi theo hai người mất hút.

Phan Tịnh thấy thân pháp sư phụ cùng sư mẫu mau lẹ phi thường thì lẩm nhẩm gật đầu tự nhủ: - Sư phụ cùng sư mẫu tiến bộ rất nhiều, thảo nào người chống lại được cường lực hùng hậu của chúa phái Cờ máu.

Chàng đứng một lúc rồi nghĩ tới lời ước hẹn với Thần nữ Tôn chủ, liền cố nhịn đau tiếp tục cất bước đi về phía trước. Chỉ trong khoảnh khắc chàng nhìn trước mặt ngó thấy ánh đèn le lói thì nghĩ bụng: - Đây chắc là miếu Sơn thần mà tôn chủ đã hẹn ước với mình.

Phan Tịnh nhìn về phía có ánh sáng bỗng thấy một bóng đen đứng san đó. Chàng chắc mẩm đó là Thần nữ tôn chủ đến rồi. Nhưng chàng cũng nghi ngờ tự hỏi: - Tại sao Tôn chủ đi sau mà lại đến trước ta được? Việc này cũng lạ thật.

Chàng hít mạnh một hơi chân khí tinh thần phần chấn cất bước mau lẹ về phía miếu Sơn thần.

Gần tới nơi bỗng chàng nghe có tiếng đàn bà trầm giọng quát: - Bắt lấy gã!

Phan Tịnh giật mình dừng bước lại gần giọng hỏi: - Ai đó?

Chàng ngấm ngấm kinh hãi vì tình thế xem chừng đã biến đổi. Chàng cố nhịn đau chuẩn bị đối phó với cuộc diễn biến này. Tay chàng cầm sẵn cây Nhật Nguyệt Lệnh.

Trong bóng tối dáng người thấp thoáng rồi hai mụ già gầy như que củi chạy ra. Cặp mắt cả hai mụ cùng chiếu xa những tia sáng hung dữ căm hờn nhìn về phía chàng.

Một mụ cất tiếng the thé nói: - Thằng lỏi họ Phan kia! Đem ngay cuốn âm thư là vật chí bảo của bản tôn trả lại thì thôi. Nếu không ắt là mi phải chết.

Phan Tịnh run lên, chàng hoang mang hỏi lại: - Mụ nói gì vậy? Cuốn âm thư không phải chính tay tôn chủ của người cất giữ hay sao. Bây giờ các người lại đến đòi ta, ta biết hỏi ai đây?

- Thú lắm! Trần Thường Tú phản bội bản tôn lấy âm thư cho mi, mi còn muốn cãi chăng?

Phan Tịnh tức giận quát mắng: -Các người đừng ngậm máu phun người nữa. Phan Tịnh này quả có đến cầu Tôn chủ cho xem âm thư một chút nhưng chưa từng trông thấy âm thư. Ai bảo là ta lấy âm thư?

Hai mù già gật đầu cười lạt nói: -Thằng lỗi họ Phan kia! Xem chừng không cho mi ném mùi đau khổ thì mi không chịu thú nhận. Minh Anh! Người hãy ra tay đập gã mấy phát để cho gã ném mùi lợi hại của bản tôn.

Trong bóng tối lại một bóng người nhảy ra giơ tay lên đánh Phan Tịnh.

Phan Tịnh tức giận gầm lên, tay chàng vung chưởng ra ngăn đánh, “bình” một tiếng.

Chưởng lực của chàng bị chưởng lực đối phương đánh tan. Trên ngực chàng bị trúng chưởng. Chàng loạng choạng lùi lại mấy bước. Luồng khí huyết chạy ngược lên cổ họng. Bóng người đứng lại, chàng nhìn rõ là Chu Minh Anh. Nàng vẫn mặc tấm áo rực rỡ. Nàng cất giọng căm phẫn hỏi: - Phan Tịnh! Sự phụ ta vì người mà phải chịu tội. Người bị năm vị trưởng lão cầm cổ. Nếu ngươi không đem cuốn âm thư trả lại thì sự phụ ta sẽ bị bản tôn gia hình trừng trị. Người có nhẫn tâm nhìn cảnh ấy được không?

Phan Tịnh ngấm ngầm kinh hãi nghĩ thầm: -Mình có lấy âm thư đâu? Thế này thì có lẽ cuốn âm thư vẫn do Thần nữ Tôn chủ cất giữ đã không cánh mà bay, nên bọn này mới ngờ cho mình. Câu chuyện này ở đâu mà ra? Thật là thịt chó chưa được ăn, người đã bị hơi thịt dấy vào.

Chàng biến sắc hỏi lại: -Chu cô nương! Các vị đến hỏi ta về cuốn âm thư, thế thì tôn chủ có bảo là ta đã lấy cuốn âm thư không?

Mụ đàn bà đứng bên tức giận nói: -Tuy y chưa nói nhưng đúng thế rồi. Cuốn âm thư vẫn do y cất giữ. Nếu y không đưa cho mi thì âm thư tại sao lại mất?

Phan Tịnh tức giận quát mắng: -Mụ quái vật này thú vị lắm! Vậy chứ ta bảo mụ ăn cắp âm thư có được không? Tôn chủ đã bảo âm thư không phải ta lấy, các người lấy lý do gì mà đổ cho ta?

Mụ già gật đầu cũng lớn tiếng quát: - Thằng lỗi con họ Phan kia! Trước nay bản tôn không có người ngoài vào được. Trừ mi ra thì còn ai vô làm việc ấy.

-Thế thì tất nhiên là có nội tặc. Đứa nội tặc đó chính là mi? Mi ném đá giấu tay không che giấu được đâu.

Mụ già khô đét tức giận lồng lên: -Ta phải đập chết thằng lỗi con!

Mụ nhảy phốc lại chỗ Phan Tịnh.

Phan Tịnh không né tránh, nhưng Chu Minh Anh đứng lên gạt ra lớn tiếng quát: -Tam trưởng lão. Đừng vội nóng giận, hãy để tiểu nữ hỏi gã cho biết rõ đầu đuôi đã rồi sẽ liệu.

Mụ già gật đầu càng căm tức quát lên: -Rõ ràng thằng lỗi này lấy sách rồi, còn phải hỏi gì nữa?

-Tam trưởng lão! Ta chưa thể đổ tội cho hắn được vì sự phụ ta không thừa nhận như thế?

-Y đã phản nghịch tôn phái thì còn kể gì có thừa nhận hay không thừa nhận?

-Không! Tam trưởng lão đừng nói thế! Anh nhi theo hầu sự phụ hai chục năm nên biết rõ tính người. Người không phải là hạng đó đâu!

Mụ già gật đầu tức giận nói: -Anh nhi! Người thì còn hiểu cái gì?

Chu Minh Anh nhìn Phan Tịnh nghiêm trang hỏi: -Phan Tịnh! Ta hỏi thực ngươi có lấy âm thư không? Sự phụ ta đã giao âm thư cho ngươi, không tiếc mình xúc phạm đến tôn qui, chỉ vì một lý do rất đơn sơ, sự thúc giục là tình nhân của người ngày trước.

Bây giờ Phan Tịnh mới hiểu rõ sự tình, chàng bình tĩnh nghiêm sắc mặt hỏi: -Chu cô nương! Nếu ta lấy được âm thư rồi thì còn đến miếu Sơn thần này làm gì?

Chu Minh Anh cứng họng không biết nói sao. Hai mù già dần tiến lại gần Phan Tịnh. Phan Tịnh đảo mắt nhìn hai mù rồi hỏi: - Chu cô nương! Công lực cô nương hiện giờ liệu có thể kiềm chế được hai mù này không?

Chu Minh Anh ngơ ngác hỏi lại: - Người hỏi thế là có ý gì? Các vị này là Đệ tam, Đệ tứ trưởng lão bản môn.

Phan Tịnh nghiêm nghị đáp: -Chu cô nương! Nếu cô nương là người thông minh chắc hẳn biết ngay ta không lấy âm thư vì quý tôn chủ đã thuộc lòng, người muốn truyền võ công trong âm thư cho ta cũng không cần phải có sách mới truyền thụ được. Vả lại, Tôn chủ đã thoái vị giao lại chức chưởng môn cho cô nương. Người đã tính như vậy nên mới dẫn ta đến đây đợi người.

Chu Minh Anh ồ lên một tiếng.

Phan Tịnh nhú cặp lông mày nói tiếp: -Theo chỗ ta đoán thì lúc Tôn chủ thoái vị để nhường lại cho cô nương mà không đưa âm thư ra, nên năm vị trưởng lão sinh lòng ngờ tưởng người đã đem âm thư lên lút đưa cho ta có phải thế không?

Chu Minh Anh nói: - Đúng thế!

Phan Tịnh chau mày lại nói: - Chu cô nương! Giả tử đặt vào địa vị cô nương, khi đã đem âm thư giao cho người khác liệu có dám đem chuyện thoái vị nói ra không? Và như vậy sư phụ cô nương nhường ngôi cho cô há chẳng tự đưa mình vào cạm bẫy? Có lý đâu người lại ngu ngốc như vậy?

Chu Minh Anh băng khuông đáp: - Phải rồi! Thế này thì kỳ thật.

Nàng quay lại nhìn hai mục già. Hai mục hần giọng nói: - Mồm mép thằng này gớm thật!

Phan Tịnh cười nhạt, nhưng không lý gì đến hai mục, chàng nói tiếp: - Chu cô nương! Việc sư phụ cô nương để thất lạc âm thư là có thực, nhưng âm thư này mất ắt vì có nội gián tiềm phục trong quý tôn phái.

Chàng nói đến hai chữ nội gián lại càng nhấn mạnh.

Chu Minh Anh bấy giờ mới hiểu ý, nàng không khỏi biến sắc nghiêm giọng nói: -Người, người nói thế thì...

Phan Tịnh đột nhiên cười rộ nói: - Chu cô nương! Cô nương là người thông minh có lẽ nào tối tăm trong nhất thời, sự tình đã đến thế mà cô không khám phá ra ư? Bình nhật sư phụ cô chắc là có hiềm khích với ai. Cô nương thử nghĩ coi có đúng thế không?

Chàng vừa nói dứt lời mục già được gọi là Tam trưởng lão đột nhiên lớn tiếng quát: -Câm miệng ngay! Thằng lời này toan tính bày kế ly gián bọn ta. Thật là một đứa thâm độc?

Mục vung hai tay lên nhảy xổ tới Phan Tịnh. Phan Tịnh lạng người tránh khỏi, chàng tức giận quát lớn: -Kẻ lấy cắp âm thư chính là mục này. Nếu âm thư không ở trong người mục thì Phan Tịnh này cam lấy cái đầu dâng lên.

-Thúi lắm! Mi thật là một thằng lời nham hiểm dám bày kế ly gián bọn ta, Minh Anh đừng nghe lời y.

Mục vung hai bàn tay khô nứt móng nhọn hoắt chụp xuống Phan Tịnh, còn Mục kia đứng yên không nhúc nhích chỉ giương cặp mắt sáng quắc đưa đi đưa lại ra vẻ đắn đo suy nghĩ.

Chu Minh Anh cũng đứng thộn mặt ra không biết làm thế nào cho hợp lý để tránh sơ thất nhất thời.

Phan Tịnh vừa né tránh thế trảo ác nghiệt của mục vừa la lớn: -Chu cô nương! Cô nương không kiềm chế mục, còn đợi đến bao giờ? Chẳng lẽ cô đành để mục ôm cuốn âm thư trốn chạy ư?

Tam trưởng lão nhìn Tứ trưởng lão lớn tiếng hỏi: -Lão tứ! Chẳng lẽ lão tứ cũng tin cái miệng thúi của thằng lời con này hay sao?

Trước miếu Sơn thần mọi người đã lâm vào cục diện nghi ngờ không rõ trắng đen.

Tứ trưởng lão giương cặp mắt nhìn Phan Tịnh chăm chăm như muốn đọc rõ tâm can chàng.

Chu Minh Anh vì không dám phạm thượng. Nàng nóng nảy mồ hôi trán toát ra nhỏ giọt.

Tam trưởng lão cười rộ nói: - Thằng lời họ Phan là một đứa thâm hiểm. Gã quyết không chịu giao trả âm thư. Lão Tứ! Không động thủ đi còn đợi gì nữa?

Đột nhiên mục lại nhảy xổ vào Phan Tịnh như người điên, hai tay giương ra toan phóng chưởng.

Giữa lúc ấy, một bóng người thấp thoáng rồi có tiếng quát: - Dừng tay!

Tam trưởng lão nhảy vọt sang một bên hỏi: - Kẻ nào mà lớn mật thế?

Một người từ trong bóng tối ung dung đi ra. Phan Tịnh nhìn lại thì chính là Thần nữ Tôn chủ Trần Thường Tú. Mặt bà quá nghiêm thành lạnh như băng. Bà thông thả truyền lệnh: - Anh nhi!

Chu Minh Anh kính cẩn đáp: -Sư phụ! Có đệ tử đây!

Thần nữ Tôn chủ lạnh lùng nói: - Anh nhi! Người xin lỗi Tam trưởng lão trước đi và yêu cầu người đưa trả âm thư lại.

Chu Minh Anh lộ vẻ kinh ngạc. Hai mục già cũng đột nhiên lùi lại một bước. Thần nữ Tôn chủ đổi giọng nói rất ôn hòa: - Phan tiểu hiệp nói đúng. Tứ trưởng lão! Vụ này không liên quan gì đến trưởng lão, xin cứ yên tâm.

Rồi bà nghiêm giọng quát: - Anh nhi! Người đã nghe rõ chưa?

- Dạ!

Phan Tịnh thấy gót chân Tam trưởng lão nhúc nhích liền lớn tiếng nói: - Chu cô nương hãy để ý, mục sắp chạy trốn đó!

Chàng vừa dứt lời, đột nhiên thấy tam trưởng lão nổi lên một tràng cười rộ, bằng mình tung lên trên không nói vọng lại: - Thần nữ Tôn chủ là một ngôi sao cao cả như thần thánh. Trần Thường Tú! Người không xứng đáng giữ chức vụ này.

Mục nói câu đó đã đủ chứng thực hết mọi sự xảy ra tự này giờ.

Chu Minh Anh vội quát lên: -Tam trưởng lão hãy dừng bước!

Nàng cũng tung mình nhảy lên theo, thân pháp nàng còn lẹ hơn tam trưởng lão một bậc. Chỉ mấy cái nhô lên hụp xuống là nàng đã đuổi kịp. Bỗng nghe thanh âm nàng vọng lại: -Tam trưởng lão! Chỉ cần trưởng lão trả lại cuốn âm thư, Anh nhi vẫn kính trọng trưởng lão như trước, câu chuyện xảy ra kể như không có.

Lại có tiếng tam trưởng lão quát lên: -Dừng hồng! Trần Thường Tú có tài năng đức độ gì mà giữ địa vị Tôn chủ.

Chu Minh Anh cãi ngay: - Sư phụ lên địa vị Tôn chủ, không phải tự mình cướp lấy, mà được đời trước truyền lại cho.

- Con nha đầu này còn áp bức ta nữa thì ta không nể đâu!

Thần nữ Tôn chủ chau mày nói: - Tứ trưởng lão! Phiền trưởng lão đi cho một chuyến, sợ rằng Anh nhi không đủ...

-Thường Tú! Người cứ yên lòng. Thế nào ta cũng khuyên được y.

-Khuyên được ư? Văn bối tưởng không phải là chuyện dễ như thế đâu! Nếu không dùng biện pháp mạnh e rằng...

Xa xa bỗng nghe tiếng chuông lực đụng nhau rồi Tam trưởng lão lớn tiếng quát: - Chu Minh Anh! Mi giỏi thiệt! Mi là một đứa nhỏ mà dám ngang nhiên phạm thượng! Không coi bậc trưởng bối vào đâu thì hối không kịp đâu.

Tiếp theo là một tiếng sầm dữ dội hơn vọng lại.

Phan Tịnh cùng Thần nữ Tôn chủ Trần Thường Tú không bình tĩnh được nữa, lập tức nhảy vọt về phía hai người đang đánh nhau.

Khi đuổi đến nơi thì Chu Minh Anh cùng Tam trưởng lão đã chiến đấu đến giai đoạn kịch liệt. Cả hai bên cùng tung ra những chiêu trí mạng để hạ đối phương.

Chu Minh Anh tuy được Tôn chủ tận truyền chiêu pháp tinh diệu, nhưng nội lực không bằng Tam trưởng lão. Vì thế mà nàng bị Tam trưởng lão kèm chế, lấn áp dần dần.

Tứ trưởng lão đứng bên hét lên: -Dừng tay! Dừng tay!

Nhưng hai người chẳng để ý gì đến. Tứ trưởng lão tức quá gầm lên: -Lão Tam! Đòi ta kết bạn mấy chục năm, ngu muội vẫn khâm phục lão tỷ là tay tài trí mưu cơ. Dù lão tỷ đã lấy cuốn âm thư thiệt, nhưng việc đó chẳng có chi là trọng đại, chỉ cần lão tỷ đưa ra, ngu muội xin đem tính mạng ra mà đảm bảo cho lão tỷ được an toàn.

Tam trưởng lão cười rộ đáp: - Lão Tứ! Thôi đừng mơ mộng nữa.

Bỗng nghe tiếng gió đánh vù một cái. Phan Tịnh cùng Thần nữ Tôn chủ liền vận công lực đề phòng.

Bóng người thấp thoáng. Ba vị trưởng lão khác lại xuất hiện.

Đại trưởng lão vừa đứng vững lớn tiếng quát: -Dừng tay!

Chu Minh Anh vội thu chiêu lại. Dè dặt Tam trưởng lão cười lại một tiếng, sấn lại phóng chưởng ra nhanh như chớp.

Thần nữ Tôn chủ la lên một tiếng kinh hoảng.

Chu Minh Anh không kịp né tránh bị trúng chưởng đến sầm một tiếng. Nàng hự lên rồi hộc máu tươi ra.

Thần nữ Tôn chủ tức giận gầm lên: -Các vị trưởng lão đã trông rõ chưa?

Bóng người xẹt đi, bà đã nhảy xổ tới.

Tam trưởng lão nổi lên một tràng cười rộ, băng mình lao vào trong khu rừng rậm.

Mụ đã nhanh nhưng Thần nữ Tôn chủ lại nhanh hơn. Người bà lao đi như tên bắn, một loáng bà đã rượt kịp đến sau lưng mụ.

Tay trái bà phóng chưởng, tay phải cũng vung ra với chiêu pháp siêu tuyệt.

Bình! Tam trưởng lão người đang lơ lửng trên không hự lên một tiếng thật đau đớn, miệng ọe máu tươi ra ngã lộn xuống đất.

Thần nữ Tôn chủ vẫn không dừng bước, bà nhảy xổ tới thò tay ra móc vào người mụ kéo rách mảnh áo ở bụng mụ ra. Một cuốn sách bằng lụa mỏng sắc đen đã lọt vào tay bà.

Bà xoay lại nghiêm trang đứng trước mặt Đại trưởng lão hai tay trình âm thư nói: -Thường Tú này đã phụ chức vị Tôn chủ. Xin chịu hình phạt của bản tôn.

Đại trưởng lão đón lấy âm thư lạnh lùng nói: -Không ngờ Lão tam gây ra vụ này.

Trần Thường Tú nói: - Chỉ vì Tam trưởng lão có mối hiềm riêng với Thường Tú này. Thực tình Tam trưởng lão không có ý phản tôn phái. Xin Đại trưởng lão hãy khoan thứ cho y một lần.

Đại trưởng lão mắt chiếu ra những tia sáng khác thường cười lạt nói: -Đã ăn cắp âm thư của bản môn mà còn dung tha được ư? Cần phải trừng trị để làm gương cho kẻ khác sau này.

Lúc này Tam trưởng lão đã lồm cồm bò dậy.

Đại trưởng lão quát lên: - Lão tứ hành hình tên nghịch tặc để chỉnh lý tôn phái. Chỉ một tội vu hãm tôn chủ cũng đã đáng muôn thác rồi.

Tứ trưởng lão ngược mắt nhìn Đại trưởng lão thấy mặt bà ta sát khí đằng đằng, không dám trái lệnh, chạy lại phía Tam trưởng lão.

Tam trưởng lão trốn mắt nhìn Đại trưởng lão và Tứ trưởng lão ra chiều căm hận. Tứ trưởng lão run run nói: - Ta phải vâng lệnh trên mà thi hành.

Tam trưởng lão đứng yên không nhúc nhích. Một tay mụ khòm khòm xuống.

Đại trưởng lão lớn tiếng quát: -Lão Tam! Người đã biết tội chưa?

Tam trưởng lão vẫn không nhúc nhích. Hai chân mụ dường như bị thương nên nhún ra, cơ hồ đứng không vững.

Hai trưởng lão lại hô lớn: -Lão Tứ! Hành hình đi.

Tứ trưởng lão vùng tay lên đồng thời lớn tiếng nói: -Tam thư! Đừng oán tiểu muội nhé!

Lúc thời gian chớp nhoáng này bỗng nghe sầm một tiếng. Cả Tam trưởng lão, Tứ trưởng lão đồng thời ngã ra.

Thần nữ Tôn chủ la hoảng bằng mình chạy lại. Bà ngó qua rồi lắc đầu thở dài nói: -Thật là một con người nham hiểm độc ác.

Đại trưởng lão vội hỏi: -Lão Tứ thế nào?

-Chết rồi! Bị độc châm đâm thủng mắt mà chết.

Đại trưởng lão dậm chân hét lên: -Thiệt là một cái nhục lớn cho bản tôn.

Bà nói xong bằng mình đến bên Tam trưởng lão phóng ra luôn ba chưởng đánh vào xác Tam trưởng lão làm nát nhừ ra.

Mụ quay lại, vẻ mặt kích động từ từ bình tĩnh khẽ hỏi: - Thường Tú! Bây giờ ngươi tính sao đây?

Thường Tú dịu dàng đáp: - Thường Tú này đã quyết rồi.

Bà lại dắt Chu Minh Anh. Tuy nàng bị thương nhưng thần trí vẫn còn tỉnh táo.

Trần Thường Tú ngọt ngào nói: - Anh nhi! Anh nhi liệu mà làm tròn nhiệm vụ. Trọng trách bản tôn là ở trong tay ngươi đó.

Chu Minh Anh cất tiếng bi ai gọi: - Ân sư ơi! Rồi nàng nghẹn ngào nước mắt khóc.

Trần Thường Tú ẵm nàng lên an ủi: -Anh nhi! Ngươi đã lớn rồi, đừng khóc nữa! Thần nữ Tôn chủ phải bình tĩnh mới được. Có bình tĩnh thì mới đủ bản lĩnh để dắt bao nhiêu đệ tử bản tôn khắp các tỉnh Kinh Đô. Bất luận gặp việc gì cũng phải trầm tĩnh cương nghị. Sao lại khóc lóc thế? Đến Đại trưởng lão mà tiếp lấy âm thư nghe.

Bà âu yếm dắt Chu Minh Anh đến bên Đại trưởng lão rồi lui lại một bước nói: - Thường Tú xin cáo từ thôi.

Thốt nhiên bà xoay mình đến bên Phan Tịnh khẽ nói: -Phan thiếu hiệp! Chúng ta đi thôi.

Bà giơ tay ra dắt Phan Tịnh. Hai người rời khỏi không trường chạy thật mau một lúc. Vì Phan Tịnh bị trọng thương chàng thở hồng hộc nói: -Tôn chủ! Văn bối bị trọng thương. Xin Tôn chủ đi thông thả lại.

Trần Thường Tú từ từ chậm bước.

Lúc này đã ra đến ngã ba đường. Trần Thường Tú dẫn Phan Tịnh đi vào đường nhỏ nói: - Phía trước mặt không còn xa mấy sẽ có chỗ nghỉ chân. Thiếu hiệp bị thương ra sao và bị thương hồi nào.

- Văn bối bị con yêu phụ là chúa phái Cờ máu đánh bị thương. Nếu không có thuốc chữa thì phải điều dưỡng ít ra là ba ngày mới khỏi. Nhưng văn bối không thể chờ lâu được, vì ngày mai còn phải đến Tiếp Thiên Bình có việc khẩn cấp.

Trong lòng chàng ngổn ngang trăm mối, nào sư phụ, sư mẫu xuất hiện, nào Tĩnh Hoa công chúa có cuộc ước hẹn tỷ đấu với chúa phái Cờ máu, nào sự yên nguy của Tha Hương Vô Danh khách, nào là cô em gái chàng và khe Lạc Hiền có giải được chất độc không, bấy nhiêu điều làm cho chàng trong dạ bồn chồn.

Trần Thường Tú khẽ bảo: -Thiếu hiệp đừng nóng nảy! Bên mình ta có mang theo thuốc trị thương, có thể giúp Thiếu hiệp phục hồi ngay được. Đi lẹ lên chút nữa là đến. Khi xong việc rồi thiếu hiệp dẫn ta đến ra mắt Lý Tiến.

- Được rồi!

Đi chừng trăm bước, đột nhiên thấy bên đường có một tấm bia. Tấm bia này chỉ cao hơn mặt đất một thước.

Trần Thường Tú dừng bước cúi lom khom sờ tấm bia một hồi. Đột nhiên tấm bia đá dần dần lồi lên cao đến đỉnh đầu. Dưới đất hé ra một cái cửa hầm.

Phan Tịnh trầm trồ khen ngợi hỏi: - Những nhà biệt thất thần kỳ loại này của quý tôn có chừng bao nhiêu chỗ?

Trần Thường Tú cười đáp: - Đây là một công cuộc thành tựu của bản tôn đã có từ mấy trăm năm nay. Tất cả các tỉnh Kinh đô đều có những loại nhà này không biết đâu mà kể. Thiếu hiệp lấy làm lạ lắm phải không?

- Chẳng những lấy làm lạ mà còn kinh hãi nữa. Có điều văn bối chưa hiểu là vì lẽ gì mà quý tôn lại kiến thiết nhiều nhà bí mật dưới đất như thế?

- Giả dối lắm! Chỉ vì đệ tử bản tôn cần những nơi này để ẩn trốn.

- Ẩn trốn ư?

- Đúng thế! Vì chúng hạ sát rất nhiều kẻ tàn ác ở nhân gian. Vả lại số đông đệ tử bản tôn vô công chỉ bình thường, còn số người được truyền thụ âm thư chẳng được là bao. Vì kẻ thù rất nhiều, nên chúng phải có những cơ sở bí mật như thế này để trốn tránh.

60. Võ Công Kỳ Diệu Trong Âm Thư

Trong nhà hầm đầy đủ bàn ghế và giường nằm. Trên bàn có để sẵn chiếc đèn.

Trần Thường Tú quẹt đá lửa thắp đèn lên rồi nhìn Phan Tịnh cười nói: - Phan Tịnh! Ta còn có một tòa nhà chẳng khác nào tiên cảnh, ngươi có tin như vậy không?

Phan Tịnh nghe bà nói thế không hiểu là có ý gì. Nhưng thấy hai má bà đỏ ửng thì chàng nghĩ ra ngay, liền kính cẩn cười đáp: - Nếu vậy tiểu đệ xin làm lễ bái kiến thúc mẫu.

Trần Thường Tú càng đỏ mặt hơn cười mắng: - Ngươi thật là một đứa nhỏ thông minh ranh mãnh! Thôi chuẩn bị đi để ta trị thương cho!

Tám bia trên mặt đất lại từ từ thụt xuống.

Lúc này trời đã sáng rõ, mặt trời mọc tỏa ra muôn đạo hào quang chiếu khắp nhân gian. Trên Tiếp Thiên Bình cũng tràn ngập ánh thái dương. Dưới chân núi Thái Sơn, một bóng trắng đi nhanh như bay thoáng cái đã vọt lên trên Tiếp Thiên Bình. Bóng trắng này là một thiếu nữ xinh đẹp tuyệt luân. Trên cặp lông mày thoáng lộ vẻ lo âu. Nàng chính là Tinh Hoa công chúa đến Tiếp Thiên Bình để gặp chúa phái Cờ máu theo lời ước hẹn.

Tiếp Thiên Bình từng đám mây trắng như bông đang lập lờ bay đi. Bốn bề phẳng lặng như tờ, tuyệt đối không một tiếng động.

Tinh Hoa công chúa bước lên Bình đài chờ chừng một khắc, dường như nàng nóng ruột lắm. Cặp môi anh đào mấp máy hít lên một tiếng. Thanh âm trong trẻo vọt vọt lên cao như xé từng mây tan vào mấy ngọn núi trong dãy Thái Sơn.

Tiếng hú vừa dứt thì có tiếng từ góc Tây Bắc vọng lại, nói: - Công chúa! Người hú làm chi vậy? Thánh mẫu lát nữa sẽ tới gặp ngươi ngay.

Tinh Hoa công chúa ngưng tụ mục lực nhìn về phía phát ra thanh âm. Nàng chưa thấy bóng người. Một lát có tiếng thanh la vang dội, pho tượng gỗ hình Thánh mẫu do mấy thiếu nữ từ từ khiêng đến.

Tinh Hoa công chúa cười thầm trong bụng. Nàng ở trên Bình đài nhảy xuống, nhìn về phía pho tượng Thánh mẫu chuyển động. Nàng nhận ra pho tượng này do tám thiếu nữ khiêng và rẽ mây đi tới.

Tinh Hoa công chúa cười lạt hỏi: - Hạ nó xuống! Các người đem cái tượng gỗ đến đây làm chi.

Tám thiếu nữ không hiểu công chúa nói gì tiếp tục khiêng tượng gỗ đi lên.

Công chúa xẵng giọng bảo: - Các người mà không đặt nó xuống thì ta không nể đâu. Ta đây há phải là người để người giở trò khinh mạn.

Tám thiếu nữ ngẩng đầu nhìn Tĩnh Hoa công chúa. Một ả nói: -Đây là bọn ta vâng lệnh của Thánh mẫu, nếu trái lệnh người sẽ bị tội chết.

Tĩnh Hoa công chúa lùi lại một bước. Nàng biết bọn này chỉ là những người thi hành lệnh trên. Đột nhiên nàng nghĩ ra một kế, chạy như bay ra ngoài Tiệp Thiên Bình, bẻ một nắm cành cây rồi quay về. Nàng thi triển thân pháp cực kỳ mau lẹ, dùng cành cây bố trí trận đồ chụp lấy tượng Thánh mẫu đặt xuống đất. Nàng tủm tỉm cười, lúc nàng đặt đến cành cây cuối cùng thì cả tượng Thánh mẫu lẫn tám thiếu nữ không còn thấy đâu nữa. Nàng lầm bầm: -Như thế thì bọn người khó lòng mà lên được Bình Đài.

Giữa lúc ấy, góc Tây Bắc lại nghe có tiếng người đàn bà lúc này nói: -Công chúa! Người định làm trò gì đó?

Công chúa nhẹ nhàng đáp: -Sao người lại cứ dẫu đầu hỏ đuôi thế? Có chuyện gì nói ngay đi. Ai hơi đâu mà nghe người nói chuyện đường dài.

- Chà! Tĩnh Hoa công chúa đã từng nổi danh bụng dạ quảng đại hơn người, té ra cũng là hạng hẹp hòi tầm thường mà thôi. Người đã có ước hẹn với Thánh mẫu thì tôn trọng tượng Thánh mẫu mới phải chứ?

Tĩnh Hoa công chúa cười lạt đáp: -Ta ước hẹn là ước hẹn với chúa phái Cờ máu, chứ ai thêm ước hẹn với tượng gỗ.

-Pho tượng đó tượng trưng cho Thánh mẫu. Người hành động như vậy là sỉ nhục đến Thánh mẫu.

Tĩnh Hoa công chúa không khỏi tức giận nói: -Y là con yêu phụ chốn sơn dã, dù ta có khinh miệt thì đã sao?

Một tràng cười the thé từ chân núi vọng lên. Tiếp theo là những tiếng châu ngọc chạm nhau loảng xoảng. sau tiếng cười là một giọng nói rất lạnh lùng: - Thế ra người tự rước lấy cái nhục vào mình, đừng trách ta xuống tay không lưu tình đấy nhé.

Tĩnh Hoa công chúa nghe đúng là thanh âm chúa phái Cờ máu thì lớn tiếng hỏi: -Thôi đừng rườm rà nữa. Ta đúng hẹn phò ước. Vậy người có đưa Phan Tịnh quan nhân đến đây không?

Chúa phái Cờ máu với ánh châu ngọc lấp lánh, từ từ đi lên. Mụ còn cách Tĩnh Hoa công chúa chừng ba trượng thì dừng bước lại chăm ngó nàng một lúc. Đoạn mụ bật lên tiếng cười nham hiểm hỏi: - Người tưởng ta ngốc đến thế ư?

Tĩnh Hoa công chúa sững sốt hỏi: -Chúng ta đã có lời ước hẹn từ trước như vậy. Bây giờ người nói thế là nghĩa làm sao? Người định nuốt lời ư?

Chúa phái Cờ máu cười rộ đáp: - Ta nói cho người biết. Người đừng tưởng lờ được ta. Chính người mới là kẻ bội ước.

Tĩnh Hoa công chúa lùi lại một bước, ngờ vực hỏi: -Ta đã đúng lời hẹn đến đây sao người lại bảo là ta bội ước?

Chúa phái Cờ máu cười gằn nói: -Người đừng giả vờ nữa. Ta hỏi người: người đến đây mang theo bao nhiêu người?

- Ta đến có một mình.

- Ngươi nói dối thế mà không biết nhục.

Tĩnh Hoa công chúa biến sắc mặt toan cất tiếng cãi lại thì trong đám mây lơ mờ có tiếng người trong trẻo hòa dịu nói: -Uyển nhi! Ta cũng đến đây!

Tiếng nói vừa dứt đã thấy Cháp Phát tiên tử tay cầm phát trần, áo vàng quét đất, lẹ làng bước tới.

Công chúa vui mừng reo lên một tiếng rồi hỏi: -Sư phụ! Sư phụ đến Tiệp Thiên Bình hồi nào?

Cháp Phát tiên tử tươi cười đáp: - Ta đến trước người chừng một khắc.

Tĩnh Hoa công chúa đột nhiên cúi đầu xuống buồn rầu nói: -Sư phụ! Sư phụ đến đây gặp lúc không may rồi.

-Sao? Phải chăng ngươi lo cho số phận Phan Tịnh?

Tĩnh Hoa công chúa gật đầu đáp: -Vì thế mà đồ nhi mới ước hẹn với muội đến đây, không thì tội gì phải tranh hơi với muội.

Chấp Phát tiên tử tủm tỉm cười, bước tới bên mình Tĩnh Hoa công chúa. Bà vỗ vai nàng an ủi: - Uyển Vân! Ngươi đừng vội nóng nảy. Phan Tịnh chẳng việc gì cả. Gã đã thoát khỏi nơi giam cầm của muội rồi. Đêm qua ta mới gặp gã. Nhưng nay chưa chắc gã đã đến đây.

Tĩnh Hoa công chúa cả mừng hỏi: -Có đúng thế không, sư phụ?

-Con nha đầu này! Ta lại gạt ngươi ư? Mau lại đằng này để bá kiến sư bá đi!

Chấp Phát tiên tử dắt Tĩnh Hoa công chúa đến trước chúa phái Cờ máu.

Nàng không khỏi kinh ngạc vì biến diễn đột ngột này. Chúa phái Cờ máu đột nhiên quay lưng lại lớn tiếng nói: - Tiêu Lăng! Ngươi thật là một người đàn bà mặt dày! Đêm qua ta đã không muốn gặp ngươi mà ngươi còn dám vác mặt đến đây giả trò thân cận nữa ư?

Chấp Phát tiên tử buông tay Tĩnh Hoa công chúa ra, một mình bà tiến lại cười nói: -Thư thư! Tiểu muội thực không có ý làm thư thư bị thương. Đó chỉ là tiểu muội không dám trái sư mệnh mà thôi! Thư thư ơi! Những việc đã qua thư thư còn nhắc nhở tới làm chi nữa, tiểu muội thêm đau lòng, vì đó là trường hợp bất khả kháng mà.

Chúa phái Cờ máu lớn tiếng quát: -Tiêu Lăng! Ai là thư thư ngươi! Nếu ngươi còn tiến lên nữa thì ta không nể ngươi đâu!

- Ủa! Thư thư chẳng đã đem lòng ác nghiệt toan hạ độc thủ Lăng muội rồi là gì?

-Ta vẫn coi ngươi như người đứng và hiện nay ngươi lại là cừu địch của ta nữa!

Chấp Phát tiên tử trầm ngâm một lúc rồi nói: -Tiểu muội cứ tưởng diệt nữ Tinh Thiên bảo chúa là ai, không ngờ lại chính là thư thư. Nếu ngày ấy, tiểu muội mà biết trước thì nhất định đã ngăn trở sư mẫu Long Ca không để người đến Tinh Thiên Bảo báo thù.

-Cha! Ngươi mà biết trước, có lẽ còn thích hơn nữa, đừng đưa bộ mặt đạo đức giả đó ra ta càng thêm hận.

-Thư thư! Sao thư thư...

Chúa phái Cờ máu quay phắt lại. Châu ngọc trong mình muội lại chạm nhau loảng xoảng, muội hét lên: -Tiêu Lăng! Trước khi ta xuống tay hạ thủ, ta cũng nhắc ngươi một lần nữa là ra khỏi Tiếp Thiên Bình đi. Nếu không thể thì Bạch ánh Hoàn này sẽ khiến cho ngươi phải đổ máu.

Tĩnh Hoa công chúa thấy Chúa phái Cờ máu đối đãi với sư phụ mình như vậy thì tức mình xẵng giọng nói: -Bà dám khinh thị sư phụ ta ư?

Chấp phát tiên tử nhìn Tĩnh Hoa công chúa trách mắng: -Uyển Vân! Ngươi không được vô lễ với sư bá mà mang tội phạm thượng vào mình nghe chưa?

Tĩnh Hoa công chúa hằn học nói: - Làm sao muội lại xứng đáng so với sư phụ được. Muội chỉ là một con yêu phụ.

- Câm miệng ngay!

Chấp Phát tiên tử lộ vẻ tức giận.

Tĩnh Hoa công chúa lùi lại đứng bên im tiếng, nhưng trong lòng nàng vẫn ầm ục khinh miệt Chúa phái Cờ máu, nàng xem muội ta như loài rắn rít cực kỳ độc ác.

Chúa phái Cờ máu đột nhiên lớn tiếng nói: - Tiêu Lăng! Ngươi đừng giả vờ làm ra kẻ biết điều nữa. Nếu ngươi không rút đi thì ta không nể đâu.

Chấp phát tiên tử vẫn một mực năn nỉ: -thư thư ơi! Chẳng lẽ thư thư không nghĩ đến tình đồng đạo nữa hay sao?

- Hừ! Ai đồng môn với ngươi? Ngươi có biết sư phụ ta là ai không?

Chấp phát tiên tử lùi lại một bước không biết đáp thế nào cho phải. Chúa phái Cờ máu lạnh lùng nói tiếp: -Ân sư ta là Huyết Diệm tôn giả! Tiêu Lăng! Ngươi là đồ đệ thứ mấy của y?

Chấp Phát tiên tử đột nhiên biến sắc, trên môi thoáng một nụ cười nhếch nhếch nói: -Thư thư đã đi đầu tôn phái khác, thế thì tôi không nói chuyện nữa!

Tĩnh Hoa công chúa nghe Chấp Phát tiên tử nói câu tuyệt tình này, nàng liền lạng người tiến về phía trước mấy bước. Nàng lớn tiếng quát: - Yêu phụ! Cuộc ước hẹn đầu một chưởng không thể không thực hành được. Ngươi hãy tiếp chiêu đi.

Chúa phái Cờ máu mặt đầy sát khí, cặp mắt hiện ra luồng huyết quang đỏ rực cất tiếng cười the thé nói: -Thế là mi tự tìm lấy cái chết đó!

Tĩnh Hoa công chúa từ khi luyện được Bối Diệp chân kinh, công lực đã đến chỗ huyền diệu. Trước đây ba ngày nàng cùng muội tiếp hai chưởng, tự biết nếu mình không thể thắng được muội thì tất là gặp phải nguy hại khôn lường.

Chấp Phát tiên tử nghiêm giọng nói: - Uyển Vân! Điều ước đầu chưởng của ngươi để ta thay cho!

Tĩnh Hoa công chúa khi nào chịu nghe. Chúa phái Cờ máu cười lạt nói: -Tiêu Lăng! Nếu ngươi muốn vậy thì hai ta lên đài đi!

Tĩnh Hoa công chúa tức giận quát lên: -Câm miệng ngay! Ngươi là một đứa yêu phụ không xứng đáng tỷ đấu với sư phụ ta!

-Hừ! Mi nói ra vẻ cao quý mà thực ra y cũng chỉ là còn đàn bà dâm dăng ti tiện.

Chấp Phát tiên tử cảm giận đến nỗi toàn thân run lên. Tĩnh Hoa công chúa điểm chân xuống lướt người đến trước Chúa phái Cờ máu. Giữa lúc ấy trên không có tiếng quát: -Bạch Anh Hoàn! Ta đến đòi mạng ngươi đây! Con yêu phụ dâm tiện kia, hãy nạp mạng cho ta!

Một tiếng bình vang lên. Hỏa quang rần rần bắn ra. Bóng vàng thấp thoáng rồi Huỳnh Long Tử ở trên không hạ xuống. Chúa phái Cờ máu cũng thét lên: -Huỳnh Long Tử! Ngươi cũng chỉ là quân vô sỉ, đừng nhiều lời trước mặt ta!

Mụ lạnh lùng hét lên: -Mau vạch vòng sinh tử để ta cùng con tiện tỳ kia thực hiện cuộc ước đầu!

Trên Tiếp Thiên Bình đột nhiên bốn mặt mấy chục hán tử áo đen, áo tía và một bảy thiếu nữ đỏ xô ra. Mấy tên áo tía đi đầu liệng ra mười mấy lá Cờ máu thành một vòng tròn.

Chúa phái Cờ máu nhảy vào trong vòng rồi trở Tĩnh Hoa công chúa lớn tiếng quát: -Mi hãy vào đây trước để thi hành lời ước ngay đi.

Tĩnh Hoa công chúa cũng phóng mình nhảy ngay vào trong vòng. Chúa phái Cờ máu đứng đối diện với nàng, mặt đầy sát khí. Nàng lập tức vận nội công tâm pháp trong Bối Diệp chân kinh. Toàn thân nàng tiết ra một luồng ánh sáng xanh mờ mịt để hộ thân.

Cặp mắt Chúa phái Cờ máu chiếu ra những tia hồng quang đỏ như máu.

Hai bên cùng vận động hết toàn thân công lực toan áp đảo đối phương bằng một đòn trí mạng mà thôi.

Huỳnh Long Tử cùng Chấp Phát tiên tử đứng ngoài vòng vô cùng khẩn trương.

Chấp Phát tiên tử đứng ngoài vòng rất lo cho Tĩnh Hoa công chúa, khẽ hỏi Huỳnh Long Tử: -Long ca! Liệu Uyển Vân có chống nổi muội không?

-Y đã luyện được võ công theo Bối Diệp chân kinh mà.

-Tiểu muội vẫn chẳng yên tâm chút nào.

-Đêm qua, ta tiếp chưởng lực của Bạch Anh Hoàn. Công lực của mụ bất quá cũng chỉ đến thế mà thôi.

- Long ca! Long ca hay coi thường người ta quá!

- Lãng muội có muốn ta ngăn trở họ không?

-Bây giờ thì không kịp nữa rồi!

Tĩnh Hoa công chúa quanh mình bao phủ một làn bóng xanh dày đặc. Đột nhiên nàng đặt hai bàn tay lên trước ngực từ từ đẩy ra. Chân nàng lún sâu xuống đến năm tấc.

Chúa phái Cờ máu quát to: - Phên này nhất định mi phải chết!

Đồng thời mụ vung hai chưởng ra. Chưởng lực nặng như trái núi chụp xuống Tĩnh Hoa công chúa.

Tĩnh Hoa công chúa ọe một tiếng rồi nhảy tung lên. Chúa phái Cờ máu lại phóng ra chưởng thứ hai nhanh như điện chớp đánh tới Tĩnh Hoa công chúa.

Huỳnh Long Tử và Cháp Phát tiên tử thấy vậy cả kinh đồng thời gầm lên một tiếng rồi nhất tề động thủ phóng chưởng ra ngăn cản, luồng chưởng lực thứ hai của Chúa phái Cờ máu đang đánh tới.

Tĩnh Hoa công chúa bị hất tung ra ngoài ba trượng, rớt xuống đất đánh huyếch một tiếng. Miệng nàng há ra một dây máu tươi, sắc mặt lợt lạt, toàn thân run lên bần bật.

Chúa phái Cờ máu tức giận thét hỏi: -Cuộc đấu chưa đến chỗ sống chết, sao mi đã dừng lại.

Huỳnh Long Tử gầm lên như sấm: - Bạch Anh Hoàn! Con yêu phụ cứ ra tay đi! Ta cùng mi quyết một trận sinh tử!

Chúa phái Cờ máu nghiêng răng nói: -Được lắm!

Mụ vung hai chưởng đánh ra. Huỳnh Long Tử cũng vung chưởng ra đón.

Giữa lúc ấy, từ đằng xa có tiếng quát vọng lại: -Dừng tay!

Một bóng người chạy như bay tới. Mấy người mặc áo tía đứng xung quanh đài bằng mình ra ngăn cản.

Người mới đến quát lên: -Bọn chó chết này chắc không muốn sống nữa đây!

Chưởng phong liên tuôn ra như sấm sét. Mấy tiếng rú vang lên. Người mới đến vừa dừng tay lại chính là Phan Tịnh. Chàng vừa nhìn về mặt Tĩnh Hoa công chúa đã biết ngay là mình đến chậm mất rồi.

Phan Tịnh quay lại nhìn Chúa phái Cờ máu, cười lạt nói: -Nào chúng ta lại đánh nhau phen nữa!

Mặt chàng sát khí đằng đằng trông gớm khiếp.

Chúa phái Cờ máu nhìn chàng bằng con mắt khinh bỉ nói: -Thằng lỏi con! Mi chỉ là con quỷ sứ, vừa thoát khỏi bàn tay bản Thánh mẫu đã vội khua môi múa mép.

Phan Tịnh phóng chưởng đánh ra. Chưởng lực rền lên như sấm nổ. Chúa phái Cờ máu né tránh luồng chưởng sấm sét của Phan Tịnh.

Sầm một tiếng! Mặt đất lún xuống một khoảng cháy đen.

- Thằng lỏi con! Thương thế mi phục hồi mau thiệt!

Phan Tịnh tức giận gầm lên: -Con yêu phụ kia! Bữa nay ta phải đánh chết mi đây.

-Mi chống bản Thánh mẫu thì đừng hòng thoát chết.

Phan Tịnh nhìn xuống đất thấy mười mấy lá Cờ máu cắm thành hình tròn. Chàng khôn nghĩ ngợi gì nữa, nhảy vào vòng sinh tử la lên: -Con yêu phụ kia vào đây! Ta với mi nếu ai lùi ra khỏi cái vòng này thì không đáng kể là người nữa.

Chúa phái Cờ máu mắt sáng rực lên nói: -Đúng là mi tới số rồi đây?

-Ta chỉ sợ mi hối hận!

Chúa phái Cờ máu hai mắt nhìn Phan Tịnh chăm chăm, nghi ngờ hỏi: -Thằng lỗi con! Đến đồ đệ ta mi còn chưa chống nổi mà sao dám nói đến chuyện thắng ta?

-Mi có giỏi thì cứ bước chân vào trong vòng rồi ta sẽ nói cho nghe.

Chúa phái Cờ máu cười rộ tiếp: -Thằng lỗi con! Phải chăng mi ý mình có sư phụ đứng bên mà nói càn rỡ.

Phan Tịnh đáp: -Trước nay ta không ý mình vào ai hết.

Dứt lời chàng quay lại khom lưng nói với Huỳnh Long Tử: -Sư phụ! Xin sư phụ đừng giúp sức, để cho đồ nhi thu thập con yêu phụ này.

Huỳnh Long Tử tức giận nói: -Người đánh thì cứ việc mà đánh, can chi phải thưa gửi với ta!

Chúa phái Cờ máu cười rộ nói: - Hay lắm! Thế là thằng lỗi con nhất định toi mạng rồi!

Phan Tịnh cười nhạt nói: - Con yêu phụ kia! Mi đừng tưởng uống lá Chi Huyết nghìn năm mà vô địch. Bữa nay, ta bắt mi phải hiện nguyên hình.

Huỳnh Long Tử cùng Cháp Phát tiên tử đưa mắt nhìn nhau ra vẻ hiểu được vì sao công lực của Chúa phái Cờ máu bỗng nhiên tăng lên thập bội như vậy.

Tĩnh Hoa công chúa cũng lẩm bẩm: -Té ra là thế! Thảo nào mới trong vòng ba ngày mà công lực mụ đã tăng tiến đến khinh người.

Chúa phái Cờ máu cười nham hiểm nói: - Thằng lỗi con! Nếu đã biết vậy sao còn dám ngông cuồng trước Thánh mẫu?

Phan Tịnh lạnh lùng đáp: -Lát nữa rồi mi sẽ biết!

Chúa phái Cờ máu đảo mắt nhìn Phan Tịnh dường như mụ cảm thấy có điều gì rất kỳ lạ. Mụ cất bước từ từ đi vào trong vòng sinh tử.

Phan Tịnh cười nhạt: - Mi sợ rồi phải không?

-Đến đồ đệ ta! Mi còn không thắng nổi thì ta sợ gì mi!

-Hừ! Đồ đệ mi chết về tay ta rồi, mi còn nói gì nữa.

Chúa phái Cờ máu đề cập đến Thúy Nương rồi bước vào vòng sinh tử.

Phan Tịnh cười ha hả nói: -Con yêu phụ kia! Bữa nay mi đừng hòng thoát chết dưới chưởng lực của ta!

Chúa phái Cờ máu vẫn nhìn Phan Tịnh chăm chăm hỏi lại: -Thằng lỗi con! Mi nói suông phỗng có ích lợi gì? Mi tin cậy vào đâu để thắng ta?

Phan Tịnh ngẫm nghĩ một chút rồi đáp: -Con yêu phụ kia! Bây giờ ta có bảo mi, chắc mi khó lòng trốn thoát. Mi có biết trong khu vực Thái Sơn, kẻ nào đã xuất hiện làm con quỷ thu hồn đoạt phách không?

Chúa phái Cờ máu hừ một tiếng rồi hỏi lại: - Thế thì làm sao?

-Phải chăng bọn thuộc hạ của mi đã nhiều kẻ bị mất tích?

-Hà hà!

-Ta còn cho mi hay! Người đã sát hại bọn thuộc hạ mi đó chẳng ai xa lạ mà chính là Thúy Nương!

Chúa phái Cờ máu cười khanh khách nói: -Kẻ bị chết không có cách gì để làm tang chứng nữa. Mi muốn nói hồ đồ thế nào thì nói. Ta không phải là con nít mà hồng gạc ta.

Phan Tịnh cười bí mật nói: -Nhưng không phải mình Thúy Nương đâu, còn một kẻ nữa.

Phan Tịnh ngừng lại một chút rồi hỏi tiếp: - Mi có biết kẻ đó là ai không?

Chúa phái Cờ máu hơi rùng mình khiến cho châu ngọc đeo trên người đung chạm vang lên. Cặp lông mày mụ nhăn tít lại. Đôi mắt mụ chiếu ra những tia sáng vừa hung dữ vừa nghi ngờ, mụ hỏi: -Ai thế?

Phan Tịnh cười ha hả đáp: -Ta không bảo mi. Hãy tiếp chưởng của ta đây rồi sẽ rõ.

Dứt lời chàng vùng chưởng phóng chiêu Lôi hỏa tương bạc đánh ra. Chúa phái Cờ máu liệng người đi một cái tránh khỏi. Nhưng mục chưa ra khỏi vòng sinh tử đã lớn tiếng quát: -Mi nói mau ra người đó là ai?

-Ta nói ra e rằng mi sợ mất mặt.

-Cứ nói đi!

Phan Tịnh cười rộ, ồm ồm đáp: -Ta không nói ra thì mi biết là ai rồi. Tiếp chiêu đây.

Chàng phóng chưởng đánh ra. Trong luồng chưởng phong văng vẳng có tiếng sấm dậy.

Chúa phái Cờ máu tức giận không dần lòng được quát lên: -Mi không chịu nói ra thì e rằng không còn cơ hội nào để mà nói nữa.

Hai bàn tay mục để trước ngực toan phóng chưởng ra.

Tĩnh Hoa công chúa la lên: - Tịnh ca phải cẩn thận. Công lực mục...

Nàng chưa dứt lời thì Phan Tịnh đã giơ tay lia lên. Hai luồng ánh sáng mãnh liệt vọt ra.

Chúa phái Cờ máu trong lúc bất ngờ không khỏi hoang mang, sắc mặt lợt lạt.

Nhưng mục nhận ra đó là Nhật Nguyệt lệnh, bất giác bật cười nói: - Thằng lỏi con! Ta tưởng mi ý mình có vật gì kỳ kỳ, té ra chỉ là cái gương nhỏ. Ha ha! Thế thì nhất định mi phải mất mạng ở đây rồi.

Cặp mắt mục chiếu ra hai luồng hồng quang. Đồng thời mục vùng hai chưởng đánh tới.

Huyết Diệm chưởng thực là bá đạo. Chưởng phong như một luồng máu vọt ra mạnh không thể tả.

Huỳnh Long Tử, Chấp Phất tiên tử và Tĩnh Hoa công chúa, không khỏi kinh hãi, trống ngực đánh thành thành.

Dè dẫu Phan Tịnh ung dung thu Nhật Nguyệt lệnh lại. Chàng chờ thế chưởng của chúa phái Cờ máu gần đến nơi đột nhiên nhảy xổ vào giữa luồng Huyết diệm chưởng.

Bọn Huỳnh Long Tử thất kinh rú lên một tiếng kinh hoàng.

Cánh tay trái Phan Tịnh quạt mạnh một cái như điện chớp. Không hiểu chàng dùng thủ pháp huyền diệu nào mà làm cho Huyết Diệm chưởng phải tiêu tan như khói tỏa mây bay. Bóng người thấp thoáng, Phan Tịnh đã phóng Tuyệt Tình chưởng ra. Chàng vừa xoay mình vừa phóng chưởng mau lẹ phi thường.

Sầm! Tiếp theo là một tiếng rú vô cùng thâm trầm vọt lên trên không làm cho ai nấy đều rợn người. Rồi một bóng người phóng chạy ra khỏi vòng sinh tử.

Phan Tịnh hét to: - Yêu phụ! Chạy đi đâu!

Chàng tung mình rượt theo như bóng theo hình.

Bỗng nghe chúa phái Cờ máu la lên: - Thằng lỏi con! Mi... mi đã lấy được âm thư rồi.

-Ha ha! Ha ha!

Hai bóng người đuổi nhau chớp mắt đã biến vào trong đám mây mờ trên tiếp Thiên Bình.

Huỳnh Long Tử, Chấp Phất tiên tử cùng Tĩnh Hoa công chúa ngơ ngác nhìn nhau.

Huỳnh Long Tử lên tiếng hỏi trước tiên: - Âm thư là cái gì?

Chấp Phất tiên tử lắc đầu đáp: -Lăng mộ cũng chưa từng nghe thấy. Nhưng chắc âm thư có đủ khả năng để khắc chế Huyết Diệm chưởng. Trách nào mà Tịnh nhi không sợ mục!

Tĩnh Hoa công chúa nói xen vào: - Sư phụ! Chúng ta phải rượt theo họ. Đồ nhi e rằng y sẽ mắc mưu của mục ta.

Chấp Phất tiên tử tủm tỉm cười nói: -Uyển Vân! Sư phụ già còn đứng đĩnh ở đây thì tội gì mình phải nóng nảy?

Tĩnh Hoa công chúa đỏ mặt lên. Huỳnh Long Tử cười ha hả nói: - Lãng muội! Giả tỷ Lãng muội vào địa vị ta thì chắc đã rượt theo rồi.

Tĩnh Hoa công chúa cũng cười nói: -Đúng thế! Có phải không sư phụ?

-Con lỏi này! Người lại giễu thầy người phải không?

Tĩnh Hoa Công chúa cười đáp: -Đồ nhi đâu dám thế, các vị không đi thì đồ nhi cũng phải đi một mình vậy. Dứt lời nàng nhảy vọt đi.

Chấp Phát tiên tử nguýt Huỳnh Long Tử nói: -Lão râu vàng này ăn nói thế mà không sợ người cười cho!

- Ha ha! Một năm hồ đồ mấy phen được thấy Lãng muội đỏ mặt. ừ thì đi!

Huỳnh Long Tử cùng Chấp Phát tiên tử thi triển kinh công chạy như bay. Nhưng hai người vừa chạy được mấy trượng thì thấy Phan Tịnh và Tĩnh Hoa công chúa đã chạy trở lại nói: -Sư phụ! Mụ yêu phụ đó trốn thoát rồi!

Chấp Phát tiên tử nhìn Huỳnh Long Tử hỏi: -Sao mụ Bạch Anh Hoàn lại tệ hại đến thế được?

Huỳnh Long Tử nghiêm nghị đáp: -Mụ đã qui đầu môn hạ Huyết Diệm tôn giả. Lãng muội có biết luật lệ vào làm môn hạ phái này thế nào không?

Chấp Phát tiên tử nghe nói liền kinh hãi la lên mấy tiếng rồi đáp: - Bạch Anh Hoàn thật là đáng thương?

Huỳnh Long Tử không nói gì nữa. Chấp Phát tiên tử lại nguýt Huỳnh Long Tử nói: -Nói đi nói lại chẳng qua đều tại vì Long ca. Chính ra mụ đối với Long ca rất có chân tình. Ngờ đâu gặp phải sư mẫu Long ca là Vô Tình phu nhân nhất quyết phản đối, nên mụ tức giận mà bỏ đi.

Huỳnh Long Tử nói: - Đó chẳng qua là khuôn thiên lừa lọc, tạo hóa an bài. Ai ngờ ta lại đi...

Chấp Phát tiên tử thấy Huỳnh Long Tử sắp nói đến mình liền gạt đi: -Thôi không đề cập đến chuyện mụ nữa. Mụ đã bỏ đi thế là xong việc.

Bất thành linh từ đằng xa có tiếng khàn khàn nói vọng lại: -Người không muốn đề cập đến mà ta vẫn muốn nói thì sao? Năm đó người phản đối mụ chính là Long nhi chứ không phải ta. Người đừng có hiểu lầm.

Mấy chục năm nay chưa ai nghe thấy khẩu âm này, bây giờ đột nhiên lại thốt ra.

Mọi người đều sửng sốt. Huỳnh Long Tử là người đầu tiên chạy lại khom lưng nói: - Long nhi xin nghinh tiếp sư mẫu.

Lão nói xong quì ngay xuống. Mấy người kia cũng quì xuống theo và biết là Vô Tình phu nhân đã đến.

Vô Tình phu nhân thốt nhiên như một ảo ảnh lạng người đến đứng sau lưng mọi người nói: -Quì làm chi vậy các bà các mẹ!

Bốn người giật mình đánh thót một cái, quay đầu lại xem thì thấy Vô Tình phu nhân đã đứng sau lưng họ. Bà mặc áo đen, búi tóc ngắn. Trên mặt thoáng lộ một nụ cười.

Các người trong võ lâm từ trước đến nay chưa một ai được thấy Vô Tình phu nhân lộ vẻ tươi cười.

Huỳnh Long Tử, Chấp Phát tiên tử cùng Phan Tịnh đã được thấy mặt Vô tình phu nhân rồi nên nay thấy bà tươi cười thì không khỏi kinh dị lạ thường. Chỉ có Tĩnh Hoa công chúa là chưa được thấy Vô tình phu nhân bao giờ. Bây giờ nàng gương cặp mắt xinh đẹp hiếu kỳ lên nhìn phu nhân cho biết mặt vị đại sát tinh nổi tiếng mấy chục năm trước.

61. Trong Nhà Hầm Tôn Chủ Lâm Ngụy

Huỳnh Long Tử cùng Cháp phát tiên tử không hiểu tại sao Vô Tình phu nhân lại hỏi câu này, hai người chưa biết trả lời ra sao thì phu nhân lại hỏi tiếp: -Các người đã thành vợ chồng chưa?

Huỳnh Long Tử cùng Cháp Phát tiên tử e lệ cúi đầu chẳng dám nói năng gì cả.

Vô Tình phu nhân tức giận nói: -Trước kia ta chẳng đã tham dự lễ song hỉ của các người rồi là gì? Chẳng lẽ các người không coi cuộc dự lễ của ta vào đâu ư? Có lý nào thế được?

Hai người run sợ không dám ngừng đầu lên. Sau Huỳnh Long Tử lên tiếng đáp: - Sư mẫu! Chỉ vì đồ nhi còn muốn luyện thành tấm thân vàng sắt chém không vào.

- Hừ! Trong thiên hạ làm gì có công phu kim cương bất hoại? Các người đừng hão huyền nữa. Đoàn ông bấm tính trời, đàn bà bấm tính đất. Trời đất có hòa hợp thì vạn vật mới hưng thịnh. Các người mỗi người giữ một lý mãi phỏng ích gì. Không trách chòm râu của người mỗi ngày một vàng mãi ra.

Phu nhân quay lại nhìn thấy Phan Tịnh, mắt bà sáng rực lên nói: -Phan Tịnh! Công lực của mi do đâu mà có?

Phan Tịnh ấp úng đáp: - Đó là Vô Danh sư phụ đã truyền thụ lại cho.

- Hừ! Vô Danh sư tôn là ai?

-Tức là Vô Danh lão nhân ở Vô Danh Cảnh.

-Chà! Lão quái vật đó ư? Năm trước ta chưa gặp hần, không thì hần cũng chết với ta rồi.

Phan Tịnh lẩm bẩm: -Sư tổ mẫu nói nghe ghê quá!

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì Vô Tình phu nhân đột nhiên giơ tay lên tát chàng hai cái “bốp bốp”. Chàng kinh hãi loạng choạng lùi lại mấy bước. Phu nhân hỏi: -Thằng lỏi con này giỏi thật, suýt nữa ta quên mất. Ta nghe Nô nhi nói thì mi đã có vợ rồi, sao lại còn nhận lời với Nô nhi?

Phan Tịnh cười dở khóc dở ngậm cầm như hén không dám trả lời.

Tĩnh Hoa công chúa thấy tình trạng Phan Tịnh như vậy, nàng hắng giọng một tiếng như khuyến khích chàng vậy.

Phan Tịnh tinh thần phấn chấn, đánh bạo đáp: -Thưa sư tổ mẫu, đồ tôn thật không có lòng như vậy, chỉ vì tình thế bất buộc mà thôi!

Vô tình phu nhân vung chưởng lên toan tát thì từ đằng xa có tiếng quát vọng lại: -Dừng tay! Ai muốn đánh gã thì hãy hỏi ta trước xem ta có bằng lòng không đã!

Tiếp theo là tiếng bước chân bình bịch đi tới.

Vô Tình phu nhân cũng to tiếng: -Ta không cần nhìn mà chỉ nghe tiếng chân bình bịch đã biết là lão bất tử đến rồi. Ta thích đánh là đánh xem lão bất tử làm gì được ta?

Bốp bốp! Phan Tịnh lại bị hai cái tát nẩy lửa nữa.

Phu nhân tát xong lại quát hỏi: - Thằng lỏi con nói mau đi! Mi đã có vợ sao còn lấy thêm Nô nhi?

Một bóng đỏ lướt tới. Huỳnh Long Tử vội quì xuống hô: -Ân sư!

Xích Lô thần quân thò chân ra hất Huỳnh Long Tử đứng lên rồi lớn tiếng nói với Vô Tình phu nhân: -Tôi nói để bà hay: chính con gái bảo bối của bà bất buộc gã phải lấy Nô nhi mà gã còn chưa chịu đó!

-Thúi lắm! Nô nhi của ta bản tính ôn hòa lại nhan sắc xinh đẹp, thiếu chi người cầu cạnh. Nhất định là gã dụ dỗ y.

Phan Tịnh xá dài nói: - Sư tổ mẫu! Lời sư tổ nói quả đúng sự thực. Khi đó đồ tôn đã trình nhạc mẫu là có vợ rồi nhưng người không tin.

-Không tin ư?

Vô Tình phu nhân lại đưa mắt nhìn Phan Tịnh, đột nhiên là mỉm cười nói: -Ta cũng không tin.

Xích Lô thần quân nhìn Phan Tịnh chăm chăm, bất giác lão nổi lên tròng cười ha hả.

Tĩnh Hoa công chúa đứng bên không hiểu vì sao thần quân lại cười rộ lên như thế.

Phan Tịnh ấp úng nói: -Thưa sư tổ mẫu quả tình đồ tôn...

Chàng chưa dứt lời thì Cháp Phát tiên tử đã đến bên Tĩnh Hoa công chúa dặt tay nàng khẽ bảo: - Uyển Vân! Ta dẫn ngươi lại bái kiến sư tổ mẫu.

Rồi Tiên Tử đưa Tĩnh Hoa công chúa đến trước mặt Vô Tình phu nhân kính cẩn nói: - Thưa sư bá! Y là công chúa đương triều và là vợ nguyên phối của Phan Tịnh.

Tĩnh Hoa công chúa vội kính cẩn thi lễ nói: - Uyển Vân xin bái kiến sư tổ mẫu.

Vô Tình phu nhân quay ra ngắm nghía Tĩnh Hoa công chúa một lúc rồi cười ha hả nói: - Hay quá! Quả nhiên y cũng chẳng kém gì Nô nhi.

Vô Tình phu nhân nói xong khẽ giơ tay lên vỗ vai công chúa.

Tĩnh Hoa công chúa thấy thế nên kinh hãi ngậm vận tâm pháp theo Bối Diệp chân kinh. Vô Tình phu nhân đã vỗ bàn tay xuống vai nàng. Nàng giật mình một cái. Vô Tình phu nhân đột nhiên rút tay về la lên: - Giỏi lắm! Giỏi lắm! Ngươi còn mạnh hơn Nô nhi nhiều.

Cháp Phát tiên tử vội nói: - Sư bá! Uyển Vân đã luyện được kỳ công trong Bối Diệp chân kinh.

-à! Thảo nào!

Phu nhân quay lại hỏi Xích Lô thần quân: -Lão đến đây làm chi?

Xích Lô thần quân nhìn Vô Tình phu nhân một lúc rồi đáp: - Tôi tưởng bà không muốn gặp tôi nữa, ngờ đâu nay lại gặp bà ở đây.

- Lão gặp ta làm chi?

Vô tình phu nhân nói xong quay mình xăm xăm bước đi. Nhưng vừa đi được mấy bước bà quay lại dặn Huỳnh Long Tử cùng Cháp Phát tiên tử: -Hai người đi thôi nhé. Ta cũng đi đây!

Phu nhân lại đảo mắt nhìn Phan Tịnh cùng Tĩnh Hoa công chúa một lần nữa rồi mới trở gót đi thẳng.

Xích Lô thần quân hấp tấp đuổi theo. Hai người không nói gì, chỉ nhìn nhau một cái rồi phất áo đi nhanh như điện chớp.

Huỳnh Long Tử cùng Cháp Phát tiên tử lát sau cũng chạy theo.

Lúc này trên Tiếp Thiên Bình chỉ còn lại Phan Tịnh và Tĩnh Hoa công chúa.

Tĩnh Hoa công chúa từ từ bước lại bên pho tượng gỗ, nàng nói: -Tịnh ca ca! Ca ca phá hủy tượng gỗ đi!

Phan Tịnh nhìn quanh chẳng thấy tượng gỗ đâu. Tĩnh Hoa công chúa khẽ vung tay trái một cái. Đột nhiên bóng người thấp thoáng trong Tiếp Thiên Bình xuất hiện tám ả thiếu nữ cùng pho tượng gỗ thể thân cho chúa phái Cờ máu.

Phan Tịnh tiến lại gần lớn tiếng quát: -Ta tha cho bọn ngươi về bảo lại với chúa phái Cờ máu: Nếu mụ còn làm mưa làm gió, hành động tàn ác thì lần sau ta quyết không tha đâu!

Chàng nói xong vung tay lên đập vào pho tượng thánh mẫu đánh bành một tiếng, Lôi hỏa cháy lên rần rần. Chỉ trong khoảnh khắc pho tượng cháy thành đen.

Tám thiếu nữ lấy làm kinh hãi bỏ chạy xuống núi.

Tĩnh Hoa công chúa bây giờ mới hỏi Phan Tịnh: -Ca ca dùng chưởng pháp gì mà đã thương được yêu phụ? Công lực mụ xem ra còn có phần hơn cả Tịnh ca ca mà?

Phan Tịnh đáp: -Vân muội! Đừng hỏi ta chuyện ấy vội. Thương thế Vân muội bây giờ ra sao?

- Không hề chi, chỉ cần ngồi điều dưỡng một lúc là hết.

-Vậy thì hay lắm, chúng ta tìm đến chỗ yêu phụ ẩn thân phá hủy sào huyệt của mộ. Trong khi đi đường ta sẽ nói cho Vân muội nghe ta dùng chưởng pháp gì đánh bại được mộ.

Tĩnh Hoa công chúa gật đầu.

Hai người ở trên Tiếp Thiên Bình bước xuống nhắm về phía Hoàng Tuyền Cốc mà đi. Dọc đường Phan Tĩnh kể sơ lược những cuộc gặp gỡ vừa qua cho công chúa nghe.

Tĩnh Hoa công chúa nghe xong đột nhiên nói: -Tĩnh ca! Tiểu muội đã gặp người đó của Tĩnh ca rồi.

- Ai vậy!

-Nô muội chứ ai! Nàng quả là người tốt và đã nhận tiểu muội làm thư thư rồi.

Phan Tĩnh cười nói: -Ngọc Nô là một cô gái hiền đức. Lúc nào nàng cũng nghĩ đến người ta nhiều hơn bản thân mình. Ta hy vọng rằng Vân muội nên thương yêu nàng. Ta lại nghĩ rằng Vân muội cũng nên đến khe Lạc Hiền ngay, vì phái Thiên giáo mới sáng lập, đang lúc cần người cho thanh thế thêm mạnh mẽ.

Tĩnh Hoa công chúa ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi: -Sao Tĩnh ca lại nói thế? Tĩnh ca tưởng tiểu muội ăn thịt y ư?

-Không phải thế! Vân muội hiểu lầm ý ta rồi. Ta nói là Nô muội thường hy sinh mình để thành toàn cho người khác. Nếu Vân muội không thương yêu, hiểu nàng thì nàng sẽ tự ngược đãi bản thân mình, Vân muội thử nghĩ xem ta nói vậy có đúng không?

Tĩnh Hoa công chúa gật đầu nói: -Đúng thì đúng rồi nhưng Tĩnh ca coi Tiểu muội là hạng ác nghiệt lắm hay sao mà dạn dỏ kỹ thế?

- Ta cũng không nghĩ Vân muội là người ác nghiệt mà chỉ hy vọng sau này chúng ta ở với nhau rất vui vẻ.

Hai người rảo bước đi một lúc thì đến cửa Hoàng Tuyền Cốc rồi cứ đi thẳng vào động. Trong động chẳng còn một ai, chúa phái Cờ máu đã dẫn bọn thuộc hạ đi nơi khác rồi.

Giữa động có đặt một tảng đá khắc hàng chữ: “Tiểu tử! Non xanh còn đó, chúng ta còn ngày tái ngộ.”

Đây chắc là chúa phái Cờ máu trước khi rút lui đã biết rằng thế nào Phan Tĩnh cũng vào đây nên để lại lời cảnh cáo.

Phan Tĩnh mỉm cười nói: -Vân muội! Từ khi ta luyện được tuyệt kỹ trong cuốn âm thư thì bất luận là loại chưởng tà độc nào cũng không làm gì được ta nữa.

Tĩnh Hoa công chúa trầm mặc đáp: -Tĩnh ca có tính tự mãn như thế không hay đâu. Bây giờ chúng ta đi đâu?

-Trước hết hãy đến gặp Thần nữ Tôn chủ Trần Thường Tú rồi sau đến khe Lạc Hiền bái kiến các vị sư thúc. Thời Cơ phái Thiên giáo phục hưng sắp đến nơi rồi.

-Được rồi tiểu muội đi với Tĩnh ca.

Phan Tĩnh nắm tay Tĩnh Hoa công chúa nói: - Đồi ta phải lặn độn bốn ba hết chuyện này đến chuyện khác, chả được mấy lúc thân cận nhau.

Rồi chàng âu yếm kề mặt mình vào mặt nàng. Tĩnh Hoa công chúa đỏ mặt lên nói: - Đêm hôm đó Tĩnh ca bỏ tiểu muội đi rồi. Tiểu muội thực tình không muốn gặp lại Tĩnh ca nữa.

-Sự đã rồi còn nhắc lại làm chi? Trăm điều ngang ngửa vì ta, mong rằng Vân muội thông cảm cho.

Giữa lúc ấy bỗng nghe có tiếng người gọi: -Sư đệ ơi! Sư đệ ở chỗ nào?

Phan Tĩnh vừa nghe thanh âm đã biết ngay là Tha Hương Vô Danh khách. Chàng liền lớn tiếng đáp: - Sư huynh, tiểu đệ ở chỗ này.

Bóng người thấp thoáng. Ba người xuất hiện là Tha Hương Vô Danh khách, Truyền Băng và Ngọc Nô.

Phan Tịnh cả mừng. Ngọc Nô chạy ngay lại nắm lấy tay Tĩnh Hoa công chúa thân mật nói: - Uyển Vân thư thư! Thư thư đã đánh nhau với con yêu phụ đó rồi phải không? Thư thư có bị thương tổn gì chẳng?

Nàng nhìn Phan Tịnh nói tiếp: -May y đến vừa kịp. Con yêu phụ đó thật là khả ố.

Ngọc Nô lại nhìn Phan Tịnh nói tiếp: -Tịnh ca ca! Ca ca bị yêu phụ bắt đi khiến mọi người lo muốn chết! à, Phan muội cũng đã về đến khe Lạc Hiền và hiện được Thượng Quan thúc thúc cứu chữa cho.

-Ồ! Cảm ơn Nô muội cùng Băng thư thư đã quá lo lắng cho ta. Phan muội về đến Lạc Hiền là ta yên tâm lắm rồi!

Tha Hường Vô Danh khách cười ha hả hỏi: -Sư đệ! Người đã đánh bại mục ấy rồi ư?

-Mục rất khôn ngoan. Tiểu đệ để mục trốn thoát mất rồi.

Tha Hường Vô Danh khách khễ dậm chân nói: - Đáng tiếc thực là đáng tiếc nhưng người cũng không hổ là sư đệ ta.

Đột nhiên lão chăm chú nhìn Phan Tịnh rồi hỏi tiếp: - Sư đệ! Con yêu phụ đó tự cho mình là thiên hạ vô địch mới tự phong là Vô lâm Thánh mẫu. Nay mục bị đả thương liệu mục có chịu thôi không?

- Tiểu đệ cũng chưa biết mục sẽ làm gì nữa đây.

Tha Hường Vô Danh khách nghiêm giọng nói: -Ta chắc rằng thế nào mục cũng lên kêu van với sư phụ của mục. Sư phụ của mục là ai đệ có biết không?

-Huyết Diệm tôn giả.

-Phải rồi! Lão già ấy tà môn ghê gớm lắm, lão mà xuống núi thì lại một phen rắc rối to.

Phan Tịnh mỉm cười đáp: - Sư huynh hà tất phải hoang mang, tiểu đệ đã học được kỳ công trong âm thư còn sợ gì lão.

Tĩnh Hoa công chúa thấy Phan Tịnh ra điều tự phụ thì lấy làm bất mãn đưa mắt nhìn chàng nói sang chuyện khác: -Chúng ta còn việc kia mà. Sao không lên đường đi?

Phan Tịnh đáp: - Phải rồi! Bây giờ chúng ta phải đi ngay. Ta e rằng Trần tôn chủ đang nóng ruột đợi mình.

Phan Tịnh liền dẫn Tha Hường Vô Danh khách, Truyền Băng, Tĩnh Hoa công chúa và Ngọc Nô bốn người đi về phía thạch thất chỗ ở của Thần nữ tôn chủ. Khi đến chỗ tấm bia đá kia, Phan Tịnh theo cách của Tôn chủ làm cho tấm bia đá trôi cao lên. Cửa động xuất hiện rồi, Phan Tịnh liền cất tiếng gọi: - Tôn chủ! Chúng ta về khe Lạc Hiền đi!

Chàng gọi luôn mấy tiếng mà không thấy Trần Thường Tú đáp lại, lòng chàng cảm thấy có điều bất thường liền đi thẳng vào trong. Chàng chợt thấy Chu Minh Anh nằm thẳng cứng trong nhà thạch thất, khắp mình đầm đìa những máu.

Chàng nhảy xổ tới khám nghiệm. Thương thế Chu Minh Anh thì toàn là loại thương thế về gươm đao không có gì đáng ngại lắm.

Chu Minh Anh nghe thấy tiếng người nói, cố gượng mở mắt ra. Vừa nhìn thấy Phan Tịnh nàng rên lên hai tiếng rồi khễ nói bằng một giọng yếu ớt: -Bản tôn nẫy sinh biến cố. Tại hạ bị ba vị trưởng lão cùng một nhóm bạn đồ đả thương. Sư phụ đã đi kiếm bọn họ để báo thù.

Phan Tịnh chợt nhớ đến cuốn âm thư liền hỏi: -Chu cô nương! Cuốn âm thư bị mất rồi ư?

Chu Minh Anh nước mắt chạy quanh khễ gật đầu nói: -Bị bọn họ cướp đi rồi. Tại hạ rất hổ thẹn với bản tôn lại rất ăn năn vì không làm tròn trách nhiệm đối với sư phụ.

Phan Tịnh đưa tay ra thăm mạch Chu Minh Anh thì thấy mạch rất chạy yếu ớt do sự mất máu nhiều mà ra. Chàng liền an ủi nàng, nói: - Chu cô nương hãy yên tâm. Tại hạ lập tức đi tiếp ứng cho lệnh sư phụ. Cô nương hãy ở tạm đây điều dưỡng.

Chàng liền gọi Tha Hường Vô Danh khách nói: -Sư huynh! Các vị vào cả đây!

Mọi người liền xuống nhà thạch thất. Phan Tịnh hỏi có ai đem thuốc trị thương thì Truyền Bồng lấy trong bọc ra một cái bình ngọc móc hai viên đưa cho Chu Minh Anh uống. Phan Tịnh lại nói: - Truyền thư thư! Vân muội! Nô muội! Ba vị hãy ở lại đây chiếu cố cho Chu cô nương. Đồng thời Vân muội nhân cơ hội này điều dưỡng một chút. Ta cùng sư huynh phải đi tiếp ứng cho Trần tôn chủ.

Ngọc Nô dường như không yên tâm vội nói: - Tịnh ca ca! Tiểu muội cùng đi với ca ca.

- Không cần đâu!

Phan Tịnh lập tức cùng Tha Hương Vô Danh khách ra khỏi khu nhà đá. Tầm bia lại từ từ hạ xuống. Phan Tịnh xem việc Thần nữ Tôn chủ gặp biến cố rất trọng đại.

Chàng hồi hải dẫn Tha Hương Vô Danh khách chạy như bay đến khu mồ mả ngổn ngang. Tha Hương Vô Danh khách lúc đi đường hỏi chàng: - Sư đệ! Tại sao sư đệ khẩn trương như vậy?

-Sư huynh! Vạn nhất mà Trần Tôn chủ gặp chuyện gì bất trắc thì tiểu đệ về nói với Lý sư thúc làm sao? Vả lại Thần nữ Tôn phát sinh biến cố phần lớn là do tiểu đệ mà ra. Không chừng có cả chúa phái Cờ máu dính líu vào trong vụ này cũng nên.

Tha Hương vô danh khách vừa chạy vừa suy nghĩ rồi nói: -Nếu âm thư lọt vào tay chúa phái Cờ máu thì nguy to.

- Chính thế! Vì vậy mà tiểu đệ rất quan tâm đến vụ này.

Hai người đi rất mau, không đầy một khắc đã tới chỗ mồ mả ngổn ngang. Nhìn đám mộ hoang này, Phan Tịnh không khỏi ngạc nhiên đến thộn mặt ra. Vô Danh khách hỏi: -Sư đệ! Sư đệ chưa đến khu này bao giờ ư?

- Tiểu đệ đã đến đây rồi nhưng chưa tìm được cửa vào. Trước đây Trần tôn chủ chưa cho hay cách thức tiến vào.

Giữa lúc ấy vắng vắng có tiếng chân vọng lại. Phan Tịnh nóng nảy nói: -Sư huynh! Sư huynh có nghe thấy tiếng bọn họ đánh nhau rồi không?

Tha Hương Vô Danh khách chau mày đáp: -Nếu chúng ta không vào được ngay thì e rằng không kịp mất. Chỉ còn cách mong cho Trần tôn chủ thắng được phe địch.

- Theo lời Chu cô nương thì dường như bên tôn chủ ít người mà bên địch nhiều người. Ba trưởng lão đã kiềm chế được Thần nữ tôn chủ, nhưng không hiểu tại sao chúng lại phản bội môn phái?

-Đại khái là họ tranh giành quyền lực trong nội bộ.

- Tiểu đệ không chắc như vậy. Nhưng dù sao thì Thần nữ tôn phen này cũng xảy ra biến cố đến tận cội rễ.

Đột nhiên Phan Tịnh lại lớn tiếng nói: -Sư huynh! Ta không thể chần chờ được nữa, đành phải đánh liều mà vào.

Nói xong chàng nhắm ngôi mộ hoang, chỗ cư trú của Thần nữ tôn chủ, vận Lôi đình chưởng đánh thật mạnh vào. Những tiếng nổ như trời long đất lở vang lên làm đá chạy cát bay. Ngôi mộ bị đánh tan mất một nửa.

Tha Hương Vô Danh khách cũng kêu lên: - Đây là biện pháp duy nhất! Sư đệ! Chúng ta cùng hợp lực ra tay mới được.

Phan Tịnh cùng Vô Danh khách đứng sòng vai nhau đồng thời vận đến mười hai thành công lực, để phóng chưởng lực, thế mạnh dường nghiêng non dốc bề, hỏa quang rần rần bao trùm cả ngôi mộ. Tiếng nổ như sấm sét vang tai. Gạch đá cát bụi bắn tung lên cao đến mấy chục trượng rồi đổ xuống như mưa rào.

Phía trọng mộ địa lại có tiếng la rầm trời vang ra.

Phan Tịnh hô to: -Sư huynh! Chúng ta chỉ gia sức đánh một chưởng nữa là khai thông được.

Hai người lại vận hết nội lực. Phan Tịnh phóng chưởng Lôi ấn vô tình ra. Từ trong mộ bốc lên một luồng khói đen, tiếng nổ ầm ầm quả nhiên huyệt mộ đã được khai thông. Phan Tịnh la lên: -Đi thôi!

Chàng liền theo cửa mộ phóng người xông vào trước. Ngờ đâu vừa chui đầu xuống đã thấy ánh hồng quang lấp lánh. Chưởng phong Huyết Diễm chưởng do chỗ hở xông ra ào ạt.

Phan Tịnh thét lớn: -Chúa phái Cờ máu cũng ở trong này! Chàng vận chưởng lực chống đỡ. Hai luồng chưởng lực chạm nhau khiến toàn thân chàng run bắn lên, chàng kinh hãi nói: -Sư huynh! Mụ này công lực thật phi thường.

Tha Hương vô danh khách hỏi: -Thế thì không khéo Thần nữ Tôn chủ bị nguy mất.

Phan Tịnh vội hô to: -Sư huynh! Xin theo tiểu đệ xông vào.

Có thanh âm đàn bà từ trong vọng ra: -Xông vào ư? Đâu có chuyện dễ thế được?

-Người là ai?

-Người thử đoán coi.

Phan Tịnh không đoán ra thanh âm của ai nói, liền quát lên: -Bất luận người là ai mà dám ngăn trở ta, cũng không nể. Tiếp chưởng của ta đây.

Nói xong chàng phóng Lôi đình chưởng ra. Người chàng do chỗ khuyết nhảy bừa vào.

Ánh hồng quang lấp lánh. Chưởng lực của Phan Tịnh đã đụng chạm chưởng lực của người đàn bà kia.

Phan Tịnh hất tay một cái. Vô công trong âm thư đã hóa giải độc chưởng của đối phương. Huyết Diễm chưởng lực tiêu tan như đá chìm đáy biển.

Phan Tịnh lại hô to: -Sư huynh! xông vào đi.

Rồi chàng khoa chân bước vào trước. Mắt chàng bỗng sáng lòa. Trong đường hầm một cô gái đang đứng ngẩn mặt ra. Phan Tịnh nhìn kỹ lại thì chính là cô gái mà chúa phái Cờ máu kêu đi hộ vệ cho mụ luyện công khi chàng còn bị giam trong cũi sắt. Cô này tên là Phương Lan.

Hai người đứng đối diện nhau trong con đường hầm rộng không đầy ba thước, cả ai người ở vào thế cười hổ, tiến thoái lưỡng nan. Phan Tịnh hắng giọng nói: -Té ra là người! Bữa nay đã gặp ta người đừng hòng thoát chết!

Thiếu nữ cười lạt đáp: -Người chỉ chần chờ một khắc là không cứu nổi Thần nữ tôn chủ nữa đâu.

Phan Tịnh nghe nói tưởng như sét đánh ngang tai. Chàng hét to lên: -Tránh ra!

Tay trái lại phát âm thư kỳ công đánh tới.

Phương Lan không chờ chàng phóng Lôi đình chưởng ra, ả đã lộn tung ngược người đi.

Phan Tịnh tức giận quát lên: -Chạy đi đâu?

Nhưng chàng vừa dứt lời, bên mình một bóng người lướt qua, thì ra Phương Lan đã lộn trở lại.

Phan Tịnh liếc mắt nhìn thấy Tha Hương Vô Danh khách tay cầm chiếc cần câu.

Dây câu vung ra, lưỡi câu sắt đã móc Phương Lan kéo lại.

Phan Tịnh vội phóng chưởng ra thét: - Cho người xuống chầu Diêm Vương!

Sầm một tiếng! Khói đen bốc lên Phương Lan đã bị chưởng lực của Phan Tịnh đốt cháy đen cả thân thể. Hai người tung mình xông vào đến nhà đại sảnh. Chàng như con sư tử trước đàn cừ non, chàng xông xáo khắp nơi xem như chỗ không người. Chàng nhảy xổ đến chỗ đông người, Thần nữ tôn chủ đang bị bảy tám người đàn bà bao vây vào giữa. Trong đám này ngoài Thần nữ Tôn chủ và ba trưởng lão ra, thì toàn là những nghĩa nữ của chúa phái Cờ máu.

Thần nữ Tôn chủ Trần Thường Tú thấy chúa phái Cờ máu cùng bọn nghĩa nữ biết dùng Huyết Diễm chưởng đối phó với mình không ăn thua gì nên họ dùng kiếm để tấn công. Cũng may mà đối phương không sở trường kiếm thuật mấy nên Tôn chủ mới chống cự được lâu như vậy.

Nhưng bà đã mệt nhoài, mà vẫn phải nghiêng rặng cổ chống chọi. Chỉ trong khoảnh khắc nữa Tôn chủ tất phải mất mạng về tay đối phương.

Phan Tịnh chưa đến nơi đã lớn tiếng quát: - Dừng tay!

Trong nhà đại sảnh như bị sét đánh. Chưởng lực của Phan Tịnh làm cho cát bụi đá vụn bay tứ tung.

Thần nữ tôn chủ đã đến lúc kiệt lực, bị Phan Tịnh quát to bà ngã ngửa về phía sau.

Bọn đàn bà đang tập kích Tôn chủ cũng giật mình. Chúng còn đang kinh ngạc thì Phan Tịnh đã nhảy vào giữa vòng vây. Chàng đảo mắt nhìn quanh một lượt. Đầu tiên chàng nhìn thấy ba mục trưởng lão Thần nữ tôn đều lộ vẻ kinh hãi. Chàng cười lạt hỏi: - Té ra bọn ăn mày các người đi cầu kết với con yêu phụ chúa phái Cờ máu?

Chàng nhìn ra thấy Vô Danh khách đã vào đến nơi liền gọi to: - Sư huynh mau lại bảo vệ cho Tôn chủ!

Tha Hương Vô Danh khách cầm cần câu vung ra không một tiếng động móc lấy một mục Trưởng lão Thần nữ tôn. Tay lão rung lên một cái lập tức quật mục trưởng lão ra xa hai trượng. Rồi lão mới nhảy đến trước mặt Phan Tịnh nói: - Sư đệ! Người cứ động thủ đi, Tôn chủ để phần ta phụ trách.

Phan Tịnh thấy có Vô Danh khách hộ vệ Thần nữ tôn chủ rồi, mắt chàng chiếu ra những tia sáng rực nhìn hai mục trưởng lão kia. Nhưng giữa lúc ấy bọn nghia nữ chúa phái Cờ máu hú lên một tiếng rồi nhìn phía cửa động chạy ra.

Phan Tịnh nghĩ ngay đến cuốn âm thư có thể đã bị lọt vào tay bọn chúng, chàng thét lên một tiếng rồi tung mình ra cản đường. Bọn nghia nữ chúa phái Cờ máu cũng thét lên: -Người không ngăn nổi bọn ta đâu!

-Các người hãy thử coi!

Bọn nghia nữ chúa phái Cờ máu đồng phóng Huyết Diệm chưởng ra, Phan Tịnh cười rộ một tiếng khoa chân bước lại phất tay áo một cái. Một luồng chưởng phong âm nhu hóa giải luôn ngay những Huyết diệm chưởng lực. Tay phải chàng đánh ra một chưởng Lôi hỏa, lửa cháy rần rần.

Bọn đàn bà cả kinh thất sắc la lên: -Gã biết võ công trong âm thư rồi.

Những tiếng sấm nổ rền rĩ bọn phụ nữ kinh hãi tung mình lùi lại.

Phan Tịnh cười rộ nói: - Bọn người muốn trốn cũng không thoát đâu. Cuốn âm thư để đâu mau đem trả lại đây?

Đột nhiên một thanh âm lạnh lẽo vọng lại nói: - Phan Tịnh tiểu tử! Âm thư ở trong tay ta. Mi lại đây mà lấy!

Tiếp theo lại nghe tiếng châu ngọc vang lên. Phan Tịnh kinh hãi nghĩ thầm: -Chúa phái Cờ máu cũng ở đây thì tính mạng Thần nữ tôn chủ khó lòng bảo toàn được.

Nhưng rồi chàng lại nghĩ: -Đây chính là cơ hội tốt để trừ khử mục một thể.

Chàng quát lên một tiếng rồi nhảy xổ lại.

Chúa phái Cờ máu vẫn đứng yên ra lệnh cho thuộc hạ: -Các người theo cửa sau mà chạy đi.

Bọn nghia nữ vội rẽ vào trong một con đường hầm mé bên.

Lúc này Phan Tịnh đã nhảy tới nơi. Chàng chưa đứng vững thì đột nhiên trước mắt thấy ánh hàn quang lấp lánh. Chúa phái Cờ máu đã bỏ chưởng dùng kiếm để tấn công, kiếm thuật mục rất tinh diệu.

Loáng cái kiếm quang đã phóng tới.

62. Phái Thất Tuyệt, Đường Chia Ba Ngã

-Được lắm! Phan Tịnh này sẵn sàng bồi tiếp. Người đừng tưởng có thanh kiếm trong tay mà ta sợ đâu!

- Ha ha! Đã mấy chục năm nay, ta chưa cảm đến khí giới. Nhất là đối với mi, thật chẳng đáng gì mà ta phải dùng đến vũ khí. Sách âm thư hiện ở trong tay ta, ta chỉ cần có hai giờ để luyện tập là mi không địch nổi ta nữa.

-Sao bây giờ ngươi không dùng khí giới đi?

Lúc chàng đang hỏi câu này thì bọn dưỡng nữ của chúa phái Cờ máu đã tiến vào trong đường hầm bên cạnh. Sau cùng hai mục trưởng lão Thần nữ tôn cũng theo vào. Ngờ đâu chúa phái Cờ máu lạng người đi một cái, ánh kiếm quang lấp loáng lập tức hai tiếng rú thê thảm vang lên, hai mục trưởng lão ngã lăn ra máu tươi đầy đất.

Bóng người thấp thoáng. Chúa phái Cờ máu lại đứng nguyên chỗ lạnh lùng nói: - Bọn người bất trung bất nghĩa này để chúng sống làm chi cho thêm lo vào mình.

Giữa lúc ấy, Phan Tịnh nghe tiếng Vô Danh khách vọng lại nói: - Sư đệ! Ta ra trước đây. Sư đệ ở lại quần nhau với mục cho vui.

Chúa phái Cờ máu cười lạt nói: -Đông Hải Kim Ngao Tẩu danh hiệu ngươi là Thiên Hải Song Tiên thiệt uống quá! Ngươi đi thì cứ đi đi, chứ ta không để gã sống đâu. Còn mục Trần Thường Tú đối với ta đã thành vô dụng rồi, nên ta cũng không thêm giết mục.

Mục nói câu đó đúng sự thực, Phan Tịnh đi thẳng về phía mục. Tha Hương Vô Danh khách lẳng lẳng cặp Thần Nữ tôn chủ ra khỏi hang động.

Trong nhà thạch thất chỉ còn lại Phan Tịnh và chúa phái Cờ máu. Chàng nghĩ tới mối liên quan giữa Chúa phái Cờ máu và Cháp Phát tiên tử, liền lạnh lùng hỏi: -Có chỗ ta chưa hiểu là giữa ngươi và sư mẫu ta đã là đồng môn sư thụ, sư muội với nhau, sao lại gây nên thù oán?

-Im miệng ngay! Ai thèm đề cập tới việc đó với mi!

Phan Tịnh cười ruồi đáp: Hỏi một chút cũng không được ư?

- Mi còn hỏi đến thì ta sẽ giết mi.

Ánh kiếm lóe lên, một luồng bạch quang xẹt tới mặt Phan Tịnh. Phan Tịnh giật mình kinh hãi nhảy lùi lại một tràng phóng Lôi Thiên Đỉnh Tráng ra và la lên: -Ngươi muốn đánh thì tiếp chiêu của ta đây!

Hai luồng ánh sáng Nhật Nguyệt chiếu vào chỗ Chúa phái Cờ máu đứng. Nhưng vì lòng chàng hãy còn run sợ nên không trông rõ bóng mục. Thân pháp mục mau lẹ phi thường đã lướt đi rồi. Phan Tịnh nghĩ là mục rượt theo Vô Danh khách nên trong lòng nóng nảy nhảy vọt ra cửa hầm.

Một trận cười quái gở bên ngoài cửa hầm vang lên rồi có tiếng nói: - Thằng lỏi con! Mi không trốn thoát được ở đâu.

Thanh âm này khàn khàn, Phan Tịnh nghe rất quen tai.

- Ô y oa tè!

Đây là một mệnh lệnh bằng tiếng Hồi, Phan Tịnh chợt tỉnh ngộ, bất giác cười ha hả nói: -Chúa phái Cờ máu cùng bọn Thất Tuyệt giáo ở Hồi Cương đã có liên lạc với nhau!

Nhưng chàng nghĩ tới Vô Danh khách thì trong lòng lại xao xuyến. Chàng quát to: -Tiếp chiêu đây!

Song chuông đồng thời phóng ra âm âm khiến cho cửa hầm lại trụt xuống một mảng.

Phan Tịnh bỗng nghe thanh âm Vô Danh khách quát lên: -Bọn dị tộc vô sỉ kia! Ha ha! Quý vương Cừu Minh! Mi cũng theo phái Thất Tuyệt giáo, còn mặt mũi nào mà trông thấy võ lâm ở Kinh đô nữa?

Trong này, Phan Tịnh cũng quát lên: -Kẻ nào cản đường ta là phải chết.

Hai luồng ánh sáng Nhật Nguyệt Lệnh chiếu ra chỗ cửa hầm. Chàng chỉ đầu ngón chân xuống nhảy vọt ra. Tay phải chàng vận công lực chuẩn bị sẵn sàng. Chân chàng vừa đáp xuống bên ngoài phần mộ thì hai bên tả hữu, hai luồng chuông lực đánh ập tới.

Phan Tịnh cơ hồ tránh không thoát. Chàng đành co mình lại.

Bỗng phía trước mặt, một tràng cười quái gở lạnh lùng vang lên, một luồng gió hôi tanh quạt tới mặt chàng. Lão già vừa phóng chưởng này chính là tay cầm đầu phái Thất Tuyệt giáo hiện giờ.

Biết lão vừa phóng Hủ thi công ra, Phan Tịnh vội bế tắc các huyết thông khí lại rồi một tay dùng toàn lực phóng Lôi Đình chưởng đánh trả.

Sầm một tiếng vang lên. Toàn thân chàng run lên lùi vào trong đường hầm.

Lập tức lại nghe tiếng Vô Danh khách tức giận quát tháo: -Cừu Minh! Mi có giỏi thì tiếp một chưởng của ta! Hạng người lén lút như mi sao dám gọi là hảo hán? Ra tiếp chiêu của ta đi!

Phan Tịnh lửa giận sôi lên, chàng la lớn: -Sư huynh! Sư huynh đứng yên đó! Tiểu đệ lập tức ra ngay.

- Sư đệ! Sư đệ ra đây cho mau! Bữa nay mà chúng ta còn để bọn đệ tiện này tẩu thoát thì thật không phải là người. Sư đệ phải cẩn thận bên ngoài cửa hầm ít ra là có đến mấy chục tên đang chờ sẵn đấy!

-Tiểu đệ biết rồi, bọn Tuyệt chưởng cung phái Thất Tuyệt giáo đều đứng ngoài cửa hầm để chờ tiểu đệ.

Phan Tịnh sát khí đằng đằng, sức nhớ đến võ công trong âm thư. Chàng lại vận chưởng Lôi ấn vô tình, rồi cười thầm lẩm bẩm: - Lão quái vật kia! Lần này ta cho ngươi phải đổ máu một phen cho biết thân!

Rồi chàng lớn tiếng gọi: -Bọn Thất Tuyệt giáo dị tộc kia! Phan Tịnh này đã bảo các ngươi phải rời khỏi Kinh đô, thế mà các ngươi không nghe lời. Lần này ta quyết không tha nữa.

Chàng đi đến cửa hầm thì dừng bước lại cẩn thận ngó nhìn tả hữu thấy hai bên có đến mấy chục tên giáo đồ Tuyệt chưởng cung đứng đó. Bọn này chuẩn bị phóng chưởng.

Phan Tịnh còn đứng xa tầm chưởng lực đã cười ha hả nói: - Sao bọn mi không động thủ đi?

Bọn Thất Tuyệt giáo đồ trợn mắt lên nhìn chàng không nói gì, Phan Tịnh lại đảo mắt nhìn về phía trước thì thấy sư tổ Thất Tuyệt giáo là lão già mặc áo trắng còn đứng ngoài mười trượng. Chàng cười lạt nói: -Lão quái vật kia! Ngươi có giỏi thì vào đây. Hai ta mượn chỗ ở của Thần nữ tôn quyết đấu một phen cho biết tài cao thấp.

Lão áo trắng lên giọng khàn khàn: - Ô y sa!

Bọn giáo đồ Tuyệt chưởng cũng từ hai bên chuyển ra mặt trước đứng hàng hình cánh quạt.

- Tê oa!

Bọn giáo đồ cũng quát lên một tiếng rồi phóng chưởng ra. Thế mạnh như trời long đất lở, Phan Tịnh lại co người vào. Luồng chưởng lực qua rồi, chàng quát lên: -Lão quái vật! Nộp mạng đi!

Chân chàng điểm xuống, thừa lúc bọn giáo đồ Thất Tuyệt chưa kịp phóng chưởng thứ hai, chàng đã lao người ra. Đột nhiên một tiếng quát thật to vang lên. Lão áo trắng phóng Hủ thi công chụp tới.

Phan Tịnh cười rộ nói: - Lão quái vật! Ngươi tới số rồi!

Chàng phất tay áo một cái, vận động Vô công âm thư hóa giải độc chưởng của đối phương. Đồng thời chàng vung tay phải phóng Lôi ấn Vô tình chưởng ra chụp xuống lão áo trắng.

Lão áo trắng hú lên một tiếng ghê rợn rồi tung mình trốn chạy.

Bóng người thấp thoáng, Phan Tịnh vừa rượt theo, vừa quát lên: - Lão quái vật! Chạy đâu cho thoát!

- Tê lạp hoa sa! Tê lạp hoa sa!

- Hừ! Ngươi muốn kêu cha kêu mẹ thế nào thì bữa nay nhất định cũng phải chết.

Hai bóng người, một trước một sau, lướt nhanh như điện chớp. Thoáng cái đã ra xa ngoài mười trượng. Lão áo trắng nhắm khu rừng rậm trước mặt tung người nhảy vào.

Phan Tịnh sức nhớ ra chuyện cũ, lẩm bẩm: -Hắn lại muốn giở trò cũ rồi đây!

Chàng hít mạnh một hơi chân khí thì triển khinh công gấp bội đuổi lướt tới. Khi còn cách lão áo trắng chừng ba trượng, chàng lại hít một hơi chân khí nữa rồi vung Nhật Nguyệt lệnh chiêu ra trùm lấy bóng lão.

Lão áo trắng hét lên. Phan Tịnh đã phóng chưởng ra không một tiếng động.

Chưởng pháp ập tới sau lưng lão mới phát giác ra được thì đã trở tay không kịp nữa. Lão mới thi triển phép Thiên Cân Trụy hạ mình xuống, nhưng vai bên tả đã bị chưởng phong của Phan Tịnh quét trúng, người lão loạng choạng mấy bước miêng la lên mấy tiếng kinh hoàng.

Lại một luồng kinh phong mãnh liệt nặng như trái núi chụp xuống. Lão áo trắng biết là nguy cơ đã tới lần người đi tránh né, đồng thời phát chưởng ra gắng gượng chống đỡ. Nhưng chưởng lực của lão mới phóng ra nửa vơi đã bị hóa giải mất tiêu.

Chưởng lực của Phan Tịnh tiếp tục chụp xuống mình lão như một bó đuốc xỏ tới.

Sầm một tiếng vang lên, người lão cháy đen lại và bốc lên một luồng khói tanh tưởi tung ra ngoài năm trượng.

Phan Tịnh lướt tới cười rộ nói: -Lão quái vật! Giả tử hôm trước ngươi quay về cố thổ thì còn được sống, nhưng không chịu nghe lời ta. Bây giờ ngươi có chết là đáng lắm, đừng oán ta nhé.

Bất thành linh một lũ giáo đồ Thất Tuyệt xông ra ào ào quát lên: -Giáo chủ bị thằng lỏi đánh chết rồi!

Phan Tịnh quay đầu nhìn lại thì nhận ra đây là bọn Tuyệt Chỉ Cung. Chàng buông một tiếng cười lạt bỏ mặc chúng rồi xoay mình đi về phía Tha Hương Vô Danh khách.

Lúc này, Tha Hương Vô Danh khách một tay cắp Thần Nữ Tôn chủ, còn một tay vung cần câu vù vù trong vòng hai trượng, không một ai dám đến gần.

Quý Vương Cừu Minh đứng ngoài xa chừng năm trượng chỉ huy bọn thuộc hạ nhằm tấn công Vô Danh khách, khiến cho lão không lúc nào rảnh tay. Trên trán lão toát mồ hôi nhỏ giọt.

Phan Tịnh nghĩ thầm trong bụng: -Thiên Hiệp, Địa Quân, Nhân Kiệt, Ma Tôn, Quý Vương, cả bọn năm người. Nay Ma Tôn đã chết rồi chỉ còn mình Quý Vương Cừu Minh tác quái. Ta trừ khử xong lão này thì chỉ còn phải đối phó với một mình Chúa phái Cờ máu. Có khi nhờ thế mà vô lâm thiên hạ trở lại an bình. Vậy ta không thể để lão chạy thoát được.

Nghĩ vậy, chàng liền ngừng bước không tiến về phía trước nữa vì chàng sợ đi quá lên sẽ khiến cho Quý Vương hoảng sợ bỏ chạy. lập tức chàng đứng lại lớn tiếng hô: - Sư huynh! Sư huynh liệu mà đối phó với bọn chúng! Tiểu đệ chắc Quý vương không địch nổi sư huynh đâu!

Tha Hương Vô Danh khách vội đáp: -Sư đệ! Không thể thế được! Nếu ta không phải bảo vệ Thần Nữ Tôn chủ thì đã đánh tan bọn chúng rồi. Nhưng bây giờ ta không thể phân tâm làm hai được.

-Sư huynh! Tiểu đệ không thể can thiệp được. Bọn Tuyệt Chỉ giáo đồ để mặc đệ đối phó!

- Sư đệ ơi! Sư đệ để sư huynh nhọc chết hay là sư đệ có chủ ý gì?

Phan Tịnh cười ha hả quay lại đánh bọn Tuyệt Chỉ giáo đồ. Đồng thời chàng dùng pháp Truyền âm nói: - Sư huynh! Cố gắng gượng một lát nữa. Nếu tiểu đệ xông vào Quý vương Cừu Minh sẽ kinh hãi mà chạy mất. Tiểu đệ không thể để hấn chạy thoát và bữa nay nhất định phải đưa hấn về âm ty cho bớt một kẻ cừu địch nguy hiểm.

Chàng vừa nói xong, bọn Tuyệt kiểm từ mé bên xuất hiện. Đồng thời những bọn Tuyệt Thái, Tuyệt Nhạc, Tuyệt Sắc cũng đều lục tục hiện ra.

Bọn Tuyệt chưởng cũng từ bên kia phần mộ xông đến. Thế là Phan Tịnh bị Thất Tuyệt bao vây vào giữa: Phan Tịnh cười ha hả nói: - Bữa nay ta cho bọn Thất Tuyệt giáo chúng bay phải tan tành!

Phan Tịnh đứng yên không nhúc nhích, chàng cầm cây Nhật Nguyệt Lệnh chiếu ánh sáng ra. Mặt chàng sát khí đằng đằng. Chàng biết rằng chỉ trong chớp mắt là sẽ biến diễn một trường huyết chiến rừng rợn.

Bọn Thất Tuyệt giáo đồ các cung từ từ khép nhỏ vòng vây lại. Phan Tịnh hú lên một tiếng rồi nhảy cao chừng hai chục trượng, lớn tiếng quát: - Bọn mi hãy dừng lại một chút rồi Phan Tịnh này sẽ đón tiếp!

Người chàng vọt lên trên không, hai tay vung mạnh một cái. Người chàng đã lạng nhanh như tên bắn đến trước Quý Vương Cừu Minh.

Tha Hương Vô Danh khách thấy vậy, cười ha hả nói: - Cừu Minh! Bây giờ ngươi còn không chạy thì mất mạng đến nơi rồi?

Quý Vương trợn cặp mắt xanh lên quát mắng: -Lão già ngu ngốc kia! Bây giờ mi sức cùng lực kiệt. Thử xem ta hay mi sẽ mất mạng?

Tha Hương Vô Danh khách cười rộ, nói lớn hơn: - Cừu Minh! Ta có lòng tốt báo cho mi hay. Mi không tin thì ngẩng đầu lên mà coi, ai đến lấy mạng mi kia?

Quý Vương Cừu Minh vừa ngẩng đầu lên nhìn, Phan Tịnh đã thét lớn: -Quý Vương! Tiếp chiêu đây!

Văng vẳng như có tiếng sấm đánh xuống đầu lão. Quý Vương đầu tóc dựng đứng cả lên, lão kinh hồn rú lên một tiếng. Hai vai lão rung lên, toan bỏ chạy đi.

Bình! Bình! Tiếp theo là một tiếng ọc rồi một luồng máu tươi vọt lên. Lão chưa kịp chạy trốn thì đã bị Phan Tịnh phóng chưởng đánh chết rồi.

Tha Hương Vô Danh khách thấy thế quát lên một tiếng: - Quý Vương Cừu Minh đã chết rồi! Bọn ngươi không trốn chạy chẳng lẽ còn đợi sát tinh đến đòi mạng ư?

Lão vung cần câu phóng ra những chiêu pháp tuyệt diệu. Tiếng vo ve vừa rít lên, một gã Cửu Ngục Diêm La đã bị móc trúng và quật ra xa mười trượng, vỡ óc chết ngay lập tức.

Tha Hương Vô Danh khách lại phóng dây câu ra. Bọn kia la lên một tiếng kinh hoàng rồi bỏ chạy tán loạn cứu lấy thân.

Tha Hương Vô Danh khách nhảy lại bên Phan Tịnh đảo mắt nhìn về phía Thất Tuyệt giáo đồ nói: - Sư đệ! Bây giờ sư đệ định đối phó với bọn này ra sao?

-Tiểu đệ không thể bỏ rơi chúng được!

- Sư đệ nói vậy là nghĩa làm sao?

- Đưa chúng về yết kiến lão gia!

Tha Hương Vô Danh khách nhú cặp lông mày, ngẫm nghĩ rồi nói: - Không được! Sư đệ phải biết rằng Hồi Cương là chỗ ta thường đi lại. Bọn chúng thật ra không phải là hạng tàn ác, chỉ biết tuyệt đối nghe mệnh lệnh giáo chủ mà thôi. Ta tưởng nên tha bọn chúng là hơn.

Phan Tịnh cười đáp: - Sư huynh! Có lý đầu tiểu đệ làm việc dở dang thế này được?

-Sư đệ! Đành làm việc sát lục này ư?

-Cái đó chưa thể biết được. Tiểu đệ chỉ mong bọn chúng bãi cuộc can qua chứ có muốn giết hết chúng làm chi!

-Được rồi! Sư đệ thu xếp việc này đi. Ta đưa Tôn chủ về thạch thất trước!

- Sư huynh về trước, tiểu đệ sẽ về sau!

Tha Hương Vô Danh khách lập tức thi triển khinh công. Lão tung mình mấy cái đã mất hút.

Phan Tịnh chờ Vô Danh khách đi rồi, vẻ mặt nghiêm nghị, chàng từ từ bước đến trước mặt bọn Thất Tuyệt giáo đồ.

Bọn Thất Tuyệt giáo đồ vừa thấy Phan Tịnh đều mặt giận hầm hầm xông đến trước chàng.

Phan Tịnh ở đằng xa đã quát lên: - Các ngươi bắt tất phải lại đây, ta sẽ đến đó, hãy tránh đường cho ta đi!

Bọn Thất Tuyệt giáo đồ quả nhiên tin lời Phan Tịnh mở lối cho chàng đi. Phan Tịnh ngang nhiên đi vào giữa đám Thất Tuyệt giáo đồ, đảo mắt nhìn chúng, rồi lạnh lùng nói: - Bây giờ bọn ngươi tính sao đây?

Bọn Thất Tuyệt giáo đồ la lên: -Giết!

Phan Tịnh thét lớn: -Câm miệng ngay!

Chàng quát to quá như rung chuyển cả vùng rừng núi. Bọn Thất Tuyệt giáo đồ khiếp sợ vô cùng.

Trên môi Phan Tịnh thoáng lộ một nụ cười lạt. Chàng nghiêm giọng nói: -Các người muốn giết ư? Nhưng liệu có làm nổi không? Tổ sư các người còn chưa làm gì nổi ta thì các người nên về đi thôi! Ai mà không có cha mẹ, anh em trông đợi?

Chàng vừa nói đến cha mẹ, anh em, bọn giáo đồ Thất Tuyệt giáo đều đứng ngậy người ra nghĩ ngợi.

Phan Tịnh biết rằng lời nói của mình đã có hiệu quả. Chàng liền thao thao nói tiếp: -Lúc các người vào Kinh đô, trong lòng đã chắc mẩm tất cả các phái võ ở đây sẽ hoàn toàn bị Thất Tuyệt giáo kiểm chế. Các người có biết đâu cha mẹ, vợ con ở nhà tựa cửa trông mong mãi chẳng thấy những người thân yêu trở về.

Phan Tịnh đưa cặp mắt loang loáng nhìn Cung chủ Cung Tuyệt chương là Sa Ngõa.

Trong bảy cung phe Thất Tuyệt giáo thì Sa Ngõa là người nhiều tuổi hơn hết. Lão người cao lớn, đầu tóc bạc phơ và được bọn Thất Tuyệt giáo đồ rất kính phục. Phan Tịnh lớn tiếng hỏi: -Sa Ngõa cung chủ! Lão nghĩ có phải thế không?

Sa Ngõa chưa kịp trả lời thì đột nhiên có tiếng cười lạt nói: - Không đúng! Không trả được mối thù cho Tổ sư bản giáo thì bọn ta hồi hương thế nào được?

Phan Tịnh nhìn xem ai thì là Đệ bát lão phái Thất Tuyệt tên gọi Cáp Lâm.

Phan Tịnh tức giận quát: -Cáp Lâm! Người định đem toàn thể người Thất Tuyệt giáo vào đất chết cả hay sao?

-Thằng lỏi con! Mi đừng cả tiếng hiếp người! Cáp Lâm này không muốn đeo nhục hồi hương. Hồi các anh em! Ai là người không muốn trả thù cho bản giáo?

Phan Tịnh biết rằng lời cổ động của hắn sẽ làm cho cục diện biến đổi lập tức. Quả nhiên cả bọn giáo đồ nhao nhao lên. Lại có cả tiếng đàn bà con gái kêu to: - Không thể giải tán bọn ta được! Chúng ta cứ ở lại đây mưu sinh!

Phan Tịnh không khỏi kinh hãi, nghĩ thầm: -Té ra giang sơn cấm tú ở Kinh đô đã hấp dẫn bọn trai gái đất Hồi Cương. Bọn chúng không muốn trở về nguyên quán nữa! Phan Tịnh cười ha hả không nói gì. Bọn giáo đồ la ó om sòm, quát hỏi: -Người cười gì? Các anh em! Giết thằng lỏi này đi để báo thù cho Sư tổ.

Phan Tịnh lớn tiếng quát: -Tên nào dám đến gần ta trong vòng ba trượng là máu chảy thây phơi rồi. Các người xông cả vào đi! Ta sẽ làm cho bọn mi thây phơi đầy nội!

Trong người chàng tiết ra một luồng bạch khí. Bọn Thất Tuyệt giáo đồ bị khí thế Phan Tịnh trấn áp nên gã nào cũng lộ vẻ sợ hãi, ngần ngừ không dám xông vào.

Phan Tịnh nhìn Đệ bát trưởng lão Cáp Lâm mà đi tới. Lão này mình mặc áo đen, tuổi ngoài năm mươi, thấy chàng tiến đến thì lùi lại ba bước, lớn tiếng quát: -Bọn Thất Tuyệt giáo ta có dư trăm người mà lại sợ thằng lỏi Phan Tịnh hay sao? Anh em xông vào đi!

Phan Tịnh đảo mắt nhìn bọn giáo đồ thì thấy chỉ có mấy tên ngu xuẩn muốn động thủ. Chàng đang nghĩ cách lướt tới bắt Cáp Lâm thì đột nhiên một bóng xanh lấp loáng bay vào không trường.

Sầm một tiếng vang lên.

Bát trưởng lão oẹ lên một tiếng phun máu tươi ra như suối, lão ngã lảo ra chỉ còn thoi thóp thở.

Trong không trường lại thêm một người. Phan Tịnh vừa trông thấy vội hỏi ngay: -Sư thúc đến đây bao giờ?

Người vừa xuất hiện là Thất Tuyệt giáo chủ Lý Tiến. Chàng thấy lão hiện thân thì biết ngay việc này có thể giải quyết êm đẹp.

Thất Tuyệt giáo chủ chưa trả lời Phan Tịnh thì bọn giáo đồ vừa thấy lão đã giật mình, rồi quì mọp cả xuống lớn tiếng hô: -Tề Ni Cáp Tư giáo chủ!

Lý Tiến đứng lặng hồi lâu rồi từ từ sa nước mắt cảm động nói: - Các anh em! Chính ta đã làm hại các người. Đáng lý ta không nên đưa các người vào Kinh đô mới phải.

Rồi lão đi về phía Tuyệt chủng cung chủ Sa Ngõa. Sa Ngõa lộ vẻ hoảng hốt lùi lại một bước hỏi: -Giáo chủ có điều chi dạy bảo?

Lý Tiến dừng lại đáp: -Sa Ngõa huynh! Trong bản giáo thì đại huynh là người đạo cao đức trọng. Bọn giáo đồ bản giáo ai muốn hồi hương thì xin đại huynh dẫn họ về. Ở Kinh đô rất nhiều nhân tài. Chúng ta không làm gì được đâu.

Sa Ngõa cung chủ chấp tay nói: -Dạ!

Lý Tiến lại lớn tiếng tuyên bố: - Tề Ni Cáp Tư này nguyên người Kinh đô, chỉ vì gặp thời cơ qui đầu bản giáo. Nay đã về nguyên quán không thể bồi tiếp anh em quay về Hồi Cương được. Đó là việc bất đắc dĩ mong rằng anh em lượng thứ cho. Lúc đầu ta dẫn anh em vào Kinh Đô thực không có ý hãm anh em cũng đã thông cảm rồi.

Ngừng một lát lão nói tiếp: - Trong anh em đây có ai không muốn trở về Hồi Cương nữa thì theo ta ở lại Kinh đô tự tìm kế mưu sinh cũng được, còn ai muốn hồi hương thì theo Sa Ngõa cung chủ. Ta sẽ phái người hộ tống ra ngoài quan ải.

Bọn Thất tuyệt giáo đồ lâm vào tình trạng bất quyết xôn xao nghi luận hồi lâu rồi chia làm ba phe. Một phe theo Sa Ngõa hồi hương, một phe theo giáo chủ Lý Tiến, còn một phe tự tìm kế mưu sinh. Thế là từ đây phái Thất Tuyệt giáo bị giải tán không còn tồn tại nữa.

Phan Tịnh chờ cho Lý Tiến giải quyết mọi việc xong mới đến bên cười nói: -Sư thúc, hiện giờ mối họa của võ lâm Kinh đô chỉ còn mình chúa phái Cờ máu. Chúng ta hiệp lực trừ nốt mục là thiên hạ thái bình.

Từ lúc đến, Lý Tiến thủy chung vẫn giữ vẻ mặt nghiêm trang, bây giờ mới gượng cười hỏi: -Người đã gặp Trần Thường Tú chưa?

Phan Tịnh vội đáp: - Sư thúc không nhắc tới thì diệt nhi cơ hồ quên đi vụ đó đã giải quyết xong. Diệt nhi xin dẫn sư thúc đến yết kiến Tôn chủ. Người đợi sư thúc đã 20 năm nay.

Lý Tiến vẻ mặt nghiêm trang ủa lên một tiếng rồi hỏi: - Thực thể ư? Vậy thì lão diệt phải dẫn ta đi ngay.

Phan Tịnh nhìn bọn Thất Tuyệt giáo đồ đi theo Lý Tiến hỏi: - Sư thúc định xử trí với bọn này ra sao?

Lý Tiến đáp: - Ta sẽ đưa họ trở về hầu hạ dưới trướng sư huynh, chắc sư huynh ư không đến nổi cự tuyệt.

Phan Tịnh nhìn bọn người này đột nhiên nhú cặp lông mày nói: - Sư thúc! Lúc này Thiên giáo hiện đang cần người, dĩ nhiên là bản giáo rất hoan nghênh. Nhưng theo nhận xét của Tiêu diệt thì nên duy trì phái Thất Tuyệt giáo, đừng giải tán cũng được. Sư thúc vẫn giữ ngôi vị giáo chủ, mà chỉ cần đổi lại giáo qui là được.

Lý Tiến nghe chàng nói mắt sáng rực lên. Nhưng lão trầm ngâm hồi lâu rồi lắc đầu nói: -Không được! Vấn đề còn nhiều điều phiền phức. Phái Thất Tuyệt giáo mà muốn mọc rễ nảy chồi ở Kinh đô đâu phải chuyện dễ.

Phan Tịnh nhớ tới lời Thần nữ Tôn chủ Trần Thường Tu còn có chỗ ở riêng liền nói: -Sư thúc! Cái đó không thành vấn đề. Một là lập căn cứ ngay trong khu vực núi Thái Sơn này. Chúa phái Cờ máu bỏ lại Hoàng Tuyền cốc là một căn cứ rất tốt. Hai là Thần nữ tôn chủ cũng có một địa phương có thể dùng làm đất đứng được.

Lý Tiến gật đầu nói: -Việc đó để sau này sẽ bàn.

Rồi lão quay lại nhìn bọn người muốn đi theo mình lớn tiếng bảo: -Các anh em đã muốn theo ta. Đương nhiên ta không để ai khinh khi anh em được. Sau này có chỗ trú chân ta sẽ cho các vị hay. Bây giờ các vị hãy ở đây chờ ta. Ta đi một lúc rồi trở lại ngay.

Lão nói xong lập tức đi theo Phan Tịnh đến khu phần mộ cách đó chừng mười dặm! Hai người đi mau đến nơi thì Tha Hương Vô Danh khách đã đứng chờ ở đó. Vừa thấy hai người Vô Danh khách đơn đả hỏi: -Sư đệ! Người đã phát lạc xong bọn Thất Tuyệt giáo đồ chưa?

Phan Tịnh đáp: -May có sư thúc tới nơi, bọn Thất Tuyệt giáo không cần phải đánh đã chịu khuất phục. Sư huynh! Thương thế tôn chủ ra sao?

-Không hề chi. Bà chỉ bị ngoại thương chẳng bao lâu sẽ khỏi.

Tha Hương Vô Danh khách nhìn Lý Tiến nói: - Chúng ta là người một nhà, quý vị thử vào xem.

Lão phát tay áo một cái rồi đẩy tấm bia trời lên để lộ cửa hầm ra. Lý Tiến ra chiều bần khoản nhưng y trấn tĩnh lại ngay. Trên mặt thoáng lộ một nụ cười toan bước vào.

Phan Tịnh vội lạng người ra đứng chắn trước cửa hầm mỉm cười nhìn Lý Tiến.

Lý Tiến hỏi: -Còn điều gì nữa? Lão diệt!

-Sư thúc có ưng chịu một điều thì tiểu diệt mới để sư thúc vào.

- Đừng nói một điều, nếu ta làm được thì mười điều trăm điều cũng ưng chịu hết.

- Sư thúc nhất định như thế chứ?

- Khi nào ta còn hối hận.

-Được rồi! Sau khi vào khỏi cửa này sư thúc để cho tiểu diệt kêu tôn chủ bằng sư thúc mẫu.

Tha Hương Vô Danh khách cười rộ nói: -Hay! Hay quá!

Lý Tiến cũng cười nói: -Lão diệt ngươi muốn gọi thế nào gọi. Ta quyết không để ngươi phải thất vọng.

Phan Tịnh tránh sang bên, Lý Tiến vội khoa chân bước vào. Phan Tịnh còn ở ngoài đã lớn tiếng gọi: -Uyển muội! Nô muội! Bểng thư! Chu cô nương! Các vị ra cả ngoài này. Tại hạ có điều muốn nói.

Lát sau cả bốn thiếu nữ lóc nhóc ra khỏi tòa thạch thất. Bọn họ không cần Phan Tịnh nói rõ cũng đã hiểu rồi, nên vẻ mặt ai nấy tươi cười.

Phan Tịnh nhìn Chu Minh Anh nói: - Chu cô nương! Tôn sư cùng sư thúc tại hạ là đôi bạn năm xưa. Bây giờ đương nhiên kết hợp. Chỉ mình cô nương ở lại đây để châu chực còn bọn tại hạ phải về khe Lạc Hiền có việc gấp.

Ngừng một lát chàng lại nói: -Sư thúc cùng tôn sư có hỏi đến thì xin Chu cô nương nói cho rằng chúng tôi phải đi gấp. Và khi nào đã có chỗ ở yên tĩnh thì cô nương đừng quên báo tin xuống khe Lạc Hiền. Phái Thiên giáo sắp đến ngày mở đại điển, sư thúc cùng tôn sư thế nào cũng tới dự đó.

Chu Minh Anh biết bọn này nhất định ra đi rồi. Nàng tỏ vẻ quyến luyến không nỡ dời tay, khẽ nói: - Ta xin vâng lời.

Dè dẫu từ trong thạch thất đột nhiên có tiếng cười của Lý Tiến vọng ra nói: - Không cần phải dặn nữa! Ta nghe rõ cả rồi.

Phan Tịnh cũng cười rộ nói: - Vậy tiểu diệt xin đi đây!

Chàng nhìn Vô Danh khách cùng mấy thiếu nữ rồi tung mình nhảy đi. Cả đoàn người theo sau chàng.

63. Huyết Diệt Tôn Giả Xuất Hiện Đột Ngột

Mấy tháng nay trong khe Lạc Hiền đã dựng lên một tòa tổng đàn phía Thiên giáo đầy vẻ uy nghiêm Những nhà thạch thất liền nhau như bát úp, người đi lại nhộn nhịp. Ai cũng ra vẻ bận rộn trong lòng vừa hướng khởi, vừa khẩn trương.

Trong đại trại treo đèn kết hoa muôn hồng nghìn tía. Thật là một khí tượng huy hoàng rực rỡ.

Hôm ấy dưới khe Lạc Hiền bỗng vang lên một trận cười ha hả rồi có tiếng Cái Vương Tử nói: -Lão diệt này! Con nhỏ bảo bối của La lão nhĩ, lão diệt coi nó ra sao? Đường như lão diệt có vẻ lạnh lùng với y. Y chẳng nói với ai, ngay lão hóa tử này cũng không chịu bỏ qua đâu!

Rồi đến tiếng Phan Tịnh đáp lại: -Chu sư thúc! Sư thúc bảo tiểu diệt phải làm thế nào bây giờ?

-Mấy bữa nay hai vị công chúa phu nhân của người suốt ngày vui cười huyền ảo, người có để ý đến con nhỏ La Hạo suốt ngày lấy nước mắt mà rửa mặt không?

-Ồ! Chu sư thúc! Vụ này tiểu diệt chỉ biết trông vào sư thúc mở đường cho mà thôi. Tiểu diệt là trai có vợ, khi nào dám làm lỡ cuộc đời của Hạo muội? Hơn nữa việc này do tiểu diệt chủ trương thế nào được?

-Lão điện đài! Lão diệt nói câu đó mà La Hạo nhi nghe được thì y tát tát cho mấy cái vỡ miệng! Lão diệt không làm chủ thì ai làm chủ cho?

Phan Tịnh nhăn nhó cười đáp: - Chu sư thúc! Hay sư thúc nghĩ dùng tiểu diệt một biện pháp nào cho ổn thỏa, chỉ còn ba ngày nữa là đến ngày bản giáo mở Đại hội, tiểu diệt đâu dám nhân việc này mà làm cho niềm hòa khí trong bản giáo bị sút mẻ là một điều rất đại kỵ.

Phan Tịnh cùng Cái Vương Tử đang ngồi trên khu đất cỏ xanh vắng vẻ trò chuyện với nhau thì đột nhiên có tiếng người hắng giọng. Phan Tịnh giật mình, Cái Vương Tử nói ngay: -La lão nhi đã đến đó lão diệt, phải cẩn thận cho lắm vì mấy hôm nay y đau khổ nhiều vì con gái.

Phan Tịnh vội lên tiếng kính cẩn thi lễ: - La thúc thúc đây a? Tiểu diệt xin bái kiến thúc thúc.

Nhân Kiệt La Siêu nhảy vọt lại, tròn mắt nhìn Phan Tịnh quát hỏi: -Phan Tịnh! Người còn chưa đi tìm y về ư? Hay là người bỏ mặc y.

Phan Tịnh cả kinh hỏi lại: - La sư thúc! Sao sư thúc lại nói vậy?

- Hừ! Có thật người nhần tâm bỏ y không? Ta bảo thật cho người hay: Nếu y xảy sự gì ta đổ tội vào đầu người đó!

-Sư thúc! Có điều gì xin sư thúc từ từ bàn tính. Hạo muội đi rồi ư?

- Người không hỏi han gì đến y, nên y tức giận bỏ đi rồi.

-Ủa! Thế này thì hỏng hết.

Phan Tịnh đứng phắt dậy tung mình chạy đi. Bỗng thấy Tĩnh Hoa công chúa cùng Ngọc Nô từ đằng xa nhảy đến núi thấy Phan Tịnh hờ hững nói: - Tịnh ca! Tịnh ca đến mà coi tiểu muội, Nô muội và Phan muội kết bông có hay không? Thật là đẹp tuyệt.

Về mặt Phan Tịnh vẫn còn hoảng hốt, chàng chỉ ầm ừ một tiếng rồi toan chạy đi.

Tĩnh Hoa công chúa là người rất tinh tế, nàng chau mày lùi lại một bước nhìn Phan Tịnh.

Ngọc Nô dịu dàng khẽ hỏi: - Tịnh ca! Dường như Tịnh ca có điều gì lo buồn thì phải?

Phan Tịnh vội lắc đầu đáp: -Không có đâu! Ta bận tâm về việc ngày bản giáo khai đàn sắp đến. Chúa phải Cờ máu có thể nhân cơ hội này đến gây rắc rối. Cuốn âm thư đã bị mụ ta lấy đi rồi, nếu mụ luyện được võ công trong sách ấy thì bây giờ e rằng không ai ngăn trở được mụ nữa!

Tĩnh Hoa công chúa ngó Phan Tịnh một lúc rồi lắc đầu đáp: -Tịnh ca! Đâu có phải Tịnh ca lo về vụ đó.

Đột nhiên Truyền Băng vừa tới nơi. Vốn là người lạnh lẽo, mặt nàng ít khi lộ vẻ tươi cười. Nàng đến nơi rồi chẳng nói gì chỉ để ý nhìn Phan Tịnh. Phan Tịnh cảm thấy mình dường như bị nàng thấu rõ cả tâm can.

Tĩnh Hoa công chúa lại nói: -Nếu Tịnh ca không nói thật thì tiểu muội không bằng lòng, chắc chắn là Tịnh ca sẽ không được yên thân đâu!

Phan Tịnh vẫn chối: -Không có chuyện gì hết!

Ngờ đâu giữa lúc ấy, một tiếng sầm dữ dội từ đằng xa vọng lại. Phan Tịnh thất kinh nhìn ra thì thấy Nhân Kiệt La Siêu phóng chưởng đánh gãy một cây lớn rồi cười rộ lên như người điên nói: - Lão hóa tử! Lúc nào người cũng kêu ta bằng lão nhi. Bây giờ người thử coi ta đã già chưa?

Phan Tịnh trống ngực đập loạn lên vì chàng biết Nhân Kiệt La Siêu nói vậy là có ngụ ý gì rồi. Chàng nghĩ tới hậu quả nghiêm trọng mà lòng lo ngay ngáy.

Bây giờ mới thấy Truyền Bổng trên môi thoáng lộ một nụ cười khê nói: -Các người coi đó! La phó giáo chủ mà tức lên thì người có thể đập nát tan tành những công cuộc kiến thiết trong khe Lạc Hiền này!

Phan Tịnh ngạc nhiên hỏi: -Bổng thư thư! Sao La thúc thúc lại nổi lời đình?

Truyền Bổng cười đáp: - Ta cũng không biết rõ. Giả tử có kẻ nào làm hại cuộc đời con gái y, lẽ nào không tức giận được?

Phan Tịnh lại càng hoang mang. Bổng nghe Cái Vương Tử cười ha hả nói: - La lão nhi! Ca ca nói thế thì đúng thật. Có điều lão hóa tử đây cũng chẳng thua gì lúc còn trẻ tuổi đâu. Ta thử so sánh xem sao?

Tiếp theo lại tiếng sầm dữ dội, một cây khác bị chưởng lực đánh đổ.

Truyền Bổng cười ruồi nói: - Tịnh đệ! Mấy vị đó đều một ý với nhau rồi. Nếu hợp lực đánh Tịnh đệ thì Tịnh đệ có dám chống lại không?

Phan Tịnh đột nhiên biến sắc lớn tiếng hỏi: - Bổng thư! Bổng thư hỏi thế là có ý gì?

Truyền Bổng đáp ngay: - Tịnh đệ! Ta nói chơi vậy mà thôi! Sao Tịnh đệ lại cho là sự thật. Nếu sự thật xảy ra như vậy thì phái Thiên giáo đừng hòng phục hưng nữa. Sở dĩ phái Thiên giáo mà hưng thịnh được là hết thấy mọi người đều đồng tâm nhất trí, hiệp lực làm sáng tỏ bản môn. Nếu không giữ được niềm hòa khí giữa mọi người thì sẽ đi đến chỗ tan rã, đại cuộc bất thành, có phải thế không?

Truyền Bổng nói mấy câu này thật là một lời giáo huấn rất xác đáng. Phan Tịnh chỉ đứng lặng mà nghe không dám nói gì.

Tĩnh Hoa công chúa và Ngọc Nô nghe Truyền Bổng nói vậy dường như có phần tỉnh ngộ, nét mặt hai nàng tựa hồ bao phủ một làn không khí thần bí. Mỗi hai nàng mấy máy như không thốt ra thành tiếng.

Phan Tịnh đứng trước tình hình này dường như bị dồn vào ngõ bí, đột nhiên chàng lớn tiếng nói: -Uỷển muội! Nô muội! Hai vị hiền muội hãy đi theo ta, ta có chuyện muốn nói.

Nói xong chàng chuyển mình chạy ngay.

Tĩnh Hoa công chúa bỗng thét lên: - Khoan đã!

Phan Tịnh dừng bước quay lại. Tĩnh Hoa công chúa liền hỏi: -Chúng ta đây đều là người một nhà. Tịnh ca có điều gì sao không nói huych toẹt ra.

Phan Tịnh ở vào một tình thế khó ăn khó nói. Truyền Bổng bình tĩnh xen vào: - Uỷển muội! Tịnh đệ có việc riêng, hai vị hiền muội hãy theo y đi. Y hiện đang lâm vào tình trạng bất đắc dĩ mà vụ này có liên quan đến đại cuộc. Ta nghĩ rằng y đã nhận chân được sự việc quan hệ này.

Tĩnh Hoa công chúa liếc nhìn Truyền Bổng một cái rồi bảo Ngọc Nô: -Nô muội! Chúng ta thử đi theo coi y nói chuyện gì.

Phan Tịnh dẫn hai nàng bằng mình lên vượt ra khỏi khe Lạc Hiền chạy đến một nơi hoang dã thì dừng bước lại. Đột nhiên chàng buông tiếng thở dài não ruột.

Tĩnh Hoa công chúa cùng Ngọc Nô đồng thanh hỏi: - Tịnh ca! Sao Tịnh ca lại thở dài?

Phan Tịnh ngồi xuống một tảng đá lớn hồi lâu không nói gì, chỉ nhẩn tít cặp lông mày ra chiều suy nghĩ.

Tĩnh Hoa công chúa rất lấy làm kỳ hỏi vặn: - Tịnh ca có việc gì thì nói ngay đi, chỉ còn ba bữa nữa là ngày khai đàn. Chúng ta còn bao nhiêu việc phải lo. Nếu Tịnh ca không nói thì bọn Tiểu muội về đây.

Phan Tịnh buồn rầu đáp: -Uỷển muội và Nô muội đừng thúc bách ta quá. Ta có câu chuyện khó bề mở miệng. Nhưng nếu không giải quyết xong thì mọi sự đều hỏng hết. Vì câu chuyện khó khăn này mà ta phải xin hai vị hiền phu nhân giải quyết giúp.

Tĩnh Hoa công chúa lớn tiếng hỏi: -Tịnh ca có điều chi khó giải quyết sao không nói ra?

Phan Tịnh lại thở dài nói: -Hai vị đã biết Hạo muội rồi chứ? Y bỏ đi rồi!

Tĩnh Hoa công chúa cùng Ngọc Nô sững sốt hỏi: - Y đi đâu? Sao y lại đi?

Phan Tịnh nhìn Tĩnh Hoa công chúa lắc đầu đáp: -Y đi đâu ta cũng không biết nữa.

- Tại sao y lại bỏ đi?

Đây là câu hỏi hời hợt của Ngọc Nô, Ngọc Nô vốn người thuần hậu hơn Tĩnh Hoa công chúa nên tỏ vẻ lo lắng cho La Hạo ngay.

Tĩnh Hoa công chúa là người thông minh dường như đã hiểu câu chuyện. Cặp mắt nàng loang loáng nhìn Phan Tịnh lạnh lùng hỏi: - Tiểu muội biết rồi. Y vì Tịnh ca mà bỏ đi, vậy Tịnh ca tính sao bây giờ?

Phan Tịnh lắc đầu đáp: - Ta không biết làm thế nào được.

Tĩnh Hoa công chúa nói giận nói: - Phan Tịnh! Việc này mà ngươi bảo không biết làm thế nào ư? Chẳng nhẽ cũng không có lập trường nữa sao? Ngươi làm cho người ta tức chết đi được.

Phan Tịnh vẫn không nổi giận. Chàng chỉ lộ vẻ thương cảm nói: - Uyển muội ơi! Uyển muội hãy bớt nóng. Nếu ta không có lập trường thì ta chẳng mời hai vị ra đây để thương lượng. Dĩ nhiên là ta không ưng việc này vì đã có hai vị phu nhân, lẽ nào còn có ý nghĩ càn rỡ khác được.

Bây giờ Ngọc Nô mới hiểu, nàng nhìn Tĩnh Hoa công chúa nói: - Uyển thư! Tiểu muội lấy Uyển thư làm chuẩn đích. Uyển thư nghĩ thế nào thì tiểu muội cũng đồng ý theo thế ấy.

Tĩnh Hoa công chúa vẫn nhìn Phan Tịnh chăm chú, nhưng đã dịu giọng hơn nàng hỏi: -Chúng ta làm gì giúp người được?

Phan Tịnh đột nhiên lớn tiếng nói: -Vụ này ta cũng không thuận. Nhưng La sư thúc cùng Chu sư thúc bắt buộc ta. Vừa rồi hai vị phóng chưởng đánh đổ cây. Uyển muội cũng thấy đó. Lời nói của hai vị đã bộc lộ ý kiến. Bằng thư không biết tại sao lại hiểu việc này, nên thư thư đã dùng lời nói ý tứ để chỉ điểm cho mình. Nếu vụ này không giải quyết xong thì hậu quả của bản giáo không biết đến đâu mà lường.

Tĩnh Hoa công chúa hần học nói: - Thế thì việc gì mà nghi ngại? Hay là họ giận dữ chúng ta?

Bất thành lĩnh trên sườn núi chênh vênh có tiếng Cái Vương tử cười ha hả: -Phan Tịnh lão diệt! Người không được từ chối nữa. Bây giờ ngươi muốn cãi phăng phải không? Ta không chịu đâu. Ai bức bách người? Ai bảo ngày nọ ôm chặt lấy con nhỏ La Hạo làm gì?

Câu nói của lão không khác gì một mũi kiếm nhọn đâm vào trái tim Tĩnh Hoa công chúa. Nàng gầm lên: - Phan Tịnh! Người còn nói gì nữa. Rõ ràng người có tính trăng hoa, lại còn đổ cho người bức bách. Sao người không tự giải quyết lấy.

Cái Vương Tử từ lưng chừng sườn núi tung mình nhảy xuống nổi lên một tràng cười không ngớt ra vẻ cực kỳ khoái trá.

Phan Tịnh bí quá mặt đỏ bừng lên. Nhưng chàng là người thông minh biết rằng bây giờ có giải thích cũng vô ích. Mình đã ở vào thế thụ động, bốn mặt bị kìm chế, chỉ bằng đổi địa vị khách sang làm địa vị chủ vậy.

Chàng xịu mặt xuống tức giận nói: -Chu sư thúc! Tiểu diệt gây nên tội nghiệt nặng nề, không còn đất dung thân, chỉ biết trách mình. Thế thì còn mặt mũi nào nhìn thấy ai nữa, tiểu diệt đi đây!

Nói xong chàng nhún chân tung mình nhảy vọt đi.

Cái Vương Tử vội lớn tiếng quát: - Lão diệt hãy khoan để ta nói đã!

Tĩnh Hoa công chúa lạnh lùng nói: -Để mặc cho y đi. Đó là y bụng làm dạ chịu, chớ khá trách ai!

Cái Vương Tử đột nhiên hai tay nắm lấy mớ tóc bù xù của mình lớn tiếng nói: -Uyển Vân! Không phải thế đâu! Trước kia sở dĩ y ôm lấy La Hạo là để chữa thương vì y không biết nàng là gái. Ta nói vậy là để khiêu khích y, ngờ đâu y tức giận bỏ đi.

Tĩnh Hoa công chúa ồ lên một tiếng rồi nói: -Vậy thì ra các vị bức bách y rồi còn gì?

Cái Vương Tử thở dài đáp: -Vụ này thật là rắc rối to! Mấy bữa nay La Hạo sầu não, đau thương, chẳng ăn uống gì. Chẳng lẽ người không thấy ư? Sáng sớm hôm nay y viết thư để lại rồi bỏ đi.

- Ủa sao Hạo muội không nói rõ cho diệt nữ hay?

- Việc này y mở miệng làm sao được?

Thật tình Tĩnh Hoa công chúa cũng không phải là người ghen tuông nên nàng nói ngay: -Nếu không phải là Tịnh ca gây nên tội lỗi thì diệt nữ có trách y làm gì. La muội với bọn diệt nữ đều đã thân mật với nhau, có lý đâu lại rẻ rúng nàng? Cái thúc thúc! Chúng ta đi kiếm Hạo muội về thôi!

Cái Vương tử cười ha hả nói: -Uyển Vân! Chỉ cần người làm chủ là mọi việc giải quyết được hết.

- Sao các vị không bảo trước.

Nàng vừa dứt lời thì trên đỉnh núi có tiếng cười rộ xuống.

Cái Vương tử cười ha hả nói: - Lão râu vàng cũng đến đây ư?

Tĩnh Hoa công chúa cũng nhận ra đó là tiếng cười của Huỳnh Long Tử, nàng đang vui mừng thì Huỳnh Long Tử lớn tiếng mắng lại: - Gớm cho cái miệng lưỡi của lão ăn mày kia? Người làm hại Tịnh nhi tức mình bỏ đi rồi. Như thế thì đáng tội gì? Người lên đây! Ta quyết không dung tha người.

Cái Vương tử cười ha hả nói: -Lão râu vàng kia! Lão hóa tử này có đắc tội với môn hạ của nhà sấm thật đấy (vì Huỳnh Long Tử thuộc phái Xích Lô) mà không được dung tha thì lão hóa tử cũng bỏ đi nốt.

Cái Vương tử hài hước khéo quá đánh trúng vào lòng hiếu thắng của Huỳnh Long Tử. Lão gầm lên: - Quân nghiệt súc kia! Người định làm mất mặt ta chăng?

Đột nhiên trên đỉnh núi đánh sấm một tiếng vang cả một khu rừng. Rồi thấy tiếng Huỳnh Long Tử gầm lên: - Tịnh nhi con có nghe thấy không? Mau ra lãnh tội trước sư phụ!

Phan Tịnh mới chạy đi chưa đầy một khắc, dù chàng chạy nhanh đến đâu cũng còn nghe rõ. Huống chi chàng đi chưa xa mấy. Vừa nghe tiếng Huỳnh Long Tử, chàng đáp ngay: - Sư phụ! Tịnh nhi ở đây!

Phan Tịnh toan tung mình nhảy lên đỉnh núi thì bóng vàng thấp thoáng. Huỳnh Long Tử đã lao xuống khe núi cười rộ hỏi: -Quân nghiệt súc mi đã biết tội chưa?

Phan Tịnh cúi đầu đáp: -Đồ nhi biết rồi.

Huỳnh Long Tử biến sắc quát: -Thế thì mi biết...

Lão chưa nói hết câu, Cái Vương Tử đã ngấm ngấm kinh hãi. Lão biết rằng nếu để Huỳnh Long Tử nói hết thì nguy cho Phan Tịnh. Huỳnh Long Tử cái gì cũng hay, nhưng phải cái tội nóng tính. Cái Vương Tử biết vậy liền lớn tiếng nói: -Lão râu vàng kia hãy im miệng. Nếu quả lão có ý như vậy thì có dám giao Phan Tịnh cho ta phát lạc không? Ta sẽ làm cho y sống dở chết dở.

Huỳnh Long Tử tức quá mất cả sáng suốt, run lên quát: -Người muốn giết muốn mổ thế nào thì cứ làm!

Cái Vương tử cũng tức giận đáp: -Được rồi! Người tưởng lão hóa tử không làm được ư? Phan Tịnh! Người đi theo ta!

Nói xong lão băng mình đi như bay. Đồng thời lớn tiếng hét: -Phan Tịnh? Mi chuẩn bị đi, ta sắp chôn sống mi đó.

Phan Tịnh vội chạy theo sau

-Lão hóa tử kia thật là khả ố. Lão liệu đó, bọn ta quyết không để yên thân.

Hai nàng cũng tung mình rượt theo.

Chấp Phát tiên tử đột nhiên xuất hiện lớn tiếng gọi: -Uyển Vân! Lại đây.

Tĩnh Hoa công chúa dừng bước nhảy về phía Chấp Phát tiên tử.

Chấp phát tiên tử cười hỏi: -Uyển nhi theo lão làm chi? Lão ăn mày xấu xa ấy đó thành con hồ ly rồi. Nếu không có lão thì Tịnh nhi không trốn thoát khỏi tay lão râu vàng đâu.

Bà nói xong ngược mắt nhìn Huỳnh Long Tử.

Huỳnh Long Tử tức mình hỏi: - Lãng muội! Lãng muội cũng kêu ta bằng “lão râu vàng” ư?

- Nếu Long ca không bỏ cái tính nóng nảy đó đi thì có ngày mất mạng. Rõ ràng Tịnh nhi cùng lão hóa tử kia đấu phép. Thế mà Long ca cũng muốn đánh vào nên ta phải gọi lại là lão râu vàng.

Huỳnh Long Tử ồ lên một tiếng rồi hỏi: - à ra thế đấy! Tịnh nhi liệu có bị lão ăn mày đó chôn sống không?

Chấp Phát tiên tử cười nói: -Chúng ta thử đi coi.

Hai người phát tay áo một cái dẫn Tinh Hoa công chúa rượt theo. Đi chưa được bao xa đã đuổi kịp Cái Vương Tử cùng Phan Tịnh.

Cái Vương Tử cùng Phan Tịnh chạy về cửa động U-U đến trước ngôi mộ hoang ngày nọ rồi quát bảo chàng: -Chui vào đi! Bữa nay lão hóa tử phải chôn sống người.

Huỳnh Long Tử vừa trông thấy đã biết dưới ngôi mộ hoang đường hầm ngang dọc là chỗ Cái Vương Tử ẩn thân. Nhưng Chấp Phát tiên tử và Tinh Hoa công chúa chưa biết chỗ này. Hai người không khỏi chau mày thì Ngọc Nô đứng bên kia vội nói: -Tịnh ca! Tịnh ca không thể nghe lời lão được.

Cái Vương Tử lại quát to: - Chui vào! Đó là nghiêm lệnh của sư phụ người, người dám trái lệnh sư phụ ư?

Phan Tịnh đã biết rõ dụng ý của Cái Vương Tử, chàng khề nói: -Chu sư thúc! Cảm ơn sư thúc.

Rồi chàng liền chui vào hầm mộ.

Cái Vương Tử cười ha hả nói: -Lão râu vàng kia! Lão đừng hời hện nhé!

Nói rồi lão vận chưởng lực phóng ra ba chưởng ầm ầm. Đất cát tung bay mịt mù cửa hầm bị lấp đi.

Chấp Phát Tiên Tử toan xông tới thì bị Huỳnh Long Tử ngăn lại nói: -Lăng mộ không thể phá hoại chữ tín của ta được.

Chấp Phát tiên tử sa sầm nét mặt quát lên: -Người nhần tâm chôn sống Tịnh nhi thật ư?

Tinh Hoa công chúa đột nhiên sa nước mắt thì bỗng có tiếng la: -Thần quân cùng phu nhân đã đến! Phó giáo chủ phải lên núi nghinh tiếp mau!

Huỳnh Long Tử cùng Chấp Phát tiên tử không dám nói gì thì có tiếng khàn khàn hỏi: -Hai người có chuyện gì mà gây lộn thế?

Huỳnh Long Tử khom lưng cúi đầu toan đáp thì Chấp Phát tiên tử đã cúi đầu nói trước: - Sư tôn! Xin sư tôn tác chủ việc này, Phan Tịnh lại bị y chôn sống rồi!

Lại có bóng người thấp thoáng rồi hạ mình xuống trước cửa động U-U. Người đi đầu là Thiên giáo chủ Phan Khôn. Lão nghe tin này như sét đánh ngang tai vì chàng trai độc nhất của lão là Phan Tịnh lại bị sư phụ chôn sống. Lão lớn tiếng hỏi Chấp Phát tiên tử: - Sao tiểu tử lại nói thế?

Tinh Hoa công chúa nước mắt đầm đìa nói ngay: -Thưa giáo chủ quả đúng thế. Lão hóa tử chỉ là người Chấp pháp.

Cái Vương Tử lại nổi ngay một tràng cười ha hả.

Phan Khôn hỏi: - Chu trưởng lão! Trong vụ này tất có sự hiểu lầm phải không?

Cái Vương Tử cười ha hả nói: - Đúng là có sự hiểu lầm! Phan Tịnh là một con rồng trong loài người. Ai đại gì mà chôn sống y.

Trừ Huỳnh Long Tử biết rồi còn ai nấy đều ngạc nhiên. Bây giờ Cái Vương Tử mới thuật lại chuyện La Hạo bỏ đi cùng chuyện Phan Tịnh thì gan kể lại rồi nói tiếp: -Trong ngôi mả này Phan Tịnh đã ôm La Hạo lại để chữa thương. Theo chỗ lão hóa tử phán đoán thì chắc La Hạo chưa chạy xa và hẳn y đã chui vào trong ngôi mả này để khốc lóc nhớ lại chuyện xưa.

Lão nói xong ai cũng bật cười.

Xích Lô Thần Quân từ khi bị Phan Tịnh đánh cho một Tuyết Tinh chưởng, đem lòng thương yêu mà hộ vệ cho chàng. Lão bước lên trên mộ vừa dậm chân vừa lớn tiếng gọi: - Phan Tịnh sao không ra đi còn đợi đến bao giờ?

Vô Tình phu nhân bỗng thét lên: -Khoan đã! Các người vừa nói với nhau như vậy, ta không chịu được. Có phải các người bắt gã lấy thêm thiếp nữa chẳng?

Nhân Kiệt La Siêu nổi giận nói: -Ai dám bảo con gái La mỗ đi lấy lẽ bao giờ?

Vô Tình phu nhân liếc mắt nhìn lão cười nhạt nói: - Rõ ràng là đi lấy lẽ, ta e rằng làm thiếp cũng chưa xong. Đến Nô nhi của ta còn bị chia bùi xẻ ngọt hưởng chỉ là kẻ khác.

Câu này làm cho La Siêu tức quá.

Xích Lô thần quân đưa mắt nhìn phu nhân lên tiếng quát: - Phu nhân! Phu nhân đừng nói quá lời! La lão nhi! Bà nhà tôi trước nay vẫn thế, Lão nhi đừng trách! Tịnh nhi không lấy thiếp. Bao nhiêu vợ y đều là phu nhân và sẽ được ta đứng chủ hôn cho.

Vô Tình phu nhân tức giận nên mặt bà đen xạm lại.

Giữa lúc hai vợ chồng Xích Lô thần quân đang tức nhau thì trong mộ bỗng bật lên một tiếng “sầm”, rồi từ trong mộ có bóng một quái vật đầu bù tóc rối nhảy vọt lên.

Đồng thời cả bốn mặt đều có tiếng hú kinh hồn. Mấy chục người đều mặc áo đỏ xuất hiện.

Bọn Thiên giáo chủ trông ra thì không phải là Phan Tịnh liền quát hỏi: -Bọn người là ai?

Những quái vật kia bật lên một tràng cười rộ.

Xích Lô thần quân giương mắt thần nhìn một lúc rồi cười lớn nói: -Oan gia lại chạm trán nhau rồi! Huyết Diệm tôn giả! Té ra là người.

Mọi người nghe đến tên Huyết Diệm tôn giả thì tưởng chừng như mạch máu ngừng cả lại. Ai nấy đều ngấm ngầm vận động nội lực sẵn sàng đối phó.

64. Dưới Mồ Hoang Sao Lắm Quỷ Nhập Tràng

Xích Lô thần quân lướt ra đứng trước mặt Huyết Diệm tôn giả cười rộ nói: - Huyết Diệm tôn giả, người ẩn náu mấy chục năm, bữa nay người xuất hiện lại gặp ta thật là may mắn, phải chăng tôn giả muốn đến tham dự cuộc đại hội Thiên Giáo phục hưng?

-Ha ha! Lão phu đâu có được rảnh rang để mà làm chuyện đó.

-Vậy người đến đây làm chi?

Huyết Diệm tôn giả đầu bù tóc rối, mắt như hai chiếc nhạc đồng, miệng đỏ như máu, cười ha hả đáp: -Có thể nói là lão phu đến đây để hội họp với mấy ông bạn già thì đúng hơn.

Hắn đảo mắt nhìn toàn trường rồi lại cười nói: - Những bậc già cả đều có mặt tại đây nhưng dường như còn thiếu một vị.

Xích Lô thần quân cả cười nói: - Người khéo vẽ chuyện, người đến đây chỉ cố tình tìm đồ tôn của ta thôi phải chăng?

- Nhân vật mà các giới võ lâm gán cho cái ngoại hiệu Lôi Thần phò mã là đồ tôn của người ư?

Trên đỉnh núi thốt nhiên có tiếng chạu ngọc xoang xoảng vọng lại rồi tiếng cười the thé cất lên nói: - Vô Tình phu nhân! Vụ đổ máu năm xưa tại Tinh Thiên bảo, phu nhân còn nhớ không? Bữa nay chúng ta phải thanh toán món nợ đó đấy nhé.

Vô Tình phu nhân đảo mắt nhìn lên đỉnh núi cười lạt bảo: - Bạch Anh Hoàn! Người muốn tìm ta phải không? Ta nghĩ rằng người không xứng đáng cho ta ra tay chút nào.

Trên đỉnh núi quả nhiên chúa phái Cờ máu xuất hiện. Mụ từ từ đi xuống núi.

Lúc này Cái Vương Tử vẻ mặt lúc xanh lúc trắng biến đổi luôn luôn. Lão lại bên Huỳnh Long Tử nói: -Huỳnh huynh! Chúng ta nên đi đến chỗ giảng hòa hơn là gây gỗ nhau. Đệ có một điều muốn nói cho Huỳnh huynh hay.

Huỳnh Long tử trông vẻ mặt lão nghiêm trọng biết ngay là có chuyện quan hệ liền hỏi: - Chuyện chi?

-Huỳnh huynh quên rằng Phan Tịnh còn ở dưới nấm mồ này ư?

Huỳnh Long Tử đột nhiên nhớ ra Phan Tịnh hiện giờ còn ở dưới mồ không biết chết sống thế nào liền quát mắng: -Lão ăn mày kia! Nếu Tịnh nhi mà có sự gì bất trắc ta sẽ đổ tội vào đầu người đó.

Mọi người nghe tiếng quát của lão đều đứng thộn mặt ra, nét mặt mỗi người đều lộ vẻ lo âu.

Cái Vương Tử thấy vậy vội nói: -Huỳnh huynh chớ vội nóng giận. Theo như lão quỷ kia vừa nói thì dường như bọn chúng chưa phát giác ra Tịnh nhi ở trong đó.

Huỳnh Long Tử đã hơi yên dạ nhưng vẫn nói: -Biết đâu chúng chẳng đã ra tay sát tử Phan Tịnh rồi, nhưng giả vờ như vậy.

-Có thể như thế. Nhưng đệ cho Huỳnh huynh hay rằng, tuy đệ bảo là chôn sống Phan Tịnh nhưng thực ra không phải thế. Vì dưới ngôi mộ này đường hầm ngang dọc, đệ đoán rằng La Hạo trốn lánh dưới đó cũng chưa đi xa được. Vì y đã từng sống ẩn lánh ở trong mộ này lâu năm biết cả đường đất, nên chắc bây giờ lại xuống đất ẩn thân ngấm ngầm chịu đau thương một mình mà thôi?

Huỳnh Long Tử nghe xong gật đầu nói: -Tuy ta nóng giận muốn đánh chết gã, nhưng thực ra ta không nhẫn tâm hạ thủ được.

Hai người nói xong câu chuyện tri kỷ rồi lại cười ha hả. Nhưng trận cười bỗng chấm dứt ngay vì mối lo cho sự sống còn của Phan Tịnh vẫn canh cánh bên lòng họ.

Xích Lô thần quân lại cười hỏi: - Tôn giả! Lâu nay tôn giả ở đâu, khiến cho anh em nhớ muốn chết. Bây giờ chắc là Huyết Diệm công lực của người đã đến chỗ kinh thế hãi tục rồi nhỉ?

Huyết Diệm tôn giả toét cái miệng ống nhổ ra cười nói: - Thần quân! Người thật là khéo nói! Lô đình chuông của người ta e rằng hôm nay cũng đã đến chỗ thiên hạ vô địch rồi.

- Không dám! Lâu nay tiểu đệ làm biếng lắm, có luyện tập gì nữa đâu.

Tuy hai người đối đáp nhau bằng những câu rất ôn hoà nhưng thật ra ai nấy đều biết một cuộc đại chiến sắp xảy ra và hai bên đều chuẩn bị một cuộc tỷ đấu khốc liệt.

Bầu không khí trong trường cực kỳ khẩn trương.

Bên kia Vô Tình phu nhân cùng chúa phái Cờ vẫn tiếp tục châm chọc thóa mạ nhau.

Chúa phái Cờ máu nói: - Vô Tình phu nhân thật đã quá vô tình! Tình Thiên Bảo có thù hằn gì với người mà người nhẫn tâm hạ sát toàn bảo. Trên bờ đầm Tuyết Long, người ta chưa trừ được người đã là phúc đức cho người lắm. Nhưng bữa nay thì người khó lòng thoát khỏi bàn tay ta.

Vô Tình phu nhân nhếch máng: -Bạch Anh Hoàn! Mi thật là đứa mặt dày! Còn ai chẳng biết mi đem thân đi thờ người khác? Cái thân dơ bẩn của mi không đáng nói chuyện với ta. Cả đám vô lâm tối sớ và đều là hạng vô sĩ mới chịu suy tôn mi làm Vô lâm Thánh mẫu. Thế mà mi còn dám vác cái mặt nhơ nhớp đến đây gặp ta nữa ư?

Mấy lời thóa mạ của Vô Tình phu nhân khiến cho chúa phái Cờ máu cảm giận tức xám mặt lại. Mụ lớn tiếng quát: -Người đừng vội hồng hách! Ngày xưa ta chịu thua người nên mới coi người vào hạng trưởng bối. Nhưng bữa nay ta sẽ khiến cho người phải thua nhục nhã và chết một cách nhơ nhuốc không bằng giống cầm thú.

Vô Tình phu nhân tức run lên, quát lớn: -Câm miệng ngay! Con đàn bà đê tiện kia! Ta phải phân thây mi ra làm muôn đoạn!

- Ta cũng muốn tán xương người ra thành tro than rải khắp các ngã đường cho thiên hạ chà đạp.

Hai người thóa mạ nhau đến cạn tàu ráo máng không còn cách nào đi đến chỗ dàn xếp được nữa. Giữa lúc ấy Thiên giáo chủ Phan Khôn la lên: - Xin chư vị hãy nghe tại hạ nói một lời. Nơi đây thuộc phạm vi quản hạt của tệ giáo. Các vị muốn tỷ đấu cũng nên giữ cho công bằng. Liệu các vị có vui lòng theo lời đề nghị của tại hạ chăng?

Huyết Diệm tôn giả cùng chúa phái Cờ máu đều quay lại lạnh lùng đáp: - Người có điều gì cứ nói ra! Còn chuyện người xưng là Thiên giáo chi chi đó chỉ là cuồng vọng thôi, trước mắt ta không có cái gì là Thiên giáo cả.

Thiên Hiệp cười đáp: -Trời có đạo trời, người có đạo người. Bản giáo trên thuận lòng trời, dưới hợp lòng người nên mới dám tự xưng là Thiên giáo.

-Thúi lắm! Người thuận lòng trời thì ai phản nghịch thiên đạo?

Chúa phái Cờ máu cười lật nói: - Ta đây theo ý muốn của mọi người mà xưng là Vô lâm Thánh mẫu. Thế mà sao người dám đưa thư phủ nhận? Bữa nay ta đến đây để truy vấn về vụ đó.

Thiên Hiệp cười ha hả nói: - Trời đất nuôi dưỡng vạn vật thế là ở trên hết mọi vật trong vũ trụ. Chỉ có người phải thuận lòng trời có lý đầu trời phải chiều người bao giờ. Nếu quý chúa phái có thuận lòng người hợp lẽ trời thì trước hết phải đến cầu ban Thiên giáo che chở cho đã.

-Có lý nào như thế được? Miệng người nói thúi lắm!

Thiên Hiệp sa sầm nét mặt nói: - Người là một vật dơ bẩn, mở miệng ra là nói những lời thô lỗ thế thì sao xứng đáng với chức vụ Vô lâm Thánh mẫu được? Ngày bản giáo khai đàn mở hội sắp đến nơi nếu các người biết điều thì chờ đến ngày hôm đó sẽ đem ra công luận. Nếu bây giờ đã xảy ra cuộc ác đấu, ta e rằng thiên hạ bảo ta cậy nhiều người, thế lớn mà hà hiếp kẻ yếu hèn.

Huyết Diệm tôn giả cùng chúa phái Cờ máu đưa mắt nhìn nhau ngầm để hỏi ý nên mở cuộc chiến đấu ngay bây giờ hay là hoãn lại.

Chúa phái Cờ máu lại đưa mắt nhìn hết thấy mọi người trong trường rồi lên giọng kẻ cả: - Hiện giờ Phan Tịnh không có đây. Thôi được ta để cho các người sống thêm mấy bữa nữa cũng không sao.

Vô Tình phu nhân cười lật nói: -Bạch Anh Hoàn! Bất luận mi nghĩ thế nào thì nghĩ, nhưng ta cũng có lời cảnh cáo cho mi hay là trông người phải ngán đến ta. Mi thử xét lại mi xem mình có tội lỗi gì không? Thế rồi mi lại nhìn Tiêu Lăng mà coi. Mi với y ai cao ai thấp, ai sang ai hèn? Ta khuyên mi nên về yên phận mà hưởng tuổi trời là hơn, nếu trái lời ta e rằng hôm nay mi không toàn mạng.

Vô Tình phu nhân vừa dứt lời. Chúa phái Cờ máu đột nhiên bước đến trước mặt Chấn Phất tiên tử cười ha hả hỏi: - Tiêu Lăng! Ta với người ai hơn ai kém, ai sang ai hèn? Ha ha! Cái đó khó mà phân biệt được. Chỉ dùng sức mạnh để phân cao thấp. Nào người phát chiêu đi.

Chấn Phất tiên tử nghe nói mặt hơi biến sắc nhưng lại liền tủm tủm cười nói: - Hoàn thư! Thư thư làm đến Vô Lâm thánh mẫu là sang hết chỗ nói, Lăng muội bì thế nào được.

Chúa phái Cờ máu cười lật hỏi: - Ta có phải thư thư của người đâu? Người sợ ta rồi chẳng?

Chấn Phất tiên tử nhìn Vô Tình phu nhân rồi quay lại khẽ đáp: - Hoàn thư! Ngày Thiên giáo mở đàn, Lăng muội nhất quyết tham dự. Khi đó Lăng muội sẽ hết mình nghinh tiếp thần chủ của Hoàn thư được chẳng?

-Không được! Nếu người không phát chiêu để cùng ta phân cao hạ ngay bây giờ thì ta cũng không nể người được.

Chấn Phất tiên tử nghe mục nói vẻ mặt bà trở nên nghiêm trọng. Bà biết rằng Huyết Diệm chủ của mục không phải tầm thường. Bà liền đề tụ toàn thân công lực hạ cây phất trần xuống, cặp mắt nghiêm trang nhìn thẳng vào mục. Giữa lúc này Vô Tình phu nhân cười lật nói: - Bạch Anh Hoàn! Mi thật là hạng vô sỉ! Được rồi, có tài nghệ gì cứ trở hết ra đi. Để ta thừa tiếp mi. Lăng nhi! Người hãy đứng sang bên Long nhi!

Chấn Phất tiên tử khom lưng vái Vô tình phu nhân nói: -Thưa sư bá! Diệt nữ tuy bản lĩnh kém cỏi, nhưng đâu dám để sư bá ra thử sức với y cho nhỡ tay.

Chúa phái Cờ máu cười ha hả nói: -Thật là một cô cháu hiếu thuận.

Chấn Phất tiên tử nét mặt nghiêm trọng bước tới trước chúa phái Cờ máu, khi còn cách chừng một trượng thì bà dừng bước lại nói: -Lăng muội xin lãnh giáo Huyết Diệm chủ của Hoàn thư!

Chúa phái Cờ máu cười ha hả nói: -Hay lắm! Tiêu Lăng! Ta phục ngươi đó?

Dứt lời mụ vung cả hai chưởng đánh ra. Luồng chưởng phong đỏ như máu xô tới, mãnh liệt kinh người.

Chấp Phát tiên tử tay cầm phát trần, mắt ngó xuống trông chẳng khác tượng Quan Âm.

Chưởng lực của chúa phái Cờ máu chớp mắt đã bao vây lấy Chấp Phát tiên tử.

Chấp Phát tiên tử mặt chợt lộ vẻ cực kỳ đau khổ.

Huỳnh Long Tử đứng bên rất đỗi hoang mang gầm lên hỏi: - Lãng muội! Sao Lãng muội không phản kích.

Chúa phái Cờ máu đột nhiên cắn đầu lưỡi phun máu ra như mây mù. Xem thế đủ biết mụ đã dụng toàn lực toan một đòn đánh chết ngay Chấp Phát tiên tử. Giữa lúc nguy hiểm tựa ngàn cân treo sợi tóc, Chấp Phát tiên tử khẽ quát lên: -Xin lãnh giáo tuyệt chiêu của Hoàn thư?

Cây phát trần trong tay tiên tử vung lên. Một luồng kinh lực âm nhu phóng ra làn thanh quang. Tiếp theo là một tiếng binh vang lên vì chưởng lực đôi bên chạm nhau.

Chúa phái Cờ máu oẹ lên một tiếng rồi miệng phun một vòi máu tươi ra.

Chấp Phát tiên tử cũng rên lên hừ hự rồi ngồi phệt xuống, nhắm mắt không nhúc nhích. Sắc mặt tiên tử trở nên lợt lạt và toàn thân run bần bật.

Huyết Diệm tôn giả xẹt người đi một cái nhanh như chớp nắm lấy chúa phái Cờ máu, tung người nhảy đi và gầm lên: - Lão phu sẽ trở lại!

Lão tung người lên không rồi đột nhiên hạ mình xuống cách đó năm thước. Mắt lão đỏ lên phóng chưởng ra nhanh như chớp chụp xuống chỗ Chấp Phát tiên tử đang ngồi.

Cách đánh lén đê tiện của lão ta trông rất nguy hiểm, nhưng Chấp Phát tiên tử vẫn nhắm mắt ngồi yên làm như chẳng hay biết mình sắp mất mạng đến nơi.

Huỳnh Long Tử đứng bên tức giận gầm lên, phóng Lôi đình chưởng lực ra kịp thời để ngăn cản Huyết Diệm chưởng.

Vô Tình phu nhân đằng hắng một tiếng rồi tung mình lên không, phóng chưởng nhằm đánh vào Huyết Diệm tôn giả.

Phu nhân tinh tu dưới đầm Tuyết Long mấy chục năm trời nên chưởng lực hùng mạnh vô cùng! Huyết Diệm tôn giả khi nào dám coi thường, vội thu chưởng lực về. Lão hú lên một tiếng rồi tung người lên nhanh như tên bắn lao về phía đỉnh núi. Chớp mắt cả bọn thuộc hạ của chúa phái Cờ máu cũng biến mất.

Lúc Huỳnh Long Tử phóng chưởng ra để ngăn cản Huyết Diệm chưởng, chưởng lực chạm nhau tuy không mạnh lắm mà lão cũng phải lùi lại mấy bước mới đứng vững. Lão thở phào một cái nói: -Huyết Diệm chưởng của hần quả nhiên danh bất hư truyền.

Vô Tình phu nhân cũng chạy đến bên để xem thương thế Chấp Phát tiên tử.

Thiên Hiệp hậm hực nói: - Giống tà ma này nếu không trừ khử đi được thì thực là một mối nguy hại lớn cho võ lâm.

Huỳnh Long Tử vẫn áy náy về sự an nguy của Phan Tịnh quay lại giục Cái Vương Tử: -Ngươi chưa đi đem gã lên còn đợi đến bao giờ?

Vô Tình phu nhân móc trong bọc ra một bình thuốc lấy mấy viên nhét vào miệng Chấp Phát Tiên tử. Rồi phu nhân lớn tiếng hỏi Cái Vương Tử: - Ngươi đi đâu?

- Đi tìm Phan Tịnh.

-Ngươi chôn sống y rồi kia mà?

Cái Vương Tử cười khà khà đáp: -Lão hóa tử chôn sống gã thật. Nhưng gã chết đi rồi thì sống lại mấy hồi.

Nói xong lão xệch người đến chỗ mộ hoang khom lưng chui xuống, lão chui vào mộ rồi lớn tiếng gọi: -Lão diệt dài! Ngươi ở chỗ nào? Cứ ra đi! Bây giờ lão râu vàng không giết ngươi nữa đâu.

Cái Vương Tử gọi luôn một hồi không thấy tiếng đáp lại thì trong lòng nóng nảy lo âu vô cùng, lão liền đi sâu vào trong. Nhưng trong ngôi mả này đường hầm tứ tung chẳng biết Phan Tịnh ở nẻo nào? Cái Vương Tử vừa đi sâu vào vừa gọi om sòm trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà mà tuyệt không thấy phản ứng chi hết. Lão tức mình hét lên: -Lão diệt đài! Người cố ý trêu gan lão hóa từ này chăng? Hay là người bị con quỷ già dùng Huyết Diệt chưởng đánh chết rồi.

Giữa lúc ấy đột nhiên sau gáy lão có luồng hơi thổi mát lạnh. Lão cười ha hả nói: - Lão diệt! Người càng lớn càng hư. Ngoài kia biết bao nhiêu người đang đợi người đó.

Lão dừng bước quay đầu nhìn lại. Tuy trong đường hầm tối đen như mực mà Cái Vương tử cũng trông rõ như ban ngày. Lão nhìn thấy hai cái cây ma cứng đờ đứng đó thì sợ hãi giật nảy mình, râu tóc đứng dựng cả lên.

Ban đầu lão còn cho là Phan Tịnh giả vờ để trêu mình. Nhưng khi lão nhìn kỹ lại thì quả nhiên là hai xác chết trần truồng. Toàn thân đen xì không khác gì quỷ nhập tràng.

Lão gầm lên một tiếng phóng chưởng ra. Chưởng phong đánh vào hai xác chết chẳng khác gì đập vào những mảnh da khô kêu bành bịch. Hai chiếc cây ma bị chưởng phong hất lùi lại đến mười mấy bước rồi phát ra tiếng cười quái gở.

Cái Vương Tử lịch duyệt giang hồ hiểu nhiều biết rộng. Lão biết rằng phần nhiều những xác chết kiểu này đều có chất độc phóng ra. Lão vội đóng chặt những huyết mạch hô hấp rồi tiến lên mấy bước, đồng thời phóng luôn ba chưởng.

Chưởng lực mãnh liệt bức bách hai cái cây ma nhảy lùi mãi về phía sau. Một cái không lùi kịp ngã bịch xuống đất nhưng tứ chi dẫy loạn cả lên gắng gượng mãi mà không ngồi dậy được.

Cái Vương Tử bỏ mặc cái cây ma nằm lăn ra đó, chạy đuổi theo cái cây ma kia.

Nhưng lần này vừa vung chưởng ra thì cây ma này cũng ngã lăn ra ngay. Lão không ngần ngại gì nữa nhắm đỉnh đầu cây ma phóng chưởng và rất mạnh đánh chết một cái.

Cây ma thét lên một tiếng lạnh lạnh rồi vỡ đầu ra không nhúc nhích nữa.

Cái Vương Tử quay lại xem cái cây ma đã ngã trước thì thấy nó tiếp tục bám vào vách đá cổ gượng đứng lên bật ra những tiếng kêu trẹ trẹ rất khó nghe.

Bất thành lĩnh chỗ sâu trong đường hầm cũng có tiếng thét vọng lại. Dường như tiếng thét này của khá nhiều người. Vậy thì trong ngôi mộ hoang này không biết có đến bao nhiêu cây ma.

Lão lẩm bẩm: -Thế này thì nguy quá! Nơi đây chắc còn lắm cây ma kịch độc chạy ra.

Lão nhắm cái cây ma đã đứng lên được kia quét ngang một chưởng. Chưởng lực này phóng xuống chỗ thấp, quật vào chân cây ma bình một tiếng. Cây ma lại ngã vật ra đất.

Cái Vương Tử đột nhiên nhớ ra cách khắc phục cây ma, lão nổi lên một tràng cười ha ha. Ngờ đâu cái cười này làm lão há miệng hút một ít hơi khí độc vào bụng. Lão vội ngừng lại không cười nữa, bụng bảo dạ: -Hồng mắt! Giữa lúc ấy trong hang sâu vắng vắng có tiếng hú của Phan Tịnh vọng lại. Ngôi mộ hoang rung chuyển tựa hồ như trời long đất lở.

Lúc này lão đã đầu vầng mắt hoa. Nhưng vừa nghe tiếng hú lão chợt nhớ tới Phan Tịnh thì tinh thần lại phấn chấn liền gượng đi về hướng phát ra tiếng hú.

Lão không dám lên tiếng nữa mà vẫn cảm thấy đầu mỗi lúc một nặng thêm tựa hồ như đội thêm trên đầu mấy chục cân, cơ hồ không chống chọi được nữa.

Những tiếng thét lạnh lạnh chí chóc mỗi lúc một nhiều. Tiếng hú của Phan Tịnh càng cấp bách hơn.

Cái Vương Tử cố chống lại với những cơn đầu nhức mắt hoa liền mình chạy về phía trước.

Lúc lão gặp một chiếc cây ma nằm lăn dưới đất thì biết ngay rằng Phan Tịnh ở gần đâu đây liền cố gọi hai tiếng: - Lão diệt! Lão diệt!

-Diệt nhi ở chỗ này. Có phải Chu sư thúc đó không?

Cái Vương Tử cố sức la lớn: - Vì đánh ngã hai thầy ma mà ta bị trúng thi độc. Ta không chống nổi nữa rồi.

- Chu sư thúc! Sư thúc cố nhẫn nại một chút, diệt nhi sẽ đến ngay.

Tiếp theo lại bình bình luôn mấy tiếng.

Bóng người thấp thoáng, Phan Tịnh đã đến trước mặt Cái Vương Tử, chàng đang ôm La Hạo trong lòng. Nàng cũng mê man bất tỉnh.

Cái Vương tử trông thấy Phan Tịnh rồi lại nhìn thấy cả La Hạo nữa. Lão mở miệng cười ha hả hai tiếng rồi dùng thân pháp “Thôi Sơn đảo ngọc trụ” đánh sầm một tiếng. Lão ngã lăn ra đất.

Phan Tịnh hốt hoảng la lên: -Chu sư thúc! Chu sư thúc!

Cái Vương tử đứng phắt dậy lại cười ha hả mấy tiếng nhưng rồi lại ngã lăn ra ngay.

Phan Tịnh biết rằng lão không tài nào chống nổi nữa liền quờ tay kia ra cấp lấy lão đi về phía cửa hang. May mắn nẻo đường này không gặp một thầy ma nào. Chàng chạy rất mau ra cửa mộ chui lên.

Mọi người vừa thấy Cái Vương Tử cùng La Hạo bị hôn mê thì Nhân Kiệt đã nhảy đến nơi hỏi gấp: - Phải chăng hai con quỷ già đã gây ra việc này?

Phan Tịnh vừa thở vừa đáp: - Quỷ nhập tràng! Trong mộ có rất nhiều quỷ nhập tràng nên cả hai người đều trúng phải thi độc.

Chàng vừa dứt lời lại kêu to lên một tiếng: -Nguy rồi!

Chân chàng loạng choạng mấy bước rồi cũng ngã lăn ra. Đồng thời Cái Vương Tử và La Hạo toàn thân dần dần đen lại. Mọi người luống cuống không biết làm thế nào để cứu chữa. Giữa lúc ấy đột nhiên một bóng người xẹt tới. Vừa đến nơi đã giơ mười đầu ngón tay ra điểm vào ba người. Mỗi người ít ra là bị điểm đến mấy chục ngón.

65. Dưới Làn Lửa Độc, Lão Cái Bỏ Mình

Bấy giờ mọi người mới nhìn rõ, thì y chính là Thất Tuyệt giáo chủ Lý Tiến.

Lý Tiến lau mồ hôi trán nói tiếp: - Cả ba người đều đã trúng phải Thi độc. Các vị chớ đùng chạm vào người họ. Bấy giờ các vị cho người đi mời Địa Quân Thượng Quan huynh đến mới có thể giải độc cho họ được.

Nhân Kiệt La Siêu nói ngay: -La mỗ xin đi.

Vừa dứt lời, người lão đã lạng ra xa mấy chục trượng, bon bon chạy về khe Lạc Hiền.

Thất Tuyệt giáo chủ Lý Tiến nhíu cặp lông mày, ra chiều suy nghĩ.

Vô Tình phu nhân lạnh lùng nói: -Chắc người biết trong ngôi mộ hoang này tại sao lại có nhiều thầy ma như vậy?

Thất tuyệt giáo chủ gật đầu thở dài đáp: -Những thầy ma mà chúng giả làm quỷ nhập tràng đó đều là người chết nhưng chúng bày trò như vậy cốt để ám hại những người vào đó. Đây là những việc đã qua tưởng chẳng nên nhắc tới nữa.

Lát sau Địa Quân đến. Lão xem xét thương thế cho ba người rồi nói: - Hãy đưa bọn họ về khe Lạc Hiền rồi sẽ tính. May ở chỗ họ đều là người giỏi nội công đã phong tỏa kịp kinh huyết lúc trúng độc, khí độc chưa nhập vào tới trái tim nên không có gì đáng ngại lắm.

Tĩnh Hoa công chúa và Ngọc Nô nghe Địa Quân nói vậy cũng đã yên tâm được ít nhiều. Mấy người liền di chuyển ba người bị thương về khe Lạc Hiền đem đặt vào trong một căn nhà tĩnh thất. Địa Quân liền tẩy máu độc cho các bệnh nhân.

Lát sau Phan Tịnh cảm thấy trong người khoan khoái. Vừa hồi tỉnh chàng mở mắt ra nhìn, bỗng nghe Vô Tình phu nhân cất tiếng hỏi Nhân Kiệt La Siêu: -Con nhỏ đó là con gái của người đấy ư?

Nhân Kiệt La Siêu đáp: -Chính là tiểu nữ tên gọi là Hạo!

Vô Tình phu nhân hừ một tiếng rồi hỏi: -Ta xem dung mạo thấy y cũng là người đoan chính mà lại say mê Phan Tịnh một cách điên cuồng đến thế?

-Tiểu nữ phải cái tính can cường khi đã quyết định việc gì thì không ai ngăn cản được.

Lúc này Xích Lô thần quân đứng nói gì không ai nghe rõ.

Vô tình phu nhân liền lớn tiếng hỏi: -Lão chết đăm kia người nói gì vậy?

Xích Lô thần quân ồ lên một tiếng hỏi: -Cái gì?

Lão nói dăm dớ như người điếc không nghe rõ tiếng.

Phan Tịnh muốn mở mắt ra nhưng nghe câu chuyện mấy người ra chiều khích bác nhau, chàng liền nhắm mắt lại chỉ mở tí hí để nhìn lén nghe trộm mà thôi.

Bỗng nghe Xích Lô thần quân giả vờ nghễnh ngãng hỏi lại Nhân Kiệt: -Người bảo sao?

Vô Tình phu nhân biết lão muốn phá bình mình liền mắng át ngay: -Lão chết đăm kia, ta muốn hỏi tính nết con nhỏ này thế nào?

Xích Lô thần quân nhún vai nói: -Ờ! Ta hiểu rồi con nhỏ đó hay lắm nhưng bà muốn giết muốn mổ thế nào thì mặc xác bà chứ ai mà ngăn được.

Nhân Kiệt La Siêu nghe Xích Lô thần quân nói vậy đã toan nổi đóa nhưng chưa kịp nói ra thì phu nhân đã lớn tiếng hỏi Thần quân: -Lão chết bầm kia! Lão nói cái gì lạ vậy?

-Ồ! Thì bà cứ coi như tôi chưa nói gì là xong.

Vô Tình phu nhân hừ một tiếng rồi hỏi: - Ai bảo với lão chết đăm là ta muốn giết y? Lão coi ta là hạng người nào mà bắt thân tình lý như thế?

-Bà là Vô Tình phu nhân khắp võ lâm nghe tiếng là đều phải bạt vía kinh hồn.

Vô Tình phu nhân cười rộ rồi ra chiều căm tức quát hỏi: - Lão chết đăm kia! Vô Tình phu nhân thì làm sao?

- Đã là Vô Tình phu nhân, bao giờ làm được những việc hữu tình nữa?

Vô Tình phu nhân tức quá dậm chân nói: - Lão chết đăm kia! Những câu gì mà lão nói ta chỉ muốn bỏ ngoài tai.

Phan Tịnh nghe hai ông bà chằm chọc nhau, mà cười thầm rồi nghĩ bụng: -Vô Tình phu nhân mấy chục năm tu luyện dưới đáy đầm mà tính khí vẫn còn cương cường háo thắng.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ lại nghe Vô Tình phu nhân hỏi La Siêu: - Lão họ La kia! Ta muốn đưa em con gái bảo bối của người gã cho Phan Tịnh, người có bằng lòng không?

Nhân Kiệt La Siêu mặt hớn hở lộ vẻ vui mừng.

Xích Lô Thần Quân đột nhiên lớn tiếng hỏi: -Bà già kia! Sao bữa nay bà lại có hành động khác thường như vậy?

-Thúi lắm! Ai muốn lão chết đăm nói đây vào.

Rồi phu nhân lớn tiếng nói tiếp: - Lão La kia! Ta bắt chấp người có bằng lòng hay không. Hiện giờ con gái người đã là vợ Phan Tịnh rồi. Có điều một chính ba gáo chung nhưng ta cũng không để người chịu thua thiệt đâu mà lo. Nô nhi! Uyển nhi! Lại đây mau.

Ngọc Nô và Tình Hoa công chúa liền đến đứng bên phu nhân. Hai nàng cúi đầu đỏ mặt lên khe khẽ nói: -Sư tổ mẫu có điều chi dạy bảo?

Vô Tình phu nhân đồng dạ nói: -Ta sẽ đem đứa con gái họ La gả cho Phan Tịnh? Cả ba người không được phân lớn bé đều là vợ gã như nhau. Ta cấm các người không được tranh phong ghen tỵ, các người đã nghe rõ chưa?

Hai nàng cầm đầu xuống đến trước ngực không biết trả lời ra sao? Đột nhiên Cái Vương Tử nổi lên một tràng cười rộ rồi đứng phắt dậy nhảy đến trước mặt Vô Tình phu nhân lớn tiếng nói: - Đa tạ phu nhân đã thành toàn cho việc này. Lão hóa tử xin thay mặt La ca ca tạ ơn phu nhân.

Vô Tình phu nhân còn đang ngơ ngác. Rồi đột nhiên bà nhảy lại như quạ vồ gà, xách Phan Tịnh lên hỏi: - Tịnh nhi! Tịnh nhi! Người giả vờ chưa hết bệnh phải không?

Trong nhà Xích Lô Thần Quân, Huỳnh Long Tử, Địa Quân và Cái Vương Tử đều cười ồ lên. Giữa lúc ấy La Hạo cũng ngồi dậy cất tiếng gọi: -Gia gia! Rồi nàng như con chim nhảy xổ vào lòng Nhân Kiệt, mặt nàng đổ bưng chúm vào ngực lão không dám nhìn một ai.

Vô Tình phu nhân xách Phan Tịnh quẳng xuống đất quát lên: - Gã chết bầm này! Mi thật là con thuyền đắm xuống đồng bùn để lọt vào tay mấy con nhỏ bướng bỉnh kia, để chúng vồ đầu. Sao không dậy đưa ba mẹ vợ đi chào mừng tân khách? Ta có thì giờ đâu mà lần chán với bọn người mãi được.

Phan Tịnh nói: - Thưa sư tổ mẫu! Tịnh nhi xin vâng lời.

Rồi chàng đưa mắt cho Ngọc Nô và Tĩnh Hoa công chúa ra ngoài. Không biết chàng vô tình hay hữu ý để mắt nhìn La Hạo.

Những động tác của Phan Tịnh khi nào qua mắt được bọn người trong nhà, ai nấy đều rũ ra cười ầm lên.

Phan Tịnh, Ngọc Nô và Tĩnh Hoa công chúa vội chuồn ra ngoài.

La Hạo bây giờ ở trong lòng La Siêu nước mắt đầm đìa, chạy thẳng ra trước mặt Vô Tình phu nhân lạy phịch xuống tạ ơn bà.

Hành động của nàng khiến ai nấy đều cảm động. Vô Tình phu nhân nâng cầm ngửa mặt nàng lên, nhìn hồi lâu rồi nói: -Con nhỏ này! Ta là Vô Tình phu nhân lòng lim dạ sắt, mà không khỏi cảm động vì tấm chân tình của người, người cứ yên lòng. Nếu sau này Phan Tịnh còn khinh mạn người thì ta quyết chẳng dung tha. Thôi người ra đi. Tịnh nhi đang đợi người đó.

La Hạo lại nhìn Vô tình phu nhân, lạy ba lạy rồi mới lui ra khỏi nhà tĩnh thất.

Ngọc Nô chạy trở lại dắt tay La Hạo nói: -La thư thư! Thư thư thử nhìn xem ai kia.

Rồi nàng dắt La Hạo chạy đến chỗ tiếp khách thì thấy trong sảnh đường đã có một thiếu phụ đứng tuổi ăn mặc rất lịch sự ngồi đó. Hai bên có hai thiếu nữ mặc áo màu hồng lạt đứng hầu.

La Hạo vừa thấy chạy như bay đến trước mặt thiếu phụ hơn hỏ gọi: -Ân sư! Nguyên thiếu phụ này là Trang chúa Đào Hoa trang ở cõi Nam Hoang.

Đào Hoa trang chúa cũng tươi cười, đỡ nàng dậy, nói: - Hạo nhi! Ta nghe nói người được phụ tử trùng phùng, ta rất vui mừng. Hiện giờ phụ thân người ở đâu?

La Hạo chạy vào nội thất, lớn tiếng gọi: -Gia gia! Sư phụ hài nhi đã đến rồi.

Nhân Kiệt La Siêu ồ một tiếng rồi chạy vọt ra đứng xa xa trước Đào Hoa trang chúa nhìn bà. Đào Hoa trang chúa cũng đưa cặp mắt loang loáng, nhìn Nhân Kiệt rồi khẽ buông một tiếng thở dài mới nói: - Siêu ca! Lâu nay không gặp Siêu ca. Bây giờ chúng ta đã già rồi nhỉ.

Nhân Kiệt La Siêu xúc động la lên: - Trang muội! Đúng đó! Chúng ta đều già cả rồi.

Lão lại nói tiếp: -Hạo nhi được Trang muội chiếu cố cho, tiểu huynh xin tạ ơn.

Đào Hoa Trang chúa cười đáp: -Đã là bạn quen biết mấy chục năm trời, sao Siêu ca lại còn khách sáo.

Giữa lúc ấy bỗng nghe có tiếng hô lớn: -Cao nương gia ở bến Cửu khúc đã tới.

Nhân Kiệt La Siêu nói ngay: - Trang muội! Chúng ta lâu năm không được gặp nhau. Nay trời cho phái Thiên giáo phục hưng mở hội xong rồi, chúng ta sẽ ngồi nói chuyện với nhau lâu. Bây giờ tân khách lục tục kéo đến, để Hạo Nhi dẫn Trang muội đi nghỉ ngơi.

Đào Hoa trang chúa gật đầu liền theo La Hạo vào nhà trong.

Bỗng thấy một người ăn mặc ra lối phu thuyền tiến vào và có mấy người nhỏ tuổi ra đón tiếp.

Hôm ấy trong khe Lạc Hiền có đến mấy chục tay hào kiệt trong thiên hạ đã đến từ trước. Toàn là những người bạn cũ lâu ngày chưa gặp nhau. Bây giờ có cơ hội trùng phùng ai nấy đều chuyện trò vui vẻ rất là huyền ảo.

Hôm sau quần hùng khắp nơi được thiệp mời lục tục kéo đến khe Lạc Hiền càng thêm đông đảo.

Nhân viên phái Thiên giáo không đủ người đón tiếp nên ai nấy đều bận rộn rồi rút cả lên.

Đến ngày thứ ba thì trong khe Lạc Hiền tấp nập không biết bao nhiêu là người.

Thiên giáo giáo chủ Thiên Hiệp còn đang suy nghĩ đến hiện tình, thì Thất Tuyệt giáo chủ đã cười khà khà nói với Thiên Hiệp: - Sư huynh! Tiểu đệ trước kia làm nhiều điều bất nghĩa bây giờ tự thẹn với quần chúng thiên hạ nên không có mặt mũi nào giữ địa vị giáo chủ nữa. Hiện còn một số đồng đảo giáo đồ phái Thất Tuyệt không muốn trở về cố lý đất Hồi Cương, mà cũng không muốn lưu lạc trong chốn giang hồ đều đã đến khe Lạc Hiền này. Tiểu đệ đã hiểu dụ chúng qui đầu dưới trường phái Thiên giáo, chẳng hiểu sư huynh dung nạp họ không?

Thiên Hiệp vừa nghe xong liền đứng ngay dậy, cười ha hả nói: -Lúc này ngu huynh đang cảm thấy mình người ít thế cô khó lòng qui tụ quần hùng võ lâm được. Nếu có đại hội nhân mã của sư đệ vào đây giúp đỡ thì còn gì bằng? Có lý đâu lại cự tuyệt với những người ở xa ngoài ngàn dặm cất bước đến đây?

Rồi giáo chủ vẫy tay nói: -Toàn thể bản giáo lên núi nghinh tiếp.

Lát sau đoàn người do Thất Tuyệt giáo chủ, cùng Thần nữ tôn chủ hướng dẫn cũng lên núi! Trên núi đã thấy mấy chục người, trai có gái có đứng đó. Họ đều là giáo đồ phái Thất Tuyệt và được Thiên Hiệp thân hành đón xuống khe Lạc Hiền, Thiên Hiệp đứng ra tuyên bố thừa nhận số người này rồi phân phối công việc luôn cho họ.

Khe Lạc Hiền là một hang núi sâu rộng, bí mật. Từ mấy tháng nay phái Thiên giáo hết sức mở mang kiến thiết dựng lên không biết bao nhiêu nhà cửa và xây cất thêm một không trường rộng. Trong trường đã xây sẵn một tòa tổng đàn, để đến giờ ngọ hôm nay Thiên Hiệp làm lễ đại điển mời anh hùng thiên hạ, chứng kiến đại lễ phục hưng Thiên giáo.

Thì giờ đi như tên bay sắp đến giữa ngọ, là giờ khai đàn. Ai cũng biết rằng bữa nay tất có bọn Huyết Diệm tôn giả và chúa phái Cờ máu đến đây đại náo. Bọn người Thiên giáo ai ai cũng phấn khởi, vừa khẩn trương.

Lúc này tân khách đã có đến mấy trăm người, mà tuyệt nhiên chưa ai thấy người của phái Huyết Diệm tôn giả xuất hiện.

Đúng giữa giờ ngọ quần hùng tụ hội ngoài không trường. Xích Lôi thần quân, Vô Tình phu nhân, Huỳnh Long Tử, Cháp Phát Tiên Tử và quần hùng trong đó có cả Truyền Băng.

Trong phái Thiên giáo bao nhiêu nhân vật có danh tiếng trong võ lâm đều hiện diện: Thiên Hiệp Phan Khôn, Địa Quân Thượng Quan Tử, Nhân Kiệt La Siêu, Cái Vương Tử, Tha Hương Vô Danh khách, Lôi Thần phò mã, Tĩnh Hoa công chúa, Ngọc Nô công chúa, La Hạo, Phan Tiểu Hoàn, Thất Tuyệt giáo chủ, Thần Nữ Tôn chủ toàn là những người nổi danh trong võ lâm mà các nơi đều khâm phục, phao nổ rầm trời, quần hùng rầm rộ chúc mừng phái Thiên giáo phục hưng.

Thiên Hiệp Phan Khôn nghiêm trang bước lên giáo đàn đồng dục tuyên bố: - Bắt đầu từ giờ phút này phái Thiên giáo xin ra mắt...

Chưa dứt lời thì đột nhiên trên núi Lạc Hiền có tiếng quát lớn: -Khoan đã! Bản tôn giả y ước đến đây.

Quần hùng thất kinh giương mắt nhìn lên, thì thấy trên núi Lạc Hiền có đến mấy chục người do Huyết Diệm tôn giả và chúa phái Cờ máu dẫn đến, đứng lơ lửng nhìn xuống.

Thiên Hiệp vừa nhìn thấy cười ha hả lớn tiếng nói: -Vụ này không liên quan gì đến các vị tân khách. Bọn họ đến đây cốt để tầm cừu đã có bản giáo tiếp đón. Xin các vị cứ bình tĩnh để người bản giáo lên núi ứng chiến với họ.

Giáo chủ vừa ra lệnh quần hào phái Thiên giáo, nhất tề nhảy lên núi Lạc Hiền.

Chúa phái Cờ máu cười khanh khách nói: - Việc gì quý giáo phải qui động tất cả lên đây? Bản Thánh mẫu sẽ tìm đến hang ổ để trừ diệt toàn thể quý giáo!

Rồi mụ lớn tiếng phát lệnh cho đám tùy tùng: - Bày một vòng sinh tử quyện đi! Bữa nay, ta quyết một trận tử chiến với phái Thiên giáo!

Bọn thuộc hạ chúa phái Cờ máu chừng mười người nhảy xổ ra hai tay liệng những lá Cờ máu, cắm xuống đất thành một vòng tròn.

Huyết Diệm tôn giả cùng chúa phái Cờ máu cười rộ nói: -Thiên giáo! Thiên giáo! Danh hiệu phái này quả đúng sự thực. Bữa nay tất nhiên các ngươi sẽ được về châu trời hết.

Rồi lão vẫy tay hô: - Xông vào!

Bọn thuộc hạ chúa phái Cờ máu chừng mấy chốc tên đều lấy trong bọc ra một cái ống đồ tươi như máu, cầm trong tay xông vào đám người phái Thiên giáo.

Phan Tịnh trợn mắt quát to: -Ta sẽ khiến cho các ngươi đến thì được mà đi thì không.

Rồi chàng nhảy vọt ra nhưng Tha Hương Vô Danh khách bỗng quát lên: -Sư đệ chưa biết rõ trong tay chúng cầm ống phun ra thứ gì thì chớ nên liều lĩnh xông vào.

Lúc này Thiên Hiệp đã thấy trong tay bọn thuộc hạ chúa phái Cờ máu cầm ống thụt thì đoán ra ngay là những ống này tất chứa độc vật nhưng không biết rõ trong đó có gì nên chẳng biết phải đối phó cách nào.

Mấy chục người phái Huyết Diệm tôn giả tiếp tục xông tới càng lại gần càng thấy những ống thụt trong tay họ cực kỳ ghê gớm.

Huyết Diệm tôn giả, chúa phái Cờ máu, bốn người áo đen và bảy tám thiếu nữ nhỏ tuổi, phía sau còn mấy chục bộ hạ chúa phái Cờ máu.

Mọi người phái Thiên giáo đang bước lùi lại thì Cái Vương Tử đầu bù tóc rối hai mắt trở ra la lên: -Phái Thiên giáo mới phục hưng muốn giương danh với thiên hạ có lý đâu lại sợ sệt bọn vô loại này như thế?

Thiên Hiệp trầm giọng nói: - Chu trưởng lão! Lời cổ võ của trưởng lão, khiến cho tiểu đệ khâm phục vô cùng. Nhưng bên địch, tay cầm ống thụt đựng độc vật. Minh không thể dùng sức chiến đấu được mà phải dùng trí để thủ thắng. Vậy Chu trưởng lão hãy lùi lại.

Cái vương Tử cười ha hả nói: -Lão hóa tử đã làm trưởng lão phái Thiên giáo, nguyện đem thân này ra để thí nghiệm!

Thiên Hiệp thấy mấy chục tên thuộc hạ phái Cờ máu tiến lại chỉ còn cách Cái Vương Tử vài trượng, thì tức giận quát lên: -Chu trưởng lão hãy lùi lại! Đừng làm hư đại kế của ta.

Cái Vương tử lại càng cười lớn hơn rồi lão la lên: -Lão ca ca! Nếu tiểu đệ gặp chuyện bất trắc, lão ca chẳng nên quan tâm đến.

Nói xong lão lướt lại gần bọn người cầm ống thụt chừng một trượng thì hai tay phóng chưởng ra. Một luồng chưởng phong ghê hồn ập về phía trước. Mấy tên thuộc hạ chúa Cờ máu gặp phải vung chưởng phong ngăn trở bước tiến.

Bỗng chúa phái Cờ máu lớn tiếng hô: - Giết lão ăn mày đó đi.

Ba bốn tên thuộc hạ phun ống thụt ra. Một làn hỏa hoang từ trong ống bắn vọt tới.

Cái Vương Tử hét lên: - Ta phải diệt trừ những quân dê tiện này.

Lão phong tỏa đường hô hấp rồi lập tức nhảy xổ tới vùng chưởng đánh ra như vũ bão, chưởng phong tới đầu tiếng rên xiết nổi lên tới đó. Năm sáu tên cầm ống thụt bị đánh trúng ngã lăn ra chết tươi. Cái Vương Tử thể mạnh như vũ bão, lão hàm hừ chẳng khác con thú dữ điên cuồng phát chưởng ra nhanh như gió.

Nhưng lập tức mấy tên khác tiếp tục phun khói lửa vào Cái Vương Tử. Khắp người lão bị một làn lửa đỏ bao phủ, không còn nhìn thấy người lão đâu nữa. Cái Vương Tử không nghĩ gì đến mình cứ xông bừa vào, đánh ngã thêm mấy tên.

Nhân Kiệt La Siêu thấy vậy la gọi: -Chu trưởng lão! Thế là đủ rồi! Quay về đi thôi!

Cái Vương Tử cười rộ đáp: - Lão ca ca! Tiểu đệ vĩnh biệt ca ca đây... Mất tiểu đệ... Mất tiểu đệ...”

Lão chưa dứt lời lại phóng chưởng loạn lên như cuồng phong vũ bão.

“Bình bình”! Lại thêm hai tên nữa bị hất tung ra ngoài năm trượng.

Phan Tịnh thấy vậy la lên: - Chu tiên bối! Vãn bối cũng đến đây!

Chàng nhảy xổ vào, còn cách năm trượng, đã vận Lôi đình chưởng mười thành công lực đánh ra.

“Bình, Bình!” Mấy tên đầu ngã lăn quay chết tức khắc.

Huyết Diệm tôn giả quát hỏi: -Gã kia là ai?

-Phan Tịnh chính thị!

Rồi lại vùng tay phóng hai chưởng đánh ra.

Chúa phái Cờ máu lại hô: - Đánh chết phút lão ăn mày kia đi!

Nhân Kiệt La Siêu cũng lớn tiếng hô: -Giáo chủ! Chúng ta không thể ngồi yên nhìn cảnh đau lòng này được.

Tĩnh Hoa công chúa, La Hạo, Ngọc Nô và Phan Tiểu Hoàn cũng tung người nhảy xổ vào bọn môn đồ phái Cờ máu.

Giữa lúc ấy, Cái Vương Tử rú lên: -Cặp mắt ta bị đui rồi!

Nhưng lão vẫn phóng chưởng ra kịch liệt. Thật là một cuộc liều mạng ghê hồn! Trăm năm chưa từng thấy một tấm lòng anh dũng như vậy bao giờ.

Phan Tịnh gầm thét, phóng Vô Tình Lôi hỏa chưởng ra âm âm.

Giữa lúc hỗn loạn lại nghe Cái Vương Tử rú lên một tiếng cực kỳ thê thảm. Bóng người lão trên cao đến mấy trượng, rồi rớt xuống đất, đánh huych một tiếng không dậy được nữa.

Trong lúc ấy, bỗng một bóng vàng thấp thoáng rồi có tiếng quát như sấm: -Các người lùi lại cả đi.

Phan Tịnh nghe nói, biệt ngay là Huỳnh Long Tử liền la lên: - Sư phụ! Lửa Xích diệm này độc ghê gớm lắm. Không thể để dây vào mình được.

Chàng vận cương khí lên để hộ thân lập tức một làn bạch khí bao bọc lấy chung quanh mình. Lúc này tuy lửa Huyết Diệm ngất trời mà không cháy lan gần Phan Tịnh được. Chàng không ngớt phóng Lôi đình chưởng lực ra.

Số người bị chàng đánh chết và số bị hạ sát về tay Cái Vương Tử đã làm cho đoàn phun lửa độc hao mòn đến quá nửa.

Tĩnh Hoa công chúa đã luyện được công lực trong Bối Diệp chân kinh, nên quanh người nàng phát ra một luồng thanh quang mờ mờ không sợ gì giữa Huyết Diệm. Nhưng còn Ngọc Nô, La Hạo và Tiểu Hoàn thì không chịu nổi. Huỳnh Long Tử liền quát gọi bảo ba cô lùi lại.

Phan Tịnh và Tĩnh Hoa công chúa đồng thời lùi lại. Nhưng vừa lùi được mấy bước thì Huyết Diệm tôn giả đã quát lên: -Thằng lỏi kia chớ chạy.

Phan Tịnh trong lòng ngấm ngầm kinh hãi.

Chàng chưa biết tính sao thì Huyết Diệm tôn giả đã tới trước mặt chàng chỉ còn cách nhau chừng hai trượng.

Tĩnh Hoa công chúa sợ Phan Tịnh sơ hở liền tiến lên đi sóng vai với chàng.

Huyết Diệm Tôn giả cười khằng khặc nói: - Các người đã vào trong vòng Huyết Diệm của ta, thì đừng hòng sống nữa.

Đoàn lão giơ tay lên từ từ phóng ra. Phan Tịnh cùng Tĩnh Hoa công chúa chợt thấy trong lòng bàn tay đối phương ào ạt tuôn ra hai luồng huyết quang chói lọi. Toàn thân Phan Tịnh run bắn lên thì biết rằng đã nguy chàng hô to: -Vân muội hợp lực với ta để chống lại lão quái vật này.

Hai người cùng nhả ra một luồng bạch khí thanh quang và đồng thời phóng chưởng không một tiếng động chống lại Huyết Diệm chưởng.

Chưởng lực của hai người chạm vào Huyết Diệm chưởng của Tôn giả.

Huyết Diệm tôn giả lão đảo người đi kêu lên: -Mấy đứa nhỏ này giỏi thiệt!

Nhưng Phan Tịnh cùng Tĩnh Hoa công chúa cũng phải lùi lại đến bảy tám bước, sắc mặt lợt lạt, cơ hồ đứng không vững.

Giữa lúc ấy Huỳnh Long Tử gầm lên như trời long đất lở, tiếng gầm đã làm cho mấy tên thuộc hạ chúa phái Cờ máu khí huyết chấn động ngã lăn ra.

Huỳnh Long Tử không chần chờ, thò tay vào bọc móc ra một vật chiếu ánh kim quang lóe mắt.

Bọn thuộc hạ chúa phái Cờ máu hốt hoảng la lên: -Lôi Đình ấn! Lôi Đình ấn! Bọn chúng dường như bị muôn đạo kim quang của Lôi Đình ấn đâm vào mắt không mở ra được.

Bỗng một bóng hồng thấp thoáng. Bên tai Huỳnh Long Tử vang lên những thanh âm rất êm ái: -Giết gà cần chi dùng đến dao mổ trâu. Để tiểu muội thi triển một thuật nhỏ cũng đủ hãm bọn họ vào vòng tử địa.

Huỳnh Long Tử còn đang ngơ ngác thì lại nghe tiếng La Siêu nói: -Trang muội! Trang muội là quý khách của bản giáo, có lý đâu lại phải đem thân ra thí nghiệm.

- Siêu ca! Siêu ca cứ yên lòng. Tiểu muội xin thi thử chút sức mọn.

Người mới xuất hiện đó chính là Đào Hoa Trang chúa. Bà vừa dứt lời liền vẫy tay một cái. Bỗng thấy một làn ánh hồng như tấm màn sương, vụt bay ra, mỗi lúc một rộng lớn thêm. Chớp mắt làn ánh hồng này bao phủ hết Huyết Diệm của Huyết Diệm tôn giả.

Huyết Diệm tôn giả vừa trông thấy đã la hoảng: - Đây là Đào Hoa độc chưởng!

Đào Hoa trang chúa cười khẩy nói: - Bọn dùng ống thụt không làm hại ai được nữa đâu. Các vị mau ra bắt lấy tên đầu phái.

Câu nói này khiến cho mọi người Thiên giáo đều phần chấn tinh thần.

Nhân Kiệt La Siêu rất cảm kích hô to: - Trang muội! Tiểu huynh rất cảm ơn Trang muội.

-Đã là chỗ thân tình còn nói chi đến chuyện cảm ơn. Có điều tại sao Siêu ca để tiểu muội chờ lâu như vậy?

Bỗng nghe chúa phái Cờ máu quát to: - Có phải mi là Đào Hoa Trang chúa ở đất Nam Hoa không?

Đào Hoa Trang chúa cười lạt đáp: - Lạ là còn phải hỏi, ta chính là Hà Ngọc Trang.

Chúa phái Cờ máu tức gầm lên: -Bạch Anh Hoàn này với mi trước nay vốn không thù oán mà sao mi vừa ra tay đã dùng Đào Hoa độc chưởng để đàn áp thuộc hạ của bản Thánh mẫu?

Đào Hoa Trang chúa cười lạt đáp: -Thánh mẫu! Ngài là thánh mẫu trên trời hay Thánh mẫu ở vườn Lạc Từ. Hà Ngọc Trang này thể theo đức hiếu sinh của thượng đế, phải ra tay trừ khử bọn ư dùng ống thụt độc của ngài, vì ngài có mục đích độc ác là tiêu diệt hết sinh linh trong khe Lạc Hiên.

-Thúi lắm! Mi đừng nói đồng nữa! Rõ ràng mi giúp cho gã thất phu phái Thiên giáo để toan đánh bại ta.

Mụ nói xong đột nhiên phẩy tay bảo bốn gã áo đen đứng phía sau: -Các người chỉ cần trừ khử con tiện nhân này hủy bỏ Đào Hoa độc chưởng của mụ là có thể chỉ đánh một trận nữa sẽ tiêu diệt được phái Thiên giáo, các người động thủ đi!

Ngờ đâu bốn tên áo đen chẳng ai nhúc nhích chỉ giương đôi mắt nhìn Huyết Diệm tôn giả tựa hồ như chúng chỉ nghe lệnh lão mà thôi chứ không chịu dưới sự chỉ huy của Chúa phái Cờ máu.

Chúa phái Cờ máu chừng hứng một lúc rồi cười lạt quay lại bảo bảy tám ả thiếu nữ: -Các người đánh chết con tiện nhân kia đi!

Bọn thiếu nữ này đều là nghĩa nữ Chúa phái Cờ máu liền nhảy vọt về phía Đào Hoa Trang chúa.

Đào Hoa Trang chúa chỉ tùm tùm cười bình thản nhìn bọn chúng nhảy tới.

Nhân Kiệt La Siêu toan xông ra thì Thiên Hiệp Phan Khôn lớn tiếng gọi: -Bản giáo Thiên Đình sứ giả đâu?

Phan Tịnh, Tinh Hoa công chúa, Ngọc Nô, La Hạo cùng Tiểu Hoàn đồng lên tiếng dạ ran.

Phan Khôn lại truyền lệnh: -Mau ra tiêu diệt bọn cường địch đi!

Bọn Phan Tịnh lập tức nhảy xổ về phía bọn yêu nữ.

Phan Tịnh đã gặp bọn này trong Hoàng Kiếm Cốc. Cả hai bên thân pháp đều mau lẹ dị thường. Chớp mắt hai bên chỉ còn cách nhau chừng hai trượng.

Phan Tịnh mắt đầy sát khí cười lạt nói: -Dù các người có công lực gấp hai thể này cũng không chống nổi ta đâu. Tiếp chiêu đây!

Chàng lạng người đi một cái như điện chớp, nhanh đến nỗi không nhìn thấy bóng người và phóng Tuyệt Tình chưởng ra.

Lúc Phan Tịnh chỉ còn cách bọn thiếu nữ chừng ba thước, thì chúng cũng phóng Huyết Diệm chưởng ra tới tấp.

Phan Tịnh lờ đi như không trông thấy. Chàng phát tay trái một cái, lập tức chưởng lực của bọn thiếu nữ tiêu tan, tay phải chàng phóng ra một chưởng như sấm động.

Trong bọn thiếu nữ có tiếng ọe vang lên rồi hai ả trúng thương, toàn thân cháy đen, ngã lăn ra. Hai ả này, người chết hẳn rồi một lúc sau mới phun ra một ngụm máu tươi.

Phan Tịnh lại phóng chưởng thứ hai ra, đồng thời Tinh Hoa công chúa, Ngọc Nô, La Hạo và Tiểu Hoàn cũng phóng chưởng đánh tới. Những chưởng lực theo cuốn “âm thư” của Thần Nữ tôn, khiến cho Huyết Diệm chưởng của bọn thiếu nữ không còn chút hiệu lực nào. Hễ đụng vào chưởng lực của đối phương, là Huyết Diệm chưởng bị tiêu tan.

Bảy tám thiếu nữ đi theo Chúa phái Cờ máu, chỉ trong chớp mắt đã có bốn người chết vì chưởng lực của Phan Tịnh.

Giữa lúc ấy, Xích Lôi Thần quân và Vô Tình phu nhân cũng rời chỗ ngồi, đứng lên.

Hai ông bà chạy ra bảo Phan Tịnh: -Tịnh nhi nên lưu tình một chút!

Phan Tịnh vâng lời rút lui lại một trượng. Nhưng giữa lúc ấy, bốn gã bận áo đen theo sau Huyết Diệm tôn giả nhảy ra không một tiếng động. Thân pháp bốn gã thật là tuyệt diệu. Loáng cái, chúng đã đến trước mặt Đào Hoa Trang chúa.

Nhân Kiệt La Siêu quát to: -Bọn côn đồ này! Các người muốn chết ư?

Lão vận động đến mười hai thành công lực chuẩn bị tấn công. Đào Hoa Trang chúa cười nói: -Siêu ca! Để tiểu muội phát lạc bọn chúng cho!

Bà nhẹ nhàng phát tay trái một cái. Đào Hoa chưởng khí màu hồng nhạt từ bàn tay bà tuôn ra.

Bà lại cất tiếng vàng sang sảng nói: - Huyết Diệm tôn giả! Người nổi tiếng võ lâm đã lâu không ngờ cũng là hạng dê tiện, Hà Ngọc Trang này không nể người nữa.

66. Phái Thiên Giáo Thay Trời Hành Đạo

Đào Hoa trang chúa bấy giờ mới cười lạt nói: -Chúa phái Cờ máu! Nếu người chưa chịu phục thì đến Đào Hoa trang kiếm ta. Nhưng ta xem qua thì người khó lòng sống qua khỏi ngày hôm nay. Vậy thì công cuộc báo thù của người, ta e rằng đành đợi đến kiếp sau.

Mấy câu này khiến cho chúa phái Cờ máu căm giận nghiêng răng ken két. Bốn gã áo đen lại bị chướng khí của Đào Hoa trang chúa ngăn trở không tài nào công kích được.

Lúc này, Thiên Hiệp đã đến trước Đào Hoa trang chúa thì lễ nói: -Hà trang chúa! Bản giáo được Trang chúa giúp cho toàn thắng, bản giáo chủ cảm kích vô cùng. Vậy xin mời trang chúa trở lại địa vị quý khách của bản giáo. Có điều bản giáo chủ rất áy náy chỗ trang chúa vì bản giáo mà đeo thù mang oán với họ.

Đào Hoa trang chúa gật đầu cười nói: -Chúng ta đã như người trong một nhà sao giáo chủ còn khách sáo như vậy?

Ánh hồng thấp thoáng, Đào Hoa trang chúa đã về chỗ ngồi cũ. Lúc này bọn nghĩa nữ chúa phái Cờ máu chỉ còn sống sót mấy người. Ai nấy vẻ mặt buồn thiu, chạy về bên chúa phái nói: -Nghĩa mẫu, bọn nữ nhi toàn là vô dụng.

Chúa phái Cờ máu lặng người đi một cái, châu ngọc đeo trong mình kêu xúng xoảng. Trong miệng mụ phát ra tiếng cười như tiếng cú kêu lúc đêm khuya. Tiếng cười của mụ chưa dứt thì Vô Tình phu nhân đã lên tiếng: -Bạch Anh Hoàn! Người bắt tất phải kiểm tra! Bữa nay có thể thanh toán mối tiền cừu được đây!

Chúa phái Cờ máu cười như thét nói: -Phải đó! Vô Tình phu nhân! Bây giờ ta thử xem người vô tình hay ta vô tình!

Dứt lời đột nhiên mụ phóng cả hai chưởng ra. Bỗng mấy tiếng rú bi thảm vang lên.

Bọn nghĩa nữ của mụ, tên nào cũng học máu tươi, kêu gào mấy tiếng rồi chết ngay.

Chúa phái Cờ máu lại nổi lên một tràng cười bi đát rất khó nghe. Bốn gã áo đen quay đầu nhìn lại mấy xác chết rồi quay sang nhìn Huyết Diệm tôn giả cất tiếng bi ai gọi: -Sư phụ!

Huyết Diệm tôn giả tảng lờ như không nghe thấy gì. Bốn gã áo đen lại cất tiếng gọi: -Sư phụ!

Huyết Diệm tôn giả tức giận gầm lên: -Câm miệng ngay! Đại địch ở trước mặt các người còn la gọi gì lắm thế?

Ngờ đâu bốn gã áo đen bỗng quỳ mọp cả xuống đất, sụp lạy Huyết Diệm tôn giả ba lạy.

Huyết Diệm tôn giả không hiểu ý chúng ra sao, đứng thộn mặt ra mà nhìn. Bốn gã áo đen lạy xong liền đứng dậy, đồng thời hú lên một tiếng thảm thiết rồi lặng người đi một cái đã ra xa mười mấy trượng. Chúng tiếp tục nhô lên hụp xuống mấy lần chạy lên núi bỏ đi.

Xích Lô thần quân cười ha hả nói: -Huyết Diệm huynh! Huyết Diệm huynh có biết bọn đồ đệ có ý gì không?

Huyết Diệm tôn giả vừa hồ thẹn vừa tức giận lớn tiếng quát: - Xích Lô! Người bảo bọn chúng có ý gì?

-Hừ! Thế mà huynh ông còn chưa rõ ư? Bọn chúng không nhìn nhận huynh làm sư phụ nữa đó.

Huyết Diệm tôn giả hú lên một tiếng như ma kêu quỷ khóc lão phát tay áo một cái băng mình đi như đám mây hồng ra xa mấy chục trượng rồi lên núi đông tuốt.

Chúa phái Cờ máu vô cùng nóng nảy lớn tiếng gọi: -Người đi đâu đó?

Vô Tình phu nhân cười lạt nói: -Bạch Anh Hoàn! Bây giờ đã đến người với ta thanh toán món nợ cũ rồi đó!

Chúa phái Cờ máu bật lên một tràng cười khanh khách. Vô Tình phu nhân lặng người đi một cái đã đến bên mình mụ chỉ còn cách chừng một trượng.

Phu nhân đưa cặp mắt lạnh lùng nói: -Người đối với ta còn vào hàng hậu bối. Ta cho người ra chiêu trước đó!

Chúa phái Cờ máu vẻ mặt rất khó coi rồi đột nhiên bao nhiêu châu ngọc đeo trong người mù rớt xuống hết. Mù từ từ phóng song chưởng Huyết Diễm ra. Hai mắt mù cũng đỏ rực xông lên hai làn Huyết Quang.

Xích Lô thần quân lớn tiếng la: - Phu nhân chớ nên coi thường!

Vô Tình phu nhân cười lạt đáp: - Lão chết đâm kia! Ai mượn lão chỗ mồm vào? Ta đâu có phải là đứa trẻ nít lên ba mà la hoảng lên như thế?

-Vậy là hay lắm!

Vô Tình phu nhân đột nhiên nở một nụ cười nhìn Xích Lô thần quân gật đầu. Phu nhân là người rất ít cười xưa nay. Nên Xích Lô thần quân cười ha hả nói: -Phu nhân phải để ý vào kẻ địch trước mắt.

Lão vừa dứt lời, Vô Tình phu nhân đã phát giác ra Chúa phái Cờ máu động thủ ở phía sau mình.

Ngọc Nô cũng la lên: -Tổ mẫu phải cẩn thận đó.

Vô Tình phu nhân không chờ cho Ngọc Nô nói hết lời đã thi triển thân pháp tuyệt diệu. Bóng người thấp thoáng không biết phu nhân đi về hướng nào, nhưng Chúa phái Cờ máu đã hú lên một tiếng, thân hình mù mau lẹ phi thường tung về phía trước. Bấy giờ mọi người mới nhìn rõ Vô Tình phu nhân đã đứng cười lạt sau lưng Chúa phái Cờ máu.

Chúa phái Cờ máu quay lại quát hỏi: -Người nổi tiếng là một nhân vật lừng lẫy võ lâm thật là uổng quá. Sao lại không dám thẳng thắn đón tiếp chưởng lực của ta.

Vô Tình phu nhân chẳng nói chẳng rằng tiến lại Chúa phái Cờ máu.

Chúa phái Cờ máu quát to: -Tiếp chiêu đây!

Ánh hồng quang xuất hiện. Huyết Diễm chưởng lực đã phóng ra. Ai nấy đều nín thở chăm chú theo dõi.

Vô Tình phu nhân rung người lên một cái. Mọi người chỉ trông thấy thân ảnh lơ lửng thấp thoáng, phu nhân lại đã đứng liền sau Chúa phái Cờ máu và chưởng lực của mù dĩ nhiên là đánh vào chỗ không.

Bấy giờ Vô Tình phu nhân mới quát lên: -Bạch Anh Hoàn! Tiếp chiêu của ta đây!

Chúa phái Cờ máu không ngờ Vô Tình phu nhân đã lạng về phía sau mình, mù hốt hoảng điểm hai chân xuống đất tung mình nhảy lên cao đến hai chục trượng rồi bổ nhào xuống, ánh lửa Huyết Diễm mờ trời.

Ai cũng thấy Vô Tình phu nhân phen này tất phải tiếp đón phát chưởng của đối phương. Nhưng không ngờ bà cũng nhảy lên cao. Huyết Diễm chưởng lực chưa kịp tới nơi, người phu nhân đã lơ lửng trên đầu Chúa phái Cờ máu.

Sầm một tiếng dữ dội, chưởng lực của Chúa phái Cờ máu đánh xuống mặt đất làm cho cát bụi tung bay mù mịt cả một vùng.

Vô Tình phu nhân lại lên tiếng: -Bạch Anh Hoàn! Vì ngươi là hậu bối, nên ta nhường ngươi đánh trước ba chưởng! Bấy giờ đến lúc ngươi tới số rồi đấy?

Phu nhân ở trên không lao xuống như tên bắn, đồng thời phát chưởng mãnh liệt như một trái núi chụp xuống đầu Chúa phái Cờ máu.

Chúa phái Cờ máu vội tung mình nhảy ra xa ngoài ba trượng. Vô Tình phu nhân hạ mình xuống đất rồi cười khanh khách hỏi: - Bạch Anh Hoàn! Bấy giờ ngươi biết số phận mình sẽ ra sao rồi chứ?

Chúa phái Cờ máu thấy ba phát chưởng của mình đánh không trúng đối phương thì cũng lộ vẻ sợ hãi. Vô Tình phu nhân thủng thỉnh đi từng bước một tiến lại gần. Chúa phái Cờ máu quát lên the thé: -Vô Tình phu nhân! Dù ta có biến thành quỷ sứ cũng quyết lời được ngươi xuống âm phủ mới nghe! Ngươi phát chiêu đi!

Vô Tình phu nhân nói: - Bản tâm ngươi định liều mạng để hai bên cùng chết, nhưng ta bảo cho ngươi biết trước là không làm nổi đâu

Chúa phái Cờ máu căm giận gầm lên: -Ngươi cứ phát chưởng đi! Ta quyết không né tránh đâu!

Vô Tình phụ nhân nói móc: - Dù sao ta cũng chỉ coi ngươi là hạng hậu bối, không đáng cho ta xuống tay trừng phạt một cách quá gắt gao.

Chúa phái Cờ máu tức quá nhảy xổ vào Vô Tình phụ nhân. Phụ nhân vẫn đứng yên không nhúc nhích, bà trừng mắt nhìn Chúa phái Cờ máu nửa khinh bỉ, nửa thương hại.

Ngờ đâu mục đang nhảy tới trước mặt Vô Tình phụ nhân thì không hiểu tại sao bỗng quỳ mọp xuống rồi khóc rống lên rất thảm thiết.

Quần hùng thấy vậy, ai cũng ngạc nhiên. Vô Tình phụ nhân lẳng lặng hồi lâu rồi mới hỏi: -Bạch Anh Hoàn! Ngươi đã biết tội chưa?

Chúa phái Cờ máu chỉ khóc nức nở chứ không trả lời. Vô Tình phụ nhân nghiêm trang khế nói: -Ngươi đã gây nên rất nhiều tội ác!

Rồi đột nhiên, phụ nhân đập tay xuống đánh bình một tiếng. Máu vọt tứ tung, Chúa phái Cờ máu rú lên một tiếng thê thảm, người mục bắn tung lên cao đến mấy trượng.

Giữa lúc ấy, đằng xa có tiếng người lên giọng bi thương nói: -Anh Hoàn! Anh Hoàn! Chúng ta về thôi?

Chúa phái Cờ máu từ trên cao rớt xuống đất đánh sầm một tiếng. Đầu óc mục vỡ tan. Thế là một đời người muốn làm cho được Thánh mẫu vô lâm mà rút cuộc bị chết một cách vô cùng bi thảm.

Những tiếng rú đau thương lại nổi lên: -Anh Hoàn! Anh Hoàn! Chúng ta về thôi!

Trên núi Lạc Hiền từ phía xa xa bỗng có một áng mây hồng bay nhanh tới nơi. Mọi người biết đó chính là Huyết Diệm tôn giả đi rồi trở lại.

Xích Lô thần quân nhìn đám mây hồng ở đằng xa rồi lại nhìn thì thấy Chúa phái Cờ máu. Lão bắt giắc chau mày, đột nhiên lớn tiếng quát: - Các người lùi lại phía sau ta. Bất luận xảy ra việc gì cũng không được động thủ!

Từ Thiên giáo giáo chủ trở xuống vừa nghe Xích Lô thần quân nói câu này đã biết ngay là một cuộc ác đấu khốc liệt lại sắp tái diễn giữa hai tay cao thủ tuyệt đỉnh của vô lâm đương thời.

Quần hùng đến phò hội, ai nấy lẳng lặng chờ xem. Số người nhút nhát vội tìm nơi ẩn nấp để tránh cảnh cháy thành vạ lây.

Đám mây hồng càng đến gần càng rõ. Vô Tình phụ nhân dường như có vẻ bồn chồn khế nói với Xích Lô thần quân: - Lão chết đám này! Tên ma đầu đó công lực chẳng kém gì lão. Lão phải cẩn thận đó!

Xích Lô thần quân mặt nghiêm trọng gật đầu.

Huỳnh Long Tử lúc ấy cũng đứng bên Vô Tình phụ nhân, lão nói: -Sư mẫu! Sư mẫu phải đứng gần sư phụ luôn!

Huỳnh Long Tử vừa nói vừa đưa Lô Đình ẩn cho Vô Tình phụ nhân. Vô Tình phụ nhân đón lấy cảm trong tay nhưng vẫn không nói gì.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, đám mây hồng lơ lửng rồi từ từ hạ xuống. Huyết Diệm tôn giả từ trên đỉnh Lạc Hiền đã nhảy xuống khe núi. Trong tay hắn cầm lủng lẳng bốn chiếc đầu người. Hắn vừa đứng xuống đất đã nhìn ngay thấy cảnh tượng thê thảm nơi không trường, vừa để mắt tới Chúa phái Cờ máu thì nét mặt chỉ sững sốt hơi biến sắc một chút rồi lại nổi lên một tràng cười rộ. Tiếng cười của hắn vừa thắm vừa căm hận nghe còn chói tai hơn cả tiếng khóc. Hắn vừa cười vừa nói: -Thánh mẫu! Một đời tiếng tăm lừng lẫy như Vô lâm Thánh mẫu mà đi đến kết quả thảm thương thế này đây! Đáng trách là Thánh mẫu chẳng coi ai ra gì! Bây giờ bị chết thảm đừng oán hận chi nữa nhé! Ha ha! Ta biết rằng lúc quay trở lại tất là Thánh mẫu chết rồi, bởi Thánh mẫu không chịu nghe lời ta khuyên răn ha ha!

Tiếng cười nổi lên như điên như cuồng rồi đột nhiên dừng lại. Huyết Diệm tôn giả sa sầm nét mặt, tướng mạo hắn trở nên hung dữ trông gớm ghiếc.

Huyết Diệm tôn giả đảo mắt từ từ nhìn mọi người và thấy ai nấy đều đứng ở phía sau Xích Lô thần quân. Nhìn thẳng vào mặt thần quân, hần lạnh lùng nói: -Xích Lô huynh! Thảm cảnh này do Xích Lô huynh hay là do phu nhân gây ra?

Hần vừa nói vừa trở thi thể Chúa phái Cờ máu.

Xích Lô thần quân cười lạt đáp: - Bạch Anh Hoàn chết là đáng lắm! Ai hạ sát mụ cũng thể thôi!

Mái tóc đỏ của Huyết Diệm tôn giả đứng dựng lên, lão há chiếc miệng rộng hoác, xằng giọng hỏi: -Ta muốn biết ai đã hạ thủ?

Huyết Diệm tôn giả lại giương cặp mắt hung dữ lên nhìn Phan Tịnh nói: - Ta chỉ muốn kiếm thằng nhỏ này, người bắt tất phải thay cho gã!

Xích Lô thần quân cười ha hả nói: -Bạch Anh Hoàn tự làm nên tội vì thế chúng ta có quyền hạ sát mụ!

Huyết Diệm tôn giả đột nhiên cầm bốn cái đầu người liệng ra nói: -Xích Lô huynh! Huynh ông thử nhìn xem những ai đây?

Bốn cái thủ cấp này là đầu bốn gã áo đen lúc nãy. Chúng là bốn đại đệ tử của Huyết Diệm tôn giả bỏ đi rồi bị lão ta đuổi theo giết chết.

Bốn cái thủ cấp lặn lốc ở dưới đất, quần hùng nhìn thấy đều khiếp sợ nhưng Xích Lô thần quân lại cười nói: - Hạng đệ tử như bọn này giết đi là phải!

Huyết Diệm tôn giả rú lên một tiếng bi thảm nói: -Bản tôn giả nói cho Xích Lô huynh hay rằng ta là người ân oán phân minh. Vậy Xích Lô huynh phải bảo thằng lỏi con ra đây đền mạng?

Phan Tịnh thấy Huyết Diệm tôn giả nhất quyết đòi mình ra để hạ thủ chàng liền nhún vai một cái, lăm le tung mình nhảy ra. Nhưng Xích Lô thần quân đã quát lên: -Huyết Diệm huynh! Đừng cậy lớn hiếp nhỏ. Gã là đồ tôn của ta, vụ này chính ta mới là kẻ chủ động. Huynh muốn động thủ thì cứ việc xông vào ta đây chứ sao lại đi sợ mạnh hiếp yếu?

Phan Tịnh không chịu được nữa chàng chạy đến trước mặt Xích Lô thần quân cung kính nói: - Thưa sư tổ! Đồ nhi xin sư tổ cho phép được chuyện với lão ma đầu ấy.

Xích Lô thần quân sầm nét mặt lại, quát hỏi: -Tịnh nhi! Người chết chẳng có gì đáng tiếc, nhưng còn ba mụ vợ người thì sao?

Huyết Diệm tôn giả không chờ cho Xích Lô thần quân nói hết đã tức giận quát lên: - Xích Lô huynh! Gã đã tình nguyện thay cho Xích Lô huynh thì sao Xích Lô huynh lại ngăn trở gã làm gì, vô lâm đồn đại Xích Lô huynh là một tay hào kiệt thẳng thắn, nhưng cứ xét vụ này thì té ra chỉ là hạng úy thủ úy vĩ và chỉ có hư danh mà thôi!

Xích Lô thần quân tức giận gầm lên: - Câm miệng ngay! Để ta cho gã ra tiếp người nhưng ta hẹn trước chỉ đánh ba chưởng mà thôi. Nếu người đánh ba chưởng mà gã không chết thì đến lượt người chịu nộp mạng đó!

Rồi Xích Lô thần quân quay lại, lão bảo Phan Tịnh: -Phan Tịnh, thằng ngốc kia! Ra mà tỷ đấu với hắn!

Phan Tịnh cung kính xá Xích Lô thần quân rồi trang nghiêm khoanh tay nói với mọi người: - Xin để các bậc tiền bối cùng các anh chị em được rõ. Bữa nay Phan Tịnh này vì đại nghĩa mà chiến đấu, nếu có bị uống mạng thì xin chư vị chẳng nên nghĩ ngợi làm chi!

Tĩnh Hoa công chúa, Ngọc Nô, La Hạo đều chau mày, muốn nói với chàng, nhưng lại thôi.

Phan Tịnh đưa mắt âu yếm nhìn ba nàng một lát rồi mới quay ra đứng trước mặt Huyết Diệm tôn giả. Thái độ chàng tuyệt nhiên không tỏ vẻ sợ hãi chút nào và đồng dục nói: -Tiền bối! Trước khi phát chiêu, kẻ hậu bối này có lời muốn trình bày được chăng?

Huyết Diệm tôn giả lạnh lùng đáp: - Người cứ nói đi!

Vừa rồi tiền bối còn ở đằng xa đã mấy lần gọi đến tên Bạch Anh Hoàn. Xem thế đủ biết tiền bối thương yêu đệ tử ta lắm. Thế mà sao tiền bối lại để đệ tử làm những điều tàn ác đến nỗi bị giết chết. Đến mấy vị ái đồ của tiền bối cũng chết cả rồi. Bây giờ tiền bối trở lại một thân, vậy tội lỗi biết đổ vào ai được?

Huyết Diệm tôn giả đứng yên không nhúc nhích hỏi: -Tại sao ngươi lại hỏi câu này?

Phan Tịnh cười đáp: -Hiện nay trong võ lâm tuy xảy ra bao nhiêu trận tranh đấu sát khí ngất trời. Nhưng dù gươm giáo hay châu ngọc cũng phải có thể lệ. Tiền bối mất chục năm tu tâm dưỡng tính, tâm thần sáng suốt tất biết nghĩa lý. Vì thế mà vân bối phải thỉnh giáo tiền bối.

Huyết Diệm tôn giả cười ha hả đáp: -Đem can qua so với châu ngọc là giỏi lắm. Nhưng sao lúc Anh Hoàn chưa chết ngươi không nói ra?

- Tiền bối! Vân bối thấy tiền bối nổi danh không phải là chuyện dễ dàng mà có, nên muốn nhắc nhở tiền bối đừng vì một lúc nóng nảy mà làm tiêu tan hết cả danh dự.

Huyết Diệm tôn giả cười to hơn nữa. Đột nhiên hắt nhún người xuống, vung chưởng đánh ra cực kỳ mãnh liệt. Lòng bàn tay hắt đỏ thẫm cả lại vì hắt đã vận tất cả công lực phóng Huyết Diệm chưởng ra.

Quần hào trông thấy chẳng ai là không kinh hãi. Phan Tịnh toàn thân cũng run bắn lên. Chẳng biết rằng nếu sơ xuất là mối nguy hiểm sẽ xảy đến không biết đâu mà lường được hậu quả, nên chàng rất cẩn thận. Chàng vội vận công lực toàn thân, vung tay trái ra để hóa giải chất độc theo âm thư, một luồng chỉ lực âm nhu của chàng phóng ra chỉ trong chớp mắt đã cùng Huyết Diệm chưởng tiêu tan, không thấy đâu nữa. Nhưng như thế là Phan Tịnh đã hóa giải được độc chưởng của Huyết Diệm tôn giả, chàng vẫn chưa phóng Lôi Đình chưởng lực ra.

Sau khi Phan Tịnh đã hóa giải được độc chưởng của Huyết Diệm tôn giả, chàng vẫn chưa phóng Lôi Đình chưởng lực ra.

Quần hùng thấy Phan Tịnh đã hóa giải được độc chưởng của Huyết Diệm tôn giả một cách rất nhẹ nhàng thì đều ngấm ngấm thán phục.

Huyết Diệm tôn giả vội lùi lại một trượng. Cặp mắt đỏ ngầu quắc lên nhìn bốn phía đủ biết hắn giận đến cực điểm. Hắn nói: -Phan Tịnh tiểu tử! Ngươi chẳng qua chỉ có cái hư danh Lôi Thần! Nếu ngươi có giỏi thì hãy tiếp một chưởng của ta!

Phan Tịnh lạnh lùng đáp: - Vân bối khuyên tiền bối nên nghĩ cho chín, chẳng nên vì một kẻ phạm tội đại ác mà tiêu hủy danh dự của mình.

Huyết Diệm tôn giả tiến lại gần Phan Tịnh cười nói: -Ngươi muốn nói thế nào thì nói, ta cũng phải đánh chết ngươi!

-Tiền bối làm điều đó không nổi đâu!

Huyết Diệm tôn giả đột nhiên chuyển mình, bóng hồng thấp thoáng như một bức tường đỏ xô tới trước ngực Phan Tịnh.

Phan Tịnh cũng nghiêng rằng lập tức thi triển Tuyệt Tình chưởng pháp. Chàng liệng người đi một cái hóa thành ba bóng người. Thân pháp chàng nhanh quá, ít người nhìn rõ được.

Sầm một tiếng vang lên khùng khiếp, bóng người lùi ra.

Phan Tịnh lão đảo lùi lại bảy tám thước, sắc mặt chàng hơi lợt lạt. Còn Huyết Diệm tôn giả cũng rung động mạnh. Bộ mặt hung ác biến đổi luôn luôn. Hắn cười ha hả nói: - Tiểu tử! Ngươi quả nhiên là tay bản lĩnh ghê gớm! Không hổ với biệt hiệu Lôi thần đấy!

Phan Tịnh mặt đầy sát khí lạnh lùng đáp: - Tiền bối! Tiền bối vẫn giữ tính cố chấp, Phan Tịnh này tuy có lòng muốn tha cho không đánh chết nhưng cũng không thể được nữa.

Chàng nói xong điểm chân xuống nhảy phóc về phía Huyết Diệm tôn giả. Tay trái để trước ngực tay phải hơi rũ xuống rồi nhanh như cắt nhảy vào người Huyết Diệm tôn giả.

Huyết Diệm tôn giả muốn khoe bản lĩnh mình nên đứng yên không nhúc nhích.

Hắn chờ cho Phan Tịnh sắp đến nơi mới quát lên một tiếng thật to rồi nói: - Tiểu tử! Bữa nay giữa ta với mi phải có kẻ sống người chết!

Rồi vung song chưởng đánh ra. Một lần Huyết Diệm từ lòng bàn tay ồ ạt ập tới.

Phan Tịnh cũng gầm lên: - Người liều mạng đó ư?

Chàng phát âm chưởng ra trước để phá Huyết Diệm chưởng rồi phóng tay phải ra nhanh như điện chớp. Trong luồng chưởng phong có tiếng sấm nổ ầm ầm.

Huyết Diệm tôn giả quát lên một tiếng phóng thêm một lần Huyết Diệm chưởng ra rồi tung mình lên không.

Tĩnh Hoa công chúa đứng bỗng hốt hoảng la lên: - Tịnh ca! Phải cẩn thận đó!

Huyết Diệm tôn giả người còn lơ lửng trên không đã xòe mười đầu ngón tay ra, lập tức chỉ phong rít lên veo veo chụp xuống đầu Phan Tịnh.

Phan Tịnh kinh hãi không biết hắn thi triển môn võ công gì. Chàng liền lộn ngược người phóng nhào ra xa ngoài ba trượng. Nhưng Huyết Diệm tôn giả đã quyết tâm đánh chết chàng nên hắn hạ người điểm chân xuống đất rồi lại nhảy vọt lên không phóng người tới Phan Tịnh.

Giữa lúc ấy, Phan Tịnh nghe bên tai thanh âm nói khẽ: -Tịnh nhi! Đón lấy!

Ánh vàng lấp lánh, Phan Tịnh đã cầm trong tay một vật. Chàng ngẫm vận thần công. Chớp mắt một tiếng nổ long trời lở đất, muôn đạo hào quang tóe ra, khiến mọi người cơ hồ không mở được mắt.

Rồi một tiếng rú kinh khủng làm rung động nhức nhối màng tai quần hùng.

Lúc mọi người mở mắt ra được thì thấy Phan Tịnh đứng thộn mặt ra. Còn một bóng đỏ đang chạy như bay. Bóng đó chính là Huyết Diệm tôn giả.

Xích Lô thần quân thấy thế nghiêm trang nói với theo: -Huyết Diệm huynh hãy trân trọng!

Nhưng lão vừa dứt lời thì Huyết Diệm tôn giả đột nhiên ngã xuống đất. Hắn gầm lên một tiếng rồi la gọi bằng một thanh âm rất bi thảm: -Anh Hoàn! Anh Hoàn hại ta rồi.

Xích Lô thần quân cặp lông mày nhăn tít lại, nhìn Vô Tình phu nhân nói: -Phu nhân! Phu nhân thử coi thương thế y ra sao.

Vô Tình phu nhân nguyễn Xích Lô thần quân một cái rồi hỏi: - Sao! Lão định tha chết cho hắn ư?

Xích Lô thần quân gật đầu đáp: -Huyết Diệm tôn giả vốn không phải là người ác chỉ vì tham sắc mà mê muội tâm thần. Minh thi ơn cho y biết đâu chẳng khiến y quay về đường thiện!

Vô Tình phu nhân cười lạt đáp: - Thiên hạ không có ai là người ơn đâu! Bữa nay mình tha hắn thì sau đây mình tai vạ vì hắn đó. Ta mặc kệ hắn nếu lão muốn cứu thì tự mình đến cứu đi.

Xích Lô thần quân tủm tỉm cười nói: - Phu nhân vẫn nghĩ như ngày trước. Mấy chục năm trời ở dưới Đàm Tuyệt Long tu dưỡng tâm tính mà chẳng được chút thay đổi nào ư? Ta thật không sao hiểu được!

Vô Tình phu nhân cười lạt nói: -Bây giờ chúng ta đánh cuộc nào! Nếu còn cứu được hắn thì ta cam chịu bị giam cầm dưới đầm Tuyệt Long mười năm nữa. Nếu không cứu được thì lão phải ném mùi vị đó.

Xích Lô thần quân nhú cặp lông mày nói: -Được lắm! Nhất định thế nhé!

Lão nói xong, đi về phía Huyết Diệm tôn giả. Lúc đến bên hắn, lão ôn tồn hỏi: -Huyết Diệm huynh! Đức Phật từ bi tế độ cho người mê muội. Thương thế Huyết Diệm còn chữa được không?

Huyết Diệm tôn giả rên rỉ đáp: -Xích Lô! Người đừng giả vờ nữa. Muốn giết ta thì hạ thủ đi.

-Thực tình ta không có ý hạ sát Huyết Diệm huynh mà chỉ mong huynh đài quay về đường chính là ta lập tức chữa thương cho!

Huyết Diệm tôn giả gắng gượng xoay mình lại thì thấy trước ngực hắn cháy đen vì bị Lô Đình ấn đánh trúng. Thương thế cực kỳ trầm trọng.

Hai mắt Huyết Diệm tôn giả lộ vẻ cảm kích nói: -Xích Lô huynh! Ta rất cảm ơn huynh đài!

Xích Lô thần quân tủm tỉm cười nói: -Ta giúp sức cho Huyết Diệm huynh đứng dậy đã.

Nói rồi lão cúi xuống đỡ Huyết Diệm tôn giả dậy.

Dè dẫu Huyết Diệm tôn giả đột nhiên đứng ngay người lên thu toàn lực vào hai tay phóng chưởng ra. Phát chưởng này nhanh như dao chớp, tuy Xích Lô thần quân bản lĩnh phi thường mà cũng không đề phòng kịp.

Bình! Xích Lô thần quân trúng phải chưởng của Huyết Diệm tôn giả lão đảo người lùi lại ba bước.

May mà Huyết Diệm tôn giả đã bị trọng thương, công lực đã mất đi nhiều quá.

Không thì phát chưởng đó đủ khiến cho Xích Lô thần quân đứt hết tâm mạch.

Xích Lô thần quân đột nhiên cười rộ nói: -Phu nhân! Quả nhiên phu nhân thắng được rồi! Thiên hạ quả nhiên không có người biết ơn! Hạng người này thật là quá tệ! Con chó được chủ cho ăn cơm, nó còn biết ơn mà không cắn trả chủ! Loại người này thực không bằng giống chó.

Nói xong thần quân phóng chưởng đánh. Sầm một tiếng! Huyết Diệm tôn giả không kịp rên lên tiếng nào thì da thịt đã cháy thành than.

Xích Lô thần quân vung chưởng đánh chết Huyết Diệm tôn giả rồi kéo Vô Tình phu nhân đến chỗ Thiên Hiệp Phan Khôn nói: -Phan huynh! Nay phái Thiên giáo đã phục hưng. Vợ chồng tôi chúc Phan huynh thời vận hanh thông. Có việc gì xin đến Côn Lĩnh để tìm chúng ta. Chúng ta xin cáo từ đây.

Huỳnh Long Tử, Chấp Phất tiên tử, Phan Tịnh và toàn thể người phái Thiên giáo kính cẩn tiễn đưa Thần quân và phu nhân. Truyền thì ra, Phan Tịnh cùng ba người vợ bí mật bỏ Yên Minh ra đi về Tổng đàn phái Thiên giáo. Từ đó, phái Thiên giáo ngày càng mạnh, tiếng tăm thay trời hành đạo lừng lẫy trên khắp chốn giang hồ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/loi-than-lang-quan>